

EDİTORYAL

2021

Devrimci Dönemin Diyalektiği

EDİTORYAL 2021

Devrimci Dönemin Diyalektiği

Derleyen

SILA ERCİYES

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı: Editoryal 2021 / Devrimci Dönemin Diyalektiği

Derleyen: Sıla Erciyes

Birinci Basım: 2022

İSBN:

978-605-70149-8-6

Yayın Sertifika No:15814

Baskı:

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San.Tic.Ltd.Şti

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytülmalcı Sok.

No:23/A Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: 444 07 08

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları

Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. 8/3 Fatih / İstanbul

Tel&Fax: 212 533 32 57

EDİTORYAL 2021

Devrimci Dönemin Diyalektiği

Derleyen

SILA ERCİYES

İÇİNDEKİLER

Editorial 2021

2021: Toplumsal Ayaklanmalar Yılı	13
Bir Tehlikeli Yıldönümü	16
ABD-IŞİD; Türkiye - Hurras El Din	19
Ayaklar Baş, Başlar Yok Olacak	22
Güncel Görev	25
Bir Küçük Eylem Yetti	28
Gerçeklik Kendini Kabul Ettirir	31
Bir Kez Daha Şimdi Devrim Zamanı	34
Kutsal İnek Çoktan Öldü	36
Korku Dağları Sardı	39
İç Savaş Yönetmeliği	42
Bozkırda Kıvılcımlar	45
RTE'nin Erken Öten Ortağı	48
Kuyruk Dik, Uygun Adım Geri!	51
Gayrı Nizami Hazırlıklar	54
Bir Devrimin Aynasından Yansıyan	57
Dinci Faşizmin Safra Temizliği	60
Korku	63
Kapitalizmin Krizi İle Devrim Arasındaki Bağ ...	65
Tunus: Devrim Devam Ediyor	68
Devletin Terörü	71
İşçinin Sabır Taşı Çatlıyor	73
Güncel Sorunlar, Güncel Talepler	76
Türkiye-ABD Planları Dikiş Tutmuyor	79
Günün Görevi	82
Birleşik Devrimin Odağı	85
Tunus'tan Sonra Lübnan: Devrimler Sürüyor	88
Değerli İtirafılar	91
Burjuva Kampanyalara Kapılmamak	95
Rusya'da Gösteriler Ve Olası Gelişmeler	98
Bu Kavga Senin!	101
Sıradan Faşizm Ve Kitlesele Cesaret	103
Vefa Gibi Dövüşmek	106
Sallamıyorlar, Yüklenirsek Yıkılacaklar!	109

Ah Şu “Ce-Ha-Pe”	111
Anayasa Değil Devrim Lazım	114
Faşizmin Korosu Tamam	117
BMG Halkların Gözlerini Çevirdiği Devrimci Odak Olmalı	119
Anayasa Tartışmaları	122
Bitmeyen Savaşlar	125
CHP İktidarın Neresinde?	127
Topyekun Bir Dünya Savaşının Kılıç Şakırtıları	130
“Başaramadık”!	132
Gare Hezimetini Dinci Faşizmin Reichstag’ı Olabilir Mi?	135
Birleşik Devrimin Kitle Örgütleri	138
Gare Kimlerin Hezimetini Oldu?	141
Duralayan Kaybeder	144
Faşist Terörde Yeni Yöntem: İnsan Kaçırma	147
Gençlik Faşizme Meydan Okuyor	149
Zaferi Göze Almak Zorundayız	152
AB “Ciddi Şekilde Endişeli”ymiş	155
Kıyamet Saati Gece Yarısını Çalmak Üzere	158
Erbakan’ı Halklara Melek Diye Yutturamazsınız	161
Demokratik Siyaset!	165
ABD-Türkiye Daha Sıkı Bir İttifaka Doğru!	168
Uzlaşmacı Siyasetin Sefaleti	171
Birleşik Mücadele Güçleri	174
Kitle Eylemi Ve Devrimci Zor	177
“Papa Hazretleri”nin Sorusu	180
Günümüzün İnsanlık Görevi	183
“PKK Silah Bıraksın”	185
HDP Kapatılır mı?	188
Aslolan Devrim İttifakıdır!	191
Sermayenin “Kaos” Korkusu!	194
HDP’yi Kapatma	197
Bir Darbe De Mısır’dan	201
HDP’nin Kapatılması Ve Dinci Faşizmin Yol Haritası	204
Liberal Düş Kırıklığı	208
Toplumsal Patlamanın Eşiğindeyiz!	211
İstanbul Sözleşmesi	214
Emperyalistler Neden Dinci Faşist Sever	217
Demokrasi Güçlerinin Birliği	220
Türkiye-Ukrayna Bir Dünya Savaşını Kışkırtıyor!	223
Faşizmi Yıkacağıız Şiariyle Taksim’e!	226

İki Blok İki Demokrasi	229
Çanlar Dünya Savaşı İçin Çalıyor! -I-	232
Çanlar Dünya Savaşı İçin Çalıyor! -II-	235
Çanlar Dünya Savaşı İçin Çalıyor! -III-	238
Alan Temizliği Yapılıyor	241
Pandemi Ve İşçi Sınıfı Hareketi	244
Hepsi Demek Hepsi Demektir	247
Ukrayna-Rusya Savaşı Ve Türkiye	249
Fabrikalar Gece Gündüz Çalışıyor!	252
Fezlekede Sıra CHP'de	255
İşçi Faaliyetinin Birleşik Odağı	258
Çürüme Ve Dağılma	261
“Ukrayna Gerilimi”nin Tarihsel Arka Planı	264
Rusya Blöf Mü Yapıyor?	268
Müflis İkilinin Olası Provokasyonu	272
Navalny Tiyatrosu 3. Sahne	275
Beklenen Telefon Geldi!	279
Kapanma?	282
“Kapanma” Ve 1 Mayıs	285
Takatsiz “Pençe”	288
Bu Maya Tutuyor	291
Anayasal Hayaller Ve Devrimci Gerçeklik	293
Ölümsüz!	296
Uzlaşma Felaketi	299
Filistin Devrimi Zafere Ulaşacak	301
Devrimci Dalga Kolombiya Kıyılarında	303
Devrim İle Faşizm Arasında: Muhtıralar Devri!	306
Filistin’e Sahip Çıkmak Kendi Devrimci Tarihine Sahip ...	310
Amerikan Emperyalizmi Çöküyor!	314
Kavramlaştırma Önemlidir	317
Israrlı Devrimci Faaliyet	320
İnsani Değerler?	322
Burjuva Toplumun Damı Yanıyor	326
Hala “Sandıkla Gönderme” Mi?	328
Türkiye Nereye?	331
Devrim Programı İhtiyacı	333
Böyle Bir Güç Var!	335
Devrimci Dönemin Diyalektiği	337
Faşizmin Anladığı Dil	340
Günlük Ajitasyon Üzerine	342

Kandil'i Ablukaya Alamayacaklar!	345
Bunlar İyi Günleriniz!	348
Güncel Hedef: İktidarın Fethi	351
Brüksel'e Giderken	353
Hala "23 Sentlik Asker"	356
Deniz Gitti Bin Deniz Gelecek!	359
Engeller Temizlenmeli	362
Varlık Yokluk Sorunu!	365
Savaş Rüzgarları	368
Devrimci Odak Olmak	371
Tarihsel-Güncel Kapışma	373
Korku Ve Kitlese Cesaret	376
Pisliği Devrim Temizler?	378
"Sonsuz Savaş"ın Sonu	381
Cesetlerimizi Çiğnemedен Asla!	384
Devrimci Fırsatlar?	387
Önce Devrim Ve İktidar	390
Çıkmaz Sokakta Politika!	393
Faşist Gürühlara Anladıkları Dilden...	396
Maraş'a "Çökmek" İsterken...	399
Tam Da Yasemin Kokuları Yayılırken!	403
İşe Nereden Başlamalı?	406
Yanlış Kapı	409
Her Yerde Eylem Zamanı	412
Ayaklanma Havası	415
Yoksul Emekçinin Duru Bilinci	418
Çıkış Yolu	421
Düzeni Değiştirmek	424
Afganistan Bozgunu	427
Körüklenen Şovenizm	429
Ulusal Birlik Ve KDP	431
Burjuvazinin Tükenmişlik Hali	434
Burjuvalar Korkaktır	437
Afganistan Halkları Ayağa Kalkacak	440
Taliban Çetesinin Sınırları	443
Birleşirsek Kazanırız!	446
"İç Savaş" Ve İç Savaş	448
Bu Düzen Yıkılacak	453
Devrimci Zor, Devrimci Mücadele	455
İŞİD'le Mücadele Sahtekarlığı	458

Bolsonaro Aynasında...	461
Celladın Papazı	463
Afganistan'dan Sonra İdlib	466
Hayat Pahalılığı Ve “Ucuz Hükümet”	469
İktidar Değişikliğine Kim Karar Verir?	471
“Kürt Sorunu”Nu Kim Ve Nasıl Çözer	473
Üstü Çizildi Mi?	476
Düne Göre İlerdeyiz, Ama Yetmez	479
Zindanlar Yıkılsın!	482
Soçi	485
Seçim Tartışmaları Kızışırken	488
Yokluk, Bolluk, Hayat Pahalılığı	491
Umut Seçimlerde Değil!	494
Emperyalistler Tepişirken	498
Göbeğini Kendi Kesmek	501
Emekçilerin Moralini Ne Bozar	504
CHP Ve Devlet Politikası	507
Türkiye-ABD İlişkileri	511
Ekonomik Kriz Ve Devrim Olanadı	514
On Büyükelçi Vakası	517
CHP'nin “Hayır”ı	520
Savaşa Doğru Koşar Adım..	523
Sudan Devriminden Öğrenmek	526
CHP'ye Bağlanan Boş Umutlar!	529
Rojava'ya Saldırı Olacak Mı?	532
Ne Onunla Ne Onsuz!	536
Devrimi Gerçekten İstemek?	539
Hayat Pahalılığı Ve Ayaklanma	542
Erbil-Minsk Hattı	545
Sosyal Reformistlerin Acınacak Hali	548
Kriz Neden, Devrim Sonuçtur!	551
“Helalleşme”	554
Döviz/Kur Krizi	557
Ayaklanmayı Önlemenin Aracı: Seçimler	560
Devrim Merkezini Oluşturmak	563
Sosyal Reformistlerin Gerçek Yüzü	566
Güncel Gerçeklik	569
Bu Sese Kulak Verin!	572
Sosyal Reformistlerin “Birlik” Amacı Üzerine	575
İttifak Arayışları	578

Savaş Kışkırtıcıları	581
Canları Eksiltmek	584
Kürdistan'ın Garibe'si	587
Kavram Karmaşası	590
Asgari Müjde!	593
Çözüm Birleşik Devrimde!	596
Erdoğan Sebep Devrim Sonuçtur!	599
“Sistem Çöktü”	602
İktidarın Gerçek Sahipleri	605
Latinler’de “Sol” Rüzgar	608

Manşetlerde 2021

Bir Kez Daha Şimdi Devrim Zamanı	611
Birleşik Devrimci Odak	613
Adım Adım Ayaklanmaya!	615
Bu Yangın Büyüyecek!	617
İşçi Konseylerini Yaygınlaştırmalıyız	619
Birleşik İşçi Faaliyetine!	621
Kazanacağız!	623
Hepsi Demek Hepsi Demektir	625
Çığ Koptu Geliyor!	627
Bir Düzenin Çöküşü	629
Bunlar İyi Günleriniz!	631
Venceremos!	633
Barikatlarınız Yetmez!	635
Asıl Düşman Kim?	637
Geleceğimizi Yakamazsınız!	639
Birleşirsek Kazanırız!	641
Bu Abluka Dağılacak!	643
Ya Biz, Ya Onlar!	645
Yığınsal Yaratıcı İnisiyatif	647
Yeter Ki Ayağa Kalkalım!	649
Kazanmak Zorundayız!	651
Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm	653
Bütün İktidar Emeğin Olacak!	655
Haykır Acımı Ey Halk!	657
Açlık İsyanları Kapıda	659

ÖNSÖZ

Adettendir. Her yılın sonunda bir genel değerlendirme yapılır. Çok genel, neredeyse bir kroki çizim ayarında bir bakışla özetlenir tüm bir yıl. Nice ayrıntı, güncel gelişme unutulur geçer haliyle.

Peki bütün bir yılı, günlük editoryal yazılardan ve manşetlerden izlemek nasıl olurdu dersiniz?

Elinizdeki derleme, tam da bunu amaçlıyor. Mücadele Birliği Gazetesi'nin editör ve manşet yazıları toplu olarak yayımlanıyor.

Akışın hızı korkunç. Gelişmeler kelimenin gerçek anlamında baş döndürücü. Başka dönemlerde, çok değil, mesela bir çeyrek asır öncesi-nin dünyasında her biri ortalığı sarsacak olay ve olgular, artık vakayı adiyeye haline geliyor. Art arda sıralanan olaylar dizisi içinde her sarsıcı olay, birkaç gün bile kalamıyor gündemde. Hızla eskiliyor. Her büyük olay, bir sonraki büyük olay tarafından gündem-dışı haline getiriliyor. Tarih artık "kısa tarih"tir!

Okur, gün gün yayımlanan bu yazılardan bunu net olarak görecek-tir. Sadece bir yıla ne kadar bölgesel çok çatışma, savaş, gerilim vb. sığ-dığını; küresel gerilim ve kutuplaşmanın adım adım nasıl derinleştiğini; emekçi yığınlardaki kaynaşmanın nasıl yükseldiğini; bu topraklarda ve küresel ölçekte işçi ve emekçi eylemlerinin isyan ve ayaklanmalar boyu-tunda nasıl süregelenleştiğini görmek şaşırtıcı bir deneyim olacaktır çoğu okur için. Yayın olarak bu derlemeyi yaparken, dikkatlerimizin tüm yer-küreyi dolanıp durduğunu, nasıl yoğun bir gündemle haşır neşir olduğumuzu görmek, bizi bile şaşırttı doğrusu!

Günlük yazı yazmak, eğer evinizdeki kedi ve köpeklerden, çiçek-lerden bahsetmeyecekseniz, zordur. Görüşlerinizin tutarlılığı, bugün söy-lediğinizi yarın boşa düşürmemeniz önemlidir. Henüz olaylar olmakta iken doğru çözümlenmeler yapmak, ve çok kısa sürede açıkladığınız gö-rüşlerin pratik tarafından doğrulanıp doğrulanmaması, başlı başına bir sı-navdır. Kuşkusuz ki, okur, bu derlemede yer alan görüşleri bu açıdan da süzgecinden geçirecektir.

Öyleyse, gelin 2021 yılına hep birlikte göz atalım. Bakalım neler olmuş, nasıl olmuş.

EDİTORYAL 2021

2021: TOPLUMSAL AYAKLANMALAR YILI

Dinci faşizmin payandası CHP'nin Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, sözüm ona iktidara meydan okumuş, AIHM'nin Demirtaş ile ilgili kararını iktidarın “tıpış tıpış uygulayacağını” söylemiş. RTE'ye Cumhurbaşkanlığı yolunu açacak referanduma katılmama eğilimi gösteren CHP'lilere de “sandığa tıpış tıpış gideceksiniz” diye meydan okumuştur. Gittiler ve RTE'ye “yürü ya Recep” demiş oldular.

Bu seferki “tıpış tıpış” sözüne kendini muhatap gören faşist Devlet Bahçeli, hem Kılıçdaroğlu'na meydan okumuş hem de dinci faşist iktidarın önümüzdeki yıl izleyeceği politikayı oldukça açık bir dille ortaya koymuş. Konuşma özürü olduğu artık herkesin malumu olmuş bu adam şöyle demiş:

“Patır patır cinayet işleyen katilleri azmettiren, bunlara yardım ve yataklık yapan canilerin tıpış tıpış serbest kalacağı bir dünya, bir Türkiye yoktur. 2020'nin karanlığında sonuç alamayanların, 2021'in umut ve huzur ikliminde başlarını kaldırmaları ham bir hayaldir.”

Bu sözlerin, faşizmin her biçiminde görebileceğimiz demagojik içeriğini şimdilik bir kenara bırakalım. MHP'nin başı, burjuva hukuk-mukuk dinlemeden, kendilerine karşı olan herkesi, gerekli gördükleri anda zindana atacaklarını ayan beyan ilan ediyor.

Bu sözleriyle faşist Devlet, tekeli sermayenin baskı ve zor aracı olan faşist devlete, devletin omurgasını teşkil eden bürokratik organizasyona komut veriyor: Bırakmayacaksınız! Hepsini bu!

Keyfiyetten değil, zaruretten. Faşist devlete kalmış bir şey de değil. Tekelci kapitalist düzen, büyük ve kaçınılmaz bir çöküşe doğru dönmeye gidiyor. Her taraftan emekçi sınıfların, Kürt halkının, ezilen, sömürülen, yoksul kitlelerin saldırısı altında. Devletin, iktidarın tepesi ekonomik ve politik krizin bunaltıcı baskısı altında dağılma emareleri gösteriyor. Ana çizgileri ancak bu şekilde tanımlanabilecek bu koşullarda, ne tekeli sermaye sınıfı ne de onun politik iktidarları başka türlü davranamazlar, farklı bir yol izleyemezler.

Dinci faşist iktidardan ve tekelci sermaye egemenliğinden, Biden ya da Merkel'in baskısıyla da olsa hala “reform”, “demokratikleşme” bekleyen liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist dar kafalılar işte sınıf savaşına ilişkin bu gerçeği anlayamıyorlar. Her şeyi kişilerin keyfi tercihlerinden, kapris ya da ideolojik tutkularından vb. vb. ibaret sanıyorlar. Ne tekelci sermayenin karakterini ne de emperyalist devletlerin, daha doğrusu, emperyalizmin eğilimlerini, içinde buldukları koşulları anlayabiliyorlar.

Tekelci sermaye sınıfı, çöküş içindeki düzenini, egemenliğini kurtarmak için daha çok zor, daha çok baskı ve terör politikasına yöneliyor. Faşist devletin feveran ve sözlerini başka türlü anlamak büyük hata olur.

Ama yine de çöküyorlar, yine de yıkılıyorlar. Kendiliğinden değil. Ekonomik ve politik kriz, devrimci durum tekelci sermaye sınıfının egemenliğini kendiliğinden yıkmaz. Ama yıkmak için gerekli koşulları olağanüstü hazırlamış olur. Dinci faşizmi, kapitalist düzeni yıkacak olan işçi sınıfı ve onun müttefiki olacak toplumsal güçlerdir.

İşte bu toplumsal güçler şimdi bir ayaklanmanın eşliğindedir. Yoksulluk, işsizlik, iflas, açlık gibi her biri bir toplumu patlamaya yeten olgular şimdi gittikçe bir araya geliyor ve kazanın altındaki ateşe atılan birer odun işlevi görüyorlar. Covid-19 pandemisi, bunun emekçi sınıflarda, yoksul, ezilen, işsiz, açlığa terk edilmiş kitlelerde yarattığı ölümcül etki kazanın suyunu her gün ve hızla, ısıtıp kaynama noktasına doğru getiriyor. Bu noktaya hızla gidiyoruz.

Sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, dünyanın her yerinde toplumsal ayaklanmalar süreci içindeyiz. Koşulların bir toplumsal devrim için bu derece uygun olduğu süreçte, burjuva egemenliği yıkarak zafer elde etmek, işçi sınıfı ve ezilen kitlelerin, Kürt halkının devrimci demokratik iktidarını kurmak mümkündür.

Bunu başarmak için başlangıçta gücünüzün küçük olmasının bir önemi yok. Devrimci bir komünist parti, bir hareket planına, hedef açıklığına sahipse, yıkılacak olanın yerine ne koyulması gerektiğini biliyor ve bu konuda en ufak bir tereddüt duymuyorsa zafer kaçınılmaz demektir.

Bütün mesele burada düğümleniyor. Düzenin, faşizmin yıkılacağını söylemek, tek başına artık fazla şey ifade etmiyor. Düşünen her kafa, bilimsel ve objektif olabilen her düşünen beyin bu sonuca ulaşabilir artık. Düzenin çöküş sürecinde olduğunu saptamak dün önemliydi. Bugün ise, önem sırası bakımından bu tespit geriye düşmüştür. Dolayısıyla “faşizmi yıkacağız” demek tek başına çok şey ifade etmez olmuştur.

Şimdi, yıkılacak olanın yerine ne konulacağını söylemek önem kazanmıştır. Bu, devrimci güçler açısından zaferin göze alınıp alınmayaca-

ğının da işareti olacaktır. Birleşik devrimin toplumsal güçlerinin şu sorunun yanıtını büyük bir açıklıkla vermesinin zamanıdır: Bir toplumsal devrimle yıkılacak olan burjuva egemenliğin, faşist devletin yerine ne koyulacak? Leninist Parti, bu soruya uzun zamandır net bir yanıt vermiş bulunuyor: Devrimci demokratik iktidar, Geçici Devrim Hükümeti, oradan kesintisiz biçimde sosyalizme yürümek... Leninist Partinin hareket planı işte bu derece açık ve net.

2021, böyle bir hareket planına sahip olanların zafer yılı olacak!

1 Ocak 2021

BİR TEHLİKELİ YILDÖNÜMÜ!

Gerilimin bir nebze olsun düşmediği Körfez’de son günlerde artan ABD askeri yığınağı, hemen herkesin aklına “acaba” kuşkusunu yerleş-tiriyor.

Aralık ayının ortalarından itibaren bölgedeki ABD askeri hareketli-liği tırmanışa geçti. Kuzey Dakota’dan kalkan B52’ler, Körfez’de şöyle bir boy gösterip döndüler. Geçtiğimiz Çarşamba günü yenileri de yine Katar’daki üsse indi ve Körfez’de “caydırıcılık” adına gövde gösterisi yaptı.

21 Aralık’ta da 154 adet Tomahawk füzesi taşıyan ABD’ye ait nükleer bir denizaltı Hürmüz Boğazı’ndan geçmişti. Öte yandan Kasım ayın-dan bu yana ABD’nin uçak gemisi USS Nimitz Körfez’de devriye geziyor(du).

Buraya kadar bariz bir güç/gövde gösterisi söz konusu. Kasım Sü-leymani geçen yıl 3 Ocak’ta ABD özel kuvvetlerinin saldırısı sonucu öldürüldü Bağdat’ta. İran, Irak’taki ABD askeri üssüne füzelerle cevap verdi. Olaylar görece “kontrol edilebilir seviye”ye indi.

İşin bu şekilde kapanması ihtimal dahilindeydi. Ama... Bir taraftan BM’nin “İran’a yönelik yaptırımları”nın süresi doldu; öte yandan ABD’nin çekildiği P5+1 anlaşmasının “kısmi geçersizleşmesi” ile İran “uranyum zenginleştirme programı”na hız verdi. 2021’in ilk günü itibariyle Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu’na (IAEA) uranyum zengin-leştirme düzeyini yüzde 20’ye çıkaracağını duyurmuş bulunuyor. Washington’un başarısız engelleme girişimleri, tersten, ABD’nin ulus-lararası arenadaki güçsüzlüğünün ve yalnızlığının göstergesi olmaktan öteye gidemedi. Diplomasi alanında Beyaz Saray’ın yapabilecek hiçbir şeyi kalmamış görünüyordu.

BM 2021 bütçesine karşı oy kullandı ABD. Gerekçesi, BM’nin Fi-listin yanlısı ırkçılık karşıtı bir konferansa destek vermesi ve Washing-ton’ın İran’a karşı yaptırım önerisini reddetmesiydi. Koca genel kurulda yalnızca İsrail’di yanında duran! BM’nin bu yöneliminden derin bir hayal kırıklığı duyduğunu twitter hesabından duyuruyordu ABD elçisi Kelly. Bunun adı çöküştür. Muazzam bir güç yitimidir, uluslararası alanda yalnızlaşmadır. Demek ki bu alanda ABD emperyalizminin kazanma şansı

neredeysse sıfırdır.

Diğer taraftan İran, Süleymani suikastı sonrası askeri-teknik açıdan güçlenme hamlelerini hızlandırdı. Kendi askeri uydusunu yörüngeye yerleştirecek bir düzeye geldiğini kanıtladı Nisan ayındaki başarılı fırlatmada. Ardından hava savunma sistemlerini yetkinleştirmeye ağırlık verdi. Körfez'deki ABD donanmasına karşı silahlar geliştirdi.

Irak ve Suriye'de sahadaki dolaylı (ve kimi zaman doğrudan) çatışmalar, ABD-İsrail ortaklığının arzuladığı sonuçları yaratmadı. İsrail'in sık sık düzenlediği hava saldırıları, Suriye ve Suriye'deki İran bağlantılı silahlı birimlere yönelik Lübnan üzerinden yaptığı füze saldırıları, belirli düzeyde kayıplar verdirmekle birlikte, sonuç almaktan uzak oldu. Keza Irak'taki İran destekli gruplara dönük saldırılar da kar etmedi. Ne o çokça sözünü ettikleri "Şii hilali" parçalanabildi ne İran sahayı terk etti. Tersine, özellikle Irak'ta ABD birliklerine dönük "yıpratıcı saldırılar" gerçekleşirdi sık sık. Her defasında saldırıların sorumluluğunu almaktan uzak dursa da, ABD üslerine saldırıların ardındaki asıl gücün İran olduğu herkesin bildiği sır durumunda.

Özcesi, askeri alanda da ABD'nin işi kolay değil. İran, askeri alanda da kolay lokma olmadığını gösteriyor. Kuşkusuz tam ölçekli bir savaş (ki bu tam ölçeğe nükleer füzeler de dahildir) açısından İran, bırakın ABD'yi, İsrail karşısında da kazanabilecek durumda değil. Ama öyle kolaylıkla üstesinden gelinecek bir güç de değil. Özellikle de "fethetmek" hedefleniyorsa, bölgeye yığılan güçler açısından neredeyse imkansız bir durumdur bu.

Bu durum yine de geniş ölçekli bir çatışmalar zincirinin, hatta bir savaşın çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Öncelikle, burjuva basının "Trump, giderayak saldıracaktır" yaklaşımını, hele de bu adımı "Biden'i güç durumda bırakmak" yahut "hazır yetki elindeyken İsrail'e 'kıyak' yapmak" vb. türünden gerekçelendirmeler açısından reddetmek gerek. Böyle bir savaş, bu türden naif gerekçelere dayanmaz. Eğer savaş çıkacaksa, "müesses ABD nizamı" yani ABD emperyalizmi, emperyalist tekel, bu savaşı istediği için çıkar. Öyle birilerinin "hazır elim değmişken" mantığıyla değil.

İkinci nokta, genel olarak çöküş sürecindeki bir güç olarak ABD'nin, böylesi geniş çaplı bir savaşa girişmesi, mevcut güç yığınağı vs. göz önüne alındığında, zor görünmektedir. Irak'taki 3000 askerini 2500'e düşürmek derindeki bir gücün, geniş ölçekli bir savaşa girişmesi, askeri mantık açısından pek olası değil. Ayrıca tüm o bölgedeki ABD ordu varlığı yani asker, silah ve mühimmat düzeyi, keza böylesi bir savaşı başarabilecek düzeyde değil.

Ama... Tüm bunlar, ABD'nin askeri bir saldırı, "nokta hedefleri vurma" işine girişemeyeceği anlamına gelmez. Böylesi bir askeri eylemi İsrail ile birlikte kotarabilir. İran'ın nükleer tesislerine saldırı düzenleyebilir. Bunlar olasılık dahilindedir, ama bu "eylem", Trump'ın başının altından çıkmaz. Yukarıda belirttiğimiz gibi emperyalist tekellerin isteğiyle olur.

İran, böylesi bir saldırıyı beklediğini en yetkili ağızlarından dile getiriyor. Üst üste yaptığı tehdit açıklamaları, hasmını böylesi saldırılardan vazgeçirmeye dönük. Hatta "sizi evinizde vururuz" açıklaması bile yapıyor caydırıcı olmak adına. Tahran'ın bu ses yükseltmesi, ABD'nin saldırı ihtimalinin yükseldiğinin ifadesidir. Tam da bu gerilim ortamında uçak gemisi Nimitz, görev süresinin dolmasına daha 20 gün varken, bölgeden ABD'ye doğru yola çıktı. İran füzelerine hedef olmaktan da çıktı!

İran Dışişleri Bakanı Zarif, twitter hesabından yaptığı açıklamada, "Başkan Trump ve yandaşları ABD'deki Corona virüsü salgınıyla mücadele etmek yerine, B52'leri uçurmak ve donanmalarını bölgemize göndermek için milyarlarca dolar harcıyor. Irak'tan alınan istihbarat, savaş için bahane uydurma hazırlığı içinde olduklarını gösteriyor" dedi.

Tüm bu açıklama ve adımlar, her iki taraf açısından "tehlikeli yıldönümü"nü atlatmak için olabilir kuşkusuz. Ama tüm bölgenin boydan boya ateşe kesmek için bir serseri bombayı beklediği unutulmasın.

2 Ocak 2021

ABD-IŞİD; TÜRKİYE-HURRAS EL DİN

Geçen hafta, yeni yıla iki gün kala Suriye'den gelen iki saldırı haberi, önümüzdeki günlerin nasıl bir seyir izleyeceğinin habercisi oldu adeta.

Bu saldırıları haberlerinin ilki Deyr El Zor-Humus şehirleri arasında, kimine göre sivil insanları, kimine göre ise evlerine dönmekte olan askerleri taşıyan bir otobüse düzenlenen saldırı oldu. Saldırıda en az 35 kişi öldürüldü onlarca kişi de yaralandı. Saldırımı, IŞİD denen dinci faşist çete üstlendi.

İkinci haber, son haftalarda, hatta son bir iki aydır diyebiliriz; Türkiye ve beslemeleri dinci faşist çetelerin saldırıları yüzünden gündemden düşmeyen Ayn-İsa'dan geldi. Habere göre, silahlı beş kişi bombalı araçla Rus askeri üssüne saldırmak istemiş, Rus askerlerinin zamanında müdahalesi sonucu çıkan çatışmada beş saldırgan da öldürülmüştü. Haberin önemi, saldırıyı yapan dinci faşist çetenin kimliğinde yatıyor. Hurras El Din adlı çete grubunun saldırıyı üstlendiği duyuruldu.

Hurras El Din adlı çete grubu, Türkiye'nin denetimindeki İdlib'te yuvalanmış, şimdیه kadar o bölge dışında hiç bir eylem yapmamış, MİT'in kontrolünde olduğundan kimsenin şüphesi olmayan bir çete grubudur. İdlib'te yuvalanmış tüm çete gruplarının Türkiye'nin, yani MİT ve ordunun denetiminde olduğu dünya alem tarafından biliniyor.

Öyleyse, Rusya askeri üssüne, Rus askerlerine yapılan saldırının Türkiye'nin bilgisi, onayı ve isteği üzerine gerçekleştiğini söylemek gerekir. Başka türlü mümkün değil. Bu güne kadar İdlib dışında hiç bir faaliyeti olmamış, hiç bir varlık belirtisi göstermemiş bir çete grubunun İdlib'ten yüzlerce kilometre uzakta bir yerde bir askeri üsse saldırmaması MİT ve TSK desteği, onayı ve bilgisi olmadan düşünülemez.

IŞİD, "bitirildi" dendikten yaklaşık iki yıl sonra, Suriye'nin özellikle Deyr El Zor'a yakın çöllük bölgede kapsamlı eylemler düzenlemeye başladı. Suriye Ordusu, aylardır bu katil sürüsüne karşı operasyon yapmasına rağmen, onu, gerçek adı "Bâdiyat ash-Shām" olan ama kısaca Badiye çölü denen bölgeden temizleyemedi.

Bu nasıl oluyor? Yüzölçümü yaklaşık 52 bin kilometrekare olan çöllük bölgenin ortasında belki de binlerce insan, birkaç gün ya da birkaç hafta da değil, aylarca hatta yıllarca nasıl barınabilir? Barınmakla da kal-

mıyor, ağır silahlar, çöle uygun araçlar, ağır silahlara uygun mühimmat vb.vb. temin edebiliyorlar.

Bütün bunların tek bir açıklaması, çölün Irak-Ürdün-Suriye sınırında ABD'nin kontrolünde bulunan Tanf bölgesi ve bu bölgede bulunan Rukban göçmen kampıdır. ABD ve “Uluslararası Koalisyon” denen emperyalist haydutlar iki yıl önce “İŞİD’i bitirdik” derken gerçekte onun işe yarar kadrolarını helikopterlerle yok edilecekleri savaş alanlarından kaçırarak işte sözünü ettiğimiz bu bölgeye taşımışlardı. Orada yeniden organize edildiler, bozulan moralleri düzeltildi, eğitilip tekrar sahaya sürüldüler.

ABD ve “Uluslararası Koalisyon” denen emperyalist haydutların İŞİD ve diğer dinci faşist çetelere karşı savaştıkları söylencesi yüzyılın yalanıdır. Devrimcilerin görevi bu yalana inanıp yayılmasına yardımcı olmak değil, açığa çıkarıp ezilen halklara gerçeği görmeleri için yardım etmektir.

Bu iki saldırının, Suriye’yi Rusya için “bataklığa çevirme” stratejisine dönen ABD’nin ve ABD’nin Suriye’deki sopası olan Türkiye’nin işbirliği sonucu olduğundan kuşku yok. Emperyalist planların Suriye’deki taşeronu Türkiye’dir. ABD, on yıldan fazla bir zamandır sürmekte olan Suriye savaşında başlangıçtaki hedeflerine ulaşamayacağını görmüş ve kabul etmiş bulunuyor. Gerileye gerileye, Suriye’yi Rusya için bataklığa çevirme stratejisine kadar gelmiş durumda. Bu stratejide kilit rol yine Türkiye’ye verilmiş. James Jeffrey, görevinden istifa ettikten sonra, Türkiye’nin rolünü şöyle itiraf etmiş:

“Türk ordusu yüzünden. 20 bin civarında, belki de 30 bin civarında askerleri var ve rejimin İdlib’e dönmesini engelleyebilecek güce sahipler. - İdlib halkına Şam’ın yakın zamanda İdlib’e dönmeyeceğini mi söylüyorsunuz?

Türkiye’nin ABD, Avrupa Birliği (AB) ve NATO’nun desteği ile birlikte buna izin vermeyeceğine eminim.”

Böylece, diziliş ortaya çıkmış oluyor: Dinci faşist çetelerin arkasında Türkiye; Türkiye’nin arkasında ABD ve Avrupa Birliği, hepsinin arkasında da ortak askeri örgütleri NATO! Hala ahmaklar tayfası, Türkiye ile ABD, Türkiye ile Avrupa Birliği, Türkiye ile NATO arasında gerçek bir kavgadan söz edecekler mi acaba? Türkiye, bütün bu emperyalist haydutlar adına, besleyip tasmalarını bıraktığı dinci faşist çetelerle birlikte Suriye’de savaşıyor.

Kime karşı? Elbette en başta Kürt halkına, Suriye halklarına karşı. Onlarla birlikte Suriye devletine ve Rusya’ya karşı.. Tam da bu nedenle, Türkiye’nin işgal ettiği topraklardan sökülüp atılması devrimci güçlerin bi-

rinci hedefi olmalıdır. Türkiye'nin işgal ettiği topraklardan sökülüp atılması, ABD ve "uluslararası koalisyon" denen emperyalist haydutların da sökülüp atılmaları anlamına gelecek. Bu haydutlar çetesi sökülüp atılmadan halkların özgürlüğünden söz edilemez.

Tutunmak için şimdi her yola başvuruyorlar. Ancak Rusya'nın son iki saldırıya vereceği yanıtın biçimi ve şiddeti Suriye savaşının gidişinde önemli bir dönüm noktası olacak gibi..

3 Ocak 2021

AYAKLAR BAŞ, BAŞLAR YOK OLACAK!

İki röportaj/haber yoksul kitlelerin, emekçilerin, ezilen, sömürülen; burjuvaların deyimiyle söylersek “ayakların” neden ayaklanmanın kıyısında gezindiklerini sayfalarca yazıyla anlatılamayacak bir açıklıkla ortaya koymuş. Emekçi kitlelerin nabzını elinde tutmak isteyen, yoksul kitlelere, emekçilere, işçi sınıfının ana gövdesine gitmeli.

Bu söyleşilerden ilki, iki muhabir gazeteciye ait. Söyleşi, İstanbul'un yoksul, emekçi semtlerinden Kuştepe'de, iki kişilik bir aileyle yapılıyor. Muhabir gazeteciler eve giriyorlar ve ailenin yoksulluğunu fotoğraf karelerine yansıtıyorlar. Boş buzdolabı, her şeyi anlatmaya yetiyor.

İnsanı isyan ettiren, toplumun vicdanını derinden kanatan bir fotoğraf karesi. Emekçi, yoksul kitlelerin durumu, içinde buldukları maddi yaşam koşulları, ruh halleri, duyguları, düşünceleri, bundan daha iyi zor anlatılır.

Söyleşi yapılan yoksul yurttaş, durumu kısaca şöyle özetliyor: “Daha önce Allah sonumuzu hayretsin diyorduk, şimdi Allah taksiratımızı affetsin diyoruz. Çünkü artık isyan etmeye başladık. Böyle gideceğini sanmıyorum.”

Evet, yoksul kitleler artık isyan etmeye başlamışlar. Bu isyan henüz sokağa yansımış değil; konu komşu, eş dost arasında oluyor. Ama orada başlamışsa bir isyan, bunun sokağa yansımaya kaçınılmaz.

İkinci söyleşi, yine İstanbul'dan ama bu sefer sokakta, semt pazarlarında yapılmış. Cebinde henüz azıcık parası olan ve onunla alışveriş yapanların pazara geldikleri saatte değil, cebinde, cüzdanında beş kuruş kalmamışların semt pazarına geldikleri saatte yapılmış. Muhataplar da doğal olarak işte toplumun bu en yoksul; pandemiyle birlikte, sayıları aritmetik değil, geometrik hızla artan insanlarıyla yapılmış.

Muhabirler, gördükleri manzarayı “İstanbul’un en merkezi semtlerinde bile sebze meyve ihtiyaçlarını pazar artıklarından karşılayan insanlarla karşılaşmak mümkün. Aylık geliri ucuzluğa bile yetmeyen emekli, öğrenci, çok çocuklu ailelerin ebeveynleri pazarın kapanış saatini bekliyor. Pazarcılar tezgâhlarını kamyonlara yükleyip pazar yerini terk ederken bu kez parası olmayanların mesaisi başlıyor” sözleriyle tanımladıktan sonra, pazarın kurulduğu her seferinde aynı manzarayı görmekten vic-

danı kanamış bir pazarcının sözlerine yer veriyorlar.

“İnsanlar bir çürük elmaya muhtaç. ‘Bana sağlam elma verme’ diyor. ‘Bana çürük ver yeter ki ben çocuk çocuğuma götürüyüm de bir fayda gör-sün.’ İnsanlar alamıyor. Bir çürük patates ne? Çürük patatesi götürüp evine çocuk çocuğuna yemek yapıyor. Anlıyor musunuz insanlar aç. Val-lahi aç. Böyle gelip görseniz onları insanların içi acıyor. İnsanlar çok aç.”

Bu manzara karşısında “insanların içi acıyor” yani vicdanları kanı-yor, çaresizlik içinde olmanın getirdiği isyan duygusu kabarıyor.

Türkiye ve Kürdistan'da halkların ezici bir çoğunluğu artık yoksul-luğun ötesinde, gerçek, somut, elle tutulur biçimde açlık çekiyorlar.

Açlık nasıl bir felakettir? Bu, kelimelerle tarif edilemez bir felaket-tir. Öyle ki, açlık, diğer tüm sorunları, tüm problemleri, tüm dertleri, ör-neğin corona virüse yakalanıp ölmek dahil, akla gelecek ne varsa hepsini ikinci plana itip kendisini öne çıkaran bir felakettir.

Anlamak için yaşamak gerekir. Şimdi, emekçi sınıfların, yoksul kit-lelerin ezici bir kesimi bu felaketi yaşıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitle-ler, sömürülen, ezilen halklar açısından günümüzün ve önümüzdeki yılın gerçek felaketi işte bu olacak. Pandemi, bu felaketi hızlandıran, katmer-leştiren, toplumun en ücra hücrelerine kadar yayan bir katalizör olacak; o kadar!

İnsanlar pandemiden değil, açlıktan; aç kalmaktan, çocuklarına bir ekmek bile götüremez duruma düşmekten korkuyorlar! Kapitalist üretim biçimi ise, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da durmadan, her gün ve daha yoğun biçimde insanları bu felaket çukuruna yuvarlayıp duruyor.

Türkiye ve Kürdistan'da, dinci faşist iktidarın izlediği politikalar, tek-elci kapitalist düzenin bu yarasını daha acımasız kılıyor.

Ama “böyle gideceğini” kimse düşünmesin. Bütün bunlar sadece bir ayaklanmanın habercisi olarak algılanmalı, böyle ele alınmalı. Sayıları on milyonları bulan emekçi yoksul, emekçi, sömürülen, aç kitleler bir ayaklanmanın eşliğindedir. Sosyal reformistlerin, burjuva sınıfla bu yok-sul kitleleri uzlaştırma boş umuduyla yatıp kalkanların anlayamadıkları, anlamak istemedikleri gerçek olgu bu. Bunu anlamadıklarını yoksul kit-lelere hala, “maraza” çıkarmayı yani “haylazlık” yapmalarını önermele-rinden de görebiliyoruz. Evet, emekçi sınıflar bir “maraza” çıkaracaklar, ama o maraz sizin bildiğiniz gibi olmayacak. Düzenle birlikte sizi de silip süpürecek bir “maraz” olacak bu.

Leninistler, şimdi iki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan'ın her bir köşe-sine yayılmış bu kitlelerle buluşmanın yollarını arayıp bulmalı, onlarla kaynaşmalı, onlarla güçlü bağlar kurmalı. Devrimi, devrimin kaçınıl-

mazlığını, bu sefaletten, bu yoksulluktan kurtulmak için tek çarenin şimdiki tüm başları yere yuvarlamaktan geçtiğini anlatmalı.

Yoksul, aç kitleler isyan ediyor. Bu isyanın sokağa yansması kaçınılmaz. Yoksul, aç kitleler sokağa çıktıklarında “Ne yapmalıyız?” sorusu için zaman geç olacak. O sorunun yanıtı şimdiden bulunup buna göre konumlanmak günün temel görevidir.

Tekrar etmekte yarar var: Bir hareket planınız varsa, şimdiki gücünüzün küçük olmasının bir önemi yok. Devrimci dönemlerde gelişmeler sıçramalar biçiminde gerçekleşir. İşçi sınıfıyla, sınıfın en yoksul kitleleriyle, emekçilerle, yoksul, işsiz, aç kitlelerle buluşmak için tüm bir enerjiyle hareket etmek, tüm zamanı buna ayırmak; atılması gereken adım işte budur. Bu adım ne kadar çok atılsa, o kadar çok daha atılması gerekir. Çünkü yoksul kitleler derya denizdir, ölü-sonu yoktur.

Orta sınıflara değil, açlık çeken işçilere, yoksullara gidilmeli. Yaklaşmakta olan isyanda, ayaklanmada sonuna kadar gitme güç ve enerjisi bu kitlelerde saklı.

Bu kitleler ayağa kalktıklarında tuzu kuru orta sınıf çok bilmiş politikacılarının sandığı gibi, “maraza” çıkarmak için değil, baş olmak için ayağa kalkacaklar!

4 Ocak 2021

GÜNCEL GÖREV

Ekonomik yıkımın boyutları her geçen gün artıyor. Salt rakamlara yansımıyor yıkım. Bizzat pratik yaşamda büyük bir eylem dalgasının malalanmasını hızlandırıyor.

Sahibinin muhasebecisi pozisyonundaki TÜİK, yıllık tüketici enflasyonunu %14.6 olarak duyurdu. Bağımsız Enflasyon Araştırma Grubu ise, bizzat TÜİK'in ürün sepetini kullanarak yani TÜİK'in temel aldığı ürünlerin aynısını kullanarak, enflasyonun %36.7 olduğunu hesapladı. Yani resmi hesaplamanın 2,5 katı bir enflasyon olduğu sonucuna ulaştı.

Asgari ücret (ve buna bağlı olarak memur ve emekli maaşları) belirlenirken, bu resmi enflasyon rakamlarına göre hareket etti sermaye ve onun devleti. Hatta “enflasyon üzerinde %7'lik refah payı verdik” diye hava attı patronlar kulübü TİSK. Bunun yalan olduğu o zaman da biliniyordu. Şimdi istatistiklerle net bir şekilde de görülmüş oldu.

Konunun önemi şurada. İşçiler ve tüm emekçi kesim zaten korkunç bir yoksulluk içindeydi. Bizzat bu asgari ücret ve memur/emekli maaş artışı oranları enflasyonun en az 15 puan altında kaldığı için, yıkımın, yoksulluğun, açlığın boyutları inanılmaz bir düzeye çıkacak. Daha şimdiden bunalıcı bir yoklukla boğuşan milyonlarca emekçi için hayat, önümüzdeki dönemde kesinlikle hiçbir şekilde katlanılamaz hale gelecek.

İşçilerin dışında, özellikle küçük (ve hatta orta ölçekli) esnaf, olağan ekonomik krizin ötesinde, bizzat pandemi süreci yüzünden tamamen iflase sürüklendi. Geçen yıl boyunca 120 gün kapalı kaldı pek çok küçük işletme. Özellikle de gastronomi ve eğlence sektöründekiler. Ve tabii bu işletmelerin çalışmaması yüzünden, hemen tümünden güvencesiz çalışan sayıları yüz binleri bulan işçi de tüm geçim imkanlarını yitirdi.

Daha önce çeşitli eylemlere, küçük patlamalara tanık olduk. En son “yılbaşı kısıtlamaları” ile son umutları da tükenen esnaflar bir dizi eylem hazırlanıyor. Örneğin 5 Ocak'ta Kadıköy İskele Meydanı'nda bir eylem yapılacak. Esnaflar eylem gerekçelerini ve son derece naif istemlerini şöyle sıralıyor: “Bu süreçte ücretsiz izin ve kısa çalışma ödeneği en az asgari ücret düzeyinde verilmeli. Esnafa sicil affı getirilerek, bankalardan kredi çekebilmelerinin yolu açılmalı. Mevcut kredilerin faizsiz ertelenmesi, esnafa kira yardımı yapılması gerekiyor. Aksi takdirde esnaf

batacak ve büyük ölçüde işsizlik artacak. Bu işin maddi boyutu bir yana, eğer önlem alınmazsa toplumda çok büyük psikolojik sorunlar baş gösterecektir. Personeller günde 39 lira ile geçinmeye çalışıyor maalesef ve öngörülemez bir durum söz konusu. Bu da insanlarda ciddi anlamda endişe ve kaygı yaratmakta.”

Eyleme Kadıköy, Beşiktaş, Beyoğlu, Avcılar, Küçükçekmece Esnaf Dernekleri, Kafe Bar Çalışanları Dayanışması, Türkiye Tekel Bayiler Platformu, Otel ve Turizm İşçileri Sendikası, İstanbul Aşçılar Derneği katılacak. Bu eylemlerin giderek daha yaygın hale geleceğini öngörmek için kahin olmaya gerek yok.

Ekonomik yıkım genişledikçe eyleme geçen işçi ve emekçi kesimi de genişliyor. En geri sendikalar dahi eyleme sürükleniyor. Hemen tamamı sistem içi bakışla malul, sınırlı talepler uğruna da olsa harekete geçiyorlar. Tek tek ele alındığında genellikle günlük yakıcı talepler uğruna sürdürülüyor mücadeleler. Çünkü bizzat “ekmek davası” her şeyin önüne geçiyor. Hayatta kalmak, yaşamını sürdürebilmek en yakıcı sorun haline geliyor.

Kendi içinde sınırlı tüm tekil hareketler, birbirinden bağımsız bir şekilde aynı dönemde ortaya çıktığında işin rengi değişiyor. Hepsi üst üste biniyor, birbirinden bağımsız aynı hedefe yöneliyor. Çünkü çok geniş bir yelpazeyi tamamen birbirinden bağımsız harekete geçmeye zorlayan ortak bir zeminin var. Bu ortak zemin bizzat kapitalizmin kendisidir. Tüm dünyada benzer sorunlar ve benzer sonuçlar yaratmaktadır.

Başka tarihsel dönemlerde birbirinden ayrı ele alınabilecek sorunlar, bugünkü gibi iç içe geçmiş bir yumak haline geldiğinde, genel olarak sorunların ayrı çözüm yolları da büyük oranda geçersizleşiyor. Hangi ipin ucunu tutsanız, hangi tekil sorunu ele alsanız, karşınıza bir bütün olarak yumağın kendisini buluyorsunuz. Hemen her tekil sorun veya sorunlar dizisi, bizi genele götürüyor.

Hele dinci faşist iktidar özelinde egemenliğini sürdürmek için elinde çıplak zordan başka bir şeyi kalmayan Türk teknelci kapitalist düzeni, tüm bu ayrı (birbirinden bağımsız) hareketleri bizzat kendisi aynı merkeze yönlendiriyor. Tıpkı şu anda Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerini küçük çaplı isyana sevk eden rektör atamasında olduğu gibi!

Sonuçta her tekil hareket, bilinçli bir şekilde onları bir araya getiren iradi bir yapı olmasa da, görünmez içsel bağların etkisiyle, nesnel bir birleşik harekete evriliyor. Büyük oranda kendiliğinden bir şekilde nesnel birleşik hareket oluşuyor.

Hareketin nesnel gelişimi böyle olsa da, onun öznel gelişimi, bilinç durumu, bu kendiliğinden gelişime ayak uyduramıyor çoğu zaman. Eski

kalıplar, eski alışkanlıklar ve önyargılar baskın geliyor: Tek tek sorunlarla uğraşmak, tek tek hak talepleriyle yetinmek, “yakıcı olanı” tek başına ele almak... Ve bu türden gelişen her hareket dönüp dolaşıp “genel”in duvarına tosluyor, çözümsüzlüğe düşüyor. Böyle olması da kaçınılmaz.

Hayatın akışı bizzat tüm sorunların ana kaynağına yönelmeyi günün yakıcı ve temel görevi haline getirmektedir. Bu düzenin yıkılması ve emeğin iktidarının kurulması güncel görevdir. Bilinç, bu nesnellığe ayak uydurmak zorunda.

5 Ocak 2021

BİR KÜÇÜK EYLEM YETTİ

RTE, intihalci bir “profesörü” Boğaziçi Üniversitesi’ne rektör atadı; ortalık karıştı. Öğrenciler, ardından öğretim üyeleri protesto etti, polis saldırdı, gözaltılar, soruşturmalar...

Geçmişte kampüs kapılarının silahlı askeri birliklerce tutulduğuna tanıklık etmişliğimiz vardı. “Yeni Türkiye” bu alanda da bir yenilik getirdi: Kampüs kapısına polis kelepçesi vuruldu! Kelepçe vurma işini bile ellerine yüzlerine buluşturdılar ya, bunun şimdilik bir önemi yok.

Öğrenciler takdir edilesi bir refleks tavrı geliştirdiler. Üç yıl önce “Afrin lokumcuları”na hak ettikleri tepkiyi gösteren Boğaziçili öğrenciler, bu intihalci “kayıyum rektör”e de çok yerinde bir tepki gösterdiler. Polisle göğüs göğüse kapıştılar. Barikatları aştılar. Gözaltılara rağmen yılmadılar.

Öğrencilerin bu direşken tavrı, dinci faşizmi panikletmeye yetti. Onca tehdit ve baskıya, gözaltılara, tutuklamalara... rağmen öğrenciler “şahsım” a böylesine meydan okuyorsa (bu atama kararı RTE’nin olduğuna göre, öğrencilerin eylemi tam da bu anlama geliyordu), “koru barikatları” tehlikede demektir.

Dinci faşizm son derece isabetli bir şekilde bu sonucu çıkardı ve derhal harekete geçti.

Önce havuzun lağım kanalları bildik “terör edebiyatını” boca ettiler milyonlarca insanın beynine. Aynı anda sosyal medyadaki paralı trollor ordusu, konuya dair paylaşılan her habere “karşı yorumlar” yazmaya koyuldu. “Algı operasyonu” tam gaz aldı yürüdü. İşin propaganda ayağı bu şekilde halledildi. (Ne ilginç tesadüf, intihalci rektör Bulu’nun adı, dinci faşizmin troll ordusunu yöneten kişi olarak geçiyordu geçmişte!)

Dinci faşizmin Propaganda Bakanlığı’nın bu şekilde hareket geçmesi, elbette yetmezdi. İkinci adım, TEM polislerinin, özel hareketçilerinin derhal harekete geçirilmesi oldu. Öğrencilerin “elebaşlarının” evleri basıldı. Evde olmayan öğrencilerin kaldığı evin çelik kapısı açılmayınca, duvarı kırarak girdi eve polis. “Arama” yaptı boş evde! Hatta artık bir klasik halini alan “yanlış eve baskın yapma”, bu sefer de gerçekleşti. Sabahın 5’inde alakasız bir evin kapısı balyozlarla girilerek insanlar yerlere yatırıldı!

Bu gözdağı baskın ve gözaltıları da kendilerini güvende hissettirmeye yetmedi elbette. Zira “korku barikatları” tehlikedeydi. Daha caydırıcı hamleler gerekiyordu. Dinci faşizmin eski vekil müsveddesi, sosyal medyada “boşluğu doldurdu”. 15 Temmuz’un darbecilerinin derdest edilmiş görüntülerini paylaşarak açıktan tehdit mesajları yazdı. Öyle ya, 15 Temmuz’da sokağa salınan dinci çeteler asker kellesi kesmiş, silahlarla boy göstermişti. Daha sonrasında ise dinci faşizm belirli bir kesimi özel olarak silahlandırmış, örgütlemiş, “ölüm listeleri” vermiş ellerine. Şu halde bu “vurucu güç”, bir tehdit unsuru olarak öğrencilerin bu demokratik hareketinin karşısına, gerçekte tüm devrimci demokrat kesimin karşısına, çıkarılmalıydı. 15 Temmuz göndermelerinin tek amacı buydu. Alenen kanla, katliamla, işkenceyle tehdit ettiler. (Sosyal medyada bunun onda birini dinci faşist iktidar aleyhine yapan kişi, kendini otomatik olarak zindanda bulur!)

Konudan biraz sapma pahasına soralım: Son derece naif bir protesto gösterisine böylesine karşılık gösterenlerin; polis saldırılarıyla, gözaltılarla, gözaltında işkencelerle sindirmeye çalışanların; yermeyince 15 Temmuz “mesajlarıyla” tehdit edenlerin; olağan bir şekilde seçime gideceklerini ve o seçimlerin sonuçlarına “saygı duyarak” kuzu kuzu çekip gideceklerini düşünen var mı hala? Her olayda kanlı kavgalı bir kapışmayı dayatan, yakıp yıkmakla, zindanla, öldürmekle tehdit eden, toplumun en sıradan muhalefet odaklarını bile terörist ilan eden dinci faşist iktidar, şiddetli bir savaşım sonucu tarihin çöplüğüne gönderilmek dışında hiçbir yolu kabul etmeyeceğini tekrar tekrar göstermiyor mu?

Tekrar konumuza dönelim.

Öğrencilerin bu olağan tepkisi, neden böylesine büyük bir baskı ve saldırı ile karşılandı? Hadi bir zamanların o meşhur sözüyle söyleyelim; neden böylesine orantısız şiddetle karşılandı? Daha önce taciz-tecavüz ve cinayetlere karşı eylem yapan kadınlar neden saldırıya uğradıysa; Ankara’ya yürümek isteyen madenciler neden jandarma barikatları ve dipçiğiyle karşılandıysa; ödenmeyen ücretlerini isteyen Bimeks işçileri sürekli neden gözaltına alınmıyorsa; Kürt halkının en ufak basın açıklaması neden polis ordusunun ve panzerlerin saldırısına maruz kalıyorsa; işten atılan işçilerin her eylemi neden anında gözaltılarla cevaplanıyorsa... o yüzden.

En ufak bir demokratik eylem, barajda oluşacak bir çatlak etkisidir. Ve en küçük çatlak, koca bir barajın yıkılmasını getirebilir. Öte yandan şiddetle bastırılmayan her eylem, başka eylemleri tetikleyebilir, onların önünü açabilir. Bir bakıma “kötü örnek” olabilir. (Tıpkı bugün Boğaziçi Üniversitesi’ndeki rektörlük devir teslimi sırasında öğretim üyelerinin öğrencilerle dayanışma içinde rektörlüğe sırtlarını dönmeleri örneğinde

olduğu gibi!)

Böyle düşünüyor dinci faşizm. Ve bu yüzden en sıradan, en naif eyleme bile “müsamaha” göstermiyor. Tepkileri daha ilk adımında boğmaya çalışıyor. Düşünün, daha bugün Ankara’da, kadınların Gülistan Doku için yaptıkları eyleme saldırdılar.

Emekçi yığınlara gözdağı vermek adına sürekli yükselttikleri “korku barikatları”, aslında sermaye sınıfının ve onun dinci faşist iktidarının korkusunun boyutunu gösteriyor. Korkuları ne kadar büyürse, gözdağından, baskıdan, işkenceden, zindandan, sokak ortasında uygulanan vahşetten, tehditten, mafyadan, tecavüzcülerden, şeriatçı tosuncuklardan, ırkçı lümpenlerden... oluşan “barikatları” da o kadar yükseliyor. Bütün bunlara rağmen toplumun herhangi bir kesimi, herhangi bir demokratik tepki geliştirdiğinde, elleri ayakları birbirine dolanıyor. Kendi korkularının yarattığı “korku barikatları”nın işe yaramadığını görüyorlar ve daha çok hırçınlaşıyor, daha çok saldırganlaşıyorlar.

Bir kez daha... Dinci faşizmin sürekli tırmanan saldırganlığı, gücün değil, güçsüzlüğün göstergesidir. Güçsüzler ve korkuyorlar. Yüzlerine taktıkları o acımasız muktedir pozlarının bir anda silinip gitmesi, gözlerinin korkudan fal taşı gibi açılması için bir küçük eylem yetiyor. Boğaziçi öğrencileri dün geliştirdikleri refleks eylemle tam da bunu yaptılar. Kulduranlıkları, öfkeleri, hezeyanları bundan.

6 Ocak 2021

GERÇEKLİK KENDİNİ KABUL ETTİRİR

“Sandıkla Gitmeyecekler” sloganını manşete taşıdığımızda 2015 yılı 7 Haziran seçimleri vardı gündemde. Seçim dönemi faaliyetimizde iki temel sloganı öne çıkarmıştık: “Mecbur Değiliz” ve “Sandıkla Gitmeyecekler”.

İlle sandığa giderek bir tarafı “seçmek” zorunda olmadığımızı, bu deli gömleğini giymeyi reddettiğimizi, işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin kurtuluşunun seçimlerde olmadığını anlatmak için “Mecbur Değiliz” derken; dinci faşist iktidarın (sadece hükümetin değil) seçimlerle gitmeyeceğini ifade etmek için de “Sandıkla Gitmeyecekler” demıştik.

Bu sloganları, tam da geniş bir sosyalist kesimin zafer kutlamaları yaptığı 7 Haziran’dan önce dile getirdik. Sonuçta seçimler gerçekleşti. AKP Meclis’te çoğunluğu kaybetti. Burjuva ve küçük burjuva muhalefete bayram sevinci vardı. Zafer konuşmaları yapılıyor, hatta bir “zafer sarhoşluğu” havası gittikçe yayılıyordu. RTE, cumhurbaşkanı olarak hükümeti kurma yetkisini kimseye vermeden, Meclis Başkanlığı seçimini bekledi. Hamlelerini yaptı. Ardından hükümeti kuramayacak AKP başkanına yetkiyi verdi. Zorunlu sürenin dolmasını bekledi. Ve hükümet kurma “başarısızlığı” için seçimlerin yenilenmesine karar verildi.

1 Kasım’da yenilene seçimlere kadar ülkede “kan gövdeyi götürdü”. Suruç’ta Kobane’ye yardım götüreren gençlerin toplandığı alanda “İŞİD’in intihar saldırısı” sonucu 34 genç katledildi. 10 Ekim’de sendikaların düzenlediği mitingin toplanma yerinde yine aynı grupun intihar saldırısı sonucu 107 insanımız katledildi. Yüzlerce emekçi yaralandı. Sui-kastlar, baskınlar, tutuklamalar, “çözüm süreci”nin bitişi...

Böylece seçimle, sandıkla dinci faşist iktidarı, hatta hükümeti alt etme düşleri, 5 ay gibi kısa bir süre içinde hezimetle sonuçlandı. Bizim seçimlerden önce ortaya koyduğumuz görüşler, çeşitli biçimlerde seçimle düzen değişikliğini savunanların “zafer kazandık” dediği bir seçim döneminde üstelik, kısa sürede doğrulanmış oldu.

Buna rağmen her seçim döneminde emekçi yığınları ısrarla sandığa çağırды küçük burjuva sosyalizmi. Sahte umutlar yaymaktan bir an olsun vazgeçmedi. “Tek bir oy”un nelere kadir olduğunu anlattı durdu. Ama... 16 Nisan 2017 referandumunda “atı çalan Üsküdar’ı geçti”, 2018 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde “adam kazandı”, 2019 yerel seçimlerinde her

tür yasa ve kuralı bir kenara atarak İstanbul'da seçimleri bile yenilendi. Seçimlerde Kürt emekçilerin ve demokrat kesimin "bağrına taş basıp" belediye başkanlığı için oy verilen İmamoğlu başkan oldu. Sonuç?

Sonucun ne olduğunu görmek için artan baskı ve saldırganlığa; adı sanı olan aydın ve sanatçıların bile kovuşturmalara uğramasına; dur durak bilmeyen gözalıtı, tutuklama ve yargılamalara; tırmanan kadın cinayetlerine; yaygınlaşan şiddete; belediyelere atanan kayyumlara; HDP'nin kapatılma tartışmalarına; HDP'li vekiller için aralıksız hazırlanan fezlekelere; kayyumlara; en meşru ve masum işçi eylemleri dahil, bütün işçi eylemlerinin ablukaya alınıp engellenmesine, saldırıya uğramasına; kayyum rejiminin üniversiteler dahil yaşamın tüm alanlarına uzanmasına; dinci faşist paramiliter yapıların yayılmasına, ölüm listelerine... bakılabilir.

İktidarın elinde İçişleri Bakanlığı'na bağlı 250 bin kişilik bir polis gücü, 190 bin jandarma, 21 bin bekçi var. Bunlar resmi birimler. Gayri resmi oluşumları, SADAT'ın yönlendirdiği birimleri, çeşitli tarikat çevrelerini, yedi bakanlığın bütçesinden daha fazla bir bütçeye sahip olan "Takkeli"nin Diyaneti'ni vb. ekleyin. Sayılamayacak kadar çok olay, olgu, emare, durumun vahametini gözler önüne seriyor. İktidarın yönelimi topyekun faşizmdir yani Hitlervari bir karanlık faşist diktatörlüktür. Seçimle, sandıkla kuzu kuzu gidecek bir tutum değildir.

O gün bizim "Sandıkla Gitmeyecekler" şiarımıza dudak bükenler çoktu. Bugün ise bizzat burjuva saflarda bile şiarımızın yankılandığını görüyoruz. Bunun son örneği, burjuva gerici gazeteci Can Ataklı oldu. Ataklı YouTube'da "Tayyip Erdoğan seçimle gider mi? Bana göre hayır. Tayyip Erdoğan'ın artık seçimle bu ülkenin başından gitmesi bana pek mümkün görünmüyor. Ne demek seçimle gitmez? O zaman darbe mi olacak? Darbe ihtimalini en en az görenlerdenim. Darbe, hem de bugünün koşullarında darbe yapabilecek kabiliyet yok. Bana göre darbe yapmak çok zor. Tayyip Erdoğan'ın gitmesi için çok büyük bir halk öfkесinin olması lazım. Büyük bir doğal afet, büyük bir deprem, başka bir doğal felaket... Çok büyük sel, çok büyük yangınlar... Hani Avustralya'yı yakan yangın vardı ya o kadar büyük yangınlar, deprem, çok büyük can kaybına yol açacak sel felaketi gibi... Ama en korkutucu olan Türkiye'nin bir askeri başarısızlık elde etmesi." dediği için hakkında soruşturma açıldı.

Sadece Ataklı değil. İlker Başbuğ hakkında da 27 Mayıs göndermesi yaptı diye hakkında soruşturma açıldı. Başbuğ, "Eğer Menderes, 25 Mayıs 1960 günü Eskişehir'de erken seçim tarihini açıklasaydı, 27 Mayıs askeri darbesi büyük bir olasılıkla önlenebilirdi. Çünkü erken seçim kararı almış bir hükümete karşı bir askeri darbenin gerçekleştirilmesi, açıkça

milletin siyasi iradesine de vurulacak bir darbe olurdu.” dediği için yargılanmak istiyor. Başbuğ’un sözü, bir darbe çağrısı mıdır, yoksa iktidarın sandıkla gitmeyeceğinin, hatta seçimlere gitmeyeceğinin çağrıştırılması mıdır, belli değil.

Seçim olur mu, olmaz mı, tartışılır. Ama artık tartışılmayacak bir şey varsa, o da dinci faşist iktidarın seçimle/sandıkla gitmeyeceğidir. Bizzat olaylar tarafından tekrar tekrar doğrulanan 6 yıla yakın süre önce dile getirdiğimiz bu görüş, her geçen gün daha geniş çevrelerin görüşü haline geliyor.

7 Ocak 2021

BİR KEZ DAHA ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI

Dert çok. Çeşit çeşit. Şairin dediği gibi “Hem dert çok, hem dert yok”. Ne tarafa dönsek, kimi dinlesek, hangi kesime yönelsek... İrili ufaklı sorunlar yığını.

Kimi mevcut düzende çözülebilir nitelikte, kiminin çözümü ise sistemin yıkılmasına bağlı. Hepsi aynı dönemde, aynı zaman diliminde, aynı toplumun bağrında çıktı ortaya. Birbirini etkileyerek, besleyerek...

Son dönemdeki belli başlı haberlere sadece şöyle bir göz atmak bile yeterli. Asgari ücret, ücretsiz izinler, işten atmalar, işsizlik, sosyal medya tutuklamaları, seçilmişlerin tutuklanması, HDP’nin kapatılma tartışmaları, Kürdistan’da aralıksız süren baskın ve tutuklamalar, işkence ve gözaltılar, torba yasalar, birer kayyuma dönüşen rektör atamaları, çocuk istismarları, her geçen gün daha sarsıcı ve katlanılmaz hale gelen kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet, AİHM kararları, AYM kararları, zindanlardaki baskılar, çevre katliamları, eğitim sorunları, yağma ve talan... Ve tüm bunları boydan boya kesen açlık, katlanılmaz yoksulluk.

Başka tarihsel dönemlerde belki önemli bir bölümü tek tek (veya bir dizi grup halinde) ele alınabilecek sorunlar, bugünkü gibi iç içe geçmiş bir yumak haline geldiğinde, genel olarak sorunların ayrı çözüm yolları da büyük oranda geçersizleşmiş olur. Hangi ipin ucunu tutsanız, hangi tekil sorunu ele alsanız, karşınıza bir bütün olarak yumağın kendisini, özcesi, sistem sorunun kendisini bulursunuz. Hemen her tekil sorun veya sorunlar dizisi, bizi genele götürüyor.

Olaylar ve gelişmeler yoğun; çok farklı alandan kopup gelen sorunlar iç içe geçip kaynaşmış. Bu yüzden yalnızca tekil sorunlarla uğraşmayı, kendini bununla sınırlamayı düşünen her hareket, bu “genel”in duvarına toslayıp kalıyor. Çözumsuzlüğe düşüyor. Ama öte yandan bu her tekil hareket, bilinçli bir şekilde onları bir araya getiren iradi bir yapı olmasa da, görünmez içsel bağların etkisiyle, nesnel bir bileşik harekete evriliyor. Büyük oranda kendiliğinden bir şekilde nesnel bir bileşik hareket oluşuyor.

Hemen her tekil hareket, kendisi hakkında tamamıyla kendisiyle sınırlanmış bir yanlış bilinç taşıyor. Sosyal reformistlerin ve oportünistlerin besleyip güçlendirdikleri yanlış bir bilinç... Ama hareketin nesnel

dinamikleri kendiliğinden onları aşıyor. Genele, bütüne yöneliyor.

Tüm bu dağınık patlamalar zincirini birleştirecek bir genel patlama, bir büyük isyan, bir köklü kalkışma mayalanıyor. Özellikle pandeminin ağırlaştırdığı kriz, krizle birlikte çığ gibi büyüyen işsizlik, yoksulluk ve açlık, bu köklü kalkışmaya kuluçka işlevi görüyor.

Salt bir propaganda değil bugün açlık. Şiddeti ancak büyük yıkım savaşlarıyla ölçülebilecek bir yoksullaşma ve açlık yaşanıyor. Artık her türlü makyajlı rakamları aşan, her tür sansür duvarını parçalayan, her tür baskı ve tehdidi anlamsız kılan bir açlık, yokluk var. Ve sürekli derinleşiyor.

Emekçi yığınlar kelimenin gerçek anlamında bir açlık, elle tutulur, gerçek, somut bir açlık yaygınlaşıyor. Pazar yerlerinde çürüdüğü için çöpe dökülen sebze ve meyveleri topluyorlar, çöplerden yiyecek ayıklıyorlar, sokaklarda “atık yemek” istiyorlar... Bunlar tekil olaylar değil. Dönemi karakterize eden bir genelliğe sahip olaylar. Tüm diğer sorunları boydan boya kesen kırmızı çizgidir artık açlık ve yokluk.

Açlık nasıl bir felakettir? Bu, kelimelerle tarif edilemez bir felakettir. Öyle ki, açlık, diğer tüm sorunları, tüm problemleri, tüm dertleri ikinci plana itip kendisini öne çıkaran bir felakettir. Anlamak için yaşamak gerekir. Şimdi, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ezici bir kesimi bu felaketi yaşıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sömürülen, ezilen halklar açısından günümüzün ve önümüzdeki yılın gerçek felaketi işte bu olacak.

Ve biz, tüm tekil sorunların yarattığı öfke ve çözüm girişimlerinin, bu “genel felaket” içinde birleşerek yıkıcı isyanları tetiklediğine tanık olacağız. İşte o zaman, her tekil sorunun çözümünün genel çözümle iç içe geçtiği, ona “endekslendiği” en geniş kesimler tarafından net olarak görülecek. Pratik hareketin kendisi, her tür sorunun çözümünün iktidar sorunun çözümüne bağlanmış olduğunu görecektir. “Şimdi Devrim Zamanı” belgisinin her alanın temel sloganı haline geldiği herkes tarafından anlaşılacak.

7 Ocak 2021

KUTSAL İNEK ÇOKTAN ÖLDÜ

Sermayenin kutsal ineğinden bahsediyoruz. “Genel oy”dan, demokrasiden, parlamentodan, “halkın iradesi”nden (“bizim” burjuva politikacılarımızın çok sevdikleri ifade ile söylersek, “milli irade”) geriye ne kalmıştı ki zaten? Tabii tüm bunlar geçmişte bir şeyler ifade ettiği ölçüde...

Öleli çok ama çok uzun zaman oldu. Daha 19. yüzyılda bile genel oy bir irade beyanı veya dünyayı değiştirmenin bir aracı değil, Engels’in o güzel ifadesiyle, “işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeye yarayan bir barometre” idi sadece. Emperyalist dönem sistematik bir şekilde (burjuva) demokrasinin yadsınmasıydı. “Her alanda gericilik”, tekellerin temel eğilimidir. Genel oy, seçimler, parlamento, demokrasi... İlk ortaya çıktıklarında sınırlı bir şekilde de olsa belirli bir anlama sahip ne varsa, hepsi, bizzat tekeller tarafından sistematik olarak yadsındı. Kimi zaman bu yadsıma açık siyasal-örgütsel biçimlere dönüştü (faşizm, askeri diktatörlük vb.), kimi zaman tüm bu “kurumsal ve kavramsal yapılar” salt bir görüntü düzeyine düşürülerek güdükleştirildi. Asıl erk (iktidar) başka alanlarda, tekellere binlerce bağ ile bağlı devlet ve bürokrasi üzerinden yürütülürken, “en demokratik” ülkelerde bile “kutsal inek” çok büyük oranda etkisizleştirildi. Gerçek irade asla ortaya çıkamadı. Emeğin önü her çeşit araçla kesildi. Sonuçta “demokrasi” (kuşkusuz burjuva anlamda demokrasi, proleter demokrasinin sözünü etmiyoruz henüz) sürekli yadsındı.

İşçi sınıfının ve emekçi yığınların “doğrudan demokrasi organları” olarak Sovyetler (komünler, konseyler, şuralar) meydana çıkıp da ege-men siyasal biçim haline geldiği anda, burjuvazinin kutsal ineğinin tarihsel olarak öldüğü tescillenmiş oldu. Halihazırda varolduğu ve salt bir görüntüden ibaret olduğu tüm “Batı”da tarihsel olarak aşılırken, henüz ortaya çıkmadığı dünyanın çok büyük bir bölümünde, tarihsel açıdan “ölü doğumdan” öte bir anlama sahip olmadı.

Bu aşamadan sonraki tüm tarih, genel olarak yalnızca bir görüntüden ibaret olan, içi boş bu kutsal ineğin “bitkisel hayat” serüveninden ibarettir. Tüm dünyada sınıflar savaşı çok değişik biçimlerde devam ederken, sermaye sınıfı bu kendi “öz çocuğunu” dünyanın büyük bir bölümünde

sokağa terk etti, sahipsiz bıraktı. Çoğu zaman onu alenen reddetti; açık askeri diktatörlükler, faşist devletler, gerici-baskıcı yönetimler... (ABD'nin sadece Latin Amerika'da gizli veya açık desteklediği sayısız darbeyi veya darbe girişimini hatırlatmak yeter) Açıktan yadsımadığı ülkelerde de anlamsızlaştırdı, hiçeşitirdi, basit bir görüntü düzeyine indirdi.

Lenin'in yüz yıl önce yürüttüğü tartışmalarda (bkz. "Sol" Komünizm) çok haklı olarak söylediği gibi, bir olgunun tarihsel olarak aşılması, onun pratik olarak aşıldığı anlamına gelmiyor. Bu biraz zaman alıyor. Özellikle de burjuvazinin propaganda gücünün, "sanal gerçeklikler" inşa etme yeteneğinin, kitlesel algı yönetiminin vb. bu denli gelişkin olduğu bir çağda, çok daha uzun bir zaman alıyor. Hele de 1989-91 karşı-devrimleri sonucu sosyalizm bir dizi cephede çeşitli çarpışmaları kaybetmiş ve geri düşmüşken...

Olgunun pratik olarak aşılması, çoklarının sandığının tersine, onun yıkılıp yerine yenisinin kurulması demek değildir. Bu, son aşamadır. Ama oraya varmadan önce, geniş yığınlar arasında eski olgu "tılsımını/ büyü-sünü" yitirir. Gittikçe daha geniş kesimler tarafından gerçek içeriği görülmeye, hatta kavranmaya başlar. Bizzat olaylar, bizzat burjuva sınıfın kendi hamleleridir bu süreci hızlandıran. Ve belirli bir aşamadan sonra sıçramalarla gerçekleşir bu.

Uzunca süredir kapitalist dünyada bitkisel hayattaki bu kutsal inek, seçimler ve parlamentolar, görünürdeki etkisini de yitiriyordu. Hemen her yerde seçimlerin nasıl bir aldatmaca ve sahtekarlık olduğunun pratik örneklerini yaşayan yüz milyonlar, eksik gedik kendi pratik seçeneklerini bizzat yaşamın içinde oluşturmaya yönelmekteydi. Kendileri hakkındaki fikirleri ne olursa olsun küresel anti-kapitalist hareket, her pratik adımında bu kutsal ineğin çoktan öldüğünü daha net görüyor, ve her kapışma bu gerçeğin daha geniş kesimler tarafından görülmesine yol açıyordu. Yine de tüm dünyayı sarsıp uyandırma işi bizzat sermaye sınıfının olacaktı.

Çöküş süreci, ABD hegemonyasıyla birlikte çöken kapitalist sistem gerçekliği, dünyanın dört köşesinde bu sarsma işini belirli bir süredir yerine getiriyor. Ama en sarsıcı hamle için bizzat ABD seçimlerini beklememiz gerekiyormuş!

Daha önceki seçim fiyaskoları bir yana, bu son başkanlık seçimleri, burjuvazinin kutsal ineğinin gerçek niteliğini tüm dünyaya açık seçik gösterdi. İki asırdır türlü şekilleriyle icra edilen bu seçim tiyatrosunun tüm defoları, özellikle son yirmi yılda gittikçe görünür hale geldi. Çöken hegemonya ve "iç savaşın eşliğindeki bölünmüş toplum" dinamikleriyle birleşerek tüm sahteliğini gözler önüne serdi. Bizzat ABD Başkanı, tüm

dünyaya “seçim hilesi” ifşaatı yapıyordu! Burjuvazinin bu kutsal ineğinin gerçek yüzünün teşhiri bundan daha etkili nasıl yapılabilirdi ki!

Trump’ın dünkü çağrısıyla birlikte Capitol Hill’e “hücum eden” gerici faşist grup, bir nevi iyi organize edilmemiş bir darbeye girişmiş oldular. Tüm dünya bu “burjuva demokrasisinin mabedi”ndeki maskaralığa tanık oldu. Bütün Avrupa devlet yöneticilerinin kınama açıklamalarındaki öfke, burjuva demokrasisinin üstündeki tülün böyle hoyratça çekilip alınmasına, kutsal ineğin aslında çok uzun süre önce ölmüş olduğu gerçeğinin afişe olmasına duyulan tepkiden başka bir şey değildi.

“Bir adamın hırsı” bunca zaman özenle sarıp sarmalanan sırların ortalığa saçılmasına yetti! Dünya emekçi halkları, işçi sınıfı, “Amerikan demokrasisi”nin ne menem bir şey olduğunu pratikte, yaşayarak gördüler. Yalan, hile ve paranın gücünden dokunmuş ince tülün örttüğü “demokrasi” işte budur.

Dünya burjuvazisi, emperyalistler yine de ikiyüzlülüğe devam ederler mi? Etmekten başka çareleri yok. Ama artık kimseyi ikna edemeyeceklerini söylemekte sakınca yok!

8 Ocak 2021

KORKU DAĞLARI SARDI

Boğaziçili öğrencilerin protestosu ile tetiklenen gerilim, dinci faşizmin korkularını depreştirdi, güçsüzlüğünü ortaya çıkardı. Havuzun lağım kanalları hep bir ağızdan darbe umacısını işlemeye başladılar. Derhal “büyük resim” uzmanları ortalığı kapladı.

Öğrencilerin eylemi dört bir yandan destek gördü. Küçük çaplı bir eylemler dizisi belirdi. Dinci faşist iktidar açısından yine korku dağları sardı. Gezi, 6-8 Ekim... hatta Capitol baskını bile “büyük resme” dahil edildi!

Bu eylemin aynasında neler gördük?

Her şeyden önce bu ülkede terörist olmanın ne kadar kolay bir şey olduğunu bir kez daha gördük. Hoş, dinci faşist iktidarın kendisinden olmayan herkesi bir vesileyle terörist ilan etmesi, umduğunun aksine, bu kelimenin “tılsımını” yitirmesine yol açıyor. Cümle alem bu nitelemenin gerçek içeriğiyle hiçbir bağının olmadığını görüyor, kavıyor.

Ama öte yandan kavramın bu şekilde “elverişli bir yaftalama aracı” olarak kullanılması, dinci faşizme, kendine karşı olan herkesi yasal kovuşturmaya tabi tutma ve yargılama imkanı veriyor. Türkiye şu an dünyada en fazla “teröristin” bulunduğu ülkelerin ön sıralarında! Bugün itibariyle bizzat devletin en tepesi, artık mahkemeye bile gerek olmaksızın burjuva muhalefet partisinin il başkanını bir “terör örgütü üyesi” ilan etti bile. Öyle bir “terör örgütü üyesi” ki, daha dün faşistlerin babası diyebileceğimiz Türkeş’in evini ziyaret edecek kadar “sol” da biri!

İkincisi, bu aynada, iktidarın, “darbe umacısı”na hem sürekli artan bir ihtiyaç duyduğunu ve fakat aynı zamanda bu umacıdan bizzat kendisinin korktuğunu gördük.

Dinci faşizm, içeride emekçi yığınların süreklileşen baskısı altında. Bu açıdan en basit, sıradan bir hak talebi eylemi, bir protesto, bir grev, bir yürüyüş... bile iktidarın dengesini bozmaya yetiyor. Anında bastırma, zapturapt altına alma hamleleri başlıyor. Eylemciler kolaylıkla “terörist” haline gelirken, eylemin kendisi de “hükümete karşı komplo”, “darbe ortamı hazırlamak” yahut son yılların çok tuhaf moda suçlamasıyla “meşru hükümeti değiştirmeye çalışmak” ile suçlanıyor.

Bu son suçlamanın tuhaflığı şurada. Hükümet partisi, burjuva mu-

halefet partilerini “hükümeti değiştirmeye çalışmak” ile suçluyor! Muhalefetin amacı ve varlık sebebi hükümet olmak olduğuna göre, bunu bir suç kategorisi haline getirmek ne anlama geliyor? Hiç kuşku duyulmasın, her şeyden önce, geniş anlamında hükümet partisinin, ama aslında iktidarın, seçimlerle bu iktidarı vermeye yanaşmadığı ve yanaşmayacağı anlamına geliyor. Böyle bir suç kategorisinin oluşturulmasının en temel amacı budur. (Burjuva muhalefetin ne oranda bunun bilincinde olduğu ve buna bir şekilde “tav olduğu”, hükümet olmaya gerçekte hiç de niyetinin olmadığı tartışmasını şimdilik okura bırakalım.)

Dinci faşist iktidarın darbe umacısından bizzat kendisinin korkmasına gelince... Her toplumsal harekette, her eylemde ayaklarının altındaki toprağın şiddetli bir şekilde sarsıldığını görüyor iktidar. Özellikle Menderes’in son dönemleri düşüyor aklına. Sonuçta 27 Mayıs, nesnel bir devrimci kabarışın üzerine binen bir darbeydi. Toplumun hatırı sayılır bir bölümünde olumlu karşılık bulma sebebi tastamam buydu. Kuşkusuz 27 Mayıs’ın bir benzerinin tekrarlanması, tarihsel olarak da, sınıfsal olarak da söz konusu değil ve olamaz. Burada benzetme, tamamen koşullara yöneliktir. Toplumun tüm nefes borularının tıkanıdığı, siyasal ve iktisadi krizin yıkıcı etkilerinin toplumu derinden sarstığı, güçlü bir toplumsal öfke ve karşı koyuşun biriktiği şartlarda, hükümet, sadece devrimin doğrudan darbesi ile değil, bir “saray darbesi” ile de alaşağı edileceğinin korkusunu duymaktadır. Bu açıdan havuzun lağım kanallarında boy gösteren tartışmalar, sadece “gündem saptırmak”, hasımlarını karalamak, “kitle tabanını konsolide etmek” için yürütülen tartışmalar değildir. Tüm bunların ve bu türden başka gerekçelerin yanında, dinci faşizmin gerçek korkularının da ifadesidir.

Bugün İçişleri Bakanı’nın Foça’da yaptığı hezeyan dolu konuşma, hem hasımların sindirilmesi amacının, hem baştan sona bu korkunun dışı vurumudur: “Biz her zaman zorluklarla karşılaştık ama bugün etrafımızda devletimize karşı bir başka tezgahla karşı karşıyayız. Farklı kisveler altında demokrasiyi Truva atı olarak kullanarak tezgahlanmış, devletimizin saygınlığını, itibarını, bizzatıhi devletin kendisini hedef alan, milletin devletine olan sevgisini, sadakatini, inancını hedef alan çok cepheli taarruzla karşı karşıyayız. ... Jandarmamız terörle mücadelede başarı kazandıkça mesela helikopter yalanını ortaya attılar. Polisimiz asayişte, terörle mücadelede başarılı olunca ‘çıplak arama’ diye bir iftirayı tezgaha koydular. Şiddet gibi, taciz gibi, tecavüz gibi en iğrenç, en ahlaksız iftiraları bu ülkenin güvenlik birimlerine atmaktan utanmadılar.”

Yukarıdaki alıntıda ve konuşmanın tamamında rahatlıkla görülebileceği gibi asıl korku, hiç akıllarından çıkmayan toplumsal ayaklanma

korkusudur. Boğaziçili öğrencilerin eyleminde, yahut bir kadın cinayetinin protestosunda, bir işkence ve linç olayına tepkilerin gelişmesi karşısında veya bir işçi eyleminde gördükleri budur... aklınıza gelebilecek her türden eylemde gördükleri şey, toplumsal ayaklanmanın gölgesidir.

Basit bir olayın, sıradan bir gösterinin toplumda birikmiş öfkeyi açığa çıkarabileceğinin korkusu içindeler. “Gezi üç-beş ağaç meselesi değildir”; üç-beş ağaç birikmiş öfkeyi açığa çıkaran bir “genel bahane”ydi ve dinci faşist iktidar, faşist devlet bu gerçeği içselleştirmiş görünüyor. Bu yüzden, ölümünden önce, en ufak bir toplumsal olay sonrasında “bu kış komünizm gelecek” diyen diyen Celal Bayar'ın ruh halindeler.

Haksızlar mı? Değiller. İsyân ve ayaklanma sesleri tüm yoksul kitleler arasında fısıltı halinde dolaşüyor. Semt pazarı artıklarıyla kendini doyuran yoksul insanların öfkesini enselerinde hissediyorlar. Onun için düzenin kaleşörleri “Boğaziçili öğrencilerin eylemi Gezi'ye dönüşür mü?” diye soruyorlar ve onun için İçişleri Bakanı, soruyu “Halep oradaysa arşın burada” diye yanıtlıyor.

Boş, korkuyu açığa vuran bir meydan okuma. Aç, yoksul, işsiz kitleler; işçi sınıfı, Kürt halkı sokağa taşığında ne Halep'ten söz edebilecek ne de arşından!

İlkinde soluğu Fas'ta almışlardı. İkincisinde, Fizan'da alırlar. Fırsat bulurlarsa tabii...

9 Ocak 2021

İÇ SAVAŞ YÖNETMELİĞİ

5 Ocak'ta Resmi Gazete'de bir yönetmelik değişikliği yayımlandı. Uzunca bir adı var değişikliğin. Şöyle: Türk Silahlı Kuvvetleri, Millî İstihbarat Teşkilatı ve Emniyet Genel Müdürlüğü Taşınır Mal Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik (Karar Sayısı: 3374)

Değişikliğin önemli bir kısmı, “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi” nedeniyle değişen kamu örgütlenme biçimine uyum sağlamak için yapılan “ad değişiklikleri”nden oluşuyor ve bu haliyle tamamen “teknik ayrıntı” düzeyini aşmıyor. Ama öte yandan, “Yönetmelik”in içeriğine dair çok dikkate değer değişiklikler de var. Eski yönetmelikte “Millî Savunma Bakanlığı” söz konusu iken yani bu haliyle “dış tehditler” göz önünde bulundurulmuşken, yeni yönetmeliğin 4. maddesinde “İçişleri Bakanlığı” ekleniyor. Böylece yönetmelikte yapılmakta olan değişikliklerin, “ad değişikliği” türünden “teknik ayrıntılar” olmadığı ortaya çıkıyor. Değişikliği yapanların asıl derdi “içe dönük/iç tehdit” sorunsalıdır.

Yönetmelikte “dost ve müttefik ülkelere ve bu ülkelerde bulunan kamu veya özel nitelikli kurum ve kuruluşlara mal ve hizmetin yardım olarak verilmesi amacıyla tedarik edilecek taşınırlar” gibi ilginç ifadeler var. Yalnızca “dost ve müttefik ülkeler”in resmi kurumlarına değil, “özel kurum ve kuruluşlara” da “yardım” tedariki söz konusu. Üstelik böylesine bir “dış görev” için yine tuhaf bir şekilde İçişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı ile birlikte yetkilendiriliyor. Ancak Suriye ve Rojava'daki işgal bölgeleri, Libya vb. düşünüldüğünde bir anlam kazanan ifadeler...

Devam edelim. Yönetmelik'te asıl dikkat çekici değişiklik, eski Yönetmelik madde 21'de (bkz. Değişiklik, madde 7) yer alan şu kısımdır:

“Millî güvenlik, kamu düzeni ve kamu güvenliğini ciddi şekilde tehdit eden terör, toplumsal olaylar ve şiddet hareketlerinin meydana gelmesi durumunda veya emniyet ve asayişin zorunlu kıldığı diğer hallerde, idareler taşınır mallarından taşıt dahil diğer idarelerce ihtiyaç duyulan malları, Millî İstihbarat Teşkilatınca üst yönetici veya yetki verdiği makamın onayı, bu Yönetmelik kapsamındaki diğer kamu idarelerince devri yapacak idarenin üst yöneticisinin teklifi ve ilgili Bakanın onayı ile herhangi bir şarta bağlı olmaksızın birbirlerine bedelsiz devredebilir.”

Böylece, yukarıda belirtilen durumlarda ordu envanterinde bulunan

her tür silah, taşıtlar dahil, MİT'e, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bedelsiz olarak devredilebilecektir. İçişleri'ne bağlı Jandarma'nın Sahil Güvenlik'in silah ve donanımı da buna dahildir.

Yönetmelik değişikliğinin bir ayağını yurt dışındaki “askeri serüvenlere” denetimsiz bir şekilde silah, araç gereç ve mühimmat aktarımı için gereken “kolaylaştırıcı hükümler” oluşturuyor. Ama asıl ayağı, “içeriye”, ayaklanma ve devrime karşı önlem alma çabası teşkil ediyor.

Yukarıdaki alıntı, bu amacı hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak beraklıkta tanımlamaktadır. Ama... bu noktanın da yine iki yönü var. Dinci faşist iktidar, ordu envanterindeki her tür silah ve aracı kullanma yetkisini, ordunun yanı sıra, doğrudan MİT ve Emniyet'e de neden vermektedir?

Bu soruya, özellikle “iç kargaşalıklarda sadece Türkiye'de değil, genel olarak tüm kapitalist ülkelerde ordunun, istihbarat ve polis gücüne oranla daha az güvenilir bir kurum oluşu” şeklinde yanıt verenler olacaktır. Ve bu görüş, “zorunlu askerlik” esasına dayanan ordularda halk sınıflarından gelen erlere ordu komutasının güven duymaması anlamında gerçekliğin bir yönünü yansıtmaktadır. Fakat unutulmasın, bu “daha az güvenilir kurum” olan ordu, Türkiye ve Kürdistan'da (özellikle Kürdistan'da) bugüne değin birleşik devrime karşı mücadeleyi yürüten asıl güç oldu.

Şu halde, burada daha farklı bir etmeden bahsetmemiz gerek. Bir değil, iki faktörü sıralayabiliriz. Birincisi, “tek adam rejimi” olarak adlandırılan ama gerçekte “tüm yetkileri tek merkezde toplama” biçimine geçişle aynı gerekçe. Daha önce defalarca belirttik. “Tek adam rejimi” yani tüm yetkilerin tek merkezde toplanması, RTE'nin “kişisel hırslarının” ürünü değil. Onun bu kişisel hırslarının, sermayenin toplumsal-siyasal ihtiyaçlarıyla çakışmasının ürünüdür. Bir bütün olarak sermaye sınıfını yani emperyalistleri ve işbirlikçi tekelciliği uzun yıllardır uğraştıran temel mesele, Türkiye ve Kürdistan'da bir türlü bastırılmayan birleşik devrimdir. Kimi zaman alçalan, kimi zaman yükselen, ama kesintisiz bir şekilde varlığını koruyan birleşik devrimin bastırılması için etkin, enerjik bir diktatörlük gerekiyordu. “Tek adam rejimi” denen şey, dinci faşizmin bu siyasal-örgütsel biçimi, sermayenin bu ihtiyacıyla çakıştığı için ve çakıştığı oranda bir gerçeklik haline geldi.

Tüm yetkilerin tek bir merkezde toplandığı, birleşik devrime karşı her tür aracı sakınımsız kullanabilecek bir gaddarlık ve cehaletle harmanlanmış bu yapı, askeri araç gereç kullanımında da aynı merkeziliğe, aynı “sürtünmesizliğe” ihtiyaç duymaktadır. Yani ordunun silahları, “milli güvenlik, kamu düzeni ve kamu güvenliğini ciddi şekilde tehdit eden terör, toplumsal olaylar ve şiddet hareketlerinin meydana gelmesi duru-

munda veya emniyet ve asayişin zorunlu kıldığı diğer hallerde” hiçbir “formaliteye” takılmaksızın polis ve istihbarat tarafından kullanılabilir. Buna tanklar, savaş helikopterleri, SİHA’lar “her tür taşıt” dahildir. Yönetmelik Değişikliği’nin bir yönünü bu oluşturmaktadır.

Diğer taraftan, dinci faşist iktidar, dünkü yazımızda da belirttiğimiz gibi, darbe söylentilerini salt “kullanışlı araç” olarak görmemekte, bir “saray darbesi”ni bir gerçek olasılık olarak değerlendirmektedir. Bu yönüyle orduya güven konusunda sorunlar yaşamaktadır. 15 Temmuz gecesi MİT ve Emniyet’in ordu silahları karşısındaki güçsüzlüğü, sonrasında Emniyet’e bir takım ağır silahların alınması vb. anımsansın. Aynı şekilde o gece ordu envanterindeki bir takım ağır silahların kaybolması, SADAT ve çeşitli paramiliter yapılar da akılda bulundursun. O zaman bu yönetmelik değişikliğinin, aynı zamanda dinci faşist iktidarın asıl vurucu güçlerinin serbest bir şekilde silahlandırılmasını da amaçladığı net bir şekilde görülecektir.

Ekonomik yıkım, kriz, açlık, artık çatlamak üzere olan sabır taşı... tek sözle devrimin baskısı; ve bu toplumsal temel üzerinde sürgit devam eden “tepedeki” kapışmanın kırılğan yapısı... dinci faşist iktidarın hamlelerini belirleyen ortam budur. İş artık dört dörtlük “harp silahlarının” devreye sokulmasına gelip dayanmıştır.

Sahi, iş bu raddeye varmışken, sınıflar savaşımının iç savaş düzeyine ulaşmadığını düşünenler var mı hala?

10 Ocak 2021

BOZKIRDA KIVILCIMLAR

Bozkır kurudu. Alev almaya hazır. Şimdilik küçük kıvılcımlar, sınırlı ama yaygın yangınlara yol açıyor. Henüz genel bir yangına dönüşmedi. Fakat her an dönüşebilir.

Son örneğini Boğaziçili öğrencilerin eylemiyle gördük. Bir küçük kıvılcım, bir naif protesto ortalığı alevlendirmeye yetti. Bir genel yangına dönüşmedi, evet. Ama o küçük çapıyla kıyaslanamayacak ölçekte bir alanı tutuşturmayı başardı. Hemen her kesimden sempati ve destek topladı. Dayanışma açıklamaları ve girişimleri büyüdü. Eylem, çapını katbekat aşan etki yarattı.

Dinci faşizmi bu derece panikleten asıl mesele de budur. Sorun bir üniversitede rektör atanması ve buna öğrencilerin tepki göstermesi sorunu değil. Sorun, bu kurumş bozkırda sağa sola kıvılcımlar savuracak bir küçük yangının patlak vermiş olmasıdır. Dinci faşist iktidar baktığı her yerde, her küçük kapışmada Gezi’yi görüyor. Gezi’nin “üç beş ağaç meselesi olmadığı”nı bildiği için, Boğaziçi’ndeki gelişmelerin de basit bir rektörlük sorunu olmadığını görüyor ve kavriyor.

Sabahın kör karanlığında öğrencilerin evlerini basıp gözaltına alıyor. Soruşturmalar başlatıyor. Tüm televizyon kanallarında gençleri isim isim yayımlayarak “şu terör örgütüne üye, bu terör örgütüne üye” propagandası yapıyor. Tüm “zaptiye beyinliler” gibi, dinci faşizm de olayın polisiye önlemlerle çözülebileceğine inanıyor. Ya da elinde bu araçtan başka bir şey olmadığı için, buna inanmak zorunda kalıyor.

Farkında olalım ya da olmayalım, işçi sınıfını ve emekçi kesimi, gençliği, tüm ezilenleri bir ağ gibi saran, her “odağı” doğrudan diğerleri ile arka planda birbirine bağlayan nesnel bir ilişki ağı mevcut. “Odaklardan” herhangi biri harekete geçtiğinde, özellikle “hassas dönemlerde”, diğerleri hızla harekete geçmeye zorlanıyor. Bu, hiçbir polisiye önlemin engelleme başarısını gösteremeyeceği bir akıştır, bir “süper iletken”dir!

Geçmişte sınıf örgütlerinin, işçi partilerinin uzun emekleri sonucu bilince çıkartılabilen bu “zincirleme reaksiyon”, kapitalizmin günümüz aşamasında çok büyük oranda kendiliğinden ve hızlı bir şekilde gerçekleşiyor. Hatta o kadar ki, daha dün köylerinden kopup gelmiş şurada burada şantiyelere dolmuş işçiler dahi, sürüklendikleri ilk eylemleriyle

birlikte muazzam bir sıçrama yaşıyorlar ve ardından eylemde olan diğer işçi kesimleriyle doğrudan dayanışmaya girişiyorlar.

Sınıfın dayanışma hareketinin iki ana yönü var. İlki, kendi işletmesinden başlayarak genişleyen “iç dayanışma”. Bu “iç dayanışma”, değişik iş kollarına yayıldığı oranda bir derinleşmeyi de beraberinde getiriyor. İşçiler bu şekilde “kendisi için sınıf” özelliğini pekiştiriyor. Zira bu, dar mesleki sınırları aşan, sınıfın geneline doğru büyüyen bir gelişmedir.

İkinci genişleme, sınıfın kendi dışındaki toplumsal katmanlara doğru büyüyen dayanışma göstermesi ile gerçekleşir ki, bu başlı başına bir derinleşme/yoğunlaşma eylemidir. İşçi sınıfı ancak bu ikinci genişlemeyi yapabildiği oranda toplumsal hareketin yöneticisi ve sürükleyeni haline gelebilir. Her tür ekonomist sendikalist pranganın kırılacağı alan burasıdır. “İşçi sınıfı toplumun tüm ezilen kesimlerini kurtarmadan kendini kurtaramaz” özlü belitinde ifadesini bulan bir tarihsel harekettir bu genişleme.

Sonuçta bu iki türlü genişlemenin sınıf ve emekçi kitle hareketinde verili bir özellik haline geldiği bir aşamadayız. Bu olgu yeni değil. Özellikle son çeyrek asırdır gittikçe güçlenen bir “kendiliğinden” özellik haline almıştır. Geçmişin “öznel bilinci”, günümüzde neredeyse verili bir özellik halini alarak “nesnel bilinç” düzeyine gelmiştir. Tarihsel birikim ve gelişme böyledir. Bu yüzden günümüz işçi sınıfını ve emek hareketini değerlendirirken bu tarihsel birikim ve gelişme, mutlak surette göz önüne alınmalıdır.

Ne yazık ki pek çok sosyalist hareket bu gelişmeyi dikkate almadığı için, emek hareketinin kendiliğindenliğinde sadece “güçsüzlük, dağınıklık, örgütsüzlük...” görmekte; bu kendiliğinden hareketi “öznel bilinç ifadeleri” üzerinden değerlendirmekte; bu yüzden de gerçek devrimci içeriğini görememektedir. Nesnel içeriği yok sayarak salt “öznel bilinç ifadeleri” üzerinden değerlendirme yapmanın doğal sonucu sınıf (ve emekçi kitle) hareketini son derece güçsüz görme, hareketin gücünü yalnızca kendi dar örgütsel gücüyle ölçme... ve bunların sonucu olarak da “kendine güvenmeme”dir.

Kendine güvenmeyen bir hareket, toplumun genelini sarsacak güçlü bir etki yaratamaz. Kendiliğinden patlayan herhangi bir eylemin, diyelim Boğaziçili öğrencilerin, veya diyelim bir kadın cinayeti protestosunun, yahut bir madenci yürüyüşünün vb., kendi çapının çok ötesinde etki yaratmasını bile kendi güçsüzlüğünün kanıtına dönüştürür.

Kuşku yok ki, yukarıda örnek olsun diye verdiğimiz her eylemin bir takım “örgütleyicileri” vardır. İşin doğası gereği böyledir. Herhangi bir çevre veya örgüte, herhangi bir düşünsel-programatik hatta ait birey ve gruplardır bu eylemi örgütleyenler. Ama her “kendiliğinden” eylem az

veya çok böyle değil midir? “Örgütlü bireyleri” tamamen dışlayan bir “kendiliğinden hareket” tarihin hangi döneminde var olmuştur?

İkinci olarak, herhangi bir sosyalist çevrenin işçileri, öğrencileri, o sosyalist çevreye ait olmakla işçi veya öğrencilikten muaf hale gelmediğine göre, bu işçi ve öğrencilerin belirli oranda etkin oldukları eylemler de, aynı “kendiliğindenlik”ten nasibini almaz mı? Unutulmasın. En güçlü, en örgütlü komünist partisi bile, sayısı on milyonları bulan işçi sınıfı arasında yalnızca küçük bir azınlıktır.

Ama yok, asıl ifade edilmek istenen, bizzat örgütlü yapıların doğrudan çağrılarının karşılık bulması ise, bu, örgütlü işçi sayısından ziyade, çağrının “zamanın ruhuna”, nesnel eğilimlere ne derece denk düştüğüyle alakalıdır her şeyden önce.

Nesnel eğilimleri kavramak için, toplumun artık tüm gözeneklerine yayılan o hoşnutsuzluğa bakmak kafidir. Patlamaya hazır muazzam bir öfke, önüne geçilmez arzular, tutkular birikti emekçi saflarda. Bunu görüp, buna uygun “çağrılar” yapıldığı oranda karşılık bulur çağrılar.

Ama “çağrı” denilen şey öyle kuru kuruya yapılmaz. Dünyanın en pratik işidir “çağrı” yapmak. Bedel ödemeyi, sahada olmayı, elini taşın altına sokmayı, günlük faaliyet yürütmeyi, tek kelime ile “iş” yapmayı gerektirir. Küçük veya büyük, sürekli “iş” yapmak, bizzat o “iş” sürecinde bağları kurabilmek, militan ve cüretkar çıkışlar eşliğinde uygun “çağrı”yı yapabilmek... Sonrası kurumuş bozkıra düşen kıvılcımın miktarına bağlı.

11 Ocak 2021

RTE’NİN ERKEN ÖTEN ORTAĞI

Dinci faşist iktidarın erken öten ortağı yaptığı yazılı açıklamayla yine esti gürlendi. Çocuk manisi düzeyinde bir hitabeti alışkanlık edinmiş bu konuşma ve düşünme özürlü ortak, yine önüne gelene tehditler saçıp durdu.

İnsan bu konuşma özürlü faşist ile “öfke bir hitabet şeklidir” belgisini temel alan ortağı RTE’yi dinlerken, “bunca kin ve nefret bir bünyede nasıl barınıyor” diye şaşırmadan edemiyor. Zira bu ikili, resmen nefretin cisimleşmiş hali.

Zamanında tüm bu faşistlerin çapsız öncüllerinden biri olan Nihal Atsız’ın, oğluna “Türklerin düşmanlarını” sıraladığı o saçma mektup, “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur”cuların amentüsü haline gelmişti. Şimdi faşist Bahçeli, bu “amentü”yü de daralttı. “Türklerin” yarısından fazlasını da düşman kampa atmış durumda! (Anayasaya göre, TC vatandaşları olarak hepimiz “Türk” olduğumuza göre, yapılan konuşmalardan başka türlü bir anlam çıkarmak mümkün değil!) Küçük bir azınlık dışındaki herkes artık “terörist üst kimliği”ne sahip. Haliyle sadece başka ülkeler (uluslar) değil, içeride de nüfusun çoğunluğunu teşkil eden “teröristler” tarafından kuşatılmış bir iktidarın, kendini hiçbir şekilde güvende hissetmemesi, kin ve nefret ile beslenip vahşet ve zorbalıkla ayakta kalmaya çalışması kimseye şaşırtıcı gelmeyecektir.

Bahçeli, genelde, özellikle netameli konularda dinci faşist iktidarın gerçek plan ve eğilimlerinin bir “ön açıklayıcısı” olarak konuşur, kamuoyu tepkilerini ölçmeye yarayan bir çıkış yapmış olurdu. Ama bugün yaptığı “zehir zemberek açıklama”, ilginç bir şekilde havuzun lağım kanallarında yer bulmadı. Sabah, Akit hiç yer vermezken, Yeni Şafak “sözde cumhurbaşkanı” tartışmasına dair Kılıçdaroğlu’na saldıran sözlerini başlığa çıkararak verdi. Bu ayrıntıyı not ederek geçelim.

Açıklamanın bizi ilgilendiren asıl bölümleri, dinci faşist iktidarın uzunca bir süredir dile getirdiği ayaklanma korkusu ve buna yönelik tehditleriyle ilgili. Denebilir ki tüm açıklamaya baştan sona egemen olan hava budur.

İnternet haber kaynakları, genel olarak açıklamanın “HDP’nin kapatılması çağrısı” bölümünü manşete taşıdılar. Şöyle:

“Hiç kimse demokrasi ve özgürlük kisvesiyle 6-8 Ekim şiddet olaylarının faillerini aklamaya, haklı çıkarmaya kalkışmamalıdır. Buna yeltenen kim varsa suça iştirak etmiş sayılacaktır. PKK/KCK'nın kuklası olan HDP ve diğer marjinal terör partileri (abç) ... suç işlemişlerdir. ... Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, bilhassa 6-8 Ekim olaylarıyla ilgili hazırlanan ve hukuken açık ihbar niteliği taşıyan iddianameyi temel alarak HDP hakkında acil ihtiyaç olan kapatma davasını süratle açabilecektir. Şayet kapatma davasının açılması tavını kaybedip tavsamaya havale edilirse Milliyetçi Hareket Partisi, Siyasi Partiler Kanunu'nun 100'üncü maddesine müzahir olarak gereğini zamanı geldiğinde inanmışlıkla yapacaktır.”

Bu son cümle ile ilgili akıllarda oluşabilecek “acaba”ları engellemek için, söz konusu olan şeyin, “eğer siz dava açmazsanız, biz MHP olarak dava açılması için başvuracağız” anlamına geldiğini söyleyelim. Zira 100. maddede dava açılmasının üç yolundan biri olarak “bir siyasi partinin istemi” de yer alıyor. Ayrıca Bahçeli, HDP'nin yanında “diğer marjinal terör partileri”ni de sayıyor. Bunu da not etmiş olalım.

6-8 Ekim serhıldanının her fırsatta tekrar ve tekrar dile getiriyor dinci faşizm. Hem bir korkunun ifadesi olarak, hem de hasmı tehdit etme aracı olarak dile getiriliyor. Korku ifadesidir, çünkü söz konusu serhıldan bir silahlı halk ayaklanması niteliğini taşıyordu. O dönem ancak Öcalan'ın çağrısı ile durdurulabilmiştir. Altını çizelim. Bu silahlı ayaklanma karşısında dehşete düşen devlet ve dinci faşist iktidar, apar topar İmralı'nın yolunu tutmuş, Öcalan'dan aldığı yazılı not ile ayaklanmacı güçlerin daha ileri gitmemesini sağlayabilmiştir.

Tehdit aracıdır, çünkü sadece Demirtaş ve HDP'yi suçlamak için değil, tüm “toplumsal muhalefet eylemleri” karşısında iktidar tarafından gündeme getirilmektedir. Örneğin Bahçeli, Boğaziçili öğrencileri şöyle tehdit ediyor: “Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör atanmasına itiraz edenlerin, sırtlarını dönerek şovmenlik yapanların, terör örgütleriyle aynı kümeye girenlerin 6-8 Ekim olaylarından ders almaları, sivil itaatsizlik çarpıklığına özenmemeleri samimi tavsiyemdir.”(abç)

Öğrenciler üzerinden “toplumsal muhalefete” böyle gözdağı veren Bahçeli, ABD'deki Capitol baskını ile koşutluk kuruyor ve sandıkla/seçimle gitmeyeceklerini ilan ediyor: “Ayrıca 24 Haziran Cumhurbaşkanı ve Milletvekili Genel Seçimleri'nin ardından CHP adayı etrafında şekillenen ve sokak tartışmalarıyla temellenen tehlikeli söylemler, 3 Kasım 2020 ABD Başkan Seçimi'nden sonra tetiklenen kavga ve kutuplaşma ortamıyla amaç-araç itibarıyla farklı görülmemelidir. Türkiye Cumhuriyeti sokakta kurulmamış, sokak sokak eylem yapan görevli ajanlara rehlin

bırakılmayacaktır.”

Böylece Bahçeli'nin bu açıklamasıyla bir kez daha teyit etmiş oluyoruz ki, dinci faşist iktidar tarifsiz bir korku içinde. Bütün açıklamalarına ve bütün hamlelerine yön veren temel dürtü budur. Gerek RTE, gerek erken öten ortağı, hemen tüm konuşma ve açıklamalarında sözü sürekli Gezi'ye, 6-8 Ekim'e getirmektedir. Toplumsal devrim dalgasının yükseliş eğrisinin ürünleri olan bu iki büyük ayaklanma, dinci faşizm için korkunç bir karabasan. Bir türlü etkisini atamadıkları kabus.

Tüm bu gelişmeleri “hükümet partisinin seçimi kaybetme ihtimali karşısındaki girişimleri” olarak yorumlayanlara, (Çavuşoğlu'nun “iktidarı size vereceğimizi mi sanıyorsunuz” itirafı bir yana) kamuoyu araştırmalarının şu sonucunu da hatırlatalım: “Hem muhalefet hem de iktidar partilerinde giderek aktörlerle ve kurumsal temsil ile seçmenler arasındaki kopuş artıyor.”

Dinci faşizmin ve bir bütün olarak sermaye sınıfının asıl kaygısının seçimler değil, daha derinde bir şeyler olduğunu anlamadınız mı hala?

12 Ocak 2021

KUYRUK DİK, UYGUN ADIM GERİ!

Dinci faşist iktidarın son günlerdeki hamleleri ancak başlıktaki bu sözlerle ifade edilebilir olsa gerek. Özellikle de dış politika alanındaki hamleler. Doğu Akdeniz, Körfez ülkeleri ile münasebet ve en son yine Avrupa Birliği ile salınıp duran ilişkiler...

Tüm bu alanlarda çark etmiş, başlangıçta söylediklerinin tam tersine meyletmış (daha doğrusu meyletmek zorunda kalmış) bir devletin, üst perdeden esip gürlemesini, avaz avaz masal anlatmasını seyrediyoruz. Ağızdan farklı şeyler çıkıyor, ayaklar farklı adımlar atıyor. Yani “kuyruk dik, uygun adım geri, marş marş” bir dış politika söz konusu.

Bunun kaçınılmaz olduğuna, dinci faşizmi her cephede büyük bozgunların beklediğine başından beri dikkat çekiyorduk. Sahne biraz gecikmeli, ama sonuç tam da söylediğimiz gibi. Gerçi hala Libya’da Başağa üzerinden darbe dahil türlü çeşit oyunlar oynamaya devam ediyor; Suriye ve Rojava’da işgal alanlarını genişletme hamlelerine yelteniyor... Ama her adımı okkalkı karşı adımlarla karşılanıyor. Bakmayın bundan sonraki bağırıp çağırmalara. İstikamet belli.

Son örnek, RTE’nin AB ülkeleri büyükelçileriyle Çankaya Köşkü’ndeki muhabbeti. Haberlere göre Erdoğan, toplantıda “Brüksel’e sıcak mesajlar” vermiş. Yer yer eski sakızı çiğnese de, Doğu Akdeniz’de meydana okuyan, önüne gelene “had bildiren” o “asrın dünya lideri” gitmiş, kuyruğu dik tutup gerisin geri yol alan lider gelmiş:

“Ülke olarak uzun vadeli bakış açısıyla olumlu gündem oluşturmak ve ilişkilerimizi yeniden rayına oturtmak için hazırız. Ülkemizin 60 yılı bulan üyelik süreci nasıl bizim için stratejik bir tercihse, AB’nin ülkemizi tam üyeliğe kabul etmesi de birliğin geleceği açısından ontolojik bir tercih olacaktır.”

Şu “ontolojik tercih”i kim bulup promptera koymuş bilinmez, ama, RTE’nin anladığı anlamda “ontolojik tercih” yapan AB emperyalizmi değil, kendisinin başında bulunduğu “biçare” Türk tekelci kapitalizmdir. Güçsüzdür, tükenmiştir, emperyalist desteğe muhtaçtır... Hem de her açıdan!

Erdoğan bunu en iyi bilenlerden biri. Bu yüzden konuşması boyunca gerekli gereksiz bir dizi yerde üst perdeden laf söylemeye, güçsüzlüğü

gizlemeye, kuyruğu dik tutmaya çalışıyor. Bir yandan sözde “haklıyız” diye göğsünü yumrukluyor, diğer taraftan “istikşafi görüşmeler” diyor, “geleceğimizi Avrupa’da görüyoruz” diyor, “bizi alın da bitsin bu iş” diyor!..

AB büyükelçileri, bunca laf kalabalığının, ileri geri sarmaların, “AB’yi özeleştiriyeye davet” etmelerin ardındaki güçsüzlüğü görmeyecek bönlükte değil. Dinci faşizmin efenemeleri, aslında çoktan yitirdiği “davaları” (Libya, Doğu Akdeniz vb.) tekrar tekrar gündeme getirip “geri adım atmamız” havasında gevelemeleri, gerçekte hiç birini korkutmuyor. Belki bir parça “baş ağrısı” mahiyetinde endişeleniyorlar, o kadar!

Türk tekelci sermayesi ve faşist devlet alabildiğine tedirgin ve umutsuz. Nasıl böyle olmasın ki? Hazine boş, elde avuçta bir şey yok. Yağma, talan, yolsuzluk, çürüme... almış başını gitmiş. İşsizlik, yoksulluk, gerçek açlık korkunç boyutlara ulaşmış. Pazarların toplanma saati atıklar arasında yiyecek şeyler bulmaya çalışan binlerce emekçi. Dinci faşist iktidar her an patlamaya hazır bir bombanın üzerinde oturduğunu gayet iyi biliyor. Durumu idare edebilecek, gerilimi düşürebilecek en ufak bir araç bile kalmamış elinde.

Bir umut savaş atımı sürmeye çalıştılar dolu dizgin. Ola ki askeri başarılarla birlikte hem güçlü bir şoven rüzgar, hem “fetih ve ganimet” sonucu bir parça soluk aldıracak bir şeyler düşer diye paylarına. Olmadı. Kaynak yokluğu fetih heveslerini yarı yolda bırakmaya yetti. Bu arada elde avuçta kalan son kırıntılar da tükendi, “tulumbada su bitti”. Milyonlarca emekçinin hayatında ise katlanılmaz bir sefalet birikti.

Yıkımın böylesine hızlandığı dönemler, nice taşsız başın sokaklarda yuvarlandığı büyük halk isyan ve ayaklanmalarını yaratır. Yalnızca açlık değil, biriken onca acı, özlem, arzu ve öfke, bir doğa yasası kesinliğinde toplumsal patlamalara yol açar. Tüm tarihin şaşmaz yasasıdır bu. Ve bunu gayet iyi bilir burjuvazi.

Havada böylesine elle tutulur bir ayaklanma ortamı varken, salt çıplak zor ve baskı çare olmaz elbette. Ödünler de girer devreye. Ama “bizim” iktidarımızın bahtsızlığı şu ki, her ödün, bu tarihsel birikimin önündeki barajda açılacak delik ve çatlaklar demektir. Ödün verirken bile ödün vermeden ödün vermek gerek demek ki. Tıpkı “sadrazam kıratındaki” nazır Damat’ın, bir aile içi didişme sonucunda “görevinden affedilmesi”nde olduğu gibi. (O zaman “Rüzgarı Bile Yetti” diye göstermiştik gerçek sebebi.)

Dinci faşizmin tuttuğu yol, budur. Bir taraftan AB büyükelçileriyle yapılan toplantıda “Yeni reformların hazırlığı içindeyiz. Son aşamaya gelen çalışmaları yakında kamuoyumuzla paylaşacağız” diyor RTE; sık

sık ekonomi açıklamalarında aynı lafları geveliyor. Öbür taraftan “parti kapatma tartışmaları”, sayısız tutuklama, kayyumlar, Cargill işçileri örneğinde olduğu gibi “işçilere devletin gücünü gösterme”ler, toplumun her kesimine ardı arkası kesilmeyen tehditler... almış başını gidiyor.

Atılacak her geri adım, bu dişe diş kapışmaların eşliğinde gerçekleşiyor ve bundan sonra da aynı şekilde gerçekleşecek. Sistemin kendisi uçurumun kenarına yaklaştıkça sistemin neleri feda edebileceği görülecek.

Sözün burasında bir kez daha hatırlatmakta fayda var. Çeşitli geri adımlar, hatta “reformlar”, bu türden geri adım veya “reformlar” bir talep olarak ileri sürülerek elde edilmez. Birleşik devrim gelişip güçlendikçe, hasmını uçuruma sürdükçe kendiliğinden sökün eder bu ödünler. Tüm sınıflar savaşımı tarihinin şaşmaz kuralı budur ve gözlerimizin önünde tekrar ve tekrar gerçekleşmektedir.

13 Ocak 2021

GAYRİ NİZAMİ HAZIRLIKLAR

SADAT, malum, son 8 yılın meşhur “özel güvenlik şirketi”! ABD’nin Blackwater’ı yahut Rusya’nın Wagner’i gibi, paralı asker şirketi. Tabii bunlar bu tarz şirketlerin “ünlüleri”. Yoksa irili ufaklı çok ama çok sayıda bu tür şirket var. Tıpkı Venezuela’daki komedi darbe girişiminde kullanılan çapsızlar gibi!

Bu tarz şirketler eski ordu mensuplarından oluşur ve “çeşitli ülkelere özel danışmanlık hizmetleri” sunarlar. Son dönemde hemen bütün savaşlarda etkin bir şekilde rol oynadılar. Yakın coğrafyamızda Irak, Suriye, Dağlık Karabağ (Artsakh) ve Libya’da savaşlarda hatırı sayılır bir ağırlıkları var.

Bunlar içinde SADAT, kiralık dinci çete yetiştiriciliği ve ideolojik saiklerle yüklü etkinlikleriyle biraz farklılaşıyor. Şirketin başındaki Adnan Tanrıverdi adındaki “emekli paşa” olan zat, ki bir ara Saray’da RTE’nin başdanışmanlarındandı, aynı zamanda moda tabirle bir “düşünce kuruluşu”nun da başında. ASSAM (Adaleti Savunanlar Stratejik Araştırmalar Merkezi Derneği) adındaki bu “think tank”, İslam Birliği konferansları düzenliyor, propaganda ve örgütlenme faaliyeti yapıyor. Bu “emekli paşa” “İslam Birliği olacak mı, olacak. Nasıl olacak, Mehdi geldiği zaman. Peki, Mehdi ne zaman gelecek? Allah bilir. Peki, bizim bir işimiz yok mu, ortamı hazırlamamız gerekmez mi? İşte ASSAM bunu yapıyor” demişti bir açıklamasında. Yani Godot’yu bekler gibi beklemiyorlar Mehdi’yi. “Ortamı hazırlıyorlar”.

Görüldüğü gibi bu “think tank”, bir hareketin düşünsel argümanlarını oluşturma ve yayma işini yükleniyor. Hiç kuşku yok, bu aynı zamanda “eleman kazanma”yı da içeriyor. Oluşumun askeri ayağı olarak SADAT (Uluslararası Savunma Danışmanlık İnşaat Sanayi ve Ticaret Şirketi) ise, bir taraftan bu “elemanları” eğitiyor, donatıyor ve çeşitli “projelere” kirralıyor; diğer taraftan çeşitli ülkelere gelen “eğitim taleplerini” karşılamak üzere o ülkelere “askeri-teknik eğitmenler” gönderiyor. Son derece “yasal ve karlı” bir iş!

TSK, Suriye’de ve Rojava’da kiralık dinci çeteleri ön saflara sürerek işgale girişti. Askeri-teknik araçlarla, özellikle hava kuvvetleriyle destekledikleri bu dinci çeteleri, kimi zaman “mayın eşeği” olarak kullandı.

Sonuçta sahada piyade olarak kullanılan gücün hatırı sayılır kısmı bu dinci çetelerden oluştu. İşgal edilen bölgeler, “dinci çete üretim çiftliklerine” dönüştürüldü. SADAT ismi, işte bu tosuncukların eğitimi konusunda sık sık duyulur oldu kamuoyunda. Türkiye bu bölgeleri işgal etmeden önce Hatay ve Tokat’ta bu şirketin “eğitim kampları” olduğu basına yansımıştı.

Özellikle CHP eğilimli “muhalif” kesimler sık sık bu şirketin ideolojik yönüne takılıp “Erdoğan’ın kişisel ordusu” deyip duruyorlar. Tüm varlıklarını RTE karşıtlığına dayandırdıkları için, çok yönlü ilişkileri görmüyorlar. Oysa iki açıdan, bu iş onların dar bakışını aşıyor. Birincisi, dinci faşizm, Türk tekelci sermayesinin güncel egemenlik biçimi olarak, tüm alanlarda bu egemenliğin çıkarları için savaşmaktadır. Hatta daha tam ifade etmek gerekirse, buna NATO ve emperyalistleri eklemek zorundayız. İkincisi, mevcut şartlarda dinci faşizmin (ve onun başı olarak RTE’nin) kaderiyle Türk tekelci kapitalizminin kaderi büyük oranda birleşmiş durumdadır. Türk devletinin dışarıda yürüttüğü savaşlar ve bu savaşların etkin bileşeni olarak SADAT, yukarıda bahsettiğimiz bu iki nokta açısından, Türk tekelci kapitalizminin (ve tabii NATO ve emperyalizmin) çıkarları için mücadele yürütmektedir. Ortada emperyalizme ve Türk tekelci sermayesine rağmen RTE’nin çıkarı için yürütülen bir mücadele yok.

SADAT, sınırlar ötesinde bu türden “askeri danışmanlık hizmetleri” verirken, elbette güncel savaşların askeri-teknik yapısına uygun olarak “gayri nizami harp” denen eğitimi de veriyor. Dünyanın pek çok bölgesinde sürmekte olan çatışmalar, neredeyse tümenden küçük birliklerin, etkin ateş gücüyle desteklendiği savaşlar biçiminde geliyor. En son görece büyük ölçekli savaş olarak karşımıza çıkan Karabağ (Artsakh) savaşı, her iki biçimin etkin kullanıldığı bir Melez (hibrid) savaş idi.

Bu konunun önemi şu. Bölgesel düzeyde bir dizi ülkede sürmekte olan savaşlar, “gayri nizami harp” denen yöntemin aktif kullanıldığı savaşlardır. Ve bu savaşlar, iki büyük ülkenin ordularının savaşmasından ziyade, bir ülkedeki iç savaşlara dönük unsurlar içermektedir. NATO konseptinde bu, o kötü ünlü “Gladio” ile de anılır. İşte SADAT’ın söz konusu “dinci çete üretme çiftliklerinde” verdiği temel eğitim budur. Özellikle son dönemde eğitimin içeriğinin tamamen “Gladio” tarzına büründüğü bir şekilde sızdırıldı basına.

Tekrar edelim. Burada söz konusu olan, cephe savaşlarında küçük birimlerin (komando birimleri) sızması vb. anlamında eğitimler değil. Zira sürmekte olan savaşlar, iç savaşlarla harmanlanmış savaşlar şeklinde geliyor. Haliyle bizzat savaş sahasında da etkin olarak kullanılan “gayri nizami harp” teknikleri söz konusu. Suriye’de ve Rojava’da doğrudan kent savaşları yürütülüyor, yerleşik nüfusa karşı bu iç savaş teknikleri uygula-

nıyor.

Böylece SADAT, suikast, bomba yapımı, insan kaçırma, “sokak hareketleri” vb. konularda eğitim veriyor. Yani tam da iç savaş koşullarına uygun bir eğitim veriyor. Dinci faşist iktidarın kendi destekçilerine “ölüm listeleri” dağıttığının çoktan açık edildiği, harıl harıl “kanlı hesaplaşmaya” hazırlanıldığı bir ortamda şaşırtıcı mı? Elbette değil.

Dinci faşizm, birleşik devrime karşı hazırlıklarını “sahada” dolu dizgin sürdürüyor. Tüm bunlardan çıkarılacak sonuç budur. Ve tabii birleşik devrim güçlerinin karşı hazırlık yapması, güçlerini bu kapışmaya uygun bir şekilde düzenlemesi, eğitmesi ve yönlendirmesi gerektiğini ayrıca vurgulamaya gerek yok.

14 Ocak 2021

BİR DEVRİMİN AYNASINDAN YANSIYAN

Çok zorlu bir bölge burası. Pek çok uluslararası çekişmenin odak noktası, sorunların düğüm haline geldiği yer, güç ve nüfuz mücadelelerinin kesişim alanı...

Diğer taraftan sayısı yüz milyonları bulan yoksul emekçi halkların, dünyanın zenginliği üzerinde oturup da katlanılmaz yoksunluklara mahkum edilenlerin diyarı.

Koca dünyamızda henüz çözüme kavuşmamış, klasik anlamda ulusal sorunun devam ettiği istisnai alanlardan biri. Bölgenin kadim iki ulusunun, Kürtler ve Filistinlilerin boyunduruk altında tutulduğu bir coğrafya...

Bunca yoğun çelişki ve çatışmaların olduğu yerde, savaşlar da, devrimler de eksik olmaz. Olmuyor da. Ve her devrim veya devrimci kalkışma, inanılmaz yoğunlukta karşı-devrimci savaşlarla karşılanıyor. Kan ve katliamlarla bastırılıyor. Ağır bedeller ödeyerek, çok zorlu yollardan geçerek ilerliyor devrimler. Tıpkı geçen yüzyılın ikinci yarısından beri devam eden Filistin devrimi gibi... tıpkı yüz yıldır her ayağa kalkışı kor-kunç katliamlarla karşılanan Kürt halkının uzun soluklu devrimi gibi.

Rojava'yi alın mesela... Dörde bölünmüş Kürdistan'ın en küçük parçasını...

Türkiye'nin işgal girişimleri ve yoğun baskısı hafiflemek bilmiyor. Bir tarafta Barzani'yi, diğer tarafta ENKS'yi (Rojavalı Barzanigilleri) yanına almış, emrindeki çetelerle dur durak bilmeden saldırıyor.

ABD emperyalizmi kendi hesabına “devrimi ehlileştirerek” tamamen denetim altına alma, küresel hesaplarla bulunduğu bölgedeki dengeleri lehine sabitleme derdinde. Bunun için Irak ve Türkiye (ve tabii Barzani'nin KDP'si) ile PKK'yi güçten düşürme ve yapabilirse tasfiye etme adımları atıyor. Öte yandan “PKK engelinden” kurtulduğunda, Özerk Yönetim ve SDG içindeki “uygun” isimlerle, tabii ENKS'yi (ve “Roj peşmergeleri”ni) monte ederek, ayağını basacağı sağlam bir zemin yaratma derdinde.

Şam, ezen ulus konumunun sağladığı avantajlar üzerinden hesap kitap yapıyor. Yalnızca Fırat'ın doğusundaki geleneksel Arap coğrafyasını (Ömer petrol alanı dahil) değil, Rojava'yi de kapsayan bir alanda ha-

kimiyet istiyor. Ama bunu “eski Suriye” olarak istiyor. Ezen ulus şovenizminden en ufak bir taviz vermeksizin, ulusal sorunun çözümü doğrultusunda en ufak bir adım atmaksızın... Bu açıdan Rusya’nın baskılarına bile göğüs geriyor. ABD emperyalizminin varlığı ve planları, bu konuda Şam’a güçlü gerekçeler sunuyor.

İşin içinde küresel veya yerel, daha pek çok aktör var. Hepsinin bir gayesi, planı, girişimi var. Kimileri tam anlamında karşıt doğrultuda, kimileri ise koşut. Sonuçta ortaya hiçbir iradeye uymayan, tüm bu iradele-
rin tekrar ve tekrar hesap kitap yapmasına sebep olan bir “bileşke kuvvet” çıkıyor.

Bu uzun soluklu devrim mücadelesi, başka hiçbir şeyi göstermese bile, bölgenin bütün devrimlerinin muazzam şekilde iç içe geçtiğini, kaderlerinin birbirlerine bağlandığını gösteriyor.

Filistin devrimi sadece siyonist İsrail devletinin yıkılmasına ve Arap ve Yahudi halklarının birleşik devrimine değil, Ürdün, Mısır ve bölge gericiliğinin en azından “bir dizi devrim” ile dönüşüm geçirmesine bağlıyor. Kürdistan’ın herhangi bir parçasındaki devrim doğrudan diğer parçalarına ve o parçalardaki egemen uluslarda gerçekleşecek devrime bağlanıyor. Kıbrıs devrimi, en hafif haliyle Türkiye ve Yunanistan’da (aslında başta İngiltere olmak üzere genel olarak NATO kapsamında) “bir dizi devrimi” varsayıyor.

Ve tam tersi yönde etkiler... Filistin devriminin zaferi tüm bölge gericici devletlerini kökten sarsma potansiyeli taşıyor. Kürt ulusunun herhangi bir parçasındaki muzaffer bir halk devrimi hem ilhakçı devletlerde bir devrimin fitilini ateşleyecek bir güce sahip olacak hem de Kürt ulusu içindeki işbirlikçi güçleri de süpürme gücüne... Kıbrıs'ta, halk iktidarıyla taçlanacak bir devrimin Türkiye ve Yunanistan burjuva egemenliklerini köklerinden sarsmayacağını; gericici faşist devletlerin çöküşüne yol açmayacağını kim düşünebilir! Angola devriminin Salazar faşizminin yıkılışına etkisi hala hafızalarda dururken...

Bu muazzam iç içe geçiş, sermayenin uluslararası karşı-devrim güçlerini konumlandırışını da koşulluyor. Bölge genelinde karşı-devrim üssü olma potansiyeline sahip bir dizi kapitalist ülke, en gericici egemenlik biçimleri ile yönetiliyor. Dinci faşizmin hakim olduğu Türkiye, ırkçı bir rejim olan siyonist İsrail, Ortaçağ kalıntısı siyasi biçimlerin hakim olduğu Suudi Arabistan, gericilikte ve güçlü askeri biçimlenişte Türkiye ile yarışabilecek Mısır...

Listeye geçmişte Şah İran’ı ekliydi; bugün Mollaların İran’ı. Orta-doğ’da kopacak bir devrim fırtınasında, Kürt ulusunun herhangi bir parçasındaki halkçı zaferi, gericilikte yukarıda saydıklarımızdan geri kalmayan

Molların iktidarını temellerinden sarsmaya aday.

Bölge gericiliğinin diğer ülkelerinin, çap ve etki bakımından bu saydıklarımızdan geri planda kalsa da, sermayenin uluslararası karşı-devrim cephesinin bileşenleri olduğu kuşku götürmez.

Bunca iç içe geçmişlik kimilerine ürkütücü gelebilir. Gözlerini korkutup umutsuzluğa sürükleyebilir. Oysa bu durum, her devrimci gelişmenin veya ilk başarılarını kazanan bir devrimin, kendi dar sınırlarını hızla aşan bir etki ve yayılma alanına sahip olduğunu gösteriyor. Hele bu devrim, en başta Türkiye olmak üzere, yukarıda saydığımız “karşı-devrim üssü” olma potansiyeli taşıyan ülkelerden birinde gerçekleşirse, tüm bölgeyi yerinden oynatacak bir güce sahip olur.

Devrimlerin krizlerle, buhranlarla doğrudan bağı var. Bunlar olmaksızın iradi olarak devrimler yapılmaz. Ve devrim dalgasının bölgesel veya küresel ölçekte etkili olabilmesi için de bu nesnel zemin olmazsa olmazdır işin. Fakat öte yandan, bu, tek yönlü edilgen bir süreç değil. “Kritik” bir ülke (veya bölge) devriminin kendisi de nesnelliği güçlü bir şekilde etkiler, toplumsal devrim “uzay-zamanını büker” ve devrimci gelişmeleri hızlandırır.

Türkiye gibi bir karşı-devrim üssünde günden güne gelişen birleşik toplumsal devrimin zaferi, tüm bölge için tam da böylesi bir dalganın tetikleyicisi olacak. Bu denklemde Türkiye’yi bir toplumsal devrim ile emperyalist-kapitalist kamptan kopartın ve bölgeye bakın. Tüm Ortadoğu, Kıbrıs ve Transkafkas’ta oluşacak depremleri hiçbir güç engelleyemez.

Yanı başımızdaki Rojava devriminin aynasında görülen gerçeklerden biri budur!

15 Ocak 2021

DİNCİ FAŞİZMİN SAFRA TEMİZLİĞİ

Bugün AKP'den türemiş gerici/faşist bir burjuva “muhalafet” partisi olan Gelecek Partisi'nin Genel Başkan Yardımcısı Selçuk Özdağ, Ankara'da saldırıya uğradı. Sopalı, silahlı beş kişi, evinin önünde, eski AKP'li vekili öldüresiye dövdü. Dinci faşist iktidarın ilk suç ortaklarından birinin yine dinci faşist iktidarın militanları tarafından saldırıya uğraması bir işarettir.

Bir başkası, faşist Yeniçağ gazetesinin Ankara temsilcisi Orhan Uğurlu, sopalı bir grubun saldırısına uğradı.

Yine bugün, KRT TV programcısı eski Ülkü Ocakları başkanı Afşin Hatipoğlu, sopalı saldırıya uğradı.

Aynı gün, aynı kentte... dinci faşist iktidarın eski ortak/destekçilerinin organize olduğu her halinden belli yine faşist militanların saldırılara uğraması dinci faşist iktidarın yeni bir mesajıdır.

Daha önce de dinci faşist iktidara “laf söyleyen” çeşitli burjuva “gazeteciler” (ki bunların en meşhuru, yalakalılığıyla ünlü A.Hakan idi), bir anket şirketi sahibi vs. benzer saldırılara maruz kaldılar. Bir başka faşist partinin Genel Başkanı faşist Meral Akşener'in evi basılmıştı. CHP genel başkanı cenaze töreninde linç edilmeye kalkışılmıştı. Aynı Kılıçdaroğlu, mafyacı çete reisi tarafından üst üste alenen tehdit edilmişti. Küçük burjuva muhalafet de benzer saldırılara uğradı.

Sonuçta dinci faşist iktidarın, kendi dışındaki hiç bir güce, bunlar eski yol arkadaşları ya da faşist parti de olsalar, tahammül gösteremeyeceğinin açık ilanıdır bu saldırılar. Yeni değil. Ama gittikçe yaygın bir hal alıyor.

Tekelci sermaye ve dinci faşist iktidar topyekun bir faşizme, Hitlervari bir faşist diktatörlüğe doğru adım adım ilerlemeye çalışıyor. Böylesi bir diktatörlük için bütün “sürtünme noktaları” bertaraf edilmeli. İki de bir boşuna dile getirmiyor RTE, kendi kaderleriyle ülkenin kaderinin birleştiğini!

Bunun işaretleri çeşitli biçimlerde verildi daha önce. Her yerde çarşaf çarşaf yayımlandı. Kimi zaman “sürçü lisan” oldu, kimi zaman bilinçli olarak sızdırıldı. Kimi patavatsızlığından açık etti. Ama sonuçta mevcut dinci faşist iktidarın (sadece hükümet değil) seçimlerle gitmek

niyetinde olmadığı, türlü şekillerde bizzat bu iktidar tarafından dile getirildi. (Özellikle Çavuşoğlu'nun o ünlü açıklamasını hatırlatmak lazım.)

Bu gerçeği anlamayan veya kabul etmek istemeyenler de böyle “usulünce” uyarılıyorlar! En kritik anlarda ve her önemli durumda dinci faşist iktidara payanda olmaları da gerici/faşist partileri dinci faşist iktidarın gazabına uğramaktan kurtarmıyor.

Dinci faşizmin yönetici tayfasının, gelmiş geçmiş burjuva yönetimler içinde en çapsız, en hodbin, en cahil, en gaddarları olduğuna çokça işaret ettik. Çoktan bir sosyal cesede dönmüş bir sistem, “suni yöntemlerle” yaşatılmaya çalışıldığında, sonucun bu olması kaçınılmazdır. Üstelik sadece bizde değil, tüm kapitalist dünyada böyle.

Alabildiğine çürümüş ve mevcut haliyle toplumsal dokuyu da sürekli zehirleyen bu yapı, ayakta kalabilmek için her şeyi yapıyor. Ve iş o raddeye varıyor ki, artık kişilerin ve sistemlerin yazgıları iç içe geçiyor. Dinci faşist iktidarın tepesindekilerin yazgısı, dinci faşizmin ve genel olarak Türk tekelci kapitalist düzeninin yazgısı haline geliyor.

Tesadüf değil böyle olması. Çürüyen sistem, kendi kokuşmuş varlığının devamı için en kokuşmuş ve çürümüş unsurları en tepeye çıkarmak zorunda kaldı. O en tepeye çıkan cüruf, kendilerini oraya taşıyan sistemin korunmasını, kendi “sonradan olma” zenginliklerinin korunmasıyla kaynaştırdı. Bir suç şebekesi, bir mafya çetesi, bu çürüyen düzenin siyasal biçimlenişinin en temel öğelerinden biri haline geldi.

Bu aşamadan sonraki tüm icraatlar, bu “mafya çetesinin karakteristiğini” taşımak zorunda kalmıştır. Dış politikadan içerideki iş yürütme tarzına, cümle burjuva kurumlara “ayar verme” tutumlarına kadar, mafyatik olmayan hiçbir şey kalmadı.

Çürüme, tarihseldir. Çürüyen bir egemen sınıfın egemenlik sisteminin miadını çoktan doldurmasının sonucudur. Çürüme, sosyo-ekonomiktir. Gelişmenin önünde ayak bağı olan ve üretici güçleri sürekli yıkıma uğratan bir iktisadi yapının doğrudan toplumsal alana yansımasıdır. Bugünkü Türkiye koşullarında ortaya çıkan “ürün” işte bu dinci faşizmdir.

Enver'in (Enver Paşa) Yakup Cemil'i vardı, Teşkilat-ı Mahsusa'nın Fedailer grubundan. Mustafa Kemal'in payına düşe düşe madrabazın önde gideni Topal (Osman) düşmüştü. Kendi kendini Giresun'a belediye başkanı atayan, her tür sahtecilikten, çetecilikten gelme biri. Bugünkülerin payına düşen ise, sadece ipten kazıktan kurtulmuş suç şebekeleridir! Hem de en pespayesinden, en kalitesizinden!

O günküler de aynı sınıfın temsilcileriydi. O günküler de kendi yazgılarıyla sistemin yazgısının iç içe geçtiği bir tarih döneminin aktörleriydi. O günküler de “sonuna kadar gitmek” için yerleşik kuralları bir

kenara atan, temsil ettiği sınıfın egemenliği için enerjik bir yapı kuranlardı. Ama... Doğmakta olana yol açmaya çalışıyorlardı. Bugünküler çökmekte olanı ayakta tutmak için yerleşik kuralları bir kenara atıyorlar. Dün, eskiyi yıkıp yeniye yol açmaya çalışıyorlardı. Bugün yeninin doğuşuna engel olmak için çırpınıyorlar. Fark büyük. Geçmiştekilerin geleceği vardı; şimdikiler sonlarını geciktirmeye çalışıyorlar. Savunma konumundalar.

Faşizmi yıkmak ve tam demokrasiyi gerçekleştirmek bir devrim sorunudur. Tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğine son verecek bir toplumsal devrimdir söz konusu olan. Tekelci sermayenin dinci faşizm üzerinden kanlı bir egemenlik sürdürmeye çalışması bu hedefi karrantamaz. Tekelci sermaye birleşik toplumsal devrime karşı “beka” savaşı yürütüyor. Dinci faşist iktidarın kendi dışındaki hiç bir güce, kritik anlarda kendine destek veriyor da olsalar, tahammül edememesi bundandır.

Dinci faşist iktidar böyle dolu dizgin Hitlervari bir diktatörlük hedefine ulaşmak için kendine destek veren güçler dahil bir “yol temizliği” yapmaya çalışırken, devrimci saflarda yapılabilecek en büyük hata, dinci faşist iktidarın bu safralarına kucak açmaktır. Örneğin HDP, bugünkü saldırılar sonrası yaptığı açıklamada “demokratik siyaset” adına tam da böyle bir yanlış savunmaktadır: “Birimize değil hepimize karşı gelişen bu tür saldırıları durdurmanın yolu da ortak hareket etmektir.”

Bu, emekçi sınıfları, Kürt halkını, yoksul kitleleri tekelci sermayenin bu güçleri hakkında yanıltmak, aldatmak anlamına gelecektir.

“Demokratik siyaset” kavramı, burjuvaziyle uzlaşma amacını, parlamentarizm anlayışını örtmek, kitlelerin gözünden saklamak için uydurulmuş bir kavramdır. Şimdi de bu kavramın arkasına saklanarak düne kadar dinci faşizmin tüm suçlarının ortağı durumundaki güçlerle ittifakın yolu açılmaya çalışılıyor.

Faşizme karşı en geniş birlik, emekçi yığınların, toplumun çok büyük bir kesimini oluşturan yoksul kitlelerin, Kürt-Türk halklarının mücadele birliğidir. Söz konusu partilerin toplumda (emekçiler arasında) belirli karşılıklarının olmaları üzerinden yapılacak bir tartışmanın, AKP’nin dile getirdiği “Kürtleri biz temsil ediyoruz”dan daha fazla bir anlamı yoktur. Söz konusu partiler, bir bütün olarak burjuva “muhalafet” tekelci sermaye sınıfının partileri olarak gericedir. İlerici, devrimci hareketin düşmanıdır.

16 Ocak 2021

KORKU

Hiç kuşku yok ki devrimci kitleleri harekete geçiren bizzat kapitalist sistemdir. Kapitalist üretim ilişkileri üzerinde yükselen siyasal kurumlardır. Her türlü iradeden bağımsız bu nesnel zorlama olmaksızın hiçbir ajitasyon, hiçbir çağrı, geniş yığınları harekete geçiremez.

Ama bir kez bu nesnellik, geniş yığınları her gün daha derin kaygılara sürüklüyor, yaşam daha çekilmez hale getiriyorsa, hiçbir güç emekçi yığınları kendi kabuğunda yaşamaya zorlayamaz. Ve böylesi koşullarda, geniş yığınların bu ruh halleriyle, onların arzu ve beklentileriyle, istekleriyle uyumlu çağrılar kesinlikle etkili olur. Hatta çoğu zaman, kendiliğinden kopup gelir kaynağı belirsiz çağrılar. Bazen yürekten kopan bir çılgılla, bazen bedenini tutuşturan bir yoksulla...

Tüm bir sınıflar savaşımı tarihinin şaşmaz kuralıdır bu. Her egemen sınıf, gücü elinde bulundurmanın boş “özgüvenine” kapılır bir dönem. Nesnel yaşamın kendisinin harekete geçmeye zorladığı geniş yığınları baskı ve zor ile, türlü çeşit vahşet ile boyunduruk altında tutmaya devam edebileceğini sanır.

Klasik bir “zaptiye beyinlilik” dönemidir bu. Polis kafasıyla düşünür, zindancı kafasıyla zapturapt altına almaya kalkar. Her yerde kışkırtıcılar, teröristler, sabotörler, provokatörler aramaya koyulur. Ah bir bulursa o kendini bilmez kışkırtıcıları, ah bir eline geçirirse onları...

Artık her taşın ardında bir kışkırtıcı, her sıradan istemin gerisinde bir “büyük resim” vardır. Tıpkı bugün havuzun lağım kanallarından eksik olmayan zevat gibi, her sıradan olay için “zamanlaması manidar” tespitleri yapılır. Korku korkunun üstüne biner. Vahşet vahşeti kovalar. Ürkütüğe koşar, koştukça daha çok ürker. Sonu başı birbirine karışmış bir “zincirleme reaksiyon” alır başını gider.

Adım adım, hatta koşar adım dengesini yitirir egemen sınıf. Görünürdeki egemenliğini çoktan yitirmiştir aslında. Ne o farkındadır bu egemenlik yitiminin, ne de olguyu görüldüğü haliyle görüp o sınırlar içinde kavrayanlar..

Bir “korku iklimi” yayılır gider. Vurmak, kırmak, yakıp yıkmak... Hayır. Asıl “korku”dur gerekli olan. Kırmakla bitmez, vurmakla tükenmez milyonlar. Öyleyse... Korkutmak, korkuyla sindirmek, “çıktıkları deliklere geri tkmak” gerek!

“Düşmanlarla çevrili bir evrende” paranoid bir kaos... Tedavisi yok!

Sihirli bir kelimedir “korku”. Tılsımlı bir fısıltı... Gölgesi aslından ür-künç... Ama en çok, onu etkin bir araç olarak kullanmak isteyen kendi-sini etkiler. Çünkü daha en başta, kendisi korktuğu için hasmını korkutmaya girişmişti. Şimdi korkuya bulaştıkça korkudan korkar olur. Hasımı korku duvarlarını aşıkça cam kırığı gibi batır korkuların içine.

Tehdit, baskı, işkence... Zaptiyeler, mahkemeler, zindanlar harıl harıl çalışır. Her şey korkuyu egemen kılmak için!

Her alacakaranlık vakti evler basılır. Sıra sıra insanlar çekilir tez-gahlara. Soruşturmalar soruşturmaları, kovuşturmalar kovuşturmaları ko-valar. Zindanlar dolup taşar. 70’ini, 80’ini geçmiş ihtiyarlar, kucağında bebeğiyle kadınlar, çocuklar...

Ama kar etmez hiçbiri. Ne “kışkırtıcılar” biter, ne eylemciler. Dedik ya, çünkü yaşamın kendisi üretmektedir isyancı nesilleri.

Dehşetli bir korku içinde tüm dümeni, kıyıcılıkta ve gaddarlıkta sınır tanımayan bir avuç cahil güruhun ellerine verdi burjuvazi. Tek merkez-den yönetilen bir enerjik diktatörlük kuruldu. “Siyasi yapının merkezi-leşmesi, sermayenin birkaç tekelerde merkezleşmesinin kaçınılmaz sonucudur. Bu, aynı zamanda, sınıf savaşının gelişmesinin burjuva cep-hedeki ifadesidir.”

Bugün tam bu noktadayız işte. Eksiği çok fazlası yok, resim tasta-mam budur.

Ama kar etmiyor. Etmeyecek de. İsyân, “bir avuç kışkırtıcının işi” değil çünkü. Tüm dünyada kapitalist ilişkilerin güncel ve süreğen krizi-nin “iş”! Ve hiçbir güç, kapitalizmin bu “kışkırtıcı faaliyetini” engelle-yemez, kapitalist sistem tarafından her gün yeniden ve yeniden harekete geçmeye zorlanan yığınları korku ile sindiremez. En geniş emekçi yığın-lar arasında “toplumsal sistemde köklü değişiklik” düşüncesi kök salıyor.

Toplumsal evrime karşı uygulanan “zor”un tüm etkisini yitirdiği dönem, korku silahının kendi karşıtına döndüğü dönemdir aynı zamanda. Korku araçlarını ellerinde tutanlar, on milyonlarca yoksulun gazabından dehşetli bir korkuya kapılıyorlar. Cinnetin toplumsal bir davranış haline geldiği, intiharların alabildiğine yaygınlaştığı, ölümün sıradanlaştığı bir ortamda... tek sözle, cehennemin artık olağan hayatlar haline geldiği bir toplumda, milyonları ürkütecek, sindirecek bir araç kalmamıştır artık.

Evet, korku saf değiştirdi çoktan. Artık “general korku” burjuva saf-larda dolu dizgin sürüyor atını.

Korkunun somut halini görmek isteyen, dinci faşizmin sahne önün-deki aktörlerinin korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerine, duvar kireci ren-gindeki yüzlerine baksın. Korkunun cisimleşmiş halidir şimdi onlar.

17 Ocak 2021

KAPİTALİZMİN KRİZİ İLE DEVRİM ARASINDAKİ BAĞ NASIL KURULMALI?

Türkiye tekelleri kapitalizminin, derin bir krizden de öte, çöküş süreci içinde olduğunu görüp kabul etmeyen pek az çevre ya da kişi kaldı. Hemen hemen herkes, her çevre, her parti ya da politik güç, buna kimi burjuva çevreler dahil, düzenin çöküş süreci içinde olduğu konusunda hemfikir.

Dinci faşist iktidara maledilse de, sonuçta düzenin, onunla birlikte devletin kurumlarının, burjuva toplumun bir çürüme, bir dağılma içinde olduğu artık tartışma götürmüyor. Dinci faşist iktidar da bu gerçeğin farkında ve bu yüzden buna uygun önlemler alıyor. Son önlemi, orduya ait her türlü malın polis ve MİT tarafından kullanılabilmesini sağlayan yönetmeliği çıkartmak oldu. Bu, dinci faşist iktidarın, iç savaşın daha kanlı safhalarına hazırlık adımı olarak anlaşılmalıdır. Hazırlık yapıyorlar.

Bu hazırlık bile, tek başına düzenin, tekelleri sermaye egemenliğinin emekçi sınıfların devrimci ayaklanması tehdidi altında olduğunu kanıtlamaya yeter. Dinci faşist iktidarın, yukarıda zikrettiğimiz yasası dahil, SADAT gibi dinci faşist eğitime kurumlarını açıkça desteklemesi, dinci faşist tosupukları beslemesi, silahlandırması, eğitip örgütlemesi ve daha görünmeyen pek çok adımı bu tehdide karşı tedbir olarak atılıyor.

Tekelleri kapitalizmin krizinden söz eden kişi, grup ya da parti Marksist sıfatına layık olmak istiyorsa, devrimi de öngörmeli ve toplumsal devrimi güncel mesele olarak önüne koymalıdır. Zira, kapitalizmin krizleri ile toplumsal devrim arasında doğrudan, kopmaz, sıkı bir bağ vardır. Bir Marksist bu bağ kurmak ve pratik faaliyetinin merkezine yerleştirmek zorundadır. Marx, kapitalizmin krizleri ile toplumsal devrimler arasındaki bağ şöyle kuruyor:

“1847 dünya ticaret bunalımı, Şubat ve Mart Devrimlerinin (Fransa, Almanya ve Avusturya devrimleri, editörün notu) gerçek anasıydı ve 1848 ortalarından itibaren yavaş yavaş geri gelen ve 1849 ve 1850'de doruğuna varan sanayi gönenç, yeni güçlenen Avrupa gericiliğini canlandırıcı bir güç oldu.”

Marx, kapitalizmin bunalımı ile toplumsal devrim arasındaki; sanayi gönenç ile gericilik arasındaki bağ böyle kurduktan sonra devam eder:

“Bir yeni devrim, ancak yeni bir bunalımın ardından gelebilir. Ama bu da bunalımın kendisi kadar kesindir”

Çok açık: Bunalım ne kadar kesin ise, devrim de o kadar kesindir. Marx, devrimi ne bir partinin ne de bir başka gücün hazırlığına vb. bağlıyor. Göz önüne aldığı tek şey kapitalizmin bunalımıdır. Kapitalist bunalımın toplumsal devrime yol açmasına kesin gözüyle bakıyor. Bunun için ne herhangi bir partinin hazırlığını ne de başka bir koşul arıyor.

Sosyal reformistlerin ve oportünistlerin kurmaktan itinayla kaçındıkları şey kapitalizmin krizleri/bunalımları ile toplumsal devrim arasındaki işte bu bağıdır. Bundan neden kaçınırlar? Bu sorunun yanıtı gayet basit ve anlaşılır: Çünkü bu bağı bir kez kurarlarsa tüm sosyal reformist, oportünist düşüncelerini çöp sepetine atmak zorunda kalırlar.

Haliyle yaptıkları şey, kapitalizmin kriziyle birlikte yoksulluğu derinleşen, işsiz kalan, açlıkla karşı karşıya kalan öfkeli kitlelere ya reformlar için mücadele hedefini göstermek ya da “maraza” çıkarmalarını önermek. Okur belki şaşırıp gülecek ya da inanmak istemeyecek şu “maraza çıkarma” önerisine, ama laubaliliğin doruk noktasına işaret eden bu öneri bir sosyal reformist çizginin cisimleşmiş hali bir partinin en yetkili tarafından ciddi ciddi yapıldı.

Oysa, açlığı, sefaleti, evine bir ekmek götürememenin, çocuğuna bir çikolata alamamanın derin acısını yüreklerinde hisseden emekçi sınıfların laubalilik kaldıracak halleri yok. Onlar ciddidir, yaşamı, kavgayı ciddiye alıyorlar ve kavgaya atıldıklarında faşist devlet karşısında ciddi bir bedele hazır olmak gerektiğini, işin şaka kaldırım yanı olmadığını on yıllarca süren mücadele deneyimlerinden biliyorlar.

Gericiliği canlandıracak güç olarak sınıai gönenç dönemi artık söz konusu değil. Tekelci kapitalist bunalımın, kitleler üzerinde yarattığı yıkıcı etkiyle kitleleri sokağa, devrimci eylemlere itiyor; kitlelerdeki devrimci enerji tarihte hiç olmadığı kadar birikiyor ve yıkıcı bir güce dönüşüyor. Bunun günlük, basit, pratik, hemen anlaşılır, elle tutulur somut biçimi emekçi sınıfların, yoksul insanların, işsizlerin, ezilen ulus ve ulusal topluluk halklarının isyan ve ayaklanmalardan kolayca söz etmeye başlamalarıdır.

Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sokağa atılan işçiler, pandemiyle birlikte ölüme terk edilen milyonların ruh hali şimdi isyancı ve ayaklanmacı bir ruh halidir. Sokak röportajlarında, işçilerle, işsizlerle, yoksullarla yapılacak her konuşmada bu ruh haline tanık olmak mümkün.

Sorun, emekçi sınıflarda, yoksul kitlelerde, faşizmin baskı, terör ve katliamları altında büyük acılar çeken Kürt halkının, diğer ulusal topluluk halklarının bu devrimci, yıkıcı enerjilerini açığa çıkarmakta. Sorul-

ması gereken soru şudur: Bu enerjiyi nasıl açığa çıkarabilir, düzeni yıkan bir güce dönüştürebiliriz?

Bu sorun üzerine daha önce de durduk ama, öneminden dolayı, üzerinde ne kadar durulursa yeridir. Kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarmanın yolu, onların önlerine gerçek kurtuluşlarını sağlayacak, yoksulluk, işsizlik, açlık gibi kitleler için birer gerçek felaket olan sorunlara son verecek hedefler koymaktır. Bu hedeflerin başında, tüm sorunların kaynağı olan tekelci kapitalizme son verecek bir toplumsal devrimdir. Tekelci kapitalizmin, sömürü düzeninin çöküş, çürüme sürecinde devrim artık pratik, güncel bir mesele haline gelir. Türkiye ve Kürdistan'da durum tastamam budur.

Devrimin zaferiyle birlikte ya da faşist burjuva devlet henüz yıkılırken, sömürücü sınıflar üzerinde enerjik bir diktatörlük olarak çalışacak devrimin organı olarak Geçici Devrim Hükümeti, kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkaracak ikinci önemli hedeftir. Birlikte ele alınması gereken bu iki büyük hedefle birlikte, Geçici Devrim Hükümetinin bankalara, büyük tekelci birliklere, emperyalistlerin mali, askeri, ekonomik varlıklarına, büyük toprak mülkiyetine el koyacağını ve daha ilk günden emekçi sınıfların maddi yaşamında el tutulur iyileştirmeler için önlemler alacağını, bu önlemlerin neler olduğunu ilan etmek gerek.

Şimdi, yoksul, ezilen kitlelerin, her gün evlatları katledilen Kürt halkının, küfür, hakaret ve aşağılamaya maruz bırakılan ulusal topluluk halklarının işte bunlara ihtiyaçları var. Bunları bilmek istiyorlar.

18 Ocak 2021

TUNUS: DEVRİM DEVAM EDİYOR

Bir devrimin diyalektiğini anlama yeteneğinden yoksun olanlar, devrimin sonunda iktidarı kimin ele geçirdiğine bakarak, devrim dediğimiz o büyük altüst oluşun, toplumu temellerinden sarsan o büyük olayın ya da olaylar dizisinin devrim olup olmadığına karar veriyorlar.

Eğer, o büyük olaydan ya da olaylar dizisinden sonra, toplum temellerinden de sarsılmış olsa, iktidar tekrar egemen sınıfın bir başka partisinin ya da kesiminin eline geçmişse hemen karar veriyorlar: Ortada devrim-mevrim yok. O zaman olan biten şey ya emperyalistlerin bir oyunudur, ya bir komplodur ya da ikisinin bileşkesinden doğan tuhaf bir şeydir bu darkafalılara göre.

Oysa, iktidarın işçi sınıfının ya da halk güçlerinin eline geçmediği; egemen sınıfın tekrar iktidarı ele geçirebildiği sayısız devrim örnekleri var. Bunların en çok bilineni 1905 Rus Devrimidir. Rusya'da 1905'te meydana gelenler tastamam bir devrim olmasına rağmen, Çarlık iktidarı elinde tutmayı başarmış; bununla da kalmamış, iki yıl süren devrim yıllarından sonra devrimi bastırıp koyu bir gericiilik kurmayı da başarmıştı. Ama Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde kimse, iktidar işçi sınıfı ve köylülerin eline geçmedi diye bu büyük altüst oluşa “devrim” dememeyi aklına getirmiyor; getiremez de..

Fakat bu ve daha pek çok örnek tarihte hiç yaşanmamış gibi, bundan yaklaşık on yıl önce, ilkin Tunus'ta arkasından Mısır'da patlak veren halk devrimleri sözünü ettiğimiz bu darkafalı anlayıştan paylarını aldılar ve “devrim”den sayılmadılar. Bu darkafalılığın malul olduğu nokta, devrimleri tek bir eylemden ibaret sanmaktır.

Yaşam, darkafalılığın toplumsal gelişmeyi anlamada yeri olmadığını tekrar tekrar gösteriyor. Tunus, günlerdir eylemlerle çalkalanıyor. Adını ülke adından alan başkent Tunus ise, yeniden ayaklanmanın eşliğinde. Başkent Tunus'un meşhur Et-Tadamun Mahallesi emekçilerin, gençliğin devrimci eylemlerinin yoğunlaştığı bölge halinde.

Devrimci eylemlerin çapını ve etkisini anlamak için şu habere bakmak bile yeterli. Tunus haber ajansının bildirdiğine göre ordu, karargahlarını koruma altına almak için Tunus'un önemli şehirleri olan Susa, Kassarin, Bizerte ve Silyana'daki birliklerine takviye güçleri göndermiş.

Susa ve Bizerte Tunus'un biri en kuzeyde, diğeri başkent Tunus'un biraz güneyinde bulunan kıyı şehirleridir. Kassarin ise orta bölgede, Cezayir sınırına yakın bir kent. Tunus emekçi ve yoksullarının eylemleri bu kentlerle birlikte Kayreyan ve Bace kentlerine de sıçramış durumda. Yine Tunus haber ajansının (TAP) bildirdiğine göre, eylemcilerin banka ve ticari işletmelere saldırı girişimlerini püskürtmek için Bizerte, Bace ve Kayrevan kentlerinde “müdahalede bulunmuş”.

Öyle görünüyor ki, eylemler tüm Tunus'a yayılmış durumda. Eylemlere katılanlar, emekçi halk, yoksul kitleler ve gençlik. Bin Ali iktidarını yıkan 2011 devrimi gibi, şimdiki ayaklanmanın arkasındaki temel toplumsal nedenler yoksulluk, işsizlik, kötü yönetim, iktidarın yolsuzlukları, rüşvet gibi tüm kapitalist düzenlerin içinde yüzdükleri sorunlardır. Pandemi tüm bu sorunları daha da ağırlaştırmış ve emekçi, yoksul sınıflar için yaşamı çekilmez hale getirmiş. Tunus hükümeti, pandemiye bahane ederek emekçi sınıfların ve gençliğin eylemlerinin önüne geçmek istemiş. Ancak tüm bunlar ve polislin terörü kitlelerin ayaklanmasını önleyememiş.

Buna ayaklanma demekte hiçbir sakınca yok. Çünkü eylemciler, özellikle başkent Tunus'un El-Muruc, ed Denden gibi emekçi semtlerinde ve ülkenin neredeyse tüm kentlerinde polisle şiddetli çatışmalara giriyorlar, vurkaç eylemlerine başvuruyorlar, bankalara ve zenginliği temsil eden kurumlara saldırıyor, araç lastiklerini yakarak yolları kesiyorlar. Tunus ordusunun karargahlarını koruma altına almak zorunda kalması ayaklanmanın şiddeti konusunda fikir vermeye yeter.

Tunus İşçi Partisi, 17 Ocak'ta yazılı bir açıklamayla Tunus halkını devrime sahip çıkmaya ve “sağcı koalisyona geçit vermemeye” çağırılmış. Açıklama, “siyasi sistemi süpürme” ve devrimi “geri alma” hedeflerini gösteriyor Tunus emekçi sınıflarına.

Tunus'ta devrim sürüyor. Bu ayaklanma emekçi sınıfların ekonomik ve politik iktidarı ele geçirmeleriyle sonuçlanır mı; bilemeyiz. Kimse de bilemez. Ancak açık olan bir şey var: Tunus devrimi, iktidar emekçi sınıfların eline geçinceye değin tekrarlanan ayaklanmalarla, isyanlarla, iki büyük ayaklanma arasındaki sayısız devrimci kitle eylemiyle devam edecek. Tunus'ta 2011 ve öncesinde ortaya çıkan devrimci durum, bir devrim sürecini başlatmıştır ve bu süreç bundan böyle burjuva iktidar yıkılıncaya kadar devam edecektir.

Bu sürecin kesintiye uğraması sadece ve sadece Tunus'ta ortaya çıkacak bir sinai ve ticari gonenç dönemiyle söz konusu olabilir. Ancak böyle bir dönem gericiliği canlandıracak bir güç olabilir. Ama bu perde sadece Tunus'ta değil, emperyalist-kapitalist sistemin tümünde bir daha

geri gelmemek üzere kapanmıştır.

Sadece Tunus'ta da değil. Başta Mısır olmak üzere, örneğin, 2019'da ayaklanmalarla sarsılan sayısız ülke için aynı şeyi çekinmeden söyleyebiliriz. Pek çok ülkede devrim perdesi açılmıştır ve bu perde işçi sınıfı, müttefikleriyle birlikte iktidarı fethetmeden kapanmayacaktır.

19 Ocak 2021

DEVLETİN TERÖRÜ

Dinci faşist iktidar, hem devlet terörünü hem de faşist Bahçeli'nin tosuncuklarını sokağa salarak yeni bir terör dalgası estirmeye başladı.

İşlerini aleni yapıyorlar. Yaptıklarını, estirdikleri terörü savunuyorlar ve bunu yapmaya devam edecek “delilerimiz çoktur” diyorlar. Bu yaptıklarına, geçmişle karşılaştığımızda “ısınma turları” demek mümkün. Tosuncuklarını, kendi deyimleriyle söyleyelim, “delilerini” faşist terör estirmeye alıştıyorlar.

Önce bir tespit yapalım: Bu faşistlerin, en azından şimdilik ve en azından “yerli ve milli” cinsinden, geçmiştekilerin yaptıkları katliamları yapacak çapta tosuncukları yok. Uykusundaki solcu gençleri eterle bayıltıp ıssız bir yerde boğma teliyle katledecek tecrübeye sahip kadroları, dediğimiz gibi, şimdilik yok. Bu, artık olmayacak anlamında değil.

Faşist Devlet Bahçeli'nin sık sık geçmişe, geçmişteki kadro yapısına gönderme yapması boşuna değil. Elllerinde Abdullah Çatlı, “İdi Amin” lakaplı Haluk Kırıcı, Ferhat Tüysüz, Veli Can Oduncu gibi seri katiller kalmadı. Muhsin Yazıcıoğlu gibi katliam organizatörleri de ya hiç yoktur ya da pek azdır. Ahmak liberalleri, uzlaşmacıları aldatmak için “imaj” değiştirir gibi yaparken yaptığının zıt etkilerini de yaşamak zorunda kaldı; yeni kadroları yeni “imaja” göre şekillendi.

Faşist kadrolar, cinayet deneyimlerinden yoksun kaldılar; “elleri soğudu”. İşte şimdi onları yavaş yavaş, önce sopalı saldırılarla alıştırmaya çalışıyor. Kim bilir, belki de şimdilerde tekrar “muteber” seviyeye taşımaya çalıştıkları “İdi Amin”lerine boğma teliyle cinayet, eterle bayıltıp başka yerde katletme dersleri filan verdirirler tosuncuklarına.

Dahası, “yerli ve milli” olanı yok ya da pek az; buna karşılık, ihtiyaç duyduklarında kullanabilecekleri kafa kesen dinci faşist tosuncuklarının sürüsüne bereket. Ama şimdilik bu ikincileri hesaba katmadan devam edelim ve bu yeni terör dalgasının altında yatan saikleri görmeye çalışalım.

Daha önce de işaret etmiştik, faşist Devlet Bahçeli, “Devlet Bahçeli” değildir. O, adıyla müsemma, faşist devlettir, tekelci sermaye sınıfıdır, tekelci sermaye sınıfının terör politikasının insan kılığında vücut bulmuş halidir. 70'li yıllarda tekelci sermaye sınıfının emekçi sınıflara karşı faşist

terörünün, katliamcı politikalarının sivil ayağı MHP'nin perde arkasındaki figürlerindedir. O gün bu gündür, tekelci sermaye sınıfı ondan vazgeçmiş değil.

Bahçeli adına yardımcısı, açıkça katliam çağrısı yapıyor ve burjuva nizamı, burjuva düzenin yasallığı, burjuva hukuk adına bir savcı ya da bir yetkili çıkıp bu nedir diye sormuyor. Örneğin, Semih Yalçın adındaki zat, Bahçeli'nin yardımcısı ve şüphesiz Bahçeli adına, onun izni, bilgisi ve onayı ile şu sözleri söyleyebiliyor:

“HDP/PKK halk düşmanıdır, tabiat ve insanlık düşmanıdır. Terör örgütü HDP/PKK, kâmilten itlafı gereken bir siyasi haşere sürüsüdür. Ağızları kapatılması gereken kravatlı mazbatalı güruhtur.”

Şüphesiz bu bir çağrıdır; faşist tosuncuklara yapılmış bir katliam çağrısıdır. Karşılık bulur mu? Şimdilik koşulların buna elverdiğini sanmıyoruz. Maraş katliamını yaptıkları koşullarda değiliz. Ancak koşullarını ve fırsatını bulurlarsa bir an bile tereddüt etmeyeceklerinden kuşku yok.

Maraş katliamı dahil, 70'li yıllar boyunca faşistlerin polis, asker ve devletin diğer kurumlarının desteği ile sokağa salınmalarının nedeni, gelişen devrime karşı barikat oluşturmaktı. Tekelci sermaye sınıfı bugün de aynı yaşamsal sorunla karşı karşıya. Faşist Devlet Bahçeli'nin dilinden düşürmediği “beka sorunu” budur. Varlıklarını, egemenliklerinin varlığını devrimin tehdidi altında görüyorlar. Gördükleri şeyde yanılmıyorlar. Düzen, emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin birleşik toplumsal devriminin tehdidi altında.

Dinci faşist iktidar, karşı-devrim cephesinin vurucu gücü, burjuva düzenin devrime karşı kalkanı durumundadır. Bu yüzden, bütün burjuva partiler, önemli, yaşamsal konularda dinci faşist iktidarın arkasında diziliyorlar. Bu yüzden, dinci faşist iktidar, en küçük bir eleştiriye, bu eleştiri kendi eski yol arkadaşlarından gelmiş olsa bile, tahammül edemiyor, hepsine karşı terör sopasını elden bırakmıyor.

Burjuva sınıf, tüm tarihi boyunca, proletaryanın, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin devrim tehdidine karşı zor yöntemlerine, gerici, faşist teröre başvurmuştur. Ancak zor, zamanı gelmiş devrimi durdurmaya yetseydi, bugün zafere ulaşmış hiçbir devrim göremezdik. Hiçbir burjuva zor, faşist terör, zamanı gelmiş devrimi ortadan kaldıramaz. En fazla yapabileceği şey, devrimi bir süreliğine bastırmaktır. Ama bu durumda bile devrim, bir süre sonra çok daha güçlü biçimde, çok daha enerji biriktirmiş halde burjuva egemenliğin karşısına, bu egemenliği yıkana kadar tekrar tekrar çıkar.

Çırpınışları boşuna.

20 Ocak 2021

İŞÇİNİN SABIR TAŞI ÇATLIYOR

Emek cehennemi her geçen gün daha katlanılmaz hale gelirken, her yerde işçi eylemleri patlak veriyor. Her gün bir OSB'den, bir şantiyeden, bir mağaza/market zincirinden eylem haberi geliyor. Emek haberlerine hızla bir göz atmak bile durumu anlamak için kafi.

Baldur, Bimeks, Uzel Makine, Atlas Global, PTT, Anadolu Cam, Sinbo, Cargill, Kayı inşaat, Migros, Ekmekçioğulları, Schneider, NAK Kargo, Ermenek maden işçileri, Belediye işçileri, çeşitli şantiyelerde inşaat işçileri, saya işçileri, gıda işçileri, sağlık işçileri, metal işçileri... Liste uzayıp gidiyor.

Sosyal medya işçilerin dayanılmaz cehennemlerinin görüntüleriyle dolup taşıyor. Öfkeli homurtular, yüzeye vurmaya hazırlanan isyanlar...

Nasıl huzursuz olmasın işçiler. Kriz zaten vurmuş. Salgın durumu daha korkunç hale getirmiş. Tasavvur edilmesi güç koşullarda, en ağır şartlar altında çalışıyor işçiler. İtiraz eden, en hafifinden kendini "ücretsiz izin" yaptırımıyla yüz yüze buluyor. Şanslıysa, günlük 34 TL alarak geçinmeye çalışacak! Çoğu işçi bunu da bulamıyor.

Sözde işçi atmak yasak! "Kod 29" harıl harıl işliyor, önüne gelen işçi "ahlak ve iyi niyet kurallarına uyulmayan haller" suçlamasıyla kapı dışarı ediliyor. Üstelik "kod 29"u kontrol eden hiçbir kurum da yok. Patron atıyor, SGK ve İŞKUR sessizce onaylıyor. Bu işsizlik tufanında zaten iş bulamayacak olan işçi, bu suçlama nedeniyle ayrıca fişlenmiş oluyor ve iş bulma umutlarını tümünden yitiriyor.

Yokluk, yoksulluk, açlık, baskı, korkunç bir sömürü, dayanılmaz ağır iş şartları, aşığılama, mecazi değil gerçek bir kölelik dayatma... Kelimenin gerçek anlamında dayanacak gücü kalmayan, geri çekilecek bir alanı olmayan bir sınıfının patladı, patlayacak öfkesini görmemek imkansız. Sabır taşı çatladı, çatlayacak.

"Bıçak kemiğe dayandı. Sabrımız kalmadı. Bunu herkes duymalı artık!" diye haykırıyor belediye işçileri. "Bundan sonra adalet böyle sağlanacak. İşçilerin öfkesinden kurtulamayacaksınız" diye sesleniyor, yemekhaneyi altüst eden inşaat işçileri. "Alay komutanına" meydan okuyan madencileri, Ankara girişinde polis engelini aşıp yolu trafiğe kapatan metal işçileri, her eylemde gözaltına alınan ama ertesi gün yine eyleme

koşan Bimeks işçileri ve daha sayamadığımız bir yığın eylem, gösteri, grev...

Hemen her eylemci işçi kesimi diğer işçilerle aktif dayanışmaya giriyor. Daha önce de dikkat çekti. Sınıfın dayanışma hareketinin iki ana yönü var. Birincisi işçilerin kendi işletmesi ve sektöründen başlar, gittikçe diğer işletme ve sektörlerle yayılır. İşçi sınıfı bu tarz genişleyen dayanışma ile dar mesleki sınırları parçalar, sınıf olarak “iç bütünlüğünü” kurar ve güçlendirir. Sınıf bilincinin gelişmesi, sınıf bilincinin gelişmişlik düzeyini göstermesi açısından son derece önemlidir.

İşçi sınıfının dayanışma eylemlerinin diğer ayağını, toplumun diğer emekçi kesimleriyle gerçekleştirilen dayanışma ve bir bütün olarak toplumsal sorunlar ile ilgilenme oluşturur. Bu kısım, işçi sınıfının tüm toplumu kendi yörüngesinde toplama, yönlendirme aşamasını teşkil eder. Sınıfın toplumsal harekete önderlik edebilmesi için olmazsa olmaz bir yöndür. Tüm tarihin özlü ifadesidir: “İşçi sınıfı toplumun tüm ezilen kesimlerini kurtarmadan kendini kurtaramaz!”

Bu dayanılmaz baskılar altında bunalan işçiler, büyük oranda kendiliğinden bir şekilde her iki tür dayanışmayı da içeren eylemlere giriyorlar. Çoğu zaman kararlı bir bilinç durumuna ulaşmayan, tamamen şartların zorlamasıyla gerçekleşiyor bu yönelim ve eylemler.

Mücadele içinde türlü örgütlülükler yaratılıyor. Kimi zaman sendikal yapıların bir araya gelmesi, kimi çatı yapılanmaların oluşması, tabanda alabildiğine yayılan komiteler, meclis/konsey türü örgütlenmeler... Hepsi de tamamen fiili yapılar. Herhangi bir yasal kurumsallığa meyretmeyen, pratik mücadele içinde fiili olarak yaratılan, meşruluk ve haklılık bilinciyle oluşturulan örgütlenmeler. İşin belki de en önemli ve en heyecan verici yönü budur.

Sınıflar mücadelesinin her döneminin kendine has özellikleri, öne çıkardığı örgüt biçimleri ve mücadele yöntemleri vardır. Toplumsal koşullar hızla bir altüst dönemine girdiğinde, bizzat tabanda işçilerin iradi ve öz çabalarının ürünü örgüt biçimleri gelişir ve güçlenir. Sınıfın “en geniş birliğini” sağlayacak olan yapılar bunlar. “Yukarıdan” müdahalelerle, bir takım işçi örgüt ve partilerinin bir araya gelmesiyle oluşacak türden yapılar değildir. Çeşitli işçi örgüt ve partileri de dahil, örgütlü örgütsüz geniş bir işçi kesimini kucaklayan, doğrudan fiili mücadele içinde doğan ve doğrudan bu mücadeleyi yürüten araçlardır.

Bugün bu tarz örgütlerin hızla yayıldığını görüyoruz. Kimseden bir “olur” beklemeden, resmi otoritelerden izin alma derdine düşmeyen, ama öte yandan kendini de asla gizlemeyen örgütlerdir bunlar. Bu son noktanın altını çizelim. Çünkü tam da bu, işçilerin, mevcut iktidar ve devlet

aygıtının dışına taşarak kendi iktidarı doğrultusunda kendiliğinden bir adım atmasından başka bir şey değildir. Kendini gizlemeden apaçık ortaya koyarak, bir irade, bir odak olarak ortaya çıkması ve burjuva düzenden icazet talep etmemesi, bir kopuşun ifadesidir. Öte yandan geniş işçi kesimleri arasında bu örgütlere eğilimin artması, bu örgütlerin bizzat o işçiler tarafından bir yetke olarak kabul edilmekte olduğunu gösterir.

Burjuvazi bunun apaçık ayırındadır. Bu ucuz işçi cennetinin üzerine oturan tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin yıkılıp gitmekte olduğunu görmekte ve dinci faşist iktidar eliyle kanlı savaş hazırlığına hız vermektedir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemin temel özelliklerinden biri budur.

İşçinin sabır taşı çatlıyor. İsyan ve ayaklanma havası işçi sınıfına giderek hakim oluyor. Burada devrimci öncü işçilerin tarihsel görevi öne çıkıyor. Biriken bu devrimci yıkıcı enerjiyi hangi kanala akıtacağız? Burjuva sınıftan, dinci faşist iktidardan, faşist devletten bir takım tavizler koparacak bir kanala mı, yoksa sömürü düzenini ortadan kaldıracak bir toplumsal devrim kanalına mı?

Birinci yol, sömürü düzenin ömrünü uzatmaktan, işçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların cehenneminin temellerini sağlamlaştırmaktan başka bir sonuca yol açmaz. İkinci yol ise, zorlu ve büyük mücadeleleri gerektiren ama zafer kazanılması halinde kesin ve tam kurtuluşa götürecek yoldur.

İşçiler, bu ikinci yoldan yürümeye hazırlar. Yeter ki, öncü diye kabul ettikleri örgütlü güçler onlara bu yolu gösterebilir.

İşçi sınıfına, emekçi, yoksul kitlelere güvenelim ve onlara birleşik toplumsal devrimin yolunu gösterelim!

21 Ocak 2021

GÜNCEL SORUNLAR, GÜNCEL TALEPLER

Tarihe, topluma, savaşa, siyasete... “sınıf penceresinden bakma” perspektifi unutulunca, alabildiğine sığ, günübürlük sonuçlara ulaşmak, en beylik görüşleri “devrimci politika” diye pazarlamak moda oluyor.

En temel “reform” uygulamaları, bu “sınıfsal temel” gözden kaçırıldığında, işçi sınıfına değil, doğrudan burjuvaziye hizmet eden bir araca dönüşür. Örneğin “işçi denetimi” konusunu alın. Sosyalizmin temel talep ve uygulamalarından biri olan “işçi denetimi”ni kapitalist bir ülkede uygulamak istemek, katıksız bir ekonomizm olmanın ötesinde, işçi yığınlarını aldatmanın ve kapitalistlere kar üretimini “maksimize etmenin” aracına dönüşür. Buna rağmen “üretimde işçi denetimi”nden tutun, pek çok bütçe meselelerinde de “işçilerin denetimine açılması” talebi sosyalist basında eksik olmaz. En hafif deyişle bu “sivil toplumcu” istemler, mevcut kapitalist yapının güçlendirilmesi, işçiler üzerindeki modern kölelik zincirinin sağlamlaşması sonucunu yaratır.

Ya da bir başka konuyu, devletleştirme (“kamulaştırma”) konusunu düşünün. Özellikle şu salgın günlerinde sık sık dile getirilen bir talep. Başta sağlık hizmetleri olmak üzere, bir dizi alan için çokça dile getirildi. “Eğitimin ve sağlığın piyasalaştırılması” eleştirisi üzerinden gerekçelendirilmeye çalışıldı bu talepler.

Pandemiyle birlikte kapitalist ülkelerin sağlık sistemlerinin içler acısı hali bir çırpıda açığa çıktı. Bu temel hizmetlerin “piyasalaştırılmasının” halk yığınları ve genel olarak toplum için nasıl büyük bir yıkım taşıdığı herkes tarafından net bir şekilde görüldü. Ve kuşkusuz milyonlarca ve milyonlarca emekçiye muazzam bir öfke yarattı bu durum. İşte tam bu noktada çeşitli siyasal hareketlerden “çözüm önerisi” adına “kamulaştırma/devletleştirme” çağrıları yükseldi. Sosyalizmin “önleyici sağlık hizmetleri”ne dayanan anlayışına karşılık kapitalizmin “tedavi odaklı sağlık hizmetleri” anlayışı, sanki iki ayrı toplumsal sistem sorunu değil de, basit bir kamu sektörü ile özel sektör ayırımından doğuyormuş gibi!

Devlet kimin devleti, verili devlet hangi toplumsal ilişkiler üzerinde yükseliyor, hangi üretim ilişkileri geçerli mevcut toplumda... soruları sorulmuyor. Her şeyden geçtik, böyle bir çağrının kendisinin, geniş yığınlar için devletin “kendi devletleri” olduğu yanılsamasını yaratacağını bile

görmüyorlar.

Sadece sağlık ve eğitim alanı değil. Salgının derinleştirdiği kriz ortamı, geniş yığınları tamamen yokluğa sürükledi. Şimdi burjuva “muhafele” bile milyonların korkunç yokluğuna, açlığına dönük propaganda faaliyetine girişti. Tüm bu yıkımın müsebbipleri olarak “saray ve çevresini”, bir avuç sermaye kesimini, “beşli çeteyi” topun ağzına sürerek, bu “yağmacıların” ellerinde avuçlarındakileri kamulaştıracaklarını ilan ediyor burjuva “muhafele”. Sosyal reformist hareket de bu türden çıkışlar yapıyor. Ama sadece bu “beşli çete” için değil, bir dizi alanda “kamulaştırma/devletleştirme” çağrılarını yapıyor sosyal reformistler. Kapitalist bir toplumda, sermaye sınıfının devletinin bir dizi alanda gerçekleştireceği “devletleştirmeyi” sorunların çözümü diye getiriyorlar. İnanılır gibi değil, ama tastamam böyle!

Her sakallı dedeniz olmadığı gibi, her tür devletleştirme (“kamulaştırma”) de emekten yana bir girişim değildir. Siyasetin abecesi olan bu temel doğruları sık sık hatırlatmak zorunda kalmak usanç ve utanç verici. Kapitalist toplumda çeşitli işletmelerin, üretim araçlarının, toprakların, aklınıza gelebilecek her şeyin, devlet mülkiyetinden bireysel mülkiyete geçişi ve dönem dönem bunların tersine dönüşü sıkça gerçekleşir. Buna, bu tarz hareketlerin bir tabu gibi gösterildiği ABD dahil! (İnanmayan 2008 döneminde devletin hayat öpücüğü vermek için el koyduğu “zombi şirketlere” bakabilir!) Kapitalist ilişkiler temelinde kalmak kaydıyla, bir dizi işletmenin, hadi diyelim “sağlık ve eğitim gibi stratejik sektörlerin” genelinin, kapitalist devletin mülkiyetine geçmesi, emekçiler için çözüm olmadığı gibi, sermayenin emek üzerindeki egemenliğini daha da sağlamaya alan uygulamalar anlamına gelir. Ve yarın şartlar değiştiğinde bu “stratejik sektörler” dahil, en temel doğal kaynakların bile yine “özel sektöre” geçişine tanık olunur. Bir kez daha, sorunun çözümü, yüzeydeki kısmi değişimler değil, soruna yol açan temelin değiştirilmesiyle mümkündür.

Kuşkusuz sadece bu tarzda talepler değil, olağan şartlarda burjuvazi tarafından bir aldatma aracı olarak kullanılmayacak hiçbir “demokratik reform talebi” yoktur. Bu, bilinen genel doğrudur. Fakat devrim perspektifine bağlanmamış hiçbir “demokratik reform talebi”nin de, bırakın işçi sınıfını kurtuluşa yaklaştırmayı, onu burjuvazinin kuyruğuna takmaktan başka bir sonucu yoktur.

Devrime bağlanmamış hiçbir demokratik istem, hiçbir iyileştirme/reform talebi, işçi sınıfı hareketini ileri taşıyamaz. Bilinç bulanıklığı yaratır, burjuvazinin düşünsel ve pratik egemenliğini güçlendirir. Buna, örneğin çözüm önerisi adına sadece “esnafın borçlarının ödenmesi”

vb. türde “günlük pratik öneriler” de dahildir.

Peki tüm bu sorunları, işçilerin ve geniş emekçi kesimlerin istem ve özlemlerini nasıl ele alacağız? Görmezden mi geleceğiz? Üzerinden mi atlayacağız? Hiç de değil. Tüm bu acılara dokunmak, paylaşmak, en sıradan talepler için mücadele eden tüm emekçi kesimlerin içinde olmak, omuz omuza olmak boynumuzun borcudur. Ama asla onlara “çözüm yolu” diye bu talepler uğruna dövüşmenin gerek ve yeter olduğu yalanını söylemeden.

Çözüm, bu devletin yıkılması, iktidarın ele geçirilmesi ile başlayan bir süreçtir. Güncel sorunlar, emekçi yığınların arzu ve istekleri, özlemleri, ancak bu hedefe bağlı bir ajitasyon ve propagandanın konusu olabilir.

Sosyal reformistler, çelişkileri yumuşatmaya, toplumsal uzlaşma sağlamaya çalışırlar. Devrimci güçler ise, sömürü düzeni ayakta kaldıkça emekçilerin payına sadece ücretli köleliğin, yoksulluk ve sefaletin düşeceğini bilerek çelişkilerden burjuva düzeni yıkmak için yararlanmaya çalışırlar. Ayrım bu kadar nettir.

22 Ocak 2021

TÜRKİYE-ABD PLANLARI DİKİŞ TUTMUYOR

Kürdistan'a ilişkin Türkiye ve ABD'nin ortak planlarından söz ediyoruz. Sözü uzatmadan hemen sorup yanıtını biz verelim. Planlar neydi? Kısaca, özel olarak UKH'yi, genel olarak devrimci temelde süren Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmekte.

Ancak bu tasfiyeyi tek başlarına yapamayacaklarını biliyorlardı; bölgede yerleşmiş işbirlikçilere ihtiyaç vardı. Irak ve KYB-KDP bu iş için biçilmiş kaftandı. Geçtiğimiz Ağustos ayından beri, ABD, bölgenin bu benzemezlerini bir araya getirip uzlaştırmaya çalışıyordu.

Plan, öncelikle sözünü ettiğimiz güçleri bir araya getirerek Şengal (Sincar) bölgesindeki PKK güçlerinin tasfiyesini öngörüyordu. Bu tasfiye gerçekleştiikten sonra PKK güçlerinin yerine ya Irak ya da KDP güçleri yerleşecek; Türkiye bu yerleşen güç üzerinden bölgeyi kontrol altına alacaktı. Evdeki hesap kısaca böyleydi. Gelin bu planın ana hatlarını, Trump döneminin Dışişleri Birinci Bakan Yardımcısı, Joey Hood'un açıklamalarından okuyalım:

“Irak Kürt Bölgesel Yönetimi, Irak merkezi hükümeti ve Türkiye, ABD'nin ve diğer koalisyon ülkelerinin danışmanlığı ve desteğiyle birlikte çalışma yürütebilir. Bunun sonucunda Sincar gibi yerler, PKK da dahil, düzensiz silahlı gruplardan temizlenebilir ve halkın refahına çalışacak ve halk tarafından kabul görececek bir sivil yönetim kurulabilir”

Evdeki hesap çok açık. Plana göre önce, 1) G.Kürdistan Bölgesel Yönetimi, buna kısaca KDP demekle bir sakınca yok, Irak merkezi hükümeti bir araya getirilecek, 2)ABD'nin koordinatörlüğünde diğer emperyalist devletler, ki kendileri bunlara “koalisyon ülkeleri” diyorlar danışmanlık hizmeti(!) verecek, 3) PKK, YBŞ gibi devrimci örgütler oradan çıkarılacak, (şüphesiz silah zoruyla) ve 4) Sözüm ona yukarıdaki üçlüye, ama aslında ABD ve Türkiye'ye bağlı bir “sivil yönetim” kurulacak.

Gerçi bu üçlünün arasında çıkar çatışması ve güvensizlik diz boyu ama, örneğin KDP, sorun çıkaracak çapta değildi. Çıkarları da Türk-ABD işbirliğine uygundu. G.Kürdistan burjuvazisini semirtmek için hem ABD hem de Türkiye ile işbirliğine ihtiyacı vardı. O gün bu gündür, bir dinci faşist iktidarın yetkilileri G. Kürdistan ve Irak'a gidiyor; bir Irak ve KDP yetkilileri Ankara'ya uçup duruyor; sözler alınıp sözler veriliyordu. He-

saba katmadıkları “ufak” nokta, halkların iradesiydi. Hoş, bu iradeyi sadece bu dargörüşlü emperyalistler değil ama “sol”da görünen yapılar da hesaba katmıyorlar ya, şimdilik konumuz bu değil.

Harekete de geçtiler. KDP, Peşmergeyi, PKK gerillasını kuşatacak biçimde konuşlandırmaya başladı. Irak ordusu, Şengal (Sincar) önlerine geldi. Ama işte tam bu noktada hesaba katmadıkları “ufak” nokta devreye girdi. Önce G.Kürdistan emekçi sınıfları G.Kürdistan yönetimine karşı ayaklandı. Irak merkezi hükümeti, yine iç çelişkilerden ve Haşdi Şabi güçleri nedeniyle bir ileri bir geri yapmaya başladı. KDP'nin PKK gerillasına saldırısının bir “iç savaş” anlamına geleceğini düşünen Kürt halkı Rojava ve K.Kürdistan dahil her yerde KDP'nin adımlarına karşı ayağa kalktı. Kısaca, operasyon odalarında yapılan planlar, Kürdistan coğrafyasına uymuyordu.

Uydurmak için, en son, geçen hafta, Hulusi Akar, Genelkurmay maiyetiyle birlikte Irak'a bir “çıkarma” yaptı. Irak merkezi hükümeti yetkilileriyle bu planı görüştü. Irak ordusunun PKK'ye karşı aktifleşmesini istedi ve bu isteğine bir tehdit ekledi: Irak ordusu yapmazsa Türk ordusu gereğini yapacaktı. Oradan Erbil'e geçti ve KDP-G.Kürdistan yönetimiyle görüştü. Burada her şey yolundaydı. Aslında Akar'ın açıklamalarına bakılırsa Irak merkezi hükümetiyle de işler yolunda gitmişti. Ama kazın ayağının öyle olmadığını Akar Türkiye'ye ayağını basar basmaz, Iraklı yetkililerden öğrendik. Haber şöyleydi:

“Irak Parlamentosu Güvenlik ve Savunma Komite üyesi Herêm Kemal Axa, gerçekleştirilen görüşmelere ilişkin Meda gazetesine açıklamalarda bulundu. Kemal Axa şunları dile getirdi: “Geçtiğimiz yılın son günlerinde ‘Türkiye, Bağdat’a eğer PKK’yi siz çıkartmazsanız biz kendimiz operasyonlar başlatacağız’ diye söylediğine işaret etti.”

Kemal Axa, 'Irak'a giden son Türk heyeti uyarıyı netleştirmek istedi ve başkaca seçenek sundu. Ayrıca Irak'a PKK'yı ortadan kaldırmak için Şubat ayı sonuna veya Mart başına kadar süre verildi. Ancak Irak Başbakanı Mustafa El Kazimi, Türkiye'nin tehdit ve önerilerini şiddetle reddetti ve Irak'ın kendi topraklarındaki herhangi bir tehdide karşı koyabileceğini yineledi' ifadelerini kullandı”

Türkiye ve ABD'nin bu oyunbozanlığa cevabı, başkent Bağdat'ın bir semt pazarı yerinde IŞİD'in düzenlediği iki bombalı saldırı oldu. IŞİD'in bombalı saldırılarını Biden'in gelişine bağlamak çok dar görüşlü, IŞİD'in bir Amerikan imalatı, Türkiye'nin ise, IŞİD'in arkasındaki bölgesel güç olduğunu anlamayan bir bakıştır. Türkiye'nin Irak'a bir başka tehdidi, Iraklı Türkmen faşistler üzerinden oldu. Akar ve beraberindeki heyet Ankara'nın havasını solumadan, Iraklı Türkmen faşistler “Her Şey Vatan İçin”

sloganlı pankartın arkasında faşist bozkurt işaretiyle poz vererek Irak merkezi hükümetine mesaj verdiler: Biz Türkiye'nin bu topraklardaki koluyuz.

Silahlı Türkmen faşist grupların gösterisi ve verdikleri mesaj, aslında G.Kürdistan Yönetimi-KDP için de yenir yutulur cinsten değildi. Silahlı faşist grupların resimleriyle desteklenmiş haber şöyleydi:

“18 Ocak'ta Kerkük ve çevresinde nöbet tutan Türkmen silahlı grupları ziyaret eden Irak Türkmen Cephesi Başkanı ve Kerkük Milletvekili Erşat Salihi, bozkurt işareti yaptığı fotoğrafları sosyal medya hesabından paylaştı.

Balawa, Kumpetler, Turklan, Gardagli ve Yaci köylerini de kapsayan ziyaretini Twitter hesabından paylaşan Salihi, 'Bugün Türkmen köylerimizde, Kerkük'ün çevresinde nöbet tutan kahraman askerlerimizin yanında idik. Nöbet tutup, 'Her şey vatan için' diyen arslanlarımız sayesinde evlerimizde rahat uyumaktayız' dedi.

Erşat Salihi, 'Türkmeneli' dediği Kerkük için de, 'Türkmeneli, Türkmen askerler sayesinde IŞİD ve PKK'dan temizlenmiştir' ifadelerini kullandı. Salihi'nin mesajları tepkiye neden oldu.”

Nasıl tepkiye yol açmasın? Erşat Salih denen faşist, Kerkük milletvekili olarak Kerkük'ü resmen ve alenen Türk şehri ilan ediyor. Bu, örneğin, işbirlikçiliği ne olursa olsun KDP'nin nasırına basmaktan başka anlama gelmez. KDP çizgisindeki Rudaw'ın haberi veriş biçimi de bunu yansıtıyor zaten.

Görüldüğü gibi, Türk-ABD planları, delik bisiklet lastiği gibi her adımda hava kaçırıyor. Fakat şurası kesin; ABD, Kürdistan devrimini, Kürt ulusunun özgürlük savaşını tasfiye etmek istiyor. Biden'e bel bağlayanların nasıl bir aldanma içinde olduklarını anlamaları için çok zaman gerekmeyecek. Çünkü olaylar gittikçe hızlanıyor.

ABD'nin tasfiye planlarının tarihini isteyen Öcalan'ın tutsak edildiği 1999'a, isteyen 12 Eylül faşizmine kadar geri götürebilir, hiç yanılmaz.

23 Ocak 2021

GÜNÜN GÖREVİ

Açlıkla ve ekonomik krizle devrimin bağıntısı, sosyal reformist yayınlara kadar görülmeye başlanmışsa, artık hemen herkes tarafından görülüyor demekte bir sakınca yok.

İşler, tam da Marx'ın daha 1850'lerde söylediği gibi, yürüyor. “Bunalımın kendisi ne kadar kesin ise devrim de o kadar kesindir” diyordu Marx.

Türkiye tekelci kapitalizminin derin bir kriz içinde olduğu artık tartışma götürmüyor. Krizin varlığını tekelci sermaye sınıfının sözcüleri, burjuva muhalefet vb. kabul ediyor. Ama onlar, kendi sınıf çıkarları açısından haklı olarak bu krizle devrim arasında bir ilişki kurmuyorlar. Daha doğrusu, kapalı kapılar arkasında, kendi aralarındaki konuşma ve sohbetlerde kurdukları bu bağı kitleler önünde itiraf etmiyorlar.

Bu bağı kurup, bu güne kadar, alenen, kitleler önünde söyleyen sadece Sakıp Sabancı olmuştu. Burjuva sınıfta korkunun tavan yaptığı 90'lı yıllarda, “gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler” demişti, şimdi gökyüzünde atalarının yanında olan bu burjuva. İç savaşın o fırtınalı günlerinde, korku, saklanamayacak denli büyümüşü burjuva saflarda.

Günümüzde burjuvazi, burjuvazinin politik temsilcileri, sözcüleri, gazetecileri, kısaca, onları temsil eden ne ve kim varsa, özenle bu bağı yoksul kitlelerin gözünden saklamaya çalışıyorlar. Ne var ki, gerçekler devrimcidir. Ömür billah yoksul kitlelerin gözünden saklanmaları mümkün değildir. Sosyal reformist, oportünist parti ve örgütlerin açıklık-ekonomik kriz ile toplumsal devrim arasında bağıntı kurmaya başlamış olmaları bir işarettir; öyle kabul edilmelidir.

Bunu pekiştiren bir olgu daha, aynı parti ve örgütlerin yavaş yavaş parlamento ve sandıktan, seçimlerden umutlarını kesmeye başlamış olmalarıdır. Bu belirti bir kaybolup bir ortaya çıksa da süreç bu yönde ilerlemeye başlamıştır; arkası gelecek. Faşizmin seçimle, sandıkla yıkılmayacağına ufak ufak dile getirilmesi budur. “Ufak ufak” dememizin nedeni bellidir. Her şeye rağmen sosyal reformist ve oportünist güçler açıktan, doğrudan, iki anlama gelmeyecek şekilde “devrim” kavramını ve devrimin kaçınılmazlığı ifadelerini kullanmamaya çalışıyorlar. Bunun yerine, “faşizm yukarıdan hamlelerle yıkılacak” gibi anlamsız zevzek-

liklere başvuruyorlar. Bu zevzeklik onları kurtaramaz. Bir kez daha: Gerçekler devrimcidir, er geç kendilerini kabul ettirirler.

Sosyal reformistlerin, oportünistlerin bu noktaya gelmiş olması, sınıf savaşında, iç savaşta, yeni bir duruma işaret ediyor. Bu yeni durum, devrimci güçlerin, devrimci öncü işçilerin, sadece devrime vurgu yapmakla yetinemeyecekleri, önlerine daha ileri görevleri koymaları gerektiğidir.

Birleşik toplumsal devrim artık bir propaganda meselesi değil, pratik, güncel bir meseledir. Leninistler, uzun yıllardır bu duruma işaret edip duruyorlardı. Kapitalizmin bunalımının bu son kriz dalgası ve üstüne binen pandeminin krizi derinleştirerek sürece olağanüstü bir hız katması, gerçeklerin çıplak gözle görülebilecek denli olgunlaşmalarına yol açtı.

Bu noktada, devrimci güçlerin, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin güncel görevi, yoksul emekçi kitleleri ayaklanmaya hazırlamaktır ve kendilerini de sınıf savaşının, iç savaşın bu en yüksek aşamasına hızla hazırlamalarıdır. Günümüzün acil, ertelenemez görevi budur. Tekelci sermaye sınıfı her adımda iç savaşın bu aşamasına hazırlanıyor. Dinci faşist iktidarın tüm hazırlıkları, tüm adımları buna yöneliktir. Son olarak polisin orduya ait neredeyse tüm silahlarını kullanmasına izin veren yönetmelik değişikliği bunun son örneğidir. Yönetmelikte değişikliğe göre polis, artık ordunun elindeki ağır silahları kullanabilecek. 2016 yılında başlatılan bu süreç şimdi bir üst aşamaya taşınıyor.

Emekçi sınıfları, yoksul, işsiz, açlık çeken, eve ekmek götüremeyen kitleleri, evlatları, yakınları her gün katledilen, yoksulluğun yanı sıra faşist devlet terörünün yarattığı katlanılmaz acılarla boğuşan Kürt halkını, ulusal topluluk halklarını ayaklanmaya nasıl hazırlarız? Bu hazırlık ve hazırlama görevi, her şeyden önce isyan ve ayaklanmanın kaçınılmazlığını, kurtuluşun burjuva egemenliği yıkarak devrimci demokratik bir iktidar kurmaktan geçtiğini durmadan, aralıksız bir çalışmayla anlatmaktan geçiyor.

Açlığımızı ve acılarımızı ancak bir devrim dindirebilir. Bizden, işçi sınıfından, emekçilerden, yoksul kitlelerden, Kürt halkından çalınan tüm zenginliği burjuvaların elinden alıp bize geri verecek olan bir devrim!.. Çocuklarımızı katleden, işkence eden, yüz binlerce insanı zindanlara dolduran, kadın katillerini koruyan faşist devletin tüm kurumlarını dağıtacak olan bir devrim!..

Bize, devrimin organı olarak bir Geçici Devrim Hükümeti gerek; zenginliğin ellerinden alınmasına direnecek burjuva sınıfın, sömürücülerin direnişini bastırarak, kendini hiç bir yasayla sınırlamadan burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulayacak bir hükümet... Kurulacağı ilk günden itibaren hiç bir çocuğun yatağa aç girmeyeceği bir hükümet.. Tüm zen-

ginlikleri, fabrikaları, bankaları, büyük toprakları, emperyalistlere ait mali-askeri ne varsa onlardan alıp bize verecek bir hükümet...

Bunları, emekçi semtlerine, yoksul mahallelere giderek, gençliğe, halka anlatmak; genç-yaşlı, kadın-erkek fabrika işçilerine anlatmak günün acil meselesi, ertelenemez görevidir. En başta Leninist gençlerin görevidir. Sınıf savaşının, iç savaşın en yüksek aşaması ayaklanmadır. Yoksul, emekçi sınıfları bu konuda propagandayla aydınlatmak, bunun gerekliliği ve kaçınılmazlığı hakkında konuşmak, hemen bir ayaklanma çağrısı yapmak değil, ama devrimin bu toplumsal güçlerinde bu konuda açık bir bilinç oluşturmak her devrimcinin güncel görevidir.

Sosyal reformistler ve oportünistler açıklıkla, ekonomik krizle devrimin bağıntı görüyorlar ama “yukardan hamle” zevzeklikleriyle, “maraza çıkarmak” laubaliliği ile sorunu geçiştirmeye çalışıyorlar. Ama aç, yoksul, işsiz, kölece çalışma koşullarında olan emekçi sınıfların, her gün katledilen, tecavüz ve tacize uğrayan kadınların, Kürt halkının ne zevzeklik kaldıracak halleri var, ne de laubalilik.

Onlar bu düzenden kurtulmak istiyorlar. Kurtuluşun bir devrime yol açacak ayaklanmadan başka yolu yok.

24 Ocak 2021

BİRLEŞİK DEVRİMİN ODAĞI

Bir “toplumsal patlama”, ayaklanma öngörüsü, düzenin temsilcileri dahil, hemen tüm siyasal aktörler tarafından benimseniyor. Herkes kendi bulunduğu yere göre tanımlasa da, öz değişmiyor. Öfke birikti. Krizler iç içe geçti. Bir çöküş ve patlama geliyor.

Sokak röportajlarını bile dinlediğimizde hem bu gerçeği hem de sözünü ettiğimiz kitlelerin büyük bir öfke ve kızgınlık ruh hali içinde olduklarını hemen görmek mümkün. İsyân, ayaklanma sözlerini “bunlar seçimle gitmez” gibi söylemleri artık her adımda duyabiliyoruz.

Emekçi sınıflar, yoksullar, faşizmin baskı, terör ve katliamları altında inim inim inleyenler bir çıkış yolu arıyorlar. Ne var ki, milyonların mücadelesini, düzene karşı olan öfke ve kızgınlığını, devrimci enerjisini birleştirecek, devrimci hedefe yöneltecek bir devrimci odak, pratikte kendini geniş yığınlara kabul ettirebilmiş odak anlamında, henüz yok.

Burjuva muhalefetin bir çıkış alternatifi olmaması birleşik devrimimizin şansızdır, olanağıdır. Çıkış arayışı içindeki, kendilerine ne yapacaklarını söyleyecek birilerinin arayışı içindeki emekçi halkların gözlerini çevirdikleri bir devrim odağını birleşik devrim güçleri yaratabilir ve yaratmalıdır.

Böyle bir odak iki ülke halklarının kesin, tam ve kalıcı kurtuluşlarının temel koşulu haline gelmiştir. Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin temel sorunu şimdi budur. İki ülkenin işçi sınıfı ve emekçi halklarının, yoksullarının, işsiz kitlelerinin; kısaca, devrimin toplumsal güçlerinin gözlerini çevirdikleri bir devrimci odak yaratmak günümüzün acil, ertelenemez görevidir.

İki ülkenin işçi sınıfının, emekçilerinin, yoksul kitlelerinin, emekçi kadınlarının bu düzen ve bu iktidardan kurtulmak istedikleri çok açık. Bu konuda teorik mülahazalara gerek yok artık; sokağın, emekçi semtlerin, Kürdistan emekçilerinin sesine kulak vermek bunu görüp anlamak için yeter.

Birleşik devrim güçleri, devrimin toplumsal ordusunun ikna olmuş biçimde benimsediği devrimci bir odak haline nasıl gelebilirler? Bunun ilk koşulu, bu kitleleri gerçek, kesin ve tam kurtuluşu gösterecek yolu ısrar ve kararlılıkla; iki anlama gelmeyecek biçimde göstermektir. Bu yol

devrim yoludur. Büyük acılar çeken, derin bir yoksulluk içinde kıvranan, faşist terör altında oğullarını, kadınlarını, erkeklerini yitiren halkların acılarını sadece bir devrim dindirebilir; sadece bir devrim onları kurtuluşa taşıyabilir.

Soyut değil; somut, elle tutulur, ikna edici sözler söylenmelidir. 70'li yıllarda Ecevit, “Toprak işleyenin, su kullananın”, “halk iktidarı kuracağız” gibi sözlerle emekçi sınıfların, ezilen halkların büyük desteğini almıştı. Çünkü emekçi sınıfların, ezilen halkların istek, özlem ve arzuları bu yöndeydi. Burjuva politikacı Ecevit, bu kitlelerin desteğini almak için, hiç tutmayacağı sözleri verdi. Kitleleri aldattı, yanılttı ve onların devrimci enerjisini düzenin kanallarına akıttı. Sonrasını biliyoruz. Ama bunun konumuz açısından önemi yok. Asıl nokta, emekçi yığınların bilincinde elle tutulur bir somutluğa dönüşen eğilim ve istemlerin yüksek sesle dile getirilmesidir. Tek başına “Bu düzen değişecek” şiarının bile milyonları çeken “somut talep” haline gelebildiğini gördük.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar tepedeki bir avuç asalak zenginin, burjuvanın şatafatını görüyor, tüm bu zenginliklerin kendinden çalındığını biliyor. Bu zevk ü sefaya, bu soysuzluğa, bu saray debdebesine son verilmesini, kendilerinden çalınana el konulmasını büyük bir arzuyla, ilişkilerinde hissederek istiyor. Bu öylesine güçlü ve bariz bir arzu ki, CHP bile “beşli çetenin tüm varlıklarına el koyacağız” çıkışı yapmak zorunda hissediyor kendini.

Birleşik devrim güçlerinin yaratacağı odak, tüm bunları görmek ve hesaba katmak zorunda. Tereddütsüz bir şekilde bir “devrim programı” ile emekçi yığınların karşısına çıkmalıdır. Bir devrim... kendilerinden çalınan bütün zenginliği burjuvalardan geri alıp emekçilere verecek bir hükümete yol açacak bir devrim!

Bu devrimin yönetici organı olarak kurulacak devrimci hükümet, geçici devrim hükümeti, tüm zenginliği tekrar emekçi sınıflara vermek ve böylece açlığımıza, yoksulluğumuza derhal son vermek, bir çocuğun bile yatağına aç girmeyeceği koşulları ilk günden yaratmak için:

-Bankalara, bütün zenginlerin ellerindeki tüm servete, fabrikalara, büyük tekelci işletmelere, büyük topraklara emekçi sınıflar adına el koyacak.

-İşsizlik, işçi için yaşamdan kovulma demektir. İşsizliği ortadan kaldırmak için, derhal, vakit geçirmeksizin, kölece çalışma koşullarına son verilecek, çalışma saatleri düşürülecek, böylece hem işçinin sağlığının korunması hem de işsizliğin ortadan kaldırılması gerçekleştirilecek.

-Tüm yurttaşlar halk iktidarının güvencesi altına alınacak, barınma sorunu çözümlenerek bir tek kişi bile evsiz bırakılmayacak.

-Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı koşulsuz tanınacak. Birlikte yaşamayı arzu etmesi durumunda, Kürt ulusunun Türk ulusu ve diğer ulusal topluluk halklarıyla tam hak eşitliği koşulları ve olanakları sağlanacak.

-Zindanlar yıkılacak, tutsaklar özgürleştirilecek.

-Ordu, polis, bekçi teşkilatları dağıtılacak, halkın doğrudan silahlanmasının ürünleri olan milisler kurulacak.

-Az topraklı ve topraksız köylünün, esnafın, şehir emekçilerinin banka borçları derhal silinecek, haciz, ipotek gibi işlemler derhal kaldırılacak.

-Emperyalist devlet ve kuruluşların askeri, mali, ekonomik tüm varlıklarına el konulacak.

-Tüm okul ve hastaneler kamulaştırılacak, herkese parasız eğitim ve sağlık hizmeti sağlanacak.

Tüm bunları ve çok daha fazlasını gerçekleştirmek için gerekli kaynak bankaların, burjuvaların, büyük şirketlerin kasalarında var. Bizden çalınanlar geri alındığında ve hırsızların saltanatına son verildiğinde yarattığımız zenginlikle bizim ve çocuklarımız için mutlu bir gelecek kurmamızın tüm koşulları oluşacak.

Birleşik devrim güçleri böyle devrimci hedef ve talepler temelinde bir araya geldiğinde, etkisi nicel büyüklüğünün çok ötesinde bir odak belirlemeye başlayacaktır. Ve böylesi bir birlik, iki ülkenin işçi sınıflarını, emekçi halklarını, yoksul, aç, yaşamdan kovulan kitlelerini, erkek egemen düzen altında her gün katledilen kadınlarını, işçi, öğrenci, köylü, işsiz gençlerini bu hedefleri gerçekleştirmek üzere kendi saflarına çağırdığında, kesinlikle emekçi yığınların ilgi ve yönelimine mazhar olacaktır.

Başarabiliriz. Bu sömürü düzenini tüm kurumlarıyla ortadan kaldırmak, faşizme, faşist teröre, katliamlara, işkencelere, açık-gizli infazlara son verebiliriz. 2013 Haziran Halk Ayaklanması ve 6-8 Ekim Serhıldanı birleştiğimizde, ayağa kalktığımızda ne yenilmez bir güç olduğumuzun kanıtıdır.

Bugün dünden güçlüyüz. Kendi iktidarımızı, kendi devrimci demokratik hükümetimizi kurabiliriz.

29 Ocak 2021

TUNUS'TAN SONRA LÜBNAN: DEVRİMLER SÜRÜYOR

Toplumsal devrimlerin gelişme diyalektiğini anlamak isteyen, çok uzağa gitmeden, hemen yanı başımızdaki Lübnan'a bakabilir. Günümüzün bütün toplumsal devrimleri aşağı yukarı aynı gelişme çizgisini izliyorlar. Büyük halk ayaklanmaları durup durup patlak veriyor. İki büyük halk ayaklanması arasında geçen zamanda irili ufaklı sayısız kitle eylemi ortaya çıkıyor. Sonra, tam da önceki halk ayaklanması unutulmaya yüz tutmuşken, yeni bir halk ayaklanması patlak veriyor.

Toplumsal devrimlerin gelişme diyalektiğini anlamayanlar, en son tanık oldukları ayaklanmayı daima, duru gökte çakan bir şimşek gibi algılarlar. Ayaklanmayla birlikte taşkın bir ruh haliyle coşarlar, en öne koşarlar, eksiksiz bir devrimci kesiliverirler vs. Bu ruh hali ayaklanan işçi, emekçi, yoksul halk kitleleri yavaş yavaş geri çekilmeye başlayana kadar sürer. Kitleler sokaktan çekilip evlerine dönünce, aynı adamları bu sefer derin bir karamsarlık havası sarar: “Bu halk adam olmaz” ya da “egemen sınıf güçlüdür, devrimden, ayaklanmadan söz etmek hayalciliktir” sözleri ortalığı kaplamaya başlar.

Marx, proletarya devrimlerinin gelişme çizgisini, burjuva devrimlerinden farklı olarak, şöyle tahlil etmişti:

“Buna karşılık, proletarya devrimleri, 19. yüzyılın devrimleri olarak, durmadan kendi kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmiş gibi görünene geri dönerler, kendi ilk girişimlerinin kararsızlıkları ile, zaafı ile ve zavallılığı ile alay ederler, hasımlarını, salt, topraktan yeniden güç almasına ve yeniden korkunç bir güçle karşılıklarına dikilmesine meydan vermek için yere serermiş gibi görünürler, kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında boyuna, daima yeniden gerilerler, ta ki her türlü geri çekilişi olanaksız kılıncaya ve bizzat koşullar bağırincaya kadar: Hic Rhodus, hic salta!” [“Gül burada raksetmelisin” ya da “işte hendek işte deve” anlamında. -Editörün notu]

Lübnan, Tunus -ayrıca ele alınması gereken Irak- şimdi Marx'ın bu dahice sözlerini pratikte kanıtlamak istercesine aynı hareket tarzını yaşama geçiriyorlar. Ayaklanıyorlar, düzeni bir süre sarstuktan, sırtını yere serer gibi olduktan sonra sanki burjuvaziye, egemen sınıfa toparlanma

zamanı tanımak istercesine, geri çekiliyorlar, bir süre sonra, devrimci, yıkıcı enerji biriktirmiş, saflarını, güçlerini yenilemiş olarak tekrar sahneye çıkıyorlar ve burjuvaziye aynı korkuyu yaşatıyorlar.

Birkaç gün önce kuzeydeki Trablusşam kentinden gelen ayaklanma haberi ajansların bültenlerine düşen Lübnan işçi sınıfı, emekçileri, yoksulları ve gençliği, bir halk devriminin bu gelişme çizgisini izliyor gibiler.

Lübnan'da ayaklanma, hatırlanacaktır, internet üzerine vergi konmasıyla, 2019'ın Ekim ayında parlak vermişti. Dışardan izleyenlerin duru gökte çakan bir şimşek olarak algılayacakları bu ayaklanma gerçekte uzun yıllardır Lübnan kapitalizminin krizi tarafından adım adım hazırlanmıştı. Yoksulluk, işsizlik, hayat pahallılığı, mezhebe dayalı siyasi sistem Lübnan işçi sınıfı ve emekçilerini canlarından bezdirmişti. İnternete getirilen vergi ve başka ek vergiler ayaklanma için “genel bahane”yi oluşturdu. Günlerce süren halk ayaklanması böyle başladı.

Lübnan burjuvazisi, şüphesiz emperyalistlerin destek, telkin ve yol göstericiliğinde, Covid-19 pandemisini bahane ederek sokağa çıkma yasağı ilan edince ayaklanmacılar evlerine çekildi. Ancak bu süreçte yoksulluk, açlık, işsizlik katlanarak arttı. Pandemi, burjuvaziye kitleleri eve kapatma bahanesi verdi fakat emekçi sınıfların ayaklanma nedenlerini yoğunlaştırdı, kapitalizme ve sermaye sınıfına olan öfkeyi kat be kat artırdı.

2020'nin Mayıs ayının ilk günlerinde, bu kez, adını “açlık devrimi” koydukları ayaklanmaya başladılar. Lübnan emekçilerinin, yoksullarının kendi eylemlerine “açlık devrimi” adını koymaları bu halkın nasıl yüksek bir politik bilince sahip olduğunun işareti olarak kabul edilmeli. “Siyasiler” dedikleri egemen sınıfın politik temsilcilerine, güçlerine bakış açılarını “Onlar virüsten daha kötü”, “onları yeriz” sözleriyle özetliyor, ne yapacakları konusunda ise “Çocuğunuz açsa, onun karnını doyurmak için liderlerinizi yersiniz” sözleriyle öfke ve kararlılıklarını ifade ediyorlardı.

2020 Mayıs ayaklanma günlerinin üzerinden 8-9 ay geçti. Bu süreçte toplumsal devrimin kitlesel gücünün yani işçi, emekçi sınıfların, kadınların ve gençliğin maddi yaşam koşulları daha da ağırlaştı. Çocukların açlığı dayanılmaz bir hal almaya başladı. Ve tüm bunların sonucu, yine Lübnan'ın kuzeyinden, Trablusşam kentinden başlayıp diğer şehir ve kasabalara yayılan sokak çatışmaları, ayaklanma haberleri birkaç gündür haber ajanslarının bültenlerinde görülmeye başladı. Bugünlerde ayaklanma sürmekle kalmıyor, daha geniş alanlara da yayılıyor. Kısa bir haber şöyle:

“Trablusşam başta olmak üzere Lübnan'ın birçok bölgesinde ger-

çekleştirilen protesto eylemleri hükümeti karmaşık bir duruma soktu. Protestoların tırmanarak devrime dönüşmesi ve mevcut yönetimin yıkılmasına yol açma tehlikesi var.”

Bu ayaklanma burjuva egemenliğin yıkılmasıyla sonuçlanır mı, bilemeyiz. Ancak kesin olan bir şey var; o da ayaklanmaya yol açan nedenler ortada durdukça ayaklanmanın da süreceğidir. Bu, elbette kesintisiz bir süreklilik olmayacak. Ayaklanmacılar yine gerileyebilirler, yine evlerine çekilebilirler, yine burjuva sınıfa kendini toparlayacağı fırsatı verebilirler. Ama sonuçta, kapitalist düzenin bunalımı ne kadar kesin ise ayaklanma ve devrim de o kadar kesindir. Ayaklanmayı ve devrimi sönmümlendirebilecek tek şey, Lübnan kapitalizminin bir gönenç dönemine girmesidir; yani Lübnan burjuvazisinin bir daha asla göremeyeceği, yaşayamayacağı bir gönenç dönemi.

Böyle bir dönem, sadece Lübnan kapitalizmi için değil, bütün emperyalist-kapitalist sistem için, bir daha geri gelmemek üzere kapanmıştır. Kapanan dönemin yerini, ayaklanmalar ve devrimler dönemi almıştır. Artık Lübnan işçi sınıfı ve emekçi halkı, burjuva egemenliği yıkıp kendi iktidarlarını kuruncaya değin, tekrar tekrar ayaklanacaklar. 2019 Ekim, 2020 Mayıs ve şimdi 2021'in başları...

Tunus ve Irak işçi sınıfı, emekçi halkları aynı gelişme çizgisini izlemiyorlar mı? Tunus işçi sınıfı ve yoksul kitleleri, ara ara ayaklanıp durmuyorlar mı? Irak işçi sınıfı ve emekçilerinin, yoksullarının tıpkı Lübnan ve Tunus işçi sınıfına benzer nedenlerle ayaklandığına bugün tanık olmuyor muyuz? Güney Kürdistan işçi ve emekçilerinin bir kaç hafta önceki ayaklanmaları halen hafızalarda taze değil mi?

Ama kimse bu sarsıcı proleter devrimlerin, halk devrimlerinin tek bir hamleyle, tek bir ayaklanmayla sonuca ulaşmasını beklemesin. Böyle bir şey gerçekleşse bile bu ancak bir istisna olabilir. İstisna olmayan şey, proleter devrimlerin, halk devrimlerinin bir dizi isyan, ayaklanma, şiddetli çatışmalar ve sert bir iç savaş sürecinden geçerek zafere ulaşacağıdır. Bu, proletarya devrimlerinin, kısa süren ve daima alçalan bir çizgi izleyen burjuva devrimlerinden farklı olarak, yükselen bir çizgi izleyen içeriklerinin sonucudur.

Ne olursa olsun, toplumsal devrimler çağı başlamıştır ve bu çağ sonuca ulaşmadan kapanmayacaktır.

Kendi birleşik toplumsal devrimimize hazırlanalım!

30 Ocak 2021

DEĞERLİ İTİRAFLAR

Kürt ulusunun özgürlük savaşının saflarında gözükp tüm umutlarını ABD emperyalizmine bağlayan burjuva ve küçük burjuva politik güçleri hüsrana uğratacak itiraflar, ABD emperyalizminin bu özgürlük savaşına yaklaşımını en iyi bilen; bilmekle kalmayıp ilişkileri organize eden eski müstafi yetkilisinden gelmeye devam ediyor.

İtiraflar, Leninistlerin, özel olarak ABD emperyalizminin, genel olarak tüm emperyalist devletlerin Kürt ulusunun özgürlük savaşına ilişkin politikalarına yönelik tahlillerini kanıtladığı için, üzerinde bir kez daha ve hatta tekrar tekrar durulmaya değer.

Neydi Leninistlerin tahlilleri? Sonda söylenmesi gerekeni başta söyleyelim, arkasından itiraflarla gelen kanıtlarını sergileyelim. Leninistler, öz ve özet olarak şunu ileri sürmüşlerdi: Hiç bir emperyalist güç, devlet ya da hükümet, herhangi bir ulusun, dolayısıyla Kürt ulusunun devrimci temelde yürüteceği bir ulusal kurtuluş savaşına destek vermez. Aksine bu savaşı çeşitli yol, biçim ve araçlarla tasfiye etmeye çalışır.

ABD emperyalizmi de Kürt ulusunun kurtuluş savaşını desteklemiyor, aksine türlü çeşitli araç ve politikalarla, onu tasfiye etmek için elinden geleni yapıyor. Bunu hep iddia ettik, savaşın asıl yükünü çeken Kürt emekçi sınıflarına bu gerçeği göstermeye çalıştık. Kürt emekçi sınıfları, yoksulları, kadın ve gençliği ulusal kurtuluş davasını zafere ulaştırmak istiyorsa sadece ilhakçı faşist Türk devletine, tekeli kapitalizmle değil, onunla birlikte emperyalizmle de mücadele etmek zorundadır. Bugüne kadar bunu söyledik. Olaylar, olgular ve itiraflar bu söylediklerimizin doğruluğunu tartışmasız kanıtladı.

Nasıl mı? Trump döneminin Suriye özel temsilcisi olan ve bütün ilişkilere vakıf James Jeffrey'in sözlerine kulak verelim.

“ABD'nin, PKK'ya bir terör örgütü olarak muamele etmesinin, çok uzun bir geçmişi, bir tarihi var. Türkiye Cumhuriyeti'nin PKK ile mücadelesine, ABD'nin büyük bir bölümü gizli olarak sınıflandırılmış, çok ciddi ve kapsamlı bir desteği söz konusu. Bu mücadelede ABD, Türkiye Cumhuriyeti'nin tarafındadır, bunda şüphe yok.”

Kesinlikle bu sözlerin doğruluğundan şüphe yok. Şüphe etmememizin nedeni, bu sülük suratlı adamın doğruculuğuna inandığımızdan

değil. Böyle bir şey yok. Aksine bu ve bunun gibi adamların her lafını şüpheyile karşılamak lazım. Ama buradaki sözlerinde yalana başvurmasını gerektirecek bir neden yok. 90'lı yıllar boyunca Kürt halkına karşı sürdürülen imha savaşını, başta ABD ve İngiltere'nin sınırsız desteği olmasaydı Türk devleti sürdüremezdi. Almanya şüphesiz buna dahil. Kürt halkının önder kabul ettiği Abdullah Öcalan'ı ABD-İsrail ikilisi ve bunların arkasındaki Almanya, Fransa, İngiltere, el birliği ile tutsak edip Türkiye'ye teslim ettiler. Şimdi arkasından kimsenin ağlamadığı Ecevit "bunu niye yaptılar anlayabilmiş değilim" diyecekti daha sonra.

90'lı yılların tüm hükümetlerinin sürdürdükleri iç savaşın tüm silahları ve finansal ihtiyacı emperyalist devletler tarafından karşılanmıştı. Bunu niye yaptılar? Çok basit; Türkiye emperyalist-kapitalist sistemin, NATO'nun önemli bir halkasıydı ve bu yüzden bu ülkeyi devrimci bir savaşın, birleşik devrimin kollarına terk edemezlerdi. UKH'nin Almanya'da yasaklanması tam da bu yıllara, savaşın en şiddetli aşamasına denk gelir. Öcalan'ın tutsak edilmesi de...

Şimdi Jeffrey'in sözlerine tekrar dönelim. Ne diyordu bu adam? Şunu: "Türkiye Cumhuriyeti'nin PKK ile mücadelesine, ABD'nin büyük bir bölümü gizli olarak sınıflandırılmış, çok ciddi ve kapsamlı bir desteği söz konusu." Nedir bu "büyük bölümü gizli olarak sınıflandırılmış çok ciddi ve kapsamlı" destek? Jeffrey dahil bir avuç ABD yöneticisi dışında kimse bilmiyor. Dün bilmiyordu, bugün de bilmiyor. Şimdi öğrendiğimiz şey, açık desteğin yanı sıra gizli olarak sınıflandırılmış ciddi ve kapsamlı bir desteğin verildiğidir.

J.Jeffrey bu itirafları bir söyleşi sırasında yapıyor. ABD'nin PKK'ye karşı savaşta Türkiye'nin yanında olduğunu söyleyince muhabir soruyor: "Peki ya YPG-SDG'ye verdiğiniz destek?"

J.Jeffrey'nin yanıtı şöyle:

"Gerçek şu: Yaklaşık 80 ülkeden oluşan IŞİD'le mücadele koalisyonu 2014 yılında çaresiz bir durumdaydı, Suriye'nin kuzeydoğusunda, PKK'nın uzantısı olan YPG'ye destek verdi, çünkü onlar IŞİD'le savaşıyordu ve onlardan başka IŞİD ile savaşan da yoktu."

Burada, ABD'nin Suriye işgalini gerekçelendirmek için tekrarlamaktan usanmadıkları yalana başvuruyor J.Jeffrey. IŞİD'le mücadele ABD için, Suriye işgalinin bahanesidir. Gerçek budur. Başta ABD olmak üzere, "Uluslararası Koalisyon" denen emperyalist bulamaç, hiç bir zaman IŞİD'le mücadele için ordularını, kara birliklerini ciddi biçimde savaşa sokmadılar. Savaşa soktukları asker sayısı semboliktir. Çünkü onların amacı, tamamen kendi beslemeleri, kendi öz evlatları olan IŞİD'i ortadan kaldırmak değil, IŞİD'i bahane ederek Suriye'ye yerleşmekti. Öyle

de yaptılar. IŞİD'e karşı savaşıyoruz diye Kürt halkının savaşçıların arkasına saklanarak Suriye'de askeri üsler kurdular, askerlerini Suriye'ye soktular, adı konulmamış bir işgal gerçekleştirdiler. Örneğin, Tanf bölgesi halen onların işgali altındadır ve orada kurdukları “mülteci kampı”nda katil ruhlu binlerce dinci faşisti eğitim sahaya sürüyorlar.

Bu arada geçerken belirtelim. Son aylarda Suriye çöllerinde ve Irak'ta eylemler yapan IŞİD için “uyuyan hücreler mi uyandı” gibi abes sorular soranlara tavsiyemiz, Deyr El Zor savaşı sırasında Suriye güçlerinin önünden ABD helikopterlerine bindirilip götürülen IŞİD elemanlarının nereye götürüldüklerine kafa yorsunlar. “Uyuyan hücreler” palavrasıyla ne kendilerini ne de başkalarını uyutmasınlar. Tanf bölgesindeler ve orada uyumuyorlar, ABD'liler tarafından gece gündüz eğitiliyorlar.

Biz devam edelim.

Gerçek bu. Peki ya YPG-SDG'ye verilen silahlar gerçek değil miydi diye sorulabilir. Şüphesiz gerçektir ve J.Jeffrey, bu duruma şöyle açıklık getiriyor:

“YPG'ye, SDG'ye, Türkiye'ye karşı harekete geçmelerine izin verecek herhangi bir silah verdiğimizde dair tek bir kanıt var mı? Türk ordusunun Afrin'de ve daha sonra Suriye'nin kuzeydoğusunda YPG'ye yaptıklarına, yapabildiklerine bakın. Türkiye'nin, istese bunu tüm YPG'ye yapamayacağını mı düşünüyorsunuz? Biz onlara makinalı tüfek dışında hiçbir ağır silah vermedik. IŞİD'in El Bab'da Türk ordusuna karşı kullandığı türden, güdümlü tanksavar füzesi gibi silahlar vermedik. Ağır silahlar, toplar vermedik...Etkili bir askeri güçleri yok, Türkiye'ye saldırmaya dönük bir yetkinlikleri de yok, Suriye'nin kuzeydoğusundan Türkiye'ye herhangi bir saldırı düzenlemediler, bu konuya da çok dikkat ettik.”

IŞİD'in El Bab'ta Türk ordusuna karşı savaştığı, güdümlü tanksavar füzesi kullandığı yalanını cımbızla çekip alırsak, geri kalan sözlerin doğruluğundan şüphe etmek için hiç bir neden yok. YPG-SDG'ye silah verdiler çünkü bu güçlerin arkasına saklanıp Suriye'ye girmenin başka yolu yoktu. Ama aynı J.Jeffrey'nin Serakaniye, Tel Abyad işgali için ortam hazırladığını, Afrin işgali sırasında Türkiye'ye her türlü istihbaratı sağladığını, arkasından, Rojava devrimini tasfiye etmek, içten çökertmek için, Afrin işgali sırasında Türkiye'nin safında yer almış ENKS çetelerini “ulusal birlik” bahanesiyle “güce ortak etme”ye -bu kavram J.Jeffrey'ye ait çalıştığını; bunun için ROJ Peşmergeleri denen çete birliklerini Rojava'ya sokmaya çalıştığını biliyoruz.

Bu kadar değerli itiraflardan sonra ABD'nin Kürt ulusunun özgürlük

savaşının düşmanı olduğunu anlamak için daha ne gerekiyor. Bu, J.Jeffrey'nin değil, ABD emperyalizminin politikasıdır, J.Jeffrey'den çok önce vardı bu politika, J.Jeffrey'den sonra da devam edecek. Emperyalist devletlerin politikaları kişilere bağlı değil.

Haliyle, Kürt halkının özgürlük savaşının saflarında görünen burjuva ve küçük burjuva politik güçlere kötü bir haberimiz var. Ne Biden “Kürt”tür ne de Brett McGurk “heval”dir.

31 Ocak 2021

BURJUVA KAMPANYALARA KAPILMAMAK

Çelişkiler keskinleştğinde, toplum karşıt kutuplara çekildiğinde, kapitalist toplumda “az çok üstü örtülü sürüp gitmekte olan iç savaş” da en çıplak ve en sert biçimlere bürünür.

Dış savaşlardan farklı olarak iç savaşlar, görüp görebileceğiniz en acımasız kapışmalardır. Acımak, bağışlamak, göz yummak yoktur bu mücadelede. Elinde avucunda olanları, o sahte cennetlerini kaybetme korkusuyla amansız bir savaşa girişir burjuvazi. Bütün dünyada ve bu topraklarda her tür çeşidine denk geldiğimiz acımasızlık, vahşet, alçaklık... alır başını gider.

Bugünlerde her alanda, ama istisnasız her alanda tanık oluyoruz sermayenin ve onun dinci faşist iktidarının sınır tanımaz alçaklığına. Yalanlar, kara çalmalar, “bel altı vuruşlar”, insan kaçırmalar, işkenceler, uyuşturucu ve her tür çürütücü nesnelere yaygınlaştırmalar... ve tabii din bezirganlığı, mafya, “gayri nizami harp usulleri”...

Sosyalist bir inşaat işçisinin kaçırılması henüz taze. Güçlü bir toplumsal tepki ile engellenebildi “gözaltında kaybetme” girişimi. Ve böylesi toplumu korku ile teslim almaya dönük Nazi usulleri değil sadece, yoğun yalan bombardımanı, uyduruk “toplumsal hassasiyet” kampanyaları, propaganda, sürekle avı... eşlik ediyor vahşi saldırı girişimlerine. Tıpkı Boğaziçi’nde “Kabe kampanyası”nda olduğu gibi. Hani Gezi döneminde şu meşhur “Kabataş’ın deri pantolonlu çetesi” vakasında da tanık olmuştuk böylesi yalan kasırgasına!

Çürümenin, bu tür alçakça saldırıların, bu aşağılık kara çalmaların bir de iyi yönü var kuşkusuz. Toplumun hatırı sayılır bir kesiminin “acaba” sorusuyla birlikte hala umut beslediği CHP ve genel olarak burjuva muhalefet, özünde sermayenin has partileri olduklarını, sermaye düzeninin has bekçileri olduklarını, iliklerine kadar gerici olduklarını bir çırpıda ortaya koyuveriyor bu tarz “kritik olay”larda. CHP, her kritik olayda, her kritik dönemeçte yaptığını “Boğaziçi hadisesi”nde de yaptı ve dinci faşist iktidarla aynı safta yer aldı.

Her “kriz anı” böylesi bir olumluluk içerir. Tüm toplumsal ve siyasal aktörler kendilerini çırlıçıplak koymak zorunda kalır ortaya. Zira bu tarz “kriz anları”, bu momentler, hem oradan hem buradan olma imkan-

larının, hem nalına hem mihına vurma kurnazlığının geçersiz kaldığı durumlardır.

Burjuva düzenin krizi derinleştikçe, çürüme yaygınlaştıkça, çelişkiler sertleştiği, bizzat yaşamın kendisi tüm burjuva “çözümleri” geçersiz kılıyor. Yaşamın kendisi geniş emekçi yığınları derinden sarsıyor, eğitiyor, bilinçlendiriyor. Safların belirginleşmesi/netleşmesi dediğimiz şey bundan başka nedir ki!

Toplumsal kutuplaşma salt ve doğrudan iktisadi etkenlerle oluşmuyor. Son tahlilde belirleyici olan iktisadi eğilimlerdir kuşkusuz. Her tür ideolojik yanılısamanın da gelip tuzla buz olduğu eşiktir iktisadi bölünmüşlük. Ama bu “son tahlile” gelene kadar ideolojik, kültürel bir dizi etmen etkin rol oynar. Burjuva gerici, dinci faşist iktidarın öncülüğünde tam da bu ideolojik, kültürel saikler üzerinden emekçi yığınları parçalama, olabildiğince geniş bölümünü kendine yedekleme derdinde kuşkusuz. Onun bu çabasının kırılması önemlidir.

Çoklarının sandığı gibi bu çabanın kırılması, her tekil olayda burjuva kampın çeşitli bölüklerinin ileri sürdükleri argümanların tek tek ele alınıp çürütülmeye çalışılması ile olmaz. Tekellerin o muazzam “kamuyu oluşturma” gücü karşısında emek saflarının propaganda gücü, kesinlikle zavallı kalır. Bu haliyle burjuva camianın yarattığı her yalan furçasında, her propaganda savaşında, onun peşine takılıp “doğrusu böyledir” açıklaması üzerinden yığınları kazanmaya çalışmak, en hafif deyişle naif bir çabayı aşmayacaktır.

Doğrusu, bizzat iktisadi yaşamın topluma derinlemesine nüfuz eden, onu temelden ayırıştırıp ve geniş kesimleri harekete geçmeye zorlayan dinamiklerini dikkate almak; toplumda biriken öfke, istek, arzu ve yönelimlerin sözcülüğüne soyunmak; kendini bir bütün olarak sistemin karşısında konumlandırmaktır.

Güncel politika yürütmek, burjuva dünyanın her söylem ve eylemine mutlaka bir karşılık vermek demek değil. Güncel politika, sınıf kapışmasının güncel durumunu görüp, ona uygun araç ve önerilerle yığınları genel kurtuluşa yönlendirebilmektir. Bu anlamıyla mevcut dönemde güncel politika, bizzat devrimin, ayaklanmanın propaganda ve pratik örgütlenme faaliyetinin ta kendisidir. Bu temel nokta gözden kaçırıldığında, burjuva gündemlerin peşinde oradan oraya koşturmaktan kurtulmamız söz konusu olamaz.

Burjuva düzen çöküyor. Toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi kesiminde dinmek bilmeyen bir yangın var. Açlık, yokluk, yıkım, işsizlik, geleceksizlik... Sermayenin ve dinci faşist iktidarın tüm saldırılarına rağmen toplumun tüm kesimleri ayakta. Öfke birikiyor, sabır taşı

çatlamaya başlıyor. Korku duvarları aşıyor. Milyonların kaygı ve korkuları, gelecek özlemleri, arzuları ve istemleri öfkeyle harmanlanıyor.

İşte güncel politikanın, günlük faaliyetin ayaklarını basacağı zemin budur. Büyük doğruların, büyük hedeflerin, kurtuluşun gerçek yolunun sürekli ve sürekli anlatılması, açıklanması, bunun için günlük olaylar malzemesinden faydalanılması... her gün emekçi evlere konuk olmak, emekçi semtlerinde yatıp kalkmak... her işletmeyi, her fabrikayı, her OSB'yi kargah bellemek... bütün bunları günlük faaliyet olarak bıkmadan, usanmadan yürütmek... Burjuva dünyanın “gündem ve kamuoyu” hamlelerine karşı bugün her zamankinden daha çok yüklenmemiz gereken çalışma biçimi ve alanı budur.

1 Şubat 2021

RUSYA'DA GÖSTERİLER VE OLASI GELİŞMELER

Emperyalistlerin ve yeni yetme Rus burjuvazisinin “Navalny Olayı” ile karşı-devrimci bir oyunun ilk perdesini açtığını 13 Eylül tarihli sayımızda göstermiştik. O zaman, Merkel'den NATO Genel Sekreteri'ne, oradan Fransa'nın Macron'una; İngiltere'sinden Polonya'sına kadar bütün emperyalist ve işbirlikçi devletlerin liderleri, “yıldızlar geçidi” yaparçasına sahne aldıktan sonra birinci perdenin son sahnesinin kapandığını yazmıştık. Sonra eklemiştik:

“Navalny zavallısına gelince, ülkesine döner mi, dönmez mi bilemeyiz ama artık iyileşebilir”

“İyileşti”! Yani son sahne kapandı ve çok geçmeden sıra ikinci sahneye gelmişti. Navalny’i “ana şefkati” ile kucaklayıp Almanya’da misafir eden Merkel başta olmak üzere, bütün emperyalist merkezler, onların istihbarat servisleri, satılık adamlar vs ne varsa hepsi şu zavallı Navalny’e “burası yan gelip yatma yeri değildir” demiş olmalı ki, Moskova’ya dönme ve kaldığı yerden devam etme emri verdiler. Döndü.

Zehirle zehirle bir türlü ölmez dokuz canlı Aleksey Navalny, Merkel’in şefkatli kollarından ayrılıp -yoksa mayın tarlasına sürülmesi mi demek lazımdı!- Moskova’ya döner dönmez eski bir yolsuzluk davasından bakiye cezasını çekmek üzere üzere zindanı boylayınca gösteriler de başladı. Her şey hazırlanmıştı. Navalny’nin üyesi olduğu vakıf, boş durmamıştı.

Başta, tüm gösteriler Navalny hesabına yazıldı. Görüntü oydu çünkü. ABD-Alman-İngiliz emperyalistlerinin istihbarat servislerinin için içinde boylu boyunca yer aldıkları artık gizlenemez bir hal almıştı. Belki de gizleme ihtiyacı duymaz olmuşlardı. Sonuçta, ABD’nin çiçeği burnunda Dışişleri Bakanı da internet üzerinden olaya dahil oldu ve göstericilere desteğini açıkladı.

Bütün bu tablo ilk bakışta, emperyalistlerin Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelerde başardıkları “renkli devrim”lerin yani karşı-devrimlerin bir yenisini bu sefer Rusya’da tekrarlamak üzere işe koyuldukları izlenimini verdi. Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra palazlanan orta sınıf ve parayla rahatça satın alınabilen sayıları bir hayli kabarık başıboş tayfa sahne almıştı. Bu oyunun içindeki sponsorları, hiç kuşkusuz yine Sovyetler

Birliği'nin dağılmasından sonra, korkunç bir talan ve hırsızlık marifetiyle küplerini dolarla doldurmuş yeni yetme Rus burjuvazisidir. Dış sponsorlar biliniyor; tekrara gerek yok.

Bütün bu tablodan olası gelişmelere ilişkin çıkarılacak ilk sonuç, emperyalistlerin ateşle oynadıkları ya da başka tür ifade etmek gerekirse, kesmeye çalıştıkları dalın tam da üzerinde oturdukları dal olduğudur.

Devirmeye çalıştıkları Putin'in, başarıp başaramayacakları şimdilik konumuz dışı, hırsız mı, kapitalist mi bilemeyiz ama hırsızların ve kapitalistlerin bir kısmıyla arkadaş olduğu kesin. Putin bu tabloda bir semboldür; kastımız mevcut siyasi iktidardır. Örneğın, daha yakın zamana kadar Başbakan koltuğunu işgal eden Medvedev'in sadece liberal yani burjuva muhibbi değil, aynı zamanda koyu bir Stalin düşmanı olduğuna biliniyor. Özetle, emperyalistlerin ve içerde, emperyalist sermaye ile birleşmek ve böylece engelsiz biçimde serpilip gelişmek için can atan yeni yetme burjuvaların Navalny cahilini öne sürerek devirmeye çalıştıkları Putin ve iktidarı aslında böyle bir iktidardır.

Peki neden?

Bunun sayısız nedeni var. Ama öne çıkan en önemli bir kaç nedeni saymak istersek şöyle diyebiliriz: Birincisi, Putin ve mevcut iktidar, kapitalizme karşı olmasalar da, Soyvetler Birliği'nin dağılışı sırasında görülen o sınırsız, doymak bilmez aç gözlü yağma ve talana izin vermiyorlar. Oysa, yeni yetme burjuvaların istediği şey tam da bu yağma ve talanın sınırsız biçimde devam etmesidir. Rusya Komünist Partisi lideri Zyuganov ("pembe komünist" diye dalga geçilir kendisiyle) Putin'le bir görüşmesinde yeni yetme burjuvaların yapmak istediklerini şu sözlerle ifade ediyor:

"Devletin ekonomiden, mali ve sosyal alanlardan bütünüyle çıkarılması, her şeyin bütünüyle özelleştirilmesi, batının küreselleşmeci organlarının dikte ettikleri siyasetin uygulanması."

Öne çıkan bir başka önemli neden Sovyet halklarında oldukça güçlü olan "anavatan" sevgisi yani yurtseverlik duygusu ve sosyalizmin değerlerine bağlılığın Putin ve başında bulunduğu iktidar üzerinde yarattığı baskı ve onların bu baskının altında kalmalarıdır. Örneğın, "Faşizme Karşı Zafer Günü"ne Putin ve özellikle devletin güvenlik aygıtının verdiği önem, faşizme karşı yaptıkları açıklamalar bu özelliğın oldukça canlı ve emperyalistleri rahatsız edecek derecede güçlü olduğunun kanıtıdır. Bu özellik, emperyalistlerin Rusya'nın içlerine nüfuz etmesinin ve Rusya'yı mideye indirmesinin önündeki en büyük engeldir. Emperyalistler ve yeni yetme burjuvalar tüm bu engellerden kurtulmak istiyorlar.

Dikkat edilmesi gereken bir başka nokta, hükümet ya da iktidarın

homojen bir yapıda olmadığıdır. Yine Zyuganov'un sözlerinden anlıyoruz ki, örneğin, 2011'den beri Maliye Bakanı olan Anton Siluanov hükümet içindeki kapitalizm yanlılarının başında geliyor. Sayıştay Başkanı Aleksey Kudrin'in devlet mülkiyetindeki büyük işletmelerin batan gemi fiyatına özelleştirilmesini savunanların başında geliyor. Stalin'den nefret eden Medvedev'i saymaya bile gerek yok, vb.vb.

Ve son gösterilerde en önemli nokta, Navalny denen kaba, ırkçı ve cahil adamın hesabına yazılsa da, -biz aylar öncesinde, Eylül'de bu adamın yetenezsiz, cahil, “en büyük meziyetinin habire düşüp bayılması ve her bayılmasından sonra “beni zehirlediler” diye ortalığı velveleye vermesi” olduğuna işaret etmiştik; hiç yanılmadığımız görüyoruz- bu gösterilerin birden bire büyük kitle gösterilerine dönmesinin arkasında emekçi sınıfların, yoksulların sokaklara inmesi olduğunu görüyoruz. Gerçek budur.

Vahşi kapitalizm düzeyindeki yağma ve sömürünün yanı sıra Covid-19 pandemisi süreciyle birlikte derin bir yoksullaşma içine giren Rusya halkları, gösterileri en ücra yerlerdeki şehirlere kadar taşıdı. Gösterilerin ağırlığı hırsızların dolduğu büyük kentlerden emekçi sınıfların, haliyle yoksullaşmanın, işsizliğin yoğun olduğu taşra kentlerine kaymış durumda. Rusya'yı iyi bildiği anlaşılan Hazal Yalın'ın aktardığına göre durum kısaca şöyle:

“Bu defa ise, katılım rakamları verilmemiş olsa da, gözaltı sayılarına bakıldığında ülkenin irili ufaklı birçok şehrinde, en doğudaki Vladivostok'tan kuzeyde Novosibirsk'e, güneyde Novorossiysk'e kadar hemen her yerde gösteriler yapıldığı anlaşılıyor.”

Son gösterilerin en önemli, geleceğe ilişkin devrimci gelişmeler yol açabilecek yanı budur. Çünkü bu, Yeltsin döneminin yağma talan düzeyini hafızalarında hala canlı tutan işçi ve diğer emekçi sınıfların buna son verebilir umuduyla destek verdikleri Putin'e ve mevcut iktidara karşı harekete geçtiklerini gösteriyor.

İki arada bir dereye kalmanın; hem hırsızlara, burjuvalara yol verecek kapitalizmin inşasına çanak tutmak hem de emperyalistlere karşı “anavatan sevgisi”ni, yurtsever duyguları koruyor görünmenin sonuna geliyoruz. İşlerin bu noktaya gelmesi kaçınılmaz; hızla geliyor.

Sosyalizmin pek çok değerini korumaya devam eden Rusya proletaryasının, köylülerinin, diğer emekçi sınıflarının sokağa inmeleri hırsızların, yeni yetme burjuvaların ve ağız şapırdatan emperyalistlerin hiç şansları olmadığını gösteriyor.

Bu daha başlangıç!

2 Şubat 2021

BU KAVGA SENİN!

Boğaziçi üniversitesi öğrencileri, büyük bir cesaret, kararlılık, anti-faşist ruh ve iradeyle eylemlerini sürdürüyorlar. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet ne yaptıysa eylemleri bitirmeyi başaramadı. Devrimci-demokrat, ilerici, anti faşist gençler dinci faşizmin üniversiteyi faşistleştirme, gericiğin kalesine dönüştürme politikasına karşı kararlılıkla mücadele ediyorlar.

Eylemler ikinci yükseliş dalgasına girdi. Dinci faşist iktidarın “kayyum” rektör atmasına karşı ilk günden başlayan eylemler, devam etmekle birlikte, bir süre sonra ilk hızını kaybetmişti. Ancak dinci faşist iktidarın aklınca bir provokasyonla toplumu öğrencilerin aleyhine yönlendirme çabası ve bu provokasyon sonucu iki öğrenciyi tutuklaması olayların tekrar alevlenmesine yol açtı.

Üç dört gündür, keskin nişancıların üniversitenin çatısına yerleştiği, polislin terör estirdiği, öğrencilere saldırıp gözaltına aldığı; buna karşılık öğrencilerin kararlılıkla karşı koydukları yeni bir eylem dalgasıyla karşı karşıyayız.

Sözü uzatmadan söyleyelim: Şimdi, tüm devrimci, demokrat, ilerici, anti-faşist, emekten yana güçlerin tüm varlıklarıyla, enerji ve güçleriyle, sözle değil eylemle öğrenci gençliğin yanında olması zamanı.

“Faşizmi yıkacağız” iddiasıyla yola çıkanların bundan daha önemli işi yoktur ve olamaz! Boğaziçi üniversitesinde faşizmle dış dış bir mücadele, bir savaş yürütülüyor. Dinci faşist iktidar, bu eylemlerin yeni bir “Gezi Ayaklanması”na yol açmasından korkuyor. Haksız da değil. Boğaziçi öğrenci gençliğinin kararlı mücadelesi, dinci faşist iktidardan nefret eden tüm devrimci güçlere, emekçi sınıflara, yoksul kitlelere esin kaynağı oluyor.

Dinci faşist iktidar tehlikeyi gördüğü için kendi tosuncuklarını sokağa salmanın hazırlığına başladı. Sokak ortasında otomatik tüfekle poz veren dinci faşist bir tosuncuğa gösterilen tolerans bunun çarpıcı bir kanıtıdır. Aynı şekilde İstanbul üniversitesi önünde dinci faşist tosuncukların polis koruması altında Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine karşı yaptıkları tehdit dolu açıklama da buna güçlü bir işarettir.

Oyalanmanın, başka şeylerle meşgul olmanın zamanı değil. Hisarüstü emekçi halkı ve gençliği tencere tava çalarak öğrenci gençliği des-

tek eylemi yaptı. Şüphesiz, bu sembolik bir eylemdir. Ancak nitelik bakımından yani tüm emekçilerin öğrenci gençliğin yanında olması gerektiğine işaret etmesi bakımından önemlidir.

Hisarüstü emekçi halkı ve gençliğinin eylemi bir ilk olması ve yön göstermesi bakımından önemlidir; bununla birlikte gerçek eylem yeri sokaklardır. Emekçiler, öğrencileri desteklemek için sokağa çıkmalılar.

İşçiler, tüm geçmiş yıllar boyunca her eylemlerinde yanlarında duran, her bakımdan destekleyen öğrencilerin yanına koşmalı, eylemlerini desteklemelidir. İşçi sınıfı, tüm toplumu faşizmden ve sömürüden kurtarmadan kendini kurtaramaz. İşçiler, öğrenci gençliğin ve toplumun diğer tüm sömürülen, ezilen kitlelerinin taleplerini kendi talepleri olarak öne sürmeden kurtuluş yüzü göremezler.

Üniversite öğrenci gençliği her yerde Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine sahip çıkıyor, onların mücadelesine eylemlerle, sokakta polislerle çatışarak destek veriyorlar. Sadece dün Van, Hatay, Ankara gibi şehirlerde öğrenci gençliğe destek eylemleri yapıldı. Bunu sürdürmeli, yaymalı, faşizme karşı gerçek bir savaşa dönüştürmeliyiz. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler bu konuda tarihsel bir sorumluluk ve aslında bir fırsatla karşı karşıyalar.

Birleşik Mücadele Güçleri dinci faşist iktidara karşı kararlı bir mücadele dalgası için şimdi Boğaziçi Üniversitesi gençliği ile, tüm güç ve enerjileriyle birlikte olmalılar. Dinci faşist iktidar, sokakta, devrimle yıkılacak! Türkiye ve Kürdistan koşulları, herhangi bir kıvılcımla tutuşturabileceği kadar kuru bir bozkıra dönmüştür. Hangi kıvılcımın bozkırı tutuşturabileceğini bilmiyoruz; kimse de bilemez. Tam da bu nedenle, tüm dikkatleri ortaya çıkan, çıkabilecek kıvılcımlara çevirmeliyiz. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin yiğit mücadelesi, başımızı eğmeyeceğimiz sloganı böyle bir kıvılcım olabilir.

Dinci faşist iktidarın korkusu da bu. Dinci faşist iktidar, eylemlerin yayılmasından, büyümesinden ve toplumun emekçi sınıflarına sıçramasından korkuyor. Bunun için çevre illerden tosunuklarını toplayarak öğrenci gençliği tehdit etmeye çalışıyor.

Dinci faşist iktidara ve faşist devlete karşı eylemlerin yayılmasının imkansız olduğunu sadece iflah olmaz karamsarlar; devrimi çıkmaz ayın son çarşambasında gerçekleşecek bir rüya olarak düşünenler ileri sürebilir. Eylemler yayılmaya başladı bile. Dün İstanbul Kadıköy'de yapılan kitle eylemi ve sonrası, bu yöndeki gelişmeye güçlü bir işaretidir. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet korku ve panik haldedir.

Fazla söze gerek yok. Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, "Aşağı Bakmayacağız" sloganıyla meydan okudular. Aynı kararlılık ve devrimci enerjilerle harekete geçme zamanı.

2 Şubat 2021

SIRADAN FAŞİZM VE KİTLESEL CESARET

Boğaziçi Üniversitesi karıştı. Üniversite polis işgali altında. Çevre binmaların çatılarında keskin nişancılar... En sıradan tepkiler neredeyse topla, tüfekle karşılanıyor. Dinci faşist çetelerin cami çıkışı tehditleri de cabası.

Korkunç bir hınçla, en vahşi terörle saldırdılar öğrencilere. Gözaltılar, yerlerde sürüklemeler, hınçla yerdeki öğrencilerin üzerinde tepinmeler... Ama kar etmedi. “Eşik aşıyor” artık. Baskı, terör, işkence, bastırmaya yetmiyor öfkeyi. Artık tam tersine, ateşi harlıyor, öfke yayılıyor.

Her zaman değil, belirli tarihsel anlarda (veya dönemlerde) cesaret bulaşıcıdır. Cesur ama mütevazı adımlar, hiç umulmadık bir toplumsal etki yaratır. Tüm toplumu derinden sarsar. Arkası çorap sökücü gibi gelir. Toplum artık bir “süper iletken” halini almıştır. “Sıradan cesur adımlar” tüm toplum için sıradanlaşır gerçekten ve “kitlesele cesaret” boy gösterir artık.

Sınıflar savaşımının çeşitli dönemlerinde buna tanık olduk. En görkemli örneklerinden biri Gezi ayaklanması idi. Son günlerde gördüğümüz gelişmeler aynı cinsten, aynı “maya” ile yoğrulmuş. Boğaziçi’ne açılan “cihat” (havuzun satılık kalemlerlerinin sayıklamaları bunun net bir “cihat” olduğunu gösteriyor) önce Boğaziçili öğrencilerden, ardından diğer üniversitelerdeki öğrencilerden, akademisyenlerden, gittikçe genişleyen gençlik kesimlerinden... ve nihayet işçilerden, diğer emekçi kesimlerden layık olduğu karşılığı almaya başladı. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Antakya... tepki yayılıyor, genelleşiyor.

Emek cephesi kendiliğinden bir şekilde “Fransızca konuşuyor” artık. Muazzam bir inat, direnç var. Zulmün üstüne üstüne yürüyor insanlar. En vahşi şekilde işkenceyle gözaltına almıyorlar. Her gözaltı aracındaki grup “elimiz sizde” diyerek geride kalanlara cesaret veriyor. Baş eğen, boyun bükten, pişman olan yok. Tam tersine “bir bayram günü nümayişe çıkar gibi” işkenceli gözaltıların üzerine yürüyorlar.

Tek bir eylem sistemi “rezonansa” sokmayı başardı. Tek bir eylem!

Nesnel gerçeklik bu çıplaklığı içinde görülmelidir. Evet öznel yön (bizzat sınıfın ve emekçi yığınların bilinç, örgütlülük ve hazırlık düzeyi) geriden geliyor. Ama bu, eşyanın doğasına uygun olandır. Öznel yön ge-

riden gelir ve sıçramalarla ileri atılır. Devrimci dönemlerde gelişmeler sıçramalar biçiminde gerçekleşir. Ve bu öznel yönün bir bileşeni olan örgütlü yapıların nicel güçsüzlükleri açısından da geçerlidir. Yani an'a bakıp karamsarlığa kapılmak değil, gelişimin yönüne bakıp hazırlıklı olmaya çalışmak gerekir.

Her fırsatta ısrarla ve önemle yineliyoruz. İddia sahibi olmayan, kendine güvenmeyen, geleceği yakalama arzusuyla ileri atılmayan hiçbir hareket, toplumun geniş emekçi kesimlerinde karşılık bulamaz. Bulamayacak! Hele de böylesine ciddi altüst koşullarında!..

Devrim demekten, faşizmi yıkacağız demekten, sosyalizmden, şimdi devrim zamanı demekten geri duran hiçbir sosyalist hareket güncel hareketi çekip çeviremez, ona yön veremez.

Gerçekliği kitabi sloganlar üzerinden algılamaya çalışmak, hala insanların doğrudan sosyalizm sloganları ile sokaklara dökülmesi, yahut çeşitli sosyalist örgütlerin yelkenlerini şişirmesi üzerinden bir “bilinç düzeyi” ve “örgütlü güç” değerlendirmesi yapmak doğru sonuç vermez.

Mesela bugün çıkıp “polis dağıtılsın diyelim” diye bir öneri getirildiğinde en başta sosyalist hareketin hatırı sayılır bir kısmı karşı çıkar bu isteme. Uzun uzun bilinç durumu tahlillerine gireriz. (Konunun devrimle bağını şimdilik bir kenara bırakarak söylüyoruz.)

Oysa bugün, polis, tüm emek cephesi için, en sıradan bireyler için bile, cisimleşmiş bir nefret nesnesine dönüşmüş durumda. Burjuva “muhalafetin” zevzeklikleri, “gençlerin polis abi ve ablaları” absürtlükleri en ufak, ama en ufak bir karşılık bulmuyor. Polisin lağvedilmesi, dağıtılması talep ve söylemi istisnasız tüm emekçilerden muazzam bir destek ve kabul görececek bir durumda. İşçiler, işsiz işçiler, kadınlar, gençler... hangi kesime giderseniz gidin, bunu net görürsünüz. Bu “nesnel bilinçtir”.

Benzer durum bizzat devlet aygıtının kendisi için, mahkemeler için, Saray için, burjuva partilerin çok büyük kısmı için... geçerlidir. Bütün bileşenleriyle emek cephesinin ruh halini ve bilinç durumunu olduğundan çok geri değerlendirme, ne yazık ki çok yaygın bir hata. (Sebepler ayrı bir tartışma konusu.) Bunun sonucunda emekçilerin karşısına son derece geri, sıradan bir talep listesi ile çıkılıyor. Ve her kendiliğinden patlama karşısında derin bir şaşkınlığa düşülüyor.

İnsanlar kendiliğinden bir şekilde dinci faşizmin üzerine yürüyor. Bu düzeni, dinci faşizmi alaşağı etmek istiyor. Özgürlüklerini kazanmak istiyor. Bunun tek bir anlamı var: Emekçi yığınlar devrim istiyor. Allayıp pullamaya, derin teorik tahliller yapmaya da gerek yok. En sıradan eyleme kalkışan herhangi bir kesimin bizzat pratikte karşılaştıkları gerçeklik, onları bu noktaya getiriyor her seferinde.

Faşizmi yıkacağız! Bu iddia ile çıkmak gerek. Faşizmi bir devrimle yıkacağız. Emekçilerin iktidarını kuracağız. Özgürlüklerimizi kazanacağız. Son derece yalın, ama, son derece güçlü sözler bunlar. Hala emekçilerin bunu anlamayacağını, benimsemeyeceğini düşünüyorsanız, sürüp giden nesnel süreçlerden hiçbir şey anlamıyorsunuz demektir.

Evet, emekçiler olarak faşizmi yıkacağız, kendi iktidarımızı kuracağız! Her adımda karşımıza çıkan, büyük bir kin ve öfkeyle saldıran, en ufak bir “hak arama eylemini” dahi acımasızca kırıp geçiren bu faşist polis teşkilatını lağvedeceğiz. Türlü çeşit adlar koydukları “operasyonlarda” mezramızı, köyümüzü basan, tarlamızı bostanımızı yıkan, işkenceli sorgularda katleden, gözaltında kaybeden bu faşist orduyu dağıtacağız. Bir emir eri sadakatiyle tüm emekçiler için demoklesin kılıcı gibi çalışsan, polisin hazırladığı fezleke eşliğinde on binlerce insanı zindanlara tıkan mahkemeleri yürürlükten kaldıracacağız, vb. vb.

Bu en temel adımlar atılmadan özgürlük, demokrasi, hak, hukuk vs. bir yanlısamadır. Boğaziçi eyleminin ateşlediği gösteriler zincirinin bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha kanıtladığı çıplak gerçek budur.

4 Şubat 2021

VEFA GİBİ DÖVÜŞMEK

Dünya büyük bir değişimin eşiğinde, acılarla, korkunç uçurumlarla, derin iç çekişlerle sarsılıyor. Milyonların yazgısı, değişmek için çırpınıyor. Çürüyen ve çöken, onu aşmaya çalışan ve güçlenen... hepsi bir arada, iç içe geçmiş durumda.

Bunca acının, bunca nefretin, bunca yozluk ve çürümenin, bunca kan ve gözyaşının arasından süzülüp gelmekte olanı sahiplenmek, onun için tüm benliğine dövüşmek... Komünist olmak budur her şeyden önce.

Yüreğinde milyonların sevgisini, sevincini, özlemini taşımak, yaşamı bu bütünlüğü içinde görüp anlamak ve ona tutkuyla bağlanmak... İşte tastamam bu, “boyulu boyunca kavgaya girenlerin” harcıdır. Tıpkı en önde gelen temsilcilerinden biri olan Vefa yoldaş gibi.

Vefa yoldaş yaşama, insana ve doğaya sevdalı bir komünistti. Tutkuluymdu. Hani şair diyor ya, “Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla gireceksin” diye, işte öyle. O, o büyük değişimin zorunluluk ve kaçınılmazlığının bilincinde olarak atıldı kavgaya. Tüm benliğiyle girdi. Boşa geçen her zaman parçasının çürüyüp gitmekte olan bu köhnemiş düzene verilen bir ödün olduğunu bilerek.

Adeta “gecikmiş olmanın aceleciliği” içinde koştururdu Vefa yoldaş. İlk gençliğinden itibaren çevresindeki herkese, her gence, her yoksula, her işçi kadın ve erkeğe içindeki tutkulu ateşle ulaşmak ister, bunun için özverili bir şekilde çalışırdı. Sürekli yeni insanlara ulaşmaya çalışmak, çevresini sürekli genişletmek, emeğin kavgasını her emekçinin bilincine nakşetmeye çabalamak, onun olağan davranış özelliği idi. İçselleştirilmiş bir doğal özellik!

Yoldaşın bu özelliği, bugün için en çok ihtiyaç duyduğumuz kadro özelliklerinden biridir. Emekçi mahallelere, kondulara, sevgisinden ve dertlerinden başka paylaşacak şeyi olmayanlara ulaşmak gerek. Bu köhnemiş düzeni yıkacak, bu çürüyen dünyayı devrim ateşiyle sağıltacak olan işçi ve emekçilerle köklü bağlar kurmak gerek. Özellikle de bugün, bu altüst koşullarında, bu büyük kapışmalar ortasında!..

Yaşama tutkuyla bağlananlar, onun uğruna tutkuyla dövüşürler. Aldıkları tüm nefes, yüreklerinin her atışı bunun içindir. Dar bencil hayatlardan bahsetmiyoruz. Yaşamın kendisinden, doğadan ve toplumdan...

Burjuva propaganda makinesi devrimcileri yaşamın dışında, ondan kopmuş, onu hiçe sayan tuhaf yaratıklar olarak çizmeyi pek sever. Öylesine, o kadar yinelenmiş bir kalıptır ki bu, pek çok sanat dalında tutkulu devrimcilerin o zengin, rengarenk yaşamları yerine, buz gibi, ruhsuz, tükenmiş bireylerin karikatürü boy gösterir. Yaşam dendiğinde aklına yalnızca bencil hayatlar gelen ve bunun üzerinde yükselen burjuva dünyanın o sınırlı, kaba, bencil sevinçlerinin ötesine uzanan muazzam yaşamları anlamasını beklemek, affedilmez bir saflık olurdu elbette.

Onlar, “yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevmek”in ne demek olduğunu düşlerinde bile görüp anlayamazlar. Boylu boyunca yaşamın içinde olmayı da. Onlar lüksü bilir, bencil zevkleri bilir, sınırsız bir tüketimin kendini tüketişini bilir, o kadar!

Vefa yoldaş tüm bunları daha en başta elinin tersiyle itendir. O, bir komünist olarak mutluluğu bu dar bencil çıkarlarda değil, milyonların yazgısına ortak olmakta bulur her şeyden önce. Emekçilerin yaşamına derinlemesine dokunabilmek için çalışır. “Hilesiz sever” yaşamın kendisini. Milyonların geleceği ve mutluluğu uğruna dövüşmektir aslanan. Hayır, ne dervişin “bir hırka bir lokma”sıdır onun felsefesi, ne dünyadan el etek çekmiş bir münzevi. Sadece bencil sevinçlerin ötesidir durduğu yer.

Seven, üzülen, sevinen, gözyaşı dökene, kahkahalarla gülen, ve kendini tarihin durdurulmaz akışında milyonların eylemine perçinleyen bir bilinçli öznedir Vefa yoldaş. Dert ortağıdır, sırdaştır nicelerine. Çocuklarla çocuktur, ağız dolusu gülüp muziplikler yapmayı bilen. Böylesine tutkulu ve çok yönlü olduğu içindir ki hayatına dokunduğu her emekçi tarafından teklifsiz bir şekilde kabul edilmiştir.

Devrime, devrimciliğe, yaşama bu şekilde bakıldığında umutsuzluk ve karamsarlığa yer kalmaz. Hiçbir yük belini bükemez onun. Vefa yoldaşın o muazzam irade ve direncinin kaynağı budur. Yaşam ırmağı umutla çağıldar tarihi akışı içinde ve ona yüreklerinde kor ateşle tutkuyla bağlı olan bilinçli özneler ise umudun kendisine dönüşürler.

Marti'nin o güzel sözleriyle:“Şimdi akkor zamanıdır ve yakında yalnız ışık görülecektir.”

Şimdi “Vefa”lara ihtiyacımız var. Bir değil, iki değil, binlerce “Vefa”ya. Yoksulların, işçi-işsiz gençliğin, öğrenci gençliğin, emekçilerin, Kürt halkının evlerine; nerede iseler oraya koşan; evini sırtında taşıyan, yaşamını boş zamanlarını değil, her anını devrime adayan gençlere ihtiyacımız var. Şöyle de söyleyebiliriz: Genç devrimciler şimdi “Vefa” gibi olmanın yollarını aramalı ve bulmalılar.

Büyük toplumsal değişimlerin, alt-üst oluşların arifesindeyiz. Tür-

kiye ve Kürdistan'ın nesnel koşulları, sınıf savaşı muazzam gelişmelere gebe. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, faşizmin baskı ve teröründen canı yanmış Kürt halkı kendilerine kurtuluş yolunu gösterecek bu iktidardan, onun devletinden, arkasındaki sermaye sınıfından kurtuluşun yol ve yöntemlerini, ne yapmaları gerektiğini anlatacak birilerini; bir gücü arıyorlar.

Bu koşullarda “Vefa”lar tayin edici olur. Tam da bunun için “Vefa” olmak zamanı!

5 Şubat 2021

SALLANIYORLAR, YÜKLENİRSEK YIKILACAKLAR!

Dinci faşist iktidarın Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kararlı, yiğit ve bir o kadar da onurlu mücadelelerinden duydukları korkuyu anlamak için şu sözlere bakmak yeter:

“Türkiye’nin böyle evlatları yoktur. Çocuk veya öğrenci dedikleri vandaldır, barbardır, gözlerini kan ve nefret bürümüştür”

Konuşan, Devlet Bahçeli. Devam ediyor, mafya çetelerinin hamisi konuşmaya;

“Sırtlarını ajanlara, zalimlere ve karanlık çevrelere dayamış olanlar evlat değil başı ezilmesi gereken zehirli yılanlardır...Bu işin şakası yoktur. Ağırlaşan meselenin hafife alınacak tarafı yoktur”

Hani mahalle kavgasında olsak, “vandal da barbar da, katil de sensin, gücün yeterse elini tutan mı var” demek vardı ama mahalle kavgasında değiliz ve bu yüzden konuşma özürsü bu faşistin hezeyanlarını ciddiye almanın anlamı yok.

Tüm bu sözlerde, yine de dikkate alınması gereken bir iki “laf” var. Nedir bunlar? “Ağırlaşan meselenin hafife alınacak tarafı yoktur. Bu işin şakası yoktur.”

Dinci faşist iktidarın içinde bulunduğu korku duygusunun kendini ele verdiği yer işte bu sözler. Bahçeli’nin atıp tutmaları mezarlıktan geçerken çalınan ısıktır; başka bir şey değil. Korku, işin şakasının olmadığı düşüncesi, Bahçeli faşistine has değil elbette. RTE’den dinci faşist iktidarın ayak takımına kadar hepsi aynı korku içindeler.

Korkunun adı “Gezi”dir; 6-8 Ekim serhıldanıdır. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin basit bir rektör atamasına karşı başlattıkları direnişle yaktıkları ateşin bütün bozkırı tutuşturmasından, “Melih Bulu hadisesi”nin tıpkı “Gezi”de olduğu gibi, “mesele üç-beş ağaç meselesi değildir”e dönüşmesinden korkuyorlar.

Süreci, bağırıp çağırarak, tehdit ederek, korkutarak engellemeye çalışıyorlar. Bunun için dinci faşist iktidarın kadroları, en tepesindekinden en diptekine kadar hepsi, podyuma çıkan mankenler gibi, sırayla, bazen birer birer, bazen topluca sahne alıp açıklamalar yapıyorlar. Somut, güncel hedef, Boğaziçi Üniversitesi şahsında tüm öğrenci gençlik ve üniversiteler. Ama gerçekte gözdağı Türkiye ve Kürdistan’ın tüm emekçi sınıflarına, devrimci demokrat güçlerine, gençliğine verilmek isteniyor.

Şu koroya bakın. Önce, dinci faşist iktidarın SS'i İçişleri Bakanı olarak sahne aldı ve “Türkiye ayağa kalksa Rektörlük makamının işgaline izin vermeye”ceğini ilan etti. Onu, işe yaramaz parlamentonun başı, M.Şentop izledi. Arkasından en büyük mahareti her kılığa girmek olan Numan Kurtulmuş aldı.

Yersiz bir korku değil onlarınki. İki ülkenin en ufak bir kıvılcımla tutuşmaya hazır kuru bir bozkıra döndüğünü herkesten iyi biliyorlar. Konuşma özüllü faşist Bahçeli'nin “askıda ekmek”i bu farkındalığın sonucu. Ama çaresizler. “Askıda ekmek”in aslında iki ülkede yoksulluğun resmen kabul ve tescilli anlamına geldiğini fark edip hemen çark ettiler.

Bozkırın tutuşmasını önlemek, kapitalist sömürü düzenini ve faşist devleti ayakta tutabilmek için kendini hiçbir yasayla sınırlamayan dörtbaşı mamur bir faşist diktatörlük kurmak istiyorlar. Daha doğru bir ifadeyle, eldeki artık yeterli gelmiyor ve eldekini yani dinci faşizmi, kendini sınırlayan her türlü yasal engelden, kurumdan kurtarmak için ileri gitmek, hedeflerine doğru ilerlemek zorundalar. Duramazlar, gevşeyemezler.

Gençliği, dolayısıyla üniversiteleri baştan sona faşistleştirmek ihtiyacı duyuyorlar. “Melih Bulu hadisesi” budur. Melih Bulu, “melih bulu” değildir; Melih Bulu faşizmin ele geçiremediği üniversitelere sokulmaya çalışılan bir kamadır. Dinci faşizmin ısrarı bundandır. Geri adım atamaz. Geri adım atmanın emekçi sınıflar önüne diktiği faşizm bariyerinin kırılması, tüm barajın yıkılmasıyla sonuçlanacak bir deliğin açılması anlamına geldiğini hesaplıyorlar.

Bu hesap her gün sokakta, üniversite alanlarında kararlı, yiğit bir mücadeleyle bozuluyor. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemin içinden doğan “baş eğmıyoruz”, “aşağı bakmıyoruz” sloganı şimdi her tarafta, emekçilerin, gençliğin dilinden yankılanıyor. Faşizmin saldırıları artık her yerde karşı saldırılar ve kararlı mücadeleyle karşılanıyor.

Vahşi bir saldırıyla onlarca gözaltına alınan Birleşik Mücadele Güçleri, “Saldırılarımız bizi durduramayacaktır. Terör çetenizi yıkmaya geliyoruz. Buradan bir kez daha yineliyoruz! Tüm baskılarınıza karşı direnişi, birleşik mücadeleyi örgütleyecek ve ‘aşağıya bakmayanların’ öfkesi ile üzerinize yürüyeceğiz. Faşist ittifakınızın artık yarını yoktur!” sözleriyle meydan okuyorlar.

Birleşik Mücadele Güçleri, bu cesur, kararlı, mücadeleci ruh halini devrim ve iktidar perspektifiyle tamamlamalıdır. Meselenin can alıcı noktası budur ve dinci faşist iktidardan onun arkasındaki tekelci sermaye sınıfına kadar hepsinin asıl korkusu budur.

Korkuyorlar ve sallasan yıkılacaklar! Sorun, emekçi sınıflara yıkılacak olanın yerine ne konulacağını anlatmakta... Birleşik Mücadele Güçlerinin zaman geçirmeden yapması gereken budur.

6 Şubat 2021

AH ŞU “CE-HA-PE”

Dinci faşist iktidarın başının diline doladığı sözdür bu; biliyoruz. Fazlası var, “Bay Kemal” gibi ya da “çarkçı Kemal” gibi. Saymakla bitmez.

Buna karşılık, K.K'nın yani Kılıçdaroğlu'nun bu aşağılayıcı üsluba “çelebi” bir üslupla yanıt verip “Allah aşkına” diye başlayan ardı arkası gelmez sorularla yanıt verdiği de herkesin malumu.

İnsan bütün bunlara bakarak aralarında sahici bir kavga olduğuna; KK ve partisinin dinci faşist iktidara gerçekten “muhalafet” ettiğine inanabilir ya da böyle bir düşünceye kapılabilir.

Nitekim kapılıyorlar da. Hem de ciddi ciddi. Sıradan insandan söz etmiyoruz. Parti kurmuş, devrimci ya da sosyalist olduğunu iddia eden çevrelerden, güçlerden söz ediyoruz. Kaç kez, dinci faşist iktidara karşı, KK ve partisini, CHP'yi desteklediler, seçimlerde oy vermeleri için kitleleri sandık başına çağırdılar. Daha da ileri gittiler, kendi partileri dururken, bir belediye başkanlığı kaparız umuduyla, CHP'den belediye başkanlığına, hatta milletvekilliğine aday bile oldular.

Sanki başka alternatif, mesela devrim gibi bir alternatif yokmuş; AKP-CHP arasında bir seçim yapmak zorundalarmış gibi, hep şu kafayla hareket ettiler: “AKP'ye karşı CHP'nin kazanması fena mı olur” Kitleleri KK ve CHP'ye; daha da somutlarsak, örneğin, MHP eskisi olduğu tes-cilli Mansur Yavaş'a, gerici İmamoğlu'na oy vermeye çağırdılar. Çünkü “faşizmi geriletmek” üzereydiler.

Hep söyledik, hep işaret ettik, olgularla, somut verilerle kanıtladık ki, KK ve partisi CHP, dinci faşizmin payandasıdır. Şu nokta daima hesaba katılmanın da ötesinde, politik tahlillerin merkez noktası olarak ele alınmadan hiçbir doğru tahlil yapılamaz: Türkiye ve Kürdistan'da şiddetli bir iç savaş var ve bu iç savaşı kazanmak için tüm burjuva güçler, burjuva muhalafet, burjuva sınıf vb vb. dinci faşist iktidarın arkasında dizilmişlerdir.

Tüm yetkilerin tek merkezde toplanması süreci, burjuva muhalafete ve sermaye sınıfına, emperyalist güçlere rağmen başlatılmış ve halen sürdürülmekte olan bir süreç değildir. Bu süreç tüm bu güçlerin desteği ve onayı ile başlatılmış bir süreçtir.

Dinci faşist iktidarın Deniz Baykal ve CHP eliyle iktidara taşınmasından ve önünün açılmasından söz etmiyoruz artık. “Adam kazandı” sözüyle Cumhurbaşkanlığı'nın RTE'ye altın tepside sunulmasından ya da dokunulmazlıkların kaldırılmasıyla HDP'lilerin zindanlara atılmasında KK ve partisi CHP'nin dinci faşist iktidara desteğinden de... Kürt halkına karşı giriştiği her katliamda, her işgal hareketinde sınırsız destek vermesini de bir kenara koyuyoruz. Çünkü tek tek olaylar saymakla bitmez.

Tüm bunların özü şöyle özetlenebilir: Birleşik devrimin önlenmesinde, devrimci gelişmelerin önünün alınmasında; her kritik dönemde KK ve partisi CHP, diğer gerici, faşist burjuva partilerle birlikte dinci faşist partinin ve onun başı RTE'nin arkasında hizaya dizilmişlerdir. Onlara tekelci sermaye sınıfı tarafından verilen görev, kritik anlarda dinci faşist iktidarın, onun başının arkasında durma; sair zamanlarda ve önemsiz konularda onunla didişmedir. Görevin ikinci bölümü emekçi sınıfların ve dahi sosyal reformistlerin aldatılması için şarttır.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin çıktığı kıvılcımın dinci faşist iktidarla birlikte düzeni de götüreceği bir yangına dönüşmesi tehlikesi belirlince bakın KK ve partisi CHP, her fırsatta kendilerini aşağılayan RTE ve dinci faşist iktidara nasıl destek vermeye başladılar.

Örnekleri rastgele sıralayalım. Birinci örnek, CHP'nin sözcüsü Faik Öztrak'tan. Bu adam, dinci faşist iktidarın bir provokasyonu olduğu her halinden belli “Kabe” hadisesini dinci faşist iktidara destek vermek için fırsat belleyerek Boğaziçili öğrencilere şöyle yükleniyor:

“İnsanlığın mukaddes değerlerine yönelik hiçbir saldırıyı ve aşağılamayı kabul edemeyiz. Bu alçak provokasyonu şiddetle kınıyoruz. Görünen ve görünmeyen sorumlularının bir an önce ortaya çıkarılmasını bekliyoruz.”

Dinci faşist iktidarın RTE şefliğinde, halkları öğrencilere karşı kışkırtma girişimine işte böyle omuz veriyorlar.

Destek için sazı Öztrak'tan Kaftancıoğlu alıyor. Hani şu faşistlerin babası Türkeş'in ölüm yıldönümünde evini ziyaret eden CHP İstanbul il başkanı... Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, RTE'nin “Yüreklere varsa...” meydan okumasına “istifa et” çağrısıyla yanıt verip bu çağrı geniş bir kesim tarafından kabul görünce şu açıklamayı yapıyor:

“İstifa et' demeyeceğiz çünkü cumhurbaşkanı seçilmiş, kayyum rektör ise siyasi gerekçe ön planda tutularak atanmış bir kişi. Bu nedenle 'Melih Bulu istifa' diyecek, seçilmiş cumhurbaşkanını ise sandıkta halkın takdirine sunacağız. Halkın iradesine saygı duymayanların anlamasını beklemek zor olsa da durum böyle”

Gelelim sosyal reformistlerin yerel seçimlerde canhıraş destekle-

dikleri Mansur Yavaş ve İmamoğlu'na. Önce, MHP eskisi bir faşist olan Mansur Yavaş:

“Rektör sorumluluğu almadı, hadi gençler siz alın, PKK'ya ve başka terör örgütlerine fırsat vermeyin” Soru soran gazeteci, dinci faşist iktidarın geri adım atmasının bir ayaklanmaya yolaçmasından korkuyor. Her faşist gibi, darkafalı Mansur Yavaş kendinden emin, tahlil yapıyor:

“Hayır bence bir başkaldırıya yol açmaz. Hem okullar kapalı hem de konjonktür buna müsait değil Nagehan Hanım. Mesela bakın dün OD-TÜ'de küçük bir grup da kendi rektörlerini protesto etmek istedi ama o tutmaz, zira rektör yeni göreve başlamamış, artık yapay olur. Diğer üniversiteler ile ilgili böyle bir zemin mevcut değil.”

CHP, dinci faşist iktidara desteğini dört koldan veriyor. Sazı biri bırakınca öteki alıyor. İmamoğlu, olası bir yangına karşı itfaiye eri görevini yükleniyor. Haber şöyle:

“İmamoğlu bir yandan da yetkilileriyle görüşmeler yapmakta olduğunu söyleyerek, onlara barışçıl yöntemlerle kendilerini ifade eden gençlere gösterilecek tavırda hoşgörü ve anlayışın esas alınması gerektiğini belirterek, bu konudaki girişimlere ısrarla devam edeceğini de vurguladı.”

Bu kadarı yeter. Hala CHP'yi dinci faşist iktidara karşı, daha doğrusu, faşizme karşı bir demokrasi gücü ve ittifak gücü olarak görenler bu tablodan utanıp ders çıkarırlar mı? Sanmıyoruz. Burjuvaziyle uzlaşma düşüncesi iliklerine kadar işlediği ve bayraklarında “burjuvaziden umut kesilmez” ya da “devrim tamam da ona daha çok zaman var” yazılı olduğu için, sanmıyoruz.

Ama iki ülkenin emekçi sınıfları ve yoksul halkları şu CHP zokasını artık yutmayacaklar.

6 Şubat 2021

ANAYASA DEĞİL DEVRİM LAZIM

Birkaç gün önce RTE çıktı ve “Belki de şimdi Türkiye'nin tekrar anayasayı tartışmasının vakti gelmiştir” deyiverdi. On yıl öncesinin “umut fırtınasını” yaratamadı kuşkusuz (Adalet Bakanı'nın “açıklama bizi heyecanlandırdı” demesine bakmayın siz!)

Burjuva “muhalefet” açıklamaya mesafeli davrandı. Artık mutad olduğu üzere her şey seçime bağlandı. “Cumhur İttifakı'nın eriyen oyları” üzerinden, “%50+1” üzerinden RTE'nin hamlesi karşılandı. Hemen tüm burjuva “muhalefet” partileri, hatta emperyalist tekellerin sözcülüğünü yapan gazete ve televizyonlar, benzer bir “eleştirel tutum” aldılar.

Nihayetinde dinci faşizmin “ekonomi ve hukuk reformu” çıkışının emekçi yığınlarda hiçbir inandırıcılığı olmadığı gibi, sermaye çevrelerinde de bir albenisi olmadı. Ama... özellikle küçük burjuva uzlaşmacılığı açısından, durum biraz daha farklı.

CHP ile görüşme esnasında HDP eşbaşkanı, 1921 Anayasası referansıyla bu tartışmaya katıldı. Parti sözcüsü ise “İktidar eğer bu tartışmayı bir oyalama, bir nefes alma iktidarını sürdürme anlayışı içinde gündeme getiriyorsa, bu doğru bir tutum değildir. Çünkü yeni bir anayasa, yeni bir toplumsal sözleşme sadece Cumhur İttifakı ile yapılamaz, bütün siyasi partilerin STK'ların, yurttaşların bu tartışmaya katılması görüşlerini söylemesini ve anayasa konusundaki iradelerini belli etmesi ile yapılabilir. Dolayısıyla böyle bir tartışmaya ihtiyaç var elbette. Ama bu şekilde değil. Sistemi değil, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemini değil, toplumu ve demokrasiyi güçlendirecek bir anayasaya ihtiyaç vardır. Bir şey hatırlatmak istiyorum. Çok eleştirdiğimiz yürürlükteki anayasayı bile bu iktidar uygulamamaktadır. Bakın Anayasasının 90'ncı maddesine. Anayasa 90'a göre AİHM kararları bağlayıcıdır, AİHM'in Demirtaş kararı hala uygulanmamıştır. İktidarın kullandığı dil ve söylem uygulamaları HDP'yi tasfiye etme çalışmaları uzlaşmacı, kapsayıcı ve katılımcı bir anayasa yapım sürecine işaret etmemektedir. Önce bunların değişmesi gerekmektedir. Önce bir yol temizliğine ihtiyaç vardır, önce zihniyet değişikliğine, söylem ve dil değişikliğine ihtiyaç vardır uygulamaların değişmesine ihtiyaç vardır.” dedi.

Uzlaşmaz sınıfların duraksız mücadelesi üzerine yükselen bir top-

lumda, bu savaşımın uğrak ve dengelerinin ifadesi olan hukuki metinleri çözüm ve kurtuluşun ifadesi olarak gören küçük burjuva dar görüşlülük, RTE'nin önünü açtığı tartışma platformuna işte bu şekilde atıyor adımını. Hatta bir süredir “ayrı bir parti kuracak” söylentileri ile gündeme gelen Ayhan Bilgen, bir eğilim temsil ettiği oranda adını veriyoruz kuşkusuz, “yeni anayasa” tartışmasını coşkuyla karşılıyor: “Mevlana, Şems'in geldiğini müjdeleyen kişiye hırkasını hediye ettiğinde yalan olabilir diye uyardıklarında, ‘Ben yalanına hırkamı veriyorum, gerçeğine başımı veririm’ demişti. Anayasa tartışma süreci bile Türkiye için değerlidir.”

Boş bir kabuktan öte bir anlamı olmayan “hukuk metinlerine” bu körü körüne bağlılık, bu inanması güç “saflik” karşısında insan dehşete düşüyor. Bu ülkenin yakın ve uzak tarihi, adına yasa denen, anayasa denen metinlerin nasıl bir çırpıda bir kenara atıldığının örnekleriyle doludur. “Anayasal haklar” denen şeylerin, basit bir polis veya jandarmanın, hatta sıradan bir bekçinin karşısında hiçbir hükmünün olmadığını, hemen her gün görüp yaşamaktadır milyonlarca emekçi. Ama küçük burjuva dar görüşlülük, ne yaşadıklarından bir şey öğrenir, ne gerçekliği kabul etmeye yanaşır. Onu sermaye düzenine bağlayan o kalın zincir, burjuvazi taraftan sürekli ve sürekli aldatılmayı olanaklı hale getirir.

Dinci faşist iktidar, eğer bir “yeni anayasa ihtiyacı”ndan bahsediyorsa, bunun asıl sebebi, daha önce de işaret ettiğimiz gibi, bu zorlu iç savaş koşullarında mevcut haliyle bu faşist anayasaya ve yasal hükümlere bile tahammül etmelerinin mümkün olmayışıdır. Daha önce İçişleri Bakanı SS, AYM başkanı ile polemiginden bunu apaçık söylemişti. “Yasalık bizi boğuyor” çığılığı, dinci faşizmin mevcut duruma verdiği tepkiydi. Pratikte hemen her tür yasayı askıya alan, her tür engelden kurtulmuş enerjik bir idari yapı kurmaya çalışan dinci faşist iktidar açısından “yeni anayasa”nın asıl anlamı, tam da böyle bir enerjik yapıya “anayasal destek” sağlama ihtiyacıdır, daha ötesi değil.

Bugün burjuva “muhaleteti” bile bir “sürtünme kuvveti” olarak görüyor dinci faşizm. Daha doğrusu, sınıflar mücadelesinin geldiği düzey, sermaye düzeni açısından her tür “çatlak sesi” bertaraf edilmesi gereken bir etmen haline getirmiş durumda. Tabiri caizse bir “monolitik yapı” gerekiyor sermayeye. Küçük burjuva uzlaşmacılığı ise, muazzam bir dar görüşlülük içinde gündeme gelen tartışmayı, kendi hayal dünyası için bir tartışma platformuna çevirmeye kalkıyor!

“Bilindiği gibi, son tahlilde toplumsal yaşamın sorunları, sınıf mücadelesinin en şiddetli, en keskin biçimiyle yani iç savaşla karara bağlanır.” (Lenin)

Bu gerçek asla akıldan çıkarılmamalıdır. “Toplum sözleşmesi”, “top-

lumsal barış/uzlaş" gibi boş sözlerle, "çoğunluğun iradesi" türünden boş gevelemelerle oyalanmak, ölü metinlerden yepyeni bir geleceğin doğacağını beklemek, ancak küçük burjuva uzlaşmacılığına has dar kafalılıktır. Geleceği kazanmak isteyen bu ham hayallerle oyalanmayı bırakmalıdır. Bu uzlaşmacı anlayışın acısını sadece anlayışın sahipleri çekmiyor. Etkili oldukları ölçüde ve etkili oldukları kitleler de bu uzlaşmacı anlayışın sonuçlarından acı çekiyor. Türkiye ve Kürdistan halkları acı çekiyor.

Özgürlüğü ve geleceği kazanmak için "tayin edici anda ve tayin edici yerde daha güçlü olmak, zafer kazanmak gerekir."

Sürüp giden acımasız sınıf savaşımının şaşmaz kuralı budur!

7 Şubat 2021

FAŞİZMİN KOROSU TAMAM

Daha önceki bir makalemizde dinci faşist iktidarın kadrolarının en tepesinden en diptekine kadar, hepsinin podyuma çıkan mankenler gibi, sırayla, bazen birer birer bazen topluca sahne alıp Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemlerini karalayan açıklamalar yaptıklarına işaret etmiştik.

Eksik bırakmışız. Mafya ayağını unutmuşuz. Mafya, iktidarın, sadece güncel olanın değil, tekelci sermaye egemenliğinin temel direklerinden biri haline geleli uzun yıllar oldu. Susurluk ve öncesine kadar uzatılabilir bu tarih. İç savaşın kaçınılmaz sonucudur bu. Sermaye sınıfı ve onun bütün hükümetleri iç savaş kazanmak için ellerindeki tüm araçları alana sürüyorlar.

Mafya, 12 Eylül faşizminden başlayarak, devletin bir parçası haline dönüştürülmeye başlanmıştır. “Susurluk kazası” dipte biriken bu tortunun su yüzüne vurma hali oldu. İç savaş, burjuva egemenliği işte böyle çürütüyor.

Tekelci sermaye egemenliğinin politik iktidarlarının kadrolarından söz ederken mafyadan mutlaka söz edilmelidir. Eksik bırakmıştık; eksikimizi tamamlamak zorundayız. “İyi olacak hastanın ayağına doktor kendisi gelmiş” misali, mafya imdadımıza yetişti. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine karşı dinci faşist iktidarın oluşturduğu koroda mafyanın sesi eksikti. Karısını elindeki kiralık katillerden birine, çocuğunun gözü önünde öldürten mafya başı koroya katıldı ve “Kayyum rektör” Melih Bulu'ya “ne olursun istifa etme” minvalinde bir ricada(!) bulundu.

Perde arkasındaki suflörün Devlet Bahçeli olduğundan ya da en azından onun izin ve onayı ile yapılmış bir “rica” olduğundan kuşku duyulmamalı. Korku, ortak korku. Mafya başının korkusuyla, Meclis Başkanının korkusu aynı: Boğaziçi Üniversitesinde çakılan kıvılcımın bozkırı tutuşturan bir yangına dönüşmesi.

Örneğin, mafyacı, “Lütfen! Sakın istifa etmeyiniz. (Üslubun zarafetine bakar mısınız!) İstifa ederseniz bu terörist eylemcilerin önünü açarsınız” diyor.

Dedik ya en diptekinden en tepedekine kadar hepsi aynı korkuyu yaşıyorlar diye. İşte en “tepe”dekilerden birinin, Meclis Başkanı Mustafa Şentop'un korkusunu açığa vuran sözler:

“Özellikle çevremizde gelişen, Rusya'daki olaylarla birlikte baktığımızda sanki bir süre sonra yapılması düşünülen, beklenen, muhtemel olaylar için burada bir eylemlilik çekirdeği oluşturmak, bunu sıcak tutmak gibi bir amaç varmış gibi düşünüyorum. Çünkü bunu başka türlü izah edebilmek, bunu bir rektör ataması bağlamında izah edebilmek mümkün değil, tüm parametreleri bir araya getirdiğimizde. Burada başka bir tablo var. Başka bir hazırlığın ipuçları görülüyor, seziliyor. Buna devlet müsaade etmez.”

Birleşik toplumsal devrimden, böyle bir devrime yol açacak bir ayaklanmanın patlak vermesinden; Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin “kayyum rektör”e karşı başlattıkları eylemlerin bozkırı tutuşturan bir kıvılcıma dönüşmesinden nasıl bir korkuya kapıldıkları çok açık. Türkiye ve Kürdistan'da böyle bir zemin var. Böyle bir zemin olmasaydı sermaye sınıfı, onun politik iktidarı böyle bir korkuya kapılmazlardı.

Emekçi sınıflar tarafında, birleşik toplumsal devrim tarafında eksik olan şey, “Halkların güven duyacağı” bir odak idi. HDP'den istifa etmiş milletvekili Ahmet Şık, böyle bir odağın inşa edilmesi gerektiğine işaret etmiş. Tümüyle doğru bu düşünceye katılmakla birlikte, buradan şunu söyleyelim ki, artık böyle bir odak var. Henüz zayıf ve henüz sürecin başında da olsa, böyle bir odak var. Bu odak, Birleşik Mücadele Güçleri'dir.

Bu odağın, Birleşik Mücadele Güçleri'nin temel görev ve amacı, faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştırarak faşizmi yıkmak ve emeğin iktidarını kurmaktır. Tüm iktidarı halka vermek, Halk İktidarını kurmaktır. Mesele, faşizme “itiraz” derekesine indirgenemez, indirgenmemeli. Böyle bir söylem, bu tür kavramlar halklara güven vermeyeceği gibi, faşizmin ana yüklenicisi, sınıfsal taşıyıcısı tekelci sermaye sınıfıyla uzlaşma kapılarını açık tutmaktan başka bir işe yaramaz. Emekçi sınıflar, ne bu kapıdan girerler ne de bu kapıyı açık tutanlara güven duyarlar.

Boğaziçi Üniversitesi'nin yiğit öğrencilerine destek eyleminde polis eline düşen bir gencin sözleriyle söyleyecek olursak, “sadece kayyum gitmemeli ama taht da yıkılmalı”. Evet “taht” yıkılmalı ve tüm iktidar halka verilmeli, halk iktidarı kurulmalı. Üniversitenin de, emekçi sınıfların da kurtuluşu buradan geçiyor. Bunun olası olmadığını düşünecek olanlara, Meclis Başkanı Mustafa Şentop'un sözlerini tekrar tekrar okumalarını ve o sözlerdeki korkunun nedeni üzerinde uzun uzun düşünmelerini öneririz.

Gençliğin kararlılığına ve cesaretine bakarak da nasıl bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu anlayabilirsiniz.

Dinci faşizm ve tekelci sermaye sınıfı, yaklaşan bu fırtınaya, mafya dahil, tüm güçlerini harekete geçirerek korosunu tamamlıyor.

Birleşik Mücadele Güçleri de geç kalmamalı...

9 Şubat 2021

BMG HALKLARIN GÖZLERİNİ ÇEVİRDİĞİ DEVİRİMCİ ODAK OLMALI

Soruyla başlamak istiyoruz. Türkiye ve Kürdistan'da böyle bir devrimci odak ihtiyacı var mı? Yanıtımız belli: kesinlikle, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde böyle bir odak ihtiyacı var ve daha fazlasını söyleyelim, bu ihtiyaç karşılanması çok acil hale gelmiş yakıcı bir ihtiyaçtır.

Bu kanı, bu tespit diyelim, artık sadece Leninistler tarafından değil, sınıf savaşıyla yakından ilgilenen ve bu konuda belli bir birikim sahibi sol/devrimci insanlar tarafından da paylaşılıyor. Çünkü makalemizde bunun bir örneğini vermiştik. Aynı makalemizde böyle bir odağın var olduğunu, henüz işin başında olmasından ötürü zayıf olduğunu ifade etmiştik. Birleşik Mücadele Güçleri böyle bir bir odaktır; önu açık, iddialı, kararlı, faşizm ve kapitalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götürecektir cesaret, bilinç ve perspektife sahip bir güçtür.

Birleşik Mücadele Güçleri'nin çünkü açıklaması bu konudaki umudumuzu bir kat daha artırdı. Şöyle deniyordu çünkü açıklamada:

“Biz kapitalist-emperyalist sistemin azgınca saldırılarından kurtulmak için devrimden başka çıkar bir yol yok diye kurulduk”

Evet, emperyalist-kapitalist sistemden kurtuluşun başka yolu yok. Aynı şekilde faşizmden kurtuluşun da başka yolu yok. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını, yoksullarını, işsizlerini, her gün katledilen kadınlarını, geleceği karartılan gençliğini bu cehennem hayatından kurtarmanın başka yolu yok. Kurtuluşun yolu birleşik toplumsal devrimdir. Devam ediyor Birleşik Mücadele Güçleri açıklamaya;

“Saldırıların temeli iddialarımızdır. İddialarımızda ne kadar ciddi olduğumuzu göreceksiniz. Bizim bu iktidardan hukuk talebimiz yoktur, adalet talebimiz hiç yoktur.”

Kararlı ve iki ülkenin emekçi sınıflarına, yoksullarına güven verici sözlerdir bunlar. Emekçi sınıflar, yoksullar, her gün katledilen ve on yıllardır katliamcı zulüm altında yaşayan Kürt halkı bu düzenden, bu düzenin politik güçlerinden, iktidarlarından, partilerinden “adalet-hukuk” talep edilmeyeceğini yaşamın kendisinden öğrenmişlerdir. Sosyal reformist politik güçler, buna rağmen, “adalet-hukuk” istemlerini bayraklarına yazarak kitleleri aldatmayı sürdürmüşlerdir. Birleşik Mücadele Güçleri'nin bu

çıkışı sosyal reformistlerin kitleleri aldatma cesaretini kıracak; halkların tüm dikkatlerini birleşik devrime çevirecektir.

“Cesareti, umudu ve mücadeleyi tüm topluma bulaştırmaya kararlıyız. Boğaziçili öğrencilere, işçilere, kadınlara, Kürtlere, Alevilere, LGBTİ+’lara açtığınız savaşta tarafız. Bu süreçte tutuklanan ve ev hap-sinde tutulan herkese mücadele sözü veriyoruz.”

Bu bir meydan okumadır; olması gereken, yapılması gereken, birleşik devrim cephesinde savaşan tüm güçlere moral, güç ve cesaret veren bir meydan okumadır.

Bütün bunlarla birlikte, BMG'nin mutlaka ve hızla, zaman yitirmeden gidermesi gereken eksikliklerine de işaret etmeyi Birleşik Mücadele Güçleri'ne karşı görevimiz olarak kabul ediyoruz. Bu eksikliklerin başında BMG'nin ne için mücadele ettiklerini, zaferi kazanmaları durumunda hangi sınıf için nasıl önlemler alacaklarını şimdiye kadar ortaya koymamış olmaları geliyor. Henüz işin başında olduklarını biliyoruz ve bu nedenle, sözlerimiz bir eleştiri olarak değil, “içerden” dostça bir uyarı olarak anlaşılmalıdır. Bu küçük parantezden sonra devam edebiliriz.

Devrimci bir hareket emekçi sınıfları, ezilen halkları mücadeleye çağırıyorsa “Birleşme, örgütlenme ve mücadeleyi yükseltme” çağrısı yapmakla yetinemez. Eğer, kitlelerin uğruna dövüşeceği, mücadele edeceği hedefler son derece net ifadelerle belirlenmemişse, bu çağrı kitleler için soyut kalmaktan öteye gitmez. Kitleler ne için örgütlenecek, birleşecek ve mücadele edecek? Kitleler, sırf mücadele etmiş olmak için mücadele etmezler.

BMG amaç ve hedeflerini kitlelerin anlayacağı açıklıkta ve kısalıkta ifade etmek zorundalar. Faşizm yıkılınca ne olacak? Yerine ne geçecek ya da geçirilecek? Örneğin, Kılıçdaroğlu, kendisinin ve Partisi CHP'nin dinci faşist iktidarın payandası olduğunu herkesten iyi bilmesine rağmen, dinci faşizmden, kapitalist sömürden kurtulmak isteyen kitleleri yanına çekmek için yedi maddelik bir program açıklıyor. Açıkladığı şeylerin halklara karşı savaşmış olanların çıkarlarını korumaya yönelik olmasının konumuz açısından önemi yok. Burada burjuva partinin, kitlelerin desteğini almak için kullandığı yönteme dikkat etmek gerekir. 70'li yılların başında Ecevit, emekçi sınıfların desteğini arkasına almak için, tıpkı bugün Kılıçdaroğlu'nun yaptığı gibi, asla yerine getirmeyeceği vaatlerde bulunmuş, “Halk iktidarı kuracağız”, “toprak işleyenin, su kullananın” sloganlarıyla kampanya yürütmüştü.

Buradan çıkarılacak basit ders şudur: Birleşik Mücadele Güçleri, iki ülkenin ezilen, yoksul, emekçi sınıflarının, gençliğin, kadınların gözlemlerini çevirdikleri, ne dediğine baktıkları bir odak olmak için cesaret, ka-

rarlılık, meydan okuma gibi düşmanın savaş azmini kırmaya yönelik şeylerin yanı sıra, iktidarı bir devrimle ele geçirme, tüm iktidarı halkın eline verme, halk iktidarı kurma iddia ve kararlılığında olduğunu; tüm bunları çıkmaz ayın son çarşambasında gerçekleşecek şeyler olarak değil, güncel pratik meseleler olarak ele aldığını ortaya koymalıdır.

BMG, emekçi sınıfların çıkarları için hangi talepleri öne sürdüğünü; örneğin yoksulluğu, işsizliği ortadan kaldırmak için neler yapacağını, bunun için gerekli kaynakları nereden bulacağını, kapitalist sömürü düzenini yıkma işine nereden başlayacağını; alacağı ilk büyük önlemlerin neler olacağını ve sömürücülerin direnişini kırmak için hangi yol, yöntem ve araçlara başvuracağını açıklamalıdır. Milyonların ve milyonların açık, kesin desteği ancak böyle alınabilir.

Ezilenler, yoksul kitleler, işçi sınıfı, sayıları on milyonlarla ölçülen işsiz kitleler, iflasa sürüklenen esnaf, evine ekmek götüremeyen, çocuğuna bir çikolata bile alamayan emekçiler bu düzenden kurtulmak istiyorlar. Yani bir devrim istiyorlar. Tam da BMG açıklamasında ifade edildiği gibi, bütün bu karanlık tablodan kurtulmak için başka bir yol yok.

Devrimin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını, derinliğini anlatmak çok önemli. Ama en az bunun kadar, yeri geldiğinde bundan da önemli olan şey, ezilen halklara, emekçi sınıflara, devrimle birlikte neler yapılacağını anlatmaktır.

Milyonların yıkıcı enerjisini harekete geçirecek şey budur.

10 Şubat 2021

ANAYASA TARTIŞMALARI

Dinci faşist iktidarın başı yem olarak yeni anayasa oluşturma tartışmalarını başlattı ya, darkafalı ahmaklar takımı, sazan balıklarını kıskandıracak bir saflıkla bu yemin üzerine atladılar. Kimisi, “yalan olanına hırkamı; gerçeğine canımı veririm” gibi ucube laflarla kapıldığı hayalleri anlatmaya başlarken; uzlaşmacı küçük burjuva partinin yetkilileri ise, ellerindeki Kürt kanı henüz kurumamış olan, dinci faşist iktidarın eskimiş kadrolarıyla “yeni anayasa” üzerinde fikir teatisine başlamış.

Oysa, dinci faşist iktidarın başının bu tartışmayı niye ortaya attığı çok açık. Dinci faşist iktidar ve tekelci sermaye sınıfı, sınıf egemenliklerini korumada ve sürdürmede çok zorlanıyorlar. Sadece son sekiz ay içinde üç milyon kişinin işsiz kaldığı, esnafın iflas etmekte olduğu, işsizlikle birlikte açlık ve yoksulluğun korkunç boyutlara ulaştığı biliniyor. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet açısından işin daha kötüsü, bu durumda çıkış yolu da bulamıyor. Bulamayacaklar.

Çıkış yolunu, faşist devletin baskı ve terörünü artırmakta buluyorlar. Dinci faşizm, Türkiye ve Kürdistan halklarını teslim alabilmek için bugüne kadar elinden gelen her şeyi yaptı. Devletin tüm kurumlarını faşistleştirmenin yanı sıra, Barolar Birliğini ve diğer meslek odalarını ele geçirmek, kendi hakimiyeti altına almak için her yolu denedi. Tüm bunlardan dişe dokunur bir sonuç alamadı.

Kendi anayasasını bir kenara bırakarak, kendini hiç bir yasayla sınırlanmamış bir diktatörlük kurmaya çalıştı. Mevcut faşist anayasayı bile rafa kaldırarak toplumu dinci faşist iktidarın başının, RTE'nin çıkaracağı KHK ile yönetmeye başladılar. Boğaziçi Üniversitesi olayı bunun son örneği oldu. Üniversiteleri tümenden ele geçirmek ve toplumda faşizme karşı olan tüm direnç noktalarını ortadan kaldırmak için kolları sıvamış durumdalar.

Tüm yetkilerin tek merkezde toplanması sürecinin devamıdır olan bitenler. Tüm yetkilerin tek elde toplanması, CHP'den başlayarak, tüm düzen partilerinin esasında üzerinde anlaştıkları bir süreçtir. CHP, dokunulmazlıkların kaldırılması sürecinde dinci faşist iktidara bu nedenle destek vermiştir. “Adam kazandı” mesajı bunun için atıldı vb vb. Kısaca, süreç yeni bir süreç değil, geçmişi var; şimdi devamını yaşıyoruz. Tüm

düzen partilerinin temel hedefi, iç savaşın düzen tarafından, tekelci sermaye sınıfı güçleri tarafından kazanılmasıdır.

Dinci faşist iktidar, bu hedefe doğru yol almaya çalışırken ve yol almak için tüm burjuva yasallığını bir kenara atarken, yine de kendine yasal bir dayanak yaratma ihtiyacı duyuyor. Kurmaya çalıştığı topyekun faşist diktatörlüğe yasal bir zemin yaratmak; bu yasal zemine dayanarak daha rahat ve engelsiz biçimde hedefine gitmeye çalışıyor.

Yeni anayasa tartışmaları budur ve ancak bu gerçek iyi kavranabilirse, dinci faşist iktidarın ne yapmaya çalıştığı anlaşılabilir. Bu anlaşılmadığında, sorunun özünü kavramama hali uzlaşmacı anlayışla birleşince dinci faşizme, dinci faşist iktidara kapı aralanmaya başlıyor. Dinci faşist iktidara karşı, dinci faşizme karşı kararlı bir tutum, kararlı bir mücadele yerine, “hele bir bakalım ne getirecekler” düşüncesi yerleşiyor.

Son örnek, gerici/faşist partilerle “demokrasi ittifakı” kurma hayallerindeki HDP Eş Genel Başkanı'ndan geldi. Kimlerle ve nasıl bir demokrasi ittifak kuracakları bir yana; gazeteci soruyor: “Erdoğan’ın dün bir açıklaması vardı, ‘Yeni anayasa konusunu bütün partilerle konuşabiliriz, bunun zeminini hazırlıyoruz’ demişti. Siz ne dersiniz?”

HDP Eş Genel Başkanı, dinci faşist iktidarın gerçek yüzünü teşhir edeceğine kapıyı şöyle aralıyor:

“HDP olarak yeni anayasa meselesinde bizim duruşumuz nettir. Nasıl bir anayasa hazırlayacaklar, buna bakacağız. Ceplerinde ne var, nasıl gelecekler, muhalefet partilerinin kapılarını nasıl çalacaklar? Onu bilmiyoruz. Dolayısıyla biz HDP olarak elbette ki toplumun tüm kesimleriyle ortak bir anayasanın çıkarılması konusunda hemfikiriz. Sadece hükümetin belirleyeceği bir yeni anayasanın Türkiye’ye hizmet etmeyeceği, faydalı olmayacağı kanaatini taşıyoruz. Elbette ki bütün muhalefet partilerinin görüşlerinin alınması gerekmektedir, bu önemlidir. Ancak STK’ler başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerini bu meseleye katmakta fayda vardır.

Dinci faşist iktidarın başının, UKH’ni ve aslında tüm Kürt halkını katledilmesi gereken bir sürü olarak gören ortağının hazırlayacağı anayasa olsa olsa faşist, faşizme yasal dayanak sağlamayı amaçlayan bir anayasa olabilir diyeceğine, “faşizmin cebinde ne var ona bakacağız” diyor. Karar vermek için katliamcı faşizmin cebine bakan anlayışın neresi net, onu da biz anlamadık! Şüphesiz “Ancak STK’lar başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerini bu meseleye katmakta fayda vardır.” sözleri inandırarak söylenmişse, ancak zambak saflığındaki bir anlayışın ürünü olabilir. Bilerek ve devrimci demokrat kesimleri oyalamak amacıyla söylendiğini ise düşünmek istemiyoruz.

Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, yeni anayasa tartışmalarını öyle gündem saptırmak vb şeyle için değil, kurmayı tasarladıkları dört başı mamur faşist diktatörlüğe yasal dayanak sağlamak için başlatmışlardır. İç savaşı kazanmak için buna ihtiyaç duyuyorlar. Şayet planları yolunda giderse, ki bu kesin değil, sonucu sınıf savaşı tayin edecektir, 2023'e kadar, muhalefetin de “yerli ve milli olanını” oluşturacaklarını zaten ilan etmiş durumdalar. Ancak bunun için yeni bir anayasaya ihtiyaç duyuyorlar. Tekrar etmekte yarar var: Şayet başarılılarsa, kim bilir, belki de yeni anayasanın ilk maddelerinden biri, “dinci faşist iktidar değiştirilemez, değiştirilmesi dahi teklif edilemez” biçiminde olur.

Dinci faşizmin bu planlarını bozmak, bozguna uğratmak mümkün ve uğratılacaktır da. Ancak bu, dinci faşist iktidarın “cebine bakarak” değil, “faşizmi yıkacağız, emeğin iktidarını kuracağız” şiarıyla başarılabacaktır. Ancak bu, düne kadar, arkalarına tekmeyi yiyene kadar dinci faşist iktidarın en tepe noktasında yer alan, bugünün faşist/gerici kadrolarla görüşerek, onlarla “demokrasi ittifakı” arayarak değil; Boğaziçi Üniversitesi gençliğine, Kürt halkına, açız diyen milyonlara, milyonlarca işsiz ve yoksul insana giderek yapılabilir.

Yapılacak!

12 Şubat 2021

BİTMEYEN SAVAŞLAR

Kesintisiz bir savaş ülkesi Türkiye. Şiddeti değişse de otuz yıldır kesintisiz süren bir iç savaş var. Tüm bu dönem boyunca bu iç savaşın, belirli dönemlerde “sınır ötesi operasyon” adını alarak sınırlar ötesine taşıdığı da bir gerçek.

İş burada kalmıyor. Bir yandan uluslararası gerilim ve çatışmaların, diğer taraftan bizzat bu iç savaşın ve içerideki sert sınıflar mücadelesinin doğal ve kaçınılmaz sonucu olan “dış savaşlar”, özellikle son yıllara damgasını vuruyor. Türk tekelci kapitalist sistemi, dinci faşist iktidar eliyle alabildiğine geniş bir coğrafyada sıcak çatışmalara, hatta daha ötesi, doğrudan savaşlara giriyor.

Geçmişte “sınır ötesi operasyon” adıyla giriştikleri saldırılar, artık kalıcı işgallere dönüşen bir askeri yayılma faaliyetidir. Suriye ve Rojava’da ise “toprak tırtıklama faaliyeti” sonucu TC’nin güney sınırları adım adım genişlemekte.

Daha önce de defalarca vurguladığımız gibi, tüm bu “genişleme ve yayılma” faaliyeti, NATO’nun yayılması anlamına geliyor; ABD ve NATO desteği ve yönlendirmesiyle gerçekleşiyor.

Son üç yıldır Güney Kürdistan’da alabildiğine geniş bir alana yayılmış durumda Türk ordusu. Kalıcı askeri üsler kurdu. Adım adım genişletti askeri varlığını. Adım adım işgal etti. Kandil’i kuşatma hamlelerine hız verdi. Barzani (KDP) ile sıkı bir işbirliği yaptı. Daha doğrusu, işbirlikçi Barzani’yi emri altına aldı. Bağdat üzerinde baskı kurdu. Görünürdeki Ankara-Washington gerilimi kimseyi yanıltmasın, tüm bu hamleler ABD’nin yoğun desteğini ile gerçekleşiyor. Washington’un “PKK yöneticilerinin başına ödül koyduğu” unutulmasın.

İşin odağında Kürdistan devriminin boğulması var. ABD-NATO emperyalizmi bu devrimin boğulması amacıyla Kandil’in tasfiyesi, en azından güçten düşürülmesi için aktif destek sundu. Bu plan sadece Başur (Güney Kürdistan) ile sınırlı değil. Rojava devriminin denetim altına alınması da bu planın bir parçası. PKK ve devrimci güçlerin etkisinin geriletilmesiyle, hareket içindeki ABD eğilimli kanadın öne çıkarılması, Barzani’nin “Roj peşmergeleri” eliyle de asıl gücün tamamen işbirlikçilerin eline geçmesi arzulanıyor.

Sonuçta bu planın düğüm noktalarından biri, bizzat Başur’da Şengal ve civarında tam bir denetim kurulması, Kandil’in ilk adımda tümünden ya-

İtilması, sonrasında ise tasfiye edilmesidir. Akar'ın sözleriyle, TC açısından "Kandil mitinin tasfiyesi şart". Son üç yıldır bu askeri-siyasi stratejinin hayata geçirilme çabaları yoğun bir şekilde devam ediyor.

Haftanın'de aylardır çok şiddetli çatışmalar uzayıp gitmekte. Aynı dönemde bizzat Barzani'nin (KDP) aktif desteği ile MİT, Kürdistan devrimci kuvvetlerine karşı "nokta operasyonları" yapıyor. Peşmergeler Kandil'i yalıtma stratejisine uygun olarak, çeşitli noktalara "kontrol noktaları" kuruyor; karakollar, üsler inşa ediyor.

Akar'ın Bağdat ve Erbil turlarından sonra, Şengal işgali için Ankara-Erbil-Bağdat ittifakı oluşturuldu. Fakat Şengal'in işgali askeri-teknik açıdan, özellikle lojistik bakımdan, zorluklarla dolu. Gözler Şengal'e çevrilmişken, iki gün önce "sürpriz" bir şekilde Gare'ye saldırı başlatıldı.

Bölge önce havadan yoğun bir şekilde bombalandı, ardından helikopterlerle indirme yapıldı. HPG açıklamasına göre, helikopterler kuzeyden değil, güneyden geldiler. Güney Kürdistan yönetimi başbakanı, bu işgal saldırısını kınamak bir yana, PKK'yi hedef tahtasına koydu.

PKK'nin elindeki esir MİT üyelerinin ve askerlerin tutulduğu kamp bombalandı. RTE'nin "Çarşamba günü Millete Sesleniş konuşmamı özellikle izlemenizi tavsiye ediyorum. Sizlere birçok güzellikleri takdim edeceğim" sözü düşünüldüğünde, bir "esir kurtarma hareketinin" söz konusu olduğu anlaşılıyor. Fakat bu "kahramanlık destanı" yazma hevesi, HPG güçlerinin sert karşılığı ile suya düşmüş görünüyor.

Dinci faşist iktidarın "zaferlere" ihtiyacı var. Üstelik öyle bir iki değil. Sürekli zaferlere, hemen her gün ilan edilecek zaferlere... Uzaya çıkmak, 2023'te Ay'a gitmek, ekonomide çağ atlamak... İnsanın duydukları "atma Recep, din kardeşiyiz" demek isteyeceği türden "desteksiz atış" propagandaları işe yaramıyor artık. Böylesine zafer ihtiyacının olduğu şartlarda RTE'nin söz verdiği halde ilan edemediği "müjde", olsa olsa esir MİT'çilerin kurtarılması olabilirdi. Onda da başarısız oldular.

Bu türden başarısızlıklar ve hatta hezimetler, karşı-devrim saflarındaki güvensizliği ve dağınlığı artırır. Yalnızca sahada alınan yenilgilere bırakılmamalı işler. Bizzat "cephe gerisinde" yoğun faaliyet yürütülmelidir. Bolşeviklerin "kendi hükümetinin yenilgisi için çalışmak" dedikleri şey, tam da bunun içindir. Nasıl ki "zaferler" burjuva güçler açısından hayati önemdeyse, sermaye devletinin uğrayacağı yenilgiler de devrim cephesi açısından son derece önemlidir.

Sahadaki başarısızlıklar, sokaklardaki kaynaşmayı büyütür. Zafer düşüyle savaş atını oradan oraya koşturanlar, önlenemez çöküşlerini hızlandırmaktan başka bir şey yapmıyorlar. "Kandil mitinin tasfiyesi" hayalleriyle genişlettikleri bu savaşın alevleri bizzat kendilerini yakıp kül edecek!

13 Şubat 2021

CHP İKTİDARIN NERESİNDE?

Mücadele Birliği okurları için, başlığın abes bir soru olduğunu elbette biliyoruz. Zaten soruyu da Mücadele Birliği okurlarına, Leninistlere yönelik sormuyoruz.

Leninistler, Mücadele Birliği okurları, gazetemizin okurları bu sorunun yanıtını gayet iyi biliyorlar. Sorumuz, CHP'yi hala demokrasi gücü, ittifak yapılabilecek güç, dinci faşizme karşı bir parti olarak görenlere yöneliktir. Daha doğrusu, bu soruya yanıtımızı onlar için veriyoruz.

Bugüne kadar CHP'nin ve onun başındaki zatın dinci faşist iktidarın payandası olduğunu, dinci faşist iktidarı ayakta tutan temel politik güçlerden biri olduğunu döne döne anlatmaya çalıştık. Ne var ki sosyal reformistler, liberal tayfa, uzlaşmacı küçük burjuva parti, “Erdoğan-Bahçeli faşizmini geriletme” adına kitleleri sandık başına çağıran oportünistler, olgularla kanıtladığımız bu düşüncemize bir türlü inanmadı; inanmak istemedi demek daha doğru olur belki.

Bütün bu politik kanat ve bunların arkasından utangaçça sürüklenen sol/devrimci yapılar, madem ki bize inanmıyorlar, başlıktaki sorunun yanıtını CHP Grup Başkanvekili'nin sözlerinden okusunlar. O zaman şunu görecekler: CHP, dinci faşist iktidarın tam arkasında. CHP Grup Başkanvekili Engin Altay adlı kişi CHP'nin dinci faşist iktidar karşısındaki yerini şöyle itiraf ediyor:

“Sayın Erdoğan, bu mektuptan, tehditten etkilenip Doğu Akdeniz'de, Kıbrıs'ta, Ege'de, Suriye'de, hatta Libya'da taviz verirsen namertsin. Taviz vermeyeceksin, biz arkanda olacağız.”

Şimdi, CHP'yi dinci faşist iktidara, faşizme karşı ittifak gücü olarak gören, bundan dolayı onun kapısını aşındıran, her seçimde kitleleri bu partiye oy vermeye çağıranlara soralım: CHP, dinci faşist iktidarın, faşizmin neresindeymiş? Tam arkasındaymış.

Önce bir parantez açıp, her seçimde, daha doğrusu her fırsatta CHP'yi desteklemenin, onun kuyruğuna takılmanın bir bahanesini bulan bütün bu kesimlerin kaçış yollarını kapatmak için şunun altını çizmek istiyoruz. CHP Grup Başkanvekili bu konuşmayı, ABD emperyalizmine boyun eğmeme bahanesine sığınarak yapıyor. Güya RTE'yi ABD emperyalizmine karşı yüreklendiriyor. Ama bu, ilkokul çağındaki çocukla-

rın yutmayacağı basit bir numaradır. CHP ve onun başı, Libya, Suriye, Kürdistan'ın tüm parçalarında, şimdilerde Gare bölgesine yapılan işgal hareketinde, Rojava işgalinde, Doğu Akdeniz'de; kısaca akla gelebilecek her önemli konuda dinci faşist iktidarı desteklemiş, onun arkasında durmuştur.

CHP Grup Başkanvekili ise, her fırsatta, önüne çıkan her bahanele dinci faşist iktidara ve onun başına bağlılık ve desteklerini açıklamayı neredeyse bir gelenek haline getirmiştir. İşte tam bir yıl önce yine aynı adamın CHP adına RTE ve dinci faşist iktidarın arkasında olduğunu ve bağlılığını açıklayan sözleri:

“Recep Tayyip Erdoğan bir darbeyle oradan inmeyecektir, inemez. Böyle bir şeye tevessül edilirse Erdoğan'dan ve AK Parti'den önce Cumhuriyet Halk Partisi o girişim karşısında görevini yapar. Göğsünü siper eder.”

Bu işe yaramaz göğüsten oluşacak siperin kaç para edeceğini, ne işe yarayacağını emekçi sınıflar, yoksul kitleler, Kürt halkı, kadınlar ve gençlik ayağa kalktığında göreceğiz. Lafla peynir gemisi yürümez. “Üç beş ağaç için” başlayan eylemler gerçek bir ayaklanmaya dönüşmeye başlayınca kimlerin soluğu Fas'ta aldığını unutmuş değiliz.

Engin Altay, CHP adına RTE'ye, onun iktidarına göğsünü siper etmeyi vadederken bu bağlılık yemini için bulduğu bahane ise darbe söylentileridir. Açıklamaların tarihine dikkat ettiğimizde, bağlılık yemininin yıllık olarak tekrarlandığını görüyoruz. Demek ki, RTE güvenmiyor ve güvenini kazanmak için böyle tekrarlarla ihtiyaç duyuluyor.

CHP'nin gerçek yüzünün emekçi sınıflar, yoksul kitleler, gençlik, kadınlar ve Kürt halkı tarafından görülmesi, dinci faşizmden, sömür sisteminden kurtuluşun temel koşullarından biridir. Birleşik toplumsal devrimin güçleri, CHP hakkındaki yanılsamalardan kurtulurlarsa ve kurtuldukça devrim ve iktidar mücadelesinde ileri doğru dev bir adım atabileceklerdir.

Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler, soruna bu bilinçle yaklaşmalıdır. CHP'nin sözünü ettiğimiz toplumsal sınıf ve güçler üzerindeki etkisi, gerçekte kendi öz çabasının ürünü, sonucu değil. Ondandır çok daha fazla, sosyal reformistlerin, liberallerin, uzlaşmacıların, tüm bunların kuyruğundan bir türlü ayrılmayan oportünistlerin çabalarının, faaliyetlerinin sonucudur. Dinci faşist iktidara karşı kitleleri CHP'ye, somut örnekle konuşursak, örneğin, Ekrem İmamoğlu'na, Mansur Yavaş'a oy vermeye çağırın; bu politikalarını “AKP yerine CHP'nin kazanması fena mı olur” şeklinde gerekçelendiren bu kesimlerin politikaları CHP'nin kitleler üzerindeki etkisinin en güçlü nedenidir.

Bu etki kırılmalıdır. Bu etkiyi kırmak için etkinin kaynağı teşhir edilmeli. Bu kesimlerin gidip “demokrasi ittifakı” yapmak için görüştükları, kapısını çaldıkları parti, CHP, dinci faşist iktidarın, onun başının arkasındaki partidir. Kitleleri işte böyle bir partiyi desteklemeye çağırdılar; şayet düzenlenirse, yapılacak ilk seçimde aynı partiyi, “kazanması fena mı olur- tek adam rejimini geriletmiş oluruz” gerekçesiyle desteklemeye yine çağıracaklar.

Dinci faşist partinin ve onun başındaki adamın arkasındaki parti CHP'dir; CHP'nin arkasındaki partiler sosyal reformistler, liberaller, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve oportünistlerdir.

Bunları teşhir ve tecrit etmek sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin görevidir.

14 Şubat 2021

TOPYEKUN BİR DÜNYA SAVAŞININ KILIÇ ŞAKIRTILARI

Birkaç gün önce, Rusya'nın Washington Büyükelçisi, Rusya-ABD ilişkilerinin seyrine ilişkin ilginç ama bir o kadar da anlamlı bir çağrı yaptı ABD'ye.

Büyükelçiyi çağrı yapmaya iten neden, ABD 6.Filosu'nun Türkiye ile birlikte Karadeniz'de planladığı ortak tatbikattı. Büyükelçi Türkiye'yi es geçerek, ABD'ye kısaca şöyle seslenmişti:

“ABD ordusunu pervasızca kılıç şakırdatmalarına son vermeye ve ülkelerinin karasularında kendi işleriyle ilgilenmeye çağırıyoruz. Karadeniz’de barış ve güvenlik için başkalarının müdahalesine ihtiyaç yok.”

Rusya'yı güney kanattan kuşatmak için Kafkaslar'ın yanı sıra Karadeniz'de askeri varlığını artırmak için her fırsattan yararlanmaya çalışan ABD ve NATO, Romanya'da üsler kurmaya çalışıyor; Yunanistan'ın De-deağaç bölgesinde askeri helikopterlerinin konuşlanacağı alan yaratıyor, Ukrayna-Kırım meselesini kaşıyor vb.

Peki, ABD ve NATO'nun -asında belli başlı tüm emperyalist devletlerin demek daha doğru olur- Rusya'yı Karadeniz ve Kafkaslardan kuşatma girişimleri Türkiye'ye rağmen ya da Türkiye'nin dahil olmadan mı oluyor?

Darkafalı düşünce, Biden'ın bir demecine, ABD Dışişleri Bakanı'nın bir açıklamasına ya da bir kaç senatörün mektubuna bakarak Türkiye'yi neredeyse ABD'yle savaş halinde, ABD'ye kafa tutan; RTE ve dinci faşist iktidarı “anti-emperyalist” gösterecek kadar gerçeklerden kopuktur. Kanıtları da, Doğu Akdeniz efelenmeleri, S-400 meselesi, Suriye-YPG anlaşmazlığı gibi konulardır. Böyle düşünenler, kasıtlı değilse, üç ağaçlık ormanda yolunu kaybedecek kadar darkafalılardır.

Örneğin, bugün büyük bir savaşın hazırlığına dönüşen Karadeniz'deki ABD askeri varlığı için bakan RTE yıllar önce ABD'ye nasıl çağrı yapmış:

“Ziyareti sırasında kendisine -NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'i kastediyor- söyledim; Bakın dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor. Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız. Olayın gerek hava gerek deniz

gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmak zorundayız”

Türkiye'nin, dinci faşist iktidarın NATO ve ABD'ye nasıl bir sadakatle bağlılık gösterdiği ve nasıl bir savaş kışkırtıcılığı içinde olduğu çok açık. 2016 yılında ABD ve NATO'ya yapılan bu çağrı karşılık buluyor ve zamanla yani dört beş yıllık bir süre zarfında iki büyük nükleer güç arasında ciddi bir savaş hazırlığına askeri zemin oluşturuyor.

ABD, şimdi Rusya'nın Washington Büyükelçisi'ni, “Kılıç şakırdatmayı bırakın” demek zorunda kalacağı kadar ciddi bir güç yığılmış durumda. Ama sadece denizde değil. ABD, Türkiye'nin Doğu Akdeniz'de yol açtığı gerilimi kullanarak Akdeniz'e savaş gemilerini gönderdiği gibi, Yunanistan'ın Dedeağaç bölgesine otuza yakın savaş helikopterini de yerleştirmiş bulunuyor. Polonya, Ukrayna ve Estonya-Letonya-Lıtvanya'dan oluşan üç Baltık ülkesinden oluşan cephelerdeki hazırlıklardan söz etmiyoruz daha.

Topyekun, nükleer silahlara sahip devletler arasında savaş tehlikesi ciddi boyutlara varmış durumda. Bu tehlikeyi büyüten sadece ABD'nin Karadeniz'deki askeri varlığını artırması değil elbette. Biz, daha önce bu tehlikenin varlığına başka kanıt ve hazırlıklarla iki makalemizle işaret etmiştik.

Şüphesiz, ABD böylesi ciddi bir hazırlıkta yalnız değil. Avrupalı emperyalistler, özellikle Rusya'ya karşı, şu sarsak Navalny olayını da kullanarak ciddi bir savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Bu kışkırtılığın vardığı boyutlar nedeniyle, sonunda Rusya, Avrupalı emperyalistlerle ilişkileri kesmeye hazır olduğunu açıkladı ve ekledi:

“Barış istiyorsan savaşa hazır olmalısın” (Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov)

Bunlar, insana savaş tamtamları hissini veren sözlerdir. Ayrıca ele alınması gereken ABD-Çin arasında Pasifik'teki gerilim, savaş gemileri, denizaltıları, savaş uçakları ile yapılan gözdağı gösterileri savaş tamtamlarının çaldığı bir başka bölgeye işaret ediyor.

Söylemeye gerek yok ki, her iki bölgedeki yani Karadeniz ve Pasifik Okyanusundaki savaş tehlikesi birbiriyle sıkı sıkıya bağıntılı iki gelişmedir.

NATO, ABD ve Avrupalı emperyalistler bir dünya savaşını kışkırtmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

15 Şubat 2021

“BAŞARAMADIK”!

Normalde böyle durumlarda “yalancısıyız” denir ama biz öyle demeyeceğiz. Tersini söyleme durumundayız: Doğrucusuyuz. Elbette, RTE'nin sadece şu Gare hezimetıyla ilgili olarak söylediği, ya da itiraf ettiği demek daha doğru olur, durumu ilgili.

RTE, partisinin Rize'de düzenlenen il kongresinde, Gare'ye yönelik askeri hareketla ilgili “başaramadık” itirafını yapıyor. Neyi başaramadılar, o noktayı es geçiyor. Ama artık dünya alem biliyor neyi başaramadıklarını. Amaçları, PKK liderlik kadrosundan Duran Kalkan ve Murat Karayılan'ı tutsak edip Ankara'ya getirmektir. Asıl amaç buydu. Bunun yanında, olabilirse, PKK'nin elindeki esirleri kurtaracaklardı. Bu, askeri hareketin yan ürünü olurdu; olabilseydi eğer.

Hulusi Akar'ın, “görevimizi başarıyla tamamlayıp askerlerimizi çektik” dediği askeri harekate ilişkin RTE'nin söylediği şey “başaramadık” oldu. Doğrusu da bu. RTE, doğru olanı söylüyor. Ancak bu durumdan RTE ve dinci faşist iktidarın derin bir acıya boğulduğu sanılmasın. Ne herhangi bir acı duygusu, ne bir keder, ne bir üzüntü. Aksine, daha ilk günden, bu bozgunu karşı devrimci kitleyi konsolide etmenin, ayağa kaldırmanın; Kürt halkının özgürlük mücadelesine, emekçi sınıfların, devrimci demokratik güçlerin faşizme ve kapitalizme karşı mücadelelerini bir sindirme aracına dönüştürmenin arayışına girdiler.

Her zaman olduğu gibi, bu tip operasyonların işaret fişeği, faşist Devlet Bahçeli'den geldi. Konuşma özüllü bu faşist, her zamanki yavan sözleriyle, Kürt halkının özgürlük mücadelesini yürütenleri tehdit etmekle kalmadı, bu mücadeleye destek veren/verecek olan güçleri de aklınca tehdit etti.

“Mağara katliamının PKK terör örgütü ve destekçilerinin hesaba çekilmesi için bir yol ağzı, bir karar ve kader anı olduğuna inanıyorum. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, hiç kimse şablon ve bildik ezberlerin arkasına saklanamayacaktır. Masumların kafalarına kurşun sıkan hainleri kim aklamaya ve arkalamaya yelteniyorsa bilinsin ki, cinayetlere taammüden iştirak etmiş demektir. Ve teröristtir. Herkes tarafını ve tercihini yapmalıdır: Ya hıyanet ya hidayet, ya melanet ya da millet.

Gare hezimetini, dinci faşizm için, dinci faşist iktidar için gerçek bir

hezimettir. Bu hezimet, dinci faşizmin küçük de olsa “zafer”lere ihtiyaç duyduğu bir zamanda geldi. Zafer ya da zaferlere ihtiyaçları olduğunu bundan yaklaşık altı ay önce ifade etmiştik. O zaman şöyle demiştik:

“Zor durumdalar. Ekonomik ve politik kriz günden güne derinleşiyor. Emekçi sınıflarda ve ezilen halklarda hoşnutsuzluk, öfkeli ruh hali, kızgınlık, ayaklanmaya eğilim giderek güçleniyor.

Bunun için bir zafere ihtiyaçları var. Emekçi sınıfları oyalayacak, beklentiye sokacak, şovenizmle zehirleyecek, böylece kendilerine zaman kazandıracak bir zafer!”

O zamandan bugüne bu zafer bir türlü gelmedi. Libya'dan Kafkaslar'a kadar her yeri ve her yolu denediler. Hepsi de fiyaskoyla sonuçlandı. Ne petrol, doğalgaz “müjdeleri”, ne İHA, SİHA palavraları, ne Libya seferi ne de başka bir şey, milyonlarca emekçinin, yoksulun, gencin, kadının, Kürt halkının faşizme ve sömürü düzenine olan öfkesini dindirebildi.

Aksine bu öfke giderek eyleme, eylem içinde cesarete, faşizme ve tekelci sermaye sınıfına meydan okumaya dönüştü. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin sadece eylemleri değil, ama eylem içindeki söylemleri, “Baş eğmeyeceğiz - biat etmeyeceğiz” biçimindeki meydan okumaları, saydığımız tüm toplumsal kesimleri etkisi altına aldı. Toplumun alt sınıflarındaki homurtu, kaynaşma, isyan ve ayaklanma eğilimi altı ay öncesiyle kıyaslanmayacak derecede güçlendi.

Çaresizlik içinde bir çırpınma başladı dinci faşizm ve onun partileri için. İşte bu ortamda, G.Kürdistan'ın Şengal, Haftanin gibi bölgelerinin işgali de tehlikeye girince Gara'ya askeri hareket düzenlendi. RTE, daha fazla dayanamadı ve zaferden emin biçimde “Çarşamba günü yapacağım konuşmayı dinleyin” diye “müjde” vereceğini “müjde”ledi. Ancak beledikleri zafer hezimete dönüşünce, müjdeleri de hayal kırıklığına dönüştü.

Güçsüzler. Baskı, terör ve tehditle ayakta durmaya çalışıyorlar. Öyleyse şunu rahatça söyleyebiliriz: Önümüzdeki süreç, dinci faşist iktidarın baskı ve terörü daha da artırdığı bir dönem olacak. Evet, Türkiye ve Kürdistan bir yol ayrımına, bir karar anına doğru hızla gidiyor. Herkes bir karar vermek zorunda kalacak ve Bolşevik Devriminde tanık olduğumuz şu ünlü replik bu topraklarda bir gerçek olacak. Replik şuydu: “Söyle bakalım kimden yanasın? Ya proletaryadan yanasın ya da burjuvaziden.” Sınıf savaşının işleri bu noktaya getirmesi uzlaşmacılığın, sosyal reformizmin, iki arada bir dere de kalarak politika yapmanın sonunu da getirecek.

Gare hezimetini dinci faşizm ve onun sınıfsal taşıyıcısı olan tekelci sermaye sınıfı egemenliği için sonun başlangıç noktası olmaya aday.

Bunun farkında olduklarının işaretleri var. Dinci faşizmin SS'i şirazeden çıkmış halde şöyle diyor: “Murat Karayılan'ı yakalayıp bin parçaya bölmeysek bu millet ve şehitlerimiz yüzümüze tükürsün.”

Bunu söyleyen kişi, insanların savaşta yakaladıklarını kebab yaptıkları ilkel barbarlık döneminde kalma biri değil, 21. yüzyılda bir devletin hükümetinde görevli bir bakan, bir devlet adamı. İç savaşın şiddetini ve faşist devletin içinde bulunduğu ruh halini, aczini, çaresizliğini ifade eden sözler.

Faşizmin başvuracağı her vahşet yıkımını hızlandırmaktan başka bir işe yaramaz artık. Çünkü, teknelci kapitalist düzenin, onun tüm politik güç ve kurumlarının yıkım sürecinin eğik düzlemine girilmiştir; durdurmanın mümkünü yok!

Dün başaramadılar; artık hiç başaramayacaklar!

16 Şubat 2021

GARE HEZİMETİ DİNCİ FAŞİZMİN REİCHSTAG'I OLABİLİR Mİ?

Bu sorunun yanıtını şimdiden bilmek mümkün değil. Ama dinci faşist iktidarın bu iş için yani Gare hezimetini tıpkı Hitler'in Reichstag'ı sınırsız bir faşist diktatörlük kurmak için kullanması gibi, sınırsız bir faşist diktatörlük kurmak için kullanmak üzere kolları sıvadığı kesin.

23 Şubat 1933'te çıkan/çıkarılan Reichstag yangınının temel yönü, bir parlamento binasına yapılmış bir saldırı filan değil. Nihayetinde bir binadır ve herhangi bir sebeple yanabilir. Dolayısıyla, burada mesele bir binanın yanmış/yakılmış olması değil. Bu yangının özelliği, yangının hemen ertesi günü, Alman anayasasındaki kişi hak ve özgürlükleriyle ilgili maddelerini ortadan kaldırmak için Hitler tarafından bir bahane olarak kullanılmasıdır. Alman Anayasası'nın ilgili maddesi olayın hemen ertesinde kaldırıldı; hem de bir kararname ile. Yani RTE'nin hemen her gün başvurduğu yöntemle.

Hemen sonrasında, ikisi de faşist partiler olan Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi ve Alman Ulusal Halk Partisi dışındaki tüm partilerin faaliyetleri durduruluyor, yayınları kapatılıyor. Alman Komünist Partisine gelince, onun parlamentodaki 181 milletvekili ve partinin tüm yönetici kadrosu tutuklanıyor. Arkasından Bulgar komünist Georgi Dimitrov tutuklanıyor. Reichstag yangını, Alman faşizminin evriminde bir dönüm noktasıdır.

Sert bir iç savaş içindeki Türkiye ve Kürdistan'da dinci faşizmin, iktidarıyla birlikte kendini güvende hissetmediğine; tekelci sermaye sınıfının politik egemenliğinin sallantıda olduğuna; bu yüzden iç savaşı kazanmak ve egemenliğini tekrar sağlamlaştırmak için tekelci sermaye sınıfının, kendini hiçbir yasayla sınırlamamış bir diktatörlük peşinde olduğuna hep işaret ettik.

Yeni anayasa tartışmaları bunun içindi. Darkafalı liberaller, sorunu laikliğin ortadan kaldırılması çabası olarak görüyorlar. Sosyal reformistler ile uzlaşmacılar da aynı bakış ve yaklaşıma sahipler. Oysa sorun, Türkiye'de hiç bir zaman olmamış laikliğin ortadan kaldırılmasının çok ötesinde, iç savaşın kazanılması için iktidarın kendini sınırlayan tüm anayasa ve yasa hükümlerinden kurtulması çabasıdır.

Dinci faşist iktidar bu yönde epey zamandır hiçbir şüpheye yer bırakmayan güçlü sinyaller veriyordu. Son işaret, her zaman olduğu gibi, faşist Devlet Bahçeli'den geldi. Hem de son derece açık; ancak görmek istemeyenlerin göremeyeceği açıklıkta bir açıklama. Gare hezimetinden sonra günlük tehditler savuran bu faşistin en son (16.02.2021'de) yaptığı açıklamadan bir bölüm aktaralım. Önce Anayasa Mahkemesi Başkanı'nı hedef tahtasına oturtuyor. AYM Başkanı'na olan öfkesi, bu kişinin "demokrat" filan olmasından dolayı değil; ama en ufak bir pürüze tahammülleri kalmamasından. Şöyle diyor Bahçeli faşisti:

"Bu AYM kime hizmet etmektedir, kimin mahkemesidir, hak konusu sırf Türkiye'nin Anayasal düzenini bozanlar için mi geçerlidir? Bir teröristin ne hakkı olacaktır ki AYM buna çanak tutsun. AYM milletin mahkemesi olmayacaksa, Türkiye'nin egemenlik ve tarihsel haklarını çiğneyenlere destek vermeyi sürdüreceksen kendisini feshetsin, başındaki zat da istifa etsin."

Devlet Bahçeli, RTE'nin önünde yerlere kadar eğilen AYM Başkanı'na bile artık tahammül edemiyor. Bu, faşist Bahçeli'nin kişisel durumunu değil, bütün bir dinci faşizmin ve tekelci sermaye sınıfının durumunu yansıyor. Okurun affına sığınarak, Devlet Bahçeli'den devam edelim:

"Türk devletinin ekmeğini yeyip, havasını soluyan, hazinesinden geçinip imkanlarından yararlanan nifak saçan, suikast düzenleyen siyasi terör safralarının yakasından tutmak, her muhterem milletvekili için namus meselesidir. Bebek katiline sayın diyen milletvekili istemiyoruz. Teröriste gerilla diyen milletvekillerine dayanamıyoruz. Sırtını PKK'ya, YPG'ye dayayan hainlere milletvekilliği haramdır. Yeter artık sabır taşı çatladı, bıçak kemiğe dayandı. Bu mesele var oluş, yok oluş meselesidir. İp incelendiği kadar incelmıştır, kopacağı varsa kopacaktır. Mazbatalı teröristler gazi Meclis'te olamaz. Bu kutlu çatı altında düşmana methiye düzenlerin ne işi var? Şerefsizlere sempati besleyenlerle, tasmaları Kandil'den tutulan mütezzellerle aynı yerde nasıl buluşacağız? Hak mıdır, adalet midir? Onların demokrasi mücadelesi içinde oldukları iddia ediliyorsa bizim yaptığımız nedir?"

HDP sözde diplomatik çabalardan bahsediyor. Kiminle diplomasi? Terör örgütüyle diplomasi nerede söz konusudur? Utanmazlar, yüzüstüler PKK'nın değil, iktidarın hesap vermesini söylüyorlar. HDP, PKK'nın bagaj kapağıdır. PKK'nın kundura giymiş halidir. Seri bir katilin işlediği cinayetleri lanetlemesi abesle iştigaldir. HDP'nin kapatılmasına yönelik kısa metrajlı üç maymunu oynayan kimdir? HDP kapatılmadan PKK'nın ayağını TBMM'den kesmenin başka formülünü bilen aslan parçası başka

bir demokrat var mıdır? Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın açtığı soruşturmayı değerli buluyorum. Bu milletvekillerinin ve diğer HDP'lilerin milletin paralarıyla aldığı maaş haramdır, zıkkımdır.”

Biraz uzun oldu ama dinci faşizmin neler planladığını, ne yapmak istediğini anlamak açısından gerekliydi. Dinci faşizme karşı olan partileri kapatmak, geri kalanını arkalarına almak ya da onları da kapatmak -bu noktada RTE'nin “2023'te muhalefetin de yerli ve milli olanını oluşturacağız, inşallah” sözleri hatırlanmalı- ayaklarına takılacak ne kadar pürüz varsa temizlemek, tıpkı Hitler gibi, topyekun bir faşist diktatörlük kurmak; daha doğrusu varolan dinci faşizmi topyekun faşist diktatörlüğe dönüştürmek. Gare hezimetini bu amaçlarına ulaşmanın bir gerekçesi haline getirmeye çalışıyorlar.

Buraya kadar, dinci faşizmin, iktidarı, partileri ve sermaye sınıfıyla birlikte evde yaptıkları hesaptır. Onlar için sorun tam da bu noktadan sonra başlıyor: Evdeki hesap çarşıya uyacak mı? Alan boş olsaydı, neden olmasın diyebilirdiler. Ama alan boş değil, Gare hezimetini Reichstag yangını değil, askeri bir hezimetidir.

Türkiye ve Kürdistan toprakları, uzun on yıllardır faşizme ve kapitalizme karşı birleşik devrim mücadelesinin alanı olmuştur. Sermaye sınıfı, emperyalistlerin de tüm desteğini arkasına almasına rağmen Denizlerin, Mahirlerin yaktığı devrim ateşini söndürmeyi başaramadı; elli yıldır başaramıyor.

Öfkeleri, birleşik devrim karşısındaki çaresizliklerinden. Nereden tutunmaya çalışsalar ellerinde kalıyor. Gare, bunun son örneğidir. Gare, aynı zamanda faşizmin anladığı dili de ortaya koymuştur.

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları, yoksulları, gençliği, kadınları bu dilden konuşarak faşizmi ve dayandığı sınıf temelini tarihin çöplüğüne atacaktır. Kimsenin şüphesi olmasın!

17 Şubat 2021

BİRLEŞİK DEVRİMİN KİTLE ÖRGÜTLERİ

İşçi eylemleri yayılıyor. Öğrenciler kısa sürede en tepe noktaya ulaşan küçük patlamalarla ilerliyor. Kadınların öfkesi, sık sık korkunç bir volkan gibi patlıyor. Kitlesele pratik, bu koşullarda hiçbir teoriyi beklemeden alıp başını gitmiş durumda.

Kitlesel cesaret ve olağanüstü yaygın kitlesel pratik, bir devrimin en temel belirtilerindedir. Birleşik devrimin nesnel gelişimidir bu. Arkasında koca bir tarihsel birikim var. Uzun on yıllara dayanan yoğun devrimci faaliyet var. Bütün bu öznel etkenlerin katıldığı bir nesnelliktir bu “kendiliğinden” mücadele.

Emekçi yığınlar, bizzat kapitalist ilişkilerin kendisi tarafından harekete geçmeye zorlanıyorlar. Ekonomik ve siyasi bunalım, emekçileri harekete sürüklüyor. Yükselen mücadele ise bunalımı derinleştiriyor. Dinci faşizm, bu hareketi bastırmak için her geçen gün daha yaygın şiddete başvuruyor; daha sert önlemler alıyor. Baskı ve şiddet yoğunlaştıkça, kitleleri harekete geçiren öfke de yoğunlaşıyor. Emekçilerin engellenen her arzu ve istemi, bastırılan her özlemi, daha güçlü harekete yol açıyor.

Harekete geçen hemen her kesim, çoğu zaman el yordamıyla, kendiliğinden bir şekilde kitle örgütleri yaratıyor. Dayanışma, forum, meclis, konsey, komite... Hemen her alanda bir şekilde ortaya çıkıyor bu örgütler. Gittikçe daha kalıcı hale geliyor. Daha direngen bir hal alıyor. Mücadelenin hemen her yükseliş döneminde değişik adlarla çıktılar ortaya. Çoğu zaman geçici oldular. Zamanla daha kararlı bir hale büründüler. Yere daha sağlam basmaya başladı ayakları.

Sonuçta devrimin bu kitle örgütleri hemen her alanda, büyük oranda, kendiliğinden ortaya çıkıyor. Ve çoğu, diğerlerine doğru bir genişleme göstermeden, küçük bir derecik olarak kalıyor. Dağınık şekilde duran bu kitle örgütlerinin birleştirilmesi, birbirleriyle sıkı ilişki ağına sokulması, birleşik devrimin güçlenmesi için son derece önemli. Nesnel devrimin öznel açıdan güçlenmesi için olmazsa olmaz bir gelişmedir bu.

Lenin, tam da böylesi tarihsel dönemler için sayısız örgüt kurulması gerektiğine dikkatleri çekiyordu. İşçi sınıfının örgütlülük düzeyi sözü, çoğu zaman yanlış anlaşılır. Yalnızca işçi sınıfının siyasal örgüt ve partilerinin nicel gücü üzerinden değerlendirilir. Oysa işçi sınıfının örgütlülük

(ve çoğu zaman hazırlık) düzeyi, asıl olarak yukarıda bahsi geçen kitle (taban) örgütlerinin yaygınlık ve güçlülüğüyle alakalı bir durumdur.

Partisiz kitlelerin, devrimci kitlelerin bu kabarışını, bu patlamaları belirli örgütsel biçimlerle etkin bir güce dönüştürmek gerekiyor. Enerjinin kendiliğinden ve dağınık bir şekilde akıp gitmesine engel olmak gerekiyor. Hiçbir sınırlamaya, dar kalıba bağlı kalmadan, en geniş kesimlerin patlamalar şeklinde ilerleyen hareketini örgütlü formlara kavuşturmalıyız. Birleşik komiteler, meclisler, konseyler, forumlar...

Maddi koşulları olgunlaşmayan mücadele araç ve yöntemleri kararlı bir şekilde oluşmaz, oluşsa da varlıklarını sürdürülemez. Uzun süredir ayaklanma ve devrimin hem kitle örgütlenmeleri, hem zor örgütlenmeleri ortaya çıkıyor ve yaygınlaşma eğilimi gösteriyor. Az çok kararlı ve istikrarlı bir özellik kazanıyor.

Kendiliğinden yayılma eğiliminde olan bu örgütlerin, birleşik devrimin gerçek kitle örgütleri olan bu yapıların güçlendirilmesi için iradi çabalara ihtiyaç var. Fakat iradi çaba demek, onu doğrudan siyasal oluşumların bir izdüşümüne dönüştürmek demek değildir. Bu örgütler hiçbir şekilde dar kalıplara sığmaz. Elimizde tutmaya kalkmak, kendimize göre biçimlendirmeye kalkmak, bu konsey/meclis vb. örgütlerin ölümü demektir. Tam tersine, tek tek siyasal oluşumların çok ötesinde, hatta onların toplamının da ötesinde, tamamen pratik, kitlelerin devrimci girişkenliklerine dayanan oluşumlardır. İşçilerin, gençlik kesimlerinin, kadınların kitlesel mevcudiyetinin, devrimci enerjilerinin ürünleridir.

Bu örgütler tamamen pratik sürecin ürünü olarak, yoğun günlük pratik faaliyetle var olurlar. “İş yapmak” üzerine şekillenirler. Günlük pratik faaliyet ise sadece ekonomik talepler değildir. Hatta daha ziyade doğrudan siyasal taleplerdir. Gerçek, canlı ilişkiler kurarak, somut sorunlar üzerinden sürekli pratik faaliyet geliştirmeliyiz.

Gerçek anlamda “taban örgütleri” olan bu türden yapılar alabildiğine yaygınlaştırılmadan, güçlendirilmeden, önleri açılmadan, birleşik devrimin başarı şansı yoktur. Birleşik devrim güçleri, her alanda bir araya gelerek, birleşik devrimci odak yaratmak için adımlar atıyorlar. Gençlik, kadın, işçi... her alanda birleşik konsey/meclis örgütleri yaratılarak bu adımlar güçlendirilmeli.

Altını çizmekte fayda var. Yaratılan bu örgütler, kesinlikle, siyasal yapıların dar sınırları ile çerçevelenmeye kalkılmamalı. Bunlar geniş emekçi yığınların örgütleridir. Siyasal örgütler balık ise, bu örgütlerin kendisi denizdir. Bu ilişki gözden kaçırıldığı anda kendi köklerinden kopar bu yapılar; güçsüzleşir, kurur gider.

Hareket genişliyor, yayılıyor. Kendi kitle örgütlerini de yaratarak de-

rinleşiyor. Kupkuru bozkırda uçuşuyor kıvılcımlar. Adım adım geliyor toplumsal patlama. Geniş yığımların devrimci enerjilerini aıĝa ıkarcak, onlara biçim ve doĝrultu kazandıracak adımlara ihtiyaç var. Emekçi yığımlara derinlemesine nüfuz edecek bu örgütlerin önünün aılmasına ihtiyaç var. Kendimizi pratik olarak hazırlamamız gereken gerçeklik işte budur.

19 şubat 2021

GARE KİMLERİN HEZİMETİ OLDU?

İlk bakışta yanıtı gayet kolay bir soru gibi görünüyor, değil mi? Ne var bunda bilinmeyecek denilebilir. Kim alandan apar topar kaçtıysa, kim savaş alanını terk ettiyse hezimete uğrayan da odur! Madem ki, Türk ordusu, bu saldırıyı tek başına yaptı ve bir gece ansızın tüm unsurlarını toplayıp çekti gitti, hezimet faturası da ona kesilir. Ama kazın ayağı hiç de görüldüğü gibi değil.

Hulusi Akar, çok konuşunca çok açık veriyor ve işlerin hiç de böyle normal seyirinde gitmediğini, tek başlarına böyle bir saldırıya kalkışmadıklarını öğreniyoruz. Uğradıkları hezimetle gizleme çabası ve paniği Hulusi Akar'ı çok konuşmak zorunda bırakıyor.

Kuraldır, bilindir, çok konuşan çok açık verir. Hulusi Akar, bu kuralın dışında kalmayı beceremiyor. Bu saldırı, “rehineleri kurtarma amaçlı mıydı, yer tutma amaçlı mıydı” yavanlıklarına girmeye, buralardaki çelişkileri bulup ortaya çıkarma boş çabasına girecek değiliz. Bu yavanlıklar, kitleler için “cambaza bak” aldatmacasından başka işlev görmez.

Asıl konuşulması gereken konu, TSK'nın bu saldırıyı tek başına yapıp yapmadığı, tek başına yapmadıysa onun yanında kimlerin yer aldığı, kimlerin yardım ettiğiydi. Türkiye ve Kürdistan halklarının dostunu düşmanını tanımları açısından gerekli olan şey budur.

Bu soruya yanıtın ilk izini, Hulusi Akar'ın 16 Şubat 2021 tarihinde TBMM'de yaptığı konuşmada buluyoruz. Akar, alakalı alakasız bir sürü şey anlattığı bu konuşmasının bir yerinde şunları söylüyor:

“Operasyon için gerekli gizlilik önlemleri içinde geniş bir hazırlık süreci yaşanmış, bu çerçevede; operasyon yapılacak arazi ile ilgili ayrıntılı harita çalışması yapılmıştır. Kuvvet ihtiyaçları belirlenmiş, hedeflere yönelik ayrıntılı çalışmalar icra edilmiştir. Dost ve müttefiklerimizle koordine edilerek yapılan hareket öncesinde; hedefler özenle seçilmiş, hareketin planlanması ve icrasında sivil halkın can ve mal güvenliği ile çevrenin korunmasına azami dikkat ve hassasiyet gösterilmiştir.”

Hezimetle gizlemek için ortalığa boca edilmiş bu laf yığımindan merccek altına alınıp izi sürülmesi gereken cümle işte bu altını çizdiğimiz cümledir; dileyen buna itiraf da diyebilir. Gare saldırısının salt Türk ordu güçleri tarafından değil, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın “dost ve

müttefik” bildiği güçlerle/devletlerle yapıldığının itirafıdır bu sözler.

Buradan bir başka soru doğuyor, doğal olarak: Kim bu “dost ve müttefikler” sorusu. İki ülke emekçi sınıflarının, yoksul halklarının dinci faşist iktidara, Kürdistan topraklarının işgalinde yardım eden dinci faşist iktidarın ve faşist devletin bu “dost ve müttefikler”ini bilmesi tanınması gerek.

Bu sorunun yanıtının izini, ummadık yerde buluyoruz. Alman Federal Meclis ve Avrupa Karma Parlamenterler Meclisi (AKPM)’nin Birleşik Avrupa Sol Grubu Başkan Yardımcısı, Andrej Hunko'nun açıklaması bize Almanya'yı işaret ediyor.

Hulusi Akar, çok değil, Gare saldırısından bir hafta önce, Almanya'ya gelip Alman Savunma Bakanı ile görüşmüştü. Hunko, işte bu görüşmede iki ülke Savunma Bakanlarının neler görüşmüş olabileceğini merak edip, kendi hükümetine soru sorunca, şu kısa yanıtı alıyor:

“Suriye ve Irak'taki durum, görüşmenin konuları arasındaydı.”

Bu yanıt tek başına bir kanıt oluşturmazdı elbette. Ancak bu bir emaredir ve Andrej Hunko da, başka emarelerle birleştirilerek şu kaniya varıyor:

“Bence Türkiye operasyon planını Almanya'ya sundu ve herhangi bir itiraz almayınca da hayata geçirdi.”

Başka emareler neler mi? Andrej Hunko onları da üşenmeden sıralamış. Bu emarelerden bir başkası şu:

“Berlin'deki görüşmeden iki taraf da memnun kaldığını açıkladı, bu bize Erdoğan rejiminin Almanya'dan beklediği onayı aldığının göstergesidir. Ayrıca savunma bakanlarının görüşmesinden birkaç hafta önce de iki ülkenin dışişleri bakanları Maas ve Çavuşoğlu bir araya geldi. Bu görüşmenin ardından iki bakanın samimi pozlarla Türkiye'nin batıyla sorunlarının çözümü için adımlar attığını ve ilerleme olacağını belirtmesi dikkat çekti. Neyin karşılığında böyle bir sürecin başlamasına karar verildi? Şüphesiz bu Türkiye'nin bir konuda istediği onayı kopartmaktan başka ne olabilir.”

“Belgesi var mı bu destek ya da onayın?” diye sorulabilir. Elbette yok, ama tıpkı rüşvetin olduğu gibi, bu tür ilişkilerin hiç belgesi olur mu? Olmaz! Ama, ABD'den Rusya'ya kadar, dünyanın dört bir tarafında bu saldırı/hezimetle ilgili şu veya bu şekilde “görüş” açıklanırken Almanya ve bu emperyalist devletin liderlik ettiği Avrupalı devletlerden çıt çıkarmaması bir başka emare değil mi? Hunko bu durumu da;

“Almanya ve AB'nin hiçbir şekilde bu operasyona yönelik bir kınama veya üst düzeyde bir açıklama gelmemesi, sessiz kalınması da bu saldırıdan haberdar oldukları tezimi güçlendiriyor” sözleriyle bir emare

olarak kabul ediyor; öyledir!

Başka hangi “dost ve müttefikler” bu saldırıda yer almışlar. Hiç şüphe yok, olağan şüpheli KDP ve askeri güçleri ile Irak merkezi hükümetidir. Ama bunları sıralamak yetmez. ABD'yi mutlaka hesaba katmak lazım. ABD istihbaratı olmadan Türkiye'nin şuradan şuraya bir adım dahi adım atamayacağı bir yana, bu emperyalist devletin Irak Merkezi hükümeti-KDP-Türkiye üçlüsünü PKK'ye karşı bir araya getirmeye çalıştığı ve getirdiği belgelidir.

Hala uzlaşmacı, liberal, sosyal reformist darkafalılar Türkiye'nin ABD ile Batı arasında sıkıştığını; bu iki emperyalist kampın Türkiye'yi, dinci faşist iktidarı sıkıştıracağını ileri sürmeye devam ederler mi bilemiyoruz. Bildikleri nakaratı tekrarlamaya devam edeceklerini tahmin etmek güç değil.

Ama James Jeffrey, yine yapacağını yapmış ve “Ankara ve Moskova arasındaki ilişki bağlamında Suriye'nin İdlib bölgesi, Libya ve Dağlık Karabağ olmak üzere Rusya'nın Türkiye sebebiyle üç alanda askeri açıdan geri adım atmak zorunda kaldığını” açıklamış. Sonra da eklemiş:

“Türkiye'nin taraf değiştirdiğini (...) düşünenler durumu yanlış değerlendiriyor.

Gare hezimet, işte tüm bu “dost ve müttefikler”in hezimetidir.

20 Şubat 2021

DURALAYAN KAYBEDER

Toplum genel huzursuzluk sarmalında şiddetli gerilimler yaşıyor, gelgitlere sürükleniyor. Salgının katladığı krizin yıkıcı dalgaları, hemen tüm emekçi kesimleri harekete geçmeye zorluyor. Tekil, küçük, yaygın hareketler kesintisiz bir nitelik gösteriyor.

Salgın şartlarında emekçi kesimlerin yolunu açan, işçi sınıfının kendiliğinden eylemleri oldu. Şaşalı “evde kal” zevzekliğinin en tantanalı günlerinde “evde kalamıyoruz” ve “yaşamak istiyoruz” çıkışlarıyla burjuva dünyanın propaganda seline karşı ilk isyanı başlatan işçilerdi. Ardından açlıktan ölüm ile salgından ölüm cenderesine sıkıştırıldığında yaygın hoşnutsuzluk ve kısmi eylemlere yönelen de işçi sınıfıydı.

İşçilerin bu “küçük” çıkışları, genel demokratik devrimci hareket için bir moral kaynağı, bir ateşleyici işlevi gördü. Hoşnutsuzluk sistemin barikatlarına geldi dayandı. Çeperlerini sürekli dövdü, aşındırdı. Dinci faşizmin baskı ve tehditleri öfkeyi kabartmaktan, hareketin basıncını arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Sonuçta işçi eylemleri daha genel ve yaygın hal alırken, diğer emekçi kesimler de harekete geçti.

İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin bu hareketi , öğrenci gençliğin devrimci demokratik özlemini kamçıladi. Boğaziçi öğrencilerinin ateşlediği öğrenci gençlik eylemleri tam da bu koşullar nedeniyle çapının çok ötesine geçen bir etki doğurdu. Dinci faşizmin sert karşılık vermesi emekçi kitlelerin öfkesiyle karşılandı. Hareket daha ilk adımda kampüs sınırlarını aştı, önce İstanbul’un emekçi semtlerine, ardından bir dizi kente yayıldı.

Son derece yaygınlık gösteren bu küçük küçük derecikler, küçük patlamalar, özünde birleşik devrimin hem ön sarsıntılarıdır, hem onu adım adım güçlendiren gelişmelerdir. Hemen her tekil eyleme milyonların maddi ve manevi desteği, sergilediği sempati, yeni bir devrimci kitle hareketinin güçlenmekte olduğunu yeterince kanıtıyor.

Tüm bu sürecin genel özeti olarak, devrimci kitleler, tek tek taleplerle, tekil eylemlerle, mevcut dinci faşist iktidardan sınırlı taleplerde bulunarak bir ilerleme kaydedemeyeceklerini görüyor, hissediyor ve kavriyorlar. Pratik hareketin kendisi, tüm sorunların kökten çözümünün topyekun bir ayaklanma olduğunu geniş yığınların bilincine kazıyor.

Ayaklanmanın gerekliliği, zorunluluğu ve kaçınılmazlığı, bizzat bu pratik hareket tarafından bir genel bilinç haline geliyor.

Artık en geri bilinçli işçileri bile “halk ayaklanacak, başka yol yok” beklentisine sokan bir döneme girmiş bulunuyoruz. Kulaktan kulağa, sosyal medya kanallarından yayılan bu nida, emekçi yığınların “kolektif ajitatorlüğü” ile muazzam bir güce dönüşüyor. Ayaklanma güçleri kendi kendilerine ayaklanmanın kaçınılmazlığını propaganda edip duruyorlar. Binlerce ve binlerce “kolektif ajitator” hükümete ve düzene karşı öfke duyan emekçilerin yıkıcı isyan dalgasını güçlendiriyor, harekete geçmeye zorluyor.

Birleşik Mücadele Güçleri, tam da böylesine devrimci bir atmosfere doğdu. Birleşik devrimin bu gelişimine ayak uydurabilecek, bu yaygın küçük dereciklerin yöneleceği ve onlara bilinçli bir ifade kazandıracak bir birleşik devrimci odak olarak doğdu. Onu daha ilanı sırasında dinci faşist iktidarın boy hedefi haline getiren özelliği buydu. Başlangıçta söylem ve iddiası her ne kadar eksikler ve belirsizlikler taşısa da, söylemesi gerekenler konusunda yeterli açık sözlülük gösterememiş olsa da, içine doğduğu atmosfer, üstlendiği nesnel misyon, her tür beklentinin ötesinde bir etkinlik kurmasının yolunu açtı.

Dinci faşist iktidar ise, bu devrimci gelişmeyi daha başlangıçta boğabilmek adına tüm gücüyle harekete geçti. Yüzlerce insanı gözaltına aldı, ev hapsi ile hareketsiz bırakmaya çalıştı, bir kısmını tutukladı. Öte yandan resmi ve sivil güçleri eliyle insanları kaçırma, gözaltında kaybetme tehdidi ile hareketi sindirmeye çalıştı.

Doğru bir zamanda, doğru bir yönelim taşıyan devrimci bir adım, kaçınılmaz olarak birleşik devrim güçlerinin ilgisine mazhar olur. Bu yolda ısrarlı bir yürüyüş, kısa sürede etki alanının olağanüstü genişlemesini getirecektir.

Birleşik Mücadele Güçleri, doğru bir zamanda doğru bir yönde atılmış bir adım olarak, kavga alanına güçlü bir giriş yaptı.

Ancak bir çiçekle bahar gelmeyeceğini herkes kabul eder. Mücadele halindeki kitlelerin gözlerini çevirdiği bir odak haline gelmek için büyük bir çaba, büyük bir mücadele vermek gerektiği açık.

Onun için başlangıçta verilen büyük kavganın devamı aynı kararlılıkla, daha güçlü adımlarla getirilmeli. İşçi eylemlerinin muazzam bir hızla yayıldığı böylesi bir dönemde, her işçi grevine, her direniş ses ve soluk olmak, emekçi evlerinin vazgeçilmez “konukları” olmak, bugün her zamankinden daha elzem bir görev. Grev grev, çadır çadır, fabrika fabrika örülmesi gereken bir mücadele sonucu Birleşik Mücadele Güçleri, hak ettiği devrimci odak olmak misyonu ve iddiasını bir gerçekliğe dön-

üştürebilir.

Duralamak, beklemek, sözün gereğini yerine getirmemek, bir devrimci güç için en ölümcül hatadır. Küçük bile olsa, sürekli adımlar gerek. Mücadelede, süreklilik, ısrar ve kararlılık; işte sonuç almamızı sağlayacak şeyler bunlardır.

İlk adım atılmış, yola çıkılmış, bir iddia ortaya konmuştur. Arkası, süreklilik gösterecek biçimde getirilmelidir. Emekçi sınıfların, ezilen halkların, yoksul, işsiz, kapitalist sömürü ve faşist baskıdan bunalmış kitlelerin aradıkları, gözlerini çevirecekleri devrimci odak olmanın başka yolu yok. Şimdi bu yolun kararlılıkla yürünmesi gerekiyor.

21 Şubat 2021

FAŞİST TERÖRDE YENİ YÖNTEM: İNSAN KAÇIRMA

Şöyle bir sahne artık normal yaşamın bir parçası haline gelmiş durumda: Sokakta yürüyorsunuz, citroen marka siyah bir araba size yanaşiyor. İçinden iki üç ya da duruma göre daha fazla, çam yarması gibi adamlar iniyor. Önünüzü kesip GBT yapacağız diye kimlik istiyorlar. Sonra da zorla arabaya bindirip sırta kadem basıyorlar. Dinci faşist iktidarın, faşist devletin son birkaç ayda öne çıkan politikası bu.

Çok açık: Dinci faşist iktidar, kendisini ve düzeni kurtarmak için, faşist terörün en aşağılık, en gaddar yöntemlerine başvurmaya başladı. Sokak ortasından ve güpegündüz insan kaçırmak vakayı adiyeye haline gelmiş bulunuyor.

90'lı yıllarda, Mehmet Aġarlı, Korkut Ekenli, “Yeşil”li ekibin yüzlerce, binlerce insanı “beyaz toros” arabalarla kaçırıp bir tarlada, bir ormanda ya da benzer ıssız bir yerde infaz ettikleri dönem unutulmuş değil; hafızalarda henüz çok canlı. “Yetmez ama evet”çilerin, liberallerin, uzlaşmacı partilerin desteklediği; çoğu sosyal reformist partinin sessizlikle karşıladığı dinci faşist iktidar işte bu politikaya dönmüştür. Bir farkla ki, “beyaz toros” arabaların yerini galiba Macron'un siyah citroen arabaları almış.

Dinci faşizm, bu politikaya dönme ihtiyacını neden hissetti? Çok basit ve kısa bir yanıt vermek gerekirse, birleşik toplumsal devrimle bir türlü baş edemediği; kitlelerin devrimci hareketini bir türlü bastıramadığı; devrimini gelişimini durduramadığı için 90'lı yılların faşist terör yöntemlerine geri döndü.

Faşizm, dizginlenmemiş terördür tanımlaması, belki de en güçlü ifadesini bu politikasında bulur. İnsanları kaçırmak, ıssız bir yerde sorguya çekmek, işkence etmek, sonra, işine geldiği gibi, ya infaz edip ya da korku salmak için tekrar, tehdit edip ıssız bir yerde bırakmak. 90'lı yılların en yaygın terör politikalarından biri bu idi.

Dinci faşizmin, dinci faşist iktidarın şimdi buna döndüğünü görüyoruz. Mehmet Aġarlı, Korkut Ekenli, Mafyacı çete reisli, Engin Alanlı resmin mesajı net görülüyor artık. Bu resimde, şüphesiz eksik var. Yedi TİP'li gencin katili Tansu Çiller'in “şerefli” Abdullah Çatlı, sayısız infazın faili olduğu bilinen “Yeşil” lakaplı Mahmut Yıldırım gibi...

Peki ne olur ya da dinci faşist iktidar bu politikadan nasıl bir sonuç

alır? Faşist devlet, 90'lı yıllarda, bu politikayla birleşik toplumsal devrimin gelişmesini durduramamıştı. Aksine, rüzgar ekte, fırtına biçti demek daha doğru. Devrimin gelişimi daha da hızlandı. 19 Aralık katliamı ve zindan savaşları sonrası, DSP-MHP faşist hükümeti yıkıldı; takip eden ilk seçimler, MHP ve DSP'nin kitle desteğinin güneş altında kalmış yağ gibi eridiğini gösterdi. Daha önceki faşist hükümetlerin partileri DYP ve ANAP ise bunlardan çok daha önce tarihe karışmışlardı. Şimdiki kuşaklar, adlarını bile hatırlamazlar.

Kısacası, faşist devlet ve bu süreçte kurulan, hepsi de iç savaş hükümetleri olan bütün iktidarlar, yürütme erkleri faşist terörden umdukları sonucu alamadılar. Bu, birleşik toplumsal devrimin sağlam ve derin köklere sahip olmasının; kapitalist bunalımın ve her bir kaç yılda bir tavan yapan krizlerin bir sonucuydu. Dinci faşist iktidar, ilk kuruluş yıllarında, liberallerin, uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin doğrudan/dolaylı desteğini alarak gerçek içeriğini kitlelerden saklamayı bir ölçüde başardıysa da sonuçta gerçek yüzünü göstermek zorundaydı.

Bu noktada, liberallerin, uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin zamanında -ve esasında şimdi de- dinci faşist iktidara nasıl destek verdiklerinin tipik örneğini vermeden geçmek olmaz. Bizim kişilerle işimiz olmaz, ama TKP-TİP yıllarından bu yana sosyal reformizmin cisimleşmiş hali olan Oya Baydar'ın şu ibret-i alemlik sözlerini aktarmak istiyoruz:

“Yıllar önce özgürlükçü, cesur, onurlu, pırl pırl bir genç kadın olarak tanıdım sizi. Şimdi üzülüyorum; hem insanî vicdanî değer yitimine uğramış olan sizin için, hem de bir kez daha hayal kırıklığına uğrayan kendim için.”

“Yetmez ama evet”çilerin, bir ölçüde “akil adamlar”ın simgesi diye kabul edebileceğimiz Oya Baydar, bugün AKP'nin kadınlara karşı mayın tarlasına sürdüğü Özlem Zengin nam AKP Grup Başkanvekili kadını eleştirirken işte böyle itirafta bulunuyor.

Bu bahsi kapatarak devam edelim.

Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, faşist teröre ilk kez başvuruyor değil elbette. Özellikle 2013'ten bu yana, dinci faşist iktidarın tarihi, kitle katliamları tarihi olarak geçmiştir. Ancak, insan kaçırma politikasına sistemli biçimde başvurması “yeni” bir duruma işaret ediyor. Birleşik toplumsal devrim yol aldıkça ve tekelci kapitalist egemenlikle birlikte dinci faşist iktidar, faşist devlet sarsıldıkça işte böyle dağarcıklarında faşist teröre dair ne kalmışsa ona başvuruyorlar.

Türkiye ve Kürdistan halklarına daha fazla acı çektirmekten başka bir sonuç elde edemeyecekler.

Devrim yoluna devam ediyor!

22 Şubat 2021

GENÇLİK FAŞİZME MEYDAN OKUYOR

Öğrenci gençlik dinci faşist iktidara, onun “astığı astık-kestiği kestik” havalarındaki İçişleri Bakanı SS'e meydan okuyor: “Uzlaşmayacağız, siz geri adım atacaksınız” diyor.

Dinci faşizm baskı ve terörden sonuç alamıyor. Oysa baskı ve terör onun temel gıdasıdır; en etkili silahıdır, bel bağladığı en önemli araçtır. Şimdi o araç, işlevini göremiyor. Aksine ters tepiyor. Nasıl geri teptiğine kısaca bir göz atalım. Haber kısaca şöyle:

“Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun, “Olaylara karışan 150 öğrencinin ailesine bilgilendirme yaptık. Bazı ideolojik ailelerin 'Siz bu işe karışmayın' dediler' açıklamasına, 'Kayyum kolaycılığıyla tanınan 'atanmış' İçişleri Bakanı'nın ithamları, Boğaziçi direnişçilerini de aşır ailelerimize kadar ulaştı. Biz uzlaşmayacağız, siz geri adım atacaksınız " yanıtını verdi.”

Basit bir meydan okuma ya da her zaman karşılaşılabileceğimiz bir gelişme değil. Bu, emekçi sınıflarda, Kürt halkında, gençlikte, kadınlarda, yoksul kitlelerde giderek yükselen bir ruh halinin somut örneğidir. Bu yüzden önemlidir, bu yüzden üzerinde durulmaya değer bir gelişmedir.

Faşizm, dizginlenmemiş bir terördür. Bu çizgi, faşizm için evrensel değildir. Faşizm her ülkede o ülkenin ulusal, siyasal, tarihsel, kültürel özelliklerine uygun biçimler olsa da, kitleleri terörize etmek ve bu yolla teslim almak tüm ülkelerdeki faşizmi boydan boya kesen simsiyah bir çizgidir.

12 Eylül faşizmi, işe terörle, idamlarla, zindanlar üzerinde uyguladığı işkence, tek tip elbise vb. uygulamalarla başladı. Çünkü, toplumun emekçi sınıflarını, yoksul kitleleri, gençliği, kadınları evde tutmanın, hareketsiz kılmanın, örgütlü hareketten uzaklaştırmanın başlıca aracıdır bu yöntem. 12 Eylül faşizmi, ilk günden itibaren, faşist terör sayesinde toplumda şok yaratarak bunda bir ölçüde başarılı oldu.

Faşist devlet, devrimci kitle hareketini bastırmak için bu terör, katliam, zindan, gözaltında kaybetme ve açık infaz yöntemlerini sık sık kullandı. Mehmet Ağar adlı faşistin “bin operasyon yaptık” dediği şey işte budur. Tüm bunların amacı, devrimci halk kitleleri üzerinde yıldırıcı bir etki bırakmaktır.

Faşizmin terör politikası, katliamlar biçiminde, 2015 ve sonrasında

devam etti. Diyarbakır, Suruç, Ankara katliamlarında başlıca amaç buydu. 2015-2016 “hendek savaşları” adı verilen şehir savaşlarında faşist terör doruğuna ulaştı. Kürt ve Türk halklarını yıldırma için binalar, içinde bulunan insanların üzerine yıkıldı, binalar içindeki insanlar kimyasal silah ve bombalarla yakıldı; cadde üzerindeki cesetlerin kaldırılmasına müsaade edilmedi. Örnekler saymakla bitmez.

Tüm bunlara rağmen, iki ülkenin emekçi halkları eylemlerinde büyük bir kararlılık, ısrar içinde oldular. Bu kararlılık ve ısrarın bugün bizi getirdiği nokta ise, faşizme açıktan meydan okuma noktasıdır.

Dinci faşizme meydan okuyanlar Boğaziçi Üniversitesi öğrenci gençliği ile sınırlı değil. Sokak ortasında kaçırılıp tehdit edilen, işbirlikçiliğe zorlanan insanlar ne boyun eğiyorlar, ne işbirlikçiliği kabul ediyorlar, serbest kalır kalmaz da kaldıkları yerden devam ediyorlar. İşçiler, patronların polis-jandarma eşliğindeki baskı ve terörlerine meydan okuyorlar. Yoksul insanlar, sokakta görüşlerini ifade ederken korkusuzca ve zindan tehdidini bilerek meydan okuyucu bir tavırla konuşuyorlar. Kürt halkı, her durumda, evlatlarının cenazesi başında boyun eğmeyeceğini, teslim olmayacağını, mücadeleden vazgeçmeyeceğini ilan ediyor.

Kıscası faşist terör etkisini yitiriyor. Ne zindanlar, ne işkenceler, ne gözaltında infaza uğrama tehdidi, ne kitle katliamları; artık faşizmin hiç bir yöntemi kitleleri zapt etmeye yetmiyor. Son zamanlarda, faşist Bahçeli, hezeyan saçarak kitleleri korkutmayı denedi. Savurmadığı tehdit kalmadı. Mafya başlarını aynı amaçla sokağa saldı. Tosuncukları boy boy silahlı resimler çekti. Ancak tüm bunlar, faşist Bahçeli'nin alay konusu olmasından başka bir işe yaramadı.

Faşizme ve kapitalizme karşı mücadelede ısrar, kararlılık ve cesaret salgın gibi yayılıyor. İsrar ve kararlılıkla sürdürülen her eylem etrafına enerji yayıyor, harekete geçirici bir etki ortaya çıkarıyor, gözlerini eyleme çevirmiş kitlede devrimci eyleme girişme isteği yaratıyor. İşçi sınıfının irili ufaklı tüm eylemlerinde bunu görmek mümkün.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemi başka etkiler/sonuçlar bir yana, en çok bu yönüyle incelenmelidir. Eylem, sadece Türkiye’de değil, Avrupa ve Amerika’ya kadar eyleme geçirici bir etki yarattı. Ama sadece Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemi değil; kapitalizme, faşizme, sömürüye, ırkçılığa yönelen hemen hemen tüm kitle eylemleri aynı ya da benzer etkiler/sonuçlar ortaya koyuyorlar. George Floyd ayaklanması bunun bir örneği; sarı yelekliler eylemi bunun Fransız örneği oldu. Boğaziçi Üniversitesi eylemi de Amerika’ya kadar uzanan harekete geçirici bir etki yarattı.

Görüldüğü gibi, faşizme ve kapitalizme karşı gelececek eylemlerde

ısrar ve kararlılık yaşamsal önemdedir. Eylemin uzun sürmesi, etrafını ısıtıp tutuşturmak için gerekli zamanı kazandırıyor.

Birleşik Mücadele Güçleri, kitle eylemlerinin bu özelliğinin farkında olarak görev ve sorumluluk yüklenmelidir. Eylemde kararlı ve ısrarlı kitlelerin yönelimi toplumsal devrimdir. Şimdi devrim zamanıdır! Her kitle eyleminde bulunmak, kitlelere devrimin öz, kısa, hemen anlaşılabilir programıyla gitmek, eylemde kararlılık, ısrar ve cesaret örneği yaratarak öne çıkmak öncülük iddiasının olmazsa olmazıdır.

İki ülkenin emekçi sınıfları, gençliği, kadınları, yoksulları faşizme, faşist devlete, dinci faşist iktidara meydan okuyarak devrime yöneliyorlar. Birleşik Mücadele Güçleri, bu gerçeğin bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmelidir.

24 Şubat 2021

ZAFERİ GÖZE ALMAK ZORUNDAYIZ

Devrim güncel mi? Kuşkusuz öyle! Uzun yıllardır öyle, devrimci dalganın seyri sürekli aynı düzeyde olmasa da. Küresel salgın ise birleşik devrimin gelişimine olağanüstü hız kattı. Tarih hızlandı! “Şimdi Devrim Zamanı” sloganı, tam da bu gerçekliğin özeti ve ifadesi olarak öne çıktı.

Evet, devrim güncel, yakın, zorunlu ve kaçınılmaz. Bütün güncel faaliyetin dayanacağı temel budur. Devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyetinin temel alacağı nokta budur.

Her şeyden önce, birleşik devrimin temel güçlerini, işçi ve emekçileri, yoksul ezilen halkları bir devrimin gerekliliği, kaçınılmazlığı, zorunluluğu; devrimin kapsamı, derinliği konusunda bilinçlendirmek, bu konuda onları aydınlatmak, güncel ajitasyon ve propaganda faaliyetinin en temel amaçlarından biridir.

Kuşkusuz bu yetmez. Ayrıca burjuva devlet makinesi, bu faşist devlet yıkılmaksızın hiçbir kalıcı başarılı adımın atılamayacağını, devlet aygıtını yıkmanın ne anlama geldiğini açık bir şekilde anlatmak gerekir. Bu nokta önemli. Zira “devrim” sözcüğünü yavan bir şekilde yinelemek, hemen tüm oportünist ve sosyal reformistlerin sıklıkla yaptığı bir şeydir. Oysa burjuva devlet aygıtının yıkılmasının zorunlu olduğunu; onun en temel araçlarının, ordu ve polis (tüm militarist yapının), yargının, zindanların, bürokratik yapının vb. derhal dağıtılması gerektiğini; bunların yerine halkın doğrudan silahlı ve silahsız örgütlenmelerinin geçirileceğini anlatmak gerekir. Her fırsatta sakız gibi çiğnenen “demokrasi” denilen şeyin ilk temel adımının burjuva zor araçlarının havaya uçurulması olduğu ne yazık ki sürekli unutuluyor. Burjuva düzende saçma sapan kırıntılar demokrasi diye karşımıza çıkartılıyor. Burjuva militarist aygıtın parçalanıp yerine halk milislerinin geçirilmesi, neredeyse yüz elli yıl önce yasal Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin programında yer alıyordu. Yasal olmasına rağmen kafasını “burjuva yasallıkla” sakatlamamış bir partinin en temel görüşlerinden biriydi bu. Bugün ise yasallığa “tamah etmeyenler” bile güncel politikada köşe bucak kaçıyor bu çok önemli meseleden!

Siyasal faaliyetin odağında ne vardır? İşçi sınıfı, bir siyasal parti olarak örgütlenmiş ise amacı nedir? Bir parti, kendi varlık amacını ne ile be-

timler?

Eğer bir tartışma kulübü olarak kurulmadıysa, bir “aydın tatmin aracı” değilse, bir siyasal partinin en yakın amacı, politik iktidarı ele geçirmektir. Burjuva düzende burjuva partiler, “hükümet olmak” üzerine politika yürütürler. Peki ya emekçi kesimlerin partileri?

Bunların burjuva düzene uyum sağlamış olanlarının çoğunluğu “hükümet olma” hedefi bile gösteremiyor. Diğerleri ise politik iktidarı hedeflemekten uzaklar. İktidar (ve hükümet), adeta bir tabu. Bu alan neredeyse tümünden burjuvaziye terk edilmiş. Yürütülen mücadelenin hedefini somut olarak ortaya koymaktan köşe bucağ kaçıyorlar.

Siyasal bir hareketin (ve partinin) “şimdi devrim zamanı” dediği şartların en temel görevlerinden biri, bizzat politik iktidar hedefini, bu hedefin etkin aracı olarak bir “hükümeti” ortaya koymaktır. Geniş işçi ve emekçi yığınlara uğruna dövüşülmesi gereken pratik hedefleri, somut olarak açıklamalıdır. Uluslararası sermaye, düşürmek istediği ülkelerde kerameti kendinden menkul başkanlar atıyor, gölge kabineler kurduruyor; ama pek çok sosyalist hareket, iktidar ve hükümet sözcüklerini ağzına almaktan köşe bucağ kaçıyor! İşçi ve emekçilerin devrimci hareketinin temel adımlarından biri, sorunların köklü çözümü için iktidara talip olduğunu cümle aleme duyurmak olmalıdır. Bunun literatürdeki adı devrim(ci) hükümet(i)dir. Devrimci hareket, bunalımdan çıkış yolu olarak bir program ortaya koyacaktır. Bu programı uygulayacak güç, (kuşkusuz “geçici” bir dönem için) devrim hükümetidir. Güncel propaganda faaliyetinin vazgeçilmez konularından biri, geçici devrim hükümetidir. Geniş işçi ve emekçilere böyle bir devrimci hükümete neden ihtiyaç olduğu, bu organ eliyle nelerin yapılacağı sürekli ve sürekli anlatılmalıdır.

Birleşik devrimin önünde birikmiş çokça sorun var. Devrimin ateşi, tüm engelleri yakıp yolu açacaktır. Sorun, birleşik devrim güçlerinin bu perspektife, iddia ve kararlılığa sahip olup olmamasında yatmaktadır.

Kazanmayı göze alıyor muyuz? Zafere kadar ilerlemeyi açık ve net bir şekilde önümüze koyuyor muyuz? Soru günceldir, yakıcıdır. Her alandaki birleşik devrim güçleri, bizzat pratik içerisinde bu soruyu göğüslemek, iddiasını ispat etmek zorunda. Ancak bu yolla bu güçler, birleşik devrimin odağı haline gelebileceklerdir. Birleşik Mücadele Güçleri de, Birleşik Gençlik Meclisleri de, diğer alanlarda oluşacak birlikler de bu kararlılık ve iddia ile ileri atıldıklarında gerçek bir devrimci odak haline geleceklerdir.

Bu yolda “ama”lara, belirsiz sözlere, kafa karıştırıcı “fikirlere” yer yok, ihtiyaç da yok! Yığınların devrimci enerjisine, işçilerin “sınıf içgüdüüne” güvenmeyen, aydınca ikircik ve karmaşalara yer yok! Sadece

net ve zaferi göze alan bir yürüyüş birleşik devrimin başarısını getirecektir.

“Faşizmi bir devrimle yıkacağız! Birleşik devrimle iktidarı ele geçireceğiz. Devrimci bir hükümet kuracağız. Şu şu acil önlemleri alacağız. Buna gücümüz var. Bunu başarabilecek bir perspektifimiz, bir planımız var.”

Güncel devrimci ajitasyon ve propaganda bu temelde yürütülmeli. Birleşik devrimin zaferine giden yol büyük bir kararlılık gerektiriyor. Zaferi göze almak zorundayız.

25 Şubat 2021

AB “CİDDİ ŞEKİLDE ENDİŞELİ”YMIŞ

Avrupa Birliği (AB) Komisyonu Sözcüsü Peter Stano, dinci faşist iktidarın -tabii ki Peter Stano bu kavramı kullanmıyor- HDP'ye yönelik baskılarından dolayı AB'nin ciddi şekilde endişe duyduğunu açıklamış.

Eksik açıklamış bize kalırsa. Ciddi endişelerinin yanında derin kaygılar taşıdıklarını, tarifsiz üzüntülere gark olduklarını da açıklamalıydı! Dinci faşist iktidarın HDP'ye, halk kitlelerine, Kürt halkına uyguladığı baskı ve şiddet karşısında AB'nin kapıldığı duyguları ancak bu kavramlar ifade edebilir. Hatta ifade etmede eksik bile kalabilir.

HDP üzerinde yoğunlaşan baskıları yüzünden “ciddi endişelerini” ifade ettikten sonra şöyle devam etmiş Peter Stano:

“Bu gelişmeler, Türkiye'nin AİHM'in Sayın Selahattin Demirtaş'ın serbest bırakılmasına ilişkin kararını uygulamadığı ve HDP'nin yüzlerce yerel siyasetçisinin, seçilmiş yetkilisinin terörle ilgili suçlamalarla tutuklandığı mevcut durumu pekiştirmektedir.

İddia edilen herhangi bir kabahat veya suç, kanuni prosedürlere tabi tutulmalı ve masumiyet karanesi korunmalıdır.

Uzun süredir Avrupa Konseyi üyesi ve AB'ye aday ülke olarak Türkiye, insan haklarına ve hukukun üstünlüğüne saygı göstermeli, siyasi örgütlenme özgürlüğü dahil olmak üzere demokratik sistemini korumalıdır.”

Bunlar şüphesiz, idam sehпасına götürülen mahkumun yanındaki rahibin teskin etmeye yönelik sözlerinden farksızdır. Avrupa Konseyi, Avrupa Birliği Komisyonu ve daha bir dizi AB kurumunun işlevi budur. Avrupalı emperyalist devletler ekonomik ve siyasi çıkarlarına uygun politikaları bir yandan sürdürürlerken, bu “rahip” işlevi gören kurumlar da emperyalistlerin günah ve suçlarını örtmek; emekçi halkları uyutmak işini görüyorlar.

Bu iki yüzölçümü görmek için Almanya hükümetinin, Alman devletinin, silah satışları başta olmak üzere, Türkiye ile ilişkileri tam gaz nasıl devam ettirdiğine bakmak yeterlidir. Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin pek övündüğü SİHA'ları Alman, İngiliz, Kanada vb devletlerin desteği ile ürettiğini, Türkiye'nin “Alman desteği olmadan SİHA'ları üretme”yeceğini daha önce ve defalarca göstermiştik. Aynı şekilde “Roketsan teknolojisi”nin Almanya'dan geldiğini de.

Ama tüm bunlar, Almanya ile Türkiye arasındaki yakın ve sıkı bağlar açısından bir şey değil daha. Almanya'nın Türkiye ile olan ekonomik ve ticari ilişkilerinin hacmini bir yana bırakıyoruz. Almanya adına, örneğin Merkel'in en büyük korkusunun Türkiye'nin istikrarsızlaşması olduğunu biliyoruz. Türkiye'nin istikrarı yani düzeni tehdit edecek her türlü devrimci gelişme, Merkel'in en büyük kaygısıdır.

“En büyük endişe, Avrupa’ya daha fazla göçmen akını olması değil. Alman şirketlerinin Türkiye’deki yeni yatırımlarının zora girmesi de değil. Merkel'in aslında en büyük endişesi, Türkiye içinde bir ekonomik ya da siyasi istikrarsızlık yaşanması olasılığı. Bunun tüm bölgeyi etkileyecek olası sonuçları olabileceği değerlendiriliyor.”

Gerçekler böyle olunca, Almanya'nın dinci faşist iktidarı ve faşist devleti her türlü devrimci gelişmeye karşı desteklemesinde şaşılacak ne olabilir? Gare saldırısı öncesinde Akar'ın soluğu Almanya'da almış olması, Almanya'dan onay ve destek sözü almış olması eşyanın doğasına uygun olan değil mi? Ne diyordu Akar Gare saldırısı için?

“Dost ve müttefiklerimizle koordine edilerek yapılan hareket öncesinde; hedefler özenle seçilmiş, hareketin planlanması ve icrasında...” Bu “dost ve müttefikler”den ilkinin Almanya olduğundan sadece ahmaklar kuşku duyar.

İşte şimdi aynı Almanya'nın başını çektiği AB'nin bir kurumu, dünya alemi sersem, kendini akıllı sanarak diyor ki, Türkiye'nin insan haklarına ilişkin politikalarından derin “endişe duyuyoruz”. Ama ne yazık, dünya alem olmasa da, böyle ahmaklar Türkiye'de ziyadesiyle varlar. Onlar işte bu tip açıklamalara bakarak dinci faşist iktidarın AB ile ABD arasında, insan hakları konusunda izlediği politikalar nedeniyle sıkıyacağını/sıkıştığını yazıp duruyorlar.

AB, ABD gibi emperyalist devletlerden insan hakları, “demokratikleşme”, faşist baskı ve terörün azaltılması ya da ortadan kalkması konusunda medet uman böylesi darkafalılar -laf aramızda hepsi de mürekkep yalamış, hepsi de aydın geçinir bu darkafalıların- şunu bile akıl edemiyorlar: Türkiye tarihinin en kanlı dönemlerinden biri olan 12 Eylül faşizminin arkasında ABD vardı. 12 Eylül faşizminin ABD'nin “our boys”u yani oğlanları tarafından yapıldı. Şüphesiz, ABD'nin yanı sıra, İngiltere'sinden Almanya'sına kadar tüm emperyalist devletler, hükümetler de Kenan Evren ve şürekasının, ABD'nin “our boys”unun arkasındaydı.

Uzlaşmacılar, sosyal reformistler, ahmak liberal tayfa, şimdi tüm bu tarihi unutarak ve tüm topluma unutturmaya çalışarak Biden ve AB'nin dinci faşist iktidarı “demokratikleşme” konusunda sıkıştıracağını yayıp duruyorlar. Serap görüyorlar ve iki ülkenin halklarını da aynı zemine çek-

meye çalışıyorlar.

Emekçi sınıfları ve Kürt halkını bu beklentiye sokmaya çalışanların anti-emperyalist bilincin miadını oluşturan Denizleri, Mahirleri dillerinden düşürmemeleri, işin bir başka sahtekarlık yanı. Türkiye ve Kürdistan topraklarında ABD'ye karşı, tüm emperyalistlere karşı tutarlı ve ciddi bir mücadele içinde olmadan, sağlam bir anti-emperyalist, anti-kapitalist tuma sahip olmadan Deniz'i, Mahir'i anmak, ağzına almak sahtekarlık belirtisi olabilir ancak.

AB, derin “endişelerini” açıklıyor, bizimkiler de ellerini ovuşturuyor: Hah şimdi “tek adam yönetiminin sonu geldi”, “hah şimdi RTE'ye yol göründü.” Tamam, isteyen hayal aleminde yaşamakta özgürdür. Sözümüz olmaz da, yeter ki emekçi sınıfların, ezilen halkların yakasından düşünler.

Biz iki ülkenin emekçi sınıflarına, gerçek, tam, eksiksiz demokrasi-nin faşizme ve kapitalizme karşı mücadeleyi olduğu kadar emperyalizme karşı mücadeleyi de içeren bir devrimi gerektirdiğini anlatmaya devam edeceğiz.

26 Şubat 2021

KIYAMET SAATİ GECE YARISINI ÇALMAK ÜZERE

İşin şaka kaldırır bir yanı yok. Büyük yıkım savaşı bando mızıka eşliğinde geliyor. Aslında uzun yıllardır, ağır çekim bir sahne izliyoruz. Alenen, herkesin gözleri önünde, adım adım bir büyük savaşa sürükleniyor dünya. “Kırmızı Pazartesi sendromu” esir alıyor yaşlı dünyamızı.

Hikaye uzun. Hiç kuşkusuz dayandığı zemin, emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisidir. Ama yakın döneme çekecek olursak, ‘89 - ‘91 karşı-devrimleri ile hızlanan bir süreçten bahsetmek mümkün.

Sosyalist blok dağıldığı anda, emperyalist ülkeler hızla bu eski sosyalist ülkelerin iktisadi ve siyasi olarak kapitalist sisteme entegrasyonu için harekete geçti. Demokratik Almanya doğrudan ilhak edildi. Çok uluslu devletler iktisadi veya doğrudan askeri yöntemlerle parçalandı.

Avrupa ülkeleri teker teker AB çatısına alınarak yutuldu. Varşova Paktı dağılmasına rağmen NATO varlığını korudu. Üstelik dönemin Rusya yönetimi (“Ayyaş ayı” Yeltsin) ile yapılan anlaşmalara rağmen “doğuya doğru genişleme” adımlarını hızlandırdı. (Söz konusu anlaşma, “eski Doğu Bloku ülkeleri”nin NATO’ya alınmaması üzerineydi.)

Sonuçta Rusya, batıdan kuşatılmış oldu. Rus askeri gücünün en hassas ve en tehlikeli üssü olan Kaliningrad’dan (ki Rusya ile doğrudan kara bağlantısı yoktur) başlayıp Azak Denizi’ne (Kırım) inen bir yay etrafında karşılıklı konumlanılmış oldu.

Rusya, buna, Yeltsin’in yerine Putin’in başında olduğu ekibi geçirerek yanıt verdi. Dağılan kuvvetlerini hızla topladı. Çin ile yakınlaştı. Şangay İşbirliği Örgütü’nü güçlendirdi. Özellikle Çin’in muazzam bir hızla büyümesi, ŞİÖ’nün küresel ağırlığını artırdı. Öte yandan iktisadi alanda BRİCS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) yeni bir odak olma yolunda gelişti.

ABD-NATO emperyalizminin buna yanıtı, 11 Eylül sonrasında Afganistan’a yerleşmek oldu. İşin dünya uyuşturucu ticareti bağlantısını vb. şimdilik bir yana bırakırsak, askeri anlamda bu, ŞİÖ coğrafyasına sokulan bir kama işlevi görmekteydi. Buna ABD’nin Özbekistan’da açtığı askeri üs, Kırgızistan hava ve kara sahasını kullanma izni vb. eklenmeli.

Sonuçta adına Büyük Ortadoğu dedikleri projenin bir ayağı halkların devrimci ayaklanmalarını bastırmak, devrimleri boğmak ise, diğer

ayağını Rusya-Çin (ve onların başını çektiği ŞİÖ) ittifakının kuşatılması, güçten düşürülmesi, parçalanması oluşturuyordu. Adımlar bunun için atıldı. Güney Çin Denizi sorunları kaşındı. Emperyalist kamp, askeri anlamda temel rakiplerini uzun vadeli askeri strateji ile adım adım kuşatma yoluna gitti.

Bu emperyalist stratejiye ilk aleni yanıt, Putin'in o ünlü "Münih konuşması"dır. ABD'nin tartışmasız patronluğuna dayanan "tek kutuplu dünyanın sonu" 2007'de Münih'te ilan edildi.

AB-ABD emperyalistleri Ukrayna'daki faşist Maidan darbesi ile batı cephesinde en ciddi adımlarından birini attılar. Rusya'nın yanıtı Kırım'ı ilhak etmek oldu. Donbass bölgesi Ukrayna'dan fiilen koptu. Bu cephe de belirli bir süre sonra kararlı bir duruma geldi. Aşağı yukarı değişmez (kuşkusuz geçici) bir sınır oluştu.

Bu az çok kararlı denge, özellikle Polonya ve Baltık ülkelerinin kışkırtıcı bir rol üstlendikleri; Türkiye'nin de aktif olarak katıldığı NATO tatbikatları, Nazi yanlısı yasaları vs. ile "Batı ittifakı" lehine bozulmaya çalışıldı. Son olarak da Tihanovskaya parodisi ile Belarus düşürülmeye çalışıldı.

Son yıllarda kesintisiz bir şekilde tırmanıyor askeri gerilim. Baltık bölgesi, Norveç, Arktik bölge, Polonya, Ukrayna... ve Karadeniz, ABD-NATO emperyalizmi ile Rusya'nın sürekli karşı karşıya geldiği alanlar. B1 bombardıman uçakları Norveç'e konuşlandı, ABD 6. Filosu Karadeniz'e yollandı. Yetmedi, şimdi de İspanya ve Yunanistan filolarına bağlı iki savaş gemisi eklendi.

NATO Genel Sekreteri Stoltenberg, "Rusya'nın yasadışı Kırım ilhakına yanıt olarak Karadeniz'deki varlıklarını güçlendirecek"lerini söylemişti, tam da RTE'nin "Bakın dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor. Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız. Olayın gerek hava gerek deniz gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmamız zorundayız" çağrısına uygun olarak!..

Bu cephedeki gelişmeler bununla sınırlı değil. ABD'nin Dedeoğaç'ta (Aleksandropoli), yine anlaşmalara aykırı olarak deniz üssü kurması, saldırı helikopterleri konuşlandırması, Rusya'nın kuşatılması ile doğrudan ilgili. Türkiye'nin aktif olarak yer aldığı Artsakh (Karabağ) savaşı da bunun bir parçasıydı. Bir NATO ordusu olan TSK'nın (S)İHA'larla geliştirdiği yeni askeri-teknik savaş konseptleri de doğrudan bunun bir parçası. Rus hava savunma sistemlerinin, Rus silahlarının olduğu her bölgede icra edilen bu çatışma ve savaşlar, NATO açısından bir laboratuvar işlevi

görüyor. TSK'nın tüm faaliyetleri, bu NATO konseptine uygun olarak gerçekleştiriliyor.

Görünen odur ki artık karşılıklı konumlanmalarda sona gelinmek üzere. Doğuda Güney Çin Denizi-Pasifik hattında da (bu hat Hint Okyanusu'na, Guam Adası ve Okinawa başta olmak üzere, tüm bölgeye yayılan sayısız ABD üssüne uzanıyor) hazırlıklar tamamlanmak üzere. Konvansiyonel silahlar açısından sayısal üstünlükleri ortada NATO kuvvetlerinin. Pentagon'da "bir nükleer savaşın kazanılabileceği" üzerine doktrinler dolaşüyor. "Kıyamet saati" en son gece yarısına 100 saniye kalaya ayarlanmıştı. Görünen o ki, yakın dönemde güncellenmesi gerekecek.

Sahi, faşist Trump'ın gidip Biden'ın gelmesiyle "demokrasi ve barış" hayali kuran burnunun ucunu görmekten aciz liberal ahmaklar, tüm dünyayı korkunç bir yıkıcı savaşa sürükleyen bu gelişmeleri karşısında ne söyleyecekler acaba? Amerikan "müesses nizamı"nın kişi ve partilerle değişmeyeceğini anlamaları için ille de tepelerine füzelerin mi yağması gerekiyor?

27 Şubat 2021

ERBAKAN'I HALKLARA MELEK DİYE YUTTURAMAZSINIZ

HDP Eş Genel Başkanı, Mithat Sancar, Erbakan'ın gökyüzündeki atalarının yanlarına intikal edişinin 10. yılı münasebetiyle düzenlenen “anma” toplantısına katılmış. Kendini “sol” cenahta, Türkiye ve Kürdistan halklarının yanında tanımlayan bir partinin en üst düzeyde temsilcisi olmasaydı, buna “keyfe keder” der geçerdik.

Ama durumun böyle olmadığını anlamak için çok şey bilmeye gerek yok. Siyasal partilerde böylesi mesaj dolu sembolik katılımlar partinin ortak kararı ya da en azından onayı ile yapılır. Dolayısıyla, baştan söyleyelim sorunumuz kişi olarak Mithat beyle değil; kişilerle de işimiz olmaz bizim. HDP'nin küçük burjuva uzlaşmacı politikalarına dair yapılması gereken sayısız eleştiriyi de, çoğu zaman, dinci faşist iktidarın HDP'ye saldırısı nedeniyle, zamanı değil diyerek, yapmadık. Kürt ulusunun “ulusal hassasiyetleri”ni göz önüne almak bizim için her zaman önemli olmuştur.

Ne var ki, Eş Genel Başkan, Mithat bey, tarihi eğip bükmeye kalkışınca ve iki ülkenin emekçi halklarının gerçek bir düşmanını allayıp pullamaya, onu bir “barış havarisi-iyilik meleği” gibi sunmaya kalkışınca susmanın, geçiştirmenin mümkün olmadığı noktaya gelinmiş oldu. Tarihi eğip bükmek olmaz Mithat bey! Doğruya doğru diyemeyeceğinizi düşündüğünüz anlar olursa, o zaman, hiç olmazsa susun, sesinizi çıkarmayın! Ama emekçi halkları, yoksul kitleleri, gençliği, kadınları aldatma yoluna, onlara sahte bilgi verme yoluna girmeyin!

Önce, baştan başa anti-komünist, şeriatçı, her iki lafından biri materyalizme sövğü olan bu adamı Mithat beyin nasıl tanıttığına bakalım. Tüm dinci faşistlerin duayeni, günümüzün dinci faşist iktidarının temellerini yaklaşık elli yıl öncesinden atan bu adam için şunları söylüyor Mithat bey:

“(o dönem...) Acılar yaygınlaşmış ama diğer yandan Kürt sorununa barışçıl demokratik çözüm arayışları da özel yoğunluk kazanmıştı. Necmettin Erbakan hocanın bu arayışlarının çok önemli ve özel bir yeri olduğunu mutlaka onu anarken hatırlamak ve hatırlatmak lazım. Bu konuda samimiyetle çaba harcıyor, cesaretli girişimlerde bulunuyordu. Erbakan hocanın Kürt sorununa yaklaşımı meseleyi diyalogla, siyasetle ve çok

önemli bir husus olarak içerde, bu topraklarda, bu ülkenin kendi dinamikleri ile kardeşlik hukuku içinde çözme esasına dayanıyordu. Eğer Necmettin Erbakan hocanın o dönemki çabaları sonuca ulaşmış olsaydı, müdahale ile karşılaşmamış olsaydı şu an çok farklı bir ülkede yaşıyor olurduk.”

Erbakan'ın kim olduğuna geçmeden şunun altını çizelim: Kürt ve Türk emekçi halklarının bu yeminli düşmanının Kürt sorununa barışçıl demokratik çözüm arayışları konusunda “çok önemli ve özel bir yeri olduğu” bu konuda samimiyetle çaba harcadığı, cesaretli girişimlerde bulunduğu vb vb. laflar tümüyle palavradır. Böyle bir şey yok; bunu gösterecek en ufak bir kanıt da bulunamaz. Ama aksini gösterecek tonla kanıt var. Ona geleceğiz..

Tanımayan genç kuşaklara tanıtmak için soralım; kim bu Erbakan? Bu adamı tanımlayacak en iyi ifade, bunun anti-komünizmin Türkiye ve Kürdistan'daki cisimleşmiş hali olabilir. Bu adam, 12 Mart askeri faşist darbesinden hemen sonra, kaçtığı İsviçre'den faşist generallerin çağrısı üzerine 1972'de Türkiye'ye dönmüş ve dinci gericiliği bir parti etrafında örgütlemeye girişmiştir. 1972 yılı önemli bir yıldır. Faşist generaller Denizlerin, Mahirlerin yarattığı devrimci dalganın önüne set olabilecek şeyin dinci gericilik olduğunu görüyorlar ve Denizleri idam ederken onların iki ülkenin emekçi sınıflarında yarattığı muazzam etkiyi kırmak için işte bu adamı geri çağırıp ona parti kurduruyorlar.

İki ülkenin emekçi sınıflarının bu yeminli düşmanının dinci faşist dernek ve kadrolarla -İsmail Kahraman, Cemil Çiçek, Abdullah Gül, R.Tayyip E,- ile ilişkilerini bir tarafa bırakırsak, bu girişi onun için başlangıç kabul edebiliriz.

Ecevit'le kurduğu koalisyon hükümetinin dağılmasından sonra, Mithat Sancar'ın “badem gözlü” gibi gösterdiği bu adam, I. Milliyetçi Cephe faşist hükümetini Demirel, Türkeş ve Turhan Feyzioglu -günümüz gençliği ve avukatlar bu soyadımı bir yerlerden iyi hatırlayacaklar- ile birlikte kuruyorlar.

Gözleri değil ama bıyıkları “badem” motifli olan bu adam bu hükümette başbakan yardımcısı görevini üstleniyor. Peki I. Milliyetçi Cephe faşist hükümetinin özelliği ne? Erbakan'a güzellemeler dizgen Mithat Sancar'a biz hatırlatalım: Bu hükümetin kuruluşu gerici iç savaşın başlangıcını ifade eder. Mithat Sancar, “yaşım o dönemi hatırlamaya müsait değil” diyebilir ama bu mazeret olamaz. İnternet diye bir şey var ve artık bilgiye erişim oldukça kolay.

I. Milliyetçi Cephe faşist hükümeti bir iç savaş hükümeti olarak kuruldu. Tekelci sermaye sınıfı, özellikle gençlik ve iki ülkenin emekçi sı-

nıfları arasından gittikçe güç ve ivme kazanan devrimci dalgayı kırmak için bu hükümeti kurdurdu. MHP'nin katil kadroları, bu tarihten itibaren, polis desteğinde sahneye çıkmaya ve devrimci gençleri katletmeye başladılar. Kerim Yaman, Şahin Aydın, Cezmi Yılmaz, Halit Pelitözü gibi daha nice devrimci genç bu dönemde katledildi. Anlayacağınız, MHP'nin Türkesi, “bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz” diyen Demirel kadar, methiyeler düzdüğünüz Erbakan'ın elleri de devrimci kanına batmış.

Ama daha bu bir şey değil. I. Milliyetçi Cephe faşist hükümeti düzenin krizine çare olamıyor. Denizlerin, Mahirlerin, Sinanların yaktığı devrim ateşi yayılarak büyüyordu. Büyük bir devrimci kabarış vardı. Erbakan, İçişleri Bakanı yaptığı Oğuzhan Asiltürk'le devlet kurumlarını dinci faşistlerle doldururken, devrimci dalga da tüm illeri; Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir tarafını etkisi altına alıyordu.

Çok kısa süren Ecevit Hükümeti'nden sonra, tekelci sermaye sınıfı II.MC faşist hükümetini kurdurdu. Bu hükümet de bir iç savaş hükümeti olarak kuruldu. Hükümet, Erbakan, Türkes, Demirel üçlüsünün partilerinden oluşuyordu. İç savaşın resmi ilanı olarak kabul edebileceğimiz 1 Mayıs 1977 katliamı işte bu hükümet zamanında hızla faşist kadrolarla doldurulan devlet tarafından tezgahlandı. Söylemeye gerek yok, I.MC hükümetiyle sahneye çıkan faşist katiller, II.MC hükümeti zamanında tam sayısız katliam yaptılar. Öğrenci yurtlarının bu faşist katillerin kaçırıkları devrimci öğrencileri “infaz” yeri olarak kullanmaya başlamaları yine bu hükümet; yani methiyeler düzülen Erbakan zamanında oldu.

Bu uzun bir tarih ve yerimiz bu uzun tarihi anlatmaya müsait değil. Bir makaleyle anlatılmaz. Yine de kilometre taşı olması nedeniyle bu adamın Başbakan olduğu 96 yılına çok kısa değinmekte yarar var. 90'lı yıllar Kürt halkı üzerinde baskı ve terörün katliamlar biçiminde sürdürüldüğü yıllardı. Bu biliniyor. Erbakan'ın dinci faşist hükümetinin devletin başında olduğu 96-97 dönemi bu sürecin kesintiye uğradığı bir süreç değildi. Baskı, terör ve katliam politikası Erbakan döneminde hız kesmeden devam etti. Birleşik devrim de hız kesmeden gelişmeye devam ediyordu. 96 Ölüm Orucu savaşları, işte bu “barış meleği” gibi sunulan adamın başbakanlığı döneminde sürdü ve ancak onlarca devrimcinin ölümünden sonra, büyük bir toplumsal patlamadan korktukları için zindan savaşçılarının koşullarını kabul etmek zorunda kaldılar.

Doğrudur, Erbakan efendi “müdahale” ile karşılaşmıştır. Ona müdahale edenler, onu 1972'de İsviçre'den Türkiye'ye çağırın faşist generallerin takipçileriydi. Basit bir nedeni vardı müdahalenin: Erbakan efendinin REFAHYOL hükümeti de devrimci gelişmeyi durduramadı.

Yoksa onun “Kürt sorununa barışçıl, demokratik arayışları” filan değildi. Tekelci sermayenin hiçbir hükümeti böyle bir arayış içinde olmadı; olamaz da. Kürt halkının aklıyla oynamayı bırakın artık. Arşivler ortada, bilgiye ulaşmak kolay. Dileyen söz konusu yılların nasıl şiddetli bir iç savaşın içinden geçtiğini arşivlerden izleyebilir.

Son bir not: Hükümetlerin politikası, başbakanların şahsi özelliklerine göre belirlenmiyor. Sınıflar savaşına ve sınıflar arası güç ilişkilerine bağlı olarak belirleniyor. Çünkü tarih, bireylerin faaliyetlerini tarafından değil, sınıf savaşımını tarafından belirleniyor. Bunu bilip söylemek için Marksist olmaya da gerek yok. Biraz bilimsel düşünce bunun için yeterli.

Ezilen, sömürülen halklara cellatlarını sevdirmek kimsenin işi olmamalı.

1 Mart 2021

DEMOKRATİK SİYASET!

Hiç kimsenin -buna kavramın kendisini ortaya atanlar dahil- tanımını yapmadığı, daha doğrusu yapamadığı “demokratik siyaset” denen kavram bir kez daha kafalara kakılmak üzere piyasaya sürüldü.

Tanımı, ne olduğu belli değil ama ne işe yaradığı ve ne amaçla ortaya atıldığı son derece açık. Bu kavramla amaçlanan şey, mücadelenin zora dayalı yöntem ve araçlarını gözden düşürmek, burjuvaziye uzlaşma mesajları yollamak.

Burjuva sınıfla uzlaşma genel, soyut bir ifade olarak kabul edilebilir. Doğrudur. Güncel ve pratik anlamını ifade etmek gerekirse, bu kavram dinci faşist iktidara, faşist devlete ve bunlarla birlikte burjuva partilere uzlaşma çağrısıdır.

Bu kavramı Türkiye ve Kürdistan halklarının başına kakmaya çalışan uzlaşmacı küçük burjuva parti, kavramın kendisini açıkça tanımlayamadı ya da tanımlamaktan kaçındı. Bu nedenle, mecburen, Kürt halkının omuzları üzerinde az çok tanınmış biri haline bizzat HDP tarafından getirilen, Refah Partisi gericiliğinden devşirilmiş, şimdilerde ise Kürt halkını HDP'den çekebilecek bir parti kurma arayışı içindeki, adı anılmaya değmez birinden aktarmak zorundayız. Şöyle diyor bu zat:

“HDP'nin bugün veya bundan sonra nasıl karar alacağını ben bilemem, bu onların bileceği bir şey ama açık olan bir şey var o da demokratik mücadele ile silahlı mücadelenin birlikte yürümesinin mümkün olmadığı gerçeğidir. Dolayısıyla Kürt siyasetçilerimiz bir tercih yapmalıdır, bu ya demokratik yollar ya da silah olmalıdır. (.....) İkincisi ise, artık silahlı mücadele dönemi bitmiştir ve mücadele demokratik yollarla olmalıdır. Özellikle de Türkiye'de silah dönemi, rolü bitmiştir.”

“Demokratik siyaset” sakızını çiğneyenlerin meramı şimdi açıkça görülüyor. Dert-dava emekçi sınıfların kesin ve tam kurtuluşunun olmazsa olmaz araç ve yöntemlerini geçersiz ilan etmek, emekçi halkları buna ikna etmek. Zor araç ve yöntemleri geçersiz ilan edilince geriye ne kalıyor? Şüphesiz, parlamento kalıyor geriye ve faşist terör, katliamlar altında yaşayan, kapitalist sömürünün kendilerine yaşamı cehenneme çevirdiği emekçi sınıflara, yoksul kitlelere, ezilen halklara, kadınlara, gençliğe bu yol gösteriliyor.

Bu yol, açıkça değil, tanım yapılmadan, isim verilmeden, yürünecek tek yol olarak gösteriliyor. Adına “demokratik” deniyor ama neresi demokratik, neden demokratik buna dair tek laf edilmiyor.

Yukarıda, muhtemelen dinci faşist iktidar tarafından, Kürt halkını yeni bir dinci gerici parti etrafında toparlamakla görevlendirilmiş birinin sözlerini aktardık. Şimdi bu adamın sözleriyle aşağıda aktaracağımız sözler arasındaki benzerliğe bakın:

“Silahı ve şiddeti çözüm yöntemi olarak görmek yerine demokratik siyaseti esas almamız gerekir. Demokratik siyasetten vazgeçilemez.

Yazımın başında belirttiğim gibi, silahı ve şiddeti çözüm yöntemi olarak görmek yerine demokratik siyaseti esas almamız gerekir. Bu zaten evrensel demokratik standartlarda şiddete karşı konulmuş mesafedir.”

Şu “evrensel demokratik standartlar” nedir, kim oluşturmuş, kim kabul etmiş, belli değil. Yani herkesin inanmasını istedikleri uydurma laflardır; palavradır. Uzlaşmaz karşıtlığa dayalı sınıflı toplumlarda bütün sınıfları kesen, bütün sınıfların çıkarlarını gözeten, kollayan “evrensel demokratik standartlar” yoktur ve olamaz da. Demokrasi, tanımı belirsiz, ne deve ne de kuş olan bir şey değildir. Demokrasinin sınıf karakteri vardır. İşçi sınıfı için demokratik olan bir şey burjuvazi için demokratik değildir ve tersi de doğrudur. Bunlar işin abecesidir ve ne yazık bunu bir Partinin eski Eş Genel Başkanına hatırlatmak zorunda kalıyoruz.

İşin özü, iki ülkenin emekçi sınıflarını, yoksul kitlelerini, gerçek, tam, eksiksiz demokrasiye, kurtuluşa ulaşma araçlarından yoksun bırakmaktır. “Demokratik siyaset” sakızının tek amacı budur. Kitleleri gerçek, tam ve kesin kurtuluşları için gerekli araçlardan yoksun bırakırsan geriye ne kalır? Parlamento..

Peki, parlamento işçi sınıfının, diğer emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin kurtuluş aracı olabilir mi? Kürt halkı, katliamlardan, faşist terörden kurtulabilir mi? Burjuva sınıf, emperyalist güçler emekçi sınıfların parlamentoda çoğunluğu ele geçirmelerine izin verirler mi? Hadi bir şekilde çoğunluğu ele geçirdiklerini varsayalım, gerçek politik iktidarın yani devletin ve ekonomik iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesine izin verirler mi?

Kendilerini çok bilmiş zanneden bu uzlaşmacı liberal takımı ne tarihten ne de bizzat kendilerinin yaşadıkları olaylardan ders almayı, bir şeyler öğrenmeyi becerebiliyorlar. Tarihten hiçbir şey bilmiyorlarsa, Şili'nin Allende'sine, 1973 11 Eylül'ünde onun başına gelenlere baksınlar ya da Endonezya Komünist Partisinin yaşadığı trajediyi öğrensinler.

Tarihi bir yana koyduk, Türkiye'yi, yaşadıkları örnekleri incelesinler. Burjuvazinin, tekelleri sermaye sınıfının, bırakalım işçi sınıfı ve diğer

emekçi sınıf temsilcilerinin çoğunluk olmasını, varlıklarına bile tahammül edemediğini görecekler. Teorik mülahazalara gerek yok. 90'lı yıllarda DEP milletvekillerinin parlamentodan nasıl atıldıklarını; ya da 2015 seçimlerinde çoğunluğu kaybeden partinin hükümeti devretmeyi nasıl reddettiğini hatırlasınlar yeter.

Daha önemlisi, “demokratik siyaset” sakızını çiğneyenler, JÖH-PÖH, Özel kuvvetler ve daha sürüsüne bereket militarist örgütün, Polis teşkilatının, ordunun zor yöntem ve araçlarına başvurmadan nasıl dağıtılacağını; yok bunların dağıtılmasına gerek yok diyorlarsa, bu örgütler ayakta ve bunlara rağmen halklar için demokrasinin nasıl mümkün olduğunu bir anlatsalar da ikna olsak..

Böyle bir tartışmaya giremezler, girmezler. Onların söyleyebileceği en fazla şey “ölümler olmasın.” Tamam ölümler olmasın, insanlar acı çekmesin. Tamam da, bu düzen, bu faşist devlet toplumun ezici kesimine her gün binlerce acı tattırmıyor mu? Kürdistan'da her gün bir ya da birkaç kişi yukarıda saydığımız militarist yapılar tarafından öldürülüyor mu? İnsanlar, açlık, sefalet, yokluk, işsizlik yüzünden intiharlara sürükleniyorlar mı? Bu burjuva toplumda kadınlar her gün sokak ortasında katledilmiyorlar mı? Bu düzenin, bu düzeni ayakta tutan faşist devletin toplumun ezici kesimine çektiği acılar saymakla bitmez. Bu kadarı yeter!

İster “demokratik siyaset” adı konsun, ister başka bir şey, Kürt halkını, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını kurtuluşları için en gerekli araç ve yöntemlerden yoksun bırakma girişimleri burjuvaziye hizmetten başka anlama gelmez. Bu yol halkların çektiği acıları azaltmaz, aksine yoğunlaştırır. Şimdi Kürt halkını özgürlük savaşı saflarından gerici kanallara çekme işine soyunmuş o HDP döküntüsü dincinin, o küçük aklıyla “artık silahlı mücadele dönemi bitmiştir ve mücadele demokratik yollarla olmalıdır.” demesi boşuna değil. Zira, bunların bayrağında “Gericiliğe hizmette sınır yoktur” şiarı yazıyor!

Peki ya emek saflarında görünenlere ne demeli!

3 Mart 2021

ABD-TÜRKİYE DAHA SIKI BİR İTTİFAKA DOĞRU!

Türkiye'de “demokrasi”nin gerçekleşmesi için tüm umutlarını Biden'a bağlayanlar hüsrana üstüne hüsrana yaşamaya devam ediyorlar. Sadece onlar değil. Kürt halkının özgürlük savaşında Türkiye'ye karşı dengeleyici-dizginleyici rol oynamasını bekleyenler de aynı akıbeti paylaşıyorlar.

Önce, neden hüsrana yaşadıklarına bakalım. ABD'nin yeni hükümetinin, Türkiye ve Ortadoğu bağlamında nasıl bir politika izleyeceğini anlamak için Biden'ın ağzının içine bakanlar en son şunu okumak zorunda kaldılar:

“Türk müttefiklerimizle bölgede özellikle de Suriye’de ortak çıkarlarımız var. Ortak çıkarlarımızı gerçekleştirmek konusunda onlarla yapıcı şekilde çalışmaya devam edeceğiz”

Bu sözler, ABD Dışişleri sözcüsü Ned Price'a ait. Yani ABD Dışişleri Bakanlığı'nın resmi açıklamasıdır. Dikkatle ifade edildikleri çok açık olan bu sözlerin dikkatle ele alınmayı hak ettiği açık. Dikkatle ele almak durumundayız.

Ne diyor bu emperyalist sözcü? ABD ile Türkiye'nin bölgede ortak çıkarları varmış. Öyle diyorsa, “hayır ortak çıkarımız yoktur” diyecek kimse bulunmaz herhalde. Türkiye ile ABD'nin bölgede ortak çıkarları olup olmadığını ABD'lilerden iyi bilecek değiliz. Sorun bu değil. Netleştirilmesi gereken nokta, “bölge” kavramının nereleri kapsadığıdır. Örneğin, Suriye-Ortadoğu ile birlikte, Kafkasya olabilir mi? Buna ilaveten, Libya, Doğu Akdeniz, Karadeniz, Ukrayna, hatta Somali, Etiyopya gibi Afrika ülkeleri...

ABD Dışişleri Sözcüsü, “Bölge” derken rastgele konuşmuyor. Bunlar, Leninistlerin uzun süredir işaret ettikleri noktalar. Bütün bu alanlarda Türkiye, ABD ile ortak çıkarlara sahip olmanın da ötesinde, ABD'nin ve NATO'nun koçbaşı olarak -taşeron kelimesini uygun görmediğimizden koçbaşı diyoruz- hareket ediyor. Leninistlerin bu konuda çıkış noktaları gayet basit ama bir o kadar da sağlamdır. Şu: Türkiye, emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine çok yönden bağımlıdır ve bunu tamamlayan bir yan olarak NATO üyesidir. Dolayısıyla, temel meselelerde Türkiye ABD, diğer emperyalistler ve bunların savaş örgütü

olarak NATO'nun çizdiği sınırlar dışına çıkamaz.

Rus “uzmanlar”ın, Rusya hükümetinden bakanların, Türkiye'ye ara sıra gaz verme amaçlı yaptıkları açıklamalara, örneğin Lavrov'un “Bununla birlikte Türkiye yönetimi kendi bağımsız, ulusal odaklı dış politikasını gütmeye çalışıyor” demesine bakmayın. Türkiye'nin emperyalistlerle ilişkilerinden dolayı “bağımsız ulusal” bir politika izlemeyeceğini en iyi onlar bilir. Emperyalizm bağımlı ülkelere, devletlere eninde sonunda boyun eğdirir. Bu, işin alfabesidir.

Biz Dışişleri Sözcüsü'nün açıklamasına dönelim. Diyor ki, Dışişleri Sözcüsü Ned Price, “özellikle de Suriye'de (Türkiye ile -bn) ortak çıkarlarımız var.” Bu sözleri, Türkiye'nin liberal, uzlaşmacı darkafalıları ile birlikte, ABD'den, uğradıkları tüm “ihane”lere rağmen bir türlü umut kesmeyen kimi Kürt “devrimcileri”nin de dikkatle okuması gerekiyor. Demek ki neymiş, ABD'nin Suriye'de Türkiye ile ortak çıkarları varmış. Kuşkusuz öyledir.

Dışişleri Sözcüsü, Suriye'den bahsediyor; Suriye'nin herhangi bir parçasından, örneğin İdlib ya da başka bir parçadan değil. Peki, ortak çıkarların söz konusu olduğu Suriye topraklarına Afrin, Serekaniye, Tel Abyad gibi Türkiye'nin işgali altındaki topraklar dahil mi? Şüphesiz, dahildir!

Leninistler hep şunu ileri sürdü ve savundu: Türkiye'nin Rojava topraklarını ya da Suriye'nin herhangi bir bölgesini askeri olarak işgal etmesine ABD'nin gerçekte hiç bir itirazı olmaz, aksine bu işgali savunur ve teşvik eder. Bunu ileri sürerken Leninistlerin dayandığı temel nokta yine gayet basit ama bir o kadar da sağlamdır. Şudur: Türk ordusunun ayak bastığı her yer, NATO-ABD ve diğer emperyalistlerin ayak bastığı yer olarak kabul edilmelidir. Çünkü Türkiye, NATO'nun yetmiş yıllık sağlam müttefikidir, üyesidir; ordusu NATO ordusudur. Türkiye, emperyalist-kapitalist zincirin önemli bir halkasıdır. Bu nokta, emperyalist devletlerin, birleşik devrim tehdidi altındaki Türkiye'yi neden ısrarla ve tüm güçleriyle desteklediklerini de açıklar.

Tekrar, ABD Dışişleri Sözcüsüne dönelim. Devamla, ne diyordu hazret? “Ortak çıkarlarımızı gerçekleştirmek konusunda onlarla (Türkiye ile -bn) yapıcı şekilde çalışmaya devam edeceğiz” Türkçesi şu: Böyle bir ortak çalışma var ve bu çalışmaya yapıcı şekilde devam edeceğiz. Biden yönetiminden dinci faşist iktidara tavır bekleyenleri, dinci faşist iktidarı “demokratikleşme” yönünde sıkıştırmasını dört gözle bekleyenleri sü-kutu hayale uğratmak için söylenmiş sözler gibi...

Bu liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist darkafalılara anlatmaya çalıştığımız, ama bir türlü anlamak istemedikleri noktalardan biri de budur:

Öyle S-400 konusunda koparılan fırtınaya bakmayın. Böyle bir tartışma var ama bundan birşey çıkmaz, bunlar bu konuyu ABD'nin istediği biçimde hallederler. Buradan ne Türkiye'nin “Avrasya” eksenine kaydığı, ne RTE adına anti-empyrialistlik ne de Türkiye'nin alt-empyrialist olduğu çıkar.

ABD'nin, örneğin Kürt halkının özgürlük savaşı meselesinde, buna Rojava dahil, Türkiye'nin arkasındaki güç olduğunu sayısız kez bu köşeden gösterdik. Türkiye'nin Suriye ve Rojava topraklarını işgal etmesinin ABD'nin desteği, onayı ve bilgisi dahilinde olduğunu olgularla kanıtladık. Çünkü ABD'nin çıkarlarına uygun olan buydu. Bu nedenle ABD, ortak çıkarlar için Türkiye ile Suriye'de “yapıcı şekilde” çalışıyordu; bundan sonra da çalışmaya devam edecek.

Dışişleri Sözcüsü'nün söylediği budur.

5 Mart 2021

UZLAŞMACI SİYASETİN SEFALETİ

Uzlaşmacı anlayışın, yaygın ifadeyle söylersek, zihniyetin temel amacı, bütün muradı, düzen güçleriyle uzlaşmaktır. Günlük dilde buna “barış” diyorlar. Uzlaşmaz sınıf karşıtlığına bölünmüş kapitalist toplumda “toplumsal barış” peşindeler. Gerecekleri de, sokaktaki insanın ilk bakışta reddedemeyeceği türden: “Kan akmasın, akan kan dursun” ya da “analar ağlamasın” gibi...

Ki tersini açıkça söyleyebilir ki? Kim “hayır kan akmaya devam etsin, analar da ağlasın” deme cesaretini gösterebilir ki? Doğrusu, emekçi sınıfları, ezilen halkları, Kürt halkını, kendilerini ezen, sömüren, her gün katleden sınıfla, bu sınıfın politik ve askeri güçleriyle uzlaştırmaya, “barıştırmaya”; böylece toplumda “toplumsal barışı” sağlamaya çalışan uzlaşmacılar, kendilerine iyi bir zırh uydurdıklarını düşünüyor olmalılar.

Gelin görün ki, bu delinmez sanılan zırh, uzlaşmacıların bizzat “barış”mak istedikleri güçler tarafından her gün ve yüzlerce defa deliniliyor. Kürt halkının çocukları dahil, erkek-kadın, genç-yaşlı demeden katlediliyor, kadınların taciz edilmesi, devletin yönlendirdiği bir politika haline getiriliyor; işçiler en ufak bir hak arayışında karşılarında polisi-jandarmayı buluyor...

Aynı uzlaşmacıların barış çubuğu uzattıkları gerici, şoven, ırkçı, faşist burjuva siyasetçiler, kendilerine uzatılan barış çubuğunu, ellerinin tersiyle itmekle kalmıyor; küçük düşürücü ifadeler kullanıyor, hakir, üstten bakan “beyaz insan” gibi davranmaktan geri kalmıyorlar. Her barış-uzlaşma çağrısı yaptıklarında ya da bunu ima ettiklerinde muhatap almak istedikleri ırkçı, şoven, faşist muhataplar tarafından terslenmeleri uzlaşmacıların, uzlaşma siyasetinin sefaletini gözler önüne seriyor.

Bunun son örneğini, gençliğinden beri MHP’li bir faşist olmakla övünen İYİP Genel Başkanı Meral Akşener verdi. Gençliğinde “faşige” olarak da anılan bu ırkçı faşist, HDP’nin kapatılması girişimlerine karşı nasıl tavır alacağına ilişkin kendisine sorulan bir soruya şöyle yanıt veriyor:

“Benim şu anda Türkiye’de problemleri gördüğüm alan şu, hiç kimse- nin PKK ile ilgili olarak, PKK ile iltisaklı herhangi kişi, kurum ya da organizasyonla alakalı olarak bu ülkede hiç kimsenin toz zerresi kadar, iltisaklılar haricinde, Türk’ünün de Kürt’ünün de kafasında tereddüt ol-

madığına inanıyorum, birincisi bu. İkincisi burada yanlış olan şu, sizin bu soruyu bana soruyor olmanıza sebep olan yanlış şu, siz Meral Akşener'den, PKK'ya yandaş, terör iltisaklıları ile yan yana gidiş beklerseniz, zaten ben bu işi bırakıp gideyim.”

Bu ırkçı, faşist kadın, gençliğinden beri aynı çizgide yürüyor olmakla övünüyor. Övünmekte haklıdır, zira kendi içinde tutarlıdır. Haliyle ona sözümüz olmaz; olamaz. O, sınıf kininde, ırkçı, şoven, faşist çizgisinde en ufak bir yumuşama göstermeyeceğini, tavizkar olmayacağını Selahattin Demirtaş'ın,

“Mesela ben dışarıda olsaydım bir sabah Başak ile birlikte Meral Hanım'ın kapısını çalar ve 'Kahvaltıya geldik' derdim” sözleri vesilesiyle de gösterme fırsatı bulmuştu. Kısaca şöyle:

“Haberin tamamını okumadım. Ama şunu söylemek isterim. Güneydoğu'da şöyle bir gelenek var, kan davalınız bile olsa kapınızı çaldığı zaman içeri alırsınız. Evin en yaşlısı tarafından karşılanır. Sonra kapıdan çıkıp gittikten sonra davanız devam eder. Güneydoğu'nun böyle bir özelliği var.”

İşte böyle. Düşmanını karşılar, kahvaltısını yaptırır kapıdan çıkıp gittikten sonra da “dava” kaldığı yerden devam eder. Sınıf savaşında, ezilen bir ulusun kurtuluş mücadelesinde duygulara yer yok. Uzlaşmacılar bunu bu faşistten bir kez daha öğrenmiş olsunlar; öğrenmeyi becerebilirlerse tabii.

Devam etmeden, her türlü yanlış anlamamanın önüne geçmek için bir noktanın altını çizmekte yarar var: Sorunumuz kişiler değil; bizim kişilerle işimiz olmaz. Sorunumuz, uzlaşma siyasetiyedir. Bu siyasetin teşhir edilmesi gerekiyor, zira bu siyaset özellikle de devrimci dönemlerde, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin devrimci bir atılım içinde olduğu koşullarda devrim güçlerinin ayağına dolanan bir prangadan farksızdır. Kırılıp atılması şarttır.

Devam edebiliriz.

Uzlaşmaz sınıf karşıtlığına dayanan kapitalist toplumda, uzlaşmazlığın iki kutbunda olan sınıfları uzlaştırmayı bugüne kadar kimse başarmamıştır, bundan sonra da başaramaz. Sınıf savaşı tarihin itici gücüdür. Tarih, sınıf savaşımı tarihidir. Dış savaşlardan farklı olarak bu savaş, savaşan taraflardan birinin yenilgisiyle sonuçlanmak zorunda. Dahası, yenilen taraf işçi sınıfı, ezilen kitleler, sömürülenler ise savaş bitmez ancak kısa bir mola verilmiş olur. Savaşın bitiş süreci ancak ezen, sömüren, baskı altına alan sınıfın, burjuvazinin kesin yenilgisiyle başlar.

Şu bir gerçek ki, burjuva sınıfın politik temsilcileri gerçeğin bilincindeler ve uzlaşmacılarla kıyaslandıklarında, burjuva sınıfın çıkarlarını

korumada çok daha tutarlılar. Sınıf kinini, sınıf düşmanlığını bir an olsun elden bırakmıyorlar. Kitleleri aldatmak için kendilerini farklı görünmek zorunda hissettiklerinde bile bu böyledir. Demirtaş anlatıyor, biz aktarıyoruz:

“Yıllar önce, Ankara’da, bir akşam Tayyip Bey’in evine neredeyse bu şekilde gidecektim. (Rahmetli Dengir Bey -Dengir Mir Fırat, dinci faşist partinin kurucularından. bn.- de bunu önermişti.) Ancak Sayın Erdoğan bizim açımızdan hep öngörülemeyen bir lider oldu. Bizimle insani, siyasi ilişki geliştirmede ketumdu. Çözüm sürecinde bile böyleydi. Normalde başkalarına karşı böyle olmadığı biliniyordu ama bize karşı hep ketumdu. Oysa ben şuna inanıyorum; önce birbirimizin insan yönüne odaklanalım ki, siyasi sorunlarımıza dair çözüm noktasında daha iyi anlaşabilelim. Hepimiz bu acılı coğrafyanın bahtsız çocuklarıyız, nasıl olur da birbirimize düşman gibi bakarız? Ben bunu kabul etmiyorum.”

Demirtaş'ın bunu kabul etmemesi bir şey ifade etmez. Yinelemekten zarar gelmez: Bu bir savaştır; hem de dış savaşlardan çok daha çetin, çok daha sert bir savaştır. Seine Nehrini kıpkırmızı akacak kadar işçilerin kanını akıtan Fransız burjuvazisi ile Fransız işçi sınıfı farklı coğrafyaların çocukları değillerdi. Ya da bir milyondan fazla komünisti katleden Endonezya askerleri ve çeteleriyle işçileri farklı coğrafyalardan gelmiyorlardı. Sivas'ta, Maraş'ta Roboski'de, zindanlarda ve daha saymakla bitmez yerde katledilenler ile katledenler çok uzak coğrafyalardan gelmiyorlardı. Hepsisi de “bu acılı coğrafyanın bahtsız çocukları”ydı.

Uzlaşmacılığın barış, toplumsal barış, “analar ağlamasın, kan dökülmesin” çağrıları tutarsızdır, korkakçadır, iki yüzlüdür. Çünkü en azından tutarlılık için, savaşıyan taraflardan birine “silah bırak” çağrısı yapan öbür tarafa da aynı çağrıyı yapmalıdır. Savaşıyan taraflardan birine “savaşa son verin” diyen biri, öbür tarafa da “sen de işgal ve ilhak ettiğin topraklardan çekil ve ulusun tam hak eşitliğini tanı” demelidir. İşçilere “patronlara karşı savaşımayı bırakın, daha fazla kan dökülmesin” çağrısı yapan, patronlara da “siz de tüm çaldıklarınızı geri verin ve bundan böyle artı-değere el koymayın” demesini bilmelidir. (Bu son örneğin ne derece komik kaçtığına farkındayız ama “toplumsal barış”çılar işte bu kadar komik olabiliyorlarsa elden ne gelir).

Bu kadarı yeter! Belki günün birinde uzlaşmacılar burjuvazinin politik temsilcileri tarafından tekmedenmekten bıkarlar ve onlar da “bu kadar yeter” derler. Bizimki de bir umut işte!

6 Mart 2021

BİRLEŞİK MÜCADELE GÜÇLERİ

4 Şubat'ta, polisin saldırısı altında deklarasyonunu ilan eden Birleşik Mücadele Güçleri, daha ilk günden itibaren ses getirmeyi başardı. Bu, iki ülkenin emekçi sınıflarının, ezilen halklarının birleşmiş bir devrimci sese, birleşmiş bir devrimci güce; devrimci politikaya özleminin ifadesiydi. Devrim, karşısında birleşmiş bir karşı-devrim yaratarak ilerler. Fakat bunun gibi, devrim, bilinçli, doğru, devrimci politikalar izlenmesi halinde devrimin toplumsal güçlerini, devrimin birleşebilecek bütün devrimci güçlerini de birleştirir.

Bu anlamda, Birleşik Mücadele Güçleri, bir çekirdektir, bir ilk adımdır; fakat herhangi bir ilk adım değil, geleceği olan, geleceği temsil eden bir ilk adımdır. “İlk adım” ya da “çekirdek” dememizin nedeni, her şeye olmuş bitmiş olarak bakan bir anlayışı doğru bulmayışımızdan. Şüphe yok ki, bugün Birleşik Mücadele Güçleri içinde yer almayıp da ilerde yer almak isteyecek devrimci güçlere, BMG'nin kapısı daima açık olacaktır. Çünkü, BMG'nin kuruluşunun temelinde, birleşik toplumsal devrimin bir arada olabilecek tüm devrimci güçlerini birleştirmek anlayışı yatıyor.

Demokrasi mücadelesi bir devrim sorunudur. Daha açık bir ifadeyle söylersek, demokrasinin gerçekleşmesi ancak bir devrimle mümkündür. Bu anlayış, demokrasi sorununa bu bakış, aynı zamanda bir politik gücün devrimci olup olmadığının kistaslarından biridir. Demokrasi sorununu, mevcut dinci faşist iktidarın burjuva güçlerden, burjuva politik partilerden biriyle ya da birkaçıyla yer değiştirmesi olarak ele alan bir politik çizgi devrimci değil, olsa olsa sosyal reformist, liberal, uzlaşmacı bir politik çizgi olabilir.

Bir devrim olmadan, mevcut faşist devlet yapısı, ordusu, polisi, militarist kurumları, yargısı, temel kurumları dağıtılmadan, tüm bunların üzerinde yükseldiği sınıfsal temel, yani tekelci sermaye sınıfı egemenliği yıkılmadan demokrasinin mümkün olabileceğinden söz etmek, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını burjuvazi lehine aldatmaktan başka anlama gelmez.

Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Bu çok bilinen ve bir o kadar da tekrarlanan sözün pratik anlamı üzerinde nedense pek durulmaz. Oysa bu sözün anlamı ve pratik önemi son derece açık: Bir ulus özgür

olmak istiyorsa, ayrılıp kendi bağımsız devletini kurmak hakkı da dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz tanımalıdır; ezilen ulus ve ulusal toplulukların bir arada yaşama yönünde karar vermeleri durumunda ise tam hak eşitliğini tanımalıdır. Bu, demokrasinin ilk, temel, şaşmaz ilkesidir.

Faşist devlet -sadece dinci faşist iktidar değil- yıkılıp işçi sınıfı öncülüğündeki iki ülkenin emekçi sınıflarının devrimci demokratik iktidarı kurulmadan böyle bir gelişme mümkün mü? Mümkün olmadığı çok açık. Tam, eksiksiz, emekçi sınıflar üzerinde baskının olmadığı, halkın egemenliğine dayalı bir demokrasi; iki ülkenin; Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının ihtiyaç duyduğu demokrasi budur. Böyle bir devlet biçiminin, böyle bir demokrasinin kurulmasının birleşik bir devrimi gerektirdiği çok açık.

Birleşik Mücadele Güçleri, böyle bir demokrasi için mücadele ediyorlar. Başka bir ifadeyle söylersek, böyle bir demokrasi, Birleşik Mücadele Güçlerinin birinci, temel, güncel hedefidir. Bu hedef üzerinde anlaşılabilir güçleri birleştirmek BMG'nin temel politikasıdır.

Türkiye ve Kürdistan'ın nasıl bir devrimci süreçten geçtikleri; iki ülkede birleşik toplumsal devrimin koşullarının nasıl olgunlaştığı üzerinde konuşmaya gerek yok. Bu, artık hemen herkesin işaret ettiği, üzerinde durduğu bir konudur. Bu koşullarda birleşik toplumsal devrimin temel, zafer üzerinde belirleyici olacak ihtiyaç ve eksikliklerini tespit etmek önemlidir. Bugün için bu temel ihtiyacın, birleşik toplumsal devrimin devrimci odağını oluşturmak olduğunu tereddütsüz söyleyebiliriz. Özgürlük, tam kurtuluş arayışındaki emekçi sınıfların, ezilen halkların neyi nasıl yapmaları gerektiğini anlamak istediklerinde gözlerini çevirecekleri böyle bir odağın yaratılması yaşamsal önem kazanmıştır.

Birleşik Mücadele Güçleri, işte böyle bir odağın yaratılması yönünde atılmış büyük bir adımdır. Faşizme, kapitalizme karşı mücadele halindeki kitlelere devrim ve iktidar hedefini gösterecek; onları bu hedefe doğru yönlendirecek devrimci bir odak; birleşik toplumsal devrimin odağı... Bunun olmuş bitmiş bir yapı olmadığına yukarıda değindik. Gelişmesi, geliştirilmesi gereken bir yapıdır. Ancak temel atılmıştır ve tarihsel gelişme yönünde atılmış doğru bir adım olduğu için gelişmesi kaçınılmaz bir yapıdır.

Şüphesiz, kendiliğinden olmayacak. Atılmış temelin, oluşturulmuş çekirdeğin geliştirilmesi, en başta BMG'nin sürekli, aralıksız, gece gündüz demeden devrimci bir faaliyet yürütmelerine bağlıdır. Bu faaliyetin en önemli, hatta belirleyici yanı, emekçi sınıflarla, gençlikle, kadınlarla, faşizmin baskı ve terör altında tuttuğu tüm ezilen, sömürülen kitlelerle

kuracakları bağılardır. Birleşik toplumsal devrimin birleştirilmesi gereken devrimci güçlerinin başında işte bu toplumsal güçler geliyor.

İşçiler, emekçiler, ezilen halklar, kadınlar, gençler tam ve kesin kurtuluş istiyorlar. Bunun aksini kimse iddia edemez. Bu istem, toplumsal bir devrimden başka bir anlama gelmez. Kitleler devrim istiyor. Gençlik devrim istiyor; kadınlar bu düzeni yerle bir edecek bir devrim istiyorlar. Bu toplumsal güçlerin kurtuluş isteklerinin, mücadelelerinin başka bir anlamı yok.

BMG, bunun bilincinde olarak, birleşik devrimin bu toplumsal güçlerine bayraklarına devrim ve iktidar yazarak gitmeli. Lafı dolandırmadan, kurtuluş isteklerinin, özgürlük özlemlerinin bir devrime çıktığını devrimin toplumsal güçlerine göstermeliler. Düzeni yerle bir edecek ve onun yerine halkın iktidarını/emeğin iktidarını kuracak bir toplumsal devrim olmadan ne kurtuluş mümkündür ne de elde edilen herhangi bir kazanımın güvence altına alınması. İktidar dışında her şey hiçbir şeydir.

Birleşik Mücadele Güçleri, bu perspektifle, günlük, sürekli mücadeleyle emekçilere, ezilen halklara, gençliğe, kadınlara görünür olduğunda amaçlarına yaklaşacak. Bu anlamda her grevde, gençliğin, kadınların, esnafın her eyleminde, her sorununda yanlarında olduklarını göstermeliler.

Şimdi Devrim Zamanı! Şimdi her gün, her saat eylem zamanı! Şimdi BMG'ni tüm emekçilerin, ezilen halkların, gençliğin, kadınların gözünde görünür kılma zamanı! Bunun yol, yöntem ve araçlarını bulup yaratma zamanı!

Günün acil, ertelenemez, ihmal edilemez görevi budur.

8 Mart 2021

KİTLE EYLEMİ VE DEVRİMCİ ZOR

Çelişkiler derinleşiyor, mücadele sertleşiyor. Dinci faşizmin dizginsiz zoru artık tamamen olağan hale geldi. Olağan bir kapitalizm için olağanüstü/olağandışı olan ne varsa, günümüz kapitalist dünyası için “olağan” olmuş durumda. Hele Türk tekelci kapitalizmi için, bu olağan dışılığın olağanlaşması, en uç noktalara ulaşmış bulunuyor.

Baskı, şiddet, terör, imha... dinci faşizmin değişmeyen temel politikalarıdır. Toplumun hangi kesimi söz konusu olursa olsun, hangi toplumsal sorun gündemde olursa olsun, dinci faşist iktidarın adımı, tekelinde tuttuğu “zor araçlarını” temel enstrüman olarak kullanmaktır. Bu, bir işçi grevi karşısında da geçerlidir, bir kadın cinayeti protestosunda da; Kürt halkının en sıradan etkinliğinde de geçerlidir, üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik bir hak talebinde de...

Devrimin güncel pratik bir mesele haline geldiği her dönem ve her coğrafyada, sermaye sınıfının evrensel tepkileridir bunlar. Emekçi yığınlar, bu zorlu kavgaların içinden geçerek ilerlemek zorundadır her zaman. Zafer, gerçekten çok zorlu mücadelelerin sonucunda kazanılacaktır.

Kendileri de başlı başına örgütlü zor aracı olan devlet ve iktidar gücünü elinde bulunduran sermaye sınıfı, sınıf savaşımının alabildiğine keskinleştiği böylesi altüst oluş dönemlerinde, “resmi zoru” başat hale getirmekle yetinmez. Bir o kadar da gayri resmi örgüt ve araçlara yönelir. Dizginsiz resmi terörünü, bir de beslemelerinin, paralı askerlerinin, kiralık katillerinin, faşist çetelerinin, mafya örgütlerinin vahşi şiddetiyle destekler. Bugün dinci faşist iktidar eliyle tüm bu uygulamalar alenen yapılıyor. Dost düşman herkes çıplak gözle tüm bunları görüyor.

Bütün proleter devrimlerin temel özelliklerinden biri, “taban örgütlerinin”, devrimin kitle örgütlerinin güçlü köklere dayanarak alabildiğine yaygınlaşması ve geniş emekçi yığınlar içinde tartışmasız bir otorite haline gelmesidir. Konsey (sovyet, şura), meclis, forum... gibi değişik ad ve biçimlerle ortaya çıkan bu örgütler, tamamen nesnel koşulların zorlamasıyla ve sınıf savaşımının içinden doğar ve gelişirler. Ama her nesnellik (ve kendiliğindenlik) gibi bu da, tartışmasız bir öznellik (iradi çaba) içerir. Bilinçli öznenin etkinliği arttığı oranda bu örgütlerin oluşum hızı ve gücü de artar.

Bir devrimin temel örgütleri, yalnızca bu tür kitle/tabana örgütleri değildir. Devrim, görüp görebileceğimiz en otoriter kitlesel eylemdir. Bir dizi ayaklanmayı, çok yoğun çatışmaları, pasif direnişleri, kitle gösterilerini, grevleri, sokak etkinliklerini... kapsar. Sermaye sınıfının dizginsiz baskı ve şiddetine, onun karşı-devrimci zoruna karşı, emekçi yığınların devrimci zorunu da gerektirir. Bu açıdan her halk devrimi, kitlelerin örgütlü devrimci zoruna, örgütlenmiş zor araçlarına dayanır.

Devrim dendiğinde sadece örgütlü işçileri, örgütlü yığınları düşünün; yalnızca grevleri, gösterileri düşünen... ama aklına bir türlü mücadele içinde örgütlenmiş zor araçlarını getirmeyen bir devrimci, hamkafa bir hayalperestten başka bir şey olamaz. Bırakın devrimi, az buçuk köklü sistem içi değişim için bile, zor araçları olmaksızın ilerleme kaydedilemez. Herhangi bir grev, grev kırıcılığına karşı şiddet içeren önlemler dahil, mücadele edilmeden kazanılamaz. Herhangi bir emekçi mahallede, herhangi bir sanayi bölgesinde, patronun ve devletin baskı ve saldırılarını göğüsleyecek örgütlenmeler yaratılmadan başarı yüzü görülemez. (Mesela İtalyan Kızıl Tugaylar'ın temelinde tam da böylesi bir işçi sınıfı faaliyeti vardır.) Ezcümle örgütlü devrimci zor olmaksızın mücadelenin hiçbir alanında başarı kazanabilmek söz konusu değildir.

Zor araçlarının bizzat kendisi de siyasal mücadele araçlarıdır. Ondan kopuk, serseri mayın misali bir "kör şiddet" araçları değil. Emekçilerin siyasal yığın örgütleri ile ilişkili, siyasal faaliyetle kopmaz bir şekilde bağlı araçlardır. Siyasal amaçlara, siyasal çalışmaya hizmet eder.

Bunu anlamak için uzun boylu teorik mülahazaya da gerek yok. Düşmanın hareketinin bizzat kendisi, tersten, bu görüşün kanıtlanmasıdır. Doğrudan siyasi erekların, siyasi faaliyetin bir biçimidir düşmanın askeri hareketi. Ordu, polis, bekçi, çete, mafya... tüm hepsi, sermayenin dinci faşist egemenliğinin aparatlarıdır. Bu egemenlik biçiminin sürdürülmesi için vardır.

Devrimci siyasal faaliyetin sürdürülebilmesi için de devrimci zor araçlarına ihtiyaç vardır. Dinci faşizmin baskı ve denetimini en azından esnetmeden, hatta bir dizi bölgede bunu kırmadan etkili bir siyasal kitle faaliyeti yürütebilmek pek olası değildir. Dinci faşist iktidar her sanayi bölgesini, her emekçi mahallesini yoğun bir abluka altında tutarak, devrimci siyasal faaliyetin koşullarını alabildiğine kısıtlamakta. Bu denetim, bu abluka, bu baskı kırıldığı oranda devrimci kitle çalışmasının önü açılır. Bizzat kitlelerin örgütlü zoru, bunun temel biçimi olan milis örgütlenmesi geliştirilebildiği oranda, devrimci kitle eyleminin önündeki engeller temizlenir. Engellerin temizlenmesi devrimci eyleme istek duyan emekçi yığınların moralini yükseltir, cesaretlerini artırır. Öte yandan, kitle

alışması geliştiği oranda devrimci zor faaliyetleri güçlenir. Kitle faaliyeti yürüten her devrimcinin, bu yakıcı gerçeği pratik olarak iliklerinde hissettiğine kuşku yok.

Zor örgütlenmesi, en başta da milis faaliyeti, istisnasız bir şekilde mücadelenin her alanında güncel devrimci çalışmanın olmazsa olmazı haline gelmiş durumda. Devrimci kitle çalışmasının önündeki engelleri temizleyecek, onu güçlendirecek temel adımlardan biri bizzat konsey türü örgütlerin iradi olarak yaygınlaştırılmasıysa, diğeri de her alanda hızla milis örgütlerinin yaratılmasıdır.

Konu, devrimci kitle faaliyetinin temel halkalarından biri olarak gecikmeksizin ele alınmalıdır.

9 Mart 2021

“PAPA HAZRETLERİ”NİN SORUSU

“Papa hazretleri”nin Bağdat ve G.Kürdistan ziyareti nedense çokça konuşuldu; olmadık anlamlar yüklendi bu ziyarete. G.Kürdistan yöneticilerinin mutluluktan ağızları kulaklarındaydı. Irak hükümet temsilcileri de öyleydi. Kürt ulusunun özgürlük savaşının etrafında dolanan kimi liberal, uzlaşmacı tayfaya gelince... Onlar tam da “Vatikan'dan Papa'm gelmiş” havasındaydılar. Tanrı göndermişti onu bu kadim ve kutsal topraklara ve Ortadoğu'nun çelişki ve çatışmalarının son bulacağı o “kutlanmış zaman” Papa'yla birlikte başlayacaktı işte!

Hele de ABD'nin çiçeği burnunda Başkanı Biden abartıda tüm sınırları yıkarak bu ziyaret için “Tüm dünya için umut sembolü” deyiverdi. Halbuki, bu emperyalist devletin başı, IŞİD, Boko Haram, El Şebab çetelerine başında bulunduğu devletin silah, para, teçhizat, lojistik desteğini kesse, Papa yerine kendisi “tüm dünya için umut sembolü” haline gelirdi.

Hiç şüphe olmasın, başta Irak olmak üzere, Ortadoğu'daki çelişki ve çatışmalar üzerinde hiç bir olumlu etkisi olmayacak Papa'nın ziyaretinin. Hiçbir toplumsal sınıf, toplumsal kesim, kendi öz çıkarlarından, beş kuruş değerinde olsun, vazgeçmeyecek. Ne burjuvazi daha çok sömürü ve sermaye birikimi için kitleleri açlık ve yoksulluğa sürüklemekten vazgeçecek, ne de kitleler burjuva sınıfa karşı ayaklanmadan, silahlı mücadeleden vazgeçecekler. Aynı şekilde ne ilhakçı devletler işgal ettikleri topraklardan çekip gidecekler, ne de ezilen halklar özgürlük savaşlarından.

Kısacası, “Papa hazretleri”nin ziyareti, temel toplumsal çelişki ve çatışmaların çözümü üzerinde saman çöpü ağırlığında bir öneme dahi sahip değil; olmayacak. Yine de Papa efendinin giderayak aklına bir soru geliyor ve sormadan edemiyor. Şöyle soruyor Papa efendi:

“Kilisedeyken aklıma gelen bir soru şuydu: Bu yok edicilere bu silahları kim satıyor? Evlerinde yapmıyorlar ya... Silahları kim satıyor?”

Zavallı Papa, IŞİD adı verilmiş katiller sürüsüne bunca gelişmiş silahı, tank, uçaksavar, anti-tank güdümlü füzeler gibi ağır ve modern silahları kimin ya da kimlerin verdiğini bilmiyor. Dünyadan bihaber yaşıyormuş “Papa hazretleri”. Hadi, dua okumaktan gazete okumaya, televizyonlardan haberler izlemeye vakti olmuyor diyelim. Etrafında sürü halinde dolaşan danışmanlarından biri de mi kalkıp bu konuda ona bilgi

vermemiş. Örneğin, tüm dünya basımına yansıyan “MİT TIRları” haberini de mi görmemiş, okumamış.

Yıllardır insanları kurbanlık koyun gibi kesen, kafalarını gövdelelerinden ayıran, dehşet saçmak için canlı canlı yakan bu vahşi katil sürülerinin silahları nereden bulduklarını sormayı “Papa hazretleri” ancak Irak’ın Musul’una gelip bir kilisenin yıkıntılarını görünce akıl ediyor. Vatikan’da aklıma gelmiyor. Eh, boşuna dememişler: “Gözden irak olan gönülden de irak olur” diye. Ruhani lideri olduğu Hristiyanlar dahil, tüm inançlardan insanların bu katil sürüsü tarafından tavuk gibi boğazlandığı yıllar boyu, Papa efendi şöyle dönüp de merak bile etmemiş, bu katil sürülerinin silahları, paraları nereden geliyor; bunları kim koruyor, kim eğitiyor; Irak ve Suriye’ye nereden geçiyorlar diye.

Yine de Papa efendinin ağzından böyle bir sorunun çıkmış olmasını önemsemek lazım. Bu soru şimdi işinde gücündeki sıradan insanın aklına da düşmüş oldu. Bu, yanıtı, emperyalist devletler ve işbirlikçi bölge devletleri tarafından ısrarla gizlenen, kitlelerin aklından uzak tutulan bir sorudur.

Ama Papa’nın gafleti bir şey değil. Sorunun kendisini de, yanıtını da bildikleri halde, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin IŞİD denen katil sürüsüne karşı savaştıklarını iddia edenlere ne demeli? IŞİD, kimin çocuğu, onu dünyaya getiren kim? Onu kim koruyorsa, kim silahlandırıyor, Avrupa başta olmak üzere dünyanın dört bir tarafından Irak ve Suriye’ye çete akışına kim izin veriyor ve hatta bizzat organize ediyorsa, sınırlarını çete geçişleri için kim kevgire çevirmişse odur babası-anası IŞİD denen katil sürüsünün.

Yine de “Papa hazretleri”, yıllar sonra da olsa, sorduğu soruyla bir adım öne çıkmış sayılır. “Uluslararası Koalisyon” dedikleri emperyalist haydutların IŞİD’e karşı savaştıklarını söyleyip duranlar, bu soruyu sormayı bile akıl edemediler bugüne kadar. Şimdi biz soralım: Bu katil sürüleri, Kürt halkının kanına girmiş bu caniler, bunca gelişmiş silahları bol miktarda nereden buluyorlar? Papa’nın dediği gibi, “Evlerinde yapmıyorlar ya... Silahları kim satıyor?” Gerçi Papa, birilerinin çıkıp “Biz satıyoruz” demelerini bekliyor ama daha çok bekler.

Tamam, dinci faşist iktidarın, faşist devletin bu katil sürüsüne TIRlarla silah gönderdiği sabit. Dahası, Adana ve Konya’dan mühimmat sağladığı da mahkeme kayıtlarıyla belgeli. (Papa’nın bunlardan haberi yok belli ki!) İyi de, dinci faşist iktidar ve faşist devlet ne maddi olarak ne de silah sanayi kapasitesi bakımından bu işin altından tek başına kalkabilir. Bir emperyalist efendinin ya da efendilerin de bu işin içinde oldukları kesin.

Kim bunlar? “Uluslararası Koalisyon” IŞİD'e karşı savaşıyor diyenlerin bu soruyu sormaları lazımdı bugüne kadar. Belli ki yanıtı vermek bize düşüyor. Evet, bunlar, tam da “Uluslararası Koalisyon” denen, emperyalist haydutlardır. Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarını bu çeteye boğdurmak, Ortadoğu halklarının her türlü devrimci girişimini kanla bastırmak isteyen emperyalist devletler.

RTE'nin “Kobani düştü düşecek” lafını, tırlarla gönderilen silahları, petrol ticaretini ve IŞİD'ten beklentisini resmin tam ortasına yerleştirdiğimizde tablo netleşmeye başlıyor. Tam netleştirmek için ise, dinci faşist iktidarın, KDP ve Irak merkezi hükümetinin desteği ve ABD-NATO ile işbirliği içinde UKH'ne karşı başlattıkları son saldırıları, Gare, Haftanın ve sırasını bekleyen Şengal'i birlikte düşünmeliyiz.

Anlaşıyor ki, Papa, çok geç de olsa, bir kilisenin yıkıntıları arasında, çok açıklayıcı bir soru sormuş oldu. Darısı diğerlerinin başına!

10 Mart 2021

GÜNÜMÜZÜN İNSANLIK GÖREVİ

Sözü hiç dolandırmadan söylemek gerekirse, topluma sonsuz acılar çektiren bu düzeni yıkmak günümüzün insanlık görevi haline gelmiştir. Üstelik en acil, en başta gelen, daha ileriye ertelenemez bir insanlık görevi. Çünkü bu düzen, toplumu bir cinnet haline sokarak, topluma onulmaz acılar çektirmeye başladı.

Toplumun vicdanı kanıyor; kalbi sızlıyor. Düzenin derin bir yoksulluk, tarifsiz bir cehalet çukuruna yuvarladığı toplumun en alt sınıfları insan yüreğinin dayanamayacağı olaylarla gündeme gelmeye başladı.

Son günlerde peş peşe ajanslara düşen iki haber durumun ne kadar vahim olduğunu; düzenin, dinci faşist iktidarın toplumun en alt sınıflarını cehaletle açılmış vahşet çukuruna yuvarladığını gösteriyor. Haberlerin ilki, Zonguldak-Çaycuma'dan. Sağlık memuru olarak çalışan bir kişi, on altı yaşındaki oğlunu "Allah yoluna kurban" etmeye karar vermiş. Şöyle anlatıyor çocuğun babası:

"Kendisini Allah yoluna kurban edeceğimi söyledim. Oğlum kabul etti. Olay yerine gittik. Kasaptan aldığım bıçağı çıkarttım. Oğlumu önüme oturttum. Ensesinden kestim."

İkinci haber ise, Konya'dan. Bu olayda da bir baba oğlunu yine dini bir gerekçeyle, çocuğu büyüyünce kendisi gibi günaha girecek diye, büyümeden öldürmeye karar vermiş. Yine baba anlatıyor:

"Ben çok günah işledim ve cehenneme gideceğim. Oğlum da büyüdüğü günaha girecekti. Ben onu günaha girmeden cennete gönderdim. Oğlumu boğmadan önce ona kendisini öldüreceğimi söyleyip, özür diledikten sonra öptüm. O da 'Babacığım' diye sarılıp, 'Ben de senden özür dileirim' dedi ve sonra da boğarak öldürdüm"

Bu ne büyük trajedidir öyle! Sadece oğlunu öldüren baba ve küçük oğlunun trajedisi değil bu. Bu, toplumun ezilen, sömürülen, yaşamdan kovulan bütün alt sınıflarının trajedisidir. Türkiye ve Kürdistan'da bu trajedi, bu tarifsiz acı, toplumun vicdanını, yüreğini kanatan bu tip olaylar artık her gün, her an değişik biçim ve gerekçelerle karşımıza çıkıyor. Tekil, istisna olmaktan çoktan çıkmış, toplumsal bir hal almış durumda. Toplumun en alt sınıfları, yoksulları, cehalete sürüklenmiş geniş bir kitle yeni bir düzleme geçmiş durumda. Ölüm, insan öldürme artık olağanlaşmış durumda. Kadınların her gün, sokak ortasında öldürülmeleri bunun

bir diğerk örneği ve kanıtı.

Burada “baba”ları suçlamanın anlamı yok. Tek tek kişileri suçlamakla bir toplumsal durum açıklanamaz. Bu, düzenin, dinci faşist iktidarın son derece bilinçli ve planlı olarak toplumun en alt sınıflarını getirdiği noktadır. “Dindar ve kindar bir nesil yetiştireceğiz” diyen anlayışın, politikanın kaçınılmaz ürünleridir. Düen ekilen tohumlar bugün karşımıza yoksul insanların trajedisi olarak çıkıyor.

“Dindar ve kindar nesil yetiştirme” hedefinin rastgele söylenmiş bir söz olmadığı yıllar geçtikçe daha iyi anlaşıldı. Tekelci kapitalist düzen, ezilen, sömürölen kitlelerin cehaletinde kendi sığmağını buluyor; oradan besleniyor, orada kendini güvende hissediyor. Bu yüzden nasıl ki RTE'nin aktardığımız sözleri bir rastlantı değilse, adının başında “profesör doktor” bulunan birinin şu sözleri söylemesi de rastlantı değil:

“Ben daha çok cahil ve okumamış, tahsilsiz kesimin ferasetine güveniyorum bu ölkede. Ülkeyi ayakta tutacak olanlar okumamış hatta ilkokul bile okumamış, üniversite okumamış cahil halkın ferasetine ben güveniyorum. Biz de de şimdi okuma oranı arttıkça beni afakanlar bazıyor. Ben açıkçası korkuyorum.” (Anlatım bozukluğu “profesör”e ait!)

İnanması güç ama bunlar gerçek ve daha fazlası var. Rastlantı olmayan bu olaylar, açıklamalar zinciri, tekelci sermaye sınıfının programıdır. Bu programın en pratik görünümü, kuran kurslarının bir örümcek ağı gibi her tarafı sarması, küçük çocukların körpe beyinlerinin erken yaşta teslim alınması; yoksulluk içinde yaşama tutunma yolunu dinde bulan büyüklerin de tarifsiz bir cehalet kuyusuna yuvarlanmasıdır.

Marx'ın deyimiyile “Cehalet, ayrıcalıklı sınıfın ustaca kullandığı bir silahtır.”

Sorumlular, trajediye süröklenen babalar ve oğulları değil, onları böyle bir cehalet kuyusuna iten işte bu sırtlanlar ve bu sırtlanların koruduğu tekelci sermaye sınıfı düzenidir. Toplum derin bir karanlığa süröklölenmiştir. Ama karanlık ne kadar koyulaşmış ise, aydınlık da o kadar yakındır. Toplumun en yoksul kitleleri artık ölüümü iyice kanıksamışlarsa tekelci sermaye sınıfı, Koç'lar, Sabancı'lar bundan korksunlar. Çünkü ölüümü kanıksamış ruh halinin arkasında bu cehennemden kurtulmak için göğü fethe çıkacak engel tanımaz bir enerji ve sonsuz bir cesaret saklıdır. Onlar yoksul, cahil kesimlerin ferasetine güveniyorlarsa biz de yoksul kitlelerin devrimci enerjisine, cesur atılımlarına güveniyoruz.

Faşist iktidarı bir başka burjuva iktidarla değiştirmek değil, bir devrimle emeğin iktidarıyla değiştirmek... Toplumun çektiği acılara son vermenin tek yolu budur.

Acil, güncel, en başta gelen görevimiz de budur.

11 Mart 2021

“PKK SİLAH BIRAKSIN”

PKK silah bırakır mı bırakmaz mı bilemeyiz. Bu, PKK'nin bileceği, karar vereceği bir şeydir. Ama şunu biliyoruz, bütün liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist tayfa PKK'nin silah bırakması, gerillayı tasfiye etmesi için can atıyor, kendini paralıyor. Söylemeye gerek yok, bu, dinci faşist iktidarın, faşist devletin gönlünde yatan aslandır.

Konuyu ele almamızın nedeni, bu uzlaşmacı, liberal, sosyal reformist tayfanın bugünlerde PKK'nin silah bırakması ve faşist devletle yeniden bir “çözüm süreci” başlatması için yeni bir kampanya başlatmış olmaları. Ayır ayrı yerlerden ama aynı zaman diliminde ortaya çıkan sesler ortada rastlantıyla açıklanmayacak, organize bir kampanyanın izlerini veriyor.

Kampanyanın izlerini veren ilk ses Amerika'da ikamet eden, adı anılmaya değmez, kafasının acınası boşluğunu adının önüne kondurduğu “Profesör” titriyle örtmeye çalışan birinden geldi. Kısaca, şöyle diyor: “PKK'nin devletin elinden bu oyuncağı alma, bu oyunu bozma imkanı var: Koşulsuz ve karşılıksız Türkiye'de silahlı mücadeleyi bırakmak.”

Şuna doğrudan, “teslim olmak” dese tam kestirmeden gitmiş olacak ama, foyası ortaya çıkar diye böyle dolambaçlı ifadeler kullanıyor olmalı.

Faşist devletin yıllardır yapmaya çalışıp da başaramadığı şeyi, “devletin elinden bu oyuncağı alma, bu oyunu bozma” numarasıyla yapmaya çalışıyor bilgiçimiz.

Bir başka örnek, RTE'den tekme yiyene kadar dinci faşist iktidarın önde gelen destekçisi, “yetmez ama evet”çilerin önde gideni bir liberalden geldi. Onun da derdi tasası PKK'ye silah bıraktırmak.

Şöyle diyor: Ve silahlara veda zamanı çoktan gelmiştir. Silahlara veda edildiği, PKK'nin silah bıraktığı, dağdan indiği bir ortamda, Kürt siyasal hareketi çok daha etkili olur. Biliyorum, kolay değil. Ama başka çare yok: Kürt siyasal hareketinin gerçekten etkili olması, barış ve demokrasi yolunun açılması artık öncelikle PKK'nin silah bırakmasından geçiyor.”

Türkçesi, silahları bırakın, teslim olun, dağdan ovaya inin demek istiyor bu bilgiçimiz de. Peki ya sonra? Bu bilgiçimizin söylemeye dilinin varmadığını biz söyleyelim: Faşist devlet tarafından teker teker katledil-

mek için kurbanlık koyun gibi beklemek. Kolombiya örneğini hepimiz biliyoruz. Burjuvaziyle barışın ne menem bir şey olduğunu FARC'ın uzlaşmacı kesimlerinin Kolombiya hükümetiyle yaptıkları "barış anlaşması"ndan biliyoruz. Uzlaşmacı FARC liderliği, burjuvaziyle uzlaşma hatasının bedelini hayatlarıyla ödüyorlar şimdilerde. Bir halkın özgürlük, kölelikten, sömürden kurtuluş davasının terk edilmiş olmasından söz etmiyoruz bile. Faşist devlete ve tekelci sermaye sınıfına hizmetin "bundan iyisi, Şam'da kayısı" olsa gerek!

Bu liberal şahıs, faşist devlete bu hizmetini inandırıcı kılabilmek için Selahattin Demirtaş'ın "Silahı ve şiddeti çözüm yöntemi olarak görmek yerine demokratik siyaseti esas almamız gerekir" sözlerini referans olarak gösteriyor.

Demirtaş'ın bu uzlaşmacı anlayışı yeni değil. Bundan yaklaşık altı yıl önce, çatışmaların yeniden başlaması üzerine, "çözüm süreci"ni sürdürmek adına PKK'ye şu çağrısı yapmıştı:

"Bugün çağrı yapıyoruz. PKK derhal elini tetikten çekmeli. Tahkim edilmiş karşılıklı ateşkese uyacağını ilan etmelidir. Hükümet derhal askeri operasyon seçeneğini bir kenara bırakmalı. Müzakere için hazır olduğunu ifade etmelidir. Bütün toplumun beklentisi budur."

Şüphesiz, "bütün toplumun beklentisi" değildi ama, küçük burjuva uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin, liberal tayfanın beklentisi buydu.

Oysa, Demirtaş bunları söylerken, görüşmeler yaptığı zamanın Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan, burjuva sınıfın, faşist devletin, dinci faşist iktidarın amaç ve çıkarlarına sınıksız bağlı olduğunu; burada herhangi bir yumuşamaya, gevşekliğe yer olmadığını şu katı sözlerle gösteriyordu:

"HDP bir terör örgütünü, terör eylemlerini kınamanın ötesinde bu örgütle ilişkilerini yeniden belirlemek durumunda. Yani bir elinde silah, bir elinde siyaset olmuyor. Örgütle ciddi bir ilişkisi var. Örgüt destekli siyaset yapıyor bölgede. Örgüt destekli siyaset demokrasiye zarar veriyor. Ve bölgede başka bir siyasi partiye, başka bir görüşe, anlayışa, sivil topluma müsamaha göstermeyen bir anlayış var. Bu da silahın gücünden, onun ürettiği baskı ve şiddetten kaynaklanıyor. Bu ilişkinin de gözden geçirilmesi gerekiyor." Burjuvazi, burjuvazinin politik güçleri, dinci faşist iktidar, tam teslimiyetten başka bir yol tanımıyor. Zavallı uzlaşmacılar, büyük toplumsal sorunların güçten başka çözüm yolunun olmadığını kafalarını sağa sola vurarak ve sızlanarak öğrenmek zorunda kalıyorlar.

Bütün bu teslimiyet -liberal, uzlaşmacı takımı elbette teslimiyet demiyor- çağrılarının hedefi "çözüm süreci" ni yaşatmak; olmadı, yeni baştan başlatmak. Peki o "çözüm süreci"nde devletin amacı neydi? Zurnanın

zırt dediği yere geliyoruz. Aradan altı yıl gibi az sayılmayacak bir zaman geçtikten sonra, dinci faşist iktidar cenahından bu konuda itiraf gibi bir açıklama geldi. İtiraf, AKP'ye “Oslo Görüşmeleri” ve “Çözüm süreci” nedeniyle yöneltilen eleştirilere yanıt vermek isteyen AKP Grup Başkanvekili'nden, geliyor. Şöyle:

“Sayın Türkkan açıklamalarında ‘İmralı'yla pazarlık yapmak’, ‘adam göndermek’ gibi bazı ithamlarda, iddialarda bulundu. Şimdi, biz kimseyle pazarlık yapmadık; Türkiye, PKK'nın tasfiyesi için ne gerekiyorsa yapmaya çalıştı yani çözüm süreciyle alakalı da aslında hedeflenen, PKK'nın tasfiyesiydi, tasfiyesi amaçlanıyordu.”

Evet, “çözüm süreci”yle hedeflenen, PKK'nin -isteyen buna Kürt halkının özgürlük savaşı da diyebilir, hiç yanlış olmaz- tasfiyesiydi.

PKK'ye “silah bırak”, hem de “koşulsuz ve karşılıksız silah bırak” çağrısı yapmanın faşist devlete, tekelci sermaye sınıfına ve dinci faşist iktidara nasıl kusursuz bir hizmet olduğu anlaşılıyor mu?

Neyse ki, liberallerin, uzlaşmacıların bu amaçlarına ulaşmalarının nesnel koşulları yok.

12 Mart 2021

HDP KAPATILIR MI?

Faşist Devlet Bahçeli'ye bakılırsa, derhal kapatılmalı. Bu amacını o kadar tekrarlardı ki, göstermek için kanıtı gerek yok. Bahçeli'nin faşist partisinin, HDP'lileri "itlaf edilmesi gereken bir haşerat sürüsü" olarak gördüğünü biliyoruz. Onun için bu faşist partinin hezeyanlarını ciddiye almanın anlamı yok.

Yine faşist Bahçeli'ye kalsa HDP "Öyle bir kapatılmalı ki bir daha açılmamalı, kapısına kilit vurulmalı." Ama Bahçeli ve faşist partisi tek başına bir şey ifade etmez. İlaveten, yanına dinci faşist parti AKP'yi alması lazım. Bunu Meclis aritmetiği filan için ileri sürmüyoruz. Dinci faşizm arasında mutabakat açısından gerekli olan şey bu.

Dinci faşist partinin başı, şimdiye kadar, suçlamalar dışında, doğrudan HDP'nin kapatılmasına ilişkin renk vermedi. Söylediği tek şey, HDP milletvekilleriyle ilgili fezlekelerin Meclise gelmesi durumunda "gerekenin yapılacağı"dır. Yani dokunulmazlıkların kaldırılması yönünde oy kullanacaklar.

RTE, renk vermedi ama onun yaverlerinden biri, AKP Grup Başkanveili, HDP'nin hem siyasi hem de hukuken kapanacağını ilan etti. Şöyle dedi bu jöleli şahıs:

"Yargı yolunu açmak için dokunulmazlıkları kaldıracağız. HDP hem siyasi hem de hukuken kapanacaktır. Millettin vicdanında kapanacaktır."

Bakmayın "hem siyasi" demesine, işin demagoji yanısırdır bu. Ama hukuken yani Yargıtay-AYM yoluyla HDP'nin kapatılmasına itirazlarının olmadığını belli etmiş oldu. Daha doğrusu malumu ilan etti. Siyasi parti kapatmanın teknik yanlarına girecek değiliz; ilgi alanımız dışı bir konu. Şu kadarını söylemek yeter; Siyasi Partiler Yasası'na göre, parti kapatma davasını Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı açar ve Anayasa Yüksek Mahkemesi bu davayı görüşür. Ancak bu süreç tamamen tekelci sermaye sınıfının faşist devlet ve dinci faşist iktidar üzerinden izlediği politikaya tümüyle bağlı olduğu için bu teknik ayrıntıların beş paralık bir değeri yok. Kararı AYM veya Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı değil, faşist devlete ve dinci faşist iktidara egemen tekelci sermaye grupları verir.

Peki bu en iri tekelci gruplar HDP'yi kapatma kararı verirler mi ya da daha doğrusu vermişler midir? Asıl konuşulması, tartışılması, üzerinde

durulması gereken başlık budur. Bunun için bazı temel noktaları tespit etmemiz lazım.

Birincisi, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, giderek yaklaşan bir tehlike olarak, muhtemel bir halk ayaklanmasına karşı, en azından şimdilik, dinci faşist iktidarı ayakta tutmaya karar vermiş görünüyor. Bunu Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun burjuva muhalefete söylediği şu sözünden de anlamak mümkün:

“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz. Yoksa darbe beklentiniz mi var nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız?” Çavuşoğlu'nun bu sözleri bir gaflet ya da delalet anında sürçülisan olarak ağızından kaçırılmış olduğunu düşünmek için hiçbir neden yok. Aksine düşünülmüş, konuşulmuş, alınmış bir kararın ya tepki yoklamak ya da göz korkutmak için bildirimini olduğunu düşünmek için çok neden var.

Aralarındaki kayıkçı dövüşüne rağmen, burjuva muhalefet başta olmak üzere, tüm karşı-devrim güçleri, düzenin varlığını ilgilendiren her konuda, dinci faşist iktidarın arkasında dizilmiş vaziyette.

İkincisi, tekelci sermaye sınıfının devlete ve dolayısıyla dinci faşist iktidara hakim olan kesimi, bu kararı nasıl hayata geçireceği konusunda netleşmiş değil. Dinci faşist iktidar yoluna devam etmeli ve edecek de; ama nasıl? İşte yanıtını aradıkları soru budur. Çelişki ve çatışmaları bu soruya yanıt arayışı çerçevesinde anlaşılmalı.

Buradan Gare hezimetine gelebiliriz. Faşist devlet, Gare baskısıyla dinci faşist iktidarın sürekli eriyen kitle tabanını -buna karşı-devrim kitlesi de diyebiliriz- konsolide etmeyi, erimeyi durdurmayı planlamıştı. Hayaller böyleyken gerçekler hezimet oldu. Dinci faşist iktidarın kitle tabanı erimeye devam ediyor. Bunda en büyük etkenin ekonomik kriz ve üstüne binen pandemi olduğunu söylemeye gerek yok. Haberler, yoksul, emekçi kitlelerin, Kürt halkının, esnafın, kadınların, gençliğin vb. dinci faşist iktidara öfke kusan görüntüleriyle dolu.

Dinci faşist iktidara yola devam kararı almışlar. Bu çok açık. Fakat, kitle desteği sürekli erirken seçim kazanmak yoluyla bu nasıl olacak? İşte bu soruya yanıt olarak ilk adım, HDP'nin şu veya bu şekilde kapatılmasıdır. Yukarıda sözlerini aktardığımız AKP'linin “hem hukuki hem siyasi” şeklindeki sözlerinin anlamı bu. HDP kapatılıp seçim yasasında dinci faşist partilerin çoğunluk elde edebilecekleri değişiklik yapılırsa başka yollara gerek kalmadan dinci faşist iktidar ayakta kalabilir. Hesap bu.

Demek ki, HDP'nin kapatılmasına kesin gözüyle bakabiliriz. Bu kapatmanın Yargıtay-AYM yoluyla ya da başka bir yolla olmasının hiç bir önemi yok. Bu, biçime ilişkin bir sorundur, öze değil.

HDP'yi kapatmak suretiyle, seçim yoluyla dinci faşist iktidarın yoluna devam etmesi murat ediliyor. Peki bu yöntem de seçimlerde çoğunluğu sağlamalarına yetmez ise ne olacak? Aslında RTE bu sorunun yanıtını yıllar önce vermişti. Şöyle:

“400 milletvekilini verin ve bu iş huzur içinde çözülsün.”

Dört yüz milletvekili verilmezse ne olur? Bu iş yine çözülür ama huzur içinde olmaz. Bu sözlerin başka anlamı yok. Tıpkı duayenleri Erbakan'ın “kanlı mı olacak kansız mı olacak” demesi gibi.

Bu durumu değiştirmenin birleşik devrimden başka yolu yok! Bir kez daha, faşizmi yıkmak bir devrim sorunudur.

14 Mart 2021

ASLOLAN DEVRİM İTTİFAKIDIR!

Gare hezimetinin dinci faşist iktidarda ve faşist devlette büyük bir hayal kırıklığına yol açtığı kesin. Faşist Devlet Bahçeli'nin “bundan sonra hiç bir şey eskisi olmayacak” sözleri, bu hayal kırıklığının büyüklüğünü gösteriyor aslında

Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin Gare saldırısı üzerinden yaptığı hesap ve beklentileri, hezimetle birlikte neden böyle büyük bir öfke patlamasına kapıldığı gösteriyor.

Önce bu saldırıdan dinci faşist iktidarın hesap ve beklentilerine bakalım.

Beklentilerin başında UKH'ne ve onunla birlikte Kürt halkının özgürlük savaşına karşı büyük bir zafer elde etmek geliyordu. Dinci faşist iktidarın uzun yıllardır süren iç savaşı kazanabilmek için ona moral güç verecek bir zafere ihtiyacı vardı. Gare saldırısı, UKH'nin elindeki esirleri kurtarması halinde ilan edeceği zafer ona bu moral gücü verecekti. En azından hesap böyleydi.

İkincisi, dinci faşist iktidar, ekonomik kriz ve pandemi sürecinin iyice aşındırdığı kitle desteğindeki erimeyi durdurmak için Gare saldırısıyla elde edeceği bir zafere ihtiyaç duyuyordu. Kitleyi şovenizmle zehirlemek, güçlü ve zorlukların üstesinden gelebilecek yetenekte olduğunu göstermek için Gare'den çıkarılacak bir zafere ihtiyaç duyuyordu. Dinci faşist iktidarın böyle bir ihtiyaç içinde olduğunu RTE'nin “Çarşamba günü müjde vereceğim, o gün beni dinleyin” yollu açıklaması ele vermişti zaten.

Gare hezimetini, beklentilerin tam tersi sonuçlar doğurdu. Zafer beklentisi yerini hezimete bırakınca kitlelerin öfkesi daha da arttı. Şoven hava ağır bir darbe aldığı gibi, dinci faşist iktidarın “kendisi” insanların yaşamalarını hiçe sayan bir anlayışa sahip olduğunun ortaya çıkması, kitlelerin dinci faşist iktidara ve faşist devlete olan öfkesini artırdı.

Bir yandan bunlar olurken öbür yandan, ekonomik krizin üstüne gelen pandeminin ezdiği sınıf ve katmanların dinci faşist iktidara, düzene olan tepkileri, öfke ve kızgınlıkları artmaya devam etti. Yakın zamana kadar dinci faşist iktidarın kitle desteğinin omurgasını oluşturan küçük esnaf, şimdi her gün sokaklarda dinci faşist iktidara karşı öfke ve kızgınlıkla

lıgını ortaya koyuyor.

Ezilen, sömürülen, yoksul kitlelerde, ezilen halklarda faşist devletten ve dinci faşist iktidardan tam kurtuluş ve demokrasi özlemi büyüyor. Artan kitle eylemleri bunun en güçlü ve somut ifadesidir.

Bu bir olgudur ve bu olguyu bizim kadar düzenin muhalefet partileri de görüyor, değerlendiriyor ve burjuva kanallara yönlendirmek için kollarını sıvamışlar. Burjuva gerici/faşist partiler aralarında kuracakları ittifakı “demokrasi ittifakı” şeklinde kitlelere yutturmaya çalışıyorlar. CHP'sinden İYİP'ine, SP'sinden diğer tüm burjuva düzen partilerine kadar, gerici/faşist partilerin oluşturacakları ittifak bir “demokrasi ittifakı” değil, olsa olsa, gerici/faşist bir ittifak olabilir. Bu partilerin oluşturacağı ittifaka hangi parti dahil olursa olsun gerici/faşist bir ittifakın parçası olmaktan kurtulamaz.

Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşmesi mümkün ve halkların özelemlerine uygun olan tek demokrasi, içeriği ve biçimiyle devrimci olan demokrasidir; daha kısa bir ifadeyle, devrimci demokrasidir. Bu iki ülkede burjuva demokrasisi, tarihin hiçbir döneminde gerçekleşmediği gibi, bundan sonra da artık gerçekleşmesi mümkün değildir. Ekonomik ve siyasal bakımdan toplumsal gelişmenin geldiği aşama nedeniyle tarihsel olarak mümkün değildir. Tarihi geri döndürmek mümkün değil. Böyle bir çaba içine girmek gericilikten başka bir şey olamaz. Gelişmenin bu aşamasından sonra önümüzde duran görev, burjuva demokrasisi değil, emekçi sınıfların, ezilen halkların tam ve kesin egemenliğini ifade eden devrimci demokrasidir; emeğin iktidarınıdır.

Birleşik Mücadele Güçleri, devrimci demokrasi ve emeğin iktidarını hedefleyen güçler olarak halkların özlemini çektiği “demokrasi ittifakı”nın ta kendisidir. “Demokrasi ittifakı”, uyduruk burjuva “demokrasisi” temelinde değil, “halk demokrasisi” temelinde gerçekleşebilecek bir devrim ittifakıdır. Devrimi birinci pratik hedef olarak önüne koymayan bir ittifak “demokrasi ittifakı” olamaz. Olsa olsa siyasi gerici bir ittifak olabilir. Eğer Türkiye ve Kürdistan'da “demokrasi ittifakı”ndan söz edilecekse, bir devrim ittifakı olarak, bu ittifak vardır; bu ittifak Birleşik Mücadele Güçleri'dir.

Büyük bir moral çöküntü ve çaresizlik içinde sallanan dinci faşist iktidarı tüm sınıfsal ve politik dayanaklarıyla yıkacak olan güç de işte bu gerçek “demokrasi ittifakı”dır. CHP'nin başı, Kılıçdaroğlu, gerici partisinin diğer gerici/faşist partilerle oluşturacağı ittifak için “demokrasi ittifakı” kavramını kullanması, özünde gerici olan bu oluşumu gizlemek içindir. Bu ittifak halkları dinci faşizmden, gericilikten, baskı ve sömürüden kurtarmanın değil, bunlara bir kez daha mahkum etmenin aracı ola-

bilir ancak.

Bu büyük kurtuluş amacının yolunu açacak tek güç, Birleşik Mücadele Güçleri'dir. Bu nedenle, BMG tarihsel görev ve sorumluluklarına uygun düşen iddia ve kararlılıkla kitlelerin karşısına çıkmalıdır.

Kitleler devrim istiyor! Gençlik, kadınlar, Kürt halkı, işçiler, işsizler, yoksullar, horlanan, sayısız katliamdan geçirilen ulusal topluluk halkları kesin ve tam bir kurtuluş istiyorlar. Kesin ve tam kurtuluşun tek anlamı, faşist devletin, dinci faşist iktidarın tüm toplumsal dayanaklarıyla bir devrimle yıkılması; emeğin iktidarının kurulmasıdır. Bu nedenle BMG, bu hedefleri açıkça ve başka hiçbir anlama gelmeyecek netlikle ortaya koymalı; dinci faşizmi dayanaklarıyla yıkmaya kararlılık, iddia ve cesaretine sahip olduğunu ortaya koymalıdır.

Büyük-küçük demeden her işçi eylemi, her kitle eylemi Birleşik Mücadele Güçleri'nin kendi bayraklarıyla, devrim ve iktidar hedefli sloganlarıyla kendilerini gösterecekleri mücadele alanlarıdır.

Birleşik Mücadele Güçleri, devrimci hedef ve sloganlarıyla kitlelerin gözünde kendilerini görünür kılmayı başarmalıdır.

14 Mart 2021

SERMAYENİN “KAOS” KORKUSU!

Birleşik devrimin toplumsal güçlerine sürekli bu yönde uyarı yaptığımız; işçi sınıfını, emekçileri, yoksul kitleleri, Kürt halkını ve şüphesiz örgütlü devrimci güçleri yaklaşımakta olan ayaklanmaya hazırlık yapmaya çağırduğumuz biliniyor.

Hep şuna vurgu yaptık: Devrim, güncel, pratik bir sorun haline gelmiştir. Örgütlü devrimci güçler devrim sorununu pratik bir mesele olarak ele almalılar, hazırlıklarını buna göre yapmalılar ve en önemlisi, zaferi kazanmayı göze alıyorlarsa yani tekelci burjuva egemenliği bütün kurumlarıyla yıkıp iktidarı ele geçirmeyi göze alıyorlarsa -çünkü zaferi kazanmanın başka hiç bir anlamı yoktur- iktidar olacak biçimde hazırlıklarını tamamlamalıdır.

Leninistlerin bu düşünceleri artık sadece olay ve olgularla değil, burjuva sınıfın çeşitli düzeylerdeki politik temsilcilerinin gizleyemedikleri korkularını açığa vuran açıklamalarıyla da desteklenmektedir. Böyle bir açıklama son günlerde, bir CHP milletvekilinden geldi. Üzerinde durulmaya değer bir açıklamadır. CHP milletvekilinin açıklamasını ciddiye almamızın nedeni, bu şahsın devlet bürokrasisinden gelmiş; zamanında IMF, Dünya Bankası, Avrupa Birliği fonlarıyla desteklenen projelerin denetçiliğini yapacak kadar bu emperyalist kurumların güvenine mazhar olmuş olmasıdır.

Önce bu milletvekilinin korkusunu nasıl açığa vurduğuna bakalım, arkasından korkusunun nedenlerini yine kendi ağzından dinleyelim. Korku şöyle ifade ediliyor:

“Bu yıl bir erken seçim ihtimali görmüyorum, ama erken bir kaos ihtimali öngörüyorum. Bu taşınabilir bir durum değil. Bu yoksulluk daha fazla sürdürülemez, ülke bir kaosa doğru hızla gidiyor. Onun için ben halkımızın hazırlıklı olmasını tavsiye ediyorum. Hazırlıklı olmamız gereken şey, kararlı, yurtsever, demokrat duruşumuz olmalıdır. Ve demokrasi dışında hiçbir yola hiç kimse tavassut etmesin. Bizim felaketimiz bu olur.”

CHP'nin yönetim kademelerinde bulunmuş, IMF, Dünya Bankası ve Avrupa Birliği ile bir anlamda eşgüdüm halinde çalışmış bürokrasi kökenli bu adam ne diyor? “Kaos ihtimali görüyorum” diyor. Doğrudur ama

bu sözlerin ufak bir düzeltmeye ihtiyacı var. Bu tip insanların dilindeki “kaos” emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin eylemlerindeki olağanüstü artıştan başka bir şey değil. Başka bir ifadeyle, bir “ayaklanma” bekliyor ve halkı bir ayaklanmaya değil, “demokrat, yurtsever bir duruş” a çağırıyor. Bu sözlerdeki anlam yoksunluğu şimdilik ilgi alanımız dışında. Bizi ilgilendiren nokta, “ülke bir kaosa doğru hızla gidiyor” biçimindeki tespittir. “Kaos” kavramını kaldırıp yerine “ayaklanma” kavramını koyduğumuzda gerçeğe tamı tamına ulaşmış oluruz. Bu sözlerin doğruluğundan şüphe etmek için hiç bir neden yok; çünkü tüm olaylar, tüm günlük gelişmeler bu tespiti doğruluyor.

Peki boş yere duyulan bir korku mu bu? Devlet bürokrasisi içinde “maliyeci” olarak çalışmış bu CHP’li milletvekili, korkusunun nedenlerini de ortaya koymuş; şöyle:

“Bizim milli servetimiz çok az. Türkiye’nin milli serveti, milli gelirin en fazla iki katı. O yüzden olacaklardan ürüyorum. Eskinin dış borçla, ithalatla ve varlık satışıyla yaşanan balayı günleri bitti. Bunun bedeli çok ağır olacak. Orta kesim yoksullaşacak.

Yoksulların bir kısmı açlık sınırının altına düşecek. Üst orta gelir dediğimiz beyaz yakalılarda bile durum çok kötü. Sosyal yardıma muhtaç avukat, doktor, mühendisler var. İktisat, işletme mezunu çocuklar en niteliksiz işlerde çalışmaya başladılar.”

Doğru mu bunlar? Hiç şüphesiz, doğru? Orta kesimlerin yoksullaştığını, esnafın kepenk kapattığını, işsizliğin diz boyu olduğunu, iktisat, işletme mezunu gençlerin en niteliksiz işlerde çalıştıklarını her gün okuyor, görüyoruz. Burjuva sınıf da bunları görüyor ve “o yüzden olacaklardan ürüyor”

Ama tekelci sermaye sınıfını asıl korkutan şey, durumun çözümsüzlüğünün farkında olması. Bizim sosyal reformistlere sorsan, ne bir ayaklanma havası var, ne de durum tekelci sermaye sınıfı, dinci faşist iktidar, faşist parti için ümitsizdir. Hani, gelip bir uzlaşmacı ya da sosyal reformistle konuşsalar konuşmanın sonunda umut dolu olacaklar. Neyse ki, tekelci sermaye sınıfı ve onun politik temsilcileri, sınıfın yaşamsal sorunları söz konusu olduğunda böyle zevzekliklere değil, olgu ve olaylara, gerçeklere bakarlar. Umutsuzlukları şöyle:

“Durgunlukta normalde enflasyonun düşmesini beklersiniz, ama düşmeyecek. Çünkü ekonomi ithalata bağımlı. Yani attığımız her 10 adımdan 3’ü ithalata bağlı. Döviz kuru bu kadar yükseliyorsa günün sonunda kredi faizleri maliyetleri çok yükselecek ve maliyet enflasyonu ile karşı karşıya kalacağız. Enflasyon bu şekilde yapışkan bir şekilde kaldıkça faizler yüksek seyretmeye devam edecek.

Bunun tek çözümü var, yurt dışından uzun vadeli kaynak girmesi. Ama bu ihtimal de yok, çünkü Türkiye'ye hiç kimse güvenmiyor. Türkiye şu anda 70 cente muhtaç durumda. Üstelik döviz bulamadığınız takdirde bu sosyal patlamayı TL basarak engellemeye çalışırsanız da enflasyon iyice fırlayacak. Bu sefer sarmalın başına dönülecek.”

Evet, tekelci sermaye sınıfının elinde “sosyal patlamayı” yani bir ayaklanmayı engelleyecek zor araçlarından başka enstrüman yok. Dinci faşist iktidar da bunun bilincinde olduğu için, ordunun elindeki ağır silahları polisin kullanabilmesi için yasalar çıkartıyor, düzenlemeler yapıyor; tosuncuklarını örgütleyip silahlandırıyor vb vb.

“Sosyal patlama” yani bir halk ayaklanması kaçınılmaz ise, birleşik devrim güçleri ne yapmalı? Ayaklanmalar, devrimler yoksul, sömürülen, ezilen kitlelerin bayramıdır. Birleşik Mücadele Güçleri, bu “bayram” günlerine hızla ve büyük bir enerjiyle hazırlanmalı. Bu konuda geç kalındığını bile söylemek mümkün. Çünkü böylesi günlere hazırlıklar, günler haftalar değil, aylar hatta yıllar alır.

Hazırlık için önce insanın kendisinin buna inanması, buna konsantrasyon olması, tüm dikkat ve enerjisini buna ayırması lazım. Bir seçimin değil ama bir devrimin, ayaklanmanın kaçınılmazlığını, derinliğini, genişliğini, kapsayıcılığını yoksul kitlelere, Kürt halkına, her gün katledilen kadınlara, gençliğe anlatmak günün acil görevidir. Devrim ve iktidar propagandasıyla kitlelere gitmek ve bunu günlük faaliyetin tam merkezine koymak... Birleşik Mücadele Güçleri'nin temel, başlıca faaliyet konusu olmak zorunda. Devrime öncülük, kitleleri zafere, yani iktidarın ele geçireceği noktaya taşımak için başka yol yok. Devrime öncülük iddiasına uygun davranmak bunu gerektirir.

Her işçi eyleminde işçilerin; her kitle eyleminde kitlelerin, her gençlik ve kadın eyleminde devrimin bu güçlerinin yanında olmak; Birleşik Mücadele Güçleri'ni tanıtmak atılması gereken ilk adımlardır. Devrime, ayaklanmaya öncülük büyük bir iddiadır. Bu iddiada olanlar, iddialarına uygun davranmak zorundadır. Her şeyden önce de kendilerinin buna inanması gerekiyor.

Fırtına yaklaşıyor! Yukarıdaki sözlerin tek anlamı budur. Büyük bir hız ve iddianın hakettiği ciddiyetle buna hazırlanalım!

16 Mart 2021

HDP'Yİ KAPATMA

Her şey hesaplı kitaplı adımlarla yapılıyor. Bazen ürkek, tedirgin girişimler... bazen yoklama adımları... bazen “erken öten ortak”ın nabız yoklama açıklamaları... Ama sonuçta hepsi bir yönelişin aşamaları... Tıpkı HDP’li vekiller hakkında ard arda düzenlenen fezlekeler, düşürülen vekillikler, tutuklamalar ve nihayet, parti kapatma davasının resmen yürürlüğe alınmasında olduğu gibi.

HDP konusunda hemen her yöntemi denediler. Yasa değişikliği yapıp (“değişiklikler anayasaya aykırı ama, ‘evet’ diyeceğiz” diyen Kılıçdaroğlu’nun desteği unutulmasın) eş genel başkanları tutukladılar. Belediye başkanlarını tutuklayıp kayyum atadılar. Belediye meclis üyelerini tutukladılar. Meclis’teki HDP’li vekiller hakkında sayısız fezleke düzenlediler, saçma sapan davalar açtılar. Basın yayın kuruluşları eliyle inanılmaz karalama kampanyaları düzenlediler. Ve üstelik bu konuda sadece havuzun lağımları değil, “muhalif” olanlar da görev üstlendi.

Dinci faşist iktidarın “erken öten ortağı” zehir zemberek açıklamalarla “kapatma davası açılmalı” buyurdu. Bu “ön alma adımını” düzensiz faşist vekillerin açıklamaları izledi. RTE ve partisi “son düzlüğe” kadar bekledi. Bir dizi manevranın ardından harekete geçme kararı verildi.

Bu köşeden daha bir kaç gün önce “HDP Kapatılır mı” sorusuna şöyle yanıt vermiştik:

“Peki bu en iri tekelci gruplar HDP’yi kapatma kararı verirler mi ya da daha doğrusu vermişler midir? Asıl konuşulması, tartışılması, üzerinde durulması gereken başlık budur. (...)

“Dinci faşist iktidarla yola devam kararı almışlar. Bu çok açık. Fakat, kitle desteği sürekli erirken, seçim kazanmak yoluyla bu nasıl olacak? İşte bu soruya yanıt olarak ilk adım, HDP’nin şu veya bu şekilde kapatılmasıdır. Yukarıda sözlerini aktardığımız AKP’linin ‘hem hukuki hem siyasi’ şeklindeki sözlerinin anlamı bu. HDP kapatılıp seçim yasasında dinci faşist partilerin çoğunluk elde edebilecekleri değişiklik yapılırsa başka yollara gerek kalmadan dinci faşist iktidar ayakta kalabilir. Hesap bu.

“Demek ki, HDP’nin kapatılmasına kesin gözüyle bakabiliriz. Bu kapatmanın Yargıtay-AYM yoluyla ya da başka bir yolla olmasının hiç bir

önemi yok. Bu, biçime ilişkin bir sorundur, öze değil.”

Bu hesap tutar mı, dinci faşist iktidar Meclis çoğunluğunu elinde tutabilir mi, yoksa bir hiç derekesine düşmüş Meclis kaldırılıp bir kenara atılır mı... bunlar, ancak pratik savaşımın sonucunda açığa çıkacak konular. Yaşayıp göreceğiz.

Siyasi miyoplar, yahut gerçekliği gönüllerinden geçenle değiştirmek isteyenler, tüm bu süreci “Saray’ın/tek adam’ın iktidar hırsı” üzerinden okuyup durdular bugüne kadar. Tüm bu planların, tüm bu yönelimin ardındaki tekelci sermaye sınıfını ve emperyalistleri görmek istemediler bir türlü.

Görmediler değil, görmek istemediler! Çünkü bu gerçeği görmek, burjuvazi ile tüm köprüleri atmak demektir. Uzlaşma kapılarının bir daha açılmamak üzere kapanması demektir. Eğer iş, yalnızca o “tek adam”a ve çevresindekilere bağlanırsa, emperyalistler ve tekelci sermaye sınıfı ile “diyalog köprüleri” açık tutulabilirdi! Bir türlü vazgeçil(e)meyen uzlaşma siyaseti bunu gerektiriyordu.

Daha önce pek çok defa bu konuya dikkat çektik. Israrla vurguladık: “tek adamın/Saray’ın” istek ve iradesi ile sermayenin eğilimi kesişmiş durumdadır, hepsi bu! Tekelci sermaye ve emperyalistler, “Türkiye’yi kaybetme riski” karşısında enerjik bir baskı/diktatörlük rejimine ihtiyaç duyuyordu. RTE şahsında bunu buldular. “Her şeye rağmen ve her şeyden dolayı” bugüne kadar onun arkasında durdular. Yani “demokrasi karşıtı” tüm bu adımlar, emperyalistlere ve tekelci sermaye sınıfına rağmen atılmıyor. Tam tersine, bizzat onların (en azından) göz yummasıyla, hatta doğrudan onayıyla atılıyor.

Parlamentoya, hem de Türkiye’deki gibi karikatürün karikatürü bir parlamentoya, evrensel anlamda tarihin hiçbir döneminde sahip olmadığı bir önemi atfedener, her defasında onulmaz düş kırıklıkları yaşıyorlar. O parlamento ki, bugünkü ile kıyaslanamayacak denli bir etkinliğe sahip olduğu 1968’de TİP’li vekil Çetin Altan’ın konuşmasına tahammül edemeyip linç etmekle karşılık vermiştir. 1994’te, henüz bugünkü kadar “hiçleşmemişken”, DEP’li vekillerin varlığına tahammül edememiş, polis zoruyla yaka paça gözaltına aldırıp, vekilleri zindana tıktırmıştır. Bugün ise, kelimenin gerçek anlamında bir görüntüden, boş bir kabuktan ibaret olan bu parlamentoda, demokrat vekiller hakkında sayısız fezlekeler oluşturulmuş, dokunulmazlıkları kaldırılmış, vekillikleri düşürülmüş, zindana atılmıştır. Son örneği HDP’li Gergerlioğlu’nun attığı bir tweet dolayısıyla mahkum edilip vekilliğinin düşürülmesidir.

En demokratik burjuva cumhuriyetinde bile parlamentolar, gerçek yönetim yerleri değildir. Kararlar öz olarak orada alınmaz. En iyi ihti-

malle, orada onaylanır, yasal bir kılıf geçirilir. Kararların alındığı yerler tekellerin yönetim kurullarıdır, uluslararası sermaye örgütlerinin yönetim birimleridir, kulislendir... sayısız ilişki ağıyla sermayeye çözülmez zincirlerle perçinli bürokrasinin karanlık dehlizleridir. Varın bizdeki gibi koskoca bir hiç olan, bomboş bir kabuktan ibaret olan Meclis'in içler acısı halini siz düşünün!

Uzlaşmacıların ağızlarına sakız ettiği kavramlardan biri olan “demokratik siyaset”e gelince... “Demokrasi” kavramının sınıfsal içeriğinin tümünden gözlerden gizlendiği bir garip ifade bu. Bilerek ya da bilmeyerek, bununla çoğu zaman “burjuva siyaset” kastediliyor. Bildik burjuva kurumsal siyasetten başka bir siyaset bilmeyenler için “demokratik siyaset”, yasal partiler eliyle seçimlere katılmak ve Meclis kürsüsünden politika yapmak şeklinde özetlenebilir. Böyle bir siyaset yapma için kullanılacak doğru kavram, olsa olsa “yasal siyaset” olurdu doğrusu. Ve işte Meclis'te yapılan “demokratik siyaset”i dün bir kez daha gördük. Bir kez daha diyoruz çünkü, yukarıda 1968 ve 1994'ten iki örneğini verdiğimiz bu “demokratik siyaset”in sayısız örneğine tanık olmuştuk bugüne kadar.

Bilimsel ve tarihsel anlamıyla ele alındığında “demokrasi” kavramı, bir sınıf karakterine sahiptir. İşçi sınıfının, sömürülenlerin, yoksulların, ezilen halkların sınıfsal çıkarları için siyaset yürütenler açısından “demokratik siyaset”, burjuva parlamentoya endekli bir “yasal siyaset” değil, her tür yasal imkanı kullanmayı da kapsayan, emekçi yığınların doğrudan katılımıyla yürütülen siyasettir. İşçilerin, işsizlerin, yoksulların, gençlerin, kadınların... doğrudan işi omuzladığı örgütlenmeler eliyle yürütülen siyasettir demokratik siyaset. Bunun çok zengin örnekleri, hem Kürt halkının çeşitli düzeylerdeki kitle örgütlenmelerinde, hem işçiler arasında yaygınlaşan konsey türü yapılarda, gençler arasında yaygınlaşan meclis ve forum türü oluşumlarda görülmektedir. “Demokratik siyaset” nedir, nasıl yapılır görmek ve öğrenmek isteyenler işte bu kurumlara gelmeli, bu kurumlara bakmalı.

Bütün bu örgütsel biçimler altında emekçi kesimlerin enerjik katılımıyla yürütülen siyaset, gerçek anlamda demokratik siyasettir. Soyut, burjuvaziyle uzlaşmaya dayalı bir genel “demokrasi” değil, doğrudan emekçi yığınların irade etkinliğine dayalı, gerçek demokrasidir.

Emekçi yığınların pratik mücadelesi içinde gittikçe çoğalan bu türden örgütlenmeler yaygınlaştırıldıkça, “demokratik siyaset” de gerçek sınıfsal özüne uygun olarak, alanını genişletecek, gerçek bir güç haline gelecektir.

Parlamento, “demokratik siyaset” zemini değil, en iyimser ifadeyle “siyasi gericilik” zeminidir. Bu kurum bugün dinci faşizmin gerçek yü-

zünü gizleyen bir asma yaprağına dönüşmüştür. Devrimci iç savaşın emekçi kitlelerde ve ezilen halklarda yarattığı bilinç sayesinde parlamentarizm hızla aşıyor. Yığınlar henüz bilince çıkarmamış olsa da, pratikte parlamentarizmin ötesine geçiyor.

Devrimci/sol siyasi hareketler ya buna ayak uydururlar ya da bizzat kitleler tarafından aşırlılar. Dinci faşizmin HDP'yi kapatma saldırısı umduklarının tam tersi sonuçlara; kitlelerin bilincinde parlamentarizmin tamamen aşılmasına ve devrimci bir çizgiye yönelmelerine yol açacak.

Yaşam birleşik devrime akıyor!

18 Mart 2021

BİR DARBE DE MISIR'DAN

Dinci faşist iktidar, iç politikada olduğu kadar dış politikada da zor durumda. Darbe üstüne darbe yiyor. Zor durumdan kurtulmak için hem içeride hem de dışarıda manevra üstüne manevra yapmak zorunda kalıyor.

Kendi karşı devrimci, dinci-gerici kitlesini ayakta tutmak, kitle desteğindeki erimeyi durdurmak için yaptığı “reform” manevrasının tutmadığını görüyoruz. Reform manevrası o kadar “kör kör parmağım gözüne” durumunda ki, her zor durumda dinci faşist iktidarın payandalığına soyunan Kılıçdaroğlu, Akşener gibi gerici/faşist burjuvalar bile “numaramı yemedik” demek zorunda kaldılar.

Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin bu sefaletine, son zamanlarda, önce “Gare hezimetini” eşlik etti. Dinci faşizmin Gare operasyonu, elde edeceği bir “zafer”le şovenizmi şahlandırmak; böylece karşı devrim kitlesindeki erimeyi durdurmak istediğini daha önce yazmıştık.

“Gare hezimetini” şu aralar, dış politikada ardı ardına yediği darbeler izliyor. Bir kaçını başlıklar halinde sıralarsak şunlarla karşılaşıyoruz. Örneğin, “Suud yönetimi, MEB'e bağlı Türk okullarını kapattı” ya da “dostum Putin”in, Türkiye'nin işgali altındaki Suriye'nin El Bab kentindeki çetelere ait petrol rafineri yerlerini bombaladığını, yetmedi, doğrudan “Suriye uyarısı” yaptığını; daha dün guguk kuşunun horozu, horozun guguk kuşunu över misali NATO ile karşılıklı övgülerin yerini alan “Türkiye ile görüş ayrılığı” açıklamasını; Avrupa Parlamentosu'nun, ciddiye alınacak tarafı olmasa da, Türkiye'nin Suriye'de işgalci durumunda olduğunu ve askerlerini çekmesi gerektiğini ilan etmesini... Saymakla bitmez. (Verdiğimiz son iki örneğin ciddiye alınacak tarafı olmadığını; dinci faşist iktidarın da bunun bilincinde olduğunu altını çizmek gerek. Yine de çorba kasesindeki sinek gibi mide bulandırıcı tarafı var bu açıklamaların)

Ama tüm bunlar bir yana asıl darbe Mısır'dan yani şu bizim “dünya lideri” RTE'nin tiye aldığı Sisi'den geldi. Mısır, dinci faşist devletin, iktidarıyla birlikte Libya ve Doğu Akdeniz'deki süreçlerden dolayı iyice kapana kısıldığını görünce fırsatı kaçırmadı. Dinci faşist iktidar, çevresinde giderek daralan tecrit çemberini kırmak için Mısır'la ilişkileri düzeltmek ve geliştirmek istediğini artık gizleyemiyordu. Daha ortada fol yok yu-

murta yokken istihbarat düzeyinde ilişkilerin kurulduğunu, Mısır'ın Türkiye'ye "zeytin dalı" uzattığını yaymaya başladılar. Çavuşoğlu'ndan Akar'a oradan RTE'ye kadar sanki Mısır'la ilişkiler düzelmiş gibi açıklamalar peş peşe gelmeye başladı.

Mısır, dinci faşist iktidarın bu sıkışmışlığını olabilecek en iyi şekilde değerlendirecek, faşist devleti iyice köşeye sıkıştırarak, boyun eğdirecek bir fırsata çevirmeye başladı. Türkiye'nin karşısına sadece kendi çıkarlarını koruyan değil, Suriye ve Libya dahil, diğer Arap devletlerinin hamiliğini üstlenen "lider" konumda çıkacağı koşullar ileri sürdü. Üstelik bunu aşağılayıcı bir üslupla yaptı. Örneğin,

"Kahire, Türk tarafının sözünü tuttuğuna emin olana kadar siyasi iletişimde olmayacaktır. Mısır'a göre, terörizme destek veren devletlerle siyasi iletişim kurulmadığı için ilişki yalnızca güvenlik seviyesinde kalacaktır." ifadelerini kullandı. Başka bir ifadeyle Türkiye'yi "sözüne güvenilmez" bulduğunu; Türkiye'nin "terörizmi" desteklediğini dünyaya ilan etti.

Mısır, Türkiye ile ilişki kurma şartlarını doğrudan, resmi olarak ilan etmedi. Tüm bunlar "yönetime yakın" bir gazeteci tarafından yazıldı çizildi. Ama tüm burjuva hükümetlerde, doğrudan söyleyemediğini bir gazeteciyi çağırıp ona söyletmenin çok başvurulan bir yöntem olduğunu biliyoruz.

Mısır'ın El Vatan gazetesi ve onun Genel Yayın Yönetmeni Ahmed El Hatip işte böyle bir gazete ve gazetecidir. İşte bu gazetecinin Türkiye ile Mısır arasında müzakerelerin sürdürülmesi için sıraladığı koşullar yenilir yutulur cinsten değil. Bir örnek aktarmakla yetinelim.

"Müzakereler Suudi ve BAE taraflarını içermeli, Türkiye son yıllarda Körfez ülkelerine karşı işlediği suçlardan dolayı özür dilemeli. Dahası, Ankara, Arap devletlerinin içişlerine karışmayacağına söz vermedikçe, Kahire Türkiye ile herhangi bir anlaşma imzalamayacaktır."

Sadece o da değil. Mısır, Türkiye ile müzakere yapma şartlarına, Yunanistan, Kıbrıs ve İsrail'in Doğu Akdeniz'deki haklarına Türkiye'nin saygılı olması koşulunu getirerek Türkiye'yi çevreleyen devletlerle ittifakını pekiştiriyor; Türkiye'yi tam bir "değerli yalnızlık" çukuruna itiyor.

Şüphesiz, sorumuz Mısır'ın politikalarını anlatmak değil. Ancak Mısır dahil, dinci faşist iktidarın çevresindeki devletlerle çatışmalı durumunun birleşik devrime güç kattığı; dinci faşist iktidarın gücünü tükettiği bir olgudur ve bizi ilgilendiren tarafı da budur.

Dahası ve en azından bunun kadar önemli olan nokta, Mısır'ın bu çekişiminin dinci faşist iktidarın karşı devrimci kitleyi bir arada tutmakta kullandığı şovenizmin darbe yemiş olmasıdır. Dinci faşist iktidarın ve genel

olarak dinci faşizmin böyle itilip kakılmaya değil, güçlü, yenilmez, dünyada sözü geçen, hatta dünya politikasına yön veren bir devlet, bir iktidar olarak görünmeye ihtiyacı var. Dağlık Karabağ, Libya, Rojava'nın işgali üzerinden yapmaya çalıştıkları buydu. Faşizmin temel ideolojik gıdası olan şovenizm için ona gereken buydu. Gare hezimet ve arkasından Mısır'ın çıkışı, başka şeyler yanında en çok da bu bakımdan önemli oldu.

Faşizmin temel ideolojik gıdası, biri anti-komünizm ise, diğeri şovenizmdir; üstün ulus/din şovenizmidir. Küçük de olsa faşizmin herhangi bir alanda elde edeceği bir zafer, bir başarı şoven atmosferin yayılmasına uygun ortam hazırlar. Bu nedenle, aylar öncesinde “Bir Zafere İhtiyaçları Var” diye yazmıştık.

Gare hezimet ve Mısır'ın aşağılayıcı politikası; dinci faşizmin zayıflığının, güçten yoksunluğunun ortaya çıkmış olması “zafere” ihtiyacı olan dinci faşizmi, tekelci sermaye sınıfı egemenliğini birleşik devrim karşısında daha da güçsüz duruma düşürdü.

Dinci faşizmi tüm kurumları ve sınıfsal dayanaklarıyla yıkmak için gerekli koşullar hızla birikiyor.

Bundan sonrası işçi sınıfında, Kürt halkında, emekçilerde, yoksul kitlelerde, gençlik ve kadınlarda.

19 Mart 2021

HDP'NİN KAPATILMASI VE DİNCİ FAŞİZMİN YOL HARİTASI

HDP milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun milletvekilliğinin düşürülmesi nasıl anlaşılmalı? Hiç şüphe yok, bu basit, sıradan, herhangi bir milletvekilinin vekilliğinin düşürülmesi gibi bir olay değildir. Bir sürecin, dinci faşizmin, kendini her türlü engelden kurtarmış bir faşist diktatörlük kurmak için izlemeye karar verdiği yol haritasının başlangıç vuruşudur diyebiliriz.

Bu yol haritasına yeni karar verilmiş değil. Bu kararın uzun süre önce alındığının emareleri, şurada burada; şu ya da bu olayda; şu ya ya da bu açıklamada karşımıza çıkıyordu. Örneğin, Çavuşoğlu'nun,

“Hayrola, ne oluyor? Siz de mi Biden'dan umut bekliyorsunuz yoksa? Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz. Yoksa darbe beklentiniz mi var nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız?” sözleri bu yönde güçlü bir işaretti. Daha önce de altını çizerek belirtmiştik ki, bu sözler aslında alınmış bir kararın bildirmiydi.

Ne var ki liberaller, uzlaşmacılar, “sandıktan umut kesilmez” diyenler, sosyal reformistler ne bu sözleri görmek istediler ne de anlamı üzerinde durdular. Halen de seçim/sandık hikayelerini sayıklayıp duruyorlar. Oysa bu cümlelerin her bir kelimesi üzerinde dikkatle durmak, sınıf savaşıyla ilişkilendirip yorumlamak gerekirdi. Çavuşoğlu, dinci faşist iktidarın bu Joachim von Ribbentrop'u boş konuşmuyordu ve burjuva muhalefete “iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz” derken, burjuva muhalefetin de bu planlardan haberdar olduğunu ifşa ediyordu.

“İktidarın” seçim de olsa verilmemesi nasıl olacaktı? Bunun için bir yol haritası izlenmesi gerekiyordu. Bu yol, uzun süre öncesinden döşenmeye başlanmıştı bile. CHP'nin eşsiz desteği ile milletvekili dokunulmazlıklarının kaldırılması ilk taşlar olmasa bile, önemli bir kilometre taşıydı. Kılıçdaroğlu'nun “Anayasaya aykırı da olsa evet” deme kararıyla dinci faşist iktidar önemli bir avantaj elde etti.

Dinci faşist iktidar, CHP'nin kendisine sağladığı bu avantajı iyi kullandı ve HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarını kaldırarak birer ikişer zindana atmaya başladı. Gerçi Meclis'in hiç bir etkisi, önemi kalmamıştı ama

yine de dinci faşist iktidar için HDP'nin Meclis'teki varlığı rahatsız edici bir durumdu; kurtulmak istiyordu. Neden?

Olabilecek en kısa şekliyle ifade etmek istersek şöyle demek mümkün: Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır süregiden iç savaşı kazanmak için tüm yetkileri tek merkezde toplamaya karar vermişlerdi. Ancak bu, uzun vadeli, bir kaç yıla yayılması gereken bir plandı. Deniz Baykal-Kılıçdaroğlu bu planın bir parçası olarak sahnede yer alıyorlardı. Ancak böyle baktığımızda, “adam kazandı” tweetiyle Cumhurbaşkanlığının RTE'ye altın tepsi içinde sunulmasını; burjuvazinin kendi anayasasına göre muhtar bile olamayacakken RTE'nin başbakan yapılmasını; seçimleri kaybettiği halde Kılıçdaroğlu'nun seçim sonuçlarına itiraz etmekten imtina ederek RTE'ye yol açmasını; yine “anayasaya aykırı” olduğu halde dokunulmazlıkların kaldırılmasına destek vermesini vb vb. doğru anlayabiliriz.

Evet tüm yetkilerin tek merkezde toplanmasına (liberaller, uzlaşmacılar, sosyal reformistler ve düşünmesini bilmeyen oportünistler buna “tek adam rejimi” diyorlar) karar verilmişti. İç savaşı kazanmak, Kürt ulusunun özgürlük savaşını kanla bastırmak, eli kulağında bir halk ayaklanmasını kan deryası içinde boğmak için başka yol yoktu tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler için. Birkaç yılı alan bir hazırlık sürecinden sonra şimdi yeni bir aşamaya geçmeye karar verdikleri anlaşılıyor.

Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun vekilliğini düşüren fezleke hikayesi işte budur; önemi buradan geliyor. Faşist Devlet, partisinin son kongresinde fezlekenin arkasında faşist devletin olduğunu o bet sesiyle haykırırken doğruyu söylüyordu.

“Fezlekelerin önünde hukuk, arkasında adalet vardır. Yetmiyorsa bu sizlere, önünde millet, arkasında devlet olduğunu mutlaka göreceksiniz.” Hiç şüphe olmasın, durum tam da faşist Devlet'in söylediği gibidir, fezlekelerin arkasında “devlet var”. Ya devletin arkasında? Onun da arkasında egemenliğin gerçek sahipleri, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler var. Fezleke olayı tüm bunların onayı ve planı dahilinde cereyan etmiştir.

Bu değerli ifşaattan sonra faşist Devlet Bahçeli, dinci faşist iktidarın, faşist devletle birlikte izleyecekleri yol haritasını açıklamış. “Parlamente sisteme geri dönüş yoktur” ara başlığıyla verilen haber şöyle:

“MHP olarak 2023 ve takip eden on yılları kapsayan stratejik hedeflerimizin ilki, Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne, Türk tipi başkanlık modeline sahip çıkmaktır. Buna karşılık, güçlendirilmiş parlamenter sistem teklifleri beyhudedir. Güçlendirilmiş parlamenter sistem kavramını ilk dile getiren, terörist Selahattin Demirtaş'tır. İçi boş,

günü kurtarmaya dönük, taktik bir adımdır. Artık parlamenter sisteme geri dönüş yoktur. (Yeni anayasa çalışmaları) Önümüzdeki birkaç ay içinde hazırlıklarımız tamamlanacaktır. Ayrıca siyasi partiler kanunu değiştirilmelidir. TBMM iç tüzüğü yeni sistemle uyumlu hale getirilmelidir. Milletvekilliği dokunulmazlığı yeni baştan ele alınmalıdır.”

Bunların boş laflar olduğu düşünülmemelidir. Dinci faşizmin, hâyata geçirmeyi başarıp başaramayacağından bağımsız olarak, devletiyle, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçlerle yaptığı plandır bu. Bu plana, yani yol haritasına göre, bir kere tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçlerin yetkilerin kısmen de olsa faşist devlet kurumları arasında dağıtıldığı eski “parlamenter sisteme” geri dönmeyecekleri kesinleşmiş bulunuyor. Demek ki, tüm yetkilerin tek merkezde toplanmasına devam edilecek. Sermayenin giderek daha az elde toplanmasına uygun olan da budur; tüm yetkilerin tek merkezde toplanmasıdır. Burjuva egemenlik biçimi bunu gerektirir. Ve daha önemlisi, iç savaş tekelci sermaye sınıfını tüm yetkileri tek merkezde toplamayı hızlandırmaya zorluyor. Faşist Devlet'in acelesini böyle anlamak lazım.

Devam edelim. İkinci adım olarak, HDP'nin kapatılmasından sonra, siyasi partiler yasasını değiştirerek muhtemelen faşizmin üzerini örten asma yaprağı gibi bırakacakları parlamentoda kendilerini rahatsız edecek her türlü sestten kurtulmaya çalışacaklar. Şüphesiz, siyasi partiler yasasının değiştirilmesine seçim yasasının değiştirilmesi eşlik etmelidir; edecektir. Bunu, tedbir olarak, Meclis iç tüzüğü'nün ve dokunulmazlığın yeniden düzenlenmesi izleyecek. Tüm bunlarla yol düzenlendikten sonra yeni bir anayasa hazırlanacak ve Meclis'ten geçirilecek.

Bu arada, devrim güçlerinin her türlü açık alan faaliyetini ortadan kaldırmak için, Baro'lara yaptıkları gibi diğer meslek odalarını, dernekleri, kurumları ya tümüyle kapatacakları ya da tamamen etkisizleştirecekleri düzenlemeler yapacaklar; en başta sendikaların buna dahil olacağını söylemeye gerek yok.

Bunlar dinci faşizmin tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçlerle birlikte çok daha kanlı bir faşist diktatörlüğe gidiş için oluşturdukları yol haritasıdır. Kurdukları planlar, moda deyimle söyleyelim, hayaller böyle.

Peki ya gerçekler? Gerçekler, ayak sesleri sokaktan gittikçe daha net gelen halk ayaklanması ve birleşik devrim. Faşist Devlet, faşist devletle, Koçlarla, Sabancılarla, emperyalistlerle birlikte bu kez pilav yemeyeceği benziyor.

Biden ABD'si ve Avrupa Birliği gibi emperyalistlerin “demokratikleşme” için dinci faşist iktidara baskı yapmasını bekleyen darkafalı liberallere, uzlaşmacılara, sosyal reformistlere son bir not olarak “AB, Biden

yönetiminin tavsiyesiyle Türkiye'ye yatırım planını askıya aldı” ya da “Almanya'dan Türkiye açıklaması: Güvenilir bir ortak” haberlerine bakmalarını öneriyoruz.

Ayrıca ele alınması gereken bu haberler emperyalistlere bakışta dar-kafalılığı aşmada yardımcı olur mu; bilemiyoruz. Bizimki de bir umut işte!

20 Mart 2021

LİBERAL DÜŞ KIRIKLIĞI

Dinci faşizmin son saldırıları, varolanı mumla aratacak kanlı bir faşist diktatörlük kurma konusundaki kararlılığı, zamanında dinci faşist iktidara destek veren uzlaşmacıları, liberal kişileri derin bir düş kırıklığına uğratmış durumda.

Hasan Cemal, “Yetmez ama evet” kampanyasının, listenin alfabetik sırasına göre 92. sırada, tescilli faşist Hasan Celal Güzel'in hemen arkasında yer alan bu şahsın yazdıklarını aktarmak yerinde olacak. Zira, bir politik ve toplumsal kesim olarak, bunların ruh halini, uğradıkları hayal kırıklığını en iyi ifade edenlerden biri durumunda şu an. Zamanında kendilerini paralayarak destekledikleri dinci faşist iktidarın ve onun başının attığı adımları, burnunu çeke çeke şöyle anlatıyor:

“Türkiye'de askeri darbe yok ama belki de ondan beter bir sivil darbe yönetimi var. İfade özgürlüğü hiçe sayılıyor. Hukuk ayaklar altında. Adaletsizlik çukuru derinleşiyor. Hapishaneler siyasetçi ve gazetecilerle dolup taşıyor. HDP kapatılacak. HDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırılmaya başladı. Siyaset yasakları gündemde...”

Darkafalı liberaller söylemek isteriz ki, bunlar daha bir şey değil. H.Cemal'in bu saydıkları yol üstündeki çakıl taşları gibi sayılır. MHP Genel Başkan Yardımcısının HDP'lileri katledilmesi gereken “haşere sürüsü” ifadesini kullandığını unutmayalım. Bu ifadenin kızgınlıkla söylenmiş boş bir laf olduğunu düşünen varsa fena yanılıyor. Dinci faşizmin sadece gönlünden değil, aklından da geçen HDP'lileri; HDP'lilerle birlikte Kürt halkının özgürlük savaşının yanında kim duruyorsa onu katletmek olduğunu söyleyelim. Evdeki hesapları çarşıya uyarsa tabii...

Ama liberallerin, uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin hayal kırıklıkları burada bitmiyor. Biden denen bunak adamın RTE'ye bir türlü telefon açmamasında; Avrupalı emperyalistlerin işe yaramaz kurumlarının her ağızlarını açıklarından büyük ümitlere kapılan bu adamlar, şimdi bu cepheden gelen haberlerle de derin bir hayal kırıklığına uğramış vaziyeteler. Aynı yazısında H.Cemal, yine burnunu çeke çeke şunları yazıyor:

Batı'nın Türkiye'ye bakışı özünde değişmiyor. Bu konuda, stratejik çıkarlar ağır basıyor. Soğuk Savaş'ta da öyleydi, bugün de öyle. Batı'yı Batı yapan değerler, o zamanlar Türkiye'ye bakışta arka planda kalıyordu,

bugün de öyle. Demokrasi, hukukun üstünlüğü, özgürlük ve insan hakları Türkiye için olmasa da olurdu. İkinci sınıf, üçüncü sınıf demokrasi Türkiye'ye yeterdi. Hatta demokrasi hiç olmayabilirdi, Türkiye 'darbe yönetimleri'yle de idare edebilirdi. Önemli olan demokrasi falan değil, Türkiye'nin 'komünizme karşı kale' olmaya devam etmesiydi.”

Devam etmeden şu “Batı'yı Batı yapan değerler” palavrasına dair bir iki cümlelik bir not: Liberallerin, uzlaşmacıların bir postulat yani doğruluğu ispata gerek duyulmayan bir şey gibi sundukları bu palavranın gerçeklikle alakası yok. Bu önerme, liberallerin, uzlaşmacıların emekçi ve ezilen halkları aldatmak için uydurdukları bir palavradan ibarettir.

Devam edebiliriz...

Evet, Batı dedikleri emperyalist devletler (liberaller ve uzlaşmacılar nedense şu 'emperyalist' kavramını kullanmayı hiç sevmezler) için önemli olan Türkiye'nin “komünizme karşı kale” olmasıydı. Dün böyleydi. Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem dağılmasına rağmen, bugün de böyle, yarın da böyle olacak. Liberal ve uzlaşmacı darkafalılığın bir türlü anlamadığı gerçek budur. Neden Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem dağılmasına rağmen bugün ve gelecekte böyle olacak?

Çünkü sayın darkafalılar, 21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılıdır. Bunu, en az bizim kadar emperyalistler de biliyor. Çünkü, insanlık tarihi yeni bir evrenin, kapitalizmden komünizme sıçramalı geçişin eşliğine gelmiş bulunuyor. Artık birkaç on yılda bir, bir ülkede bir devrime rastladığımız günler geride kaldı. Artık bir yılda birkaç ülkede devrime tanık olduğumuz bir tarihsel evreye gelmiş bulunuyoruz. Önceki yıla bakın, yeter.

Bu durumda, bunak Biden'ın Rusya Federasyonu Başkanı Putin'e, soğuk savaşın en kritik anlarında bile karşı tarafların birbirlerine kullanmadıkları “katil” sıfatını yakıştırmasıyla AB'nin Türkiye üzerindeki yaptırımları durdurmasını istemesi arasında bağ var mı? Elbette var; hem de güçlü bir bağ var. Bunak Biden'ın Putin'e “katil” demesinin arkasında tüm emperyalistlerin, ABD liderliğinde başta Rusya-Çin-Demokratik Kore Halk Cumhuriyeti olmak üzere, Küba ve dünya halklarına karşı geniş çaplı bir savaş açma planlarında düğmeye basıldığının işareti var. ABD ve NATO'nun Karadeniz ve Doğu Akdeniz'de tatbikat üstüne tatbikat yapmalarının; her iki denizi savaş gemileri parkına dönüştürmeleri boşuna değil.

İşte bu koşullarda ABD, İngiltere, Almanya ve diğer emperyalistlerin, NATO'nun “Batı'yı Batı yapan değerler” hatırına dinci faşist iktidarı feda etmesini mi bekliyorsunuz? Sizi bilemeyiz ama, emperyalistler akıllarını peynirle yemiş değiller. İşte tam da bu yüzden, HDP hakkında kapatma davası açıldığı; Gengerlioğlu'nun vekilliğinin düşürüldüğü günlerde

RTE ile görüşen Avrupalı emperyalist hükümet temsilcilerinden bir teki kalkıp da RTE'ye “ne oluyor” diye sormadı. İşte bu yüzden, Reuters'ın haberine göre Angela Merkel, Türkiye'ye yaptırımlara değil, yatırımlara öncelik veren bir yaklaşımı tercih ediyor; dahası Fransa ve Yunanistan'ı da aynı pozisyona çekiyor.

Liberallere, uzlaşmacılara ve Avrupalı emperyalistlerden “demokrasi” ya da hiç olmazsa, RTE'yi “yumuşatma” beklentisi içindeki sosyal reformistlere, doğru düşünceleri için bir ipucu verelim: sorun Merkel değil. Merkel, Alman tröstlerinin, mali sermayesinin basit bir memurundan başka bir şey değil; ona bundan öte bir misyon yüklemeyin. Gidip sorsanız kendisi de bunu size söyleyecektir. Tröstleri, tekelleri, mali sermaye gruplarını ve onların emrindeki hükümetleri asıl ilgilendiren başlıca iki noktadan ilki, Türkiye'nin Ortadoğu halklarına karşı bir karşı-devrim kalesi olarak durması; ikincisi, Türkiye'deki ekonomik çıkarlarının korunması. Yani Türkiye'nin bir devrim tehlikesine karşı korunmasıdır. Onlar için gerisi, dikkate almaya değer değil.

Demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Dinci faşizmin, bundan böyle artarak süreceği apaçık olan saldırıları, geçmişte teorik düzlemde kalan bu doğruyu şimdi pratik düzleme çekmiş bulunuyor. Artık en ham kafalar bile, bu düzende bir demokrasinin mümkün olmayacağını; gerçek, tam, eksiksiz ve iki ülkenin ezilen sınıf ve halklarının çıkarına olan bir demokrasinin ancak bir devrimle gerçekleşebileceğini kabul etmek zorunda kalacaklar. Hem de kafalarını duvara çarpa çarpa. Bu süreç başlamıştır.

Bu, aynı zamanda bir umut kaynağıdır. Çünkü iki ülkenin emekçi sınıfları, yoksulları bu gerçeği kavradıkça dinci faşizmin tüm planlarını tuzla buz edecek birleşik devrim de güçlenecek. Gerçek demokrasi böyle, birleşik devrimle elde edilecek.

21 Mart 2021

TOPLUMSAL PATLAMANIN EŞİĞİNDEYİZ!

Dinci faşizm baskıyı sürekli yoğunlaştırıyor. Emekçi yığınları her geçen gün daha fazla sıkıştırıyor, baskı atmosferinde boğuyor. Her gün yeni baskı ve saldırı haberlerine uyanıyor toplum. Toplumsal basınç hızla patlama noktasına doğru yükseliyor.

Gergerlioğlu'nun vekilliğinin düşürülmesi ve faşist Devlet'in açıklaması sonrası apar topar Meclis'ten polis baskısıyla gözaltına alınması; pek çok HDP'li vekil hakkında bir dizi fezlekenin tamamlanması; HDP hakkında kapatma davasının açılması; kendilerine yönelik baskı, saldırı ve cinayetler sebebiyle sürekli istim üzerinde olan, sık sık sokaklara çıkan kadınları adeta çileden çıkarmak istercesine İstanbul Sözleşmesi'nin askıya alınması; mutat hale gelen “şafak operasyonları” ile her türden muhalifin gözaltına alınması; Newroz kutlamalarına pek çok yerde saldırılar yapılması... Bunlar sadece son birkaç günün olaylarının bir kısmı. Burjuva cephedeki kaotik ortamı, görevden almaları, göreve atamaları, ağızlarda salya köpük yükselen tehditleri vb. saymıyoruz bile. Sadece şu birkaç günün kabataslak görünümü bile, nasıl olağanüstü bir dönemin içinde olduğumuzu göstermeye yeter.

Olağan mantık, hadi liberal mızımızların ve sosyal reformistlerin kul lanmayı sevdikleri kavramla söyleyelim, “devlet aklı”, biriken basıncın patlamaya yol açmaması için “hava delikleri” açmayı önerir. Dünyanın pek çok yerinde burjuva yönetimler böyle davranır. Hareketi absorbe edebilecekleri seviyede tutabilmek için toplumda biriken öfkenin bir kısmını çeşitli yöntemlerle boşaltırlar. Ama dinci faşist iktidar tersini yapıyor. Bu “mantıksızlık”, bu “aklını yitirme hali” şaşırtıcı gelebilir çoklarına. Tabii o “çokları”, politik adımların gerçek hayatta değil de masa başı planlarla atıldığına inandığı için...

Her öznel yönelim, planlama, politik adım... kendini kuşatan toplumsal atmosferin, nesnel sınıflar savaşımının baskısı altında gerçekleşir. Öznel niyetler, istekler, planlar, ancak bu nesnellikle çakıştığı/örtüştüğü oranda bir toplumsal etken haline gelir, bir güç olarak siyaset sahnesine çıkar. Bu genel/nesnel eğilimin dışında, yahut ona ters öznel yönelimler, kişi veya grubun toplumsal ilişkiler ağındaki “özgül ağırlığı” ne olursa

olsun, sonuçsuz kalır. Ağırlığı oranında bu nesnellığe etki eder, onu “bozar”, “büker”... ama nesnellığe ters ise, sonuç değişmez.

Dinci faşist iktidarın bu gözü karartmış saldırganlığının burjuva siyasetinde böylesine etkin ve belirleyici olması, tam da bu çerçevede gerçekleşmektedir. Toplumun derinliklerinde güçlü bir kalkışma mayalanıyorken, sermaye sınıfı kanlı bir diktatörlükten başka neye güvenilebilir ki!

Burjuva egemenlik tüm dünyada derin bunalım içinde. Varlık yokluk savaşı veriyor. Siyasal yazında sık sık karşımıza çıkan “otoriterleşme eğilimi”, bu derin bunalımın, bu çöküş sürecinin doğrudan sonucu. Her kriz ve bunalım dönemi, sınıfsal kutuplaşmanın uç noktaya varmasına yol açar. Bunalımdan çıkış, ya emeğin çıkarları doğrultusunda eski toplumsal yapının yıkılıp aşılması ile olur ya da emeğin toplumsal hareketinin yoğun ve kanlı saldırılarıyla geriletilmesi ile. Hemen tüm büyük bunalım dönemlerinin evrensel kuralıdır bu.

Belli başlı tüm kapitalist ülkelerin burjuva yönetimleri, birbiri ardı sıra baskıcı, saldırgan bir yönelime giriyor. Daha düne kadar “demokrasi, insan hakları” sakızını çiğneyen ülkeler, bir anda en vahşi saldırganlığa imza atıyor. Kimi Avrupa ülkelerinde bu “ani” sertleşme, pek çok sosyalist çevreyi şaşkına çeviriyor. “Türkiyelileşme” kavramı, (Erdoğan ve dinci faşist iktidarın uygulamalarının örnek alınması anlamında) belirli bir yaygınlık kazanıyor.

Krizlerle devrimler arasında Marx ve Engels’in 160 yıl önce kurdukları teorik bağı bir türlü hatırlamak istemeyenler, bunalımlar sürecini daima tek yönlü bir süreç olarak ele alır ve “otoriterleşme eğilimleri” üzerine yazıp çizmekle yetinirler. Oysa süreç iki karşıt kutbu barındırır ve devrimci marksistler için kriz/bunalım dönemleri proleter devrimin alabildiğine güncelleştiği dönemlerdir. Tüm bunlar, işin abecesi olan evrensel özelliklerdir.

Sonuçta bu kriz/bunalım döneminin ortak özelliği olarak tüm kapitalist dünyada sınıflar savaşı sertleşiyor. Burjuva yönetimler, istisnasız hemen hepsi, kendi ülkelerinin tarihsel koşullarına bağlı bir hız ve derinlikte, baskıcı ve saldırgan bir yönelime giriyorlar. Her türlü uzlaşmacı politika, bizzat nesnel yaşam tarafından geçersizleştiriliyor.

Yoğun baskı ve saldırı politikası, birbirine karşıt, çelişik iki güncel duruma yol açıyor. Birincisi, toplumsal hareketi durdurmak ve geriletmek adına uygulanan baskı ne kadar yoğunlaşırsa, toplumda biriken öfke ve kızgınlık o denli sıkışır. Toplum, önu alınmaz bir şekilde büyük kalkışmalara, ayaklanmalara doğru yol alır. Artık küresel evrensel bir özellik halini alan bu durum, dinci faşizm koşullarındaki Türkiye’de çok

belirgin olarak öne çıkmakta.

İkinci olarak, bu yoğun baskı ve saldırı dalgası, “genel bahane” haline dönüşemeyen her “lokal” olayda denetimsiz küçük/sınırlı patlamalara yol açma potansiyeline sahiptir. Esneme politikaları ile toplumsal basıncın bir kısmını boşaltamayan burjuva yönetim, bu “basınç düşürme” işini, denetimsiz küçük ve sınırlı patlamalarla sağlamış olur. Her hal ve şartta sermaye açısından karar ve yönelim nettir: Birleşik devrimin ezilmesi!

Dinci faşist iktidar, farklı dinamiklere sahip, farklı taleplerle harekete geçen değişik toplumsal kesimlere dönük saldırılarla, toplumsal ayaklanma güçlerinin bir bütün halinde harekete geçmesine engel olmak gibi bir amaç güdüyor. Bu hamlenin boşa çıkarılması için, toplumsal ayaklanma güçlerinin her alanda birleşik hareketinin örülmesi hayati öneme sahip.

Birleşik devrim güçlerinin devrimci odak yaratma görevi her geçen gün daha yakıcı bir hale geliyor. Bunu başardığımız oranda dinci faşizmin yoğunlaşan saldırıları, topyekun ayaklanmayı güçlendirmekten başka bir sonuç doğurmayacak. Sonucu birleşik mücadelemiz belirleyecek.

23 Mart 2021

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ

Tam açılımı, “Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele Hakkındaki Avrupa Konseyi Sözleşmesi” olan, fakat daha çok kısa adıyla zikredilen “İstanbul Sözleşmesi”nden dinci faşist iktidarın tek taraflı çıkma kararı, dinci faşist iktidarın son saldırılarından biri oldu.

Kadınlar, dinci faşist iktidarın bu saldırısına sokakta yanıt verdiler. On binlerce kadın, anında sokaklara çıkarak dinci faşist iktidarın bu kararını protesto ettiler. Gerici faşist partiler dahil, toplumun geniş bir kesimi bu saldırıya karşı “İstanbul Sözleşmesi”ni savunma pozisyonuna girdi. Hedef, bu sözleşmeden çıkma kararını geri aldırmaktır.

Öncelikle şunun altını çizmekte yarar var: Burjuva egemenlik altında tüm hak ve özgürlükler sahtedir, iki yüzlüdür, kitleleri aldatmanın birer aracıdır. “İstanbul Sözleşmesi” de aynı karaktere sahiptir. Bu sözleşmenin imzaya açıldığı 2011 Mayıs'ından bugüne neredeyse on yıl; yürürlüğe girdiği 2014 yılından bugüne yedi yıl gibi uzun bir zaman geçmesine rağmen, bu süreçte kadınlar üzerindeki baskı ve zulüm azalmak bir yana sistemli biçimde arttı. Kadınların katledilmesi, dinci faşist iktidarın doğrudan veya dolaylı onayı, teşviki, desteği ile katlanarak sürdü.

Bir kez daha görmüş bulunuyoruz ki, tek başlarına ele alındıklarında kitleleri aldatmakta burjuvazinin kullanamayacağı hiçbir “demokratik” hak ya da talep yoktur. Birincisi bu. İkincisi, “İstanbul Sözleşmesi” örneği, tekeli sermaye sınıfı egemenliği altında hiçbir demokratik hak ve özgürlüğün güvence altında olamayacağını canlı biçimde göstermiştir; elbette görmek ve öğrenmek isteyene... Üçüncüsü, bu “hak ve özgürlüklerin” burjuva iktidarlar tarafından nasıl sahte, iki yüzlü ve toplumu aldatma aracı olarak kullanıldığını, sözleşmenin resmen yürürlükte olduğu yıllar boyunca kadınların katledilmesinin artan biçimde sürmesinden, kadınları köle, erkeğin “malı” gören anlayışın devlet katında muhter hale getirilmesinden gördük. Liste uzatılabilir ama bu kadarı yeter.

Bu kadarı bize şunu göstermeye ve öğretmeye yetiyor: İktidar dışında her şey hiç bir şeydir. Politik iktidar ve onunla birlikte ekonomik iktidar, bir devrimle emekçi sınıflar tarafından ele geçirilmeden; başka bir ifadeyle, halk iktidarı, emeğin iktidarı kurulmadan hiçbir “hak ve özgür-

lük” ne gerçek anlamda olabilir ne de güvence altına alınabilir. “İstanbul Sözleşmesi”nden çıkılması örneğinde görüldüğü gibi, faşist iktidarın “çık-tım” demesiyle o çok umut bağlanan sözleşme bir anda çöpe atıliveriliyor.

Ne yapmalı?

Aslında bu sorunun yanıtını kendi yönümüzden vermiş bulunuyoruz: Yapılması gereken şey, kadınların dinci faşist iktidara yönelik kin ve öfkelerini “İstanbul Sözleşmesi”ne geri dönülmesi için değil, dinci faşist iktidarı toplumsal dayanaklarıyla yıkacak bir devrime yöneltmektir. Hedef, devrim ve iktidar olmalıdır.

Bu noktada iki soru sorulabilir. Birincisi, peki kadınların “sözleşmenin geri getirilmesi için yaptıkları eylemlere kayıtsız mı kalınmalı? İkincisi, devrim ve iktidar hedefi doğru mu?

Birincisinden başlayalım. Bir devrimci, sınıf bilinçli bir işçi, devrimci bir kadın, devrimci bir genç elbette dinci faşist iktidara karşı sokağa dökülen kadınların mücadelesine kayıtsız kalmaz. Tam tersine böyle bir mücadelenin tam ortasında yer almak onun temel, ertelenmez görevidir. Fakat bir devrimci, bu eylemlere kadınların politik aldanmasına yol açacak slogan ve taleplerle değil, onlara gerçeği, gerçek kurtuluş yolunu gösteren slogan ve taleplerle katılır. Propaganda ve ajitasyonunun temelinde kadınları gerçek, tam ve kesin kurtuluşa götürecektir sloganları yerleştirerek bu eylemlerde yer alır.

Örneğin, “İstanbul Sözleşmesi Yaşatır” sloganı, kadınların politik aldanmasına yol açan yalan, yanlış bir slogandır. Teorik mülahazaya da gerek yok. Bu sözleşmenin yürürlükte kaldığı yedi yıl boyunca kadınların katledilmesi, kölelik altında tutulması, sömürülmesi vb vb. azalmak bir yana artarak sürdü. Kadınları yaşatacak, erkekle birlikte tam hak eşitliğini güvence altına alacak, her türlü sömürü ve kölelik zincirini kırarak tek güç emeğin iktidarındır, halk iktidarındır.

İkinci soruya gelirsek... Evet, kadınların, kadınlarla birlikte tüm emekçi sınıfların, ezilen halkların, gençliğin gerçek, tam ve kesin kurtuluşlarının yolunu açacak bir devrim ve iktidar bugün mümkündür, gündeldir; hem de tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar...

Soyut değil, somut olgulara dayanan bir düşüncedir bu. Bugün, dinci faşist iktidarın derin bir bunalım içinde olduğu, toplumu yönetemediği, ekonomik krizden çıkış yolu bulamadığı gibi yaşamsal tespitleri yapmak artık sıradanlaştı. Kime sorsanız, sokaktaki insan dahil, bu konuda hemfikir.

Sadece dinci faşist iktidar değil, onunla birlikte ve esas olarak, tek-elci sermaye sınıfı egemenliği çöküş içinde. Ekonomik bunalımın derin-

liği artık “uzman tahlilleri”ne gerek kalmayacak derecede, ayan beyan ortada. Döviz krizinden söz etmiyoruz. Çünkü herkesin krizin nedeni olarak görüp gösterdiği döviz krizi esasından bir neden değil, bir sonuçtur. Krizin içinde olan tekelci kapitalist ekonominin kendisidir. Üstelik bunalım kalıcı ve yapısaldır. Döviz krizi işte bu kalıcı ve yapısal bunalımın sonucudur. Bunu sadece dinci faşist iktidara ve onun başının uyguladığı politikalara bağlamak da bir o kadar yanlıştır. Türkiye tekelci kapitalist düzeni, 70’li yıllardan bu yana yakasını krizlerden kurtaramamıştır ve kurtaramayacaktır da.

“Ekonomik bunalım ne kadar kesirse devrim de o kadar kesindir.” Marx’ın bu sözü şimdi yaşamda, sınıf savaşının ortasında doğrulanıyor. Dinci faşist iktidarın son saldırıları, tüm yetkileri tek merkezde toplama hamleleri işte bu devrimi önleme, emekçi sınıfların ve Kürt halkının tam ve kesin kurtuluş savaşlarını ezme planlarının sonucudur.

Dinci faşist iktidarın “İstanbul Sözleşmesi”yle sınırlı kalmayan, HDP’nin kapatılması girişimi, Gergerlioğlu’nun vekilliğinin düşürülmesi, Kürt halkı üzerinde kesintisiz operasyon sürdürmesi tekelci sermaye egemenliğini, dinci faşizmi ayakta tutma girişimleridir.

Sadece son gelişmeler, devrimin güncelliğini ve iktidarın toplumsal devrim güçleri tarafından ele geçirilmesinin mümkün olduğunu göstermeye yeter.

Kadınların gerçek, tam ve kesin kurtuluşları devrim ve iktidar mücadelesiyle mümkün olacak.

24 Mart 2021

EMPERYALİSTLER NEDEN DİNCİ FAŞİST SEVER

Başlıktaki soruya yanıt vermeden önce, emperyalistlerden demokrasi beklentisi içindeki liberallere, uzlaşmacılara, sosyal reformistlere emperyalistlerin dinci faşizmin arkasındaki temel güç olduğunu kanıtlamamız gerekiyor.

Çünkü bu kesimler hala, Biden'den yani ABD'den tutalım da Merkel'in Almanyasına, Merkel'in kaptanlığında yol alan Avrupa Birliği'ne kadar nerede emperyalist güç varsa onların dinci faşist iktidara “demokrasi” için baskı yapmaları beklentisi içindedir. Gerçi bazı liberallerin akıllarını başlarına devşirdiklerine dair ufak tefek belirtiler var, ama bu genel tabloyu değiştirmiyor. Genel tablo, bu kesimlerin emperyalistlerin dinci faşist iktidar üzerinde “demokratik adımlar” atması yönünde baskı yapacağı beklentisi içinde olduklarını gösteriyor.

Neyse ki, emperyalistlerin dinci faşist iktidara “demokratikleşme” yönünde adım attırma gibi bir dertlerinin olmadığını kanıtlamak için fazla uğraşmamıza gerek bırakmayan gelişmeler peş peşe ortaya çıkmaya başladı. Bu gelişmelerden biri, Federal Alman Meclisi'nde karşımıza çıktı. Bu Meclis'te Merkel Hükümeti'ne yapılan eleştirilerde Sol Parti milletvekillerinden biri, “Merkel ve Hükümeti, Erdoğan rejiminin suçlarına ortaktır” deyiverdi.

“AKP-MHP iktidarının Suriye ve Karabağ'ın ardından Ukrayna'da savaş çıkartma hazırlığı içinde olduğunu bildiren Dağdelen ‘Türkiye’de neler olduğunu değil, Berlin ve Brüksel’de neler döndüğünü konuşalım’ diyerek Almanya ve Avrupa’nın aldığı pozisyona dikkat çekti. Ankara ile ilişkilerde ‘Pozitif ajandadan’ söz edildiğini ve Gümrük Birliği anlaşmasının genişletilmesi gerektiği yönünde çağrılar yapıldığını hatırlatan Sol Partili Dağdelen ‘Eğer hala Türkiye ile ilişkilerin derinleştirilmesinden söz ediliyorsa, demek ki Türkiye’de bu yaşananlar Avrupa’da kabul görüyor. Merkel ve hükümeti Erdoğan rejiminin suçlarına ortaktır.’”

Türkçesi, Alman tröstlerinin işlerini yürüten basit bir komiteden ibaret olan Alman hükümeti ile bu tröstlerin bir memuru olarak, hükümetin başındaki Merkel, dinci faşist iktidarın suç ortağıdır. “ThyssenKrupp”, “Siemens” gibi Alman tekellerinin Türkiye’de insan hakları, demokrasi sağlansın diye kendi çıkarlarından vazgeçeceklerini düşünmek ne onul-

maz saflık! Nitekim Merkel, sahiplerinin çıkarlarına sadık şekilde, yaptırım değil, yatırım peşinde koşmaları gerektiğini; dahası, Fransa ve Yunanistan'ı peşine takarak söyledi.

Fakat Merkel'in bu tümüyle “duygusal” politikası daha bir şey değil. NATO, emperyalist-kapitalist sistemin bu savaş örgütü, Rusya ve Çin'e karşı, dünya çapında müttefik devlet arayışına çıkmış bulunuyor. Bu “düşman” listesine Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni, Küba'yı, dünya emekçi halklarını eklemekten geçmemek lazım.

NATO tarihinin belki de en saldırgan Genel Sekreteri olan Danimarkalı Jens Stoltenberg, Çin'e karşı Pasifik bölgesinde Avustralya, Yeni Zelanda, Kapitalist Kore, Japonya gibi her emperyalist savaşın kamberi olan ülkeleri NATO'ya katmaya çalıştıklarını açıklarken, Karadeniz'de NATO varlığının en yüksek seviyeye çıkarıldığını itiraf ediyor. Karadeniz'i olduğu gibi, Doğu Akdeniz ve Ege denizini de NATO'nun savaş gemileriyle doldurmuş bulunuyorlar.

“NATO gemilerini orada bulundurarak Türkiye, Yunanistan ve AB'yi fiilen bir araya getirebildiğimizi ve önemli bir anlaşmanın icrasına yardım ettiğimizi düşünüyorum” dedi.

Irak ve Suriye'ye sınır bir ülke olan Türkiye'nin “önemli bir müttefik” olduğunun hesaba katılması gerektiğini kaydeden Stoltenberg “Türkiye uluslararası terörizme karşı savaşta önemli bir rol oynamakla kalmadı, hiçbir müttefik Türkiye'den daha fazla mülteciye ev sahipliği yapmadı”

Gerçek amaçlarını saklamak için her zaman kullandıkları “uluslararası terörizm ve mültecilere ev sahipliği” sakızlarını fire olarak düştüğümüzde geriye gerçekler kalıyor. Tam da bu noktada, RTE'nin bundan altı yıl önce ABD-NATO'yu Karadeniz'e çağırıldığını hatırlamak son derece aydınlatıcı olacak. “Karadeniz Adeta Rusya'nın Gölü Haline Dönüşüyor” başlıklı haberin bir bölümü şöyleydi:

“Balkan ülkelerinin NATO, Avrupa Birliği ve AGİT başta olmak üzere Avrupa Atlantik kurumlarıyla entegrasyon süreçlerine yönelik desteğimizi bir kez daha burada teyit ediyorum. Kapasite geliştirme çabalarınıza katkılarımızı NATO kapsamında da sürdürceğimizi yine vurgulamak isterim. Karadeniz'i, kıyıdaşlar arasında işbirliğini esas alan güvenlik işbirliği temelinde tekrar bir istikrar havzası kılmalıyız. Kısa bir süre önce Stoltenberg ülkemizdedi. Ziyareti sırasında kendisine söyledim; 'Bakın dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor. Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız. Olayın gerek hava, gerek deniz, gerek kara, bütün alan-

larda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmak zorundayız. Eğer atmazsak tarih bizi affetmez ve mevcut işbirliğimizi bölgesel anlayışına uygun olarak derinleştirmeliyiz. Bu konudaki somut önerilerimizi de önümüzdeki dönemde Karadeniz'e kıyıdaş ülkelerle paylaşacağımızı da bu vesileyle ifade etmek isterim."

Faşizm, bir dünya savaşını kışkırtacak kadar gözü dönmüş bir saldırganlıktır. Dinci faşizm, NATO ve ABD'yi Suriye'ye savaş açmaları için elinden gelen her türlü kışkırtmayı yaptı. Barışsever olduklarından değil ama göze alamadıklarından yanaşmadılar. İşte o kışkırtmalar sırasında RTE, NATO'yu Karadeniz'e böyle çağırılmış ve Balkan devletlerinin de NATO'ya alınmasını istemişti.

RTE'nin "dostum Putin" dönemine beş kala, 2016 Mayıs'ında ortaya koyduğu dilekleri, bugün fazlasıyla gerçekleşmiş durumda. Örneğin, son haftalardaki askeri gelişmelere ilişkin olarak şunu göstermek yeterli olur: "Halihazırda Karadeniz'de, Romanya başkanlığında NATO'nun 'Sea Shield-21' tatbikatı devam ediyor. Tatbikata Bulgaristan, Yunanistan, İspanya, Hollanda, Polonya, Romanya, ABD ve Türkiye'ye ait gemiler katılıyor." Karadeniz, Rusya'yı hedef aldığı besbelli olan tatbikat bahanesiyle bu ülkelerin savaş gemileriyle kaynıyor. Bu işin başını çekenin Türkiye olduğunu ayrıca belirtmeye gerek var mı?

Tam da bu nedenle, Stoltenberg adındaki kudurgan savaş kışkırtıcısı, Türkiye'ye bakışını şu sözlerle özetliyor: "Türkiye'nin uzun yıllara dayanan değerli bir müttefik olduğu da sır değil. Türkiye, NATO'ya sıkı sıkıya bağlı tutmamız gerektiğine inandığım bir müttefik."

İşte bu sırada, Mustafa Şentop, TBMM Başkanı, dinci faşist iktidarın bu sıradan olmayan adamı, Karadeniz'e savaş gemilerinin geçiş kapısı olan Boğazlar'ın anahtarı durumundaki Montrö Anlaşmasını gündeme getiriyor ve Türkiye'nin bu anlaşmadan çekilebileceğini söylüyor .

Emperyalistler için bundan iyisi bulunabilir mi? Emperyalistlere "sarsılmaz" bir güven duyanların gözünü açmak umuduyla...

26 Mart 2021

DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ

Ortalık durulmuyor. Sermayenin arzuladığı “huzur” bir türlü gelmiyor. Kesintisiz bir gerilim, çatışma ve kutuplaşma... durup durup alevlenen sokak eylemleri, her biri küçük bir isyana dönüşen patlamalar... işçilerin art arda grevleri, eylem ve direnişleri...

Tabii “kutuplaşma” dendiğinde, siyasal ve ideolojik olarak derin bir bölünmüşlüğün bizzat dinci faşist iktidar eliyle de körüklendiği gerçeğinden hareketle, bunu salt bir “kitle tabanını konsolide etme” ve bu yolla “oy oranını koruma” üzerinden okuyan uzlaşmacılar, “aman kutuplaşmadan uzak duralım” diye basıyorlar yaygarayı.

Oysa toplumsal ilişkilerin bizzat kendisi sebep oluyor bölünme ve kutuplaşmaya. Dinci faşist iktidar bunu kendi hedef ve çıkarları doğrultusunda bir kalıba dökmeye çalışıyor, hepsi bu!

Dinci faşizmin tüm çabalarına rağmen, toplumsal iktisadi yapı ağırlığını koyuyor bu kutuplaşmanın biçimlenme sürecine. En başta emekçi yığınların büyük bölümü olmak üzere toplumun gittikçe genişleyen kesimi dinci faşist iktidarın karşısına dikiliyor. Sermayeye “huzur sokağı” vaad edenler, bizzat huzursuzluğu körükleyen ana etmen haline geliyor!

İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme kararıyla birlikte kadınlar harekete geçmeye başlamıştı. Zaten her gün bin bir gerekçeyle öldürülmeyle, şiddet ve baskıyla karşı karşıya kalan kadınlar, bu kararla “yeter artık” noktasına geldi.

Dinci faşizmin kadını tümenden yok sayıp onu ailenin bir ögesi olarak tanımlayan tutumu, başlı başına kadına yönelik şiddetin katalizörü rolünü oynuyordu. Sözleşme’den imzanın çekilmesi ve ardından yapılan açıklamalar, atılan adımlar, kadınlara karşı açıktan bir savaş ilanından başka bir şey değildi. Kadın örgütleri bu “savaş ilanı”nı gayet net gördü ve “davetiniz kabulümüzdür” diyerek sokaklara çıktı. Kadıköy’de polis barikatlarını yıkarak girdiler eylem alanına: “Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!” Meydan okumanın sloganı buydu şimdilik!

Diğer taraftan Boğaziçi öğrencilerinin boykot ve gösterileri, öğrenci gençlik cephesini ateşlemeye yetti. Israrla direnişten vazgeçmeyen, baskılara boyun eğmeyen öğrenciler, polis saldırılarına göğüs gerdi. Gözaltılar, gözaltı protesto eylemlerine polis saldırısı ve yeni gözaltılar, aleni

işkence, tutuklamalar, yeni tutuklama tehditleri... kar etmiyor. Dinci faşizmin her saldırısı daha kararlı eylemlerle karşılanıyor. Üniversite kampüsü, Çağlayan Adliyesi, Kadıköy İşkele Meydanı... her yer öğrencilerin baş eğmez eylemlerine sahne oluyor.

Yoğun bir saldırı altındaki Kürt halkının yüz binlerle kutladığı görkemli Newroz eylemlerini, alabildiğine geniş bir alana yayılan işçi eylemlerini, yoksul kitlelerin homurtulu öfkelerini unutmayalım. Dinci faşist iktidarın onca propaganda aracıyla “çarpmaya” çalıştığı gerçek kutuplaşma budur. Toplumun gerçek “demokrasi güçleri” ile sermayenin faşist diktatörlüğü arasındaki gerçek bölünme, gerçek cepheleşme budur. “Demokrasi güçlerini bir araya getirmek” dendiğinde akıllarına salt burjuva siyasal güçlerle ittifak kurmak gelenlere tekrar tekrar hatırlatmamız gereken tablo budur.

Sermaye sınıfı kesin olarak topyekun bir faşist diktatörlüğü inşa etmeye çalışıyor. Alman Nazizmini, İtalyan Faşizmini örnek alan bir faşist diktatörlük arzuluyor. Faşist devlet ve iktidarlar eliyle bugüne değin ne Kürt halkının özgürlük mücadelesini durdurabildiler, ne işçi ve emekçilerin başkaldırılarını. Nihayetinde bu sert sınıf mücadelesi ve iç savaş, sermaye sınıfını dizginsiz bir faşist diktatörlük kurma sürecine sürükledi.

Burada bir kez daha görüyoruz ki, burjuvazi bir yöntemden diğerine kendi istek ve keyfine göre değil, toplumsal koşulların, kendi varlık koşullarının zorlaması sonucu geçiyor. İkinci olarak, bu “yöntem değişikliği”, öyle güle oynaya gerçekleşmiyor. Her siyasal dönüşüm ciddi kapışmaları, alt edilmesi gereken “sürtünmeleri”, direnişleri vb. kapsıyor. Dinci faşist iktidar eliyle uygulamaya koydukları bu yönelim de, her adımda sert çatışmalarla ilerliyor. Yukarıda sadece son birkaç günde gerçekleşenlere değindik. Gerçekte liste çok daha uzun.

Emperyalist tekellerin ve Türk tekelci sermayesinin aktif destek ve isteğiyle bu yolda ilerleyen dinci faşist iktidar karşısında “tüm demokrasi güçlerini birleştirmek” gerçekten önemlidir. Bu konuda genel bir ağız birliği oluşmuştur devrimci-demokratik hareket içinde. Fakat işin özüne gelindiğinde arada uçurumlar olduğu hemen göze çarpmakta.

“Demokrasi güçleri” derken herkes körün fili tarif etmesi gibi be-timliyor siyasal aktörleri. Çünkü her şeyden önce “demokrasi” kavramının kendisi farklı tanımlanıyor. Oysa demokrasi dediğimiz şey, sınıflar üstü bir kavram değil. Burjuva demokrasisi, proleter demokrasi olmak üzere kapitalist toplumun iki karşıt temel sınıfı için iki ayrı ve taban tabana zıt demokrasi söz konusu. İkincisi, 19. yüzyıla ait burjuva demokrasisi kavramı, emperyalist dönemle birlikte yerini sermayenin siyasal gerçiciliğine bırakmıştır. 20. yüzyılda şu ya da bu oranda, kalıntı düze-

yinde var oldu kimi kapitalist toplumlarda. Günümüzde ise kalıntısı bile söz konusu değil. Tüm kapitalist toplumlar için demokrasi, bir devrim sorunu haline geldi.

Türk kapitalizmine gelince, doğuşundan itibaren gerici kanlı bir diktatörlük idi onun siyasal biçimi. 12 Mart ve ardından 12 Eylül askeri faşist darbeleri sonucu faşist biçim aldı ve kurumsallaştı. Sermaye sınıfının tüm partileri, bu siyasal biçimin temel aktörlerindedir. Topyekun bir faşist diktatörlüğün inşası süreci oluşundan hareket ederek tekelci sermaye sınıfının siyasal partilerinin bu yönelime karşı “demokrasi güçleri” arasında olabileceğini düşünmek, tarihsel ve toplumsal gerçekliğe terstir.

Dinci faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı demokrasi mücadelesinden bahsedeceksek, emekçi yığınlar açısından demokrasiden (“halk demokrasisi” ve “proleter demokrasi”) bahsetmemiz gerekir. Başka bir ifadeyle, “demokrasi güçlerinin birliği” demek, devrim güçlerinin birliği demektir. İhtiyaç budur.

Şu halde gerçek “demokrasi güçlerinin birliği”ni sağlamak, birleşik devrimin odağı olma yolundaki güçlerin öncelikli görevlerindedir.

28 Mart 2021

TÜRKİYE-UKRAYNA BİR DÜNYA SAVAŞINI KIŞKIRTİYOR!

Mustafa Şentop, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkışı sözüm ona izah etmek için, Türkiye'nin Montrö Sözleşmesinden de, RTE'nin imzasıyla çıkabileceğini açıkladı. Herkes, bu açıklamayı, Türkiye'nin uluslararası sözleşmelerden “tek adamın” imzasıyla çıkıp çıkamayacağı yönüyle okudu. İşin uluslararası hukuk yönüyle ilgilendi.

Oysa, Meclis Başkanı Mustafa Şentop, İstanbul Sözleşmesini “cam-baza bak” numarası için kullanmıştı. Dinci faşist iktidarın bu kıdemli elemanı, Karadeniz'de ABD-NATO önderliğindeki emperyalist blok Rusya'ya karşı savaş hazırlıklarına başlamışken, Rusya'nın nabzını yoklamaya dönük bir adım atmak istemişti. Elbette, dinci faşist iktidar adına.

“Emperyalistler Neden Dinci Faşist Sever” başlıklı Editör yazımızda bu duruma değinip geçmiştik. Türkiye'nin emperyalist-kapitalist devletlere ve NATO'ya bağlılığını, aralarındaki sıkı bağları anlatmaya çalışırken şöyle demiştik:

“İşte bu sırada, Mustafa Şentop, TBMM Başkanı, dinci faşist iktidarın bu sıradan olmayan adamı, Karadeniz'e savaş gemilerinin geçiş kapısı olan Boğazlar'ın anahtarı durumundaki Montrö Anlaşmasını gündeme getiriyor ve Türkiye'nin bu anlaşmadan çekilebileceğini söylüyor.”

Türkiye adına Meclis Başkanı Şentop, Montrö Anlaşmasından çıkılabileceği mesajıyla bir taşla bir kaç kuş vurmaya hedeflemiştir. İlkine işaret ettik; Rusya'nın nabzını yoklamak. İkincisi, ABD, NATO ve genel olarak emperyalist bloka bağlılık mesajını vermek; üçüncüsü ise, Rusya'ya karşı başlatılacak bir dünya savaşında emperyalistlerin safında yer almaya hazır olduğunu bildirmek. Bu açıklama, 2016'da RTE'nin NATO'ya yaptığı “Karadeniz'e gelin” çağrısıyla uyum içinde ve onu tamamlar nitelikte.

NATO ve ABD, tüm emperyalistler adına Rusya'yı Polonya-Ukrayna-Romanya-Bulgaristan üzerinden batı ve güney-batı yönünden kuşatırken, Karadeniz'i de savaş gemileriyle doldurarak güneyden kuşatmayı hedefliyor. Bu durumda Karadeniz, emperyalist savaş stratejisi açısından kritik bir öneme sahip oluyor.

Türkiye, Karadeniz'in emperyalist devletlerin savaş gemileriyle dol-

durulması için elinden geleni yapacağını, önce RTE'nin 2016'daki çağrısıyla, arkasından Mustafa Şentop'un Montrö açıklamasıyla ortaya koymuş oldu. Buna ek olarak, Rusya'nın Suriye'de elini kolunu bağlamak için, RTE, ABD'ye açık bir çağrıda bulundu.

“İç savaş, Batı'nın bir sonraki vicdani krizine dek 'bayat haber' statüsüne geri döndü. Demokrasi, özgürlük ve insan haklarının yeniden moda olduğu şimdilerde insanlığın Suriye'deki icraatları, samimiyetimizin nihai ölçüsü olacaktır. Bölgede barış ve istikrarın yeniden tesis edilmesinin, Batı'nın Türkiye'yi samimi ve güçlü bir şekilde desteklemesine bağlı olduğuna inanıyorum.”

RTE'nin Bloomberg'te yayınlanan makalesinde yaptığı bu çağrının Türkçesi, “ben tek başıma Suriye'yi dinci faşist üretim ve ihracat merkezi haline getiremedim; gelin bu işi birlikte yapalım.” Elbette bu savaş çağrısının adı, “demokrasiyi birlikte savunmak”tır.

Türkiye ve Ukrayna'nın nasıl savaş kışkırtıcılığı yapan bir ikili olduklarına gelmeden önce Ukrayna'nın attığı adımlara bakalım. Bir komedyen eskisinin başkanlık yaptığı faşist iktidar altındaki bu devlet öteden beri, NATO'yu Rusya'nın batısına konumlandırmak için elinden gelen kışkırtıcılığı yapıyordu. Kırım'ın bir referandumla Rusya topraklarına katılmasını “ilhak” olarak kabul ederek bu konu üzerinden emperyalistlere saldırı malzemesi hazırlıyor. Son olarak “Kırım'ı İşgalden Kurtarma Stratejisi” belgesini yürürlüğe koyduğunu ilan ederek, bu kışkırtıcılıkta ciddi ve somut adım atmış oldu.

“Bu belge, Kırım'ın işgalden kurtarılması ve yeniden entegrasyonu yoluyla uluslararası kabul görmüş sınırlar dahilinde Ukrayna'nın toprak bütünlüğünü ve egemenliğini yeniden tesis etmeye yönelik diplomatik, askeri, ekonomik, enformasyon, beşeri ve diğer nitelikteki bir dizi önlemleri tanımlıyor.”

Kısacası Ukrayna, Rusya'ya karşı bir savaşa hazırlanıyor. Bu savaşa hazırlanırken başta ABD ve NATO olmak üzere, emperyalistlere yanında olmaları çağrısını yapıyor. NATO üyeliğine alınmak için emperyalist ülkelere baskı yapıyor, Rusya'nın kendisini tehdit ettiğini ileri sürüyor, Donbass savaşını bahane olarak kullanıyor vb vb.

Bu arada, emperyalistleri Rusya'ya saldırtmak amacıyla birleşen Türkiye ve Ukrayna, kendi aralarındaki askeri, diplomatik, askeri teknik, ekonomik işbirliğini de geliştiriyorlar. Bu işbirliğinin en öne çıkanı, Türkiye'nin “Bayraktar SİHA'ları”nı Rusya'ya karşı kullanmak üzere Ukrayna'ya satması, askeri personelini Ukrayna ordusuna eğitim vermek üzere danışman olarak göndermesi oldu. Dinci faşist iktidar, alakalı alakasız yerlerde “Kırım'ın ilhakı”nı tanımadığını ilan ederek, Kırım Tatar

Türkleri üzerinden kışkırtıcılık yaparak Rusya'yı provoke etmeye çalışıyor.

Bütün bu tablo, son günlerde Ukrayna donanmasının NATO Donanmasıyla Karadeniz'de yaptığı tatbikatla tamamlandı. Tatbikatta Ukrayna-Türkiye donanmalarından gemilerin yanı sıra İspanya ve Romanya gemileri de yer aldı. Bütün bunların Rusya'yı bir savaşa kışkırtma amaçlı olduğunu söylemeye gerek yok. Rusya, hem NATO-ABD ikilisinin hem de Avrupa Birliği emperyalistlerinin artan saldırganlığına Lavrov'un ağzından, “Eğer barış istiyorsanız savaşa hazır olun” sözleriyle yanıt verdi.

29 Mart 2021

FAŞİZMİ YIKACAĞIZ ŞİARIIYLA TAKSİM'E!

1 Mayıs'a tam bir ay kaldı. Ve tıpkı geçen yıl olduğu gibi, salgın bahanesiyle, 1 Mayıs yine yasaklı. "Sokağa çıkma kısıtlamaları" ile önü alınmak isteniyor. Özellikle de dinci faşizme meydan okuyan Newroz kutlamalarından sonra...

Anımsanacaktır. Geçen yıl, sırf 1 Mayıs'ı "meşru bir gerekçeyle" yasaklayabilmek adına, "sokağa çıkma kısıtlaması" dedikleri hafta sonu kısıtlamasını 1 Mayıs'ı da kapsayacak şekilde 4 güne çıkarmışlardı. Bu yıl böyle bir oyuna gerek de kalmadı. Zaten 1 Mayıs Cumartesi gününe denk geliyor. Bir süredir sadece Pazar günlerini dahil ettikleri yasağa Cumartesileri de dahil ettiler, oldu bitti!

Dinci faşist partilerin kongrelerindeki durum; Ramazanda teravîh serbest, geri kalanlara 21'den itibaren sokaklar yasak; "ekonominin çarkları dönmek zorunda" diye işçiler yine "yasaklardan muaf" türünden ikiyüzlülük vb. üzerinde duracak değiliz. En sıradan insanı çıldırtacak bir pervasızlık ve görmemişlikle, bir kendinden geçme haliyle, hoyratlıkla sergiledikleri bu türden tutumlar, herkes tarafından görülüyor. İşin teşhir gerektirecek bir tarafı kalmadı artık.

Sokak röportajları, sosyal medya mecralarında küçük patlamalar şeklinde yayılan paylaşımlar, emekçilerin duruma dair çok net ve keskin bir bakışa sahip olduğunu ortaya koymakta. Dinci faşizme karşı kin ve öfke, nefret ve hınç korkunç bir düzeye çıkıyor.

Salgının katladığı yıkım, alınmayan önlemler, verilmeyen destekler, on binlerce işletmeyi iflasa sürükleyen yasaklar, kod-29 belasının işsizlik cehennemine savurduğu binlerce işçi, adeta bilinçli bir kışkırtma halini alan kadına yönelik resmi saldırılar, öğrencilere dönük amansız saldırı, soluksuz baskı, baskı, baskı... Artık nefes alamıyor toplum.

Bu şartlar altında dinci faşist iktidar, elbette emekçi yığınların güçlerini bir araya getirdiği büyük gösterilerden korkacaktır. "Kendisine serbest, emekçilere yasak" mantığının ardında, tamı tamına bu var. Kendi kitle tabanını harekete geçirebilecek, bir şekilde onlara moral verebilecek her tür toplantı ve hareketin önü açılırken; emekçi yığınların, devrim cephesinin genel hareketini engellemek, onların güçlerini bir araya getirmesine mani olmak, sürüp giden iç savaşın en olağan sonuçlarından biri yalnızca.

Üstelik, sanki hasımlarının özellikle damarına basmak, onları çileden çıkarmak istercesine bir pervasızlıkla sergileniyor bu ikiyüzlülük. Kendi kitle tabanına verilmesi gereken en net “ideolojik” mesajlar gönderiliyor, bu taban konsolide edilmek isteniyor; öte yandan emek cephesinin sınırları geriliyor, moralleri bozulmaya çalışılıyor. Sonuçta, iç savaş da diğer savaşlar gibi, moral ve psikolojik etkilere son derece açıktır!

Birleşik devrim cephesinin her adımını büyük bir şiddetle, baskıyla boğmaya çalışıyor dinci faşizm. En sıradan eylemlerde bile bunu yapıyor. Emekçi yığınlar açısından harekete geçmenin bedeli her geçen gün ağırlaşıyor. Buna rağmen işçi eylemleri, kadın eylemleri, öğrenci eylemleri, Kürt halkının gösterileri sürekli yükseliyor. Daha bugün Kadıköy’de “1 Nisan’da boykottayız” açıklaması yapmak isteyen öğrencilere yönelik vahşet ve azgın saldırı, durumu bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir.

Dinci faşist iktidarın elinde baskıdan, zordan başka hiçbir şey kalmamıştır. Ve bu araç da, beklenenin aksine, artan şiddetiyle orantılı biçimde her geçen gün etkisini yitirmektedir.

Genel hatlarını çizdiğimiz bu koşullar altında gidiyoruz 1 Mayıs’a. Dinci faşist iktidar, bu şartlar altında “korona önlemleri çerçevesinde” dolaylı olarak yasaklamış oluyor 1 Mayıs’ı. Tıpkı geçen yılki gibi. Biz de, hiç kuşkusuz, tıpkı geçen yılki gibi, bu yasakları tanımayacağımızı şimdiden ilan ediyoruz.

Geçen yıl salgının şoku henüz atlatılmamışken, henüz sokaklara çıkma konusunda belirgin bir tereddüt hakimken, sağlık önlemlerine azami özen gösterilerek 1 Mayıs’a katılmak gerektiğini söylüyorduk. Aradan bir yıl geçti. Emekçi yığınlar sayısız eylem yaptı. Mitingler, gösteriler düzenledi. Çatışmalara girdi. Dünya genelinde ayaklanmalar oldu. Ve bu koca bir yılda, tüm dünyada sermayenin ve onun devletlerinin salgını nasıl bir ikiyüzlülükle kullandıklarını gördü ve kavradı yüz milyonlarca emekçi. Şimdi artık tüm yerkürede burjuvazinin bu aşağılık yalanlarına kimse kulak asmıyor. “Sağlık gerekçesi” lafının nasıl bayağı bir yalan olduğunu herkes gayet iyi biliyor. Artık her yerde “yalanlarınıza karnımız tok” diyor emekçiler.

1 Mayıs’ı yasaklamaya gücünüz hiçbir dönem yetmedi, bugünün koşullarında hiç yetmez.

Geçen yıl Taksim’de pek çok gösteri oldu. Ortak yürüyüşler, ayrı gösteriler yapıldı. Bu yıl, Birleşik Mücadele Güçleri gibi bir avantajımız var. Birleşik Mücadele Güçleri, hiç kuşkusuz bu “eylem yasaklarını” hiçbir yerde kabul etmeyecektir. Türkiye ve Kürdistan’ın hemen tüm merkezlerinde 1 Mayıs kutlamalarını birlikte örgütleyeceklerine kuşku yok.

Ve bu yıl, çok daha güçlü bir şekilde Taksim'e çıkacaklarından da kuşku yok. Taksim'e çıkmak için dinci faşizmin iznine de ihtiyacımız yok!

Madem dinci faşist iktidarın pervasız ve azgın saldırıları böylesine tırmanıyor... Biz de "Faşizmi Yıkacağız" şiarıyla Taksim'i fethetmeli, Türkiye ve Kürdistan'ın belli başlı tüm büyük kentlerinde büyük gösteriler düzenlemeliyiz. Gözü pek, dişe diş bir mücadeleyle, emekçilerin biriken öfkesinin akacağı yolu açmamız gerekiyor. Birleşik devrimin odağı olmak, böylesi momentlerde öne çıkmayı gerektirir. BMG için bu 1 Mayıs, tam da bu türden bir imkan sunmaktadır.

Faşizmi Yıkacağız şiarıyla Taksim'e!

2 Nisan 2021

İKİ BLOK İKİ DEMOKRASI

Devrimci durum ve iç savaş tekeli kapitalist düzeni çöküşe doğru sürükledikçe toplumun tüm sınıfları hareketleniyor, çalkalanıyor. Tüm toplumsal sınıflar ve onların politik güçleri bir arayış içine giriyorlar.

Ancak düzenin ekonomik ve politik krizi toplumu çalkaladıkça, politik güçler de, yayıktaki ayranın yağ tanecikleri gibi, kendilerine en yakın olan benzerleriyle bir araya geliyorlar. Aynılar aynı yere, ayrılar ayrı yere.. Süreç bitmiş değil. Arayış, birleşmeler ve ayrışmalar; tekrar bir araya gelmeler devam ediyor.

Yine de, durum belirsiz gibi bir sonuca ulaşmak doğru değil. Bir şekillenme, ana çizgileriyle de olsa, ortaya çıkıyor. Bu iki bloktan ilki, faşizme karşı mücadeleyi bir devrim mücadelesi olarak ele almayan; aksine, faşizmin baskı, polis saldırıları, yasaklar ve terörle ortadan kaldırdığı hakları geri kazanma, güncel olarak hak ve özgürlükler için mücadeleyi demokrasi mücadelesinin kendisi olarak gören anlayıştır.

Bu anlayışın en net ifadesini “tek adam rejimine karşı” mücadele çağrılarında buluyoruz. “Demokratik siyaset” ve “güçlendirilmiş parlamenter sistem”e dönüş, bu “tek adam rejimine karşı” mücadelenin öne çıkan hedefleri olarak kitlelerin önüne konuyor. Tek tek haklar, “tek adam rejimi”nin ortadan kaldırdığı örneğin İstanbul Sözleşmesi'ne geri dönülmesi, Boğaziçi Üniversitesine atanan kayyumun geri çekilmesi, “kod 29”ün iptal edilmesi gibi talepler bu anlayışa sahip politik güçlerin güncel mücadelelerinin temel konusu ve hedefidir.

Bu gruba giren politik güçlerin ittifaklar politikası da, doğal olarak bu hedef ve taleplere göre şekilleniyor. Demokrasi mücadelesinin hedef ve taleplerinin ana çerçevesi böyle olunca ittifak kurulabilecek politik güçlerin çerçevesi de bir hayli genişliyor. Bu çerçeve, kendi mantığının son noktasına kadar götürüldüğünde, düne kadar dinci faşist iktidarın en başta gelen kadrolarından olan Ahmet Davutoğlu, Ali Babacan gibi kişiliklerden tutalım da Meral Akşener gibi MHP kökenli faşist kişiliklerle ittifaka kadar uzanabiliyor.

“En geniş demokrasi ittifakı” ya da “en geniş antifaşist ittifak” kavramları bu anlayış sahiplerine ait olup kendilerini bu kavramlardan tanımak mümkün. Burada “demokrasi”den kastın, kendileri böyle doğrudan ifade etmeseler bile, burjuva demokrasisi olduğu çok açık. “Tek adam re-

jimi”ne karşı alternatif olarak emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin önüne koydukları en ileri alternatif budur. “Güçlendirilmiş parlamenter sistem” dedikleri uydurma şey ise, burjuva demokrasisi bile olmayan, varolan tekelci burjuva egemenliğin yetkileri artırılmış bir parlamento ile devam ettirilmesinden başka bir şey değil.

Bu arada geçerken belirtelim ki, çizdiğimiz çerçeve genel bir çerçeve olup, öz itibarıyla bu çerçevenin içinde olmakla birlikte, bu çerçeveden kimi noktalarda ayrışan politik güçlerin de olduğunu/olabileceğini akılda tutmak gerekir.

Bu politik güçlerin en öne çıkan temsilcisi olarak HDP'yi kabul edebiliriz. HDP, kendisinin de kabul ettiği gibi, CHP'den tutalım da dinci faşist iktidarın adını zikrettiğimiz eski kadrolarına kadar, gerici/faşist partilerle “tek adam rejimine karşı güçlendirilmiş parlamenter sistem” için ittifak arayışında.

“Bütün Sosyal Reformistler Birleşin!” başlıklı yazımızda adlarını andığımız, Birleşik Devrimci Parti, Demokratik Bölgeler Partisi, Emek Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, Toplumsal Özgürlük Partisi, Türkiye İşçi Partisi ve Yeşil Sol Parti gibi partiler çok açık biçimde olmasa bile, HDP'nin arkasına gizlenerek, aynı güçlerle ittifak arayışını, en azından, onaylıyorlar. Şüphesiz, bu güçlerin kendi aralarında farklı düşünce ve yaklaşımlar var ancak bu farklılıkların öze ilişkin olmadığını altını çizmek gerek.

Bu ittifak ve mücadele çizgisinin neden politik iflase mahkum olduğu konusu ayrıca ele alınmak zorunda.

Şimdi ikinci kesimi kısaca ele alabiliriz. İkinci kesimin en belirgin özelliği, demokrasi mücadelesini ve faşizmin yıkılması mücadelesini bir devrim mücadelesi olarak ele almasıdır. İster antifaşist blok densin, ister antifaşist cephe densin, şimdilik adlandırmanın önemi yok. İkinci kesimi oluşturan politik güçlerin faşizme karşı alternatifleri, devrimci demokrasidir. Buna halk demokrasisi demek de mümkün; dediğimiz gibi, özü ifade etmesi koşuluyla, kavramların şimdilik bir önemi yok.

Faşizme karşı mücadeleyi bir devrim mücadelesi olarak ele alan politik anlayışın birincil, temel, güncel hedefi faşizmin bir devrimle yıkılmasıdır. Faşizmin ve tekelci kapitalist egemenliğin yol açtığı kötülüklerle tek tek mücadele etmek değil, onları ortaya çıkaran temeli, onların kaynağını ortadan kaldırmak birincil, temel hedef ve görevdir. Dolayısıyla Kürt halkının, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, kadınların, gençliğin önüne “asgari program” adı altında ıvır zıvır şeylerden ibaret “hak ve özgürlükler” için mücadeleyi değil, tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin faşist devletle birlikte bir devrimle yıkılması hedefini koyarlar.

Bu, bu politik güçlerin kitlelerin güncel mücadelelerine ilgisiz kaldıkları ya da kitlelerin güncel mücadelelerine karşı çıktıkları, yadsıdıkları anlamına mı gelir? Şüphesiz, bu anlama gelmez. Aksine, kitlelere devrim hedefini güncel, pratik bir sorun olarak gösteren bu politik güçler, kitlelerin güncel mücadelelerinin tam ortasında yer alır, orada etkin bir rol oynamaya çalışır ve güncel talepler için sokağa dökülen kitlelerin mücadelesini en ileri noktaya kadar götürmek için ellerinden geleni yaparlar. Fakat, bu mücadele içinde yer alırken ne kitlelerin buna gereğinden fazla önem verecekleri bir politika izlerler, ne bunun kurtuluşa giden yol olduğunu ima ederler, ne de bunu bir programa dönüştürürler. Aksine, kurtuluşun bunlarla değil, devrimle olacağını, iktidar ele geçirilmeden bunların bir hiç olduğunu, iktidar ele geçirilmeden hiçbir hak ve özgürlüğün güvence altında olamayacağını; esas olanın bir devrimle iktidarın ele geçirilmesi olduğunu, ekonomik ve politik kriz koşullarında bu ele geçirmenin mümkün olduğunu; dolayısıyla tüm enerjinin iktidarın bir devrimle ele geçirilmesine harcanması gerektiğini propaganda ve ajitasyon yoluyla anlatırlar.

Birinciler, bütün kötülüklerin kaynağını ortadan kaldırmadan o kötülükleri ortadan kaldırmak istemekle burjuva sosyalizmi platformuna kaymış olurlar; buna burjuva sosyalizmi denir. İkinciler, bütün kötülükleri ortadan kaldırmak için önce onların temelini, kaynağını ortadan kaldırmak istedikleri için bilimsel sosyalizmi, proletarya sosyalizmini temsil ederler.

Birinci çizgiyi uzlaşmacı, sosyal reformist partilerin temsil ettiğini söylemiştik. İkinci çizgi Birleşik Devrim Güçleri'nde ifadesini buluyor. Kuşkusuz şimdilik iki grup Çin Seddi ile ayrılmıyor. Hala arada bir "geçirgenlik" mevcut. Aynı anda iki yerde de olmaya çalışan, aynı anda iki ata birden oturmak isteyenler var. Belki sınıflar savaşının görece durgun dönemlerinde bu tür "bir o yandan bir bu yandan" tutum almak, belirli bir süre için mümkün olabilir. Fakat sınıf savaşımı keskinleştiği anda, ne ara yolcu/orta yolcu olmak mümkün olur, ne de hem orada hem burada olmak. Ya sermayeden yanasınızdır ya da emekten. Artık ortası olmaz bu işin.

Önümüzdeki dönemde bizzat pratik yaşam bu çevreleri kesin ve net seçime zorlayacak. Birleşik devrim yolunda yürümek isteyenler, ister istemez adımlarını emek cephesinden yana net olarak atacaklar. BMG, birleşik devrimde ısrarlı ve kararlı bir odak olarak öne çıktığı oranda "arada" olanları kendine çekecektir.

3 Nisan 2021

ÇANLAR DÜNYA SAVAŞI İÇİN ÇALIYOR! -I-

Bir süredir, bu köşeden işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının dikkatlerini emperyalist devletlerin hazırlığını yaptıkları bir dünya savaşına çekmeye çalışıyoruz.

Bir dünya savaşını hazırlayan devletlerin başında ABD ve Britanya ve tüm emperyalistlerin savaş örgütü olan NATO geliyor. Elbette, Fransa, Almanya, Japonya gibi emperyalistler ve bunların değişik bölgelerdeki finoları rolündeki bağımlı devletler topyekun bir dünya savaşı gibi felaketin hazırlayıcıları arasında yer alıyorlar.

İnsanlığın büyük yıkımıyla, ama esas olarak emperyalist-kapitalist sistemin yeryüzünden silinmesiyle sonuçlanması muhakkak olan bu savaşın tehlikesi gün geçtikçe yaklaşıyor. Ukrayna'nın Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine saldırı planlarını açıkça ifşa etmesi gelişmelere olağanüstü bir hız kazandırdı.

Leninistler daha bir hafta önce Türkiye ile birlikte Ukrayna'nın bir dünya savaşını kışkırttığını ortaya koymuş; emekçi sınıfların ve Kürt halkının dikkatlerini bu önemli gelişmeye çekmeye çalışmıştı. Gelişmeler, öngörümüzü, bizim de tahmin etmediğimiz bir hızla doğruladı. Ukrayna'nın Donbass Temas Grubu'ndaki Temsilcisi Aleksey Arestoviç, Ukrayna'nın NATO ile birlikte Rusya'ya karşı bir savaş hazırlığı içinde olduğunu; bu savaşın Kırım'ı, Kırım'ın kuzeyini yani Donbass bölgesini ve Balkanları kapsayacağını artık saklamanın gereği kalmadığını belirtti. Aleksey Arestoviç, Ukrayna basımına yaptığı açıklamada aynen şu ifadeleri kullanıyor:

“NATO'nun, ‘Avrupa’yı koru’ anlamına gelen Defender Europe 2021 adını taşıyan geniş kapsamlı tatbikatı başladı. Maksat, Baltık Denizi'nden Karadeniz'e olan bölgede, gelin açık açık konuşalım, Rusya'ya karşı savaş konusu işleniyor” (...) “Başlıca odak noktası Balkanlar, Kırım ve Kırım'ın kuzeyinde kalan her şey. (abç) Bunlar açık kaynaklar, bunu kimse saklamıyor.”

Ama Ruslar ayakta uyumuyorlardı. Bu Ukraynalı faşistin malumu ilan etmesinden iki gün önce Lavrov, Rusya Dışişleri Bakanı, Ukrayna'nın NATO ile birlikte Donbass'ta başlatacağı bir savaşın Ukrayna'nın yerle bir olmasıyla sonuçlanacağı uyarısını yapıyordu. Aynı gün Lavrov ABD'yi “mahalle serserisi”ne benzeterek, Ukrayna'nın arkasındaki asıl

gücün kim olduğuna işaret etti.

Arkasından Rusya'nın başka yetkilileri art arda açıklamalar yapmaya, bir savaşa kalkışması durumunda sadece Ukrayna'nın değil, tüm emperyalistlerin nasıl bir acı sonla karşılaşacaklarını 2. Emperyalist Dünya Savaşının sonuçlarını hatırlatarak kavratmaya çalıştılar. Örneğin, Rusya Parlamentosu alt kanadı Duma'da Kırım Milletvekili Mihail Şeremet, Aleksey Arestoviç'in açıklamalarını kastederek,

“Maskeler tamamen düştü. Böyle bir açıklamadan sonra Batı'da hiç kimse NATO'nun saldırgan doğasını inkar edemeyecek. Ancak Rusya'ya karşı herhangi bir askeri adım atmadan önce, Büyük Vatanseverlik Savaşının (İkinci Dünya Savaşı) tarihini okumalarını ve yeniden düşünmelerini tavsiye ederim. Bunun sonucu saldırgan için büyük bir talihsizlik olacak” diyordu. Bir başka Kırımlı yetkili ise,

“Tarihimizde daha önce böyle anlar yaşanmıştı, ancak 1812'de de, 1941'de de bu tehditler, saldırganlar için felaketle sonuçlanmıştı. Görünüşe göre Ukrayna diplomasisinin zeka yükünden yoksun temsilcilerine tarih hiçbir şey öğretmemiş, eh demek ki hayat öğretecek” sözleriyle tehdit ve hakaret yağdıyordu.

Tehdit ve hakaretler havada uçuşurken, ilk saldırı haberleri de gelmeye başladı. Ukrayna ordusu, Minsk Anlaşması'yla kullanımı yasaklanan havan toplarıyla Lugansk Halk Cumhuriyeti topraklarını bombalamaya başladı bile. Şüphesiz karşılığın katlanarak.

Tüm bunlar neden peki?

Hemen karşımıza çıkan Kırım ve Donbass bölgesinin Ukrayna tarafından ele geçirilmesi savaşın nedenleri arasındadır kuşkusuz. Ancak bu, tek ve başlıca neden değildir. Gerçeği tüm yönleriyle ortaya çıkarabilmek için Ukrayna'nın durumuna bakmak lazım. Kısaca, Ukrayna, ekonomik ve politik krizin yıkımın eşiğine getirdiği bir çadır devletten öteye gidemedi. Sovyetler Birliği'nin koca mirasından önemli bir parçanın üstüne konmasına rağmen, ne sanayi, ne tarım ne de başka bir alanda bütünlüklü bir yapı oluşturabildi. Faşistlerin üstün görünümüne karşın, sınıf savaşı iç savaş boyutlarında devam ediyor ve yeni yetme, yağmacı burjuva sınıf gerçek bir sınıf egemenliği kuramıyor. Bulduğu tek çıkış yolu, dünyadaki tüm öteki benzerlerinin yaptığı gibi, emperyalist güçlere yamanmak. İç savaştan kaçınmak için dış savaşa yönelmek. Burjuva sınıfın tarihi boyunca elinden düşürmediği pusula budur. Ancak Ukrayna burjuvazisi, çadır devleti ve güçsüz ekonomisiyle dış savaşa yönelirken bunu tek başına değil, emperyalistleri de savaşa çekerek yapmaya çalışıyor.

Emperyalistlere gelince... Onlar, içinde bulunduğumuz yüzyılın başında dünya proletaryası ve emekçi sınıflarına, ezilen halklarına karşı baş-

lattıkları küresel iç savaşı, tüm güç ve kaynaklarını harekete geçirmele-
rine rağmen kazanamadılar. Aksine, öncesi bir yana, geçen yıl George
Floyd'un bir polis tarafından katledilmesiyle başlayan ayaklanmada gör-
düğümüz gibi, iç savaş ABD topraklarına kadar yayıldı ve halen de devam
ediyor. Trump'ın seçimi kaybetmesiyle Amerikan tarihinde ilk defa ya-
şanan Kongre binasının basılması Amerikan iç savaşının aldığı boyutları
göstermesi açısından önemlidir.

Küresel iç savaş, ayaklanmalar, devrimler ve devrim girişimleri, yüz-
yılıımızın “ayaklanmalar yüzyılı” olduğu gerçeği ile tümüyle örtüşüyor.
Devrimci durum ve küresel iç savaş emperyalist-kapitalist sistemin bü-
tününü etkisi altına aldığı gibi, genişleyerek ve derinleşerek sürüyor.
Covid-19 Pandemisi ise bu sürece olağanüstü bir hız kattı. Artık ayak-
lanmalar her yerde.

Bütün bu koşullar toplamı, emperyalist-kapitalist sistemin hala li-
derliğini sürdüren ABD'yi; ABD'yle birlikte Britanya, Fransa, Almanya,
Japonya ve daha saymadığımız emperyalist devletler, içlerine kadar ya-
yılan iç savaşları, ayaklanma ve devrim tehlikesini savuşturmak için
dünya emekçi sınıflarına, proletaryasına ve ezilen halklarına karşı topyekun
bir dünya savaşı başlatma kararı almış görünüyorlar.

Bu savaşın görünür hedefi Rusya'dır, Rusya'nın parçalanmasıdır.
Ama asıl hedef dünya emekçi halklarıdır, uluslararası proleter harekettir.
Kaliningrad-Kırım hattından Kore Yarımadası'na, Çin'den Latin Ameri-
ka'ya, Suriye'den Afrika Boynuzu'na, tüm bölgeler potansiyel savaş ve
istila alanıdır. Bu büyük yıkım savaşı, yerle bir olmakta olan sahte cen-
netini kurtarma sevdasındaki emperyalist burjuvazinin son büyük çılgın-
lığıdır.

3 Nisan 2021

ÇANLAR DÜNYA SAVAŞI İÇİN ÇALIYOR! -II-

Dün genel hatlarını çizdiğimiz gibi, Ukrayna'nın Donbass'a yığılmasını artırması ve fiili olarak saldırılara hız vermesiyle bir kez daha ve yeniden fiilen çöken Minsk Ateşkesi, büyük çatışmaların işaret fişeği gibi görünüyor. Keza Kırım'a dönük yığılmanın hızlanması ve bizzat Ukrayna askeri yetkililerinin Rusya ile savaşacaklarını, bunun NATO-ABD planı olduğunu ifşa etmesi, büyük yıkım savaşının artık hemen eşikte olduğunu gösteriyor.

Önce şu olgunun altını çizelim: Bazı darkafalıların sandığı gibi, patlak vermesi kuvvetle muhtemel olan bu savaş, esas olarak, bir paylaşım savaşı değil. Eğer patlak verirse, bu savaş bir paylaşım savaşı değil, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü önlemek için dünya proletaryasına, sosyalizme karşı başlatılmış bir savaş olacak. Alanı Ukrayna, Kırım, Donbass'la sınırlı olmayacak, aksine tüm dünya olacak.

İşaretleri var. ABD emperyalizmi, savaş ve saldırganlık örgütü NATO ile birlikte, Çin Halk Cumhuriyeti'nden Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne kadar çok geniş bir alanda savaşı örgütlemeye çalışıyor. Rusya'ya karşı, Türkiye, Ukrayna, Romanya, Bulgaristan, İspanya, Baltık Ülkeleri olarak anılan Letonya, Estonya, Litvanya'yı, Hollanda ve tabii ki komünizme karşı saldırganlıkta sınır tanımayan, Polonya'yı harekete geçirirken, Pasifik bölgesinde de sosyalist Kore ve Çin'e karşı Japonya, Kapitalist Kore, Avustralya gibi devletleri bir araya getirip savaşa hazırlıyor. Vietnam'a, Laos ve Kamboçya'ya bulaşır mı, şimdiden bilemiyoruz. Ancak yeryüzünde sosyalizme ait ne varsa ortadan kaldırmaya çalıştıkları tartışma götürmez.

Savaşı bir "paylaşım savaşı" olarak görenler şu itirazı ileri sürebilirler: Rusya'nın neresi sosyalist ki, bu savaş sosyalizme karşı olsun. Böyle bir soruya yanıtımız şudur: Acem'de halı dokunduğunu öğrenmiş olmak yetmez, enine mi boyuna mı dokunur, onu da öğreneceksiniz. Emperyalist devletlerin hazırladığı ya da karıştıkları her savaş otomatik olarak mutlaka emperyalist paylaşım savaşı olacak diye bir kural yok. Her savaş kendi tarihsel gelişimi ve somut koşullarında ele alınmalıdır. Savaşı hangi sınıf ya da sınıflar, hangi sınıf ya da sınıflara karşı başlatıp yönetiyor; meselenin can alıcı noktası budur.

Muhtemel ve belirtileri her geçen gün artarak ortaya çıkan savaşı örgütleyen sınıfın emperyalist burjuvazi ve onun işbirlikçi devletleri olduğu açık. Peki kime karşı? Rusya'nın emperyalist devletlere eklenmeye çalışan yeni yetme burjuvalarına, ya da moda deyimle, oligarklarına karşı mı? Elbette değil. Aksine, emperyalistler, şayet Rusya'ya karşı savaşlarında içeriden yardım alacak olurlarsa, en büyük desteği işte bu yeni yetme burjuvalardan alırlar, alacaklar.

Emperyalistlerin hedefi sosyalizmle yetmiş yıl yaşamış, sosyalizme her fırsatta özlemini ifade eden, sosyalizmin değerlerini şu ya da bu oranda koruyan, sosyalist kültürü hala koruyabilen; kapitalizme yönelmiş de olsa devlet üzerinde kapitalizme karşı frenleyici, engelleyici güçlü bir etkiye sahip olan; güçlü anti-emperyalist duygu ve bilinci taşıyan Rusya proletaryası ve emekçi sınıflarıdır. Sovyet simgelerini ve kültürünü koruyan, bu nedenle faşizme karşı güçlü bir duygu ve bilince sahip olan orduyu tümünden dağıtmak; devlet bürokrasisi içinde sosyalizme eğitim duyan ne varsa, Rusya'nın kendisini dağıtarak, temizlemek..

Dolayısıyla, Küba başta olmak üzere, emperyalizme karşı durmaya çalışan sosyalist ve devrimci, halkçı devletlere destek olan Rusya'yı ortadan kaldırmak. Çünkü Rusya, saydığımız koşulların toplamı nedeniyle, yeni yetme burjuva güçlere rağmen, hala emperyalist saldırganlığın, yayılmacılığın önünde bir engeldir. Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne, Küba'ya, Venezuela'ya, sağladığı destek; Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni emperyalist saldırganlığa karşı kollayan politikası gibi pek çok örnek emperyalistlerin Rusya'yı ortadan kaldırma gerekçeleri arasındadır.

Kapitalizme yönelmesine rağmen, sözünü ettiğimiz koşulların sonucu olarak meydana gelen Rusya'nın tüm bu eylem ve politikalarının, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşan dünya proletaryasına, ezilen halklarına, emekçi sınıflarına moral ve hatta maddi bir güç sağladığı açıktır. Rusya'nın, hangi nedenle olursa olsun, Suriye'nin dinci faşist çetelerin eline düşmesini, dinci faşist çete üretim ve ihracat merkezine dönüşmesini engellemiş olması buna bir örnektir. Türkiye'nin emperyalistler hesabına Suriye'yi, Libya'yı, Dağlık Karabağ'ı vb. işgaline taş koymuş olması, emperyalist planları bozmuş olması; ABD, Britanya, Almanya, Fransa'nın, bu haydut devletlerin savaş örgütü NATO'nun Rusya'yı yıkmak istemeleri için yeterli neden değil mi?

Bu bir paylaşım savaşı değildir. Zafer kazanmaları halinde emperyalistlerin kendi aralarında dünyayı yeniden paylaşacak olmaları bu gerçeği değiştirmez. Bu savaş, emperyalistlerin kendi çöküşlerini, kendi içlerindeki ayaklanma ve iç savaş tehdidini önlemek; dünya proletarya-

sının yeryüzünün her tarafına yayılmış olan proleter isyan, ayaklanma ve devrimlerini ezmek; sosyalizm adına ne varsa yeryüzünden silmek için girişecekleri bir savaş olacak. Bu savaş, emperyalist burjuvazinin dünyanın geri kalan burjuva sınıflarıyla birlikte dünya proletaryasına, sosyalizme, sosyalist yönelimlere karşı yapacakları bir savaş olacak.

Elbette, Rusya ve Çin'e, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve dünya proletaryasına karşı bir savaşı başlatmaya cesaret ederlerse. Çünkü nükleer silahlardaki dehşet dengesi bu savaşa olmuş bitmiş gözüyle bakmamızı engelliyor; böyle bir savaşın tüm belirtilerinin ortaya çıkmaya başladığını görmemize rağmen. İyimser ve umut dolu olmak komünistlere göredir...

5 Nisan 2021

ÇANLAR DÜNYA SAVAŞI İÇİN ÇALIYOR! -III-

Belirtiler çok ve Türkiye bu emperyalist savaş hazırlığının tam ortasında yer alıyor. Gelişmeler, Türkiye'nin Ukrayna ile birlikte bir dünya savaşını kışkırttığına dair tespitimizle tam bir uyum içinde.

Türkiye'nin savaşı nasıl kışkırttığını Türk mediasından öğrenmek mümkün değildi. Biliyoruz ki, “milli çıkarlar” söz konusu olduğunda Türk burjuva basınının istisnasız tümü, şoven bir yayın çizgisi izler, kendi devletlerinin yanında yer alır; devletlerinin işledikleri her suçu gizlemek için ellerinden geleni yaparlar.

Tam da bu nedenle dış medyaya bakıyoruz ve baktığımızda şu haberle karşılaşyoruz:

“Rus medyası, Karadeniz kıyısındaki Kırım'da görülen Türk savaş gemisinin Rus ordusunu alarına geçirdiğini ileri sürüyor. Moskova'dan bugün yapılan açıklamada yeni bir savaş başlaması halinde yok edilecek ülkenin adı verildi.(Lavrov'un açıklaması, -bn.)

Rusya Savunma Bakanlığı'na yakınlığıyla bilinen Avia.pro internet sitesi ise, Mart ayı sonunda Batı Karadeniz'de gerçekleşen NATO tatbikatı sırasında bir Türk savaş gemisinin Kırım kıyılarında görüldüğünü ve Rus ordusunun harekete geçtiğini iddia etti.

“Habere göre, Türk gemisi Kırım'a yaklaşarak Rusya'ya meydan okudu, bunun üzerine Rus donanması ve yarımada yerleştirilen füze savunma sistemleri devreye sokuldu. Avia.pro ayrıca, Karadeniz'de altı Rus denizaltısının bulunduğunu da aktardı.(abç)

19-29 Mart tarihleri arasında yapılan SeaShield 2021 tatbikatına Türkiye, ABD, Romanya, İspanya, Bulgaristan, Yunanistan ve Polonya katılmıştı. Tatbikatta yer alan Türk gemisi ise, TCG Kemalreis'ti.”

Bu kapışma ya da daha doğru ifadeyle Rusya'yı tahrik edecek provokasyon girişimi, Karadeniz'de oluyor. Ancak kapışma ve provokasyon girişimleri savaş gemileriyle sınırlı değil. Hava kuvvetleri, savaş uçakları da bu işe karışıyor ve neredeyse bir çatışmanın eşiğinden dönülüyor. Durumun ciddiyetini ve savaş olasılığının yüksekliğini göstermesi bakımında, biraz uzun da olsa, haberin özetini aktarmak yerinde olacak.

“NATO, Rus savaş uçaklarının Kuzey Atlantik, Kuzey Denizi, Baltık Denizi ve Karadeniz'de ittifaka ait jetler tarafından Pazartesi günü dur-

durulduğunu resmen açıkladı.

“Altı saatte 10 kez gerçekleşen havada kapışma, bugüne kadar kozların paylaşıldığı en büyük olay olarak tarihe geçti. NATO, Rus jetlerinin sivil uçaklara tehdit oluşturduğunu belirtiyor.

“NATO açıklamasına göre Norveç F-16'ları iki Tu-95'in önünü Norveç kıyılarında kesti, birkaç saat sonra iki Tu-160 bombardıman jeti de yine Norveç güçleri tarafından engellendi.

“Karadeniz semalarında görülen Rus savaş uçakları için Türkiye, Romanya ve Bulgaristan'dan çok sayıda jet havalandı. Kuzey Denizi'nde uçan Rus jetleri için ise İngiliz ve Belçika hava kuvvetleri harekete geçti.

“Rusya'nın Avrupa'nın göbeğindeki toprağı Kaliningrad yakınlarında, Baltık Denizi'nde havalanan bir Rus deniz devriye uçağının önu ise İtalyan savaş uçakları tarafından kesildi.

“NATO, resmi Twitter hesabında olayı Rus uçaklarını önleyen Türkiye, Belçika, İtalya, Romanya, Bulgaristan, İngiltere ve Norveç bayraklarını paylaşarak duyurdu.

“İngiltere Savunma Bakanlığı, hafta başında bir Rus bombardıman uçağının Kuzey Denizi üzerinde uçması üzerine Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait Typhoon jetlerinin havalandığını açıklamıştı.

“Rus medyası yalnızca altı saat içinde birçok farklı yerde Rus filosunun NATO'nun hava savunma sistemini zorladığını, ittifakın kurulduğu 1949'dan bu yana havada en büyük restleşmenin yaşandığını yazdı.”

Şimdilik Almanya ve Fransa'nın bu tabloda yer almadığını görüyoruz. Fakat bir dünya savaşının patlak vermesi durumunda bu iki haydut devletin emperyalist cephenin ön saflarında yerlerini alacaklarından şüphe olmamalı.

Türkiye'ye gelince... Faşist saldırganlığın tüm karakteristik özelliklerini fazlasıyla gösteren bu devletin hem denizde hem de havada Rusya'ya karşı son derece saldırgan, kışkırtıcı bir politika izlediğini söylemekte bir sakınca yok.

Peki, faşist devletin bu sınır tanımayan saldırganlığı neden? Bu nedenlerden birine değindik. İçeride ve dışarıda sınırsız saldırganlık faşizmin özüne içkindir; faşizmin temel karakteristik yanıdır. Başka pek çok nedeni var. Ancak bu nedenlerden öne çıkan ikisine işaret etmek gerekirse; birincisi, tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, kendi topraklarında süren iç savaşı girişeceği bir dış savaşla bitirmek istiyor; bunun için emperyalist devletlerin daha güçlü desteğine ihtiyaç duyuyor.

İkincisi, hem bu desteğı kazanmak hem de emperyalist devletlere ve NATO gibi askeri kurumlara karşı yükümlülüklerini yerine getirerek emperyalist devletlere “vazgeçilmez bir müttefik” olduğunu göstermek. Bi-

liyoruz ki Türkiye NATO üyesidir ve emperyalist savaş örgütü olarak NATO “yan gelip yatmak yeri değildir”.

Emperyalistler ve Ukrayna ve Türkiye, bir dünya savaşını başlatırlarsa, bunu mutlak kazanma umuduyla yapacakları açıktır. Ancak zafer kazanma koşullarının olmadığını şimdiden ifade etmekte hiçbir sakınca yok. Kehanet değil; koşullar, girişilecek bir savaşın emperyalist-kapitalist sistemin tümünden yıkımıyla sonuçlanacağını gösteriyor.

Yukarıda işaret ettik: Küresel iç savaş, devrimci durum, burjuva egemenliklere, kapitalizme karşı isyan ve ayaklanmalar, ABD gibi en güçlü emperyalist devletler dahil, her yere yayılmış durumda. Buna, İngiltere gibi, savaşın başını çeken emperyalist devletler dahil. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklar ayakta. Oysa bir devletin bir dış savaşını kazanabilmesinin ilk ve temel koşulu, kendi topraklarının sükunet içinde olması, toplumun ezici kesiminin desteğini kazanmış olması. Dahası, ekonomisinin güçlü ve sağlam temellere sahip olmasıdır.

Emperyalist devletlere ve onların finosu olarak savaşa katılacak bağımlı devletler ise savaşın kazanılması için gereken koşulların tam tersi şartlarda bulunuyorlar. Ekonomik ve politik kriz hemen hepsinin yakasına yapışmış durumda. Pandemi, bu ekonomik ve politik krize büyük bir hız ve derinlik katıyor. Ukrayna ve Türkiye, bunun tipik örneklerini veriyorlar. Dünya savaşı gibi, insanlığı felakete sürükleyecek bir savaş ise, tüm koşulları dayanılmaz hale getirir; kitleler için yaşamı dayanılmaz noktalara taşır. Büyük, sarsıcı ayaklanmalara, devrimlere, devrim girişimlerine asıl o zaman tanık olacağız.

Başta Türkiye ve Kürdistan olmak üzere, dünyanın tüm kapitalist ülkelerindeki proletarya ve emekçi sınıfların, ezilen, yoksul halkların izlenmesi gereken yol bellidir. Bu yol, doğacak derin bunalım ve savaş koşullarından burjuva iktidarları yıkarak kendi devrimci iktidarlarını kurmak ve sosyalizme doğru yol almak için yararlanmak olmalıdır. Buna Rusya da dahil.

Girişeceği son çılgınlık, insanlığı büyük bir felakete sürükleyecek olsa da, emperyalist-kapitalist sistemin sonunu getirecektir. Paris Komünarlarının söylediği gibi, “Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak”.

6 Nisan 2021

ALAN TEMİZLİĞİ YAPILIYOR

Yüz dört emekli amiralin Montrö Anlaşması'yla ilgili yaptıkları açıklama etrafında dinci faşist iktidarın kopardığı fırtınayı -aslında buna yaygara demek çok daha doğru olur- nasıl anlamak gerek?

Her şeyden önce, bu emekli denizcilerin bir darbe peşinde koştuklarını, bir askeri darbeyi kışkırttıklarını söylemek, Türkiye'de askeri darbelerin nasıl ve kimler tarafından örgütlendiği ve askeri darbelerin tarihi hakkında hiçbir şey bilmemek anlamına gelir.

Türkiye'de askeri faşist darbeler, 12 Mart 1971 askeri faşist darbesinden bu yana, daima emperyalist devletlerin, tekelci sermaye sınıfının en iri, ekonomik olarak en güçlü kesimlerinin onayı, izni ve dahliyle yapılmıştır. Bu izin ve onay olmadan, tüm eğitim ve terbiyelerini NATO'da almış, ABD'ye bağlılığını kanıtlamış generaller değil bir darbe, bir açıklama yapmaya bile cesaret edemezler; yapmazlar. 12 Eylül askeri faşist darbesini yapanlara ABD'lerin “our boys” yani “bizim oğlanlar” dediklerini akıldan çıkarmamalı. Aynı askeri faşist darbenin başta Vehbi Koç, Sakıp Sabancı ve Halit Narin olmak üzere en iri tekeller ve onların temsilcileri tarafından koşulsuz desteklendiğini de...

İç savaşın şiddeti, tekelci sermaye egemenliğinin, politik ve ekonomik kurumlarıyla toplu bir çöküş içinde olmaları, hem tekelci sermaye sınıfını hem de emperyalist güçleri Türkiye'nin yönetim biçimine dair yeni arayışlara itmisti. Ancak bu arayışın yönü kimi dar düşünce sahiplerinin sandığı ya da hayalini kurdukları gibi, Biden ve AB'nin baskısıyla “demokratikleşme” değil; tam tersine, yine emperyalist güçlerinin destek ve onayı ile daha kanlı, Hitlervari, topyekun bir faşist diktatörlük yönünde oluyor. Süreç bitmiş değil; devam ediyor.

Biden ve Avrupalı emperyalistlerin dinci faşist iktidar üzerinde “demokratikleşme” yönünde baskı yapmasını hayal edenleri büyük bir hayal kırıklığını beklediğini hep yazdık. Çünkü emperyalistler için önemli olan “demokratikleşme” değil, Türkiye gibi emperyalist-kapitalist sistemin önemli bir halkasının toplumsal devrim tehlikesini atlattırmasıdır. En azından şimdilik, bu hedefleri için RTE ve dinci faşist iktidardan daha uygun bir araç bulamıyorlar.

Egemenliğini sağlamlaştırmış, emekçi sınıflar, ezilen halklar ve yok-

sul kitlelerin devrimci kitle hareketi ve ayaklanma potansiyelleri karşısında kendini sağlama almış; emperyalizme bağımlı bir Türkiye'ye ihtiyaçları var. Sadece Türkiye'deki sermaye yatırımları ve askeri varlıkları için değil, bununla birlikte, ayak sesleri her geçen gün daha net duyulan bir dünya savaşında ileri karakol görevi yapacağı için de Türkiye'ye ihtiyaçları var.

Bu tahlilimizi doğrulayan sayısız somut örnek var. Sonuncusunu aktarmakla yetinelim. Bu örnek, AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen ile AB Konseyi Başkanı Charles Michel'in Türkiye'ye yaptıkları ziyaretidir. Avrupalı emperyalistlerin bu iki temsilcisi, RTE'nin ayağına onu “insan hakları, demokratikleşme” vb. şeylere ikna etmek için değil, yürüdüğü yolda onu ve iktidarını destekledikleri açıklamak için geldiler. Açıkladılar, para akışı konusunda açık çek verdiler ve çekip gittiler.

Tam bu sırada dinci faşist iktidar, daha kanlı bir faşist diktatörlüğün önünde duran engelleri temizlemeye hız vermişti. HDP'nin kapatılması ve Gergerlioğlu'nun zindana atılması, İstanbul Sözleşmesinin çöpe atılması gibi saymakla bitmez örnekleri bir yana koyuyoruz. RTE ve partisi, “Güvenlik soruşturması”yla ilgili Meclis'e getirilen tasarının reddedilmesini, Meclis'in bir hiç olduğunu kanıtlamak istercesine, tanımadı ve yeniden oylatarak kabul ettirdi. Meclis, cenazesi orta yerde duran bir ölüydü. Daha kanlı ve sınırsız bir diktatörlüğün önünde duran bir çakıl taşı kadar ağırlığı vardı, bir tekmeyle kenara itmiş oldu.

Aceleleri var ve kararlılıkla hareket etmek zorundalar. Her adımlarında bu gerçeği görmek mümkün. Dinci faşizmin bu yönelimini anlamayan liberaller, uzlaşmacılar, “bu kadarı da olmaz, bunu da yapmazlar dediğimiz her şey oluyor” sözleriyle şaşkınlıklarını ifade ediyorlar aslında.

İşte bu sırada, Rusya-ABD-Ukrayna arasında savaş tamtamları çalınır ve Rusya ile ABD karşılıklı gövde gösterileriyle birbirlerini caydırmaya çalışırken Montrö Anlaşması tartışması tekrar alevlendi. Türkiye, bu kapışmada emperyalist kampın, sesini çıkarmamakla birlikte, en aktif güçlerinden biriydi.

Burjuva muhalefet dahil, yol üstündeki tüm taşların hızla temizlenmesi gerekiyor. Emekli amirallerin açıklaması bunun için dinci faşizme gerekli bahaneyi yaratmış gibi. Çoğu gerici, faşist partilere üye olan emekli amirallerin hangi saiklerle bu açıklamayı yaptıklarını bilmiyoruz; ama işçi sınıfı ve emekçilerin, hele de Kürt halkının çıkarlarıyla ilgisi olmadığını biliyoruz. Dolayısıyla, bu açıklamanın nasıl ve hangi amaçlarla yapıldığı üzerinde değil ama dinci faşizmin bu açıklamayı nasıl kullanacağı üzerinde yoğunlaşmak işin doğrusudur.

Çok geçmeden, dinci faşizmin, en iyimser tahminle yapılmasına göz yumduğu bu açıklamayı alan temizliği için kullanma niyeti ortaya çıktı. Daha ne olduğu belli olmadan, savcı ve hakimlerden önce RTE ve şürekası CHP'yi işaret etmeye başladılar. Devlet Bahçeli, her zamanki gibi, koçbaşı görevini üstlendi. “4 Nisan bildirisinin görünmeyen imzası Kılıçdaroğlu'na aittir” sözleriyle hedef ve amaçlarını açıkladı.

Bir gün sonra, sahneye RTE çıktı ve aynı noktayı işaret etti: Bildirinin arkasında “CEHAPE” vardı. “Şu anda bu 104 kişinin içerisinde bizzat Cumhuriyet Halk Partisi'nin üyesi olan; kendisi, karısı, oğlu, şusu, busu olanlar var. Bunları da yakın zamanda yazılı ve görsel medyada göreceksiniz.”

Burjuva basının dinci faşist iktidarın doğrudan borazanı durumundaki kısmı, bu sözlerden iki gün sonra, Çarşamba günü, “şusu, busu”nu açıkladı. Dinci faşist iktidarın koltuk değneği rolünü her zaman gönüllü üstlenmiş olan CHP, öyle görünüyor ki, HDP'den sonra, atış menziline girmiş bulunuyor. Hürriyet gazetesi “şusu, busu” olarak bazı amirallerin çoluk çocuğunun listesini yayınladıktan sonra, RTE yine sahne alıp son noktayı koydu:

“Emekli amiraller ne yazık ki talimatı kendi başkomutanları Kılıçdaroğlu'ndan alıyorlar. Zaten orada onun imzası var, imzayı atan o. Önce onun temizlenmesi lazım.”

Meclis kendi denetimlerinde de olsa, ara sıra yol kazasının ortaya çıktığını gördük. Buna tahammüllerinin olmadığını da... Burjuva muhalefet, gerici, faşist de olsa, her önemli sorunda dinci faşist iktidarın koltuk değneği de olsa, dinci faşizmin buna tahammülü olmadığı; kurtulmak istediği görülüyor. Ömürleri yeterse, 2023'te muhalefetin “yerli ve milli” olanını kendilerinin oluşturacağını zaten ilan etmişlerdi. Emekli amirallerin yani darbe yapmak için ellerinde olsa olsa kağıttan savaş gemileri olan bu tekaütlerin açıklaması bu iş için “Allah'ın lütfü” gibi bir şey oldu.

8 Nisan 2021

PANDEMİ VE İŞÇİ SINIFI HAREKETİ

Salgının başından beri yazıyoruz. İşçiler salgından/hastalıktan ölmekle aklıktan ölmek ikilemine sürüklendi diye. İşçilere en aşağılık koşullar dayatıldı. Sonuçta işçilerin sürüklendikleri yol, ya ölüm-ya ölüm ikilemiydi özünde.

“Ekonomi çarklarının dönmek zorunda olduğu ülke” (RTE) tanımlamasıyla dinci faşist iktidar, sürecin baş mimarı oldu. Ve Covid-19, pek çok araştırmanın doğrudan gösterdiği gibi işçi ve emekçileri aileleriyle birlikte kırıp geçiren bir “meslek hastalığı” (daha doğrusu “sınıf hastalığı”) haline geldi.

Türkiye’de “korona haritası” tümden kırmızıya kesti. Resmi rakamlarda bile salgının en hızlı yayıldığı ülke oldu. Gerçek durumu varın siz düşünün!

Bu korkunç şartlarda cepheye sürüldü işçiler. Hem de mühimmatsız ve korumasız olarak. Sürecin her geçen gün daha büyük yıkımlara kapı aralaması kaçınılmazdı. En sıradan mantık bile bunu söylüyordu. Bilimciler ise bütün güçleriyle haykırıp durdular. Ama sermaye egemenliğine dayalı dünyada bilimin ve bilimcilerin sesi asla, ama asla duyulmaz, halk sağlığı biliminin gerekleri karşılanmaz. En “gelişmiş” kapitalist ülkede de böyledir bu, en “geri kalmış” olanında da. Dev ilaç tekellerinin karları uğruna her gün on binler halinde ölümün kucağına atılır insanlar. Kar, sermayenin tek yaşam ateşidir. Ve bu ateş, milyonlarca canlı insanın bedeniyle yanar. Bunun ötesi lafı güzaftır.

Sadece şu salgın döneminde “dolar milyarderleri” haberlerine bakmak bile کافی. Piramidin tepesine çıkıldıkça, iki elin parmaklarını geçmeyen insanın servetleri katlanmış durumda. Bir avuç insan milyarlarca insanın toplamından daha fazla zenginliği elinde tutuyor. Ve bu korkunç “birikim”, tam da şu salgın döneminde durdurulamaz bir hızla gerçekleşiyor. Her şey bütün çıplaklığıyla ortada değil mi?

Aşılar, aşı savaşları, “aşı milliyetçiliği”... adına her ne diyorlarsa, bu tatlı karlar uğruna “politika erbabının” yürüttüğü kampanyalardır. Sermaye düzeni en ufak bir insani değer belirtisi göstermeksizin, büyük bir soğukkanlılıkla insanları ölüme sürüklemekte. “Vatan Millet Sakarya” edebiyatıyla esp gürleneyen bütün kapitalist düzen yöneticileri, “kendi”

yurttaşlarını bu kar makinesinin dişlilerine gözü kapalı atarlar. Hele diğer ülke yurttaşları... onların varlığını bile umursamazlar. Dünya Sağlık Örgütü'nün aşılardan adil dağıtımını konusunda yaptığı uyarılar, dağılan taşın bile yüzünü kızartır ama... bu kapitalist uygarlığın temsilcileri oralı olmaz.

Salgının başında özellikle İtalya'da işçiler “kapanma hakkı” için grevlere gittiler. Virüsün, salgının kucağına atılmaya karşı çıktılar. İspanya'da, Kanada'da, daha bir dizi ülkede benzer tepkiler gelişti. Bir dizi “gelişmiş” ülkede işçi sınıfı hareketinde bu yönde bir eğilim ve hareket, belirli bir dönemdir var. Yayılıyor da. Daha yakın zamanda Alman Der Spiegel'de bu gerçekleyle grev çağrısı yapılan bir makale yayımlandı. Köklü bir çözüm olmaktan çok uzak olsa da, işçiler, salgının kucağına atılmaları karşısında bu tür tepkiler gerçekleştiriyorlar. Şu ya da bu oranda “sosyal destek ödemeleri” yapılan ülkelere bu tarz hareketler belirli bir zemin de buluyor.

Bizde ve bizim gibi ülkelerde ise, ekonomik açıdan tam bir yıkım, kelimenin gerçek anlamında açlık, dizginsiz bir iflas söz konusu. Emekçi yığınların ve milyonlarca küçük esnaf ve üreticinin, herhangi bir şekilde desteklenmesi şöyle kalsın, IBAN dağıtılarak, elde avuçta olanların istediği bir “salgın yönetimi” var. Salgının, virüsün kucağına atılan çalışan işçiler “şanslı” kategorisinde. Zira, işsiz olan milyonlarca doğrudan açlıktan ölümün kucağına atılıyor. Hemen her sektörde büyük tekellerin karları inanılmaz boyutlarda artıyorsa, işçi ve emekçiler bu “savaşa” tam da bu şekilde “cepheye” sürüldüğü için!

Yüz binlerce işçi Kod-29 ile işten atıldı. Yüz binlerce işçinin ücretleri ödenmiyor. Ücretsiz izin aldı başını gitti. Varını yoğunu satılığa çıkarıyor insanlar. Bebek bezine, yatak örtüsüne varana kadar hem de! Bundan sonrası... Sonrası yok artık! Geri çekilebilecek bir yer yok. Sıkı lacak dış kalmadı.

Öfke kınında durmaz oldu. Her yerde öfkeli işçi grupları eylem halinde. Her gün gözaltına alınıyorlar, ama ertesi gün yine eyleme koşuyorlar. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyleri kalmadı.

İşçi eylemleri belirgin bir tırmanma eğiliminde. Sürekli vurguladığımız gibi, küçük, birbirinden ayrı, yaygın işçi eylemleri süreklilik gösteriyor. Ve her eylem, kelimenin gerçek anlamında inatçı, direşken özellikler taşıyor. Artık uçurumun kenarına dayanan bir sınıf kavgaya atılıyor.

Çelişkiler keskin, çatışma derin. Mevcut durumun sürdürülebilirliği söz konusu değil. Bunu herkes görüyor. Tüm dünyada bütün yönetimler, bütün sınıflar artık sürdürülemezliğin farkındalar. Tam da bu yüzden yurtda değindiğimiz türde “grev çağrıları” yayılıyor belli başlı yerlerde.

Bizzat dile getirenlerin de itiraf ettikleri gibi, sermayeyi alaşağı etmek amacını taşımıyor. “Evde kal”ma hakkını fiili olarak kazanma üzerine kurulu. İşçilerin ve ailelerinin sağlıklarıyla, daha az hasta olma ve daha az ölüm riski altında olmayla ilgili.

Fakat bizde ve bizim gibi ülkelerde, mevcut şartlarda, bu türden taleplerin reel yaşamda hiçbir karşılığı yok artık. Söz konusu taleplerin uygulanabilirlik tartışmaları bir yana, mevcut sınıf ilişkileri, verili çelişki ve çatışmalar, bu noktayı çoktan geride bırakmış durumda. Meseleyi neresinden tutarsanız tutun, doğrudan bu düzenin yıkılması dışında hiçbir çıkış yolu yok. Ne küçük ve geçici adım anlamında bir çıkış (reform-cuk) imkanı var, ne hükümet değişikliği vb. yolla bir çıkış imkanı. Halihazırda gerçekleşen toplumsal yıkım, tam bir sistem yıkımına dönüştürülmeksin bir kurtuluş umut ve olanağı bulunmuyor.

Güncel şartlarda, yaygınlık kazanan işçi eylemlerini, dönemin ruhuna uygun örgütsel araçlarla destekleyerek ilerlemek mümkün. Konsey (meclis vb.) türünden işçi örgütlenmeleriyle bu dağınık eylemlerin birleşeceği ana kanallar yaratılmalıdır.

Bu küçük ayrı akışları birleştirecek ana yatak, işçi konseylerinin hızla vücut bulması ve birleşmesiyle mümkündür. Birleşik işçi faaliyetinin temel dayanağı burasıdır.

9 Nisan 2021

HEPSİ DEMEK HEPSİ DEMEKTİR

Bu slogan bize ait değil. Lübnan devrimci kitle hareketi içinde doğmuş bir slogandır. Lübnan devrimcilerinin, yoksul halk kitlelerinin burjuva iktidarlara karşı kullandıkları ve sınıf savaşında sonuna kadar yürümeyi; tüm burjuva güç ve hükümetleri ezerek, tarihin çöplüğüne gönderme istek ve kararlılığını ifade eder.

Bu slogan, bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin almasını öneren, birinin diğerinden daha iyi olduğunu ileri süren düşünceye karşı gelişmiştir. Ne o, ne bu burjuva hükümet; hepsinin canı cehenneme anlamındadır.

Bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin almasını reddeden devrimci bir slogandır. Biraz kazıdığımızda altından, tam ve kesin kurtuluşa götüren devrimci bir halk iktidarı isteği, arzusu çıkar.

Bu sloganın ifade ettiği anlayış üzerinde Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi ciddiyetle durmalıdır. Çünkü, tam da Lübnan'da ya da devrimle karşı karşıya gelen herhangi bir ülkede, her zaman rastlayacağımız, bir burjuva iktidarın yerine bir başka burjuva iktidar için mücadele öneren uzlaşmacı anlayış, Türkiye ve Kürdistan'da da her adımda karşımıza çıkıyor. Görmek, tanımak ve bu anlayışa karşı ısrarla mücadele etmek tekelci sermaye egemenliğini yıkmamanın temel koşuludur. Lenin'in “devrim için mücadele reformizme karşı mücadeleden ayrılmaz” biçimindeki düşüncesi, gerçek anlam ve ifadesini işte burada buluyor.

Karşımıza nasıl çıkıyor bu uzlaşmacı anlayış? Bu anlayış, tekelci egemenliğin tüm güçlerini, düzenin kendisiyle birlikte hedef göstermek yerine, bu güçlerin sadece bir kısmını hedef gösteren anlayıştır. En somut ifadesini, salt bir “AKP-MHP faşizmi” ya da “tek adam rejimi” karşılığında buluyor. Yani “Hepsi demek hepsi demektir” yerine şimdilik bir kısmı, şimdilik “Tek Adam Rejimi” ya da “AKP-MHP faşizmi” öncelikli hedeftir.

Bu anlayış, faşizmin baskı ve terörden, sömürden, açlık ve yoksulluktan bunalmış, intiharlara sürüklenen kitlelere düzenin değişmesini, tekelci sermaye egemenliğini yıkılmasını değil, düzen içinde, burjuva güçler arasında bir değişiklik öneren anlayıştır. Çok iyi niyetlerle de ifade edilse, kişi, parti ya da herhangi bir siyasal güç, yıkılacak burjuva iktidarın yerine devrimci iktidar alternatifini açıkça, doğrudan ve iki anlama

gelmeyecek biçimde ortaya koymadıkça, bu sosyal reformist zemine kaymaktan kurtulamaz. Varolan iktidarın yıkılmasından söz edip de yerine kurulacak iktidar meselesini boşlukta bırakmak da aynı kapıya çıkar.

Dinci faşizmin devletiyle, iktidarıyla, yargısıyla, polisiyle; aklınıza ne gelirse onlarla Kürt halkına, emekçi sınıflara, işçilere, yoksullara uyguladığı zulmü tekrar tekrar anlatmanın anlamı yok. Kürt halkı, yoksul kitleler, kadınlar faşizmin zulmünü etlerinde, kanlarında hissediyor, yaşıyorlar. Birleşik devrimin bu toplumsal güçlerinin ihtiyaç duydukları şey, kendilerinin neler yaşadıklarını tekrar tekrar dinlemek değil, bu yaşadıklarından nasıl kurtulacaklarını duymaktır. İki ülkenin devrimci halkları devrimci öncülerden bunu duymak istiyorlar. Onlar, bu düzenin -salt bir iktidarın değil- yıkılmasını istiyorlar. Onların istediği şey, kendileri böyle ifade etmeseler bile, bir devrimdir.

Örneğin, haftalardır Urfa sokaklarında faşizmin yargı sistemine karşı mücadele eden Emine Şenyaşar, sadece yargı sistemini değil, düzenin kendisini reddediyor. Katledilen kadınların geride kalanları, erkek egemen sistemin yani tekelci kapitalist düzenin ortadan kaldırılmasını istiyorlar, bunun için mücadele ediyorlar. İzmir Belediye Başkanını karşısında bulan emekli yoksul kadın, “bıktık artık bu düzen değişsin” diye isyan ediyor. “Düzen değişsin artık”, yoksul kitlelerin, emekçi sınıfların, ezilen halkların temel talebi artık budur. Bu istek, bu haykırış tekil, az rastlanan bir şey değil. Aksine, geniş kitlelerin duygu ve düşüncelerini yansıtıyor.

Düzen çöküyor! En iflah olmaz uzlaşmacılar, liberaller bile artık bu düşüncede birleşiyorlar. Kimileri bu çöküşü dinci faşist iktidarla sınırlı biçimde görse de, gerçekte çöken düzenin kendisidir. Tekelci kapitalist ekonomi, derin bir bunalım içinde. Ekonomik bunalıma politik kriz eşlik ediyor. Kısacası, ortada olan ekonomik ve politik krizdir, devrimci durumdur. Birleşik devrimin karşı cephesinde yer alan emperyalist güçler de bunun farkında. Bu yüzden, tüm yetkileri eline verdikleri dinci faşist iktidarı kurtarmak için, destek üstüne destek veriyorlar.

Düzen çökerken örgütlü devrimci güçler, devrimin toplumsal güçlerinin önüne hedef olarak egemen sınıfın sadece bir kesimini değil, egemen sınıfın hepsini koyarlar. Egemen sınıfın, sömürücü düzenin, faşizmin sadece bir hükümetini değil, tüm düzeni, tüm burjuva güçleri, kurumlarıyla, baskı araçlarıyla birlikte yıkmayı ve emekçi sınıfların egemenliğini kurmayı hedeflerler.

Kısacası, bir kısmı, yani “AKP-MHP faşizmi” değil, hepsi...

“Hepsi demek hepsi demektir”

11 Nisan 2021

UKRAYNA-RUSYA SAVAŞI VE TÜRKİYE

Ukrayna Başkanı Zelensky, ortalıkta fir dönüp duruyor. Fırıldak gibi desek yeridir. Bir İngiltere ile görüşüyor, Bir Katar ile, bir Türkiye ile... Malını satmaya çalışan tüccar gibi. Elbette, durum bu kadar masum değil. Zelensky'nin topaç gibi dönüp durması bir savaşı hazırlamak içindir. Rusya'ya karşı kanlı bir savaşı hazırlıyor.

Tek başına değil, kendi kararı da değil. Tek başına, Ukrayna adına bu kararı alacak ne gücü, ne cesareti, ne de cüreti var. Görevlendirilmiştir; görevini canla başla yerine getirmeye çalışan bir memur gibidir. Ancak bu görev, gözleri kapalı biçimde mayın tarlasında yürümektir. Zelensky, Ukrayna'nın faşist iktidarı ve emperyalizmin kucağına zıplamak için can atan yeni yetme burjuva kesimler için Ukrayna halklarını olduğu kadar, Rusya ve hatta dünya halklarını da ateşe atmakta. Evet, dünya halklarını; çünkü Ukrayna-Rusya arasında başlayacak bir savaşın nerelere kadar yayılacağını, bir dünya savaşına dönüşüp dönüşmeyeceğini, içinde bulunduğu koşullarda hiç kimse bilemez.

Zelensky'yi Rusya'ya karşı bir savaşı kışkırtmakla görevlendiren, ABD'dir; onunla birlikte Britanya'dır, NATO'dur. Zelensky'yi Ukrayna'yla birlikte mayın tarlasına sürenler öncelikle bunlardır. Diğer emperyalistler, örneğin Almanya ve Fransa, bizzat kışkırtmasalar da, Zelensky ve adına hareket ettiği faşist iktidarın bir savaşı örgütlemesine itiraz etmiyorlar; itirazları yoktur. ABD, Britanya ve NATO'nun açık; Fransa ve Almanya'nın, "hele siz bir başlayın biz arkadan geliriz" biçimindeki desteği olmasa, Zelensky ve Ukraynası kıllarını kımıldatacak güç ve cesareti dahi kendilerinde bulamazlardı.

Bu yaşına kadar hayatını insanları güldürmeye çalışarak kazanan bu komedyen, şimdi tüm dünya halklarını derin acılara boğacak bir oyunun tam ortasında. Savaşın hazırlanması ve koordine edilmesi için bir yandan kendisi, diğer yandan Savunma Bakanı'nı devlet devlet dolaştırıyor. Zelensky ve Ukrayna Savunma Bakanı'nın ayak izleri savaşı kimlerle birlikte hazırladıklarını ele veriyor. Bu ayak izleri bizi önce ABD'ye, oradan İngiltere'ye, İngiltere'den Katar'a ve nihayetinde Türkiye'ye götürüyor. Bu ayak izlerini Türkiye Savunma Bakanı Akar'ın ayak izleri izliyor. Karda yürür gibi, arkadan gelen öndekinin ayak izi üstüne basarak ilerli-

yor. Akar, Önce ABD Savunma Bakanı ile; arkasından İngilterelere gidip İngiliz muadiliyle görüştü. Oradan döner dönmez Ukrayna Savunma Bakanı'nı Türkiye'ye çağırıp görüştü. Zelensky'nin son durağı Türkiye oldu. Zelensky, basına kapalı biçimde, yani ne konuşup hangi konularda anlaştıklarını kimsenin bilemeyeceği gizlilikte RTE ile görüştü. RTE görüşme sonrası, "İşbirliğimiz üçüncü ülkelere karşı bir girişim değildir" açıklamasını yaptı. Suriye'deki oyalama siyasetiyle Rusya'yı yatıştıracağını sanıyordu.

Bütün bu ayak izlerinin bizi götürdüğü nokta, ABD-İngiltere ve tüm emperyalistlerin savaş örgütü olan NATO önderliğinde; Ukrayna ve Türkiye'nin tam ortasında yer alacakları; Katar'ın her gerici savaşta olduğu gibi, sponsor görevini üstleneceği bir savaştır. Savaşın başlangıç noktası Donbass'ta, Donetsk Halk Cumhuriyeti ile Lugansk Halk Cumhuriyeti olarak seçilmiş. Ancak bu savaşın Donbass'la sınırlı kalmayacağını ve bir dünya savaşına; dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı bir dünya savaşına dönüşeceğini bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu savaş emperyalistler tarafından örgütlenen, onlar tarafından yönetilen ve dünya işçi sınıfını, emekçi halklarını hedef alan bir savaş olacaktır. Dolayısıyla bu savaş emperyalist, gerici bir savaştır.

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halkları başta olmak üzere, dünya işçi sınıfını kanla boğmak için başlatılacak olan, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden bu savaşta karşı dünya proletaryası, devrimci ve komünist güçleri, emekçi halkları nasıl bir yol izlemeliler? Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları açısından can alıcı soru budur.

Bu yol, Lenin'in ta 1912'de Basel bildirisinde açıkladığı yoldur. Bütün ülkelerin proletaryası bu savaşta silahlarını kendi emperyalist ve işbirlikçi hükümetlerine karşı çevirmeli; savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan kendi burjuva hükümetlerini bir devrimle devirmek ve emekçi halkların devrimci iktidarını kurmak için yararlanmalılar. Türkiye, Kürdistan ve Ukrayna proleter sınıflarının temel, güncel görevi budur. Gerçek, sağlam, adil ve kalıcı bir barışa ulaşmanın da yolu budur.

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarına gelince... 2. emperyalist dünya paylaşım savaşında bütün dünyayı Hitler/Alman faşizmi belasından kurtaran bu kahraman işçi sınıfı ve emekçi halklar, bir kez daha emperyalist saldırganlığı defetmek ve insanlığı emperyalist-kapitalist barbarlığın elinden kurtarmak göreviyle karşı karşıyalar.

Ancak Rusya proletaryası, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin işçi sınıfı ve emekçi halklarıyla omuz omuza emperyalist saldırganlığa karşı savaşırken, savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan Rusya'nın yeni yetme burjuvazisini de tepelemek, ortadan kaldırmak için yararlan-

mayı bilmelidir. Rusya toprakları bütün hırsızlardan temizlenmelidir.

ABD, İngiltere, NATO ve diğer emperyalistler, eski Sovyet topraklarında sosyalizme dair ne varsa ortadan kaldırmak ve komünizm düşüncesini bu topraklarda bir daha yeşermek üzere gömmek için bu kanlı savaşı tezgahlarken, aynı zamanda Rusya topraklarında bulunan kendi işbirlikçilerinin ortadan kaldırılmasının koşullarını da istemeden, yaratmış olacaklar.

Bu emperyalist haydutlar, bugün Rusya'ya saldırma cesaretini, Sovyetleri yıkmış ve orada kendileriyle işbirliği yapacak bir hırsız güruh, bir burjuva güç yaratmış olmaktan alıyorlar. Bugün, savaşın hazırlanması sırasında, Rusya içinden en büyük desteği bu güçlerden aldılar. Yarın savaşı başlatırlarsa en büyük desteği yine bunlardan alacaklar. Dolayısıyla, emperyalist saldırganlığa, haydut devletlere karşı gerçek zafer, ancak bu burjuva güçlerin Rusya topraklarından temizlenmesi ve sosyalist bir iktidarın kurulmasıyla mümkündür. Bunu başardıkları zaman, Rusya proletaryası ve müttefiklerinin kanı boşa akmış olmayacak.

Bu savaşta Türkiye ve Kürdistan komünistleri, işçi sınıfı ve emekçi halkları Donetsk, Lugansk ve Rusya proletaryasının yanında, onlarla omuz omuza olacaklar. Zafer, Rusya, Donetsk ve Lugansk proletaryasının olacak!

Sosyalizme dair ne kalmışsa Rusya topraklarından kazımak ve Rusya'yı burjuva güçlerin eline vermek için saldıran bu haydut devletler, sonunda, amaçlarının tam tersi bir durumla, yeniden kurulmuş bir sosyalist iktidarla karşılaşacaklar.

Zafer, proletaryanın olacak!

12 Nisan 2021

FABRİKALAR GECE GÜNDÜZ ÇALIŞIYOR!

Tüm gizlemelere rağmen salgın almış başını gitmiş. Dünyanın en kötü ülkelerinden biri. Harita tümden kırmızıya kesmiş. TTB açıklamasına göre gerçek rakamların üçte birini yansıtan günlük ölüm sayısı 300'e dayanmış. Tek kelimeyle ülke yangın yeri.

Bakanlar Kurulu toplanıyor ve “kısmi kapanma” kararı alınıyor. Neymiş bu “kısmi kapanma”? Sokağa çıkma yasağı 21’de değil 19’da başlayacak!! 65 yaş üstü, 18 yaş altı... yani bildik hikaye. İşçiler? Ne de olsa “ekonomi çarkları dönmek zorunda olan bir ülkeyiz”!

İş olsun diye söylemiyor bunu RTE. Bugünkü açıklamasında üstüne basa basa vurguluyor: “Ekonominin üretim tarafında işler çok iyi gidiyor. Fabrikalarımız mal yetiştirmek için gece gündüz çalışıyor, taleplere yetişebilmek için sürekli yeni yatırımlar yapıyoruz.”

İşin sırrı işte burada. Fabrikalar mal yetiştiremiyor. Gece gündüz çalışıyor işçiler. Salgın, önlem, “kısmi kapanma” kar etmiyor onlara. “Karanlıkta uyananlar” sınıfı, bayram seyran demeden fabrikalara, atölyelere yollanıyor tıklım tıkış dolduruldukları servislerle. Covid-19 bir işçi emekçi hastalığıdır sırf bu yüzden!

Kriz dediğiniz herkesi kapsamaz. Hep birilerine kriz vardır, birilerine “fırsat”. Ya da daha tam ifadeyle, milyonlarca işçinin, emekçinin payına kriz düşer, yokluk düşer. Bir avuç zenginin payına katlanan karlar. TÜ-İK’in bugün açıkladığı rakamlar işçilerin nasıl salgının kucağına atıldığı-nın kanıtlarını gösteriyor. Üretimde tüm zamanların en büyük artışının olduğu bir Şubat ayı söz konusu.

Sadece geçen yıla şöyle bir bakmak kafi. Bütün burjuva dünya, siyasetçisinden iktisatçısına, medyasına hepsi, salgınla birlikte ağırlaşan ekonomik krizin tüm kesimleri vurduğunu, aynı gemide olduğumuzu anlatıp durdular. Böylece işçi ve emekçilerin durumu kabullenmelerini, istemde bulunmamalarını sağlarken, aynı zamanda patronlara tüm kapıları ardına kadar açmanın da yolunu yapmak istediler. Bu sakız bıkrıcı bir şekilde çiğnendi durdu sermaye camiasında.

Oysa çıplak rakamlar bambaşka şeyler söylüyordu. Bu kriz ortamında tuhaf bir şekilde büyük holdingler bilançolarında sürpriz karlar açıklıyor, Çanakkale örneğinde olduğu gibi fabrikalar düpedüz toplama

kamplarına çevrilecek denli siparişler alıyor, bu arada “dolar milyarderleri” sınıfına yeni isimler giriyordu.

İşçiler Kod-29 ile tazminatsız kapının önüne koyuldu; ücretsiz izinlere çıkarıldı; yaşamdan kovuldu. Milyonlarca insan kelimenin gerçek anlamında açlığın ve salgının pençesinde kıvrılırken, bir avuç zenginlinin servetleri olağanüstü artış gösterdi. Bu bir yıl içinde 280 bin kişiye ait döviz hesapları yüzde 30’luk bir artış gösterdi!

“128 milyar dolar nerede” diye sorup duruyorlar. Sanki yanıtı bilmiyorlarmış gibi! “En zenginler” listesine baksınlar, “5’li çete” dediklerine baksınlar, kolayca görecekler. O listelerin değişmez isimleri, Koçlar, Sabancılar, Zorlular, Şahenkler, Ülkerler, Çalıklar, Özdemirler... epi topu 20-25 isim!

Evet, bir kriz var. Derin bir iktisadi bunalım yaşanıyor. Hazine tam-taktır. Her şey yağmalanmış. Tüm kurumlar zarar etmiş. Varlık Fonu çatısında toplanan, yakın dönemin kar rekorları kıran işletmeleri korkunç zararlar açıklıyor. Düzen tel tel dökülüyor. Tüm bunlar doğru. Ama tüm bunlar, yukarıda anlattığımız şekilde gerçekleşiyor. Milyonlarca emekçiye kriz, bir avuç zengine refah!

Öte yandan, yaşamın dışına itilen işçiler, yoksul kesimler, kaçınılmaz bir şekilde harekete geçiyor. Uçurum büyüdükçe öfke artıyor. İşin temelinde, derinlerde yatan asıl mesele ise, verili düzenin artık geniş emekçi yığınların istem ve özlemlerini karşılayamıyor olmasıdır. Bu yıkım koşullarında şiddetlenen bu olgudur asıl olarak yığınları harekete geçiren. Kapitalist düzen ne iktisaden bir şeyler sunabiliyor işçi ve emekçilere, ne kültürel olarak.

Sunamıyor çünkü sistemin kendisi, toplumun geniş kesimlerini açlığa, yoksulluğa, düşünsel ve ahlaki yozlaşmaya sürüklemek, küçücük bir azınlığı ise muazzam bir gönenç içinde çürütmek üzerine kurulu. Sermayenin birikim yasası böyle işliyor. Ve her kriz döneminde sistemin bu özü daha çıplak, daha dayanılmaz bir şekilde açığa çıkıyor.

Hal böyle olunca özlemleri, istemleri, politik ve kültürel ihtiyaçları sistem tarafından karşılanmayan, tam tersine sürekli bastırılan işçiler, kadınlar, gençler, göçmenler, ulusal topluluklar, Kürt halkı... her adımda sistemle köklü bir kapışmaya zorlanıyor. Tüm bu kesimler, krizin şiddetlenmesiyle birlikte daha kararlı bir şekilde sokaklara çıkıyor.

Kaçınılmaz durumdur. Bizzat toplumsal yapı tarafından sokaklara itilen tüm bu kesimler, o toplumun örgütlü zor aygıtı olan devlet güçlerince baskı altına alınır. Hareketi yaratan nedenler ortada duruyorken, her bastırma girişimi, daha güçlü hareketi mayalar. Baskı yoğunlaştıkça basınç artar. Harekete geçen emekçiler, karşılarında mevcut toplumsal iliş-

kilerin ifadesi ve koruyucusu olan devleti, devletin çeşitli zor örgütlenmelerini buluyor. Öfke bizzat bu egemenlik aygıtına yöneliyor. Bizzat pratiğin eğitiminden geçiyor emekçi yığınlar.

Kapitalist toplum, sadece bizde değil, tüm dünyada insanlığın ihtiyaçlarını, özlemlerini, istemlerini karşılamaktan çok uzak. Tam tersine, her yerde bunları acımasızca bastırmakla meşgul. Çatışma köklü, çelişkiler derin. Pandemi tüm bu süreci hızlandırdı, yoğunlaştırdı. Engels'in o "Her türlü devrimci kargaşalığın arkasında, günü geçmiş kurumların karşılanmasını engelledikleri gereksinimler bulunduğu" şeklindeki veciz sözü, bütün bu süreci özetliyor. Sürecin nihayete ulaşması kaçınılmaz.

14 Nisan 2021

FEZLEKEDE SIRA CHP'DE

Bilmiyor değillerdi. Çok iyi biliyorlardı. Farkındaydılar. Bilerek ve isteyerek el kaldırdılar milletvekili dokunulmazlıklarının kaldırılmasına dair yasaya. “Anayasaya aykırı ama evet diyeceğiz” ünlü lafı onlara aitti.

“Anayasaya aykırı” da olsa, evet diyeceklerdi, çünkü “düzenin bekçileri” söz konusuydu. “Cumhuriyeti kuran parti” olarak düzenin has bekçileriydiler yani sermaye sınıfının katıksız temsilcileriydiler... Kürt halkının özgürlük mücadelesi, emeğin kurtuluş mücadelesi söz konusu olduğunda, hiçbirinin elleri titremeyecekti kuşkusuz.

O dönem kimileri naif bir şekilde “yapmayın, bu yasa döner sizi de vurur” diye uyardılar. Ama uyarılar hala asıl meseleyi anlamıyorlardı. “Söz konusu vatansa gerisi teferruatır” diyen bir düzen temsilcisini, bu değişikliğin onları da vuracağı olgusuyla korkutmaya çalışmak... Heyhat! Bunun ne önemi var ki! Eğer Kürt halkının sesi kısılacaksa, eğer emekçilerin düzeni sarsan isyanlarının önü alınacaksa, varsın bu yasa değişikliği kendilerine karşı da kullanılсын, ne çıkar!

Evet, CHP’den ve Kılıçdaroğlu’ndan bahsediyoruz. Hala “tek adam rejimini” değiştirmek, “Saray faşizmini geriletmek” adına kimilerinin medet umduğu CHP’den... Sanki CHP’nin “iktidarı almak” gibi bir derdi varmış gibi! Böyle bir amaçları yoktu, olmadı. Bunu her “keskin dönemeçte” o çok laf saydırdıkları “tek adam” a koltuk değneği olmayı sektirmeyerek, “adam kazandı” diyerek, referandum gecesi milleti YSK önünden geri çekerek... daha sayılamayacak denli “kritik destek” sunarak gösterdi CHP ve Kılıçdaroğlu.

Daha önce de dikkat çektik. Dinci faşist iktidar, Hitlervari bir faşist diktatörlük kurma yolunda. Sermaye sınıfının (ve emperyalistlerin) genel çıkarları ile RTE ve şürekasının kişisel çıkarları bu noktada örtüşüyor. Ve düzenin acelesi var. İçeride işler kontrolden çıkmış durumda. Dışarıda ise büyük bir yıkım savaşının, bir dünya savaşının bulutları dolanıp duruyor. Bu şartlar altında topyekun bir faşist diktatörlük ile duruma hakim olabilecekleri hesabı içindeler. Ve bu yönelim sırasında “sürtünme etkisi” gösteren her burjuva kurum da artık dinci faşizmin atış menziline giriyor. Buna Anayasa Mahkemesi de dahil, Kılıçdaroğlu ve CHP’si de, diğer ayak sürüyen burjuva güçler de. Hatta ve hatta kelimenin gerçek anla-

mında bir boş kabuk olan, bir hiç olan Meclis de!..

İşte bu şartlar altında fezleke sırası Kılıçdaroğlu'na geldi. Kimse onun ve partisinin nedamet getireceğini düşünmesin. Yukarıda da söylediğimiz gibi, onlar ne yaptıklarının gayet farkındaydılar. Bile isteye yaptılar. Bunu anlamayanlar, hala CHP'den ve Kılıçdaroğlu'ndan "müttefik" çıkarma derdinde olan uzlaşmacılardır.

İşin ilginç yanı şu. Bizzat bu uzlaşmacılar, tüm gelişmeleri gayet net görüyorlar. Örneğin Ertuğrul Kürkçü, doğru öncüllerden yanlış sonuçlara ulaşmanın el kitabı olabilecek örnek yazısında, süreci, daha önce bizim de defalarca dile getirdiğimiz şekilde, şöyle özetliyor: "Buna karşılık, iktidar sözcüleri de üst perdeden atmaya devam ediyor. En son Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu nöbeti Süleyman Soylu'dan devraldı; muhalefete ki-birle ve tane tane meydan okudu: 'Seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz.' dedi.

"Çavuşoğlu'nun dili sürçmüyor. Ne dediğini bilerek konuşuyor, çünkü ne yaptığını hiç aklından çıkarmıyor. Kaybetmeye mahkûm olduğu bir seçime doğru sürüklenmekte olan bir diktatoryal rejim şu yollardan birisini seçer: Seçimleri yaptırmamak veya seçim sonuçlarını saymamak; seçimleri manipüle etmek yani hile hurdaya baş vurmak. AKP ve 'Cumhur İttifakı' her iki yolu da denedi ve sonuç aldı.

"2015, 7 Haziran seçimlerinin sonuçlarını tanımadı. Ya 400 vekil ya kaos diyerek kendisini tek başına iktidardan mahrum eden HDP ve HDP seçmeninin üzerine yürüdü. Sırtını DAİŞ'e dayadı. DAİŞ'in Suruç ve Ankara katliamlarını, SADAT'ın kent savaşları izledi. Savaş ve darbe dinamiği koşullarında, 1 Kasım 2015'te AKP'den kopan oyların bir bölümü geri döndü ve AKP-MHP ittifakı kuruldu.

"OHAL altında gerçekleşen Başkanlık Rejimine geçişin oylandığı 2017 Referandumu, sayımının orta yerinde Yüksek Seçim Kurulu damgasız ve mühürsüz zarfları geçerli saydı. Devlet zoru ve devlet hilesiyle HAYIR, EVET yapıldı. 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimleri de aynı hilelerle OHAL altında gerçekleştirildi.

"Her iki oylama sonuçlarını, en son matematiksel ve istatistiksel yöntemlerle 'adli tahlil'e tabi tutan beş bilim insanından oluşan bir uluslararası kurul, 5 Ekim 2018'de güncelledikleri incelemeleri sonucunda 2017 referandumunda oy verme merkezlerinin yaklaşık yüzde 11'inde 'oy kaydırma' işlemi yapıldığını, ve bu işlemlerden doğan sapmaların 'Hayır'ı 'Evet'e çevirecek ölçüde, yüzde 15 oranında etkili olduğunu saptadılar. Aynı şeyler 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de tekrarlandı ve yüzde 9 sapmayla Erdoğan esasında ikinci tura kalacak Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanmış sayıldı.

“31 Mart seçimlerini hatırlatmaya gerek yok. Bu rezaletin sadece İstanbul halkının ve özellikle Kürt seçmenin inadıyla geri püskürtüldüğünü ve bedelinin Kürt illerindeki kayıym kıyımıyla ödenmeye devam edildiğini biliyoruz.”

Bütün bu verilerden, yaşanmış olgulardan nasıl bir sonuç çıkarılması beklersiniz? En azından bu iktidarın seçimle-sandıkla gitmeyeceği; halkların bu iktardan ve temsil ettiği her şeyden kurtulmasının tek yolunun birleşik devrim olduğu sonucunun çıkarılmasını değil mi? Ama hayır! Tam tersi yapılıyor ve burjuva sınıfla, onun politik temsilcilerinden bir kısmıyla uzlaşmaktan umut kesilmez dercesine sonuçlar çıkarılıyor. Uzlaşmacılık işte böyle bir şey!

Kürkçü ve düşünsel bağlamda onun temsil ettiği geniş bir kesim, bu son derece çarpıcı tablodan, “seçim güvenliği” için güçleri birleştirmek gerektiği, “demokrasi ittifakı oluşturmak gerektiği” sonucunu çıkarıyor! Ve yine tuhaf bir şekilde, bizzat Kılıçdaroğlu ve CHP’si başta olmak üzere, “burjuva muhalefete” dönük duruyor yüzleri! Devrim mi dediniz! Onlar için devrim, kaf dağının arkasındaki seraptır. Varsa yoksa CHP’dir! Hatta yanına faşist İYİP’i de ekleyebilirsiniz!

Peki ya salgın ve açlık arasına sıkışmış milyonlarca emekçi? Onlar için ne hükmü ne önemi var emekçi sınıfların, Kürt halkının! Onlar için varsa yoksa seçimler-sandık ve ittifak kurulacak CHP vb var. Peki bir ortaokul müsamere salonu işlevi bile taşımayan Meclis’in bir anlamı kaldı mı yığınların gözünde? RTE’nin tek emriyle reddedilen bir yasanın tekrar oylandığı o meclisin? Sorsanız yok diyecekler ama yine de oraya girmenin faziletlerini kitlelere anlatmaktan geri durmazlar.

İşçi sınıfının, emekçilerin ve Kürt halkının ferasetine güvenmeyenler, siyaseti yalnızca sandık ve burjuvazinin ahırından ibaret addediyorlar. O yüzden de bu “sıkışmışlık” içinde çıkış yolu diye dönüp dolaşp “burjuva muhalefetin” kapısını çalıyorlar. Üstelik “sandık güvenliği için ittifak” çağrısı yaptıkları seçimlerin bir daha yapılp yapılmayacağı da, Meclis denen o boş kabuğun varlığını sürdürüp sürdürmeyeceği de net değil artık.

Mevcut krizden çıkış yok mu? Var elbet. Emekçiler açısından çıkış yolu, düzenin yıkılmasından geçiyor. Sokaklara bakın! İşçi sınıfının, kadınların, gençliğin, Kürt halkının, yoksul kitlelerin, işsiz yığınların bu yolu çoktan tuttuğunu göreceksiniz.

Birleşik devrimin toplumsal güçleri devrim istiyor ve devrim yollandalar! Zafere, bu yoldan ve mutlaka ulaşılacak!

16 Nisan 2021

İŞÇİ FAALİYETİNİN BİRLEŞİK ODAĞI

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), Boğaziçi öğrencilerinin ateşlediği, işçi ve gençlik eylemlerinin tırmanışa geçtiği bir atmosferde ilan etti kuruluşunu. Dinci faşizme tepkilerin patladığı bir dönemde, tam “buradayız, tarihsel sorumluluğumuzun farkındayız” denmesi gereken bir dönemde çıktı kavga sahasına. Etkisi bu yüzden büyük oldu.

Kuruluşunu duyurduğu günden beri adım adım ilerliyor. Henüz yetersiz, ama iddialı ve kesintisiz adımlarla yürüyor. Önemli olan da bu. Sürekli yürümek, sürekli üretmek... Birleşik devrimin birleşik örgütlenmelerini yaratmak.. İlmek ilmek örülen mücadeleyle birleşik devrimin odağı olarak belirginleşmek... Faşizmi yıkma görevini önüne koymuş devrimci bir birlik olarak, bizzat bu zorlu mücadele içinde siper yoldaşlığının ötesinde yoldaşlaşmayı yakalayan güçlü bir birleşik devrimci odak meydana getirmek...

Önümüzde başarıya ulaştırmamız gereken bir devrim var. Katetmemiz gereken zorlu bir yol, üstesinden gelmemiz gereken görevler ve sorunlar var. Bu görevlerin en önemlilerinden biri, hiç şüphesiz birleşik işçi faaliyetinin yaratılmasıdır. Zira sınıf içindeki ayrı ayrı faaliyetlerimizin tek merkezde birleşmesi, (bir “örgütler koalisyonu” değil, bir birleşik merkez), hiç kuşkusuz birleşik devrim için muazzam bir atılım yaratacak.

Birleşik bir işçi faaliyetini nasıl örebiliriz, nasıl örmeliyiz? BMG olarak sınıf içindeki ortak etkinliğimiz nasıl olacak? Bu faaliyet, genel olarak işçi sınıfı hareketi ile nasıl ilişkilenecek?

Halihazırda sürmekte olan ve gittikçe yayılma eğilim taşıyan işçi grevleri, direnişleri ve eylemleriyle ilişkilene, gerek tek tek bileşenler şeklinde, gerek BMG olarak ortak kimlikle belirli bir düzeyde gerçekleşiyor. Bu faaliyetin süreklileşmesi derinlik kazanması oranında bir etki alanı yaratacağı kuşku götürmez.

Bu etki alanı, faaliyetin sürekliliği oranında genişleyecek, bir çekim alanı oluşacaktır. Ama etki alanını asıl olarak artıracak şey, BMG'nin bir “siyasal koalisyon” olarak değil, birleşmiş bir yapı olarak davranabilmesinden geçmektedir. “Siper yoldaşlığından öte, yoldaşlaşma” derken kastettiğimiz mesele budur. Böyle bir örgütlenme, BMG bileşenlerinin günlük çabalarını merkezileştirmeye, bir düzene sokmaya, enerji ve

imkan tasarrufu sağlamaya yarar ve tüm bu özellikleriyle, faaliyetin etki alanını katbekat artırır.

Birleşik işçi faaliyeti olarak BMG'nin işçi cephesi, kuşkusuz siyasal bir kimliğe sahip olacaktır. Eşyanın tabiatı gereği böyledir bu. Tıpkı tek tek bileşenlerin bu alandaki faaliyetlerinin belirli bir siyasal kimliğe sahip olması gibi... Fakat işçi hareketinin kendisi bu "siyasal kimlikle" sınırlı bir faaliyetle büyütülemez, güçlendirilemez. Tam tersine, bu türden bir çalışma, sınıf hareketini küçük parçalara bölme, dar bir kalıba sokma yanlısını yaratır.

Bugün sınıf hareketi, tüzel kimlikler dahil, pek çok dar örgütsel yapılara bölünmüş, ayrılmış durumda. Sadece proleter devrimci eğilimler değil, hemen her siyasal eğilim, kendi meşrebine uygun şekilde büyüklü küçüklüğü işçi örgütleri (sendikalar, dernekler, birlikler vb.) kuruyor. Bu halyle sınıfın bizzat kendisi, irili ufaklı örgütlere ayrışıyor, genel işçi hareketi dar kalıplara hapsediliyor. Birleşik faaliyetten bağımsız, sınıf hareketine temel yaklaşım ile ilgili bir durumdur bu. İşçi alanında yürütülen faaliyetin temel meselelerinden biridir.

İşte bu noktada BMG'nin işçi faaliyetinin diğer yönü, genel sınıf hareketi ile ilişkilene biçimi sorunu karşımıza çıkarıyor.

Sınıf hareketini kendi siyasal faaliyetimizin dar sınırlarına hapsedmeye çalışmak yerine, genel sınıf hareketinin bir parçası olan örgütlü siyasal işçi faaliyetinin, mümkün olan en geniş işçi kesimini kendi görüşlerine kazanması çabasıdır doğru ilişkilene biçimi. Bu noktanın altını kalın çizgilerle çizelim. İşçi sınıfı hareketinin tek tek tüm siyasal işçi örgütlenmelerinden ve onların toplamından çok daha geniş olduğu asla unutulmamalı; genel faaliyet bu genişliği içinde ele alınmalı. Bu yapısına uygun örgütsel biçimler (ki bizzat pratik hareket bu biçimleri sık sık karşımıza çıkarıyor) desteklenmeli, güçlendirilmeli. Örgütlü siyasal faaliyet ancak bu ilişki biçimi temelinde verimli sonuçlar yaratacaktır.

Buradan kolaylıkla anlaşılacağı üzere, genel işçi sınıfı hareketi, en geniş işçi kesimlerini kucaklayacak örgütlere ihtiyaç duyuyor. İşçi konseylerine, komitelerine, meclislerine gereksinim duyuyor hareket. Genel hareketin üzerinde yükseleceği örgütsel biçimler, öz olarak bu tarz örgütlerdir. Her tür siyasal örgütlü faaliyet, ancak bu genel hareket içinde bir güç ve anlam kazanır. Deyim uygunsa, siyasal örgütlü güçler balık ise, genel hareketin örgütsel formları deniz olmalıdır. Sınıf bilinçli örgütlü işçilerin faaliyeti, ancak bu ölçekteki geniş işçi örgütleri içinde bir anlam kazanır.

Sınıfın genel hareketi, tek tek ve birleşik halde hepimizi katbekat aşan işçi yığınlarını kucaklayan bu tarz örgütlülükler eliyle yürütülen ha-

rekettir. Böyle bir hareket, buna uygun örgütsel araçlarla birlikte gelişir, güçlenir. Yani en geniş işçi kesimlerini kucaklayacak, onların iradesini doğrudan yansıtacak, her tür bürokratik engelden kendini kurtarmış, doğrudan demokrasi temelinde işleyen konsey, meclis vb. taban örgütleriyle...

BMG, bu türden işçi örgütlenmelerine güç katar ve önünü açmaya çalışırken, işçi kadrolarımızın ortak merkezi faaliyetiyle sınıf hareketi içinde bir devrimci odak yaratılmalıdır. Hiç kuşkusuz böyle bir devrimci odak, siyasal bir taslak etrafında çalışma yürütecektir. Ve bu, en başa devrimi koyan, devrimci bir mücadele hattını temel alan taslak olmalıdır.

Birleşik işçi örgütlülüğü, asıl ağırlığını işçi konseylerinin yaratılması ve güçlendirilmesine verirken, hiç kuşkusuz, tüm sendikalara, tüm derneklere, tüm işçi havzalarına, işletmelere enerjik bir şekilde yönelmelidir. Birleşik enerjimiz, böylesine devrimci şartlarda güçlü etkiler yaratacak, verimli sonuçlar doğuracaktır.

Sınıf faaliyetinde Birleşik Mücadele Güçleri'nin önünde böylesine zorlu pratik bir görev var.

17 Nisan 2021

ÇÜRÜME VE DAĞILMA

Elleri ayakları birbirine dolandı. Bir dedikleri diğerini tutmuyor. Gün içinde söylediklerini akşama yalanlar hale geldiler. Nereye dönseniz rüşvet, çürüme, yozlaşma; nereye baksanız dinci faşizmin “sonradan görmeler”inin içinde yer aldığı bir “skandal”...

Korkunç bir çürüme tüm siyasal toplumsal yapıyı sarmış. Bütün bağlar hızla kopuyor. Yapı çözülüyor, dağılıyor.

“Gri pasaport skandalı”nı alın mesela. Bir bütün olarak parti ve devlet, insan kaçakçılığı işini organize ediyor. Öyle devlet görevi, casusluk vs. meseleleri değil. Doğrudan parayla insan kaçakçılığı yapılmasından bahsediyoruz.

Evet, genel olarak sınırlarda gerçekleşen “sınır insan kaçakçılığı”na, o bölgede görevli güvenlik ve kamu bürokrasisi bir şekilde “bulaşır”. Rüşvet alır, göz yumar... Kara ve deniz sınırlarında bu türden olaylar, herkes için vakayı adiyedir. Genel olarak bilinir, kabullenilir.

Bunun dışında çok yüksek paralara devlet bürokrasisinden pasaport ve kimlik temini de bildik durumdur. Tüm bunlar, burjuva devletin olağan/kabul edilebilir çürümüşlük sınırlarında gerçekleşen olaylardır. Fakat bizzat parti kadrolarının, belediye ve valiliklerin, bir bütün olarak devletin (ve kuşkusuz dinci faşist iktidarın), para karşılığı insan kaçakçılığını organize etmesi, apayrı bir çürümüşlük düzeyidir. Gri pasaport (hizmet pasaportu) skandalının asıl önemli kısmı budur. Kuşkusuz bu kaçakçılığın, bizzat Avrupa’ya “dinci çetelerin sızdırılması” bağlantısı da çıkacaktır ilerde. Ama asıl kısım, bütün bileşenleriyle bir iktidarın ve devlet aygıtının bir dizi kesiminin bizzat insan kaçakçısı olmasıdır.

Ya da kamuoyuna yansıyan lüks otolarda uyuşturucu partileri... araba bagajlarından çıkan para balyaları... yahut basit bir korumanın saçıp savurduğu para demetleri... ve daha sayamayacağımız denli çok “şok edici” görüntü ve haber... Üstelik tüm bunlar, sadece “alt düzey” kişilerin, deyim uygunsa “dinci faşizmin ayak takımının” afişe olan sınırlı densizlikleri. Buz dağının görünen küçücük kısmı.

Muazzam bir soygun ve talan düzeni söz konusu. 17-25 Aralık’ta ortalığa saçılanlar ve meşum “5’li çete” meselesi zaten malum. Tekrarlamaya gerek yok. Onun dışında deprem için toplanan yardımların talanı;

bir bakanın ihale ile eşinin şirketine milyonlar aktarması; bakanların bir kısmının zaten doğrudan “işadami” olarak şirketler/işletmeler sahibi olması; ya da RTE ve ekibinin uykularını kaçıran şu meşhur “128 milyar dolar” hikayesi...

Çürüme ve yozlaşma, kapitalist sistemin genetik kodlarına işlidir normalde. Lenin, emperyalizm için boşuna “çürüten, asalak kapitalizm” demedi. Fakat ömrünün sonuna ilerleyen her sömürü sistemi, bu çürüme ve yozlaşmanın korkunç derecede boyutlanmasını yaşar. İktisadi ve siyasi toplumsal yapının çözülüş ve dağılıp dönemidir söz konusu olan. Ve böylesi dönemler, tam da kendilerine uygun “temsilciler” yaratır. Tıpkı bugün, varlığı bir estetik zevksizlik, sonradan görmelik, dayanılmaz bir seviyesizlik, kültürsüzlük, ahlaksızlık ve nihayetinde her tür “değer”den hızla kopmak olan mevcut dinci faşist iktidar ve onun eteklerinde taşıdığı güruh gibi!

Bu çürüme ve yozlaşma öyle boşlukta asılı durmuyor. Onu yaratan ve besleyen kapitalist üretim ilişkileriye, yine aynı ilişkilerin yarattığı ve her adımda keskinleştirdiği sınıflar savaşı, “yukarıdaki” bu marazı genelleştirir, sistemin çözülme ve dağılma dinamiklerini harekete geçirir. Savaşım keskinleştikçe yönetme yeteneğini daha çok yitirir “yukarısı” ve kendi iç kavgası daha bir denetlenemez, belirli bir düzeyde tutulamaz olur.

Bugün düzenin, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın yaşadığı süreç tam olarak budur. Her adımda ayakları birbirine dolanıp duruyor. Bu durum bizzat nesnel devrimin gücünden, sınıflar savaşının inanılmaz sert koşullarından kaynaklanıyor. Bu koşullarda dinci faşist iktidar ne eskisi gibi devam edebiliyor, ne de yöntem değişikliğine gidebiliyor. Devrimci kriz, “ekonomik ve siyasi krizin bileşimi” olarak derinleştikçe, devrimin güçlü baskısı altındaki karşı-devrim cephesinin “iç uyumu” bozuluyor.

Sermaye cephesinin iç çelişki ve çatışmaları, “paylaşım kavgaları”, bunların ifadesi olarak iç politik mücadeleler tüm örtülerden sıyrılarak keskinleşiyor. Tam da karşı-devrim cephesi, emekçiler karşısında tüm burjuva güçleri bir araya getirip toparlamak gerektiğini düşünüyorken, burjuva sınıfın bu iç parçalanmışlığı, bizzat emekçi sınıfların yükselen baskısının da etkisiyle, derinleşiyor. Devrimin baskısı, karşı-devrim cephesinde bir “birleşme ve dağılma” salınımı yaratır. Baskı arttıkça dağılma ağırlık kazanır. Karşılaştığımız manzara tam da budur.

Bu yara artık fitil tutmaz. Sermaye cephesindeki güçleri bir araya getirmek adına, kendi içindeki krizi çözmek adına dinci faşizmin attığı her adım, yeni ve daha sarsıcı krizlere neden oluyor. Politik arenanın tek değişmez gerçeği “krizdir” artık. Her şey, her yönelim, her adım, her “niyet beyanı” bir şekilde bir dizi krizi tetiklemektedir.

Koşulların devrimciliği böyle bir şey. Tüm “ara çözümler”, tüm “uzlaşma umutları” bizzat burjuvazinin kendisi tarafından geçersiz kılınıyor. Devrimci mücadelenin, zora dayalı devrimin önündeki bu tarz engeller bizzat sermaye sınıfının temsilcileri eliyle “temizleniyor”.

Tekrarlamakta fayda var. Çürümenin ve dağılmanın bu düzeye gelişi, devrimin nesnel gücünün göstergesidir. Bu düzen iliklerine kadar çürüdü. Çöküyor. Çöküş artık dağılma düzeyine ulaştı. Ama kendi kendine yıkılıp gitmeyecek. Tüm toplumun gözeneklerini tıkayan, onu çürüten bu “ceset” zora dayalı bir devrimle kaldırılıp atılmak zorunda. Aksi halde çürüme tüm topluma yayılacak. Sistemin kendini reforme edebileceğine inanan ya da kendiliğinden göçüp gitmesini bekleyen herkes, topluma yayılan bu çürümeden, katlanılan acılardan sorumludur.

Sermaye egemenliğinin bir biçimi olarak dinci faşizm, emekçi yığınların devrimci mücadeleleri ile havaya uçurulmak zorunda. Bunalım her geçen gün olgunlaşıyor. Düşman cephesi karışık. Dağılıyorlar.

Devrim güçleri kararlı bir şekilde ileri atıldığında milyonlarca emekçi açılan bu yoldan zafere yürümesini bilecektir.

19 Nisan 2021

“UKRAYNA GERİLİMİ”NİN TARİHSEL ARKA PLANI

Hikaye uzun. Sovyetler Birliği ve sosyalist blokta karşı-devrimci gösterilerin, bizzat yönetimdeki karşı-devrimci kliklerce önünün açıldığı ‘89-’91 karşı-devrimlerine kadar uzanıyor.

Bu kliğin başındaki Gorbaçov’un “Avrupa Evi” türünden (bugün de Rusya’daki liberaller tarafından ateşli bir şekilde savunulan) zevzeklikleri ve “dışa açılma”, “yeniden yapılanma” süslü sözleriyle hayata geçirilen politikalar sonucu sosyalist blok adım adım dağılmaya sürüklenirken, emperyalistler “Gorbi”nin sırtını sıvazlayıp, “NATO, Oder-Neisse hattından doğuya bir milim bile genişlemeyecek” güvenceleri veriyordu.

Sovyetler 1991’de, anayasaya aykırı şekilde dağıtıldı (çözüldü). 1993’te Halk Meclisi’nin Yeltsin yönetimine direnişi, bizzat Clinton’ın teşvik ve yönlendirmesiyle tank ateşiyle kana boğuldu. Askeri zor kullanarak parlamento dağıtılmış oldu. Karşı-devrimci yönetimler, kapitalist restorasyon yolcuları, emperyalist “batı” tarafından akla gelen tüm araçlarla desteklendi. Komünistlerin direnişleri kırıldıktan, iktidar tümden emperyalizmin işbirlikçileri tarafından ele geçirildikten sonradır ki, özellikle Almanya’nın ısrarları ile Avrupa Birliği ve NATO’nun doğuya doğru genişlemesi gündeme geldi.

1999’da Çek Cumhuriyeti, Macaristan ve Polonya NATO’ya katıldı. Oder-Neisse (Almanya-Polonya sınırı) bir milim bile geçilmeyecek sözü unutulmuştu. Rusya bunu hatırlattığında “bu sözü biz Sovyetler Birliği’ne verdik, ama şimdi böyle bir devlet yok” diyecek kadar ikiyüzlüydüler!

1996’da KP lideri Züganov karşısında seçimleri kaybetti Yeltsin. Ama ABD açık bir şekilde müdahale etti, bariz seçim hileleri yapıldı ve başkanlık koltuğuna yine Yeltsin oturdu! Yeltsin dönemi Rusya’nın tam bir çöküş yaşadığı, ekonominin sosyalist yapısının paramparça edildiği, yağmalandığı dönemdi. Emperyalistler bu yıkım ve yağma hareketinin bizzat içindeydiler. IMF zaten işin başındaydı.

Öte yandan yıkıma uğrayan ülke, emperyalistler için parçalanıp yutulması, basit bir uydu devlete dönüştürülmesi gereken bir ülke konumundaydı. Bu aşağılayıcı tavır ve korkunç iktisadi yıkım (ki o dönem kelimenin gerçek anlamında açlık baş göstermişti kentlerde, milyonlarca

insan yiyecek bulamaz durumda sokaklara düşmüştü), tabanda yükselen tepkileri, devlet mekanizması içinde gittikçe belirginleşen bir direnişi doğurdu. Putin, tam bu dönemin ürünü olarak önce başbakan yardımcılığına (1997), ardından başbakanlığa (1999) ve aynı yıl sonunda Yeltsin'e görevden el çektirilmesiyle (istifa etmişti) vekaleten başkanlığa getirildi. O tarihten sonrası, Rusya'nın bu "dağılma dinamikleri"nin durdurulması, ordunun güçlendirilmesi ve ülkenin yeniden güçlü bir konuma yükseltilmesi tarihidir.

1990'daki sözlerini "unutan" emperyalistler, 99'daki genişlemenin devamını 2004 yılında getirdi. NATO o yıl Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya ve Slovenya'yı bünyesine kattı. 2009'da Arnavutluk ve Hırvatistan, 2017'de Karadağ ve 2020'de Kuzey Makedonya, NATO üyesi yapıldı. Böylece batı ve kuzeyden Rusya'yı çevrelemiş oldu. Hiç kuşkusuz burada Belarus sorunu vardı. Rusya ile "Birlik Devleti" görüşmeleri yapmaktaydı. Onu düşürmek için çok uğraşıldı. Geçen yılki seçimler ve sonrası biliniyor zaten.

Rusya'nın güneyden kuşatılması için iki ülkenin daha NATO tarafından yutulması arzulanıyordu: Ukrayna ve Gürcistan. Meşhur "renkli devrim"lerin bu iki denek ülkesi, bir şekilde NATO'ya üye yapılarak, Rusya'nın bizzat Karadeniz'den de kuşatılmasını tamamlamak istiyordu emperyalistler. Ama Rusya, Yeltsin döneminin Rusyası değildi. Ordusunun modernizasyonunu büyük oranda tamamlamış, IMF borçlarını zamanından önce ödeyerek onu kapı dışarı etmiş, Çeçenya savaşını bitirmiş, belirli oranda kendini toparlamış bir Rusya idi.

Referandumla bağımsızlıklarını ilan etmiş olan Abhazya ve Güney Osetya'yı güç kullanarak tekrar Gürcistan'a bağlamak için 2008'de harekete geçti Saakaşvili yönetimi. NATO, İsrail, "turuncu devrimin" Kiev'de iktidara getirdiği Yuşçenko yönetimindeki Ukrayna, aktif bir şekilde destekliyordu Gürcistan'ı. Türkiye Gürcistan askerlerini eğitiyor, askeri yardım yapıyordu. Osetya'ya saldırı Gürcü birlikleri. Rusya harekete geçti. Savaş 4 gün sürdü. Bu savaşta Rusya, Gürcistan limanlarının ablukaya alınması yoluyla Türkiye ve NATO yardımlarının ulaşmasını da engellemişti. Gürcistan, yenilgiyi kabul etti. Bu, aynı zamanda NATO'nun da yenilgisiydi. Emperyalistler, planlarını ertelemek zorunda kaldılar, geri çekildiler.

2002'de NATO-Ukrayna Eylem Planı imzalanmış, üyelik için bir çerçeve oluşturulmuştu. Ama Ukrayna'daki Rus nüfus, onların seçimlerdeki ağırlığı, Rusya ile Ukrayna arasındaki güçlü iktisadi, siyasi ve kültürel ilişkiler engel oluyordu bu sürece. Ukrayna'da bizzat emperyalistlerin örgütlediği kitle eylemleri üzerinden (89-91 karşı-dev-

rimleri döneminden beri adına “renkli devrim” dedikleri şey özünde buydu hep) “turuncu devrim” ile Yuşçenko ve ekibini başa getirdiler. Böylece emperyalizme tam entegrasyonu (tam ilhakı) sağlayacak kadrolar iktidara taşınmış oldu.

Ne var ki işler yolunda gitmedi. Yuşçenko ve Timoşenko, gırtlığına kadar yolsuzluğa batmış bu “Batı’nın elemanları”, birbirlerine düştüler. Sonrasında seçimleri kaybettiler. Yanukoviç yönetimi kazandı seçimleri.

Derler ki, Hitler “Avrupa Ukrayna’dan başlar” buyurmuş. Burjuva jeopolitikçiler pek sever bu tarz “karşıt konumlanış” üzerinden tarihi ve siyasi okumaları! ABD-NATO emperyalizminin politik aklının da bu geleneğe göre işlediğinden kuşku duyulmasın. Şu an gündemde olan “Avrupa’nın Savunucusu” tatbikatının planlarıyla Hitler Almanyasının 22 Haziran 1941’de SSCB’ye saldırarak hayata geçirdiği “Barbarossa Harekati”nin planlarını karşılaştırın, aradaki korkunç benzerliği göreceksiniz.

Sonuçta ABD-NATO emperyalizminin “jeopolitik kafası” da, Ukrayna’nın mutlaka “Avrupa’ya dahil edilmesi” yönünde çalışıyor. İşte bu akıl, 2014’de, Yanukoviç yönetimini devirmek için korkunç suçlar işleyerek darbe tezgahladı. Adına “Maydan (Meydan) Devrimi” dediler. Oysa bu, her tür propaganda aracının devreye sokulduğu, paralı Gürcü keskin nişancılarının kullanıldığı, Kiev’in neo-Nazilerinin silahlandırıldığı, dönemin ABD yetkilisi Nuland’ın deyiimiyle “5 milyar dolara mal olan bir operasyon” ile becerdikleri bir faşist darbe idi.

Bu faşist cunta, Rusya’yı yasakladı (ülke nüfusunun yüzde 20’si Rus idi); Sovyet döneminin simgelerini kullanmayı suç saydı; Nazi işgal döneminin işbirlikçilerini ulusal kahraman ilan etti; sokaklarda terör estirdi; komünist partisini yasakladı; Rusya’ya yakın duran burjuva vekilleri bile hırpaladı; Rus nüfusun yoğun olduğu doğu bölgelerinde işi kitle kıyımına vardırırdı.

Donbass bölgesindeki karşı çıkış, bu yönelime tepkidir. Ki Rus ağır-lıklı nüfus sadece Donetsk ve Lugansk’ı değil, Harkov’dan Odessa’ya kadar olan geniş bir alanı kapsar. Donetsk ve Lugansk, bunun küçük bir kısmıdır yalnızca.

O faşist terör döneminde Hakrov’da, Donetsk ve Lugansk’ta, Mauripol’de, Odessa’da, Kırım’da... Kiev’deki cuntayı (“Maydan darbesini”) tanımadıklarını ilan eden yerel tepkiler başladı. Barikatlar kurdular. Faşistlere karşı kendilerini korumaya aldılar. Kırım, 2014’te referandum yaptı ve yüzde 97 gibi bir oranla Rusya’ya katılma kararı verdi. (Rusya ilhak etti deniyor, yanlış. Kırım, Rusya’ya iltihak etti yani katıldı.)

Faşist Kiev birlikleri Mauripol’de barikatları zırhlı araçlarla geçti,

terörle kenti sindirdi. Odessa’da barışçıl gösteri yapan insanları, sendika binasını ateşe vererek diri diri yaktılar; yangından kaçanları baltalarla parçaladılar. Harkov’daki direnişi ezdiler. Ama Donetsk ve Lugansk halkı, komünist güçlerin örgütlemesiyle başarılı bir direniş sergiledi. Uluslararası komünist dayanışma gelişti. Rusya, sınırdan yoğun yardımlar gönderdi. Kiev’in faşist birlikleri zorlu çatışmalarla püskürtüldü.

Bu iki bölge, Sovyet yönetimi ilan ettiler. Donetsk Halk Cumhuriyeti (DNR) ve Lugansk Halk Cumhuriyeti (LNR) kuruldu. Daha sonra bu iki cumhuriyet “Yeni Rusya” (Novorossiya) adıyla bir birlik oluşturdular.

“Ukrayna gerilimi” dedikleri güncel durumun kısa tarihsel serüveni böyle. Yarın da bu “tarihsel arka plan” üzerinde yaşanan son gelişmeleri ele alalım.

20 Nisan 2021

RUSYA BLÖF MÜ YAPIYOR?

“Rusya sınıra her türden askeri malzeme ve araç sevkiyatı gerçekleştiriyor. Mobil hastanelerden savaş teçhizatlarına çok ciddi bir hareketlilik görüyoruz. Bunun kaygı verici olduğu çok açık. Bu kadar fazla sayıda askeri bir yere topladığınızda bir kıvılcım çıkma olasılığı daha fazla olur.”

Bu sözler AB Yüksek Komiseri Borell’e ait. Kuşkusuz Borell, tatbikat bahanesiyle kuzeyde, batıda ve güneyde kaç NATO askerinin Rusya sınırına yığıldığını es geçiyor! Çok sayıda ABD savaş uçağının Polonya’ya yığıldığı, Baltık cumhuriyetlerinde artırdıkları yığınakları vs. konularında konuşmamayı yeğliyor.

Benzer açıklamaları artık gün aşırı bütün AB yetkililerinden, ABD-AB emperyalistlerinden ve NATO’dan duyuyoruz. Bunun ötesinde eski “soğuk savaş dönemi”ni gölgede bırakan “casus oyunları” aldı başını gidiyor. Her gün bir ülke “casusluk” gerekçesiyle Rus diplomatları “persona non grata” ilan ediyor. Rusya karşılık veriyor. Gerilim, gerilim, gerilim... (Bu arada, dikkate değer bir şekilde, Rusya’ya “posta koyan” hemen her ülkenin bir ticari işi, bir ihalesi vb. bir anda ABD tekellerine veriliyor, o da ayrı mesele!)

Rusya, sınıra bu denli yığınak yaparken salt blöf mü yapıyor? Bu korkunç yığınak sadece caydırmak için mi? Gelin biraz yakından bakalım.

“Eğer vazgeçersek parçalara ayrılırız. Müttefikimiz yok. Dayanmak zorundayız.” Bu sözler, bundan birkaç yıl önce yine “Ukrayna gerilimi” dolayısıyla Putin tarafından sarfedilmişti. Net, kesin ve keskin bir ifade! Neyle karşı karşıya bulduklarının bilincinde olduklarını açığa vuran bir ifade...

Rusya, “Ukrayna sorununu” doğrudan kendi varoluşsal sorunu olarak görüyor, burası çok açık. Blöf yapmıyor. Dün çok genel hatlarıyla aktardığımız tarihsel arka plan, aslında bu durumu apaçık ortaya koyuyordu. Ek olarak bizzat Ukrayna’daki belli başlı tarihsel uğraklara bir göz atalım. O zaman Ukrayna’nın bu kapışmada nasıl kritik öneme sahip olduğu daha net görülecektir.

Ukrayna ile NATO çerçeve anlaşmasının, Leonid Kuçma döneminde, 2002’de imzalandığını söylemiştik dün. Görece “orta yol” politi-

kası güden Kuçma dönemi, henüz emperyalistlerle Rusya arasındaki gerilimin su yüzüne vurmadığı dönemdir. Kuçma'nın başkanlığının son iki yılında başbakanlık görevini "Rusya yanlısı" Yanukoviç yaptı.

Rusya kendini toparladıkça Ukrayna'daki ağırlığını artırdı kuşkusuz. AB (ve ABD) ile Ukrayna üzerindeki gerilim yoğunlaşmaya başladı. 2004 başkanlık seçimlerini Yanukoviç kazandı. Emperyalistler derhal harekete geçti. Soros'un "Açık Toplum"undan Washington'ın NED'ine, AB fonlarından Kiev'in "oligarklarına" hepsi elbirliği ile seçimi kaybeden Yuşçenko taraftarlarını "seçim hilesi" protestolarına yönlendirdiler. "Turuncu devrim" böyle kotarıldı. 2006 parlamento seçimlerini Yanukoviç'in partisi kazandı. Başbakanlık görevi sırasında başkan Yuşçenko ile sorunlar yaşandı haliyle. "Ukrayna Krizi" patlak verdi. Erken seçimden yine birinci parti olarak çıktı, fakat başbakanlık görevi Avrupa'lı emperyalistlerin gözdesi Timoşenko'ya verildi.

Yanukoviç, 2010'daki başkanlık seçimini de kazandı. Ama bu sefer karşı cephe, yolsuzlukların ayyuka çıkması, Timoşenko'nun bizzat Yuşçenko tarafından hapse atılması vb. ile dağılmış durumdaydı. Başkanlığa engel olamadı "Batı" cephesi. Ne ki bu, hedeflerinden vazgeçtikleri anlamına gelmiyordu.

Otuz yıl önce, sosyalizmi yıkarak güle oynaya kapitalist üretim ilişkilerini geliştirebileceklerini sanan karşı devrimcilerin elinde, şimdi ekonomik olarak büyük bir kriz içindeki Ukrayna vardı. Sosyalizmi yıkmışlardı ama burjuva düzeni de oturtamamışlardı. Elde, araftaki bir ülke kalmıştı. Bir taraftan IMF, 17 milyar dolarlık kredi için AB ile anlaşmanın imzalanmasını için bastırıyor; Rusya diğer taraftan gaz fiyatlarında indirim ve ekonomik yardım için 1 Ocak 2010'da yürürlüğe giren "Gümrük Birliği"ne dahil olmasını istiyordu. Ülke nüfusunun bölünmüşlüğü, "dışarıdaki" bu iki zıt kutbun çekim alanının yansıması gibiydi. Adım adım yıkıma giden ülke, iki karşıt kutup tarafından çekiştiriliyordu.

Örneğin 2013 sonlarında, İngiliz emperyalizminin resmi sesi BBC, Ukrayna liderinin tartışmalı Moskova gezisi başlığıyla geçiyordu haberi. "Ama Ukrayna'da AB yanlısı protestocular, (siz bunu AB emperyalistleri olarak okuyabilirsiniz b.n.) Yanukoviç'in Kiev'i Rusya liderliğindeki Gümrük Birliği'ne sokacak bir anlaşmayı imzalamasından korkuyorlar. ... Rusya önderliğindeki bu birlik halen Belarus ve Kazakistan'ı da içeriyor. Ancak AB yanlısı protestocular, birliği Sovyetler Birliği'nin çağdaş uzantısı olarak görüyor." (abç) diyordu.

Tüm emperyalist camia, elbirliği içinde bir an evvel Yanukoviç'in devrilmesi için çalışıyordu. Kiev, bu "Gümrük Birliği Anlaşması"na dahil olmamalı, AB ile anlaşma imzalamalıydı. Aksi halde Ukrayna'yı yutma

umutları suya düşerdi. Ve daha kötüsü, Rusya'nın parçalanması ve düşürülmesi umutlarının bir başka bahara kalması anlamını taşıyordu. Bütün güçleriyle yüklendiler. Ünlü "Maydan Devrimi" işte böyle, dünya emperyalizminin muazzam acımasızlıkla kotardığı bir operasyonundan başka bir şey değildi.

Faşist darbe sonrası Kiev'de iktidar, neo-Nazi çeteler eliyle, "Batı"nın eline geçmişti. Ama onca emperyalist destek, ekonomik krizin üstesinden gelmeyi sağlamadı. Tam tersine. Ukrayna, kelimenin gerçek anlamında iflase sürüklendi. Geniş yığınlar, "Batı özgürlüklerini" ve "demokrasiyi" Banderistlerin (Nazi'lerin işbirlikçileri) vahşi terör eylemleriyle tattılar. Yahudi düşmanlığı, yabancı düşmanlığı aldı yürüdü. Ülke, birkaç soyguncu yeni yetme zengin ("oligarklar") tarafından iliklerine kadar sömürüldü, paramparça edildi. Bugünkü komedyen eskisi başkan Zelensky de bir "oligark"ın kuklasından başka bir şey değil. Ya da bir önceki başkan Poroşenko'nun kendisi bir "oligark" idi! "Oligark" eski Sovyet topraklarında kol gezen hırsızların ortak adıdır.

İşin aslı, emperyalistlerin derdi ne demokrasidir, ne de şu anki mevcut haliyle darmadağın olmuş Ukrayna ekonomisinin düzelmesi. O, ikinci plandaki bir hikayedir. Şu an için önemli olan, Ukrayna'yı tümünden mideye indirerek Rusya'nın kuşatılması amacının gerçekleştirilmesi. Çünkü, emperyalist sistem için tehdidin büyüğü orada idi. Pastanın büyüğü de oradaydı...

Soruna bu pencereden bakınca, Moskova'nın sorunu bir "varoluş sorunu" olarak görmesi, yerli yerine oturuyor. Putin'in yukarıda aktardığımız sözleri de anlam kazanıyor.

Evet, mevcut haliyle "Ukrayna sorunu", Rusya açısından bir "varoluş" sorunudur. Bu nedenle muazzam bir askeri yığınak yapmakta, Karadeniz'e Hazar'dan donanma güçlerini getirmekte, dört başı mamur bir savaş hazırlığı yapmakta.

Rusya'nın bu yığınağı, her şeyden önce Ukrayna'yı sahaya süren ABD-AB emperyalistleri ve NATO'nun bir çılgınlık yapmasının önünü almak. Tek kelimeyle caydırmak. Ama ola ki bir savaş patlarsa büyük bir kuvvetle Ukrayna birliklerini ezip kısa sürede çatışmaları bitirmek. Patruşev'in (ve Lavrov'un) "savaş çıkarsa Ukrayna'nın sonu olur" sözü, üstünkörü söylenmiş bir tehdit değil. Böyle bir savaşın kuzeyde Harkov'u, güneyde Odessa'yı içine alan bir yay şeklinde tüm doğu Ukrayna'yı ko-partacağı, "batı Ukrayna'nın" Karadeniz ile hiçbir bağının kalmayacağı, Moldova sınırındaki Transnistria ile doğrudan kara bağlantısının kurulacağı, bir çocuğun bile rahatlıkla görüp kavrayabileceği bir durumdur. Ortada Ukrayna kalmaz, tamamen ikiye ayrılmış bir ülke kalır.

Tabii bu, NATO'nun resmi olarak savaşa dahil olmadığı bir senaryo için geçerli bir durumdur. Eğer NATO resmen savaşa dahil olursa, ortada üzerinde konuşulacak bir konu kalacağını sanmıyoruz. Nükleer silahların ateşlenme riskinin çok yüksek olduğu böyle bir yıkım savaşı, zaten mevcut dünyanın sonu olur.

Yarın, bütün bu gerilim ve çatışma tablosunda Türkiye'nin yerini, ABD-AB ve NATO'nun savaş hazırlıklarını ele alarak konuyu bitirelim.

21 Nisan 2021

MÜFLİS İKİLİNİN OLASI PROVOKASYONU

İşin şakaya gelir yanı yok. Her iki taraf da yoğun bir hazırlık içinde. Dün altını çizdiğimiz gibi, Rusya için sorun bir “varoluş sorunu”. Bu yüzden de açıklamalarının tonu her geçen gün sertleşiyor, hazırlıklar hızlanıyor.

Putin, “Bazı ülkelerde çirkin bir alışkanlık filizlendi: her konuda Rusya'ya 'sarmak'. Bu bir spor halini aldı. Uluslararası toplumun tüm üyeleriyle gerçekten iyi ilişkilere sahip olmak istiyoruz. Ancak birileri bu iyi niyeti zayıflık olarak algılasa, Rusya'nın buna cevabı asimetrik, hızlı ve sert olacak. ... Rusya'ya karşı herhangi bir kışkırtıcı eylem düzenleyenler, uzun süredir hiçbir şeyden pişman olmadıkları kadar pişman olacaklar.” (abç) diye emperyalistleri uyarıyordu bugün Federal Meclis'te.

Bu tehditlerin boş olmadığını göstermek istercesine sergilenen askeri kapasiteler, sıklaşan tatbikatlar, nükleer silah envanterinin ve balistik füzelerin modernizasyonu ve tabii özellikle “hava mayınlama” projeleri başta olmak üzere, hava savunma ve saldırı sistemlerinin caydırıcı gücü...

ABD gemilerinin Karadeniz'e geçeceği açıklandığında, Ruslar, “Kırım'dan uzak durun” diye çıkışıp Azak Denizi'ndeki Ukrayna limanlarını adeta ablukaya aldılar. Sık sık üst perdeden konuşan NATO, gemi trafiğine izin verilmesini talep eder hale geldi; ABD, gemilerini Karadeniz'e göndermekten vazgeçti.

Kamuoyuna pek konuşmayan Rusya Güvenlik Konseyi Sekreteri Patruşev üst üste sert açıklamalar yaptı. ABD'yi dolaylı olarak Kırım'da terörü desteklemekle suçladı, ardından Kiev'e sopa salladı: “Washington'un desteğiyle Ukrayna, güç kullanarak Kırım topraklarını kontrol altına alma planları konusundaki açıklamalarını giderek sıklaştırıyor. Ukrayna'nın yeni askeri güvenlik stratejisi, Rusya Federasyonu'nu doğrudan askeri bir düşman olarak tanımlıyor. Çatışmaları başlatma nedeni, Ukrayna'nın ABD'nin desteğiyle organize edeceği, kendi askerlerinin öleceği ve askeri araçların imha edileceği provokasyonlar olabilir.”

Washington gemi göndermekten vazgeçince, “Majestelerinin Hükmü” derhal topa girdi ve Londra'nın Mayıs ayında Karadeniz'e iki savaş gemisi göndereceğini açıkladı. Federasyon Konseyi üyesi Aleksey Puşkov, “Britanyalıların büyük kısmı, önceki askeri müdahalelerin bir-

çok can ve para kaybına mal olduğunu hatırlıyor. Bu yüzden Johnson'un, 'Ukrayna'ya destek amacıyla' Karadeniz'e iki savaş gemisini göndermeyecek tasarruf etmesi daha iyi olur" ifadeleriyle alaylı bir uyarı gönderdi.

Görüldüğü gibi emperyalistler ve NATO açıklama yapıp adım attıkça, Rusya alabildiğine sert karşılıklar veriyor. Ve tam böylesi bir ortamda, Türkiye, diğer pek çok ülkeden daha fazla müdahil oluyor olaya. O kadar ki Lavrov, ta Mısır'dan "silah satmayın" diye uyarıyor; Rus basını, Zelensky-Erdoğan görüşmesi sonrası RTE'nin "barış" söylemine "Barış için silahlar" alaylı manşetleriyle karşılık veriyor! (Zira Türkiye, Kiev'e 48 adet SİHA satmış, askeri personelini oraya göndermiş durumda.) Hatta Zelensky ile ortak açıklama metninde "Kırım'ın işgalden kurtarılması" (yani Rusya'dan geri alınması!!) için her tür dayanışmanın gösterileceği dile getiriliyor! Dinci faşist iktidarın resmen savaş ilan etmediği kaldı bir tek!

Kimilerine göre bu batağa böylesine dalmasının nedeni "Biden'in hala Erdoğan'ı aramaması karşısında 'bakın ben işinize çok yararım' mesajı vermesi"; kimilerine göre "Halkbank davasının yarattığı baskı"; kimileri için ise "yeni-Osmanlıcı hayaller"... Hangi kesimden gelirse gelsin, bu değerlendirmeler "bireyin rolü"nü neredeyse temel belirleyen olarak görüyor. Farkında olunsun ya da olunmasın, bu bakış çoğu zaman sistemin aklanmasına götürüyor.

Durumu sadece RTE ve onun "köşeye sıkışmışlığı" üzerinden açıklamaya çalışanlar, ne Türkiye'nin emperyalistlerle ilişkilerini anlıyorlar, ne de yakın tarihin gelişmelerini akılda tutuyorlar. Mesela aynı Türkiye'nin, yine aynı dinci faşist iktidar yönetiminde ve henüz dış politikada "muhteşem yalnızlık" çukuruna yuvarlanmamışken, 2008'de Gürcistan'ın Güney Osetya ve Abhazya'ya saldırısının en ateşli destekçisi olduğunu unutuyorlar. O dönem Gürcü ordusunu eğiten Türkiye idi. 45 milyon dolarlık askeri yardım yapmıştı. Ekipman ve teknik destek sunuyordu.

İşin aslı şudur. Birincisi, Türk tekelci kapitalizmi emperyalizmle çok yönlü bağımlılık ilişkisi içindedir. Türkiye bu anlamda "Batı ittifakının" bir parçasıdır. Değil "tek adam rejimi", bütün burjuva partiler bir araya gelse, kapitalist temel duruyorken "eksen değiştiremezler". İkincisi, TSK bir NATO ordusudur. Bu iki temel nokta, Türk devletinin hemen tüm hareket ve manevralarının ana çerçevesidir. Uluslararası dengelere göre içerisinde az veya çok hareket serbestisi kazandığı gözenekler mevcuttur. Duruma göre bu gözenekler genişler veya daralır. Ama bu çerçevenin dışına taşamaz.

Her burjuva rejim gibi dinci faşizmin de "kendi hırsları" var. Fakat, onun temel misyonu, bu bölgede NATO'nun mızrak ucu olarak görev yapmak. Coğrafi konumuna uygun olarak NATO'nun Rusya karşıtı ko-

numlanışına göre hareket ediyor Türkiye. Ve kuşkusuz bu “genel çıkarlarla” uyumlu kendi çıkarlarının hesabını yaparak “toprak kazanma” amacı güdüyor.

Türkiye’nin Rusya’ya karşı bir savaşı kışkırtması yeni değil. Ukrayna’dan önce Gürcistan’da bunu yaptı. Karabağ’da bunun yaptı. Suriye’de Rus savaş uçağını düşürmesi bir başka örnektir. “Türki cumhuriyetler” bölgesi, çeyrek asırdır karıştırıp durduğu bir bölgedir. Bugün FETÖ deyip durdukları şebeke, CIA operasyonlarının bölgedeki en önemli aparatıydı ve faşist devlet (buna dinci faşist iktidar da dahil) tüm bu yıllar boyunca bu şebekeyi, “Hizmet Hareketi” diyerek aktif bir şekilde destekledi, korudu, kolladı. Gerçekten de “hizmet hareketiydi”; emperyalistlerin ayak işi hizmetlerini gören bir “hareket”.

Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, ABD-AB emperyalizminin NATO vasıtasıyla yaptığı planların bir parçası olarak hareket etmektedir. Bu planlamada İngiltere özellikle öne çıkıyor. Savunma Bakanı Akar’ın son Londra ziyareti, hemen öncesinde Zelensky’nin benzer yollardan geçmiş olması, Akar’ın açıklanan resmi programında dikkat çekici “boşluklar”... tüm hepsi, MI6 (İngiliz dış istihbaratı) marifetiyle yoğun planlamalar yapıldığı şeklinde değerlendiriliyor Rus basınında. Londra’nın gölgesi Karabağ savaşına da, Libya kapışmasına da düşüyor Türkiye aracılığıyla.

Gelişmelerden açıkça görülüyor ki, Ankara’nın (özellikle TSK’nın) yönlendirilmesi, NATO planları dahilinde Anglo-Sakson merkezlerden yapılıyor. RTE birilerine yaranmak aşkıyla bu adımları atmıyor. Yukarıda işaret ettiğimiz çerçeve, ana eksen, dinci faşizmi böyle hareket etmeye sevk ettiği için atılıyor bu adımlar.

İşler henüz bir savaşa evrilmedi. NATO’nun sıkıştırma hamlelerine Rusya’nın verdiği sert ve ödünsüz karşılıklar, emperyalist cepheye bir duraksama ve temkinlilik yaratmış gibi görünüyor. Ama işin tam da bu noktasında, Kiev rejiminin tamamen iflas etmişliği, ayakta duramıyor oluşu, onu bir “maceraya” zorluyor. Benzer dinamikler Karadeniz’in bu yakasında, Ankara’da da mevcut.

Koşullar, Kiev-Ankara ortaklığını, NATO planlarını aşan, onu zorlayan; savaşa sürükleyen provokasyonlar yaratmaya sevk edebilir. Emperyalistler şimdilik yoğun baskı aşamasından ileri gitmeye karar verememiş görünürken, bu müflis ikilinin sahada yaratacağı provokasyonlar, bölgeyi bir anda cehenneme çevirmeye yetebilir.

Bölge ülkeleri işçi ve emekçileri bu savaş kışkırtıcısı rejimleri alaşağı etmediği sürece, er ya da geç, tüm bölgeyi (ve hatta dünyayı) yıkıma sürükleyecek savaşın ateşi mutlaka çakacaktır. Barış umudu, kapitalist rejimleri yıkacak olan proleter hareketlerin zaferlerine bağlıdır.

22 Nisan 2021

NAVALNY TİYATROSU 3. SAHNE

Uzun süredir vurguluyoruz. Emperyalist-kapitalist sistem çöküyor. Korkunç bir çürüme, yozlaşma, dağılma sistemin en ücra köşesine kadar yayılıyor. Burjuva dünyaya ait her şey, ama her şey muazzam bir çöküş içinde.

Çöküş, aynı zamanda ahlaksaldır. Gelecek adına, güzellik adına, yücelik adına ne varsa emek saflarında var, proleter saflarda var. Sermaye safları bir mıknaş gibi her tür çürümüşlüğü çekiyor kendi etrafına. İçinden çıkılmaz çıkar ilişkileriyle sarmalanmış bir cüruftan başka bir şey değil.

Her toplumsal olgu, tarihseldir. Hem geçici olmak anlamında, hem de tarihsel gelişme aşamalarına göre farklılıklar taşımak anlamında. Kapitalist sistem de bu kuraldan azade değil. Geçmişin kapitalist toplumu, o toplumun değerleri, o değerlerin taşıyıcısı olan bireyler, burjuva camianın temsilcileri de olsa, bugünle karşılaştırıldığında bir “aziz” kalır. Bugün artık inanılmaz bir pespayelik, çapsizlik damlıyor burjuva dünyanın temsilcilerinin paçasından.

Emperyalist merkezlerdeki çapsizlik bir yana, bu koca devletlerin, dünyanın dört bir yanında kendi “ofis boy”ları niyetine el verip desteklediği şu meşhur “muhalif liderlere” bakın mesela. Venezuela’nın Guaidó’sunu alın örneğin. Venezuela’nın birkaç milyar dolarını hempalarıyla birlikte iç eden, kendi adamları tarafından yolsuzlukla suçlanan Guaidó’yu... Yahut bir dönemlerin ünlü Gürcistan başkanı Saakaşvili’ye ne dersiniz? Hani korkudan kravatını katlayıp yiyen zat... Yahut Yuşçenko’sundan Timoşenko’suna, Poroşenko’sundan Zelensky’sine Kiev’in kuklaları? Bolivya’nın Anez’i? Belarus’un Tihanovskaya’sı ya da? Ya da son güncel örnek olarak Navalny...

Ne çok gerçek sığıştı şu Navalny tiyatrosuna. Koca bir emperyalist dünyanın ikiyüzlülüğünün belki de en saf, en pürüzsüz örneklerinden biridir bu olay.

Her şeyden önce ırkçı, yabancı düşmanı biri olan Navalny’yi “otokrat Putin’in demokrat rakibi” olarak pazarladı emperyalistler. Böylece “demokratlık” kriterlerini bir kez daha görmüş oldu bütün dünya. Ardından bu “eksik ve bozuk kumaştan” bir “muhalifet lideri” dokumaya ko-

yuldular. Dünyanın en güçlü propaganda araçları ne güne duruyor; gerçek anlamda lider vasıflı birini bulamıyorsan, eldeki güdükten bir dev yaratmasını bileceksin! Gerçekten de bütün propaganda araçlarını, diplomatik kanalları, siyasi baskı unsurlarını amade ettiler “Navalny tiyatrosu”na.

Şu meşhur “zehirlenme” olayında “Dokuz Canlı Navalny” diyerek bu komedyayı alaya almıştık: “Sözüm ona ‘muhalefet lideri’ denen bu adamın en büyük meziyeti, habire düşüp bayılması ve her bayılmasından sonra, ‘beni zehirlediler’ diye ortalığı velveleye vermesi.

Bir defasında yüzüne zehirli sprey sıkıldığı iddia edildi. İkincisinde, cezaevinde olduğu yerde bayılıp yere yığılınca “zehirlendim” diye feryat figan etti. Ama her defasında da ‘sahalara’ turp gibi döndü.

Geçtiğimiz ay, aynı tiyatroyu üçüncü kez oynamaya kalktı. Ama bu sefer biraz da organize gibiydi işler. Sibiry’a dan Moskova’ya uçakla dönerken pat diye bayılıyor ‘muhalefet lideri!’ Arkadaşları ve ailesi yanında mıydılar bilemiyoruz, ‘zehirlendi’ diye feryadı bastılar. Hemen götürüldüğü hastanenin bölge sağlık müdürü ‘kan şekeri düşmesi sonucu’ demiş bayılma hikayesine ama arkadaşları ve ailesi, bu hepsi de doktor(!) tayfa, ‘hayır olamaz’ diye koro halinde itiraz etmişler.

‘Büyük adam’ zehirlenmişti başka türlü kabul edilemezdi, yoksa tiyatro oyunu daha başlamadan biterdi. Emperyalistlerin tepki gösterebilmesi için az da olsa zamana ihtiyaç vardı. Nitekim onlar da ellerini çabuk tuttular ve karşı-devrimci tüm girişimlerin her zaman baş destekçisi olan Almanya’nın Merkel’i devreye girdi. Evladını isteyen bir ana şefkati ve merhametiyle ‘onu bize gönderin’ diye Rusya’ya ultimatomu verdi.

Rusya, bu tür tiyatro oyunlarına şerbetli olmanın rahatlığıyla, çevrilecek dolapları, muhtemelen bile bile, ‘alın sizin olsun’ deyip onu almaya gelen Alman uçağına bindirip gönderdi ‘büyük adamı.’

Alman doktorların bu tiyatrodaki rolleri çok kısa idi. ‘Zehirlenmiş’ deyip sahneden çekileceklerdi. Söyleneni yaptılar. Zehirlenmiş dediler, komada dediler, ama en sonunda ‘hayati tehlikesi yok’ diye açıklamak zorunda kaldılar. Demek ki, zehir, kahramanımız ölmesin ama dünya gündemini meşgul etsin diye verilmişti.

Peki nasıl zehirlenmişti ‘büyük muhalefet lideri’ miz? İşte ne Almanlar, ne ‘arkadaşları’ ne de ailesi buna karar verebildi. Çayına zehir katıldı diyen de var, okurlar hoş görsün, donuna zehir buluşturdular diyen de var. İç çamaşırına sahip çıkamayan adamdan nasıl ‘büyük muhalefet lideri’ oluyorsa artık!

Ya şu Ruslar çok acemiydi -oysa Putin hakkındaki rivayetler tam

tersi yönde- ya da ‘büyük muhalefet lideri’ miz yedi canlıydı! Zehirle zehirle bir türlü ölmüyor!

Bu oyunun birinci perdesinin son sahnesinde NATO Genel Sekreterinden Fransa’nın Macron’una, İngiltere’sinden Polonya’sına kadar Avrupa gericiliğinin tüm aktörleri boy gösterdi. (...)

Navalny zavallısına gelince, ülkesine döner mi dönmez mi bilemeyiz ama artık iyileşebilir!”

Ve o Navalny, tıpkı söylediğimiz gibi “iyileşti”; Almanya’dan davul zurna ile Rusya’da cezaevine yollandı. Artık oyunun ikinci sahnesi başlıyordu.

Dolandırıcılıktan hapis cezası vardı, şartlı tahliye edilmişti. Şartlı tahliye kurallarını çiğnediği için tutuklandı. Emperyalist dünyanın muazzam, ama gerçekten muazzam desteğiyle, kampanya başlatıldı. Moskova sabah akşam tehdit edildi. “Serbest bırakın” diye baskı uygulandı durdu. Kremlin tüm bunlara göğüs gerdi. Gösteriler (ki, salt Navalny destekçileri değil, mevcut iktidara karşı geniş emekçi kesimler de kendi gündemleri ile protesto eylemlerine katılıyordu) yavaş yavaş söndü. İkinci sahne kapandı.

Şu halde kamuoyunu yeniden ateşlemek lazımdı. Ve üçüncü sahne, Navalny’nin açlık greviyle başladı.

31 Mart’ta eyleme başladı “muhafif lider”. Daha haftası dolmadan emperyalist başkentlerden salvolar yükselmeye başladı: “Hayatı tehlikede, derhal serbest bırakın!” Yeni oyun böylece belli olmuştu. “Büyük adam, ülkesi için hayatını ortaya koyuyor” ve tabii “hür dünya” onu destekliyor! Moskova yönetimi yine kulak asmadı. Hatta ABD cezaevlerindeki durumlara gönderme yaparak, “sizin mahkumlardan daha iyi durumda” diye dalga geçti Beyaz Saray açıklamalarıyla. Eyleminin ikinci haftası dolduğunda artık “ölümcül durum” yaygarası başladı. Washington-Brüksel hattı, sırayla ve ısrarla “bedeli olur” diye sopa sallayıp durdu. Oysa Navalny hastaneye götürülmüştü, kontrol altındaydı. Hafta sonu bu kampanyanın sonucunda protesto gösterileri de düzenlendi.

Dört sivil doktor Navalny’i muayene etti. Herhangi bir ciddi durum tespit edemedi doktorlar. Zaten eylemin üçüncü haftası dolduğunda, Navalny açlık grevini sonlandırdı. Böylece bu sahnenin de sonuna gelindi.

Burjuva savaşlar, gerici iç savaşlar toplumsal bilinç yaratmazlar. Hiçbir şey bırakmadan akıp gider her tür burjuva etkinlik. Büyük idealleri, büyük davaları olmayanların güçlü ahlaki değerleri de yoktur. Yaşamlarını ortaya koyacakları eylemlere de girişmezler. Ne Navalny, ne de emperyalistlerin derme çatma “muhafif liderleri” böyle bir niteliğe sahiptir. Çöken, çürüyen düzenin temsilcilerinin başka türlü hareket etmesini bek-

lenemez.

İkiyüzlülüğü görüyorsunuz. Bizim gibi açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin devrimci mücadelede görkemli örneklerinin bol olduğu ülkeler açısından, bu yaygara, en hafif deyimle, komik. En ağır şartlarda, işkenceler altında bedenlerini ölüme yatıran insanların soylu eylemlerinde, aylar, mevsimler boyu aç kaldı büyük idealler uğruna. Bu büyük “demokrasi havarileri” tek kelime etmedi. Hem öyle tek kişi de değil, onlarca, yüzlerce devrimci bedenlerini ölüme yatırdığında, sessizlik fesadıyla desteklediler kendi faşist işbirlikçisi rejimlerini. Nice devrimci ölümsüzler kervanına katıldı bu eylemlerde; emperyalist başkentlerden bir fıslıtı bile yükselmedi.

Örneğin şu an ABD zindanlarında Mumia Abu Jamal ölümle pençeşiyor kalp hastalığından. Navalny için yeri göğü birbirine katan bu ikiyüzlüler, Abu Jamal’i (üstelik bir ömür haksız yere içeride tutuyor olmalarına rağmen) serbest bırakmıyorlar. Ya da Demirtaş’ı alalım. AİHM kararı var, Avrupa Parlamentosu da destek veriyor; ama Avrupa başkentlerinden, şu Navalny için çıkarılan gürültünün yüzde biri bile çıkarılmış değil. Beyaz Saray ise oralı bile değil!

Navalny, emperyalist planlar için kullanışlı bir araçtan başka bir şey değil. En başından beri bu doğrultuda beslendi, desteklendi, yönlendirildi. Bugün itibariyle oyunun bir sahnesi daha sona erdi. Yeni sahnede neler olacağını birlikte göreceğiz. Ama daha önce söylediğimiz şeyi burada yinelemekte fayda var. Hala “Navalny’nin şişesindeki zehir tüm dünyayı zehirlemek üzere!”

24 Nisan 2021

BEKLENEN TELEFON GELDİ!

23 Nisan'da Beyaz Saray'dan "beklenen telefon" geldi nihayet. Ama beklenen içerikte değil elbet! Aslında arada bu kadar saat farkı olmasaydı, Biden belki gün içinde arardı. Hazır 23 Nisan vesilesiyle koltuğuna küçük bir çocuğu da oturtmuştu... RTE belki bu müşkül durumdan kurtulurdu!

Olmadı ne yazık. Biden açık açık "yarın 24 Nisan'ı 'soykırım' olarak nitelendireceğim" dedi. Başka neler konuştular, ayrı hikaye. Ama bu görüşme sonrası yeni bir "Kandil operasyonu" başladı.

RTE bu arada İlham Aliyev'i aradı. Malum, söz konusu olan "Ermeni soykırımı" olunca, bu iki "Türk devleti" dert ve suç ortakları. Aliyev kamuoyuna konuştu. Ama RTE'nin ağzını yine bıçak açmadı. Adet olduğu üzere, netameli anlarda susmak, hatta mümkünse sınır ötesinde bir yerlere kapağı atmak, RTE'nin şaşılası erdemlerindedir!

24'ünde Biden "soykırım" nitelemesini yaptı. Saray'ın "siyasi memur"u Altun Fahrettin, "bağlamacı" (SETA üzerinden iyi bilir bu işleri!) Kalın İbrahim, "Batı hiçbir zaman Türkiye'nin dostu olmamıştır. ABD de hiçbir zaman müttefikimiz olmamıştır" diyen Saray danışmanı Oğan, Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, hatta Pakistan Dışişleri Bakanı bile, konuştu... ama RTE sustu.

Meydan boş kalınca AKP'lilerden ne inciler saçıldı ortalığa ne inciler. "ABD'nin soykırım suçları" tabloları hazırlayıp dolaşıma sokan vekiller oldu. Tuhaf olan, hazırladıkları o eksik tablolarla bile, Türkiye'nin suç ortaklığı yaptığı olaylar sıralanıyordu!

Ha bir de şu ünlü "yok hükmünde" meselesi var, ama ona hiç girmeyelim!

Sadece dinci faşist iktidar cephesi değil elbet. Cümle burjuva muhalefet partileri... onlar da sıraya girdiler. Akşener'inden İmamoğlu'na, oğul Erbakan'ından Babacan'ına, aklınıza gelebilecek bütün burjuva muhalefet partileri, esip gürlədiler. Laf aramızda "demokrasi ittifakı" adına HDP'nin mesai yaptığı kimi partiler, HDP'nin "Ermeni soykırımı" hakkında yaptığı açıklama karşısında "umarız sizin de soyunuz tez zamanda tükenir" diyerek hem "demokratlıklarını", hem de ittifak meselesine yaklaşımlarını sergilemiş oldular.

Burjuva camia, dincisiyle laikiyle, sağcısıyla solcusuyla, kemalis-

tiyle yeni-Osmanlıcısıyla “Ermeni soykırımı” konusunda “aşırı hassas”tır. Hiçbir farkları yoktur. Tek kalıptan çıkmıştır hepsi. O çok sevdikleri “Abdülhamit Han” da, İttihatçılar da suç ortaklarıdır çünkü. Aynı kökten, aynı dokudan gelir cümlesi.

Biden, 40 sene önce Reagan’ın dediğini tekrarladı oldu olancası. Üstelik bizzat telefon açıp haber vererek, 24 Nisan’ı soykırım olarak nitelendirdi. Olguyu adıyla çağırıldı. Üstelik “soykırım” sözcüğünün başına “sözde” ekini de yapmadan!

Ama hayır... O büyük tarihsel suç, o fısıldanması bile ürperten “günah” dile getirilmemeli. Sonuçta hiçbir yaptırım etkisi olmasa da, tüm varlıklarını üzerine bina ettikleri o korkunç suçu örten yalan perdesi kaldırılmamalı. Korku büyük. Dehşetli büyük.

Siz bu vahşeti, bu soykırımı, bu tarifsiz acıları dert etmiyorsunuz da, onun adının konulmasını mı dert ediyorsunuz! Her biri bir can olan bir milyonu aşkın insanı, bu toprakların kadim bir halkını kırıp geçirdiğinize yanmıyorsunuz, bunun dile getirilmesine bozuluyorsunuz, öyle mi?

Evet, suçunuzun farkındasınız. Hepiniz “Salkım hanımın taneleri”siniz. Mal varlıklarınızın temelinde kırıp geçirdiğiniz o insanların (ve Rumların) birikmişleri var ne de olsa. Adına “Kurtuluş Savaşı” dediğiniz mücadeleye, o namlı eşraflar olarak katılmanızın temelinde bile, bu tuhaf “vatan sevgisi” var. Öyle ya, Yunan ordusunun işgali ve Fransız birlikleriyle gelen Ermeni kuvvetleri, “üstüne çöktüğünüz” malları geri alacaklar korkusu sarmıştı her birinizi. “Sevr karıştılığınızın” en önemli sebebi buydu. Vatanınız o mallar, mülklerdi; paracıklarınız, altınlarınızdı. Ve vatan aşkıyla (cepheye koşmadınız tabii ama) sürdürdünüz savaş yorgunu Mehmetleri ön saflara!

“Söz konusu vatansa gerisi teferruattır” ne de olsa! O “vatan” için bu toprakların kadim halklarından birini kıyımdan, kırımdan geçirdiniz.

Burjuva sınıf ve onun devleti, bu korkunç suçlar (kuşkusuz sadece bunlar değil) ve yalanlar üzerine kuruldu. Üstelik sadece bir “tarihsel an” değil bu suç. Cumhuriyet boyunca da sürdü. Varlık vergileriyle, 6-7 Eylül’le, 1964 zorunlu göçüyle... Korkuları ne Biden’ın “soykırım” demiş olmasından, ne bir başkasının parlamentoda karar almış olmasından. Korkuları, Nazileri önceleyen soykırımlar ve yalanlar üzerine kurdukları sahte dünyalarının “sırlarının” ifşa olmasından.

Diğer taraftan, son dönemde peş peşe gedi S-400 ve CAATSA yaptırımları, F-35 programından çıkartılma, Halkbank davası, AB’nin yaptırım tehdidi, 24 Nisan’ı “soykırım” olarak nitelendirme...

Çıkmayan candan umut kesilmez hesabı, tüm bunlardan hala “iktidara demokratikleşme baskısı” çıkartanlar bulunur mu bilinmez ama,

kendi adımıza, söylenmesi gerekeni söyleyelim. Emperyalistlerden gelecek tek baskı, kendi planlarına sürtünme oluşturan yönelimlere izin vermeme doğrultusunda olur. Demokratikleşme, özgürlük vs. bekleyenler bir ömür boşa beklerler. Asla akıldan çıkarılmasın: “Emperyalizm özgürlük değil, egemenlik ister.”

Yukarıda sıraladığımız “baskı unsurları” ve yarın bir gün gündeme gelebilecek daha beterlerine bakıp dinci faşist iktidarın (ve hele Türkiye’nin) gözden çıkarılmakta olduğunu, bir kenara atılmakta olduğunu düşünen, fena yanılır. Türkiye ve hatta mevcut koşullar itibariyle dinci faşist iktidar, küresel kapışmalarda emperyalist planlar açısından önemli bir yer tutuyor. Nasıl ki iktisadi, siyasi, mali ve askeri açıdan Türkiye, çözülmez bağlarla emperyalizme bağlıysa ve bu bağımlılık hiçbir iktidarın kıramayacağı bir yapıdaysa; emperyalistler de hayati çıkarlarla bağlıdır Türkiye’ye. Kaybetmeyi göze alamayacakları bir “cephe ülkesi”dir.

Yanlış anlaşılmasın. Buradaki “kaybetme” ile kastettiğimiz, “Türkiye’nin eksen değiştirmesi” değil. Emperyalistlerin böyle bir kaygısı asla olmadı. Onlar gayet iyi bilirler ki, mevcut ilişkiler ağı bağımlı bir ülkeyi emperyalistlere, “Hephaistos’un çivilerinin Prometheus’u kayalara mihladiğinden daha sıkı bir şekilde bağlar”.

Onlar için kaybetmek, Türkiye’nin toplumsal devrim ile sistem dışına çıkmasıdır. O yüzden devrimin baskısı böylesine yoğunken, Türkiye’yi “istikrarsızlaştıracak” en ufak bir adım bile atmayacak, tam tersine, en olmaz anlarda bile el altından destekleyeceklerdir. Sahnede ne kadar bağırıp çağırırlarsa çağırınsınlar, kuliste dinci faşizmin sırtını sıvazladıklarından kuşku duyulmasın.

Eğer onu “köşeye sıkıştırırsaklarsa” bunun sebebi, es kaza kendi planlarına uyma konusunda bir sürtünme oluşudur. “Yola getirmek” için yaparlar. Ama asla “demokratikleşme” için ya da kaldırıp bir kenara atmak için yapmazlar. Geçmişte yapmadılar, yakın gelecekte de böyle bir şey yapmayacaklar.

Bundan kuşkusu olanlar, AB zirvesinde yaptırımlar gündeme geldiğinde bizzat Biden’ın “yaptırımları engelleyin” çağrısını anımsasınlar yeter.

26 Nisan 2021

KAPANMA?

Doktorlar haykırdı, olmadı. TTB rapor üstüne rapor, çağrı üstüne çağrı yayımladı; kulak asılmadı. Bilim Kurulu üyeleri daha fazla dayanamayıp kamuoyu önünde çağrılar yaptı, yine orali olan çıkmadı.

Hastaneler “artık acil servislerin önü, otopark, nereyi bulursak yoğun bakıma çeviriyoruz” diye fotoğraflar, videolar paylaştılar, sağlık sisteminin çöktüğünü haykırdılar; yine işe yaramadı. Her akşam “tweet sallayan bakan” inatla farklı rakam ve oranlar verdi. TÜİK’in sağlık şubesi gibi rakamlarla oynadı durdu.

Malum. “Türkiye, bütün diğer kapitalist ülkeler gibi, ekonomi çarklarının dönmek zorunda olduğu bir ülke” idi. Öyle vaka sayısına, ölüm oranına bakacak hali yoktu iktidarın. Mevcut durumda bile ekonomik kriz pandemiyle birlikte katlanmış, iflaslar iflasları kovalar olmuş. Bir de “ekonomi çarkları durursa” ne olurdu ülkenin hali?

Hazine tamtakır, elde avuçta bir şey yok. Merkez Bankası’nın “kefen parası”na kadar her şey harcanmış. 128 milyar dolar diye tuturanların karşısında düşülen şaşkınlıktan belli ki, “kaynaklar”, tekelci sermaye grupları, dinci faşist iktidar ve yakın çevresine dağıtılmış; daha doğrusu yağmalanmış. Sermaye birikiminin yolu artık yağmalamaktan geçiyor demek ki... Salgının ilk döneminde IBAN verip topladıkları birkaç milyar da iç edilmiş... Bir de “tam kapanma” mı ilan edecek! Hele TTB çıkıp “bütün mağdurlara sosyal ve ekonomik destek verilerek tam kapanma” demiyor mu!..

Açıkçası, bu işin oluru yoktu. Türkiye, “sürü bağışıklığı” denen sosyal-darvinizmin en vahşisini uyguluyordu salgının başından beri. Tüm hüneri “-miş gibi yapmak” olan ve elinde tuttuğu muazzam propaganda gücüyle gerçekleri saklayabildiği kadar saklayan dinci faşizm, önünde sonunda gerçekliğin soğuk yüzüyle karşılaşacaktı. Öyle TÜİK rakamlarıyla oynayarak olacak iş değildi ki! Ne kadar gizlenirse gizlensin, gerçeklerin en azından belirli bir bölümü kısa sürede ortaya çıkıyordu.

Vaka sayısını gizleyip “hasta sayısı” uydurması yaptılar, tutmadı. Ölüm nedenlerini gizlediler, önce e-devlet uygulamasından gerçekler açığa çıktı. Derhal o uygulamayı kapattılar. Belediye kayıtlarından anlaşılmaya başlandı. Sonuçta, tüm gizlemeler bir şekilde boşa düştü. Mak-

yaılı rakamlar bile aldı başını gitti.

Son iki günde test sayısını düşürdüler, sırf vaka sayısı daha düşük çıksın diye! Osmanlı'da oyun bitmez!..

Türkiye, istatistikler ve rakamlar konusunda sabıkalıdır. Asla güven duyulmaz. Elbette boşa değil bu güvensizlik. Gerçekleri gizleme, çarpıtma, açıkça yalan söyleme, bu devletin (ve öncellerinin) “fıtratında var”. Ve bu çarpıtılan rakamlarla bile salgında dünyanın en kötü ülkelerinden biri oldu Türkiye. Her taraftan seyahat yasakları, uyarılar gelmeye başladı peş peşe.

Salgın Çin'de ilk çıktığında ellerini ovuşturup “tedarik zincirinin temel halkası olacağız” diye hayal görenler, gelinen aşamada bir de baktılar, turizm gelirlerinden oluyorlar. 35 milyar dolarlık turizm geliri geçen yıl 12 milyar dolara düşmüştü. Ama “lebaleb kongreler”le hızlanan salgın, bunu da mumla aratacak bir durum yarattı. Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak, tam olarak buydu işte!

Bir umut dedikleri Rusya, malum Ukrayna krizinden ötürü uçuşları yasaklayınca, “tam kapanma” korosuna turizmciler de katıldı. Böylece dinci faşist iktidar her taraftan “kapanma” baskısı altına girmiş oldu.

Bunların dışında, salgının, toplumsal hareketleri “meşru bir gerekçeyle yasaklamak” gibi işlevsel bir araç olma özelliği var. Bu aracı dünyanın hemen bütün kapitalist ülkeleri tepe tepe kullandılar. Ama pek azı dinci faşizm kadar riyakar ve pişkin tutum sergilemiştir. İşçileri salkım saçak üretime zorlayıp, o işçilerin ailelerinin sokağa çıkmasını yasaklamak; zenginlere her tür tatil ve eğlence imkanını sunup (Uludağ'daki o ünlü foto unutulmasın), sokakta atık kağıt toplayanlara ceza kesmek; dinci faşist iktidarın her tür siyasal organizasyonuna kapıları açıp, emekçilerin en basit hareketine yasak koymak; pandemiden ölen tarikat şeyhlerinin cenazesinde devlet erkânı dahil tıklım tıklım merasim düzenleyip, toplumsal muhalefetin kapalı mekan veya açık hava etkinliklerine izin vermemek... Doğrusu, en sıradan insanları bile çileden çıkartan, çıldırtan bir pişkinlikle hareket etti dinci faşist iktidar.

Ama... mevcut şartlarda bu haliyle devam etme şansı kalmadı. Bu tahammül edilmez pişkinliği, bizzat bu iktidarı destekleyen kesimlerde de şiddetli erozyona yol açtı. Ne iktisaden, ne siyasi olarak sürdürülebilirdi bu tutum. Bu akşam açıklanan “tam kapanma” böyle bir “iflasın” sonucunda ortaya çıktı. İflas etmiş bir devletin “tam kapanması” da böyle olur! Zaten yıkıma uğramış geniş kesimlerin ağzına çalınacak bir parmak bal bile yok Hazine'sinde hükümetin.

Burjuva muhalefet, hükümetin bu iflas etmişliğini, bu “IBAN'lara muhtaç” halini gördüğünden “nakdi yardım” çağrılarını yapmaya başladı

hemen. Sosyal reformist hareketten de benzer açıklamalar gelmeye başladı sosyal medyada. Bir taraftan hükümetin bunu yapamayacağını biliyor ve “puan kazanmaya” çalışıyorlar. Öte yandan, es kaza bu türden yardımlar yapılacak olsa, “biz dedik, bastırdık ondan oldu” diyecekler. Ama işin aslı şudur ki... hükümet bu türden yardımları yapabilse, bundan en büyük kazancı bizzat hükümet görecektir. Geniş yığımlar açısından “bu zor dönemlerde devlet/hükümet bize yardım elini uzattı” şeklinde görülecektir böyle bir durum. Dinci faşist iktidarın, faşist devletin yapacağı her tür “destek”, iktidarın kitleler üzerindeki etkisini artırmaktan, kitlelerin iktidarın etki alanına girmesinden başka bir sonuca yol açmaz.

Ama, dinci faşist iktidar ve faşist devlet, “destek” de verse, sonuçta, işçi ve emekçilerin, küçük esnafın yıkımını daha da derinleşeceği kuşku götürmez bir gerçektir. Geniş emekçi kesimler için virüsten veya açlıktan ölme ikilemi değişmedi. Tersine derinleşti. Bu birikmiş öfke, bu kabarmış isyancı ruh, sadece hükümeti değil, doğrudan iktidarı ve düzeni alaşağı edecek bir patlamaya gebe dir. Devrimci güçlerin görevi, kitleleri dinci faşist iktidarın, faşist devletin etkisi altına sokacak talepler ileri sürmek değil, iki ülkenin emekçi halklarına düzeni yıkma hedefini göstermektir.

Emekçi sınıfları evde açlıktan ölme seçeneğine mahkum eden dinci faşizmin “tam kapanması” devrime, devrimci bir iktidara ve yeni bir düzene kapı aralamaktadır.

27 Nisan 2021

“KAPANMA” VE 1 MAYIS

Hükümet bu işi iyi biliyor. Gerçekten iyi biliyor. Başka hiçbir konuda değil ama, bu konuda şeytana pabucunu ters giydirir; Göbels'i çırak çıkartır. “Algı yönetimi”nden bahsediyoruz.

Yarın akşamdan itibaren “tam kapanma” başlıyor. RTE, Pazartesi akşam ekranlar karşısında kararı açıkladı. İçişleri Bakanlığı genelge yayımladı. Ardından “istisnalar listesi” de duyuruldu. Söylem, propaganda, oluşturulan görüntü “tam kapanma” idi. Kuşkusuz bunun bilimsel anlamda “tam kapanma” ile hiçbir ilgisi yoktu. Zaten bilim kurulu üyeleri de “tam kapanma demeyelim de, sıkı kapanma diyelim” sözleriyle bu “çarpıklığı” gidermeye çalıştı.

Oysa dinci faşist iktidar ve onun başı, kavramları bilerek kullanmışlardı. Yaratmak istedikleri görüntü buydu çünkü. Kamuoyu algısına yön vermeye çalışıyorlardı.

Derken DİSK-AR, İçişleri Bakanlığı'nın “istisna listesi” üzerinden bir hesaplama yaptı ve bunu bugün duyurdu: “TÜİK Hanehalkı İlgücü Araştırması 2020 yıllık verilerini kullanarak yaptığımız hesaplamaya göre istihdam edilen toplam 26 milyon 813 kişinin 16 milyon 393 bini ‘tam’ kapanmadan muaf sektörlerde çalışırken, 4 milyon 447 bini tam kapanmadan muaf olmayan sektörlerde çalışıyor. 5 milyon 973 bin kişi ise kapanmadan kısmen muaf sektörlerde çalışıyor. Böylece istihdamın yüzde 61'i kapanma döneminde çalışırken, yüzde 17'si kapanmadan yararlanabiliyor. Kapanmadan kısmen muaf olanlar ise yüzde 22 civarında. Böylece kısmen muaf olan sektörlerde çalışanların bir bölümü de eklendiğinde kapanmadan muaf olan sektörlerde çalışanlar istihdamın yaklaşık yüzde 70'i civarına yükselebiliyor.”

İşte onca tantana kopartılan, “bu önlemleri almaya mecbur kaldık” havalarında ilan edilen “tam kapanma”nın gerçek kapsamı bu! Görüyoruz ki, genel olarak kafalarda şekillenen “mevcut koşulların da dayatmasıyla bu defa gerçekten bir şekilde ‘kapanma’ gerçekleşiyor galiba” düşüncesi bariz bir yanılsama. Dedik ya, hükümet “algı yönetimi” konusunda pek mahir!

Sonuçta salgına karşı “zorunlu önlem” alınıyor edasıyla ilan ettikleri “tam kapanma”, aslında “ekonomi çarkları dönmek zorunda” anlayışını

sürdürmenin bir başka yolu. Tek fark, işe koşulan o milyonlarca işçinin, ailelerinin, emeklilerin, işsizlerin, ezcümlerle milyonlarca insanın “sıkıyönetim” usulü eve kapatılması oldu. Bu kesimler için bir nevi sokağa çıkma yasağı kararı eklendi halihazırda uygulanan “sürü bağışıklığı”na.

Yine de eve kapatılanlar için bu sokağa çıkma yasağının da “istisnaları” var. Takkeli’den öğrenmiş bulunuyoruz ki, camilerde toplu namaz kılınabilecek! Takkeli demişken... İçişleri Bakanlığı’nın, ancak bir yasa ile mümkün olabilecek “alkol satış yasağı”nı bir genelge ile duyurmasının yarattığı tartışmalar sürerken, Takkeli’nin başında olduğu Diyanet’in bir sözcüsü “sigarayı da yasaklayalım” buyurdu!

Bu ikiyüzlü yasaklar eşliğinde gelip çattı 1 Mayıs. Daha bu “tam kapanma” sahtekarlığı gündemde yokken, 1 Mayıs hafta sonuna denk geldiğinden “sokağa çıkma kısıtlaması” kapsamında kalıyor diye, işçi sendikaları yan çizmeye başlamıştı. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB ise, 1 Mayıs etkinliğini 30 Nisan’a çekerek göstermelik bir muhtevaya büründürürken, geçen yılki gibi “online etkinlik” eğilimi göstermiş durumdaydı.

Yaptıkları basın açıklamasında hükümeti, dinci faşist iktidarın partilerinin kongrelerini, devletin türlü çeşit ikiyüzlü yaklaşımını teşhir ettiler, ama... orada kaldılar. Bir küçük adım bile atmadılar. 1 Mayıs’ta Taksim çağrısı yapmalarını beklemiyorduk zaten. Ama, ne 1 Mayıs’ın resmi tatil oluşu üzerinden o gün işe koşulan işçileri greve ve eylemlere çağırdılar, ne sokağa dönük bir çağrı gerçekleştirdiler. Adeta bu “sokağa çıkma kısıtlaması”na sığındılar. Salgın ve duyarlılık üzerinden geçiştirme yoluna gittiler.

Genel merkezlerinin yaptığı açıklamanın aksine, aynı sendikaların Ankara örgütleri ise, “yasakları tanımıyoruz, 1 Mayıs’ta sokaktayız” açıklaması yapıyordu. Diğer taraftan bağımsız sendikalar ve konfederasyonların kimi şubeleri de 1 Mayıs yasaklarına karşı daha militan bir tavır açıkladılar. İşçiler, emekçiler kendilerini temsil edenlerden çok daha ileride, çok daha devrimci bir ruha sahip olduklarını gösterdiler.

Birleşik Mücadele Güçleri, yasağı kesinlikle tanımayacaklarını ilan ederek, yüzlerini 1 Mayıs Alanı’na çevirdiler. Birleşik Gençlik Meclisleri, militan ve devrimci bir tutumla, “Taksim’e, Sokağa, Barikatı Aşmaya” diyerek, gençliği Taksim 1 Mayıs Alanı’na çağırdı.

“Tam kapanma” henüz ilan edilmemişken genel görünüm böyleydi. RTE’nin kameralar karşısına geçip “17 Mayıs’a kadar tam kapanma” ilan etmesinden sonra, yukarıdaki durumda pek bir değişiklik olmadı. Ankara’daki şubeler yine sokak diyor, Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri ise semt semt, mahalle mahalle 1 Mayıs çalışmalarına

devam edip; işçi ve emekçileri Taksim 1 Mayıs Alanı'na çağırıyorlar. Sık sık gözaltına alınıyor gençler. Cezalar kesiliyor. İşçi eylemleri keza saldırıya uğruyor. 1 Mayıs çalışması bir kampanya halinde devam ediyor. 1 Mayıs, şimdiden, dinci faşizme karşı pratik mücadele gününe dönüşmüştür.

Açıkçası bu çalışmayı yürütenlerin gözünde “hafta sonu kısıtlaması” ile “tam kapanma” arasında hiçbir fark yok. Bu açıdan dinci faşist iktidarın “algı yönetimi” olarak yaptığı açıklamaların bir hükmü de yok. Taraflar çoktan almış oldukları pozisyonu koruyorlar.

Final bizzat 1 Mayıs günü yapılacak. Devlet 1 Mayıs Alanı'nı bariyerlerle kapatıyor alışılacağı üzere. Çünkü, biliyor ki, sahte gerekçelerle içeriği çarpıtılmış “tam kapanma”sına ne işçiler, emekçiler, Kürt halkı uyacak ne de gençlik. Birleşik devrimi temsil edenler Taksim yasağı dinlemeyecekler.

1 Mayıs Alanı etrafında sürececek mücadele, şimdiden, birleşik devrim ile karşı devrimin çarpışmasının odak noktasına dönüşmüş durumda.

29 Nisan 2021

TAKATSİZ “PENÇE”

Pençe, Kartal, Pençe-Şimşek, Pençe-Yıldırım, Pençe-Kaplan, Pençe-Kartal... sıralanıp gidiyor böyle. Bunlar TSK'nın “icra ettiği operasyon ve hareketlerin” isimleri. “Seriye bağlamış” halde “1”, “2”, “3” diye devam ediyor. Bitmiyor bir türlü.

Bitmiyor çünkü hiçbiri “somut bir hedef/amaç” ile kesin bir sınıra sahip değil. Daha büyük amacın parçaları olarak ucu açık bırakılan hareketler bunlar. Devamı gelebilsin diye kesin hedef ve tanımdan uzak.

Tüm bu “operasyon silsilesi” hep tanıdık, bildik söz kalıplarıyla yer buluyor resmi açıklamalarda ve ekranlarda turşu kurulusı “yorumcular”ın zevzekliklerinde. Her biri birbirinden muhteşem, her biri birbirinden başarılı, her biri birbirinden yenilmez... en kahraman, en savaşı... Ve tabii her birinde “etkisiz hale getirilen” sayısı toplamakla bitmez “teröristler”!.. Son 30 yılda TSK'nın bu “en”lerle dolu hareket ve operasyonlarında “etkisiz hale getirdikleri” gerilla sayısını toplasanız, TSK'nın birkaç ordusunun toplamını geçer rahatlıkla!

23 Nisan'da Biden-RTE görüşmesinin (hani şu Biden'ın “Ermeni soykırımını tanıyacağım, haberin olsun” dediği görüşme) hemen ardından Metina ve Zap-Avaşın bölgesine hava saldırısı ile Pençe-Kartal hareketi başlatıldı. Şubat'taki Gare hezimetinden sonra, aynı tarz hava indirme birliklerinin yer aldığı bir saldırıydı bu.

Topçu birlikleri, savaş jetleri, (S)İHA'lar, saldırı helikopterleri, nakliye helikopterleri... tam tekmil bir savaş başladı sınırın öte yakasında, Güney Kürdistan (Kuzey Irak) topraklarında. Kani Masi bölgesinde 8 km içeri girmiş durumda TSK birlikleri.

Akar'ın Bakanlığı “Pençe-Kartal operasyonu çerçevesinde Irak'ın kuzeyinde bulunan ve teröristler tarafından üs olarak kullanılan Sincar, Karacak, Kandil, Zap, Avaşın Basyan ve Hakurk'taki terör yuvalarına hava hareketi icra edilmektedir.” diye duyurdu bu saldırıları.

RTE de “operasyon odası”na bağlandı, “Ne Türkiye'nin, ne Irak'ın, ne de Suriye'nin geleceğinde bölücü terör örgütüne ve teröre asla yer yoktur.” dedi.

Tam kıta esas duruş burjuva basında malum “ezdik, bitirdik, ciğerlerine ok gibi saplandık” eşliğinde “kahraman Mehmetçik” türküleri or-

talığı kapladı derhal.

Saldırının Biden görüşmesinin hemen sonrasında başlaması, çoğu yorumcu tarafından yüzeysel bir şekilde “Ermeni soykırımını çıkışını örtme çabası” olarak görüldü. İşte bu kadar kolaydı gelişmeleri açıklamak!

Suriye’de, Rojava’da ve Güney Kürdistan’ın bir dizi bölgesinde adım adım “toprak tırtıklayan” Türk devleti, uluslararası koşullar izin verdiği anda, emperyalistlerden izin kopardığında derhal işgal adımları atmaya koyuluyor. Biden ile yapılan görüşmenin kerameti, olsa olsa bu işgal girişimi için en azından pasif bir desteği almış olmaktadır. Yoksa “Ermeni soykırımını” açıklamasını boğuntuya getirmek, “gündem değiştirmeye çalışmak” değil.

Bu gerçeği Soylu şu sözlerle dile getirdi bugün: “Kuzey Irak’taki operasyonlar sürecektir. Metina bölgesi önemli bir yer. Tıpkı Suriye’de olduğu gibi, burada üs kuracağız ve bölgenin denetimini yapacağız. Bu bölge Kandil’e geçiş hattı, bu hattı kontrol altında tutacağız.”(abç)

Barzani yönetimi zaten açıktan dinci faşizmin bölgedeki eli kolu olarak tutum alıyor. MİT, Erbil’in desteğiyle bölgeyi üs edinmiş. TSK sayısız karakol kurmuş, askeri üsler inşa etmiş. Barzani “Türk devletinin Kürtlerle sorunu yok, PKK ile sorunu var” diyerek dinci faşizmin temel söylemini destekler durumda.

Kimilerinin “pasif tutum ve sessiz kalmak” diye nitelemelerinin aksine, KDP’nin bu aktif desteği sonucu TSK adım adım yerleşiyor Güney Kürdistan’a. Güçlerini yayıyor, etki ve denetim alanını genişletiyor. Hiç kimse şüphe duymasın, bu ve benzeri adımlar “kalıcı işgal” adımlarıdır. Ancak zor kullanarak, savaş sonucu sökülüp atılacak işgal hareketidir sürüp giden “Pençe serisi” hareketler.

“Yeni” ABD yönetimine gelince... Tıpkı Trump yönetimi gibi, PKK lider kadrosunun “başına ödül koyduğu” açıklamasını yineledi yakınlarda. Her fırsatta PKK yönetimini hedef tahtasına koyan açıklamalar yapıyor Washington. Uzun süredir itinayla izledikleri politika, Rojava ile Kandil (PKK) arasındaki bağı kesmek, Rojava devrimini teslim almak doğrultusunda. Üstelik bunu gizli saklı da yapmıyor. Alenen, ilan ederek, her fırsatta çeşitli platformlarda dile getirerek takip ediyor bu siyaseti. Güney Kürdistan (Barzani) yönetimi bu planlar açısından önemli bir yer tutuyor. Bunun için “Roj peşmergeleri”ni bir şekilde Rojava’ya sokmaya çalışıyorlar ve bu planda Ankara da etkin olarak rol alıyor. Bu planın ilk adımdaki hedefi, ENKS denen işbirlikçi çeteyi “güce ortak etmek”tir. Biz değil, kendileri, bizzat ABD açıkladı bu amacı. Bu, dinci faşist iktidar için “Şam’da kayısı”dır.

Türk devletinin hedefinde Şengal de var. Metina ve Şengal’i tuttu-

ğunda Rojava'nın çevrelenmesini tamamlamış olacak. Bu adımdan sonra Rojava devriminin teslim alınması, Barzanileştirilmesi süreci hızlandıracaktır.

Bu açıdan bakıldığında Erbil-Ankara ortaklığı, kimi noktalarda Bağdat'ı da sürece dahil eden bir ABD planı doğrultusunda yol alıyor. Güney Kürdistan'daki, Rojava'daki ve Suriye'deki Türk işgalleri kesinlikle ABD izni, onayı ve yönlendirmesiyle gerçekleşiyor.

Kuşkusuz tüm bunlar tek tarafın iradesine bağlı olmayan gelişmelerdir. Karşı taraf, devrim güçlerinin çetin mücadelesi, bu planları çoğu zaman suya düşürüyor. Gare hezimetini bunun bir örneğiydi. Şu anda sürüp giden çatışmalar konusunda HPG Basın İrtibat Merkezi'nin günlük düzenli bilgilendirmelerine bakıldığında, "Pençe-Kartal" da diğer "Pençe serisi" gibi çoğu noktada başarısızlığa uğruyor. Ciddi asker kayıpları yaşıyor TSK. İndirme yaptıkları çoğu bölgeyi tutamadan kayıp vererek çekilmek zorunda kalıyorlar. Ardından yoğun hava bombardımanı devreye giriyor. Bir haftadır yoğun çatışmaların seyri şimdilik böyle.

Her zaman olduğu gibi, sonucu zorlu mücadeleler belirleyecek. Gare hezimetinin ardından Metina, Zap ve Avaşın'de alacağı yenilgi, hiç kuşkusuz dinci faşizmin ayağının altındaki zemini daha çok sarsacak, çöküşünü hızlandıracaktır.

1 Mayıs 2021

BU MAYA TUTUYOR

Yasak koydular. Her şey yasak. İşe gitmek dışında sokağa çıkmak yasak. 1 Mayıs kutlamaları yasak. Gösteri ve yürüyüş yasak. Miting yasak. Her tür sokak etkinliği yasak!

Salgına sığındılar, “18 günlük tam kapanma” ilanına sığındılar. Ne ki daha ilk gününde sahtekarlıkları öylesine açığa çıktı ki, söylem düzeyinde bile olsa bir “haklılık zemini” bulamadılar.

Mevcut durumda ne izin verebilecekleri bir “yasal miting” üzerinden biriken enerjinin bir kısmını boşaltabilecek alan açmaları mümkündü, ne de işçi ve emekçilere “evde kal”ma imkanı sağlayabilecek güçleri vardı. Dinci faşist iktidar attığı adımlarla uzlaşmacıların ayaklarının altındaki zemini de çekip almaktaydı.

Birleşik devrim cephesine gelince... Konfederasyonların bariz uzlaşmacı tutumlarına rağmen, emek cephesi devrimci bir ruh haline sahipti ve hasmının kışkırtıcı tutum ve uygulamaları, ondaki kararlılık ve öfkeyi bilemekten başka bir işe yaramıyordu.

Birleşik Mücadele Güçleri kesintisiz bir çalışma yürüttü. Gençlik ise Birleşik Gençlik Meclisleri çatısı altında son derece militan bir çalışmayla hazırladılar 1 Mayıs’a. Ve bu yoğun faaliyetle zaten kazanılmış durumdaydı 1 Mayıs.

İşçi konseyleri, işçi meclisleri, işçi dernekleri ve bir dizi militan sendika, dinci faşizmin yasaklarını tanımayacaklarını ilan ederek yükleniciler faaliyetine.

Ceza ve yaptırım tehditleri, hatta tutuklama ve ev hapsi türünden “modern zindan” umacası kar etmedi. Devrimci dalganın bariz yükselişi kendini 8 Mart’ta, Newroz’da, kesintisiz süren işçi eylemlerinde, kadın isyanlarında, Boğaziçililerin ateşlediği öğrenci gençlik eylemlerinde ortaya koymuştu. Besbelli 1 Mayıs, bu dalganın tepe noktalarından biri olacaktı.

Dinci faşist iktidar yasakları bu korkuyla saldı zaten. 1 Mayıs çalışmaları boyunca birleşik devrim, bu yasaklarla da boğuştu. Valilerin, mülki idare amirlerinin saçmalık düzeyindeki yasaklarını çiğneyip attı.

Yasaklar yetmedi. Genelge üstüne genelge çıkardı. Gazetecilerin olayları çekmesinin engellenmesine yönelik genelge yayımladı Emniyet Genel Müdürlüğü! Bu, son bir tehditten başka bir şey değildi. Vahşet dü-

zeyinde işkence yapacaklarının peşin ilanıyla. Nitekim sosyal medyaya düşen görüntülerden birinde sivil polis, çekim yapan polise “devrem bunu sonra silersin” diyordu.

Sonuçta 1 Mayıs gelip çattı. Sabahın ilk ışıklarıyla kuşkusuz gözler en başta Taksim 1 Mayıs Alanı’na çevrildi. Ve erken saatlerden itibaren Birleşik Mücadele Güçleri’nin (ve birleşik devrimin bütün güçlerinin) Taksim saldırısı başladı. Her sokaktan, her köşe başından, her bariyerden (tüm Taksim ve çevresi “geleneksel” polis bariyerleriyle çevriliydi) yüklenen işçi ve emekçiler, Taksim’e yürüdüler.

Altını kalın çizgilerle çizelim. Birleşik devrim saldırıdaydı, dinci faşizm ise tüm gücüyle savunmada. Kuşatılan dinci faşizmin kendisiydi. Dağı taşı demir bariyerlerle sıra sıra çevirmesi zaten bunun itirafından başka bir şey değildir.

Mecidiyeköy, Şişli, Tarlabası, Sıraselviler, İstiklal... her doğrultudan 1 Mayıs Alanı’na yönelen işçiler, gençler, emekçiler, dinci faşizmin savunma güçlerini hırpalayıp durdular. Bu “hırpalama” sözünü salt mecaz anlamda kullanmıyoruz. Eylemciler alabildiğine cesur, militan bir şekilde dikildiler polisin karşısına. Pasif bir tutum almadılar. Yeri geldi bariyerlerin yanı sıra polis barikatını yıkıp geçtiler; yeri geldi polislerin yakasına yapıştılar. Üstelik sadece eylemciler değil, çekim yapan yurttaşlar da aynı kararlılık ve sertlikle dikildiler polisin karşısına.

Yalnızca Taksim 1 Mayıs Alanı bu irade çarpışmasına sahne olmadı. İzmir, Ankara, Adana, Artvin, Trabzon, Antalya, Edirne, Samsun, Bursa, Urfa... Her yerde sokaklara çıktı işçi ve emekçiler. Yasakları, para cezalarını, zindan tehdidini bir çırpıda kaldırıp bir kenara attılar.

Birleşik Mücadele Güçleri, daha önce de belirttiğimiz gibi, yükselen devrimci dalganın içine doğdu. İhtiyaç duyulan bir dönemde kuruldu. Üzerine bindiği dalga ile uyumlu adımlar attığı oranda etki gücünü katbekat artırmayı başardı. Taksim saldırısı ve ülke genelindeki 1 Mayıs gösterileri, bu birleşik devrim ruhunun güçlü bir zemin bulduğunu, bu mayanın tutmakta olduğunu gösteriyor.

1 Mayıs’la birlikte bir eşik daha aşıldı. Bu 1 Mayıs eylemleri, daha doğrusu bu 1 Mayıs faaliyet süreci, bu konuda iyimser olmamız için yeterince veri sunuyor.

Birleşik Mücadele Güçleri, devrim ve iktidar temelinde yürüdükçe, birleşik devrimin tüm güçlerini kendi etrafında toplayan bir merkez, bir odak olmayı başaracaktır.

2 Mayıs 2021

ANAYASAL HAYALLER VE DEVRİMCİ GERÇEKLİK

Yasalar üzerine yanılısamalar, burjuvazinin çocukluk döneminin aydınları/düşün insanları tarafından yayıldı tüm dünyaya. Krala, sultana, aristokratlara, Papaya, ruhbanlara... bilumum feodal düzenin “keyfi iktidarına” bir sınır çizmenin, bir çerçeve oluşturmanın, kendi varlığına siyasal alan açmanın çabasıydı.

Aydınlanma döneminin dev kafaları enine boyuna işlediler bu konuyu. Güçler ayrılığını, yasaların gücünü, yasaların ruhunu, yasal eşitlik durumunu... bir bir tanımladılar, döktüler ortaya. Meşhur insan hakları, özünde burjuva toplumun burjuva insanının haklarının soyutlamasıydı.

Oysa yasaları yapanlar ve yasalarda yazılanlar değil, fiili uygulamayı asıl önemlisi. Ve bu uygulama, sınıflar savaşının güçler dengesine göre biçimleniyordu. Bu dengeye göre kimi zaman yasaların yazılı metni, biçimi, bir şekilde tutucu bir çerçeve rolünü oynuyor; kimi zaman ise “yasaların ruhu” bambaşka sonuçlara yol açıyor. Hatta öyle anlar oluyor ki, biçimsel olarak da, “yasanın ruhu” da kaldırılıp bir kenara atılıyor, boş bir söze dönüşüyordu.

Rivayet odur ki Büyük Fransız Devrimi’nin Jakoben önderlerinden Saint Just (halk arasında “devrim meleği” diye bilinirdi), Termidor gericiğinin gelip çatmasıyla derdest edilip giyotine götürülürken, 1793 anayasasını göstererek “bunu yazan benim” demiştir. Ama anayasa, anayasayı yazanı değil, anayasayı uygulayanı koruyordu.

Adına “hukuk” denen, yasalar yığımından oluşan bu karmaşanın, son tahlilde bir bekçinin iradesi kadar hükmü olmadığını geniş kesimlerin kavrayabilmesi için, toplumların epey mesafe kat etmesi, sert sınıf çatışmalarından geçmesi, sermayenin düzeninin büyük sarsıntılar geçirmesi, burjuva egemenliğinin ancak kağıt üzerinde var olması gibi gelişmeler gerekir. “Kriz”, “bunalım” kelimeleriyle özetlenen bu büyük altüst oluş dönemlerinde her tür yasal/anayasal yapıyı sarmalayan “kutsal örtü” bir çırpıda çekilip alınır.

Bunu bizzat burjuvazinin kendisi yapar. Çıplak gerçeklik ortaya çıkar. Başka hiçbir dönemde, hiçbir propaganda, yasal çerçevenin son tahlilde çıplak zor ilişkilerinin ifadesi olduğunu geniş yığınlara bu denli kavratamaz. Ancak bunalımın kendisi, burjuva devletin her tür yasal pran-

gadan kurtulma zorunluluğunu yaratır. Aynı zamanda bu, burjuvazinin kendi arasındaki ilişkilerde de her tür yapısal-kurumsal yapının sarsılmasını, çoğu zaman yıkılmasını getirir.

Buraya kadar genel ifadelerle bahsettiklerimizin somut örneğini görmek isteyen, günümüz Türkiye'sinin siyasal dünyasına bakabilir. Sayısız örnek sergileniyor her gün. Artık Türk burjuva siyasetinde, devlet yapılanmasında, kurumsal yapıda herhangi bir çerçeveden bahsetmek neredeyse imkansız.

Dinci faşist iktidar hemen hiçbir yasayla kendini sınırlı/bağlı görmüyor. Devlet yapısının yerleşik kuralları kaldırılıp bir kenara atılıyor. O an sınıf savaşı neyi gerektiriyorsa, o uygulamaya sokuluyor.

Şu Meclis'in haline bakın, orada olup bitenler gerçeği tüm çıplaklığıyla görmeye yeter. Bir yasa teklifi reddediliyor. Meclis tüzüğüne yani "yasası"na göre, reddedilen teklifin bir yıl boyunca bir daha görüşülmemesi gerekir. Ama bu tüzüğü uygulamakla yükümlü olanlar, tüzüğü bir kenara atarak ertesi günü yasa'yı tekrar getiriyor ve kabul ettiriyorlar.

Milletvekili dokunulmazlığı, geçmişte en azından belirli bir sınırdan olsa gözettileri bu statü, artık bir polislin, hatta bekçinin iradesi karşısında silinip gidiyor. Ya da "anayasal kişi hak ve hürriyetleri" denen laf kalabalıkları, eskiden "polis vazife ve salahiyetleri kanunu" ile çevriliyor, şimdi sıradan polislin keyfiyle sınırlanıyor.

Yahut en yeni örneklerden biri. Emniyet Genel Müdürlüğü bir genelge yayınlıyor. Gazetecilere ve "yurttaş gazetecilere" görüntü almayı yasaklıyor. İçişleri Bakanı değil, hükümet değil, meclis hiç değil, devletin bir memuru yasa gücünde genelge yayınlıyor ve yasaklar koyabiliyor.

Nedeni ve buna olanak sağlayan zemin açık: Sınıf savaşı, daha doğrusu, sınıf savaşının ileri bir aşaması olarak, iç savaş yasaların, anayasasının, devlet tarafından, iktidarı elde tutanlar tarafından bu şekilde uygulanmasının nedenidir. İç savaşta, değişiklik önerileri vb vb şeyler, Meclis oylamalarıyla değil, kaldırım taşlarıyla verilir. Gerçek yasa budur.

Yasaların ve kurumların kutsallığına bağlanan boş inan, burjuva siyasetçilerce ve burjuva düşün insanlarıncaya yayılır sürekli. Ama gelinen aşamada bunu yapmanın zemini de kalktı ortadan. "Türkiye'de demokrasi askıya alınmıştır, anayasa askıya alınmıştır, hak ve özgürlükler askıya alınmıştır." sözleri Kılıçdaroğlu'na aittir. Bu sözleri ona söyleten mevcut şartlar, milyonlarca emekçinin de gözlerini açan, durumu berrak bir şekilde bilince çıkarmasına yol açan bir içeriğe sahip.

Burjuva "muhalefet" tüm bunları söyledikten sonra "yakında gidecekler" aldatmacasına devam ediyor. Yani seçim, sandık, eriyen oylar, iktidarın seçimle değişimi... yaymaya çalıştıkları hayal budur. Ve bu haliyle

aslında sadece düzenin değil, bizzat mevcut iktidar yapısıyla rejimin değişmemesi için en büyük desteği sunuyorlar. Zaten amaçları da budur. Bu bir yanlış politika, bir yanılsama değil, burjuva “muhalfeft”in bilinçli bir eğilimidir.

Küçük burjuva uzlaşmacı muhalfeft de seçim ve sandıkla iktidarın değişebilirliğine dair boş hayaller yayarken, dolaylı olarak dinci faşizmin iktidarını güvence altına almasına yardım etmiş oluyor. Ha bire yayımlanan anketlerle, “ilk seçimde gidiyorlar” hayalleriyle yapılan şey, tasta-mam budur.

Oysa gerçek, burjuva yasaların başkaları tarafından değil, herkesten önce, bizzat burjuva güçler tarafından ayaklar altına alınmasından da belli. Tekelci sermaye sınıfı adına dinci faşist iktidar emekçi sınıfların devrimci hareketini kanla bastırma hazırlığını hızlandırıyor.

Artık bütün adımlar bir avuç da olsa militan kitle tabanını sağlamlaştırmak üzerine kurulu. İstanbul Sözleşmesi’nden çıkış, genelgeler, alkol yasakları, geniş yığınların damarına basarcasına pervasız açıklama ve uygulamalar... tüm hepsi tek bir şeye işaret ediyor: Dinci faşist iktidar kanlı bastırma hazırlığını hızlandırdı. Topyekun faşizme giden yolun kalan taş-ları döşeniyor.

Anayasal hayallere artık yer yok. Bu hayaller, iç savaşı kazanmak zorunda olduğunu bilen dinci faşist iktidarın kendi elleriyle tuz buz ediyor, parçalanıyor, yok ediliyor. Sadece dar kafalılar hala, “anayasa ve yasalar” diye sayıklamaya devam ediyorlar. Oysa faşist devlet ve dinci faşist iktidar, iç savaşın tek gerçek yasasına göre hareket ediyorlar. Top-lumların yaşamındaki büyük sorunlar sadece güç ilişkilerine uygun biçimde ve zora dayanarak çözülür. Sıradan bir devlet memuru olarak, Emniyet Genel Müdürü’nün topluma yasak koyacak yetkiyi, cesaret ve cüreti kendinde bulmasının başka anlamı var mı?

Ama burjuva iktidarın, faşist devletin bu adımları emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençliğin, kadınların da gözünü açıyor, gerçeği derinden kavramalarına yardım ediyor: Yaşamsal sorunların çözümü için güçten, devrimci eylemden, sokağa çıkmaktan, düşmanı güce dayanarak alt et-mekten başka yol yok.

Güç, yani iktidar dışındaki her şey hiçbir şeydir. Bu gerçeklik bugün geniş emekçi sınıflar, Kürt halkı, gençlik, kadınlar ve yoksul kitleler tarafından daha çok ve daha derinden kavranıyor.

4 Mayıs 2021

ÖLÜMSÜZ!

Burjuvazi, proleter halkların kahramanlarını her zaman iki defa öldürmek zorunda kalır. Birincisi, devrimin kahramanlarının fiziksel ölüdür. Ve yüzyılların, hatta binlerce yılın tecrübesiyle sabittir ki, fiziken yok edilen kahramanlar, ezilen yığınların bilincinde ve yüreklerinde derin köklere sahip olduğundan, ölümsüzlüğe ulaşırlar. Bilinçleri yakıp yıkmazsınız, yürekleri söküp atamazsınız. Baskı ve saldırılar işe yaramaz oralarda.

İşte bu noktada devrimci kahramanın ikinci ölümü için harekete geçer burjuvazi. Kuşkusuz ondan önceki sömürgeci de başvurmuşlardır bu yola ama, kitle iletişim araçlarıyla, kitle üretim araçlarıyla hareket eden burjuvazi, kendinden önceki sömürücü sınıflarla kıyaslanamayacak ölçüde şiddetli ve etkilidir bu ikinci öldürme eyleminde.

Eğer devrimcileri silip atamıyorsa bilinçlerden ve yüreklerden, onların “keskin ve zararlı yanlarını törpüleyerek” zararsız bir ikonaya çevirmek gerekir. Sermaye düzeni için tehdit oluşturacak ne varsa özenle ayıklanır, hasır altı edilir, saklanır. Yetmez... “Eski dava arkadaşları” salınır piyasaya. Kimi açıktan satın alınır, kimisinin çaktırmadan önü açılır. Amaç aynıdır. Devrimci olan, yıkıcı olan, sermaye düzeni için tehlikeli olan düşünce ve eylemler geniş yığınlardan gizlenir; kimi zaman açık düşünsel saldırılarla, kimi zaman açık veya gizli çarpıtmalarla...

Burjuvazinin bu saldırısından nasibini almayan devrimci önder yoktur. Proleter hareketin sayısız kahramanı bu aynı yoğun kuşatmayla, bu çarpıtmayla karşı karşıya kalmıştır.

Bugün 6 Mayıs. Bu toprakların üç devrimci önderinin, “üç fidan”ın faşizmin darağaçlarında solduğu gün. 6 Mayıs 1972’de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan’ın 49. ölümsüzlük yıldönümü. 49 yıldır öldürmek için kesintisiz hücum ediyor burjuvazi devrimin bu üç genç fidanına, bu üç ölümsüz devrim önderine.

Kimileri için “68 Gençliği” etiketi altında silikleştirilen romantik masum gençlerdir. ABD ve Avrupa gençlik hareketi üzerinden yaptıkları genellemelerle “bir dönemdi, yaşandı geçti” havalarındadırlar. Mazide kalan anıların buğulu ortamında gezinip duran bu kesim için, Denizler bariz haksızlığa uğramıştır; hepsi bu!

Sanıldığıının aksine, Türkiye ve Kürdistan'ın gençlik hareketi, Avrupa ve ABD '68 gençlik hareketinin bir uzantısı değildir. O, bu toprakların devrimci sınıf mücadelesinin içine doğan bir harekettir. O dönemin öğrencileri işçi eylemlerinin, toprak işgali yapan yoksul emekçi köylülerin, "Doğu mitingleri"nde yeniden ayağa kalkmaya başlayan Kürt halkının mücadelesinin doğrudan içinde yer alır. Diğer taraftan tüm dünyayı kasıp kavuran sosyalizm mücadelelerinin, Küba'nın, Vietnam'ın, Ceza-yir'in... tüm dünyada büyüyen muazzam antiemperyalist kurtuluş mücadelelerinin, gelişen devrimlerin ve sosyalist silahlı mücadelelerin yoğun atmosferinin biçimlendirdiği militan devrimcilerdir.

Bu yüzdendir ki, Türkiye ve Kürdistan'ın öğrenci gençlik hareketinin liderleri, "68 kuşağı"ndan farklı olarak, doğrudan devrim önderleri haline gelebilmiştir.

Bir kısım "solcu" ise, her sene Kemalizm övgüleri eşliğinde adını anıp durur Denizler'in. Uyduruk bir "antiemperyalizm" dolamışlar dillerine, burjuva Kemal'in yolunda bayrak sallayarak anıyorlar Denizleri! İdam sehpasında "Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisini" haykıran; işçilere, köylülere, sosyalizme selam duran; Kürt ve Türk halklarının mücadelesi birliğini haykıran; emperyalizme karşıtlığı kapitalizmle karşıtlıkla birlikte, sosyalizm çerçevesinde dile getiren Denizlerden, "tam bağımsız" (ama nasıl oluyorsa kapitalist) bir Türkiye savunusu yapan vatansever gençler çıkartıyorlar!

Denizler doğrudan ve tereddütsüz sosyalizm için atıldılar kavgaya. Hareketin, içinden çıkıp geldiği ortamın derin izlerini taşıyor oluşu, bu gerçeği gölgelemez bile.

Tarihte hiç kimse işe kendi malzemesiyle koyulmaz. İşe, önce, tarihin sunduğu malzemeyle başlamak zorundadır. Denizler, Sinanlar, Mahirler devrimci mücadeleye giriştiklerinde ilk önce varolan sosyalist hareketin düşüncelerine bağlanmak durumunda kaldılar. Kendi görüşleri ancak zamanla şekillendi. Denizlerin ilk dönemler görüşlerinin bağlandığı sosyalist hareket, (TİP ve MDD hareketi), burjuvaziden ve onun ideolojisinden (Kemalizmden) kopabilmiş değildi. Denizler de bu etkiyi taşıdılar. Ama ancak ahmaklar, gelişmenin diyalektiğinden bihaber olanlar, bundan ötürü Denizler'i eleştirmeye kalkabilir.

Sonuçta bu bütünsel gelişmenin ifadesi olarak Türkiye ve Kürdistan'da devrimci dönem bütün belirtileri ve olgunluğuyla ortaya çıktı. 68'le başlayan, 71'le doruk noktasına çıkan devrimci güçlerin çok önemli bir yeteneği içinde buldukları tarihi dönemin devrimci niteliğini kavramış olmalarıdır. '71 silahlı kopuşunu ve bunun başını çeken o gencecik insanları aşılmaz birer devrim önderi haline getiren temel nokta, işte budur!

Onlar, içinde buldukları dönemi devrimci bir tarzda kavradılar ve en ağır sorumlulukları üstlenmekten geri durmadılar. Hem de canları pahasına! Onlar, sınıflar mücadelesinin o tarihsel kavşağında, Türkiye ve Kürdistan halklarının önünde artık ayakbağı haline gelmiş olan eski uzlaşmacı, yasalıcı yolu reddettiler. Önlerinde duran ışıltılı isimlere aldanmadılar. Bir çırpıda onları aşmayı bildiler. Üç noktada yarattıkları devrimci değerler, onları aşılmaz kılarken, kendilerinden sonraki tüm devrimci hareketin yürüyeceği yolu da belirledi. Bu devrimci değerler şu şekilde özetlenebilir: 1) illegalitenin temel alınması; 2) devrimci zora (şiddete) dayalı mücadele; 3) uzlaşmaz mücadele.

Burjuvaziden her alanda tam kopamayan, oportünist, parlamentarist, ılımlı bir çizgi izleyen geleneksel sosyalist hareket, Denizler tarafından pratikle, eylemle, devrimci savaşla aşıldı. Denizlerin önderliğindeki devrimci gençlik hareketi, okullarda, sokakta, fabrikalarda, tarlalarda, kapitalizme, gericiğe, devlete ve emperyalizme karşı devrimci mücadeleyi alabildiğine yayıyor, yoğunlaştırıyor ve şiddetlendiriyordu. Oportünist hareket, şiddetlenen sınıf mücadelesinin dışında kalmış ve giderek karşısına geçmişti. Denizler Türkiye ve Kürdistan'da yeni bir devrimci çağır açmışlardı. Eylemleri ve örgüt biçimleriyle emekçi kitlelere şu mesajı açıkça veriyorlardı: Emekçi kitlelerin ve ezilen halkların kurtuluşuna, ancak devrimci zorla, devrimci eylemlerle varılacaktır!

Sonuçta her çağ kendi ölümsüz kahramanlarını, önderlerini yaratır. Çağın ürünüdür onlar. Yapay bir şekilde oluşturulamaz. Kendi döneminin koşullarıyla büyür ve devleşirler. Tam olması gereken dönemde, olması gereken yeredirler. Kimi zaman yüz yılların yükünü sırtlanır, yürürler. Bir çağ dönüşümünün, halkların biriken kavgasının taşıyıcısı olurlar.

Adı Türkiye ve Kürdistan devrimiyle özdeşleşen bir devrimci önderler kuşağının yiğit savaşçısıdır Denizler. Onlar Devrimin Önsözü'dür. Halklarımızın özlem ve umuduyla özdeşleşmiş, uğruna türküler yakılmış ölümsüz devrim önderleridir.

Onları aşılmaz ve unutulmaz yapan, tam da içinde yaşadıkları o koşullardır. Böyle olmasaydı, gencecik bedenler, gencecik fidanlar nasıl yer ederdi koca koca halkların yüreklerinde ve bilinçlerinde!

6 Mayıs 2021

UZLAŞMA FELAKETİ

Tarih boyunca tecrübeyle sabittir. Uzlaşmaz karşıtlığa dayalı savaşlarda kim ki "barış" adına, "uzlaşma" adına mücadeleyi bırakır, o, korkunç acılarla yüzleşmek zorunda kalır. Ödenen ve ödenecek bedellerin ağırlığı yüzünden devrimden her vazgeçiş, çok daha ağır bedellere aralar kapıyı.

Çeyrek asır önce Guatemala'da URNG, bu türden bir hatanın bedelini, pek çok eski üyesinin kaçırılıp kaybedilmesi ve öldürülmesi şeklinde ödedi. Sonrasında da "yasal parti" olarak yüzde 2-3'lük bir parti olarak bitkisel hayatını devam ettirdi. FARC'ın Kolombiya narko-faşist egemenleriyle yaptığı uzlaşma, 1200 "toplumsal önder/halk önderi" ve eski gerillanın "paramiliter" güçlerce katledilmesine kapı araladı. Latinler, bu türden uzlaşmaların yarattığı mezarlıklarla dolu!

Ama sadece o değil. Çok daha yakınımızdaki örneklerden biri Filistin'dir. Geçtiğimiz yüzyılın ikinci yarısının en önemli ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesi, enternasyonalizmin görkemli örneği, koca bir emperyalist sistemin dışına kadar silahlandığı siyonizme karşı bir halkın inanılmaz özverili savaşıdır Filistin devrimi. Uzun on yıllar Filistin burjuva güçleri de "ulusal devrimci" yolda yürüdü.

1948 15 Mayıs'ında siyonist İsrail, Filistin köylerini basıp 750 bin dolayında Filistinliyi evlerinden, yurtlarından sürdü. Filistin tarihinde Nakba (Felaket) diye geçer. Bu vahşi baskı, yerinden yurdundan sürülme, mülteci bir ulus durumuna düşürülme ve silahlı saldırılar sürüp gitti yıllar yılı. Nihayetinde Filistin halkının bağrından direniş örgütleri çıktı. El-Fetih, FHDC, FHKC ve diğerleri. Muazzam bir mücadele, dışa dış bir savaş... Gerilla mücadelesi, Lübnan'ın işgali, sürgünler... ve her şey bitti derken işgal altında patlayan taşlı ayaklanma İntifada! Filistin halkının acıları hiç bitmedi. Baskı ve işkenceler, sürekli genişleyen işgaller durmadı. Ama mücadele de durmadı. Siyonistler bugününden ve yarından emin olamaz konumdaydı. Derken... çatı örgütü Filistin Kurtuluş Örgütü'nün burjuva önderliği (Arafat), "Oslo Barışı"na tav oldu. Sözde iki devletli çözüm olacak, savaş sona erecek, barış gelecek(ti)!..

FHKC anlaşmaya şiddetle karşı çıktı. Arafat'ı vazgeçirmeye uğraştı ama nafile. Tarihin şaşmaz kuralı işledi yine. Uzlaşma ve barış umudu, çok daha fazla acıların çekilmesine araladı kapıyı. Arafat Ramallah'ta bir nevi rehin başkana dönüştü. Kendi elleriyle Ahmad Saadat'ı (FHKC

Genel Sekreteri) tutuklayıp, dolambaçlı yollardan İsrail'in zindanlarına kaçırılmasına vesile oldu. Kendi "sağ kolu" Ebu Mazen'in (şu andaki "başkan" Mahmud Abbas) dahlinin kesin olduğu bir zehirlenme ile öldürüldü.

Filistin devriminin sosyalist eğilimine ket vurmak adına zamanında bizzat Siyonist rejim ve emperyalistler tarafından desteklenen, önü açılan, göz yumulan dinci örgütler güçlendi. Gazze'de yönetimi ele geçirdi ve görünüşe bakılırsa Batı Şeria'da da yakında çoğunluğu ele geçirecekler.

İsrail, altına imza attığı "Oslo Barışı" maddelerinin hiçbirine uymadı. En son Trump'ın meşhur "Yüzyılım Barışı" adını verdiği adım ile Filistin'in tümden yok edilmesi amacı resmi olarak ilan edilmiş oldu.

Bu arada Filistinlilerin ellerinde kalan topraklar kesin bir şekilde birbirinden yalıtıldı. Beton duvarlar arkasında kaldı. Sürekli yeni Yahudi yerleşimciler getirildi, Filistinliler adım adım topraklarından kovuldu. "Önleyici tutuklama" ile sorgusuz sualsiz binlerce ve binlerce Filistinli kaçırıldı, İsrail zindanlarına atıldı. Ağır işkencelere maruz bırakıldı.

Geçiş bölgelerine kontrol noktaları kuruldu. Bu noktalarda sürekli Filistinliler öldürülüyor İsrail askerlerince. Daha bir kaç gün önce iki Filistinli genç yine katledildi kontrol noktasında.

Şimdi iş "Kudüs'ün Filistinlilerden temizlenmesi"ne gelmiş bulunuyor. Şeyh Cerrah mahallesinde Filistinli ailelerin sürülüp yerlerine Yahudi yerleşimci (ki bunlar genelde düpedüz faşist ırkçı Yahudilerdir) getirilmek istenmesi yeni gösterileri tetikledi. İsrail polisi El Aksa Camisi'nin içine gaz bombaları atmak dahil, açıktan saldırıya geçti. Günlerdir gözaltılar, tutuklamalar, hastanelere taşınan yaralılar eşliğinde çatışmalar devam ediyor.

Filistin halkı yarım asırdır savaşıyor. Bedel ödemekten hiç çekinmedi. "Daha fazla acı çekilmesin, kan dökülmesin" diye pazarlanan uzlaşma ve barış girişimleri ise Filistin halkının acılarını artırmaktan, durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Bir kez daha görmüş olduk ki, toplumsal mücadelelerde barış ve uzlaşma, mevcut egemenliğin onanmasından, kabulünden başka bir şey değildir. Ezilenlerin acılarına son vermeyi bırakın, onu hafifletmez bile. Tarihin hiçbir döneminde bunun tersi bir örnek görülmemiştir.

Ezenle ezilen arasında süren mücadele, belirli bir aşamaya ulaşmış ve açık çatışma veya savaş halini almışsa, sonuna kadar yürümek, kesin sonuca ulaşmak gerekir. Yarı yolda duralamak, mevcut statükonun korunmasını savunmaktan, onu güçlendirmekten başka bir işe yaramaz.

Niyetleri ne olursa olsun, uzlaşmacıların oynadığı evrensel rol budur. Zaferi kazanmak isteyen, ilk başta uzlaşmacılarla yollarını ayırmalıdır.

10 Mayıs 2021

FİLİSTİN DEVRİMİ ZAFERE ULAŞACAK

Siyonist İsrail devleti Filistin halkını Kudüs topraklarından göç ettirmek ve siyonist nüfusu boşaltılacak yerlere yerleştirmek için 7 Mayıs'tan bu yana yeni ve kanlı bir saldırı dalgası başlatmış bulunuyor.

Saldırı, İsrail'in en gerici, siyonist kesimlerini Doğu Kudüs'e yerleştirmek üzere, Şeyh Cerrah mahallesindeki Filistinlileri yerlerinden, evlerinden çıkarma girişimiyle başladı. Filistin halkı, bu saldırı dalgasına devrimci eylemle yanıt verdi. Gençlik, devrimci kitle eylemi için sokaklara indi. Siyonist İsrail güçleriyle dün (10 Mayıs) yaşanan çatışmalarda yüzlerce Filistinli yaralandı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi gibi devrimci örgütlerin İsrail topraklarını hedef alan füze saldırılarına, siyonist İsrail, savaş uçaklarının ağır bombardımanıya karşılık verdi. Aralarında çocuk ve kadınların da olduğu onlarca Filistinli bu vahşi saldırılarda yaşamını yitirdi.

Savaş devam ediyor.

Bu saldırı dalgası, İsrail'in ABD emperyalizmiyle birlikte geçen yıl hazırlayıp açıkladığı, 'Batı Şeria'nın üçte birini ilhak etme' planının bir parçası ve devamıdır. Filistin halkını Kudüs'ten göç ettirdikten sonra sıranın başka yerlere geleceği kuşkusuzdur. İsrail'in hedefi tüm Filistin halkını kendi topraklarından çıkarmak ve oralara dünyanın çeşitli yerlerinden topladığı, kendine sadık, bağlı insanları, yani siyonistleri yerleştirmek.

İsrail, bu saldırı ve girişimleri tek başına planlamıyor. Siyonist İsrail'in bu saldırıları tek başına yapacak ne gücü ne de cesareti var. Geçen yıl üç defa, bu yıl ise Mart ayında seçime giden İsrail, hala bir hükümet kurabilmiş değil. Ekonomik ve politik kriz içindeki siyonist İsrail devleti tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor. İsrail emekçi sınıfları, her fırsatta egemen sınıfa başkaldırıyor, devrimci kitle eylemlerine başvuruyorlar. Siyonist İsrail, işgal ve ilhak topraklarını genişleterek yıkımını önlemeye çalışıyor.

ABD emperyalizmi, İsrail'in başta gelen kalkanıdır. Hiçbir önemi olmasa da, Amerikan emperyalizmi Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden İsrail'i kınayan kararların çıkmasına bile izin vermiyor. ABD emperyalizmi'nin yanı sıra, İngiliz, Fransız, Alman emperyalistleri de si-

yonist İsrail'e kalkan görevi görüyorlar.

Nedeni basit ve anlaşılır: İsrail, emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu'daki önemli bir halkası; Türkiye ile birlikte önemli bir karşı-devrim merkezidir. Dinci faşist iktidarın İsrail hakkındaki açıklamalarına kimse aldanmasın. İsrail'in güvenliğinin Ortadoğu'daki güvenliğinin sigortası, faşist devlet ve hükümetleridir.

Ancak İsrail'in saldırı ve işgal-ilhak girişimleri İsrail ve ortaklarının hiç de arzu etmedikleri, hesaba katmadıkları sonuçlara yol açıyor. İran ve Suudi Arabistan, Kuveyt, Katar, BAE gibi gerici Arap devletlerinin çabaları, kuşatmaları, içten çökertme planları sonucu güçten düşen Filistin devrimci örgütleri yeniden toparlanma, güçlenme ve geçmişteki etki güçlerine kavuşmaya başladılar. Filistin halkı, şimdi yeniden eski gücüne kavuşmaya başlayan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi gibi devrimci örgütlerin öncülüğünde zafere ulaşacak.

Siyonist İsrail'in tüm Filistin topraklarını; dahası, tüm "vadedilmiş topraklar"ı ele geçirme plan ve politikaları, "iki devletli çözüm"ün nasıl bir aldatmaca olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. "İki devletli çözüm", uzlaşma politikası, emperyalistlerin Filistin burjuvazisiyle birlikte Filistin halkını oyalamak, aldatmak ve zaman kazanmak için ortaya attıkları bir yalandır. Siyonist İsrail'in tek çözümü vardır: "Vadedilmiş topraklar" dahil, tüm Filistin topraklarını ilhak ve işgal etmektir. Son saldırı, bu planın somut ifadesidir.

"Filistin Sorunu"nun tek çözümü, siyonist İsrail devletinin yıkılarak, yerine Yahudi halkını da içine alacak devrimci demokratik bir Filistin devletinin kurulmasıdır.

Gün bu devrimci hedef için mücadele günüdür. Gün, Filistin halkıyla eyleme dayalı enternasyonal dayanışma içinde olma zamanıdır.

Bu mücadele zafere ulaşacak! Çünkü onlar yıkılıyorlar. Çünkü tarih, halkların özgür biçimde yaşayacakları, baskı, sömürü ve sınırların olmadığı toplum biçimine doğru akıyor. Çünkü dünya işçi sınıf ve ezilen sömürülen halklar, emperyalist-kapitalist zinciri kırmak için her yerde ayaklanıyorlar. Kahraman Filistin halkı, devrimci enerji ve kararlılığının arkasına tarihin bu akışının verdiği güçle zafere ulaşacak.

Denizlerin devrimci eyleme dayalı enternasyonal dayanışma ruhuyla, tüm gücümüzle Filistin halkının yanındayız!

11 Mayıs 2021

DEVRİMCİ DALGA KOLOMBİYA KIYILARINDA

Kolombiya iki haftadır sokakta! Latinler'in bir numaralı ABD müt-tefiki... ölüm mangalarının, çeşitli uyuşturucu kartellerinin bir numaralı rejim destekçisi olduğu “narko-faşist diktatörlük” iki haftadır yoksul yer-lilerin, işçilerin, geniş emekçi kesimlerin eylemleriyle sarsılıyor.

FARC ile Kolombiya devletinin Havana'da imzaladığı barış anlaş-ması sonrası üç yüzden fazla eski gerilla, bini aşkın toplumsal hareket ön-deri öldürüldü. Bu yüzden söz konusu barış anlaşması “öldüren barış” diye kodlandı çoktan.

Yani sözde “şiddeti durdurma”, “savaşın acılarına son verme” niye-tiyle varılan uzlaşma, özünde eski FARC'ın teslim olmasından başka bir anlam ifade etmedi. Anlaşma maddeleri kağıt üzerinde kaldı. Washing-ton'ın açık desteğini alan yönetim, paramiliter çetelerini, ölüm mangala-rını sahadan hiç geri çekmedi. Siyasi cinayetler aralıksız devam etti. Toplum, devlet terörü ile baskı altında tutuldu.

Barış görüşmeleri sırasında Kolombiya yönetimi (Santos vardı başta, o da tıpkı bugünkü Duque gibi Uribe'nin adamıdır) kırsal nüfusu zorla şe-hirlere göçertti. Geniş alanlar bu şekilde insansızlaştırıldı. Barış anlaş-masından sonra ise bu bölgeler büyük toprak sahiplerine (koka ekimi için) ve uluslararası maden ve petrol tekellerine peşkeş çekildi. Kentlere dolu-şan yoksul köylüler gecekondü semtlerini oluşturdular.

Zaten korkunç bir yoksulluğun pençesindeydi geniş yığınlar. Bir avuç zengin toprak sahibi, uyuşturucu baronu ve bunların beslediği kira-lık katiller sürüsü dışında nüfusun büyük kısmı, pandemiyle birlikte yok-sul yaşamlarını daha fazla devam ettiremez noktaya geldiler. Duque yönetiminin “vergi reformu”, patlamak için fırsat kollayan birikmiş öf-kenin genel bahanesi oldu. 28 Nisan'dan itibaren gösteriler başladı.

Ayaklanmanın ana üssü ülkenin ikinci büyük kenti olan Cali oldu. En ağır kayıplar da burada verildi. Narko-faşist yönetimin ilk refleksi, hızla gösterileri bastırmaya yönelmek oldu. Göstericilere ateş edildi. Ölenler ve yaralananlar vardı. Ama tam da bu tutum, isyan ateşine benzin dökmek anlamına geldi. Bir anda ayaklanma ülke geneline yayıldı.

Ayaklanmanın iktidarın ummadığı bir hızla büyümesi sonucu Duque, reform tasarısını yeniden görüşmek için geri çektiğini açıkladı. Ama gös-

tericiler çok doğru bir şekilde bunun bir zaman kazanma ve ayaklanmayı güçten düşürme hamlesi olarak gördüler. Ulusal Grev Komitesi bu geri adımı kabul etmedi, tümünden gündemden kaldırılmasını istedi. İşçilerin Merkezi Birliği (CUT), Genel Çalışma Konfederasyonu (CGT), Kolombiya İşçiler Konfederasyonu (CTC) ve Kolombiya Eğitim İşçileri Federasyonu tarafından oluşturulan Ulusal Grev Komitesi, “Tasarının geri çekilmesi milyonlarca Kolombiyalının zaferidir. Bununla birlikte geri çekme açıklaması eylemleri bitirmez. Sokaklardaki insanlar tasarının geri çekilmesinden çok daha fazla şeyler talep ediyor” açıklaması yaptı ve “Katliamların durdurulması ve sorumluların cezalandırılması; katliamlardan sorumlu olan ESMAD’ın (çevik kuvvet) dağıtılması, ordunun kentlerden çekilmesi, demokratik haklar ve özgürlükler, gösteri hakkının anayasal güvenceye alınması” taleplerini sıraladı.

Calı’de iktidar, sivil yöneticilerin yetkilerini derhal askere devreden kararname çıkardı. Olağanüstü Hal ilanı ile orduyu sahaya sürmüş oldu. Artık helikopterlerden insanlar taranıyor, polislin ötesinde bizzat askerler gösterileri acımasızca bastırmaya çalışıyor. Şehirler, şehirlere giden bağlantı yolları, her yerde eylemler var ve her yerde rejimin saldırıları, cinayetler var.

Ölü ve “kayıp” sayısı çelişkili. Ama her halükarda bu iki haftada 50 dolayında gösterici öldü, 300’ü aşkın gösterici kayıp. Ki bunların çoğu, genel olarak eylemin başını çeken gençler. Yaralı sayısı ise bini aşmış durumda. Gözaltında yoğun işkence var ve tecavüz saldırıları da yaygınlaşıyor.

Ulusal Grev Komitesi’nin yanında Ulusal Çiftçiler Koordinasyon Komitesi de, en başında beri eylemlerde yer alıyor. Yaptığı açıklamada iktidarın tasarımı geri çekme hamlesini “ulusal grev ve gösterilerin radikalleşmesini engellemeye çalışmak” olarak değerlendirdi. Yoksul köylüleri içeren bu örgütlülük, Cauca, Nariño, Valle, Huila, Catatumbo, Sur de Bolivar, Arauca, Casanare ve Boyacá bölgelerinde üyelerini eyleme çıkarıyor.

Polisin olaylara saldırı taktikleri, tek merkezden çıkma, sermayenin artık evrensel özellik gösteren taktikleridir: Göstericilerin arasına sivil olarak sızma, provokasyon yaratma, içeriden bilgi toplama, paramiliter çetelerini göstericilerin üzerine salma, gösterilerde öne çıkan isimlerin tespiti ve sonrasında “kaçırıp kaybetme”.

Bir başka dikkat çeken nokta, ELN komutanıyla yapılan söyleşiden anlıyoruz ki, kırsal alanda üslenmiş konumda olan gerilla örgütleri de, taraftarlarını kentlerde eylemlere yönlendiriyorlar. Ama kendi konumlarını eylemin destekçisi olmak şeklinde tanımlıyorlar. Ki bu, eşyanın tabiatına

uygun olandır. Ayaklanma merkezleri kentlerdir. Bu anlamda savaşın merkezi de kentlerdir. Kırlarda üslenmiş gerillaların, eğer örgütlü bir silahlı halk ayaklanması söz konusu değilse, sürece etkin olarak katılamayacakları kendiliğinden anlaşılmaktadır.

Bu yüzyılın tüm devrimci patlamaları kentlerde gerçekleşti. Halk ayaklanmaları olarak gelişti. İşçi sınıfının ağırlığını koymasıyla (Mısır ve Sudan) ciddi başarılar kazandı. Kolombiya da bu genel kurala uyuyor. Yarım asırlık uzun gerilla savaşı, barış anlaşmasıyla çok büyük oranda sönümlense de, halen devam ediyor. Onun başarı ve başarısızlıkları, genel sınıflar savaşına yaptığı etkiler, (devrimci durumun derinleşmesindeki etkisi ve kuşkusuz, toplumun genelinde yarattığı genel militarist etki) göz ardı edilmeksizin, devrimin asıl can damarlarının kentler olduğu bir kez daha açığa çıkıyor.

Kolombiya'daki ayaklanma, son yıllarda Latinleri boydan boya dolanıp duran isyanların bir parçasıdır. Ayrıca daha pandemi öncesinde tüm dünyada art arda patlayan devrimci ayaklanmalar zincirinin bir halkasıdır. Bu seferki patlamanın vesilesi basit bir yasa tasarısı oldu. Lübnan'da "internet vergisi" idi, Türkiye'de "üç beş ağaç"! Sonuçta dünya devrimi dalgası bir "genel bahane" eşliğinde her kıtada kıyıya vuruyor. Zaman geçtikçe dalganın hem boyu büyüyor, hem şiddeti ve hızı artıyor. Pandemi ise bu sürece olağanüstü bir katalizör olarak katılıyor.

Koşullar işçi sınıfından yana. Devrimden yana. Latinlerin en baskıcı diktatörlüklerinden biri olan Kolombiya'daki güncel ayaklanma, bu küresel gerçekliğin bir kez daha yüzeye vurmasından başka bir şey değil.

Er ya da geç, dünya devrimi bir dizi ülkenin ileri fırlamasıyla daha güçlü kasırgalara dönüşecektir.

13 Mayıs 2021

DEVİRİM İLE FAŞİZM ARASINDA: MUHTIRALAR DEVRİ!

Aslında hikaye yeni değil. Ama yeniden ortaya çıktı. Ve üstelik bu defa eş zamanlı olarak kapitalist dünyanın üç büyük ekonomisinde... Tekil olsa “özel” deyip geçilebilirdi ama, üç büyük ülkede eş zamanlı olarak yaşandı. Olguyu evrensel kılan bir şeyler olsa gerek!

ABD ve Fransa'da, hemen hemen aynı günlerde, emekli veya görevli askerler, tüm kamuoyu tarafından “muhtıra” olarak adlandırılan mektuplar yayımladılar. Almanya'da ise durum daha ileri düzeydeydi. Bir askeri darbe planı ortaya çıkarıldı!

Almanya'daki olay, tarihsel arka planı bir kenara bırakırsak, yaklaşık dört yıl öncesine uzanıyor. Alman istihbaratı 2018 Kasım'ında ordu içinde yaptığı operasyonda “Hanibal Gölge Ordusu adı verilen bir Neonazi oluşumu çökertti. ... tamamı askerlerden oluşan ve aralarında bir albayın da bulunduğu teşkilatın, ‘X Günü’ adını verdikleri bilinmeyen bir tarihte, Almanya'daki siyasetçilere yönelik suikastlar yaparak, iç savaş çıkartmayı, ardından da darbe planladığı iddia edildi.” Haberin devamı da var. İlk operasyon 2017'de oluyor, bir üsteğmen, provokasyon eylemi planlarken yakalanıyor. Ama “delil yetersizliğinden” serbest bırakılıyor! Ardından çeşitli siyasetçileri ve Müslüman ve Yahudi topluluk önderlerini toplayıp öldürmeyi planlayan gizli bir Neonazi yapılanmasına dair bilgilere ulaşıyor. Tutuklamalar oluyor.

Bu olaydan sonra, geçen yılın Temmuz ayında yayımlanan bir haberde, aynı “X Gününe hazırlık” yapan ordu mensupları gündeme geliyor. Tema aynı: “Alman devletinin devrileceği güne hazırlık yapılması, ‘vatanseverler’in kendilerini güvenliğe alması ve ilk dalga sona erdiğinde ülkenin yeniden inşa edilmesi!”

Aradan 10 ay geçiyor. 30 Nisan 2021'de gündeme “bomba gibi haber” düşüyor: “Almanya'da Eski Askerlerden Darbe Planı!” Dört yıl önce patlayan ilk olaydaki aynı senaryolar burada da ortaya saçılıyor. Öldürülecek siyasetçiler ve toplum önderleri listesi, bunlara dair istihbari bilgiler... her şey hazır. Hollanda'daki (ve daha önce Almanya'daki) pandemi kısıtlamalarını protesto eylemlerinin yarattığı ortam tartılmış, bunun üzerinden Berlin'de iktidarın ele geçirilmesi üzerine planlamalar yapılmış. Reichbürger yani “imparatorluk vatandaşı” kavramları var ki, Nazi Al-

manyası'nın İkinci Dünya Savaşı öncesi sınırlarına atıfta bulunuyor. Her şey net, açık, hazır!

Diğer olay, siyasal literatüre “Fransızca konuşmak” kavramını hediye eden, her zaman ayaklanmaların, devrimci patlamaların beşiği olmuş Fransa’dan.

21 Nisan günü aşırı sağcı bir web sitesinde 20 emekli generalin ve 100 dolayında emekli veya görevli subayın ve binden fazla askerin imzaladığı, Macron’a hitaben bir mektup yayımlandı: “Artık ağırdan almaya vakit kalmadı, aksi takdirde bu büyüyen kaosu yarın iç savaş sonlandırıcak ve sizin sorumlu olacağınız binlerce ölüm meydana gelecektir!”

“Muhtıracılar” faşist Le Pen ile yoğun bir dirsek teması içinde. Zaten faşist Ulusal Birlik Partisi açıktan arka çıktı muhtıraya. Daha sonra açığa çıktı ki, muhtırayla aynı içerikte bir dosya, daha öncesinde Meclis’e gönderilmiş 16 emekli general tarafından. Yani gelip geçici bir “heves” değilmiş yayımlanan muhtıra.

Macron ve hükümeti sözde bu muhtırayı reddetti. Olay bir parça soğudu... derken, aynı faşist derginin web sayfasında 9 Mayıs’ta yeni bir mektup yayımlandı. (Tarih özel seçilmiş midir, bilemiyoruz. Zira 9 Mayıs, Kızılordu’nun Alman faşizmini ezip zaferini ilan ettiği tarih.) İlk mektubun kararlılıkla savunulduğu bu ikinci mektup, görevli (muvazzaf) ordu mensuplarınca yazılmıştı ve “Eğer iç savaş patlak verirse, ordu kendi topraklarında düzeni sağlar çünkü ondan istenecektir. Hiç kimse böylesine korkunç bir durumu isteyemez. Büyüklerimiz de (emekli askerler) istemez. Ama evet, yine, Fransa’da iç savaş sessizce hazırlanıyor ve bunu çok iyi biliyorsunuz” diye meydan okuyor, Macron’a “harekete geç” çağrısıyla sona eriyordu. Bizim “Çoban Sülü”nün şapkasını alıp gideceği türden bir muhtıraydı düpedüz! Zaten Macron’un genelkurmay başkanı da alabildiğine cılız bir tepki vererek, mektubu imzalayanların ordudan istifa etmesini istemekle yetindi!

Almanya ve Fransa... Avrupa Birliği’nin iki ağır topu, iki lider ülkesi! Darbe girişimi ve bizde 12 Mart’ı çağrıştıran muhtıra ile geliyorlar gündeme. Ve tam bunlar kamuoyunu meşgul ederken, son dönemde ayaklanmaların, yoğun protesto gösterilerinin ve ünlü Capitol baskınının sarstığı emperyalist-kapitalist dünyanın lider ülkesinde, ABD’de benzer bir mektup düşüyor ajanslara.

“Ulusumuz büyük bir tehlike içinde” çılgınlığıyla başlıyor mektup, “1776’daki kuruluşumuzdan bu yana hiçbir zaman olmadığı kadar Anayasal olarak hayatta kalma savaşı veriyoruz. Çatışma, Anayasal özgürlük ve özgürlük taraftarlarına karşı Sosyalizm ve Marksizm taraftarları arasındadır” şeklinde devam ediyor. 124 emekli general ve amiral imza-

lamış. Başkanlık seçimleri öncesinde de 317 emekli general benzer bir bildiri kaleme almışlardı. Mektubun bitiş paragrafı ise bir seçim kampanyasını da çağırıyor: “Tüm vatandaşları, ABD’yi, Anayasal düzeni kurtarmak için harekete geçecek ve şu anda görevde olanları sorumlu tutacak siyasi temsilcileri seçmek için yerel, eyalet veya ulusal düzeyde dahil olmaya çağırıyoruz. Halkın iradesi duyulmalı ve takip edilmelidir.”

Başta da söylediğimiz gibi... burada ortaya çıkan olaylar tek bir ülke ile sınırlı olsaydı, o ülkenin iç koşulları üzerinden değerlendirip bir sonuca varılabildi. Ama burada, üç büyük emperyalist ülkede aynı zaman diliminde ortaya çıkan bir durum var. Bu üç örnek, bir “genel”in, evrensel olanın üç somut yansımasından başka bir şey değil. Daha bir dizi emperyalist ve kapitalist ülkede benzer eğilimlerin gittikçe güçlenmekte olduğuna kuşku yok.

Yukarıdaki örnekler doğrudan pandeminin sonucu olarak çıkmıyor. İlk örnekleri daha öncesine uzanıyor. Ama pandemi ile birlikte daha sık ve keskin hatlarla ortaya çıkıyor. Öncelikle bunu tespit etmiş olalım.

Genel olarak, her ciddi bunalım dönemi, sınıflar savaşının kaçılmaz olarak olağanüstü şiddetlendiği dönemlerdir. Bunalımlardan çıkış, bu savaşın seyrine göre olur. Ya sermayenin çıkarları doğrultusunda gelişir, ya da emeğin. Sermaye sınıfı, böylesi olağanüstü bunalım koşullarında hemen her zaman en gerici, en kanlı faşist diktatörlüğe doğru güçlü eğilim gösterir. Neredeyse fizik yasası keskinliğindedir bu eğilim. Gerçekleşip gerçekleşmemesi siyasal, iktisadi ve toplumsal koşulların bütününe bağlıdır. Tek tümceyle ifade etmek gerekirse, sınıflar savaşının seyrine bağlıdır.

Bu üç büyük emperyalist ülkede, ayrıca toplumsal ayaklanmalar zincirinin halkasını oluşturan bir dizi bağımlı kapitalist ülkede, gözlerimizin önünde cereyan eden süreç, tastamam bu evrensel yasanın tezahürüdür. Sermaye sınıfı, dev tekeller, mevcut şartlarda yola devam edemeyeceklerini açık ve net görüyorlar. En azından son çeyrek asrı bulan bir geçmiş var kuşkusuz büyük altüst oluş sürecinin. Güncel durum ise, neredeyse 13 yıldır kesintisiz devam eden ve pandemiyle birlikte olağanüstü bir yıkıcılığa ulaşan büyük ekonomik krizdir. Emperyalist-kapitalist sistem ve bir bütün olarak kapitalist uygarlık çöküyor.

Çöküş dönemi, sermayenin korkulu rüyası olan komünizm heyulasının başucuna dikilmesidir. Doğal olarak tüm “önlemleri”, bütün yönelimleri komünizm korkusunu açığa vuruyor. İkinci olarak, yukarıdaki örneklerde ortaya çıkan “asker refleksi”, dev tekellerden bağımsız değil. Bunu özellikle vurgulamak gerekiyor. Verili kurumsal yapılarla toplumu yönetemiyor tekeller. Geniş yığınlar sistem dışına çıkıyor. Böylece askeri

darbeler, faşist diktatörlükler dönemi “en gelişmiş kapitalist ülkelerde” tekellerin güncel politik eğilimi olarak güçleniyor.

Sürekli vurguladığımız gibi, bu, mevcut kapışmanın sermaye cephesinde güçlenen (kuşkusuz tek değil) eğilimdir. Ama sürecin bir de emek cephesi var. Ve bu cephede gittikçe daha geniş yığınlar doğrudan kapitalist sisteme karşı harekete geçiyor. Nesnel devrimin yayılmasıyla birlikte öznel olarak da güçlü bir antikapitalist bilinç yaygınlaşıyor, sosyalizm bilinci gelişip güçleniyor.

Kapitalizmin bunalımlarının sadece faşizmle değil, toplumsal devrimlerle de doğrudan ilişkisi var. Hangi ilişkinin üstün geleceği, tamamen ve yalnızca sınıf savaşına bağlıdır.

Gelecek konusunda umutlu olmak için fazlasıyla yeterli bir durumdur bu. Tekellerin ve onların uşağı durumundaki generallerin korkusu bir toplumsal devrimin dünya çapında hazırlanmakta olduğunu haber veriyor.

Umut ve cesaret dolu olmak için çok neden var...

15 Mayıs 2021

FİLİSTİN'E SAHİP ÇIKMAK KENDİ DEVRİMCİ TARİHİNE SAHİP ÇIKMAK

Lübnan'ın işgali, Beyrut Kuşatması, Sabra ve Şatilla, FKÖ'nün sürgünü kabul ediliyle Lübnan'dan çıkan gerilla kuvvetleri... Askeri anlamda büyük bir geri çekilme, silahlı savaşımın neredeyse durma noktasına geldiği dönemlerdi 1982 sonrası.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün asıl gücü El Fetih'ti. Arafat 1982'de Lübnan'dan çekilme kararını diğer bileşenlere (FDKC, FHKC, Filistin Komünist Partisi, Saika ve diğerleri) danışmadan almıştı. Oysa Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Lübnan'da kalıp savaşı sürdürmek politikasını savunuyordu. Sonuçta bu adım gerillaların Lübnan'dan çıkmasını, direnişin büyük oranda dağılmasını getirdi. Ayrıca Arafat önderliğinde FKÖ "diplomatik görüşmeler" yapıyordu.

Bu dönemde El Fetih bölündü, iç çatışmalar yaşadı. Arafat önderliği Ürdün Kralıyla anlaştı. FDKC, FHKC, FKP, Arap Kurtuluş Cephesi ve Arafat'tan kopan El Fetih grubu, 1985'te Filistin Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni (FUKC) kurdular. 1986'da Şii Emel milisleri Arafat grubuna saldırdığında FUKC kuvvetleri Arafat'ın El Fetih'ine yardıma koştu. 1987'de uzlaşma sağlandı ve yeniden FKÖ çatısı altında birleşildi.

Kısacası, "sürgün dönemi" hem FKÖ'nün iç gerilim ve bunalımını artırdı, hem de direnişin üzerine neredeyse ölü toprağı serpilmesine yol açtı. Filistin Komünist Partisi'nin özellikle Batı Şeria'daki yoğun taban örgütlenmelerini saymazsak, işgal altındaki topraklarda FKÖ genel olarak güçten düştü. Yanlış anlaşılmayı önlemek için belirtelim. İşgal altındaki topraklarda Filistinlilerin direnişi hiçbir zaman durmadı. Protesto gösterileri, küçük ölçekli çatışmalar, o topraklarda kesintisiz olarak var oldu. Ama yoğun ve kapsayıcı bir düzeye hiç gelemedi. Taki 1987 sonuna kadar.

1987'de FKÖ çatısı altında yeniden birleşmenin sonucu, işgal altındaki topraklarda yürütülen faaliyetler arasında eşgüdüm sağlanmasınıydı ki, işin aslı bu, 1987 Aralık'ında patlayacak 1. İntifada'nın nesnel ateşleyicisi olacaktı. Zaten ayaklanmanın hemen sonrasında El Fetih, FDKC ve FHKC, "İntifada Birleşik Ulusal Önderliği"ni oluşturmuşlardı. Daha

sonra FKP de buna katılacaktı.

1. İntifada patladığı dönemde Mısır İhvan'ının (Müslüman Kardeşler) Filistin kolu, Hamas adıyla ayrı bir örgüt haline getirildi. Bir diğer dinci örgüt, 1970'li yıllarda kurulan İslami Cihad idi. FKÖ'ye karşı, özellikle de onun içindeki Marksist-Leninist örgütlere (FDKC, FHKC) karşı ayrı bir odak oluşması, hem hareketin bölünmesi, hem de “sosyalist tehlikenin” geriletilmesi adına bu iki örgütün önu İsrail tarafından dolaylı yollarla açıldı. Örneğin işgal altındaki topraklarda mahkeme kararı olmaksızın çeşitli siyasal önderler ülke dışına sürgüne gönderiliyordu. Bu yöntemle FKÖ bileşenleri sürekli ve yoğun baskı altında, güçten düşürülürken, bu iki örgüte göz yumuluyordu.

İntifada'nın hemen başlarında, 1988 yılında Ürdün Batı Şeria üzerindeki tasarrufunu FKÖ'ye bıraktı. Kasım ayında, Cezayir'de toplanan Filistin Ulusal Meclisi başkenti Doğu Kudüs olan Filistin devletini ilan etti. FHKC, İsrail'e çok taviz verildiğini belirterek Arafat yönetimini eleştirdi, ama çoğunluk kararına uyacağını söyledi. Hamas ve İslami Cihad ise bu karara karşı çıktı.

Filistin'de İslamcı örgütlerin güçlenme dönemi bu dönemdir. O güne kadar genel olarak mücadelenin içinde olmayan, silahlı mücadele ile herhangi bir bağı olmayan, dolaylı olarak İsrail ve Arap gerici devletleri tarafından önu açılan bu hareketler, özellikle FKÖ'nün burjuva önderliğinin uzlaşmacı politikalarının yarattığı düş kırıklığı ortamında, bu politikalara karşı çıkarak ve sözünü ettiğimiz devletler tarafından paraya boğularak etki alanlarını geliştirdi.

Arafat önderliğinde El Fetih, İsrail'in varlığını tanıdığını açıkladı, iki devletli çözümden yana olduğunu belirtti ve terörizmi kınadı! Oslo'ya giden yol açılmıştı. Bu yol, baş aşağı gidilen bir eğik düzlemde. Arafat, kendisiyle birlikte FKÖ içindeki yapıları da prestij erozyonuna uğrattı.

Filistin halkı, “taş generaller”in öne çıktığı muazzam bir ayaklanmayla direnme yolunu seçerken, burjuva önderlik, bu ayaklanmayı uzlaşma masalarında sermaye yapma derdindeydi. FHKC lideri Habaş, kişisel dostluğunu da kullanarak Arafat'ı bu yoldan vazgeçirebilmek için çok uğraştı. Oslo, gerçekte devrimin bir tas çorba bile olmayan sahte anlaşma karşılığında satılmasıydı.

O tarihten sonra El Fetih eridi gitti. Tümöyle batağa saplandı. İlan ettikleri bu yönetim, yolsuzluk, rüşvet ve çürüme ile halkın gözünde tamamen tükendi. Sonuçta Gazze seçimlerinde Oslo sürecine açıktan cephe alan Hamas yönetime geldi.

Her ulusal devrim, kaçınılmaz olarak sınıfsal ayrışmalar yaşar. “Ulusal birlik” güzel ve büyülu bir sözdür. Lakin, çeşitli sınıfların siyasal tem-

silcilerinin tepede oluşturacağı “siyasal birlik”, farklı ekonomik çıkarlardan kaynaklı olarak, ilk yol ayrımında dağılmaya mahkumdur. Filistin devrimi, özellikle 80’lerin ikinci yarısından itibaren bu dağılma sürecini yaşadı. Burjuva liderlik, önce devrimci hareketi alabildiğine sağa çekti. Sonra onu durdurma aşamasına geldi. Ardından da onun doğrudan karşısına geçti. Direnişin en güçlü örgütü bizzat direnişin karşısında yer alacaktı.

Bu süreç bizzat Arafat eliyle yürütüldü. Pek çok Filistinli’nin kanına giren ırkçı İsrail bakanı Zeevi’nin FHKC gerillaları tarafından cezalandırılması sonrası FHKC Genel Sekreteri Ahmed Saadat, Arafat’ın emriyle tutuklandı! Ardından Ramallah’taki cezaevinden İsrail’in zindanlarına çıkarıldı. Arafat, yardımcısı Mahmud Abbas’ın (Ebu Mazen) karıştığı zehirlenme olayıyla ortadan kaldırıldı. (Emperyalistler, İsrail ve Filistin burjuva sınıfı, Abbas şahsında en uğursuz, en işbirlikçi adamlarını bulmuş oldular. Bugün ortalgın alev alev yandığı ayaklanma günlerinde bile “durumu idare etme” derdinde olan kişidir kendisi.)

İsrail saldırıları hiç kesilmedi. Filistinliler yurtlarından sürülmeye devam etti. İrkçi Yahudi yerleşimciler adım adım Filistin topraklarına yerleştirildi. İşgal edilmiş topraklardaki Arap nüfusu, özellikle gençleri, asimile etme politikası güttü siyonist devlet. Böylece “Filistin sorunu” kökten halledilmiş olacaktı. Adım adım Kudüs de tümünden ele geçirilecek, yeni nesiller İsrail çatısı altında eriyip gideceklerdi. Ama Şeyh Cerrah olaylarının tetiklediği ayaklanma hiç de öyle olmadığını gösterdi.

Bu defa ayaklanma bizzat işgal edilmiş topraklardaydı. Polisin şiddeti, ırkçı faşist Yahudi grupların vahşeti (Filistinlileri canlı canlı yakmak dahil) kar etmedi. Bu yeni bir İntifada idi.

İkinci nokta, FKÖ çatısının erozyona uğrattığı Filistinli devrimci örgütler yeniden güç topladıklarını gösterdiler. Aradan geçen zaman diliminde savaşa aktif olarak katılmaktaydılar. FHKC, İşgalcileri Yeneceğiz başlığıyla geçtiği açıklamasında “Halkımız bu saldırının karşısında bir an bile susmadı ve direniş ilkesinden hiç vazgeçmedi. Filistin’in tüm şehirleri, mülteci kampları ve köylerinde halk ayağa kalktı. Kudüs’ün Şofat mahallesinden Abudis’e kadar, Hayfa’dan Batı Şeria’ya, Nasıra’dan Gazze’ye kadar. Batı Şeria ve 48 Topraklarındaki Filistinli gençlerinin sapanları, molotofları ve taşları Gazze’deki direnişçilerin roketleriyle birleşti. Filistin halkının tamamı, ortak iradesi ve ortak geleceği etrafında bir kere daha toplandı. İşgal edilmiş toprakların her parçasındaki halkımız tek beden olduğunu, işgalcinin ve işbirlikçilerinin politikalarının bir halkın özgür olma ve onurunu koruma iradesini kıramayacağını gösterdi.” diyerek direnişi selamladı ve sekiz maddelik bir çağrı yayımladı.

Sonuçta devrim kendi küllerinden yeniden ve yeniden doğuyor. Siyonist rejim tam “her şey bitti, kazandık” derken, İntifada daha güçlü bir şekilde doğruluyor topraktan. Varlığı devrimle özdeşleşmiş bu muazzam halk, devrimin yenilmezliğinin cisimleşmiş hali olarak kavgaya atılıyor.

Son söz olarak... Bu yiğit halk ve harcı enternasyonalizmle karılmış bu devrim, en güçlü dayanışma eylemlerini hak ediyor. Sözümüzün bu kısmı, kendimize, bu toprakların sosyalist hareketine.

Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketi Filistin devriminin organik parçası olmuş, o topraklarda kendi canını ortaya koymuş, Filistin saflarında savaşmış bir harekettir. Her iki ülke sosyalist hareketinin sayısız savaşçısı Filistinli yoldaşlarıyla birlikte toprağa düşmüştür. Böyle bir tarihsel bağa sahip olan sosyalist hareket, Filistin halkıyla dayanışma meselesini dinci çevrelerin pragmatist ve yer yer anti-semitik eylemlerine bırakmaz. Ayaklanmanın daha ilk günü sokaklara çıkması gerekenler bu toprakların sosyalistleridir. Ve herkesten önce de bizzat Birleşik Mücadele Güçleridir.

Filistin devrimine sahip çıkmak, sosyalist hareket açısından kendi devrimci tarihine sahip çıkmaktır.

17 Mayıs 2021

AMERİKAN EMPERYALİZMİ ÇÖKÜYOR!

Şüphesiz tek başına değil. Bir dünya imparatorluğunun tek başına göçüp gideceği düşünülemez bile. Amerikan emperyalizmi çökerken, bütün bir emperyalist-kapitalist sistem de çöküyor.

Amerikan emperyalizminin, daha geneli, emperyalist-kapitalist sistemin, kapitalizmin gücünün sınırsızlığına, hatta ölümsüzlüğüne inanan darkafalılara bu “kötü” haberi tarifsiz bir mutluluk içinde bildirdiğimizi de itiraf edelim.

“Kabe”niz gidiyor beyler! “Kabe”nizle birlikte bütün bir sistem çöküyor. İnsanlık, sömürsüz, sınıfsız, sınırsız bir dünyaya yelken açıyor. Bu, insanlık tarihinde yeni bir evreye girdiğimizin de ifadesidir.

Amerikan emperyalizminin çöküş süreci olduğu sonucuna nereden mi varıyoruz? Bunun o kadar çok kanıtı, emaresi var ki, kişinin bunları görmemesi için kör olması lazım. Nereden ve hangisinden başlayalım bu kanıt ve emareleri göstermeye? Baştan başlayalım ve Afganistan örneğini ele alalım.

Bu emperyalist haydut devlet, 2001'in 11 Eylül'ünde kendi “İkiz Kuleler”ini kendi elleriyle bir provokasyonla yıkıp Afganistan'ı işgal gerekçesi oluştururken, dünya işçi sınıfına, emekçi halklarına karşı bir dünya savaşı başlatıyor. Dahası, Avrupalı emperyalistlere “ya arkamda dizilir hizaya gelirsiniz ya da sonuçlarına katlanırsınız” meallî meydan okuyordu. Baskı ve terörün dozu, “demokratik Avrupa”da Marx'ın kitabını taşımamanın dahi suç haline getirildiği düzeydeydi.

Önde ABD emperyalizmi, arkasında finosu durumundaki İngiliz emperyalizmi ve diğer emperyalist devletler, NATO örtüsü altında Afganistan'ı işgal ettiler. Uzatmadan gelinen noktayı ve sonucu Amerika'nın Kabil büyükelçiliği görevini vekaleten yürüten Ross Wilson'nun ağzından söyleyelim. Şöyle:

“Amerika, birkaç yıl önce artık şu sonuca ulaştı ki Afganistan savaşı bir çıkmaza girmişti ve biz, sonunda bu savaştan zaferle çıkamayacağız; Afganistan ve Taliban sorununu tam olarak çözemeyeceğiz. Tek doğru yol siyasi çözüm yolları bulmaktır” Başka söze gerek yok.

Amerikan emperyalizmi, Sovyetler Birliği ve Afganistan'ın devrimci demokratik hükümetine karşı bizzat kendi elleriyle örgütleyip silahlandırdığı Taliban adlı tosuncuklarına yenilmiştir. Şimdi, arkasına bakma-

dan kaçmanın yollarını arıyor.

Bu bir.

İkinci örneğimiz Ortadoğu ve Irak'a ilişkindir. Biliniyor, 2019'da, Trump yönetimindeki Amerikan emperyalizmi bir gece aniden tweet üzerinden, Rojava'nın bazı bölgelerinden çekileceğini açıkladı. Bu, Türkiye'nin işgaline zemin hazırlamak içindi. Bu doğru ama sadece bu kadar değil. Amerika'nın kararı aynı zamanda Ortadoğu'dan çekilme politikasını yürürlüğe koymanın ilk adımıydı. Biliniyor, bu kararın ardından ABD ordusu, şaşkın ördek ya da yumurtlayacağı yeri şaşırılmış tavuk misali, askerlerini bir oraya bir buraya çekti. Bir çekti, bir gönderdi, ne yapacağını bilemez haldeydi. Sonunda, petrol yataklarını Suriye ordusundan korumak bahanesiyle Deyr el Zor'a konumlanma kararı aldı. Şimdi, miktarı açıklanmayan sayıda askeriyle orada. Elbette, IŞİD çetelerini korumak amacıyla...

Rojava'nın kimi yerlerinden çekilme kararıyla yaklaşık eş zamanlı, Irak'taki askeri üslerinin bazılarını da boşaltmaya başlamıştı. Irak işgali biliniyor. Irak'ı yerle bir edip talan ettikten sonra, sonsuza kadar orada kalacağını hesaplıyordu. Ancak füzeler Amerikan askerlerinin tepesine yağmaya başlayınca kalıcı olmadığını ilan etmek zorunda kaldı. Bu açıklama da Amerikan askerlerini füzelerden korumaya yetmeyince daha güvenli bölgeye, Barzani-KDP hakimiyetindeki G.Kürdistan'a sığınmaya başladı. Şimdi hızla oraya çekiliyor. Sonrasını kendisi de bilmiyor.

Devam edelim ve bu sefer Latin Amerika'ya bakalım. Amerikan emperyalizminin, babasının tarlası ya da çiftliği olarak gördüğü Latin Amerika ülkelerinde de artık istediği gibi at oynatmadığını, planlarını hayata geçiremediğini, işçi sınıfının, emekçi ve ezilen halkların direnç duvarına çarptığını görüyoruz.

Bunun en çıplak iki örneği Venezuela ve Bolivya'dır. Kısaca, Amerikan emperyalizmi, arkasına Avrupalı emperyalistleri de almasına rağmen Venezuela'nın demokratik-halkçı iktidarını ve lideri Maduro'yu devirip Guaido denen kuklasını iktidara getirmeyi başaramadı. Avrupalı emperyalist devletler umutlarını kestiler. Amerikan emperyalizmi, hala kuyruğunu dik tutmaya çalışsa da, gerçekte artık yapacak bir şey olmadığını anlamış görünüyor. Öldürücü ablukayla yetinmek zorunda kalıyor. Bolivya'da ise tam bir hezimet yaşadı. Darbeyle iktidara getirdiği Jeanine Anez emekçi ve yoksul halklarla işçi sınıfının direnişine ancak bir yıl dayanabildi. Şimdi Bolivya zindanlarında, halkların onu yargılayacağı günü bekliyor Anez. İktidar tekrar sosyalist eğilimli güçlerin eline geçti.

Amerikan emperyalizminin dış politikalarındaki iflasın en trajikomik olanı ise, "Ukrayna krizi"nde, Karadeniz'e gözdağı ve olabilirse savaş için göndermek istediği iki savaş gemisini, Rusya'nın dış göstermesi karşısında gerisin geri çekmesiydi. Bu tornistan, 2000'li yılların

hemen başında dünyaya meydan okuyan ABD emperyalizminin nasıl arkasına bakmadan kaçtığıın resmiydi. Bu kadarı kafi!

Bütün bunlar dış politikaya ait gelişmeler elbette. Dış politika ise iç politikanın devamıdır. Öyleyse, oldukça kısa bir şekilde de olsa Amerikan emperyalizminin içindeki sınıflar arası ilişkilere değinmek lazım. En özet haliyle söylersek, Amerikan emperyalizmi bir iç savaşla karşı karşıya. Amerikan işçi sınıfı, yoksul ve ezilen halklarının Amerikan egemen sınıfına karşı verdikleri bir iç savaş.

Amerika'da iç savaş! Kapitalizmin ebediliğine iman etmiş liberaller ve uzlaşmacılar için bu söz ne kadar inanılmaz ve ürkütücü gelirse gelsin bir gerçektir, bir olgudur. Bize inanmalarına gerek yok. Amerikan emperyalizminin bekçiliğini yıllarca elde silah yapmış; şimdi ise emekli kommandan takip eden emekli generallerin sesine kulak versinler, gerçeği görmeleri için yeter. Ne diyordu şu fosil bekçiler, Biden'ı uyarırken? Kısaca şunu:

“Ulusumuz büyük bir tehlike içerisinde. 1776'daki kuruluşumuzdan bu yana hiç olmadığı kadar Anayasal Cumhuriyet olarak hayatta kalmak için mücadele ediyoruz. Çatışma; Sosyalizm ve Marksizm destekçileri ile Anayasal hürriyet ve özgürlük destekçileri arasındadır” Yine de bu son derece açık sözlerin Bilal'in anlayacağı bir çeviriye ihtiyacı var: Bu sözlerdeki “ulusumuz” kavramı Amerikan emperyalist düzenini anlatır. Yani tekelci kapitalist egemenlik büyük bir tehlike içerisinde. Peki tehdit nereden geliyormuş? Sosyalizmden! Haksızlar mı? Öncesi bir yana, George Floyd'un katledilmesinden bu yana dinmek bilmeyen ayaklanma ve devrimci kitle eylemlerine bakınca hiç de haksız olmadıklarını görürüz. İç savaş ve sosyalizm için mücadele Amerika'da, yani emperyalist-kapitalist sistemin kalbinde bir olgudur artık.

Dış politikadaki çöküşü ana çizgileriyle göstermeye çalıştık. Ancak dış politika kendi başına bir şey değildir. Dış politika, iç politikanın kaçınılmaz bir devamıdır. Çelişki içtedir. Kapitalizmi çözmekte olan şey, kapitalizmin kendi iç çelişkileridir. Amerikan topraklarında sürmekte olan iç savaş, Rusya ya da Çin'in marifeti değil, kapitalist üretim biçiminin tüm tarihsel gelişmesinin geldiği noktanın sonucudur. Kısaca, olabilecek en özet haliyle söylersek, kapitalist toplumdaki üretici güçler, kendilerini bir kabuk gibi saran kapitalist üretim ilişkilerini her yerde, Amerika'da, Almanya'da, Fransa'da (bu ülkelerdeki generallerin korkularına ve planlarına göz atmakta varar var) ve hemen hemen tüm bağımlı kapitalist ülkelerde çatlatıyorlar, kırıyorlar, parçalıyorlar. Üretici güçler artık bu kabuklara sığmıyorlar.

Mülsüzleştirilenlerin mülsüzleştirilmesinin çanlar çalıyor.

18 Mayıs 2021

KAVRAMLAŞTIRMA ÖNEMLİDİR

Her şey açık, aleni, gözümüzün önünde olup bitiyor. Çürümenin ulaştığı korkunç boyut, artık her tür rezilliğin ya aleni savunulmasını, ya muazzam bir vurdumduymazlığı yaratıyor. Burjuva siyasal ilişkiler ağının kendisi dayanılmaz bir cüruf. “Skandal” onun olağan halidir artık.

Meselenin insani - sosyal yanına gelince... Her tür toplumsal değer yargısı, hatta burjuva ikiyüzlülüğün sınırları bile, paramparça edilmiş durumda. Geline aşamada burjuva siyasal ilişkiler ve burjuva toplumsal yapı dağılıyor.

Bütün gerici savaşlar gibi, burjuva iç savaş da çürütücüdür, yozlaştırıcıdır. Dahası, burjuva iç savaş, kendi saflarında da, toplum genelinde de bir bilinç yaratmaz. Sağlam bir dayanak, bir kök oluşturmaz. İç savaşın gelişimi, burjuva siyasal yapıyı ve özellikle iktidar aygıtını hızla bir “bağırsak ortaklığı”na dönüştürür. Kapitalist üretim ilişkisinin genel çürütücülüğünün yanında, onun doğrudan sonucu olarak ortaya çıkan burjuva iç savaş, adım adım bu çürümeyi inanılmaz boyutlara çıkartır. Özellikle son otuz yılın deneyimleri bunu pek çok defa doğruluyor. “Susurluk”ların burjuva iç savaşın yoğunlaştığı dönemlerde patlak vermesi kesinlikle bir tesadüf değil.

Devrime karşı yürütülen mücadele, bu mücadele yakıcı hal aldıkça, her tür “yasal ayak bağından kurtulmayı” dayatır sermayeye. “Yasallık bizi boğuyor” çığlıkları kaplar ortalığı. Süleyman Demirel’in dile getirdiği “devlet bazen rutin dışına çıkar” anlayışı, genelleşir. Artık burjuva devletin “rutin dışına çıkması” genel bir hal, genel bir özellik olmuştur.

Dikkat edilsin, bu durum, bizzat devrimin baskısının sonucudur. Devrimi ezmek adına yürütülen burjuva iç savaşın yarattığı bir durumdur. Ne yazık ki bu asıl nokta sürekli gözden kaçırılmaktadır. Sanki durduk yere “devlet içinde çeteler” oluşmakta, durduk yere “devlet rutin dışına çıkmaktadır”! Burjuva siyasal ve toplumsal ilişkilerdeki bu düzeyde çürümeyi iç savaş gerçeğinden ayrı düşünmeye kalkmak, gelişmeleri tamamen rastlantısal olarak ele almaktır. Sadece şu ya da bu kişi ve grubun keyfine bağlamaktır tüm bu kaotik çürümeyi. Oysa ortada rastlantısal bir durum yok. Yasa düzeyinde zorunlu gelişmeler var.

İktidar ilişkisi, sermayenin merkezileşmesine koşut olarak, merke-

zileşme ve daralma eğilimi taşır. Aygıtsal ilişki olarak da daima “yürütme”de toplanma eğilimindedir. Burjuva iç savaş ise bu süreci hızlandırır. Yetke tek bir merkezde toplanmaya başlar.

Bu olguya sık sık işaret ettik. Hatta herkesin diline doladığı “tek adam rejimi”nin inşasının bu genel eğilimle sıkı bağı olduğunu vurguladık. Devrimi ezmek adına her tür formaliteden kurtulmuş etkin ve enerjik bir faşist diktatörlük “ihtiyacı”nın, tekelci sermaye sınıfını ve emperyalist devletleri RTE’nin ardına hizaladığına defalarca işaret ettik. Yüzeyde görünen çelişki ve çatışmalar, sık sık kamuoyu önündeki atışmalar, kuşkusuz belirli bir gerçekliği ifade etmekle birlikte, işin özünü değiştirmiyor. Sermaye sınıfı dinci faşist diktatörlüğe, bu boğazına kadar çürümüş yapıya, “devrim belasından kurtulmak” için ihtiyaç duyuyor. Bu “rutin dışı yapı”, güncel sınıflar savaşı açısından burjuva sınıfın temel dayanağıdır. Onun ihtiyaç duyduğu şey, mevcut koşullarda, tam olarak budur.

Yetke merkezileştiği, her şey tek bir odağa bağlandığı noktada, devrimin mızrak ucu da kaçınılmaz olarak o odağa yönelir. Tüm siyasal ilişkiler bir noktada düğüm halini almış, toplumsal ekonomik yapı, bu düğüm kesilip atılsın diye keskin kutuplaşmayı yaratmıştır. Marx’ın “iyi kazmışsın köstebek” derken ifade ettiği durum, tastamam budur.

Gezi Ayaklanması dahil, belirli bir dönemdir bu durumu yaşıyoruz. Tüm toplumsal patlama dinamikleri, tek bir hedefe yönelmiş durumda. En geniş emekçi kesimler için, bütün sorunların kaynağı olan bu toplumsal yapı, o tek bir odakta, RTE şahsında simgeleşen dinci faşist iktidarda somutlanıyor. Bu bakımdan “Saray rejimi” sözünün, “tek adam rejimi” sözünün, emekçilerdeki karşılığı, tüm sorunların kaynağıdır. Öfke, bu kaynağa, bu odağa yönelir.

Fakat... Bu nesnel durumun olumsuz sonuçları da var. Emekçiler açısından sistem dışına taşan, temelde bu sistemin yıkılmasını gerektiren özlem ve isteklerinin önündeki engeldir RTE “şahsım cumhuriyeti”! Bu doğru. Çünkü, Marx’ın sözleriyle söyleyecek olursak, “yığın, üst sınıf olsun, alt sınıf olsun görünüşe göre, işin dış yüzeyine, ilk ağızdaki sonuçlara bakarak karar verir.”

Ama aynı yaklaşım politik güçler tarafından gösterildiğinde durum tersine döner. Çünkü burjuva politik güçler açısından da RTE ve “şahsım cumhuriyeti” ilk ve tek engeldir. Ve bu haliyle sorunu “RTE karşıtlığı” ile sınırlayan her söylem, kaçınılmaz bir şekilde bu ikinci grubun yani düzen içi hareketlerin değirmenine su taşır. Bunda yukarıda bahsettiğimiz nesnellığın yanı sıra, düzen içi muhalefetin bilinçli çabalarının da önemli rol oynadığı muhakkak.

İş o raddeye varmış durumda ki, RTE ile (bu anlamda dinci faşist iktidar ile) çelişkiye düşen herkes bir anda geniş kamuoyunun ilgisine (ve hatta sempatisine) mazhar oluyor. Geçmişte “Fuat Avni”, şimdilerde faşist mafyaacılar... Çarşaf çarşaf reklamlarının yapıyor oluşu, hem bir nesnellığe denk düşüyor, hem de düzen içi muhalefetin bilinçli çabasını ifade ediyor.

Devrimin baskısı arttıkça burjuva saflardaki “birleşme dağılma salınımı” sıklaşır. Şu anda karşı cephenin iç hesaplaşmasında ortalığa saçılanlardan çok daha kapsamlıları da çıkacak ilerde. Ve her “skandal”, devrimin mızrak ucunun yöneldiği odak noktasını daha çok güçten düşürecek, daha çok hırpalayacak. Ama asla unutulmasın. Düzen içi muhalefetin aksine, emekçi yığınların çıkarı, özlem ve istekleri, o odağın yüzeysel değişimini değil, paramparça edilmesini gerektiriyor.

Kavramlaştırmalar bu yüzden hayati önem taşır. Özellikle de sınıflar savaşımının sertleştiği aşamalarda. Hedefe yönelik her tür bilinç bulanıklığını önlemek, emekçi yığınlara hedefi net ve anlaşılır bir şekilde gösterebilmek için önemlidir. Nesnellik tek bir odağı devrimin mızrak ucuna koyuyor diye, hedefi salt görünenle, o tek odakla, “Saray/RTE” ile sınırlamak devrimin değil, burjuva muhalefetin işine yarar.

Aslolan o görünenin, tek odağın temsil ve ifade ettiği yapının yıkılmasıdır. Dinci faşist iktidarın ve dinci faşizmin yıkılması, emeğin iktidarının kurulmasıdır. Kavramlaştırma bu temel hedefe uygun olmak zorundadır.

20 Mayıs 2021

ISRARLI DEVRİMCİ FAALİYET

Tek bir eylem yeter bazen yüzlerdeki maskeyi düşürmeye. Tüm ikiyüzlü yalanlar bir anda çıkar ortaya. Tıpkı Filistin halkına destek için Taksim’de devrimci gençlerin birleşik eyleminin, dinci faşizmin “mazlum Filistin halkını desteklemesi” yalanını ifşa etmesinde olduğu gibi.

Dinci çevreler, bizzat dinci faşist iktidarın teşvik ve yönlendirmesiyle “sokağa çıkma kısıtlaması” günlerinde siyonist İsrail’in saldırılarını protesto eylemleri yaptılar. Birleşik devrim güçleri sahaya daha geç çıktılar. Ama yapılan eylemler, Filistin davasının gerçek enternasyonalist destekçilerinin kim olduğunu ortaya koyuyordu.

Değişik kentlerde art arda eylemlere devam etti birleşik güçler. İlk başlarda eylemlere saldırmayı göze alamadı dinci faşizm. Fakat eylemlerin süreklilik kazanması, davanın gerçek sahiplerini öne çıkarmaya başlayınca daha fazla dayanamadı. Yüzündeki sahte maskeyi attı bir kenara. Taksim’deki eyleme saldırdı.

Dışişleri Bakanı’nın ağızından “ümmet avcılığına” çıkan dinci faşist iktidar, ne toplumdaki beklediği desteği gördü, ne Filistin halkı bu sahtekarlığa kandı. Kudüs’te eylemlerde “biz buradayız, sen neredesin Erdoğan” diye protesto ediyordu Filistinliler.

Dinci faşist iktidar sahne önünde İsrail’e verip veriştirirken, üstelik bunu da basbayağı bir anti-semitizmle yoğrulmuş bir söylemle yaparken, perde gerisinde ihracatta ikinci sırayı alıyordu İsrail. Askeri ve ekonomik ilişkiler hız kesmeden ilerliyordu. Haliyle bir küçük adım bu sahtekarlığı ortaya çıkarmak için yetti.

Sadece Filistin konusundaki ikiyüzlülüğü açığa çıkarma potansiyeli değildi faşizmi saldırıya geçiren. Aynı zamanda eylem ısrarının aralıksız devam etmesi, pratik olarak devrimci bir çekim merkezinin öne çıkmaya başlamasıydı.

Kuşkusuz sözün bir ağırlığı, önemi vardır. Siyasette savunulan fikirlerin çekiciliği (veya iticiliği), siyasal programların toparlayıcılığı tartışılmaz. Ama geniş emekçi yığınları peşinden sürüklemek söz konusu olduğunda, aslanan, sözüyle ve programıyla uyumlu pratiklerdir. Özü sözü bir olmak, emekçilerin kitlesel güven duygusunun kazanılmasında temel özelliktir. Eylemdir belirleyici olan. Söylediğini yerine getirme istek ve

iradesidir.

Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri bir süredir irili ufaklı eylemliliklerle tam da bunu yapıyor. Adım adım bir etki alanı yaratıyor, eylemlerle bu alanı genişletiyor. Süreklilik önemli. Çok önemli.

Toplumun çok geniş kesimleri tam bir çöküş yaşıyor. Bu, burjuva toplumun, tüm kurumlarıyla birlikte çöküşüdür. Katlanılmaz bir yokluk, artan vergiler, zamlar, bunlarla birlikte yoğunlaşan baskılar... Ortam hiç olmadığı kadar müsait emekçiler arasında sözümüzün ve eylemlerimizin karşılık bulmasına. Dinci faşizmin devrim güçlerinin ısrarlı eylemlerinden korkması ve engellemeye çalışması bundan.

Artık pratikte iyice anlaşılmiş bulunuyor ki, Birleşik Mücadele Güçleri, devrim dalgasının yükseliş eğilimiyle uyumlu bir ortamda oluştu. Bu devrimci gelişmenin ihtiyaç duyduğu odak olma hedefini temel aldığı oranda güçlendi. Büyük oranda “takvimsel eylemler” sürecinde gösterdiği kararlılık ve ısrar ile belirli bir konum elde etti. Bu başarıyı görmek ve teslim etmek gerek. Fakat bu yetmez.

İki temel noktaya işaret etmemiz gerekiyor. Birincisi, tüm pratik faaliyetin oturacağı temel olarak devrimci bir programdır. İkincisi ise, faaliyeti “takvimsel etkinliklerden” çıkarıp, süreklilik kazanan güncel devrimci faaliyete büyülebilmektir. İşçi sınıfının, emekçi yığınların arasına girebildiğimiz, esnafın, yoksul, emekçi köylünün yanına bildirilerle, onlara gerçek ve tam kurtuluşu gösteren slogan ve bildirimlerle gittiğimiz; onların sorunlarına dönük yoğun devrimci faaliyet geliştirebildiğimiz oranda gerçek devrimci bir odak olarak öne çıkacağımız açıktır.

Filistin’le dayanışma eylemleri, pratik bir gelişmeye hızla yanıt verebilmeyi öğrenmek açısından bir örnek teşkil ediyor. Belirli bir gecikmeyle de olsa ortaya konan pratik ve bunun ısrarla sürdürülmesi, başlı başına övgüye değer. Ancak unutmamak gerekir: Üç çiçekle bahar gelmez. Bunu her alana yaymak, sürekli hale getirmek, ezilen sömürülen tüm kitlelere yaymak gerek. Süreklilik kazanmış ısrarlı çalışmaların muazzam bir etki yaratacağı dönemlerden geçiyoruz.

Birleşik Mücadele Güçleri, tek ve kesin kurtuluş yolu olarak devrim ve iktidar temelinde yürüdükçe, birleşik devrimin tüm güçlerini kendi etrafında toplayan bir merkez, bir odak olmayı başaracaktır.

Tarihsel rol, devrime öncülük kan ve ter içinde kazanılır. Birleşik Mücadele Güçlerinin omuzlarında işte bu tarihsel görev ve sorumluluk duruyor.

22 Mayıs 2021

İNSANİ DEĞERLER?

Covid 19 aşlarının patentlerinin askıya alınmasına dair tartışmalar devam ediyor. Sağlık alanında yürütülen patent tartışmaları ise yeni değil. Geçmiş var. İnsanlığın genelini etkileyen her sağlık krizinde yeniden alevleniyor. Ardından da sönümleniyor. Çünkü köklü bir çözüme bağlanamıyor.

Bağlanamıyor çünkü patent demek özel mülkiyet demek ve bu kapitalist sistemin üzerinde yükseldiği temel. Böyle olunca da kapitalizmin sınırları içinde yürütülen patent tartışmaları, kısmi ödünlerin elde edilmesiyle sonuçlanıyor en fazla. Ki bu durumda ancak büyük insani krizlerin etkisiyle doğan büyük toplumsal baskıyla ve bu baskıyı savuşturma amacıyla oluyor. Böyle zamanlarda bile burjuvazi kasalarını yeteri kadar doldurduğuna ikna olmadan ödün vermeye, daha doğrusu veriyormuş gibi görünmeye dahi yanaşmıyor. Patent sorununu gerçek ve köklü bir çözüme bağlamanın tek yolu var bu yüzden. Özel mülkiyet sorununu çözmek; yani sermayeyi ortadan kaldırmak. Üretim toplumsal karakter kazandığına göre, bu üretimin sonucunu da toplumsallaştırmak yani toplumsal mülkiyet haline getirmek.

Patent sorununa dair en sert tartışmalardan biri 1990'lı yıllarda yaşandı. Bu dönemde AIDS tüm dünyada insanların hayatını tehdit ediyordu. Etkin ilaçlar bulunmuş olmasına rağmen, çok pahalı olmaları nedeniyle hastaların büyük çoğunluğu bu ilaçlara erişemiyordu. Bunun sonucu olarak başta Afrika ve Güney Amerika'da olmak üzere yeni sömürge ülkelerde geniş çaplı ölümler yaşandı. Toplumsal hayat alt üst oldu. Hatta emperyalist ülkelerdeki yoksulların da bu ilaçlara ulaşması mümkün olmuyordu.

Yaşanan durum insani felaket boyutlarına ulaşmış olmasına rağmen, ilaç firmaları ne ilaçların üretim bilgilerini genel kullanıma açmaya ne de elde ettikleri yüksek karlardan vazgeçmeye yanaştılar. Ancak üzerlerindeki toplumsal baskı iyice arttıktan ve bu arada kasalarını alabildiğine doldurduktan sonra, kademeli indirim kabul ettiler. O da sadece AIDS tedavisinde kullanılan bazı ilaçlar için.

Bu çıkmazda insanların nefes almasında Küba ve Güney Afrika'nın büyük katkısı oldu. Küba tüm baskılara rağmen bu ilaçların jenerasyo-

nunu geliştirmeyi başardı. Ve tüm insanlıkla paylaşacağını açıkladı. Öyle ki, emperyalist ülkelerin yoksul vatandaşları bile bu ilaçlara erişebilmek için Küba'ya yöneldiler. Güney Afrika ise, ülkesini ve tüm kıtayı esir almakla kalmayıp, geleceğini de tehdit eden bu hastalık karşısında ilaç tekelilerine boyun eğmeyi bıraktı sonunda. Ve patent haklarını tanımayarak, muadil ilaçları üreteceğini ve kullanacağını açıkladı.

Sermaye ancak tüm bu gelişmelerden sonra, ama özellikle de daha fazla direnirse ilaç ve sağlık alanında patent sisteminin çökeceğini ve bunun da özel mülkiyete dair daha kapsamlı bir tartışmanın önünü açacağını gördükten sonra patent politikalarından ödün vermeyi gündemine aldı. Daha doğrusu ödün veriyormuş gibi görünmeyi.

Küçük burjuva sosyalist hareket, sosyal demokrasi ve liberallerle yürüttükleri çalışmalar sonunda Dünya Sağlık Örgütü'nün "Fikri mülkiyet haklarının ticari baskısı" anlaşmasına bir ek yapılmasında anlaşmaya vardılar. Bu Doha Delegasyonu olarak bilinir ve hükümetlere, kamu sağlığını tehdit eden durumlarda patentleri askıya alma hakkı verir. Tabii bu hakkın bir listeyle sınırlandırılması da unutulmamıştır.

Böylece kapitalistler, AIDS vesilesiyle yükselen güçlü patent karşıtı hareketi çok sınırlı ve aslında "mış" gibi davranmanın ötesine geçmeyen bir adımla sönmüştür. Özel mülkiyetin kutsallığını koruma karşılığında reforma razı olmuş gibi görünür. Elbette gerçek durumda hiçbir değişiklik olmuyordu aslında.

Küçük burjuva sosyalistlerin, sosyal demokratların halkın devrim hakkını satma karşılığında aldıkları ise, lafını bile etmeye değmeyecek bir ödün (kamu sağlığı tehdit altındaysa hükümetlerin bazı patentleri askıya alma yetkisi) oldu. Gerçi onlar bunu, dağları biz yarattık havasıyla sunsalar da, kapitalizmin sınırlandırılabilirliğini ispatlayan büyük bir başarı olarak lanse etseler de, gerçeklik değişmiyordu. Elde edilen aslında bir hiçti.

Durumun böyle olduğu, o günden bugüne kadar milyonlarca insanın ilaca ve tedaviye erişememesi yüzünden ölmesiyle açığa çıktı zaten. Ama Covid-19 pandemisi, bu gerçekliği daha sert biçimde çarptı insanların yüzüne. Milyonların kısa bir zaman aralığı içinde öldüğü bu dönemde, aşı ve ilaçlarda patent sorunuyla karşılaşılması, Doha deklarasyonunun nasıl bir "büyük başarı" olduğunu gözler önüne serdi. Reformlar uğruna mücadelenin, insanlığın devrimci enerjisini heba etmek ve çok büyük acılar içinde çırpınmasına neden olmak dışında bir sonuç yaratmadığını somut biçimde görmüş olduk.

Covid 19 salgınının pandemi boyutuna ulaşılacağını anlaşılması üzerine, ilaç ttekelleri hemen harekete geçer. Onları harekete geçiren ne in-

sanlığa hizmet isteği, ne de daha deklarasyonun altına attıkları imzaya bağlılıklarıdır. Onları harekete geçiren temel i güdüleri olur. Yani kar elde etmek dürtüsü. Bu dürtü doğrultusunda, yaşanacak insani krizden en fazla karı nasıl elde edeceklerini belirleme arayışına girerler.

nce bir durum tespiti yaparak, pazarın olası boyutlarını belirleyeceklerdir. Bunun için Imperial Collage London'a bir pazar analizi yaptırılır. Tarih, 2020'nin ilk aylarıdır. Yani pandeminin başlangıcı. İnsanlar can derdindeyken kapitalistler kar derdindedir. ıkan sonuç, eğer bir müdahale olmazsa 40 milyonu aşkın insanın hayatını kaybedeceği yönündedir. Ki, bu pandemiden yüz milyonların etkileneneği anlamına gelmektedir. Kapitalistler için fırsat yani pazar oldukça büyüktür. Bunu gören sermaye sınıfı hemen harekete geçer.

Örneğin Pfizer firması, Almanya'da aşı çalışmaları üzerine yoğunlaşmış ve yeni bir teknoloji geliştirmekte olan orta boy bir firmanın aşı çalışmalarının umut vadettiğini görür ve hemen satın alır. 2020'nin ilk aylarıdır. Biontech firmasının sahibi U.şahingiller bu sayede dolar milyarderi olurken, Pfizer ise, geliştirilmesi muhtemel ilk aşımın mülkiyetini ele geirmış ve bu sayede ağızlarının suyunu akıtan pazardan en büyük payı almayı garantilemiş olur. İrili ufaklı tüm kapitalistler krizi fırsata çevirme yarışına tutuşmuştur. İnsani değerler mi, o da ne ki!

Başka bir örnek, tedavide işe yaradığı ilk aylarda anlaşılan Remsevir ilacının üreticisi firma, bu tip ilaçların tek üreticisi olma yönünde girişimlere başlar hemen. Bu kadar aceleci olmasının nedeni, elde edeceği karın boyutudur. 9 dolara ürettiği ilacı 4000 dolara yani %450 karla satmaktadır. Ne bu karı paylaşmak, ne de bir rekabet sonucu düşmesini istemektedir. Evet, böyle bir kar oranı ve böylesi büyük bir pazar varken nasıl acelesi olmasın! İnsan, toplum sağlığı mı? Bunlar ne ki!

Sermayenin yaptıkları sadece bu tür ticari girişimlerle sınırlı da kalmayacaktır. 2020'nin Mayıs ayında yani pandeminin boyutlarının iyice belli olduğu günlerde İngiltere, İsviçre, Japonya ve başka ülkelerin diplomatları bir araya gelir. Gündemleri, Doha Deklarasyonunun bu aşı ve ilaç için de uygulanmasını sağlamak mıdır dersiniz? Elbette hayır. Doha Deklarasyonu ile DSÖ kararlarının eklenen maddelerinin ortadan kaldırılmasını sağlamaktır istekleri. Bu diplomatları bu girişim için teşvik edenlerin kimler olduğunu bilmek hiç de zor olmasa gerek. Tarihsel deneyimi olan sermaye, bu işin dönüp dolaşıp patent meselesine dayanacağımın ilk günden farkındadır. Ve olası girişimlere karşı n almaya çalışmaktadır.

2010 yılında piyasa değerı 1,1 milyar dolar olarak tespit edilen Moderna firmasının pandemiyle birlikte ulaştığı 73,4 milyar dolarlık piyasa değerini tehlikeye atacağını, bunu korumak için bir şey yapmayacağını

sanmak aptallık olur. Ve tabi diğerlerinin de... Marx bize sermayenin %300 kar için, idam edilmeye götürecektir işlere dahi gireceğini hatırlatıyordu. Buradaki karlar, %400'leri aşıyor. Kapitalistlerin on milyonların ölümünü göze almasında şaşılacak bir şey yok.

Özel mülkiyete dayalı düzenin, insanlığı felakete sürüklediği Covid 19 pandemisiyle birlikte bu kadar açık ve çarpıcı biçimde görünür hale gelmişken, patent karşıtı yükselen hareket 90'larda yaptığı hatayı yinelememelidir. Ne insani, hayırsever, sınırlandırılmış kapitalizm hülyasına ne de mevzi kazanma gibi avuntulara kendini kaptırmalıdır. Emekçileri köklü çözüme ulaştıracak olan öfkeyi değerlendirmeyi bilmelidir. Tekrarlayalım. Sağlık sektöründeki patent sorununun özü, özel mülkiyet sorunudur. Dolayısıyla kapitalist sınıfın kar hırsından doğan bu insani krize karşı yükselen kendiliğinden öfkeyi ana kaynağına yöneltmek hem mantıki zorunluluk hem de bu sorunu köklü olarak çözmenin tek pratik yoludur.

24 Mayıs 2021

BURJUVA TOPLUMUN DAMI YANIYOR

Artık işin cılkı çıktı. Faşizmin kadro ve kitle yapısı lümpendir. Düzeysizdir. Erkek egemendir. Her tür suça bulaşmış ve bulanmıştır. Ama böylesine bir seviyesizliğin burjuva siyaset dünyasının en tepesine tırmanması, en azından bu ülke açısından, pek görülmuş şey değil.

En bayağı sövgüler, hitabetin temel ögesi olmuş. Ağzını açan “şerefsiz, haysiyetsiz” ile başlıyor söze, besmele çeker gibi. İnanılmaz kelimeler sarf ediliyor, cümleler kuruluyor gittikçe kızışan iç kavgalarında. Mafya liderinin konuşmaları, bakan titrini taşıyanların üslubu karşısında, neredeyse akademik bir düzey temsil eder hale geliyor. Damat’ın Saray’dan kaçarken itiraf ettiği gibi, at izi it izine karışmış. Her şey kördüğüm dinci faşist iktidar cephesinde.

İçişleri Bakanı’nın ipi mi çekiliyor, işin ardında RTE’nin kendisi mi var, yoksa işin şirazesi çoktan kaydı ve mafya babası tümünden “itirafçı” konuma mı sürükleniyor... anlayan beri gelsin. Hepsi veya hiçbiri belki de. Ama bunların hiçbir önemi yok. Hangi saiklerle yaşanıyor olursa olsun, düzenin ipliği tamamen pazara çıkıyor. Çürümüşlük, çöküş, tel tel dökülüş, lime lime oluş... Hepsi bir arada.

Daha önce üzerine çokça konuşulan, belgeseller yapılan, kitaplar yazılan, dosyalar oluşturulan nice cinayet, katliam, her türden vahşi suç, bu defa mafya babasının ağzından yineleniyor. Fark şurada ki, bunların çoğunun katılımcısı, plancısı, suç ortağı, bir şekilde irtibatlı kişisi olarak anlatıyor bu korkunç suçları. Bir “insider-içeriden biri” olarak konuşuyor. Haliyle inandırıcılığı da, toplumda bulduğu karşılık da bir o kadar yüksek oluyor.

Bunlar “AKP içindeki hesaplaşma” mı? İşin ardında Damat-RTE ikilisi mi var? Bu türden “şeytan ayrıntıda gizlidir” tarzı mantık yürütenler çok. Merak içinde kurgulara dalıyor, masa başı projeler döktürüyorlar. Oysa bunların hiçbir önemi yok. Sürecin kendisi her tür plan ve denetimi aşan güçlü bir akış. Olsa olsa bu akıştan kendine avantaj sağlamaya çalışanlar vardır. Ama sonuçta bu akış, bu anaför, bir bütün olarak sistemi derinden sarsıyor, onu yıkım hattına daha fazla yakınlaştırıyor. Burjuva toplumun damı yanıyor!

Sürekli vurguluyoruz. Ekonomik ve politik kriz bu kapitalist düzeni zaten içinden çıkılmaz karanlıklara yuvarlıyor. Kapitalist düzenin doğal asalaklaşma eğilimi derinleşiyor. Uzun iç savaş ve devrimin baskısı, fa-

şist devletteki çürüme ve yozlaşmayı en uç noktalara taşıyor. Mafya babasının “itiraflarının” daha şimdiden siyasi cinayetlere, katliamlara gelmiş olması durumu yeterince anlaşılır kılmıyor mu? Birleşik devrime karşı mücadelede faşist devletin, bizzat mafyayı ve her türden suç şebekesini doğrudan aparat olarak kullandığı net değil mi?

Dilerseniz şöyle söyleyelim. Henüz sadece ucundan köşesinden konuşulmaya başlayan bu siyasi cinayetler ve katliamlar, üç beş tamahkar insanın işi mi? “Ağargiller” veya “Tayyipgiller” olmasa bu işler olmaz mı? Sahi bu çeşitli “...giller”in bu işleri yapabilmesini yaratan ortam nedir?

Bunlar için abecesi niteliğinde sorular. Yine de sormak zorunda kalıyoruz. Çünkü bir şekilde işi “tek adamın hırsları”na, “Saray rejimi”ne, RTE’ye, Ağar’a, Soylu’ya vb. bağlayıp sistemi aklama çabaları aralıksız sürüyor.

Kuşku yok, Peker’in itirafları, gerekçeleri ve (eğer birileriyle birlikte planlanmışsa) planları ne olursa olsun, dinci faşist iktidarın ve dinci faşizmin teşhirine neden oluyor. En geniş emekçi kesimlerin gözünde çıplak bir suç şebekesi resmediliyor. Tüm kutsallar bir bir yıkılıp gidiyor. Bunlar nesnel olarak birleşik devrimi güçlendiriyor. Zaten bu gelişmelerin devrimin baskısı altında gerçekleşiyor oluşunun doğal sonuçlarından biridir bu.

Ama öte yandan, yine geniş kesimlerde, bir “seyirci pozisyonu” yaratma özelliği var gelişmelerin. Birleşik devrim saflarında bu zamana kadar yürütülen yanlış politik tutumlardan biri, “tek adam rejimi”ne karşı olan gelişmelere aşırı bel bağlama, onları olumlama dolaylı destek olma şeklinde ortaya çıkıyor. Her tür niyetten bağımsız olarak bu tarz bir politik yaklaşım, sonuçta, burjuva düzenin bu iç kavgasında taraflardan birine yedeklenmeyi, düzen içi çıkışlara güç kazandırılmasını yaratır. Burjuva muhalefetin elini güçlendirmekten başka bir işe yaramaz bu yaklaşım.

Bugüne kadar çokça tanık olduk. Kaldı ki “araştırma komisyonu kurulsun” türünden çağrılar şimdiden başladı bile. Tepkinin burjuva kanallara yedeklenmesi için liberal tayfa yoğun bir faaliyet yürütüyor.

Oysa tüm bu çürüme belirtileri, topluma karşı işlenen tüm bu suçlar, bizzat düzenin ve faşist devletin varoluş biçimidir. A veya B kişi yahut grubunun işi değil. Bu yüzden de tüm bunların ortadan kaldırılması, temizlenmesi, ancak toplumsal bir devrimle mümkündür. Sadece dinci faşist iktidar değil, devletin ve düzenin de alt üst edilmesini gerekiyor.

İşin diğer yönü şu... Tüm bunlar bir devrimi zorunlu ve kaçınılmaz kılıyor. Tüm bunlar aynı zamanda bir devrimi yakınlaştırıyor. “Şimdi devrim zamanı” şiarı, her gelişmede günümüzün en acil, yakıcı ve güncel şiarı olarak yeniden ve yeniden öne çıkıyor.

25 Mayıs 2021

HALA “SANDIKLA GÖNDERME” Mİ?

Pazarlıklar döndü, hesaplar yapıldı ve ona göre pozisyonlar alındı. Dinci faşizmin “erken öten horozu” İçişleri Bakanı Soylu’ya destek açıklaması yaparak, bu pozisyonun ne olduğunu ilan etti. Ardından AKP sözcüsü resmi görüşü açıkladı:

“Biz bu oyunların her zaman farkındayız. Devletimizin, İçişleri Bakanımızın hedef alınarak nereye varılmak istendiğini görüyoruz.”

Böylece anlaşıldı ki, RTE ve ekibi, Soylu ile ciddi sürtüşme yaşıyor olsalar da, iktidar blokunun iç dengeleri nedeniyle Soylu’nun arkasında durmak zorundadır. Hasımların “kelle istedikleri” bu kapışmada “sağlam durma” zorunluluğu, şimdilik, dinci faşist iktidarı böyle bir tutum almaya itiyor.

RTE’nin grup toplantısı konuşması aslında mevcut durumu özetliyor: “İçişleri Bakanımız Süleyman Soylu’yu hedef alan saldırıların gerisinde, ülkemizde sağlanan bu huzur ve güven ikliminden duyulan bir rahatsızlık olduğunu biliyoruz. Terör örgütleri gibi, suç örgütleriyle mücadelelerinde de İçişleri Bakanımızın yanında olduk, yanındayız ve yanında olacağız. Binali Yıldırım arkadaşımızın da oğlu üzerinden hedefe alınması, asıl niyeti gösteren bir başka işarettir.”(abç)

İçişleri Bakanı da RTE’nin bu sözlerine “Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan’ın emrinde olduk, emrindeyiz, emrinde olacağız...” diye karşılık verdi. Böylece pozisyonlar netleşmiş oldu.

Dinci faşist iktidarın bu tutumunda, hiç kuşku yok ki, boğazlarına kadar battıkları korkunç suçların her şeyiyle ifşa olma tehlikesi karşısında “suç ortaklığı refleksi” de yatıyor. Özellikle kokain ticareti iddialarının doğrudan Binali Yıldırım’ın oğluna (doğal olarak RTE-Binali ikilisine) bağlanması, bu suç şebekesinin uykularını kaçırın bir konu. Aynı şekilde Ağar’ın “çöktüğü” marinanın eski sahibinin Socar ve Lukoil petrolünün taşınması anlaşmasındaki uzlaşmazlıklar nedeniyle boşlukta kalan, iştah kabartan yüksek meblağlı deniz taşımacılığı (RTE-Binali ikilisinin çocuklarının “gemicikleri” hatırlansın) bu kapışmada tutulan pozisyonlar açısından önemli.

Sonuçta mafya babasının itirafları karşısında bugüne kadar sessiz kalan dinci faşist iktidar işe açıktan müdahil oldu. Yanlış anlaşılmasın.

Baştan beri işin içindeydi. Ama gerek “itirafçı”nın özenle RTE ve yakın ekibini açıktan suçlamamaya özen göstermesi sebebiyle, gerek açıktan “topa girme”nin yaratacağı sakinler nedeniyle, gerekse altta sürdürülen pazarlıklar yüzünden bugüne kadar “sessiz kaldı” RTE ve ekibi. Artık oyunu bu şekilde sürdürmenin imkanı kalmayınca hepsi doğrudan sahaya indi.

Bu siyasal çalkantı, tüm bu skandallar dinci faşist iktidarı güçten düşürüyor. İç gerilim ve çatışmalar artıyor. Elbette devrimin baskısı altında, emekçi yığınların yakıcı öfkesini enselerinde hissediyorken girişmek zorunda kalıyorlar bu iç çatışmalara. Ve bu yüzden sarsıcılığı, yıkıcılığı daha büyük oluyor kavgaların.

Hiç kuşku yok, bu aşamadan sonra çok daha sarsıcı ifşaatlar, itiraf- lar göreceğiz. Bu çürümüş, her tür pislige bulanmış yapı, ortaya saçılacak yeni itiraflarla her geçen gün daha çok teşhir olacak. İpliği daha fazla pazara çıkacak. Buna karşılık dinci faşist iktidarın tepkisi de daha sert, daha acımasız olacak. Uzun süredir dikkat çektiğimiz “topyekun faşizm” yönelimi daha da hızlanacak. RTE, bunu faşist Meral Akşener üzerinden gizlisi saklısı olmayan bir tarzda dile getirdi:

“Gelin hanım beni Netenyahu'nun yanına koyuyor, sonra memleketim Rize'ye gidiyor ve görüldüğü gibi gayet güzel bir ders veriliyor. Burası Rize. Dua et ki ileri gitmeden yanıt verdiler. Bu daha bir, daha neler olacak neler, bunlar iyi günler. İkizdere yetmedi, Çayeli'ne gitti. Orada da gereğini yaptılar. Trabzon'da da hiç meydana çıkmadan uçağa binip Ankara'ya döndün. ... Milletimiz, yularlarını terör örgütlerine, suç çetelerine, yeminli Türkiye düşmanlarına teslim edenlere hak ettikleri cevabı her zeminde ve her fırsatta vermektedir, vermeyi sürdürecektir.”(abç)

Daha önce de söylediğimiz gibi artık topun ağzında burjuva “muhafele” var. Kılıçdaroğlu'na linç girişimi zaten hafızalarda. “Hizaya çekilen” gazeteciler, evlerinin önünde dövürülen burjuva gerici parti yöneticileri... ve şimdi işin ucu faşist Akşener'e kadar uzanmış durumda.

Evet, “bu daha bir, daha neler olacak, bunlar iyi günler!” Ne kadar açık değil mi! Tıpkı 7 Haziran sonrasında “400 milletvekilini verin, kansız bitsin bu iş” şeklindeki lafları gibi. Sonrasında gelen IŞİD saldırıları, patlayan bombalar, cinayetler... Üstelik o zamanlar dinci faşist iktidarın “sandıktaki gücü” böylesine dibe vurmamıştı henüz. Varın bugünün koşullarında olabilecekleri siz düşünün!

Gözümüzün önünde olup bitiyor tüm bu gelişmeler. Tehditler aleni. Saldırı ve saldırtanlar açık. Gizlisi saklısı yok. Evet herkes görüyor ve biliyor, ama nedense hala “sandıkla gönderme”, “sandıkta hesap sorma” zevzekliği yinelenip duruyor.

HDP sözcüsü bugün yaptığı açıklamada “İktidar partisinin genel başkanı cumhurbaşkanı sıfatıyla yapılan bir konuşmada, Rize'deki linç girişimini, demokratik siyasete karşı linç girişimini savunması kabul edilebilir bir şey mi? ‘Bu daha iyi günleriniz’ diyerek toplumsal ve siyasal muhalefeti linçle, şiddetle tehdit etmesi kabul edilebilir bir şey mi? Yani iktidar ortakları diyorlar ki muhalefete; sizi hiçbir yerde konuşturmayacağız, çalıştırmayacağız. Bu koşullarda seçime gideceğiz diyorlar, gittiğimiz zaman diyorlar. Demokratik siyasete yönelik bu tehdit dilini kesinlikle reddediyoruz. Toplumsal ve siyasal muhalefete yönelik şiddet ve linç girişimlerinin tamamının bundan sonrası için bir kişinin burnu bile kanarsa tamamının müsebbibi bu iktidar ortaklığıdır, bu ittifaktır, Cumhur ittifakıdır. Siyasi rekabet yerine despotik ve mafyatik yöntemlerle iktidarı sürdürme anlayışını bir kez daha dile getirmiştir. Bu kabul edilebilir bir şey değildir.” diyor. Acınası güçsüzlükte bir karşı çıkış!

Dinci faşist iktidarın, “sandıkla gitmeyecekler” sloganını her kritik kavşakta tekrar ve tekrar kanıtlamasına ve tüm gücüyle hasımlarını kanla bastırma hazırlıkları yapmasına rağmen, emekçi yığınlara kurtuluş yolu olarak sandığı göstermek... Burjuva muhalefet için bu, düzeni ayakta tutmanın yoludur. Dinci faşizme destek olmanın yoludur. Burjuva muhalefetin kuyruğuna takılan küçük burjuva hamkafalılığına gelince... Devrimin yarattığı altüst oluştan duydukları korku o kadar büyük ki, her seçimde aynı çukura düşmekten kurtulamıyorlar. Her seçimde “bu defa farklı” diyerek aynı çıkmaz sokağı adımlayıp duruyorlar.

Hasmı sürekli kanlı kavgalı bir savaşa hazırlanırken, onun iç çatışmalarından medet uman, kendiliğinden ve “kazasız belasız” çekip gitmesini bekleyen bu darkafalılık, her adımda emekçi yığınların ayaklarına dolanan lanetli bir prangadır. Aşılmalıdır.

27 Mayıs 2021

TÜRKİYE NEREYE?

En sonda söylenmesi gerekeni en başta söylemek ve genel biçimde ifade etmek gerekirse, Türkiye, kesin bir hesaplaşmaya doğru hızla gidiyor. Daha somut, daha anlaşılır ve başka anlamlara çekilemeyecek şekilde söylemek istersek, Türkiye, devrim ile karşı-devrim güçleri arasında son çarpışmaya doğru, gittikçe hızlanan bir tempoyla yol alıyor. Bu çarpışma, birleşik devrim ile burjuva karşı-devrim arasındaki sonal çarpışmadır. Türkiye bir devrime doğru hızla yol alıyor.

Türkiye'yi, daha doğru ve daha açık, anlaşılabilir bir ifadeyle, tekelci burjuva sınıf egemenliğini, kapitalist sömürü düzenini bu noktaya sürükleyen temel, ana faktör, tekelci kapitalist düzenin kendi iç çelişkileridir. Soruna yüzeysel, sadece dış görünümüne bakarak yaklaşanların gözlerden sakladığı gerçek budur.

Burjuva düzenin bu noktaya sürüklenmesinde dinci faşist iktidarın izlediği politikaların hızlandırıcı etkisi, şüphesiz vardır. Ancak her şeyi RTE ve dinci faşist iktidara, bunların izlediği politikalara bağlamak ne bilimseldir ne de gerçeği tam olarak açıklar. Gerçek, tekelci kapitalist düzenin ekonomik ve politik krizinde, bu krizin emekçi sınıflar ve ezilen halklar üzerinde yarattığı etkide aranmalıdır.

Sonuçta, tekelci sermaye sınıfı, faşist devlet, dinci faşist iktidar ve emperyalist güçler, Türkiye'nin toplumun uzlaşmaz karşıt sınıfları arasında sonal çarpışmaya doğru hızla gittiğinin farkındalar ve savaşı kazanmak için önlemlerini alıyorlar.

Karşı-devrimin bu temel güçleri, bu çarpışmadan zaferle çıkmak için, dinci faşizmi yetkinleştirmeye, onu Hitlervari bir faşizm düzeyine getirmeye çalışıyorlar. Tekelci sermaye sınıfının ve emperyalist güçlerin bu plan ve politikalarına uzun zamandır dikkat çekiyoruz.

Bir çete başının dinci faşist iktidarın bakanları hakkında çekip yayımladığı videolar, belli ki bu süreci hızlandıracak. Çete başının yayımladığı videoların dinci faşist iktidar üzerindeki yıkıcı etkisi üzerinde ayrıca durmaya gerek yok. Bu konu her gün, her saat ele alınıp işleniyor. Ancak şu kadarını söylemekle yetinelim: ekonomik-politik kriz ve Covid-19 pandemisinin yıkıcı sonuçları tekelci sermaye egemenliğini temellerinden sarsarken, üstüne bu sorunun binmesi, işleri daha da içinden çıkılmaz hale getirdi.

Dinci faşist iktidar ve onun başı, videolarla ortaya dökülen tüm kirli çamaşırlarının yarattığı tahribatın yıkıcı etkisi dahil, bütün bu devrimci koşullardan ancak daha kanlı bir faşist diktatörlükle kurtulabilirler. Dinci faşist iktidarın bu yöneliminin sayısız işareti var. Yine de biz, son birkaç günde ortaya çıkan iki işarete dikkat çekelim. Bunlardan birincisi, RTE'nin burjuva muhalefeti tehdit amaçlı söylediği “Bu daha bir. Daha neler olacak neler. Daha dur bakalım bunlar iyi günler.” sözüdür. Bu sözün boş kuru bir tehdit olduğunu düşünen varsa, böylesi iflah olmaz bir darkafalı demektir. Aksine, bu sözler, dinci faşist iktidarın, tekelci sermaye ve emperyalist güçleri arkasına alarak nasıl kanlı bir diktatörlüğe hazırlandığının ciddi işaretidir. İkinci örnek ise, yine RTE'nin geçtiğimiz günlerde Meclis'e gelişiyle ilgili alınan “güvenlik” önlemleridir. Bu önlemlerin neler olduklarını gazete haberinden aktaralım. Haber, kısaca, şöyle:

“Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ın partisinin grup toplantısı için Meclis’e geldiği günlerde alınan güvenlik önlemlerine yenisi eklendi. AK Parti Grup toplantısının yapıldığı Meclis ana binaya giriş çıkışlar kontrol altına alınarak binaya grup çalışanları, danışmanlar alınmadı. HDP Grup Başkanvekili milletvekillerine dahi kimlik sorulduğunu söyledi.”

Şüphesiz, yapılanların “güvenlik önlemleri”yle uzaktan yakından alakası yok. Meclis'in içinden bir tehdidin, bir tehlikenin gelmeyeceğini beş yaşındaki çocuk bile bilir. Burada amaç, Meclis'e, Meclis'teki vekillere bir “hiç” olduklarını göstermekti. Amaç, RTE'nin her şeyin ve herkesin üstünde olduğunu, mutlak bir güce sahip olduğunu göstermekti. Bunların Hitler'den çalıntı yöntemler olduklarını biliyoruz. Kısacası, Hitler yolundalar.

Darkafalılar, tüm bunlardan dinci faşist iktidarın mutlak bir güce sahip olduğu sonucuna varıyorlar. Oysa durum tam tersi. Tekelci sermaye sınıfı, emekçi sınıfları, Kürt halkını, ezilen, sömürülen yoksul kitleleri, kadınları, gençliği artık ancak Hitlervari bir diktatörlükle egemenlik altında tutabileceğini; birleşik devrim ile karşı devrim arasında sonal çarpışmanın hızla yaklaşmakta olduğunu, bir devrimin tüm belirtilerinin ortaya çıktığını anlamış durumda.

Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik güçlerinin anladığı; buna karşılık sosyal reformistlerin ve hatta kimi devrimci güçlerin bir türlü anlamadığı, kavramadığı gerçek şudur: Türkiye bir devrime doğru gidiyor. Hem de giderek artan bir hızla.

28 Mayıs 2021

DEVİRİM PROGRAMI İHTİYACI

Türkiye ve Kürdistan bir devrime gidiyor. Birleşik bir devrim, bütün olaylar, tüm bir kapitalist gelişme ve sınıflar savaşı tarafından artık adım adım değil, koşar adım hazırlanıyor. Olayların hızı, kapsamı, derinliği ve etki gücü, dinci faşist iktidarı, onun başını ve faşist devleti de sersemletmiş durumda. Değil geleceği, değil yarını, bir saat sonrasını dahi görececek halleri kalmadı.

Toplumunu derinden sarsan olayların, skandalların, dinci faşizmin gerçek yüzünü toplumun en geri kesimlerinin bile görebileceği şekilde açığa çıkaran ifşaatların ne zaman, nasıl ve kimler tarafından ortalığa saçılacağını bilemez haldeler.

Faşist iktidar cephesinde herkes birbirini “bildiklerini konuşmakla”, toplumdan gizli saklı ne varsa ortaya dökmekle tehdit ediyor. Karşı devrim cephesi, tam bir dağınıklık içinde.

Kitleler ise her yerde eylem halindedir. Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, doğanın, toprakların talanına karşı başkaldırıyorlar. Dinci faşizm, yüzünü örten ne varsa çekip atmak pahasına, polis ve jandarmayı kitlelerin üzerine salıyor.

Ancak tüm bu faşist terör, baskı ve tehdit emekçi sınıflara, Kürt halkına, gençliğe, kadınlara, doğanın, topraklarının talanına karşı mücadeleye atılan köylülere geri adım attıramıyor. Mücadelede kararlılık, ileri gitme isteği giderek yükseliyor. Artvin'den Ceylanpınar'a, İstanbul'dan Diyarbakır-Van hattına kadar emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençliğin, kadınların, yoksul köylülerin eylemleri sürüyor.

İşçi sınıfından yoksul köylüsüne, her gün katledilen kadınlardan intihara sürüklenen gençliğe kadar toplumun ezici bir çoğunluğu, dayanılmaz hale gelen bu yaşamdan tam ve kesin biçimde kurtulmak için mücadele ve arayış içindedir. Bütün bu kesimler, gerçekte birleşik devrimin toplumsal güçleridir, birleşik devrimin toplumsal ordusudur.

Birleşik devrimin toplumsal güçleri, devrimci öncü güçlerden nasıl eziyet, açlık, sefalet çektiklerini değil, nasıl kurtulacaklarını duymak, dinlemek, öğrenmek istiyorlar. Onlar, adımı ister koysunlar, ister koymasınlar, gerçekte bir devrim; bu sömürü düzenini yıkacak ve tüm zenginliği ellerine verecek bir toplumsal devrim istiyorlar.

Polis ve jandarmanın baskı ve terörüne, silahlı saldırılarına karşı ölüme bir mücadele içine giren bu kitleler, yarım yamalak çözümler, sömürücü sınıfla, sömürücü sınıfın politik temsilcisi faşist iktidarla, baskı ve şiddet aygıtı devletle uzlaşmak değil, onlardan kurtulmak istiyorlar.

Birleşik devrimin toplumsal güçlerine kesin ve tam kurtuluşun yolunu yani devrimin yolunu göstermek, devrimci parti ve örgütlerin, devrimci komünist güçlerin görevidir. Sosyal reformist parti ve örgütler, kesin ve tam kurtuluş için kararlı ve enerjik bir mücadeleye atılan kitlelere burjuva sınıfla, burjuva sınıfın politik güçleriyle, burjuva düzenle uzlaşma yolunu gösteriyorlar. Onlar, doğmuş, ortaya çıkmış devrimci koşullarda kitlelere düzeni yıkma, kendi devrimci iktidarlarını kurma hedefini göstereceklerine, tumturaklı laflarla, düzenle uzlaşma yolunu gösteriyorlar.

Geçtiğimiz hafta altı sosyal reformist örgüt ve partinin yayınladıkları bildiriyle yaptıkları çağrı bunun tipik örneği oldu. Bu altı sosyal reformist parti ve örgüt, yaptıkları açıklamayla kitleleri “Yaşanabilir bir ülke için Suçlular İttifakı ile mücadeleye” çağırıyorlar. Bu, “iyileştirilmiş, düzeltilmiş, aşırılıkları törpülenmiş” bir kapitalist düzende yaşamaya devam çağrısıdır. “Suçlular İttifakı” dışındaki burjuva güçlerle, burjuvaziyle uzlaşma çağrısıdır. Bu, bir ayaklanmanın, birleşik devrimin kendini iyice hissettirdiği devrimci koşullarda burjuva sınıfa, sömürücü sınıflara hayat öpücüğü verme çağrısıdır.

Başka zamanlarda bir araya gelmeyecek bu benzemezleri şimdi bir araya getiren şey, devrim korkusudur.

Faşist devlete, dinci faşist iktidara, tekelci kapitalist düzene karşı kararlı bir mücadeleye atılmış olan devrimin toplumsal güçleri, baktıklarında ne yapmaları gerektiğini, nereye doğru yürümeleri gerektiğini, neyi hedeflemeleri gerektiğini anlayabilecekleri bir programa; göndere çekilmiş bir bayrağa ihtiyaçları var.

Bu, devrim programıdır. Bütün bankaların, bütün tekelci sermayenin, bütün emperyalist mali sermayenin, büyük toprak mülkiyetinin kamulaştırılmasını vb. içeren bir programdır. Ancak böylesi bir içeriğe sahip bir program devrim programı olarak adlandırılmayı hak eder.

29 Mayıs 2021

BÖYLE BİR GÜÇ VAR!

Türkiye tekeli kapitalizmi uzun on yıllar boyunca yakasını krizlerden kurtaramadı. Ekonomik ve siyasal krizler birbirini kovaladı. Sınıflar savaşımı çok sert düzeyde seyretti. Toplumsal altüst oluş koşulları, mevcut kapitalist toplumun olağan varlık biçimi olageldi.

Siyasal literatürde bu koşullar “devrimci durum” olarak tanımlanır. Derinliği ve kapsamı aynı kalmayan, devrimci dalganın kah yükselip kah geri çekildiği ama hep var olageldiği bu devrimci durum koşullarının uzun on yıllara yayılması, devrim saflarının siyasal örgütlenmelerinde bir bıkmıklık, yılmıklık da yarattı. Daha tam söylemek gerekirse, sürüp giden bu devrimci durum ve iç savaştan zaferle çıkamamış olmak, sadece düzenin burjuva unsurlarını çürütmedi. Çürüme hem toplumun geneline sirayet etme eğilimi taşıdı, hem de kendini emek saflarında tanımlayan pek çok siyasal örgüt ve partiyi de etkisi altına aldı.

Siyasal hareketlerin çürümesi, bizzat devrim ve iktidar fikrinin, sadece pratik politika açısından değil, yer yer teorik düşünsel temellerde de inkar edilmesi şeklinde çıktı ortaya. “Yaşanabilir kapitalizm” savunusu, politik parti programlarında gittikçe daha köklü olarak yer etti. Dahası, “sınıftan kaçış”, sınıf dışı bir genel şekilsiz yığın/kitle temsiliyeti anlayışı aldı başını gitti. Sonuçta “zora dayalı devrim” ve devrimci dönüşüm bir kenara atıldığı noktada, devrim ve iktidar sorunları da pratik politika gündeminin dışına çıkarılmış oldu.

İşçi sınıfı devriminden (doğal olarak devrimden) kaçış ve işçi sınıfının nihai kurtuluşu yerine her tür “dışlanmışların/kimliklerin” savunuculuğunu temel alan bir politik hat, bizzat sermayenin teşvikiyle öne çıkarılmaktadır. Sermaye düzeni ana çerçeve olarak kaldığı sürece, toplumsal siyasal hareket, son tahlilde, daima burjuva sınıfa hizmet eder. Bu, özellikle devrimci dönemlerde, sermaye sınıfının egemenliğinin bir toplumsal devrimle tehdit edildiği zamanlarda çok daha geçerli ve sermaye sınıfının çıkarlarına o derece uygun hale gelir. Asıl olan, temel olan şey, yani iktidarın zor yoluyla fethi ve burjuva egemenliğin yıkılması daima gözlerden kaçırılır. Genel bir demokrasi, bir “çoğulculuk” lakırdısı alır başını gider.

Bu haliyle Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketinin hatırı sayılır bir kesimi büyük oranda düzene yedeklenmiş konumdadır. Devrim ve iktidar

sorunundan köşe bucak kaçan, onu asla gündemine almayan bir çizgide faaliyet yürütmektedirler. Devrime inançsızlık, devrimin gerekliliğine inançsızlık, devrimin kaçınılmazlık ve zorunluluğuna inançsızlık, tüm bu hareketi boydan boya kesen ortak çizgidir.

Diğer taraftan, bir devrim hedefinden vazgeçmeyen sosyalist hareketin genelinde ise, iktidarı alabileceğine yönelik bir güven ve iddia yitimi ortaya çıkar. Tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin her bakımdan sarsıldığı, bir çöküşle karşı karşıya kaldığı günümüzde durum budur. İktidar (ve hükümet), adeta bir tabu. Bu alan neredeyse tümünden burjuvaziye terk edilmiş. Yürütülen mücadelenin hedefi somut olarak ortaya konulmuyor.

Siyasal bir parti olarak örgütlenen işçi sınıfının amacı, hiç kuşkusuz, iktidar olmaktır. Bunu hedeflemeyen bir politik hareket, var olma hakkını yitirir. Buna rağmen neden politik iktidar ve devrimci hükümet sorununu güncel politikanın temel sorunu haline getirilmiyor?

Çünkü, her adımda kitleleri burjuvaziye uzlaştırmaya çalışan sosyal reformist parti ve örgütleri bir yana bırakırsak, koşulların devrimci karakterini gören ve kabul eden devrimci siyasal hareketler bile iktidarın bir devrimle fethedilebileceğine inanmıyorlar, güvenmiyorlar. Elbette, bilinmez bir gelecekte değil, günümüzden, günümüz pratik politikasından söz ediyoruz. Yoksa, bilinmez bir geleceğe ertelemek koşuluyla, devrim ve iktidarın fethinin mümkün olduğunu kabul etmeye hazır olmayan bir tek sosyal reformist parti ya da örgüt bile bulamazsınız.

Devrimci siyasal hareketlerin temel yanılgısı, iktidarın fethi olanaklarını karşılıklı sınıf ilişkileri ve güç dengelerinde değil, kendi örgütsel yapılarının gücünde aramalarıdır. Kendi öznel güçlerinin iktidarın fethi için yeterli olmadığını düşününce iktidarın emekçi sınıflar tarafından fethedilemeyeceği sonucuna varıyorlar. Böyle düşünenler, “devrimci durum var ama iktidarı alacak bir parti yok” diyenlere Lenin’in “böyle bir parti var” yanıtından bir şey anlamamışlar.

Türkiye ve Kürdistan’da bugün tam da bu koşullardan geçiyoruz. Tekelci sermaye sınıfı egemenliği derin ve çok yönlü bir bunalım içinde. Çürüme ve çöküş burjuva toplumu her yönden sarmış. Dinci faşist iktidar çürük bir diş gibi sallanıyor; lime lime olmuş, her bakımdan dökülüyor. Bu koşullarda kitlelerin devrimci enerjisini büyük devrimci hedefler etrafında açığı çıkarabilecek nispeten küçük ama kararlı bir güç bile devrimin toplumsal güçlerini zafere taşıyabilir; iktidarı fethetmelerini sağlayabilir. Peki böyle bir güç var mı?

Yanıtımız çok net: Evet var!

30 Mayıs 2021

DEVRİMCİ DÖNEMİN DİYALEKTİĞİ

Bir devrimci dönemden geçtiğimiz, artık neredeyse, bir fizik yasası kadar kesindir. Bu olgu ne kadar kesin ise, bir ayaklanmanın, bir devrimin hızla olgunlaşmakta ve yaklaşmakta olduğu da bir o kadar kesindir.

Sosyal reformist parti ve örgütler ile aslında onlarla aynı mantık örgüsünden, aynı kumaştan olan kimi sol/devrimci hareketlerin itirazları artık bu tespite değil. Aksine, artık çoğu devrimci bir dönemden geçmekte olduğumuzu kabul ediyor, hatta devrim kavramını bolca kullanmaya bile başladılar.

Onlar devrimci düşüncenin önüne koydukları bu bariyer yıkılınca, büyük bir esneklikle, yere serildikleri yerden hemen doğrulup bir başka bariyer kurmaya başlıyorlar. Sarıldıkları bahane şimdi, şudur: “Devrim tamam da, iktidarı alacak güç/parti yok. Dolayısıyla, şimdilik, burjuva muhalefete destek verelim de şu tek adam rejiminden kurtulalım.”

Mealen söylediğimiz bu sözler kelimesi kelimesine olmasa da, aşağı yukarı tüm sosyal reformist parti ve örgütler ile onlarla bağlarını koparmak istemeyen kimi sol/devrimci hareketlerin düşünce biçimini yansıtıyor.

Bu düşünce ve mantık yürütme biçiminin dünya işçi sınıfı hareketi tarihinde bir karşılığı da var. Kendilerince gerçekçidirler yani “realist”ler, haliyle “realist politika” yapıyorlar ve realitede, verili anda iktidarı alacak bir güç ortalıkta görünmüyor.

Öyleyse, ortalığa bakıp iktidarı alacak bir gücü görmeyen bu çevreler için yapılması gereken şey, kendini mevcut koşullara uyarlamaktır. Bu gerçekçi, “realist” politika, sonuçta emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, ezilen halkları aptallaştırarak burjuvaziyle uzlaşma noktasına götürür. Devrimci dönemlerde devrim ve iktidar hedefini en başa koymamanın başka bir sonucu olamaz. Başka bir ifadeyle, bu “realist” politika, kaçınılmaz biçimde sizi burjuvaziyle uzlaşma çizgisine götürür.

Diyalektik düşünme yeteneğinden yoksun bu bayların hesaba katmadıkları nedir?

Birincisi, onlar devrimci dönemlerde gelişmelerin tedrici yani evrimci biçimde değil, sıçramalar halinde yani patlamalar şeklinde gerçekleşeceğini ya bilmiyorlar ya da hesaba katmasını bilmiyorlar. 2013 31

Mayıs'ından hemen bir kaç gün önce dupduru görünen gökyüzünün aniden, on milyonlarca insanı harekete geçiren bir fırtınaya kesilmesi gibi. Ya da 4-5 Ekim 2014'te, gerilla mücadelesi dışında, yaprak kımıldamıyor denilen Kürdistan'da 6-8 Ekim'de yani iki-üç gün sonra bu toprakların tanık olduğu en büyük, silahlı halk ayaklanmalarından birinin patlak vermesi gibi...

İkincisi, tüm devrimler gibi, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin, parti ve örgütlerin değil kitlelerin, emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençlik ve kadınların eseri olacağını hiç mi hiç anlamıyorlar. Toplumsal devrimde parti ve örgütlerin rolü, göğü fethetmiş kitlelere devrim ve iktidar hedefini göstererek onlara öncülük etmek; onları zafere yani iktidarın fethi noktasına kadar taşımaktır. Eğer bir kompodan değil, gerçek bir halk devriminden söz ediyorsak onu parti ve örgütler değil, halkın kendisi, kitleler yapar.

Üçüncüsü, ayaklanmaya başlamış kitleler, eğer önceden yeterli hazırlık yapılmış ise, devrimci programa sahip partinin/cephenin ya da birliğin bayrağı altında hızlıca birleşir. Bolşeviklerin 1917 Şubat'ından Ekim'ine kadar geçen kısa sekiz aylık dönemde işçilerin ve yoksul köylülerin muazzam çoğunluğunu kazanmaları buna bir örnektir.

Dördüncüsü, özellikle devrimci dönemlerde sadece büyük devrimci hedefler, devrim, iktidar, kesin ve tam kurtuluş hedefi; bu konuda kitlelerin bilincinde, ruhlarında uyandırılacak gerçek bir umut, devrimin toplumsal ordusunu oluşturan kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarır. Hak ve özgürlükler denilen eften püften, ıvır zıvır şeyler değil.

Beşinci ve son söyleyeceğimiz, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının, ezilen yoksul halkların muazzam bir devrimci birikime sahip olduklarıdır. Öncesi bir yana, 70'li yıllardan güne süren sert sınıf savaşımı, iki ülke halklarının tarihin tanıdığı en azgın devlet teröründen birine maruz kalmalarına rağmen devrim mücadelesinde ısrarları bunun en büyük kanıtıdır.

İdamlara, açık infazlara, işkencede, zindanlarda katledilmelere vb. rağmen hala ayakta duran devrimci güçlerin varlığı, sözünü ettiğimiz birikimin sonucu ve kanıtıdır. İki ülkenin emekçi sınıflarında, ezilen halklarında, kadınlarında, gençliğinde böyle bir birikim olmasaydı, Denizlerden bu yana, devrimci hareket değil elli yıl, elli ay bile ayakta duramazdı.

Peki tüm bu söylediklerimiz, devrimci dönemlerde, devrim yıllarında kitlelerin, gençliğin, kadınların kendiliklerinden devrimci örgüt ve partilerin bayrağı altına koşacakları anlamına mı gelir? Elbette bu anlama gelmez. Aksine, kitleleri devrim ve iktidar bayrağı altında birleştirmek

için başka zamanlarda hiç olmadığı kadar yüksek bir enerji, büyük bir cesaret, engel tanımaz bir ruh haliyle çalışmak gerek. Bu, en başta da Leninistler için geçerlidir.

Söylememiz o ki, bu şekilde mücadele edildiğinde gelişmeler sıçramalar biçiminde gerçekleşecek ve bir damla emek bile boşa gitmeyecek.

31 Mayıs 2021

FAŞİZMİN ANLADIĞI DİL

“İtirafçı mafyacı”nın cemevlerine saldırı planı ifşaatından sonra ortalık yine gerildi. Bu bir ön alma hamlesi miydi, rakibi sıkıştırma hamlesi miydi, belli değil. Ama son derece hassas bir konu oluşu, Alevi örgütlerini tedirgin etmeye yetti.

“İtirafçı mafyacı”, “Devamlı Alevilik konusuna değinmemin sebebi derin Mehmet’in adamları tarafından geçmişte Gaziosmanpaşa’daki kahve saldırısından çok daha büyük bir eylem yapılıp, ülkede kaos çıkarma planlarını boşa çıkarabilmek içindir. Planları bir cemevine saldırıdır” şeklinde paylaşım yaptı. Ardından Alevi örgütlerinden art arda “uyarı aldık” açıklamaları yapılmaya başlandı. Kuşkusuz söz konusu açıklamaların hiçbiri resmi uyarı değildi.

Devletin resmi istihbaratından gelen böyle bir uyarı yok. Alevi yöneticiler “Zaman zaman güvenlik birimlerince dikkatli olmamız konusunda uyarılar yapılıyordu, ancak son zamanda bu yönde bir uyarı gelmedi” diyor. Tek başına bu açıklama bile, tezgahlanmakta olan şeyin bizzat devletle bağını açık etmeye yeter.

Bu topraklar katliamlara, provokasyonlara, “iç çatışmalara” aşınadır. Her türü yaşandı. “Din-Allah-kitap” üçlemesi de, “vatan-millet-Sakarya” üçlemesi de sık sık kullanıldı kitleleri galeyana getirmek için. Yetmedi, bombalar patlatıldı. Mekanlar tarandı. Aklınıza gelebilecek her tür hunharca eylem organize edildi devlet tarafından.

“Resmi katliamları” şimdilik bırakalım bir kenara. 6-7 Eylül olayları “Selanik’te Atatürkün evi bombalandı” yalanıyla ateşlenmişti; 1964 Rum sürgünü ise Kıbrıs sorunu ile tetiklendi. Maraş katliamı bir sinema filmi öne çıkarılarak; 1 Mayıs 1977 “sol içi çatışma” süsü verilerek... 1993 Sivas’ta bahane “Müslüman mahallesinde salyangoz satma” hikayesiydi; 1995’te Gazi’de bir kahvehanenin taranması. Suruç ve Ankara Gar alanında dinci faşist çetelerin “intikam eylemleri” şeklinde sürüldü piyasaya.

Örnekler çok. Sermaye düzeninin bekası için “gerekli önlemleri almak” söz konusu olduğunda, faşist devlet alabildiğine “zengin” deneyimlerine başvurarak eylemler organize etti her defasında. Adına kimi zaman “özel harp dairesi” dediler, kimi zaman kontrgerilla... Kimi zaman “derin devlet” veya doğrudan MİT-JİT-JİTEM, yahut çeşitli çeteler. Nihayetinde sermaye devletinin aparatlarıydı her biri. Sermaye egemenliğinin tesisi ve sürdürülmesi için tezgahlanan eylemlerdi hepsi.

Ne yazık, bu temel yön unutulur sık sık. Bu acımasız eylemler, vahşet, katliam... ve milyarların döndüğü “karanlık alem”, devletten ve sermaye düzeninin kendisinden ayrı tutulmaya başlar. Üç beş çetenin, yozlaşmış unsurların işi sayılır. Oysa tastamam düzenin kendisidir bunlar. Bugün böyleler, ama dün de böyleydiler. Eski sürgünlerin, daha öncesindeki “varlık vergisi” türünden olayların tastamam “sermaye birikim rejimi” olduğu hatırlanmaz nedense. Ya da “kara para”nın olağan ticaretle bağı vs. de unutulur hep.

Üstelik sadece “yerli ve milli güçlerle” değil, uluslararası sermaye düzeninin güçleriyle tertiplenir tüm bunlar. Emperyalizm, sermayenin küresel düzeni için evrensel ölçekte planlar, bütün bu örgütlenmeleri ve eylemleri.

Öte yandan her türden provokasyon eylemi ya da Suruç ve Ankara Gar’da olduğu gibi korku salmak için düzenlenen eylemler, yükselen devrimci mücadelenin önünü almak için özenle planlanmaktadır. Ana hedef, ana amaç, devrimin baskısından kurtulmak, emekçi yığınları bölmek, “müesses nizamın” devamını sağlamaktır. Elbette bu işler yapılırken birilerinin cebi dolar, yozlaşma iyice derinleşir, her tür “bireysel suç” alır başını gider. İşin doğasıdır bu. Lakin bunlar tali olandır. Asıl yön gözden kaçırılmamalı.

Dinci faşizmin bu türden eylemlere ihtiyacı var. Emekçi kitlelere korku salmak için; onları bölüp parçalamak, birbirlerine düşürmek için; baskı ve teröre dayanarak topyekun faşizmi hayata geçirebilmek için bu türden provokasyon eylemlerine, korku ve sindirme eylemlerine ihtiyaç duyuyor. Bu örnekte açık edilen hazırlıkları bu açıdan görmek gerek.

Faşist devletin bu tarz yönelimleri hep oldu, bundan sonra da olacak. Sermaye egemenliği ve onun faşist devleti var olduğu sürece, bu türden provokasyon eylemleri hep olacak. Bunu bizzat bu devletin kendisi organize edecek. Önemli olan, tüm bu faşist teröre karşı örgütlü kitlesel devrimci şiddeti hayata geçirebilmektir. Dinci faşizmin saldırı ve oyunlarını boşa çıkartacak olan şey, “resmi kurumlara” çağrılar yapmak değil, devrimci zor yöntemlerini ve örgütlenmelerini öne çıkarmaktır. Faşizmin anladığı tek dil, budur!

Emekçi kesimlerin istisnasız her alanında bu kitlesel devrimci şiddetin örgütlenmesi gerekiyor. Gençlerin, kadınların, işçilerin, Kürt halkının, Alevilerin, ulusal topluluk halklarının... ezcümle, faşist saldırganlığın hedefi olan geniş kesimlerin, çeşitli “savunma komitelerinde”, “işyan komitelerinde”, “gençlik milis örgütlenmelerinde”, “işçi milislerinde” vb. bir araya gelmesi, her tür faşist baskı ve teröre anında karşılık vermesi gerekiyor.

Bu dönemin yakıcı görevlerinden biri budur.

2 Haziran 2021

GÜNLÜK AJİTASYON ÜZERİNE

Bilinen ve kabul edilen bir gerçektir: Günlük politik ajitasyonda sık sık popüler kavramlar kullanılır. Dildeki “titizlik” kaybolur. Politik ajitasyonda bu durum, bir yere kadar mazur görülebilir elbette. Lakin, bu durum doğrudan politik saptamalara ve politika üretimine sirayet ederse...

Bugüne kadar iktidarın tek elde toplanmasına, devrimi ezmek adına daha kanlı bir diktatörlük inşa edilme sürecine sıklıkla işaret ettik. Dinci faşizmin ve sermaye sınıfının bu eğilimi, kendini hemen her adımda açığa vuruyordu. Sınıflar savaşının nesnel ortamından doğan bu eğilim, RTE şahsındaki haris bir “lider kişilik” ve çevresine öbeklenen suç şebekesi ile birlikte somut bir yönelime dönüştü. Altını çizelim. Tekelci sermaye sınıfının (buna emperyalist güçleri de dahil etmeli) arzu, istek ve yönelimine uygun bir yönelim idi bu. Onun hilafına olan bir süreç değil.

Sonuçta bu eğilime uygun ortaya çıkan yönelim, her adımda daha saldırgan, baskıcı, kanlı bir diktatörlüğe doğru yol almak oldu. “Saray rejimi/tek adam rejimi” denilen şeyin doğduğu burjuva politik ortam, tasmamam buydu. Birden bire çıkmadı su yüzüne. Bir oluşum süreci, bir kapışma evresi, savaşım içinde kuluçka ve biçimlenme dönemi oldu. Pek çok iradenin sahne aldığı çok yönlü süreç... Süreç hala da nihayete ermiş değil.

Böyle bir ortamda karşımıza çıkan çürüme, yozlaşma, dağılma öğeleri, günlük politik ajitasyona pek çok malzeme sağlıyor. Emekçi yığınlar, bizzat bu olgular yığını tarafından kendiliğinden bir şekilde bombardımana tutuluyor. Çoğu zaman ayrıntılara takılmaktan bütünü göremez oluyor insanlar.

Emekçi yığınların öfkesi, yaşanan sürecin kendiliğinden sonucu olarak iktidarın toplandığı o tek merkeze yöneliyor. Devrimin mızrak ucu oraya yöneliyor. Bu, eşyanın doğasına uygun olandır. Fakat günlük politik ajitasyon için bu kısmıyla sınırlı kalınca, iş, basit bir RTE/Saray karşıtlığına dönüşüyor. Boydan boya liberal basını kaplayan bu hava, sıklıkla sosyalist basını da etkisine alıyor. Popüler jargon politik bilinci dönüştürmeye başlıyor.

Son dönemde “mafya düzenini yıkmak” şeklindeki söylemler bunun örneklerinden biri. Benzer bir ifade biçimini “Saraj rejimini yıkmak” ya

da “AKP-MHP faşizmini geriletmek” biçiminde de görüyoruz. Günlük politik ajitasyon için kullanım kolaylığı sunan, emekçilerde hızlı etki uyandırma üstünlüğüne sahip olan bu tarz tanımlamalar, işin temelindeki bağlantılar ortaya konmadığı oranda, yalnızca “hedefi daraltma”ya yaramıyor, bilinçleri de “daraltıyor”! İşin sonunda gelinen nokta, hemen her defasında, RTE’nin, AKP’nin olmadığı bir burjuva düzen oluyor. Sıklıkla dile getirilen “güçlendirilmiş parlamenter sistem” vb. söylemler, tasta-mam budur.

Doğru politik ajitasyon, ortalığa saçılan bu olgular yığından etkili malzemeleri alıp, işlemekle başlar işe. Ama, yukarıda dikkat çektiğimiz temel bağlantı gözden kaçırılmadan, bu çürüyen ve dağılan yapının, ser-maye sınıfının ihtiyaçlarından doğmuş bir aygıt olduğu gerçeğini her adımda öne çıkararak...

Bu çürüyen ve yozlaşan yapının dağılıp gitmekte olduğu doğrudur. Fakat, birincisi, devrimin nesnel baskısıyla gelişen bu çöküş, kendiliğinden olup bitmeyecek. İkincisi, bu çöküş, kendiliğinden emeğin iktidarına, emekten yana bir düzene yol açmayacak. Hedef, dar anlamda “Saray rejiminin” yıkılması değil. Hedef, “Saray rejimi” denen şeyi ortaya çıkartan mevcut tekelci kapitalist egemenlik biçiminin ta kendisidir. Bu hedef, tüm politik çalışmanın; propaganda ve ajitasyonun temeline oturmak zorunda. İki anlama gelmeyecek biçimde, emekçi yığınlara sürekli ve sürekli anlatılması gereken şey, işte budur. Çünkü kötülüğün kaynağı, tekelci kapitalist egemenliğin, sömürü düzeninin kendisidir ve bu kaynak bir devrimle ortadan kaldırılmadan emekçi sınıflara gerçek kurtuluş üzerine söylenecek her söz birer yalan olmaktan öteye gitmez.

Yineleyelim. Devrimin mızrak ucu, eşyanın tabiatı gereği tüm yetkilerin merkezileştiği iktidara, dinci faşist iktidara yöneliyor. Tüm bir düzenin odak noktası haline gelen bu iktidarı bir devrimle alaşağı etmek, düzeni alaşağı etmenin ilk temel adımıdır. Ama günlük ajitasyon dili, bilerek veya bilmeyerek, bu yönelimi sadece mevcut hükümetle, “tek adam” ile sınırlayarak, düzene/sisteme dokunmayan; en fazlasından düzeniçi değişimi getiriyor emekçilerin gündemine.

Özellikle yasalci partiler başta olmak üzere sosyalist hareketin belirli bir kısmı, “AKP-Saray rejimi” karşıtlığı üzerinden sistem içi bir çıkış arayışında. Burjuva muhalefetle bir araya gelme doğrultusunda güçlü bir istek ve eğilim taşıyor. Tam da bu eğilim yüzünden kullanılan dil, jargon, bu çevrelerle uzlaşmaya uygun bir nitelik taşıyor. Bütün çabalar, emekçi sınıfları ve ezilen halkları burjuvaziyle uzlaştırmaya; burjuva muhalefet ile uzlaşmaya çıkıyor.

Kavramların ve tanımlamaların önemi tam da burada. Emekçilerin

bilinçlerinin bulandırılmasını engellemenin yolu doğru kavramlaştırma ile mümkün. Kavramları sündürmek, ajitasyonu popüler olanla sınırlamak, niyet ne olursa olsun, bir süre sonra, politik hedeflerin sınırlanmasına giden yolu açıyor.

Boşa dövmüş olmamak için, günlük ajitasyon dahil, politik çalışmalarda, devrim ve iktidar hedefi iki anlama gelmeyecek biçimde gösterilmeli. Propaganda ve ajitasyon faaliyetinde devrimci kalmanın temel koşulu budur. Bu nokta unutulduğunda ya da ihmal edildiğinde kişinin kendini burjuvaziyle işbirliği halinde sosyal reformist sulara bulması kaçınılmaz.

4 Haziran 2021

KANDİL'İ ABLUKAYA ALAMAYACAKLAR!

Bu bir ABD-NATO operasyonu. Baştan beri açık, net bir plan doğrultusunda gelişti. PKK'nin üç yöneticisinin başına ödül koymak dahil, tüm her şey belirlenmiş bir ajanda doğrultusunda ilerlemekte.

Plan, Türkiye, Barzani yönetimi ve Irak hükümeti “eşgüdümü” ile devreye sokuldu. Kuşkusuz her tür istihbarat ve teknik destek, bizzat ABD ve NATO (“Koalisyon Birlikleri”) tarafından sağlanmaktaydı. Öncelikle Rojava ile Kandil bağlantısı kesilecek, Rojava'daki ABD eğilimli ekip ve Barzani'nin “Roj peşmergeleri” ve ENKS ile Rojava devrimi tamamen tasfiye edilecek ve en nihayetinde Kandil (yapılabilirse) ortadan kaldırılabilecek... Sözün özü, 22 yıl önce Öcalan'ı Türk devletine teslim eden ABD-NATO güçleri, şimdi de birleşik devrimin Kürdistan ayağına en büyük darbeyi vurmak için harekete geçiyordu. Çok kaba hatlarıyla yapılmak istenen buydu.

TSK çok uzun süredir Güney Kürdistan'da üslenmiş durumda. Karakollar, denetim noktaları ve hatta üsler kuruyor. Erbil, MİT'in ana karargahlarından biri haline geldi. Yoğun ajanlaştırma faaliyetleri ve Barzanigillerin açık işbirlikçiliği sonucu önder askeri kadrolara suikastlar yapıldı.

Sınırdan 8-10 km içerilere kadar geçilmiş, askeri noktalar kurulmuş durumdaydı. (S)İHA'lar aralıksız uçuyor, sürekli hava bombardımanları yapılıyor, Kandil amansız bir ateş altına alınıyor. Uzunca bir süredir bu durum geçerli.

Diğer tarafta, bir askeri kol Rojava sınırında Şengal'e inmek için fırsat kolluyor; Gare örneğinde olduğu gibi hatırı sayılır bir derinlikteki bölgelere nokta baskınlar icra edilmeye çalışılıyor.

Elbette tüm bu askeri hamleler, ABD'nin siyasi ve askeri-teknik desteği olmadan yapılabilecek işler değil. TSK'nın kendi başına bu kapsamda bir harekate girişebilmesi, siyasi dengeler açısından da, uluslararası güç dengeleri açısından da pek olası değil. Yukarıda bahsettiğimiz ABD koordinasyonu ve desteği tam da bunlar için.

Tüm bu desteğe rağmen bir süredir askeri-teknik anlamda da TSK'nın zorlandığını, başarı sağlayamadığını, hatta kısmi bozgun ve geri çekilmeler yaşadığını görmekteydik. Dün itibarıyla Avaşin-Zap hattında

bir kademe geri çekildiği haberleri düştü ajanslara. Yedek güçlerin devreye girmesi, gerilla güçlerinin tümünden çevrelenmesi için Güney Kürdistan burjuva yönetiminin uğursuz rolüne gelmişti sıra.

Barzani'nin Peşmerge kuvvetlerinin gerillayı arkadan kuşatmak istemesi yeni değil. Daha önceki yazılarımızda işaret ettiğimiz gibi Kani Masi'ye yerleşerek bunu yapmak istemişti. Ama gerillaların sert karşılık vermesi ve Güney Kürdistan'ın iç dengeleri buna izin vermedi. Şimdi durum farklıydı. TSK'nın çok yoğun saldırısı gerilla kuvvetlerini zorlamaktaydı. Bu şartlar altında Peşmergenin Metina bölgesine yerleşmesi, PKK gerillalarının arkadan kuşatılması ve hareket yeteneğinin büyük ölçüde sınırlanması anlamına gelecekti. Böylece Zaho, Amediye ve Duhok arasındaki geçişler engellenecek, gerilla belirli bir alana sıkışacaktı.

Besbelli ki bu askeri plan, tek bir karargahtan yapılmıştı. Özcesi, KDP-Peşmerge güçlerinin hamlesi Türk ordusunun yürütmekte olduğu askeri planın bir parçasından ibaretti. Daha açık söylersek, Peşmergenin Metina'ya konuşlanması direktifi Erbil'den değil, Ankara'dan verilmişti.

HPG'nin yaptığı açıklamaya göre, sabah saat 4 sıralarında "Metina bölgesindeki güçlerimize ait kamp sahamıza giren KDP güçlerini uyurma amacıyla sadece ferdi silahlar kullanılarak havaya ateş açılmıştır. Ancak bu uyarıyı dikkate almayarak ilerleyen zırhlı araçlardan birisinin nasıl darbe aldığı tarafımızca tespit edilememiştir. Önceden döşenmiş bir mayının mı patladığı, yoksa bir hava saldırısı mı olduğu tespit edilememiştir."

Bu olayların hemen ardından TSK SİHA'ları Mahmur kampını bombaladı. RTE birkaç gün önce kampın hedefe konulduğunu açıklamıştı havuzun lağım farelerine. Metina-Mahmur eşgüdümünü ve SİHA kullanımını da not etmiş olalım.

Metina bölgesindeki bu olaydan hemen sonra Barzanigillerden (KDP, Parlamento, G.Kürdistan yönetimi, hepsi!) çok sert tonlu kınama açıklamaları, diğer güçlere ve uluslararası camiaya çağrı üstüne çağrı yükseldi. Yapılan açıklamalar da tüm bu yaşananların önceden planlandığını gösteriyor. Her şey belirli bir plan dahilinde geliyor. Savaş kararı verilmiş ve onun gerekleri yerine getiriliyor!

Ulusal kurtuluş mücadelelerinin devrimci burjuva güçleri tarih sahneden kalkalı çok oldu. Ulusal sorunun olduğu hemen tüm olaylarda burjuva güçler, burjuva devrimci rolü çoktan terk ettiler. En ileri olanlar bile burjuva reformcu yolu tuttular. Keyifleri öyle istedi diye değil. Tamamen ekonomik ve siyasal sürecin evrimi ile alakalı bir durum bu. Kapitalist zincirin böylesine küresel bir özellik kazandığı, tüm ülke ekonomilerinin tümünden iç içe geçtiği, "ekonomik tam ilhak" eğiliminin

belirleyici olduğu bir çağda, siyasal anlamda ulusal sorunun süregeldiği toprakların burjuva güçleri, istisnasız hepsi, emperyalist sermaye ile iç içe geçen çıkarlara sahipti. Siyasal olarak da bu çıkarlara uygun bir yol tutturdu. Bu anlamda söz konusu burjuva güçler “ulusal ihanet” içinde değildi, zira, “ulusal kurtuluş” türünden dertleri kalmadı. Bu sürecin en tartışma götürmez örneklerinden biri, Güney Kürdistan burjuva yönetimidir, özellikle de Barzanigillerdir. Şu an gözümüzün önünde olup bitenler tamı tamına bunun kanıtıdır.

Güney Kürdistan burjuva güçleri, özellikle de Güney Kürdistan burjuvazisi ve askeri-politik güç olarak yönetimdeki Barzani ekibi, yalnızca Güney’deki değil, tüm Kürdistan parçalarındaki devrimci güçlere, yoksul emekçilerin hareketine düşmandır. Bunlar devrimci güçlerin tasfiyesi için bölge gericaliği ve emperyalistlerle işbirliği içinde var güçleriyle çalışmaktalar.

Barzani şahsında Kürdistan burjuva güçleri sadece PKK’ye karşı değiller. Onlar, bir ABD-NATO planı olan “Kandil’in tasfiyesi”nin bir parçası olarak hareket ederken, aynı zamanda Rojava devriminin tasfiyesi için çalıştıklarının bilincindedir. ENKS ve Roj Peşmergeleri eliyle bunu son derece bilinçli bir şekilde yürütüyorlar.

Bölgenin tüm gerici güçleri ve emperyalistler “Kandil’in tasfiyesi” konusunda birleşmiş durumdadır. Zira bu, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin en önemli gücünün tasfiyesi anlamına gelecek. Dengeleri bölge karşı-devrimi yararına değiştireceğini düşünüyorlar.

Hiç kuşku yok ki, bunun tersi de doğru. Birleşik devrimin bu süreçten zaferle çıkması, Türk tekelci kapitalizmi başta olmak üzere tüm gerici rejimlerin çöküşünü ve bölge genelinde güçlü devrimci sıçramaları gündeme getirecektir. Sınırdan sürüp giden savaş, devrimimizin seyrine son derece güçlü etki edecektir.

Emekçi sınıflar açısından Türk ordusunun bu işgal ve imha saldırısına karşı olmak, sadece “enternasyonal dayanışma” bakımından değil, bizzat kendi özgürlük mücadelelerinin geleceği açısından da büyük öneme sahiptir.

6 Haziran 2021

BUNLAR İYİ GÜNLERİNİZ!

Ne kadar rahat, aleni tehdit ediyor cümle alemi: “Bu daha bir, daha neler olacak neler, bunlar iyi günler”! Gizlisi saklısı yok. Doğrudan, açık açık, göstere göstere!.. Tıpkı 7 Haziran sonrasında “400 milletvekilini verin, kansız bitsin bu iş” şeklindeki sözleri gibi.

Sonrası hafızalarda tazeliğini koruyor. IŞİD saldırıları, patlayan bombalar, cinayetler... Üstelik o zamanlar böyle mum gibi erimemişti kitle desteği dinci faşist iktidarın henüz. Varın bugünün koşullarında olabilecekleri siz düşünün!

Dinci faşizm böylesine “açık sözlü”. Öyle saman altından su yürütme kalkmıyor. Birileri ise hala oy derdinde, sandık derdinde. Hala “faşizmi geriletme” edebiyatı yapıyor. “Tek adam diktatörlüğüne son vermek”ten dem vuruyor. Her gün bir yenisi yayımlanan anketler, “eriyen iktidar”, RTE’nin yerine başa geçmesi muhtemel adaylar...

Yok, toplumsal mücadele deneyimlerinden hiçbir şey öğrenmemeye yeminliler! Üstelik sözde gazete söyleşilerinde 7 Haziran’ın “özeleştirisini” yapıyorlar. RTE’den kapmış olmaları. “Aldatıldık” demeye getiriyorlar. Ama hemen ardından sıraladıkları görüşler, gönüllü “aldatılmaya” hazır olduklarını gösteriyor!

Bir “itirafçı” mafyacının popüler videolarında ortaya saçılan kirli çamaşırlar, en geniş kesimler nezdinde düzenin ipliğini pazara çıkarıyor. Dahası ifşaatlar artık doğrudan RTE’nin kapısına dayanmış durumda. Lakin kendiliğinden düşüp gitmeyecek dinci faşist iktidar! Hadi geçtik şimdilik tüm bu çürümenin, yozlaşmanın bizzat bu kapitalist düzenin kaçınılmaz sonucu olduğunu... ya da tüm bu suç şebekesinin ipleri eline almasının ardında, tekelci sermayenin birleşik devrimle baş edebilmek için tüm yetkileri tek merkezde toplamış, daha kanlı bir diktatörlüğe ihtiyaç duyduğunu. Ortaya saçılan tüm bu pislikler yüzünden bir kenara çekilip duracak mı o “tek adam”?

“Bunlar daha iyi günler” lafı öylesine söylenmedi. Ya da Alevilere yönelik kışkırtma ve hazırlıklar tesadüf değil. Gerek RTE’nin, gerek onun “erken öten horoz” ortağı Bahçeli’nin “parlamentar sistem mazi oldu” açıklamaları, mevcut konumlanmayı göstermek açısından önemli.

Meclis boş bir kabuktu, tamamen hiçleşti. Soluk bir gölge bile değil

artık. Yasal-anayasal çelişkiler, uygulama ile tüzüksel/kurumsal yapı arasındaki uyumsuzluklar, “güçlendirilmiş parlamenter sistem” üzerine atılan bıktırıcı nutuklar... Tüm bunlara bir son verme derdinde dinci faşist iktidar. Adına “parlamenter sistem” denilen ölünün tabutuna son bir çivi çakmaya hazırlanıyor.

Şimdi bunun nasıl olacağı, hangi yöntemlerle yerine getirileceği üzerine kafa yoruyorlar. Savaş, büyük afetler, doğrudan darbe veya türlü çeşit gerekçelerle seçimleri tümden rafa mı kaldırmalı; 7 Haziran- 1 Kasım sürecinde olduğu gibi muazzam bir terör ve katliamlar ortasında mı seçime gitmeli; yahut potansiyel “rakipleri” yasal ve gayri nizami yöntemlerle saf dışı mı bırakmalı... henüz netleştirmiş değiller. Ama o tabuta son çivi bir an evvel çakma telaşındalar.

Olaya sadece RTE ve çevresindekilerden oluşan suç şebekesinin kişisel ikbali açısından bakmak; gelişmeleri, sadece çalıp çırpma ve birilerinin malına çökmekle elde edilen korkunç servetin canhıraş korunması üzerinden okumak, burjuva liberallerin ve onların peşlerine takılanların temel yanlışıdır. Bu suç şebekesi elbette zenginleşmek uğruna korkunç suçlara bulaştılar. Sistemik çürüme ve yozlaşmayı en uç sınırına kadar zorladılar. Ve elbette çalıp çırpma bu zenginliği korumak için her tür çılgın direnişi gösterecekler.

Ama unutulmasın. Bunları oraya tekeli sermaye düzeninin ihtiyaçları çıkardı. Devrimin yakıcı soluşunu sürekli ensesinde hisseden tekeli sermaye, belirli bir kitle gücü olan, her tür formaliteden sıyrılmış hızlı karar alabilen, 2015 Haziran-Aralık arası gibi oluk oluk kan akıtmaktan çekinmeyen bir iktidara dayanarak ayakta kalabileceğini düşünüyor. Daha kanlı bir diktatörlüğe, ama topluma sirayet edebilen paramiliter örgütlenmeler üzerinden belirli bir kitle gücü olan bir diktatörlüğe ihtiyaç duyuyor. Tek kelimeyle Hitlervari bir faşist diktatörlük arzuluyor.

Emperyalistler ve tekeli sermaye, tam da bu yüzden RTE ve ekibinin önünü açtı. Her kritik anda ona ihtiyaç duyduğu desteği sundu. Korumdu ve kolladı.

Dinci faşist iktidar, tekeli sermayeye muazzam kar imkanları sundu. RTE'nin bir zamanlar itiraf ettiği gibi, grevleri yasakladı, fabrikaları toplama kampına çevirdi; doğanın sermaye tarafından talan edilmesi önündeki tüm engelleri kaldırdı. Özellikle bu küresel salgın döneminde ülkeyi tam bir emek cehennemine çevirdi. Yalnızca “beşli çete”ye değil, gelecekteki büyük tekellere, emperyalist mali sermayeye; Koçlara, Sabancılar ve diğerlerine hizmette kusur etmedi. Ekonomik yaşamda tekelleşme, sermayenin daha az ellerde birikmesi hızlandı. Haliyle iktidar aygıtının da buna ayak uydurması, merkezileşmesi, tek bir odak haline gelmesi kaçınılmaz.

nılmazdı.

“Parlamentar sistem mazi oldu” sözünü böyle anlamak lazım. Ve tabii, “bunlar daha iyi günler” tehdidini de, bu gidişe engel çıkartacak tüm burjuva güçleri hizaya çekme hamlesi olarak görmek...

Dinci faşist iktidar, tekelci sermayenin eğilimlerine uygun olarak, topyekun faşizmi kurumsallaştırma derdinde. İktidar aygıtına öbeklenmiş kişi ve grupların ve en iri tekellerin bu konuda çıkarları birleşiyor. RTE şahsında en gözü kara, en katliamcı, en her tür değer yoksunu kişiyi bulmuş durumdalar.

Buradan karamsar bir tablo çıkarılmamalı. Aksine, tekelci sermayenin bütün bu çabaları toplumsal devrimin gelişiminden duyduğu korkunun sonucudur. Bu haklı bir korkudur. Emekçi sınıflar, Kürt halkı artık korku duvarını aşmış meydan okuyor. Temel alacağımız, yaslanacağımız devrimci damar, budur.

Şimdi biz haykıralım yüzünüze ey burjuvalar: Bunlar iyi günleriniz!

8 Haziran 2021

GÜNCEL HEDEF: İKTİDARIN FETHİ

Bu kadar üst üste hatayı neye yormalı? “Şeyh uçmaz, mürit uçarur” misali, bir dönem her söz ve hareketinde bir hikmet aranan dinci faşist iktidarın başı, artık gaf yapmanın ötesine geçti. Her açıklamasıyla, her hareketiyle kitlelerdeki öfkeyi patlatma noktasına taşıyor.

Bu seferki incisi, burjuva “muhalefet” partilerine söylediği “neymiş millet açmış. Biz ne gerekiyorsa bütün imkânlarımızı seferber ederek yapıyoruz. Aç olarak dolaşanları buyurun siz de doyuruverin” sözü oldu. Bir süredir dinci faşist iktidar açısından ekonomik krizin çıplak gerçeklerini saçma bir şekilde inkar etme moda oldu. Bir zamanlar RTE’nin Ukraynalarda sarf ettiği “sorun var dersen sorun olur, yok dersen sorun olmaz” veciz sözü gibi, bakanlar, belediye başkanları, il ve ilçe başkanları düzeyinde ekonomik krizin yıkıcı sonuçlarını yok saymak, sorunları “ortadan kaldırmanın” yöntemi oldu!

Düşünün geçim derdinden kaynaklanan intihar vakaları patladı. İnsanın kanını donduran dramlar var her intihar vakasının ardında. Ocak’ta 94, Şubat’ta 99, Mart’ta 112 kişi intihar etti. Küresel salgın döneminde 102 müzisyen intihar etti. Ama dinci iktidar saflarından “ekonomik intihar yoktur” açıklaması geldi! Dalga geçer gibi örnekler üzerinden “işsizlik yok, iş beğenmeme var” buyurdular. Bakan ağzından “açlık diye bir sorun yok” dediler. Şimdi de dinci faşizmin en tepesindeki ağız, açlık inkar ediliyor!

TÜİK dahil, hiçbir istatistik kurumunun saklamayı başaramadığı açlık, ekonomik kriz ve yıkım, kürsülerden atılan nutuklarda bir çırpıda buharlaşıyor! Nüfusun yüzde 60’ı asgari ücret veya daha düşük bir gelire sahip. Son dönemde işini kaybedenlerle birlikte 30 milyon insan açlık sınırının altında yaşıyor. Faşist devletin her kademesinden “açlık yok, kriz yok” tekerlemeleri yükseliyor.

Toplumun bam teline basan açıklamalar tüm bunlar. Uzun süredir korkunç bir yoksullaşma içinde geniş emekçi yığınlar. İnsanlar çöpten ekmeğe topluyor. Küresel salgın, mevcut krizi muazzam ölçüğe çıkarmış. Patlamaya hazır bir bomba tüm toplum. Ve dinci faşizm süreklileşen “pot kırma”larla fitili ateşleyip duruyor. Bugün RTE’nin açıklamasının hemen ardından sokaklarda emekçilere uzatılan mikrofonlardan yükselen gizlenemez isyana bakmak, durumu anlamak için kafi.

Derinleşen kriz, artan gerilim, şiddetlenen iç savaş, yoğunlaşan devrimin baskısı... işte dinci faşizmin hata üstüne hata yapmaya zorlayan şey, tastamam budur. Devrimin nesnel baskısı dinci faşist iktidarın ensesini yakıp dururken, başka bir sonuç beklemek saflık olur.

Bu nesnel akış, emekçi yığınları sürekli savaşa zorlayan koşullar, devrimin baskısı, burjuva propagandayı hızla etkisizleştiriyor. Oysa iç savaşta burjuvazinin en çok ihtiyaç duyduğu şeydir bu muazzam propaganda bombardımanı. Sonuçta iç savaş, tıpkı diğer savaşlar gibi, şiddet yüklü duyguları öne çıkartarak toplumun kutuplaşmasını uç noktalara taşır. Devrimci öfkenin karşısında şovenizm ve dinci gerici ön yargılar canlanır. Yeterince uzun her iç savaş, bu tarz ön yargıları kemikleştirir.

Sınıflar arasındaki güç dengesine ve harekete bakacakları yerde anketlere ve sandığa gözünü çevirenlerin bir türlü anlam veremediği “kemikleşen taban” meselesi buradan doğar. Tüm başarısızlık ve imza attıkları kepezeliklere karşın, bu ön yargıları kaşıyan faşist partilerde kitle desteğinin öyle kolay kolay erimemesinin ardında, işte bu, uzun iç savaş gerçeği vardır.

Ne ki, yaşamın gerçekleri inatçıdır, her türlü propagandayı alt edecek güce sahiptir. En güçlü sermaye yönetimlerinin büyüğü de bozulur. Günden güne belirginlik kazanan “dehşetli son” ufukta göründükçe, tüm dengeleri bozulur sistemin yöneticilerinin. Hata üstüne hata yapmaya başlar. Her hareketinde bir plan, bir gizli amaç, bir hikmet arayanların bir türlü anlayamadıkları nokta budur. Anketlere, sandık sonuçlarına körü körüne bağlıdırlar, ne sokağın dilini anlarlar, ne de sınıflar savaşımının güçler dengesindeki dönüşümleri takip ederler. Bu muazzam altüst oluş koşullarında bile inatla tek boyutlu bir eylem hattı tutturılmaktan kurtulamazlar. Seçimler dışında bir güzergah göremezler.

Oysa tüm tarih boyunca bütün devrim mücadele deneyimlerinin kanıtlandığı bir gerçek şudur ki, işçi sınıfını, genel olarak emekçi yığınları etkileme söz konusu olduğunda “parlamento dışı savaşımında, parlamenter savaşımındakinden çok daha büyük” başarı göstermektedir. Geniş emekçi kesimler, proletaryanın ve devrimci yığınların güç gösterilerinden, büyük ölçüde etkilenirler. Sistemin tepesindekilerin artan hataları ise bu sürece olağanüstü bir ivme katar. RTE ve ekibinin son dönemde hız kazanan hataları, bu türden hatalardır.

Süreç, tüm olay ve gelişmelere, bir ana muharebenin kuralları damgasını vuruyor. Kopup gelmekte olan bu ana çarpışmayı, bir hiç olan Mecelis’in salonlarındaki “muhalefet”e yedeklemeye çalışanların vay haline! Böylesi genel bir kapışmanın tek bir hedefi olabilir: İktidarın fethi!

10 Haziran 2021

BRÜKSEL'E GİDERKEN

NATO emperyalizmin savaş aygıtıdır. Vurucu gücüdür. Ayaklanmaları bastırma aracıdır. ABD ve AB emperyalistlerinin “tekdire ile uslanmayan”lara sallayıp durdukları “kötektir”. ABD hegemonyasına dayalı emperyalist sistemin temel askeri-politik aracıdır.

Tıpkı IMF ve Dünya Bankası gibi, emperyalist sistemin ABD hegemonyasına göre biçimlenmesinin ürünü olan bu araç, bu hegemonyanın çöküş sürecine bağlı olarak savrulma-dağılma sarmalında debelenip duruyor.

Sözüm ona “komünist saldırganlığa” karşı “hür dünyayı savunma” adına kurulan bu askeri örgüt, sosyalist bloktaki 89-91 karşı-devrimlerinden ve Varşova Paketi'nin dağılmasından sonra dağıtılmadı. Öyle ya, madem kuruluş amacı “kızıl tehdit” karşısında savunmayı, “kızıl tehdit” ortadan kalktığına göre, neden ortadan kalkmadı?

Bir dizi yanıt verilebilir bu soruya. Kuşkusuz ilk başta, ilan edilen “kuruluş amacı”nın koca bir sahtekarlık olduğunu belirtmek gerekiyor. Varşova Paketi'nin kuruluşu 1955'tir. NATO'nunki ise 1949. Yani sosyalist ülkelerin askeri ortaklık örgütü olarak Varşova Paketi'nin kuruluşu, NATO'dan sonradır. Asıl Varşova Paketi, emperyalist saldırganlığa karşı bir savunma örgütü olarak kurulmuştur. Emperyalistler, her zamanki gibi daha ilk adımda tüm dünyaya yalan söylüyorlar!

İkinci nokta, NATO'nun “değişen görev tanımı”dır. Sosyalist blokun dağılmasından sonra örgüt kendini “karşı-ayaklanma stratejisi” temelinde yeniden yapılandırmaya yöneldi. 21. yüzyılın “ayaklanmalar yüzyılı” olacağı tespitinden hareketle, “iç savaş örgütü” yönü öne çıkarıldı. İşin aslı, NATO için emekçi yığınların mücadelesine, halkların komünizme yönelmesine karşı gizli örgütlenmeler oluşturması ve gizli terör eylemleri düzenlemesi, alabildiğine eskiydi. Ki bu konuda da Nazi istihbaratının, Gestapo'nun (Gehlen hatırlansın) çok büyük “katkıları” oldu. Sosyalizm mücadelesinin yükseldiği her üye ülkede, değişik adlarla (Gladyo/Özel Harp Dairesi/Kontr-gerilla) her tür terör saldırısı düzenledi, kitle katliamları yaptı. 90'lı yıllarda sözde tasfiye edildi bu yapılanmalar. Ama özünde, bir bütün olarak örgütün kendisi “karşı-ayaklanma örgütü” haline geldi.

Üçüncü nokta, uluslararası politikayı genel olarak jeopolitik pence-reden ele alan burjuva dünya, Sovyetler'in çözülmesinden sonra "bir daha asla hiçbir gücün ABD'ye meydan okuyacak düzeye gelmesine izin verilmemeli" (Brzezinski) şiarıyla, tüm dünyayı, "tek süper güç" olan ABD hegemonyasında dizayn etmeye koyuldu. NATO, bu sürecin temel zor aracı olarak görevler üstlendi.

Dördüncü nokta, AB üyelik süreci ile eş zamanlı ve eş güdümlü ilerleyen NATO üyelik süreci sonucu Doğu Avrupa'daki tüm eski sosyalist blok ülkeleri, teker teker yutuldu. Sosyalist altyapı paramparça edildi. NATO, bu ülkelerde iktidarı ele geçiren karşı-devrimcilerin baskı gücü, koruyucu temel askeri dayanağı oldu. İktisadi alanda IMF'nin "şok doktrini"nin askeri alandaki yansıması, NATO'nun "şok doktrini" oldu!

Beşinci nokta, NATO'nun, bu "Kuzey Atlantik" örgütünün, örneğin Pasifik'te, Doğu Asya'da, Afrika'da, hatta Latin Amerika'da, bir taraftan "toplumsal olaylara" (bildiğimiz Türkçesi ile halk ayaklanmalarına) müdahale etmesi, diğer taraftan bir dizi ülkede "rejim değişikliği" için doğrudan askeri müdahalelere girişmesi, "değişen görev tanımı" sözünün gerçek içeriğini gözler önüne sermektedir.

NATO üyelerinin "savunma bütçeleri" son yedi yılda 260 milyar dolar arttı. Hasmı ortadan kalkmış bir "savunma örgütü" için çok "şasırtıcı" bir durum!

Bunlar ve sıralanabilecek başka yönler, NATO'nun, emperyalizmin en temel organlarından biri olarak varlığını sürdürmesinin sebepleridir. Fakat, emperyalizm, ancak bir emperyalist gücün hegemonyası altında yol alabilecek bir sistemdir. Bu hegemonya ilişkisi değiştiği noktada, iç gerilim ve çatışmaların klasik anlamdaki emperyalist savaflara yol açması, kaçınılmazdır. Belirli bir hegemonya ilişkisine göre biçimlenen emperyalist örgütsel yapılar, bu hegemonya ilişkisi değiştiği oranda varlık zeminini yitirirler. En azından ayaklarını bastıkları toprak sarsılır. ABD'nin mutlak egemenliğine, tartışmasız hegemonyasına göre biçimlenen her türden emperyalist örgütsel yapı (IMF'sinden NATO'suna), ABD'nin bu konumunu kaybetmesine koşut olarak, dönüşmeye, hatta çözülmeye zorlanır. Trump'ın malum çıkışları, Macron'un "NATO'nun beyin ölümü gerçekleşti" sözü, senkronize hareket yeteneğini günden güne yitirisi, bunlara örnektir.

Söz konusu olan yalnızca ABD'nin çöküşü olsaydı, yani bir başka emperyalist güç onun yerini almaya aday yeni bir hegemon güç olarak öne çıkıyor olsaydı, mevcut emperyalist örgütlerde sürtünmeli-çatışmalı da olsa bir dönüşüm gerçekleşme eğilimi öne çıkardı. Fakat günümüzde yaşanan, hegemon güç olarak ABD'nin çöküşü değil, bir bütün olarak

emperyalist sistemin çöküş sürecine girmiş değildir. Güncel durumun ayırt edici özelliği budur. Ve bu durum, söz konusu emperyalist örgütlerde bir dönüşümden ziyade bir çözölmeyi, bir çöküşü zorluyor.

Trump'ın züccaciye dükkanındaki fil misali ortalığı yıkıp geçiren çıkışlarından sonra, Biden'ın gelişi, Avrupalı emperyalistler açısından büyük bir sevinçle karşılanmıştır. Zira "yaraları saracak, eski yönetimin yarattığı zararı onaracak bir yönetim" olarak görülüyordu. Bu sevincin ardında, yukarıda bahsettiğimiz topyekun çöküşün yarattığı kaygı ve korku yatmaktadır. Bu çöküş sürecine, aynı anlama gelmek üzere, "ölmeyen dokuz canlı sosyalizmin" tüm dünyada yükseliş sürecine karşı emperyalist ülkelerin güçlü bir birliğe ihtiyacı var. NATO başta olmak üzere, emperyalist örgütler, bu temel meselede, hayati öneme sahip.

14 Haziran'da, Brüksel'deki NATO zirvesi bu beklentilere nasıl yanıt verecek, göreceğiz. Biden yönetimini de, diğerlerini de... Temel gündemleri "Çin'in yükselişi, Rusya, "terörle mücadele", yükselen ve yıkıcı teknolojiler, siber tehditler ve saldırılar, iklim değişikliğinin güvenlik etkileri" şeklinde sıralanıyor. Emperyalist ülkelerin Çin-Rusya (daha genelde Şanghay Beşlisi) karşısındaki tutumları, ve tersten, bu ülkelerin emperyalistlerle olan çelişki ve karşılıklı konumlanmaları, dünya halklarının sosyalizme yönelişine dolaylı katkı sunan son derece önemli bir sonuçtur.

Toparlarsak, dünya halklarına karşı savaş örgütü olarak kurulan, tüm varlığı, emekçi halkların sosyalizme yönelişini engellemek için her tür askeri-teknik araçların kullanılması, savaş ve işgallerden Nazi yöntemi vahşi terör eylemlerine kadar her tür yöneme başvurulması temelinde biçimlenen bu savaş örgütü, 14 Haziran'da "NATO-2030 konsepti"ni oluşturmak üzere toplanıyor. Toplantının kendisi ayrı bir yazı konusu olmayı hakediyor. Çıkan sonuçları hep birlikte göreceğiz.

Bir NATO üyesi olan Türkiye'ye gelince... O hala "23 Sentlik Asker" olarak, Afganistan cehenneminden apar topar kaçan ABD ve diğer emperyalistlerin arkasını kollamak üzere Kabil Havaalanına bekçilik etme göreviyle ödüllendiriliyor!

Aşağılanma denince aklına yalnızca Trump'ın RTE'ye "aptal olma" dediği mektubu gelenlere, belki Johnson'un ünlü mektubunu da hatırlatmak gerek. Tüm tarihi boyunca emperyalizmin "23 Sentlik askeri" olan Türkiye kapitalizminin tarihinde "ulusal onur arkeolojisine" girişmek beyhude bir çabadır.

13 Haziran 2021

HALA “23 SENTLİK ASKER”

Yok, hayır... NATO zirvesinde “aile fotoğrafı” kısmına takılıp RTE’yi tiye alacak değiliz! Herkes İngilizce bilmek zorunda değil elbet. Ama sinekten yağ çıkarma peşindeki tüccar dinci faşist iktidarı elbette alaya alacağız; layık olduğu aşağılamayı göstereceğiz!

Kötü ünlü Soros, bir zamanlar “Türkiye’nin en iyi ihraç ürünü, ordusudur” buyurmuştu. Üstelik sudan ucuz bir “ürün” bu... hala NATO'nun “23 sentlik asker”i ne de olsa!

Bugün Brüksel’de Biden ile görüşme sonrası şöyle konuşuyor dinci faşizmin başı:

“Afganistan konusundaki düşüncelerimizi çok açık olarak Sayın Biden'a ifade ettim. Eğer Afganistan'dan çıkmamız istenmiyorsa, özellikle orada belli bir desteğin verilmesi isteniyorsa Amerika'nın bize vereceği destek büyük önem arz ediyor.”

Henüz bu “görev” Türkiye’ye verilmemiş. Ama dinci faşizm, dünden hazır ve istekli. Hemen kapora isteyen esnaf ayarında konuşuyor! Kuşkusuz bu “destek”, her şeyden önce mali bir destektir. Toptan kasayı boşaltmış bu müflis tüccarın korkunç bir para açlığı çektiğini bilmeyen yok. Ama hepsi bu değil. Bu “destek” aynı zamanda maddi bir destektir. Askeri, politik, diplomatik... aklınıza gelebilecek her türden maddi destektir. Uzun yıllardır ensesini yakıp kavuran devrim belasından kurtulmak için dört gözle bekledikleri maddi destek...

İçeride ve dışarıda böylesine köşeye sıkışmış, toplumun çok geniş emekçi kesimlerinin muazzam öfkesini üstüne çekmiş, ince bir çizgide yürümeye çalışan bir iktidar bizzat kapısını aşındırdığı emperyalist efendilerin tam desteğini istiyor. Topyekun bir faşist diktatörlüğün hayata geçirilmesi için, aşağıdan gelen o yıkıcı dalgayı dizginleyebilmek için destek istiyor.

Bu destek için her şeyi yapmaya hazır. Sırf bu yüzden Savunma Bakanı Akar, bir paragraf içinde 8 defa “NATO”yu zikrediyor; bunun için duru gökte çakan şimşek misali Montrö sözleşmesi masaya yatırılıyor... bunun için Karadeniz’deki tüm dengeleri değiştirme çabasına giriliyor, Kırım-Ukrayna meselesi kaşınıyor. Karabağ’dan Libya’ya, başta Londra olmak üzere Anglo-Sakson emperyalistlerinin “kullanışlı aparatı” görevi

güle oynaya kabul ediliyor. NATO ve ABD adına savaşmaya talip olan dinci faşist iktidar, her cepheye sürüyor “23 sentlik asker”lerini!

Normalde Afganistan “görevi” için emperyalistlerin talepkar (yalnızca buyurgan değil), Türkiye’nin ise kendini “naza çeken” taraf olması gerekir. Olağan akış, bunu gerektirir. Oysa tuhaf bir şekilde burada kendini naza çeken NATO, “Kabil havaalanı bekçiliği” görevine heveskar olan Türkiye var! Yine baş aşağı duran bir görüntü söz konusu.

Şimdilik Brüksel kendini naza çekse de, ateş hattına Türk ordusunu sürmek işine gelecektir. Yakında “görev”in Türk birliklerine verildiğine tanık olacağız muhtemelen. Taliban, Kabil kapılarına dayandığında “Müslüman kimliği”kurtarmaya yetmez Mehmeti. Zaten Taliban, önce isim vermeden “Her yabancı gücü, kim olursa olsun işgalci olarak kabul edeceğiz ve işgalcilere gösterilen tepkiyi göstereceğiz” açıklaması yaptı, ardından doğrudan Türkiye’nin adını anarak, güçlerini çekmesi gerektiğini söyledi. İşin sonunun nereye varacağını kestirmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu arada dört cephede savaş koşuturan orduya bakıp Türkiye’nin “alt emperyalist” olduğundan dem vuranlar, RTE’ye olmadık misyon ve liderlik vasfı biçenler için de küçük bir alıntı: “Erdoğan, bir gazetecinin, ‘24 Nisan konusu gündeme geldi mi?’ şeklindeki sorusunu da, ‘Hamdolsun 24 Nisan konusu hiç gündeme gelmedi’ şeklinde yanıtladı.”

Düşünün. Gazeteci Biden’ın “Ermeni soykırımı” açıklamasının gündeme gelip gelmediğini soruyor, ve “alt emperyalist” ülkenin o “zeka parıltıları” ile yüklü lideri “hamdolsun, gelmedi” diyor! İçeride mangalda kül bırakmayıp esip gürleyen dinci faşist iktidar, sanki konuyu gündeme Biden getirecekmiş gibi, gündeme gelmedi diye duacı oluyor! İşte size gerçekte patronun kim olduğunu çıplak bir şekilde ortaya koyan bir örnek. Birileri “zeka parıltıları” mı demişti!..

Zirve sonucunda yayımlanan açıklamada Türkiye adı bolca geçiyor. “Güvenliğe destek” vurgusu, Suriye meselesindeki “önemi” ve “takdir edilen” fedakarlığı... bol keseden övgüler sıralanmış. Öte yandan Ukrayna ve Gürcistan özel gündemleri de Türkiye’ye ek “görevler” yükleyebilecek olası sahalara öne çıkıyor.

Emperyalistlerin Türkiye’ye yönelik “güvenliğini sağlama” taahhütlerinin yerine getirilebilirliği tartışmalı bir konu. Her şeyden önce, emperyalistler kendi güvenliklerini sağlamaktan acizler. Bunun bazı yönlerine işaret etmiştik. Fakat Türkiye’yi “ortada bırakmayacakları” ke-sindir.

Emperyalistlerden demokratikleşme baskısı bekleyen liberal alıklar ve küçük burjuvalar durumun hala ayırında değil. Türkiye’nin bir top-

lumsal devrimle yitirilmesi, emperyalistlerin asla göze alamayacakları bir risk. Hem bölgenin temel karşı-devrim üslerinden birisi oluşu itibariyle, hem de zirve sonuç bildirgesinde sıralanan konular açısından önemli bir konuma sahip Türkiye. Kaba bir RTE karşıtlığı üzerinden uluslararası gelişmeleri okumaya çalışan ham kafalar, Biden başta olmak üzere emperyalistlerin, dinci faşist iktidara “buraya kadar” diyecekleri hayalini kuruyorlar. Gerçeklikten bu kadar kopuklar. Berlin’in Ankara’ya silah sevkiyatı konusundaki kararlılığına yahut Washington’un Güney’de sürüp giden çatışmalardaki etkin konumuna baksalar, hayal kurdukları şeyin beş paralık değeri olmadığını anlayacaklar.

Demokrasiyi emperyalist başkentlerden bekleyenlere kötü haber... dinci faşist iktidarı güçlü bir şekilde desteklemeye devam edecek emperyalistler!

Tarihin akışını durdurmaya yetmez elbette güçleri. Ne kendi göçüp gidişlerini durdurabilirler, ne Türkiye’yi devrimin pençesinden çekip alabilirler.

15 Haziran 2021

DENİZ GİTTİ BİN DENİZ GELECEK!

Biliniyordu, bekleniyordu. Dinci faşist iktidar çok uzun süre önce dile getirmişti. Her tür suç, her tür katliamı, vahşeti uygulayacağını peşinen ilan etmişti. Bugün HDP İzmir il binasındaki aşağılık cinayet, dinci faşist iktidarın terör, katliam, her türlü vahşet pahasına ayakta kalmaya çalışacağını gösterdi.

Bu plan, bu koyu terör dönemi tehdidi, bizzat dinci faşizmin başındaki zat tarafından defalarca dile getirildi. 7 Haziran sonrası bunun “denemesi” yapıldı. 15 Temmuz sonrası son hazırlıklar tamamlandı. “Mehdi’nin gelişine ortam hazırla”ma amacıyla “gayri nizami harp eğitimi” veren SADAT’ından, medyada arzı endam eden her cinsiyetten gözü dönmüş dinci faşist paramilitere kadar, hepsi bugünlere hazırlandı.

Her gün yayımlanan anketlere, sandık/seçim tantanalarına inat, “bu bir, daha neler göreceksiniz. Bunlar iyi günleriniz” diye alenen tehdit eden, RTE’den başkası değildi. Birkaç gün önce “7 Haziran seçimlerini unutmayın” derken, 7 Haziran-1 Kasım arasındaki dönemi unutmayın demek istiyordu. Apaçık, alenen katliamla tehdit edip durdu. İzmir’deki bu aşağılık cinayet işte böyle işlendi.

Bu aşağılık saldırı sonrası burjuva “muhalefet” ve onların kuyruğundaki tüm liberal tayfa, hatta “itirafçı” mafyacı dahil, hep bir ağızdan “provokasyon” söylemini tutturdu. “Sokağa çıkmayın, oyuna gelmeyin, biz bu oyunu daha önce de gördük...” Hepsinin söylediği bundan ibaret!

Anketlere dikkat çekiyorlar, “AKP-MHP eriyor” diyorlar, “ilk seçimde gidecek” diyorlar... Bunun için dinci faşist iktidarın provokasyon yaptığını söylüyorlar. Doğrudur. Dinci faşist iktidar muazzam bir erime sürecinde. Emekçi yığınların muazzam öfkesi patlamaya yer arıyor. Ve dinci faşist iktidar bu yüzden katliamlara başvuruyor. Ama mesele “sandık meselesi” değil, düzeni ayakta tutma meselesidir. Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin ömrünü uzatma meselesidir.

Dinci faşist iktidar, acımasız bir terör ve vahşet dalgası ile geniş kesimlere boyun eğdirmeyi, onları teslim almayı amaçlıyor. Eğer bu saldırı dalgası başarılı olur ve emekçi yığınlar, halklar sinerse, arzuladığı topyekun bir faşist diktatörlüğü hayata geçirebilecek. Hani RTE’nin “400 milletvekili verin bu iş kansız bitsin” sözüyle de dile getirdiği mutlak bir

çoğunluk üzerinden her tür yasal düzenlemeyi de tamamlayabileceği koşullar!..

Yok eğer terör ve vahşet dalgası emekçilere boyun eğdiremezse, o zaman kanlı bir çatışma ortamında, ya seçimler dahil her şey ertelenir ya da bu “olağanüstü şartlarda” tamamen göstermelik bir seçime gidilir. Her hal ve şartta Hitlervari faşist diktatörlüğün kapısı aralanır.

Dinci faşizmin hesabı bu. Açıkça görüleceği gibi, bu plana “parlamentar yoldan” verilebilecek bir karşılık bulunmuyor! Liberallerin, uzlaşmacı reformistlerin bir türlü anlamak istemedikleri nokta budur. “Parlamentar yol” çıkışsız bir labirent, bir çıkmaz sokak!

Tekelci sermaye ve emperyalistler, dinci faşist iktidara, tam da böyle bir diktatörlüğe dayanarak birleşik devrimi ezmesi için ihtiyaç duyuyorlar. Her defasında ABD ve Avrupa’nın bu dinci faşist iktidarın ardında durmasının sebebi bu. Bu olguyu anlamadan bu vahşi diktatörlük yönelimini bertaraf etmenin yolu yok.

Dinci faşizmin bu yönelimini ve üstlendiği görevi uzun süredir vurguluyoruz. Günlük Mücadele Birliği’nde, dinci faşist iktidar İçişleri Bakanı’nın ağzından “Yasallık Bizi Boğuyor” diye haykırmasını gündeme getirdik. Koşullar göstermekteydi ki, tekelci sermaye sınıfı kanlı katliamlara, dizginsiz bir teröre, topyekun bir faşist diktatörlüğe su gibi, hava gibi ihtiyaç duymaktadır! Bunun için her tür katliamı, her tür terörü, baskıyı, provokasyonu, saldırıyı yapmaya hazırdır. Kendi tabanından paramiliter yapılar örgütlemiştir ve bu grup, cinayetler ve katliamlar için “Reis”lerinin emrini beklemektedir! “Düşman Ciddidir” diyerek girişimlerin ciddiye alınması gerektiğini söyledik.

“Karşı-devrim güçleri, gericiilik, sömürü düzenini korumak için, devletin gözetimi altında ve desteğini alarak, büyük, kanlı çarpışmalara hazırlık yapıyorlar.” sözleriyle “Son Hazırlıklar” a işaret etmiştik.

Bütün işaretler kanlı bir nihai kapışmaya gidildiğini göstermekteyken, burjuva “muhafefet” in kuyruğunda gelişmeleri inatla salt seçimler üzerinden ele alanlar, emekçileri olmadık hayallerle oyalamaya devam ediyor.

Emekçiler karakter sahibidir. Emekçi halkların politik bilinci gelişkin, politik uyanıklığı yüksektir. İzmir’de katledilen Deniz Poyraz’ın annesi, “Yıkılmam ayaktaım. Halkım için, çocuklarım için, mücadele için ayaktaım. Bırakmıyorlar gideyim cenazemi göreyim. Deniz Gezmiş’in ismini Deniz’e koymuştum. Deniz gitti bin Deniz gelecek dünyaya” derken, birleşik devrimimizin ne muazzam bir kaynağa sahip olduğunu dostu düşmana gösteriyor.

Kendi evlatlarını ne uğruna feda ettiğinin bilincinde olan bir halka,

hiçbir güç boyun eğdiremez!

Bu saldırı birleşik devrime yapılmış bir saldırı. Birleşik devrim güçleri, emekçiler, bu gerçeği çok net gördüler ve derhal sokaklara çıktılar. Bu çok önemli.

Burjuva “muhalefet”in, liberal uzlaşmacıların, provokasyon edebiyatı yapanların “sokağa çıkmayın/oyuna gelmeyin” diye ortalığı bulan-dırdığı şartlarda, işçi ve emekçiler, sınıf sezgileriyle sokağa çıkmanın, korku bariyerlerini paramparça etmenin hayati önemde olduğunu kavradılar. Dört bir yanda sokaklara çıktılar. Polisin saldırısı altında geri adım atmadılar.

Kürdistan gençliği savaşçı ruh halini “Artık bıçak kemiğe dayandı, sessiz kalacağımız bir zamanda değiliz bizleri öldürüyorlar, katlediyorlar; namusu, vicdanı ve ahlakı olan her birey sokağa inmeli vahşete dur demelidir. Sessizlik katliam ve soykırımdır, sessizlik her Kürt, her sosyalist, her demokratik ve yurtsever için ölümdür. Yarın geç olacaktır, yarın değil şu an kiminin elinden ne geliyorsa yapmalıdır” çağrısıyla dile getiriyor. Benzer çağrılar Türkiye kesiminden, gençlik örgütlerinden yükseliyor.

“Provokasyona gelmeyin” deyip duranlara hatırlatmalıyız ki, bu saldırı ve katliam politikasını boşa çıkarmanın yegane yolu, bunların kaynağını ortadan kaldırmak, sömürü düzenini ve bu düzenin dayandığı tüm kurumları yerle bir etmektir. Tek tek sineklerle uğraşmak akıllı işi değildir. Bataklığı kurutmak için harekete geçilmelidir. Tam ve kesin kurtuluş için iki ülkenin emekçi sınıflarına, yoksul halklarına iktidarı ele geçirmenin yolu gösterilmelidir. İktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Bu konuda en önemli görev, Birleşik Mücadele Güçleri’ne düşüyor.

Toplumsal ruh hali 6-8 Ekim dönemini andırıyor. Cüretle, örgütlü bir şekilde sokağa, kavgaya; faşizmle anladığı dilden konuşmaya!

18 Haziran 2021

ENGELLER TEMİZLENMELİ

Teorik olarak kanıtlamaya gerek var mı? Tüm bir evrensel proleter mücadeleler tarihi sayısız örneklerine tanık. Burjuva sınıf, her kritik kavşakta kendi yasalarını, kendi hukukunu, kendi “demokratik haklarını” hızla bir kenara atar ve dizginsiz bir teröre yönelir.

Bu topraklar, uzak ve yakın geçmişimiz, bunun türlü çeşit örnekleriyle dolu. Türkiye tekelci burjuva sınıfı, onun örgütlenmiş egemenliği olarak devlet, süreklilik kazanmış bir terör merkezidir. En göstermelik “burjuva demokratik uygulamalar” bile, bu ülke kapitalizmi için ya hiç söz konusu olmadı ya da çok istisnai bir durum oldu. Baskı, devlet terörü, emekçi yığınlar karşı şiddet ve vahşet ise, bu egemenliğin olağan biçimi olageldi.

Bunca baskı, bunca terör ve işkence işçi ve emekçilerin, ezilen halkların mücadelesini engellemeye, durdurmaya yetmez. Çünkü bizzat sistemin kendisi yaratmaktadır bu mücadelenin kendisini. Baskı ve zorla ortadan kaldırılması mümkün değildir.

Emeğin mücadelesi yükseldikçe ve buna bağlı olarak sınıflar savaşı sertleştiğçe, burjuva düzenin o kanlı yüzü, yeniden ve yeniden daha sık görünmeye başlar. Kanlı Pazarlar, 1 Mayıslar, Maraşlar, Çorumlar, Sivaslar, Gaziler... sayısız siyasi suikastlar ve dizginsiz işkence!..

Türkiye ve Kürdistan işçi ve emekçileri, devrimcileri, mücadelelerini bu zorlu savaş ortamında yürütüyorlar. Bu toprakların devrimci mücadelesi, süreklilik kazanmış bir vahşete karşı kesintisiz bir şekilde sürdürülüyor. Bu, birleşik devrimimizin ne denli derin köklere sahip olduğunun kanıtıdır. Aynı şekilde, bu mücadelenin öncü güçleri olarak devrimcilerin ne kadar azimli ve kararlı olduklarının ifadesidir.

Bu şartlardan ötürü emekçi halklarımız, işçi ve emekçiler, en ağır bedelleri büyük bir metanetle karşılar. Dün alçakça katledilen Deniz Poyraz’ın anne ve babasının o mağrur direngenliği, bu mücadelenin yarattığı soylu yüce duyguların ifadesidir. Bu topraklar “çocuklarından doğan analar”ın diyaridir. Kuşaklar boyu çocuklarını devrim yoluna feda eden emekçilerin toprağıdır.

Bu kadar ağır bedeller ödemeyi böylesine yiğitçe karşılayan halklar, asla teslim alınamazlar. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, zorlu mü-

cadeleler sonucunda emekçi halklarımızı işte böyle yüksek değerlerle donatmayı başarmıştır. Birleşik devrimimizin en önemli kazanımlarından biri budur.

Ama bu ruh yüceliği, bu feda ruhu, zaferi elde etmeye yetmez. Kuşaklarını feda etmeyi bildiği kadar, onları korumayı da öğrenmek zorundadır devrim ordusu. Ölüme ve zindanlarla dolu ağır bedellere meydan okumayı bildiği kadar, düşmanını bertaraf etmeyi de başarmak zorundadır.

Hiç kuşku yok, birleşik devrim mücadelesinde “bir Deniz gider, binlerce Deniz gelir”. Tüm tarihimiz boyunca olduğu gibi, “bir gider, bin geliriz”! Fakat unutulmasın. Düşman zalim, acımasız, kurnaz. Muazzam ölçekte birikmiş olan servetinin ve devlet olarak örgütlenmiş olmanın avantajlarını kullanıyor birleşik devrime karşı. Uluslararası burjuva güçlerin deneyimlerini ve maddi birikimlerini kullanıyor. Onlardan destek alarak saldırıyor. Kendi hukuku yetmiyor, kaldırıp bir kenara atıyor... kendi yasalarını hiçe sayıyor. Ordu ve polisi yetmiyor, aşaağılık kiralık katillerini de sahıyor emekçilerin üzerine.

Asker, polis, bekçi, özel güvenlik, mafya, dinci faşist gruplar, çete... hepsi devrede. Bu saldırı dalgası, bu baskı cenderesi nasıl kırılacak? Evet, elbette işçi ve emekçilerin kitlesel eylemleri, kitlesel devrimci şiddetin örgütlenmesi, sokakların emekçi kitleler tarafından ele geçirilmesi son derece önemli. Fakat düşmanın o muazzam baskısı, bu siyasal faaliyeti de akim bırakıyor sık sık. Bu cenderenin dışına çıkıp geniş kesimlerle buluşmasını engelliyor devrimci faaliyetin.

Burjuvazinin askeri-teknik üstünlüğü, muazzam imkanları var. Buna karşılık birleşik devrimin de olağanüstü zengin insan kaynakları var. Tek tek devrimcilerle uğraşabilir, onları zindanlara atabilir, fiziken ortadan kaldırabilir burjuva devlet. Ama halk deniziyle baş edemez, boğulur gider o denizin içinde! Asıl mesele, halk denizinin harekete geçirilebilmesinde, mücadeleye aktif bir şekilde kanalize edilebilmesinde.

Yanlış anlaşılmasın, yığınları hareket geçiren şey güçlü ajitasyonlar, parlak görüşler değildir. Bir sınıfın ve yığın olarak emekçi kesimlerin harekete geçmesi, bizzat kapitalist düzenin kendisinden kaynaklanır. İsyân ve öfke duyguları birikir, yayılır emekçiler arasında. Dönem ve süresi değişen patlama ve çekilme sarmalına sebep olur. Her dönem yeniden ve yeniden ortaya çıkan bu hareket, burjuva egemenlik aygıtının ağır saldırıları ile karşılaşır. Emekçilerin siyasal hareketi yoğun baskı altına alınır. Hareket sıklıkla atomize olur.

Devrimci zor, en çok bu dönemler için gereklidir. İşçi ve emekçilerin siyasal hareketinin önündeki engeller temizlenmelidir. Düşman, dev-

rimci siyasal hareketi korku salarak engellemek için Denizleri öldürüyor. Birleşik devrimin enerjik güçleri de, tersten, karşı devrim güçleri üzerinde yıldırıcı bir etki yaratmak için harekete geçmeliler. Karşı devrim güçlerinin hareket alanını sınırlamak, işlevsiz hale getirmek başarılı bir devrimci siyasal faaliyet için olmazsa olmazdır. 70'li yıllar bunun sayısız örnek ve kanıtlarıyla doludur.

Tüm bunlara bir de devrimci güçlerin kendilerini korumaları gerekliliğini eklemeliyiz. Kiralık katil sürüsünün, kendini bilmez lümpen çetelerin vs. öyle elini kolunu sallayarak devrimcilere zarar veremeyeceğini tüm bu güçlere “kavratılması” gerek.

Devrimci şiddetin yaygın kullanım eksikliği kendini işte böyle hissettiriyor.

20 Haziran 2021

VARLIK YOKLUK SORUNU!

RTE'nin "erken öten ortağı" esip güreledi yine bugün. Herkesi bir bir tehdit etti. İzmir'de alçakça katledilen Deniz'i, babasını, HDP'lileri, tüm emek örgütlerini, devrimci veya reformist ayrımı yapmadan bütün sosyalist örgüt ve partileri... hatta hızını alamadı, TÜSİAD'ı, liberal "muhafefti", Kılıçdaroğlu'nu ve CHP'yi de hedef tahtasına oturttu.

Faşist Devlet'in bu konuşması da, alışık olduğumuz üzere, ilkokul çocuğu tekerlemeleri düzeyinde "söz oyunları" ile süslenmişti. Önündeki prompterlardan bir sağdakine, bir soldakine baka baka kendi kaleminden çıkma "edebi şaheseri" okuyan, kendi söylediklerinden kendi mest olan, kendi kendini gaza getirerek sesini patlatıp duran bu zat, dinci faşist iktidarın yönelim ve niyetlerini açığa vuran konuşmalarından birini yapmış oldu.

Dinci faşist iktidar, Bahçeli'nin ağzından bir kez daha ilan etti ki, Hitlervari bir faşist diktatörlük için ısrarlıdır. Bu uğurda her tür vahşeti, katliam ve cinayeti, terörü uygulamaya kararlıdır.

RTE'nin "İzmir'deki provokatif saldırıyı en şiddetli şekilde kınadık, kınıyoruz ve benzerlerini de kınayacağız" açıklaması, basit bir dil sürçmesi değildi. Bir kınama açıklamasının ötesinde, bu türden yeni katliamların yolda olduğunun itirafıydı. Ortağı Bahçeli de, bu hunhar saldırının devlete karşı bir oyun olduğunu iddia ederken, adeta katliamı üstleniyor:

"Öldürülen Deniz Poyraz'ın kim olduğunu ben size söyleyeyim, PKK'nın kırsal katılım sorumlusu, şehirden dağa çıkmak isteyen PKK sempatanlarını terör kamplarına sevk eden halkanın içinde yer alan milis işbirlikçidir. Milis işbirlikçi, köy, kasaba ve şehirlerde yalnız ve sahipsiz görülen kişileri terör örgütüne devşirmek için çalışan, örgütün hain eylemlerine yardım ve yataklık yapan terörist demektir. ... öyle bir gün seçilmiştir ki, binada tek bir HDP'li yönetici yoktur, hatta planlı bir toplantı da iptal edilmiştir. Tıpkı Ankara Gar patlamasında, tıpkı Suruç katliamında olduğu gibi, HDP'liler araziye uymuşlar, birden bire kayıplara karışmışlardır. Olayın vuku bulduğu gün, ne hikmetse, çay servisi yapan asıl şahsın yerine yardım amacıyla kızı binaya gelmiştir. "

Bu sözler ve konuşmasının geneli, tetiği çeken dinci faşist çetenin "ifadesi" ile bire bir örtüşmektedir. Başka söze gerek var mı!

Aynı şekilde Deniz'in babasına ve genel olarak HDP'ye yönelik sözleri, bu saldırıların emirlerinin nereden verildiği konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor.

Konuşmasının hatırı sayılır bir bölümünde Kılıçdaroğlu'na çatıp durması, dinci faşist iktidarın bu yönelimine "pürüz" çıkartan, bir sürtünme oluşturan tüm burjuva "muhalif" güçleri hizaya sokma amaçlıdır:

"Nükseden bunalımların kökeninde sağlıklı ve dengeli bir iktidar muhalefet ilişkilerinin kurumsallaşmaması yatmaktadır. Böylesi bir ortamın yokluğu bir yandan siyasi sistemin çözüm ve değer üretme kabiliyetini ortadan kaldırırken öte yandan meşruluk ve çoğulculuk tartışmalarını da ister istemez beraberinde getirmektedir. Ülkemizde demokrasinin temel zaafiyetlerinden birini teşkil eden demokratik uzlaşma kültüründen mahrumiyet hedeflenen siyasi istikrarın tesisi önünde ciddi bir engel olarak var ola gelmiştir."

Konuşma boyunca sorunu "Türkiye'nin varlık yokluk meselesi" olarak tanımlayan Bahçeli, tüm burjuva güçleri dinci faşist iktidarın arkasında hizalanmaya çağırıyor. Gizleyemediği öfkesi, sesini çatlatan hiddeti, ağır hakaretleri... tüm hepsi, düzenin bir "beka sorunu" ile karşı karşıya olduğuna tüm burjuva kesimleri inandırmak için. "Büyük tehlike" ile yüzleştirmeye çalışıyor burjuva "muhalefeti." Kah tehditler savuruyor, kah "vatan sevgisi taşıyan yüreklerine" sesleniyor:

"Konu sıradan bir asayişsizlik veya organize suç şebekesi konusu değil, Türkiye'nin var oluş ve yok oluş davasıdır. Buna tarafsız ve tepkisiz kalanların ihanete ortaklıkları tartışmasızdır."

Dinci faşist iktidar kararını vermiş, planları uygulamaya çoktan koymuş durumda. Katliamları ev baskınları ve gözaltılar izliyor. Daha bu sabah HDP tabanına dönük ev baskınlarında 100'ü aşkın insan gözaltına alındı. Aynı sıralarda İstanbul'da Devrimci Parti taraftarları gözaltına alındı. Her işçi eylemi, her basın açıklaması, her gençlik çalışması, her kadın eylemi saldırıya uğruyor. Kesintisiz bir terör, günlük yaşamın bir parçası durumunda. İzmir saldırısı, bu terör sürecinin bir üst aşamaya çıkarılma kararının verildiğini ilan etmiş oldu yalnızca.

Bu arada emperyalistlerin desteği art arda sökün ediyor. NATO toplantısında sunulan genel desteğe ek olarak, dün Maas, bugün Leyen ve Merkel, "yeni bir mülteci anlaşması için Türkiye'ye destek verilmeli" açıklamaları yapıyorlar. Sonuçta görünür sebepler farklı farklı olsa da, emperyalistler, dinci faşist iktidara destek sunuyorlar. Bu destek, aynı zamanda dinci faşizmin topyekun bir diktatörlük yönelimine veriliyor. "Türkiye'nin demokratikleşmesi" için umudunu Biden'a ve Avrupa'ya bağlayanlara kötü haber!..

Bu şartlar altında HDP'ye açılan kapatma davasının tartışmasız bir şekilde HDP aleyhine sonuçlanacağı açıktır. Sonucun kapatma olup olmayacağı kesin değil. Ama HDP'yi "budayacak" bir karar olacağı kesindir.

Bir kez daha altını çizmekte fayda var. Açılan bu yeni terör dönemi sandık hesabıyla yapılan bir planlama değil. Faşist Devlet'in deyimiyle "Türkiye'nin var oluş ve yok oluş davasıdır." Dinci faşizm sürece bu ciddiyetle yaklaşıyor. Birleşik devrim güçleri de süreci aynı ciddiyetle ele almak zorunda. Kazanmanın anahtarı burada yatıyor.

23 Haziran 2021

SAVAŞ RÜZGARLARI

İçeride ve dışarıda olayların akış hızı baş döndürücü. Yıllar önce işaret ettiğimiz “Kısa Tarih”, artık günlük hayatımızın bir parçası oldu. Olaylar öylesine hızlı ki, en sarsıcı gündemlerin bile bir göz açıp kapayıncaya değin arka plana düşmesi, sürekli yeni sarsıcı olayların patlak vermesi, günümüzün temel özelliği artık.

Yolsuzluklar, Peker videoları, SBK’nın açıklamaları, her yanından tel tel dökülen korkunç bir çürüme, akla hayale sığmayan ilişkiler ağı, HDP davası, Kobane davası, Deniz’in katledilmesi... derken, uluslararası arenada gittikçe artan gerilimler ve yükselen savaş riskleri gözden kaçıyor.

Dolu dizgin savaşa giden sürecin ifadelerinden biri olarak NATO zirvesi, emperyalist saldırganlığın “güncel yol haritasını” belirlemiştir. Zirve sonrası emperyalist saldırganlık adımları hızlandı. Uluslararası Güvenlik Konferansı’nda konuşan Şoygu’nun deyişiyle “İttifak, Rusya-Belarus Birlik Devleti’nin yakınındaki bölgelere hızlı şekilde asker intikal etmek için güzergahlar oluşturuyor. Doğu sınırlarımızda, Asya’ya orta menzilli ABD füzelerinin konuşlandırılması tehlike arz ediyor. NATO, Rusya ve Çin’i dizginlemeye yönelik küresel askeri ve siyasi birlik haline geldi”.

Hiç kuşku yok ki, bu ifade eksiktir. NATO sadece bu iki ülkeyi dizginleme aracı haline gelmedi. Ondan daha öncelikli hedefi, “ayaklanmalar yüzüylına hazırlık” olarak tanımlandı. Emekçi yığınların küresel başkaldırısı karşısında emperyalist-kapitalist sistemin “koruma duvarı” olarak çeyrek asırdır Atlantik’le sınırlı olmayan devasa bir alanda savaşıyor. NATO, küresel iç savaşta sermayenin en etkin vurucu gücüdür.

Aynı Konferans’ta Çin Savunma Bakanı “Bugün dünya düzensiz olarak nitelendiriliyor. Kaotik olaylar ve durumlar meydana geliyor. Bunun sebebi, her şeyi unutan ve kendine sadece soğuk savaş zihniyetini belirleyen bir ülkenin güç politikası uygulaması, hegemonyasına öncelik vermesi, bu ülke için her şeyden önce tek taraflılık ve müdahalecilik geliyor. Bu ülke kendi kurallarını dayatıyor, diğer ülkelere kendi iradesini dayatıyor, sebepli veya sebepsiz diğer ülkelerin iç işlerine karışıyor, çevreleme, bölme, engelleme politikası uyguluyor, yaptırımlar uyguluyor, kamuoyunu manipüle ediyor, birçok ülkede meşru iktidar ve hükümetleri değiştirmek için renkli devrimler gerçekleştiriyor. Buna birlikte karşı koymalıyız. BM liderliğindeki uluslararası sistemi, uluslararası hukuka

dayanan dünya düzenini savunmak ve BM'nin uluslararası işlerdeki merkezi rolünü desteklemek gerekiyor" sözleriyle ABD-NATO ile olan derin uzlaşmazlığı dile getiriyor.

Putin ise durumu "jeopolitik türbülansların artması" olarak niteliyor. Moskova'daki Konferans, ABD-NATO eğilim ve yönelimlerine yüksek sesle itiraz ve meydan okuma arenası işlevi görüyor.

Aynı zaman diliminde, Karadeniz'de, Odessa'dan Gürcistan'a demir alan İngiliz destroyeri, Rusya karasularını ihlal etti. Rusya, İngiliz savaş gemisine uyarı ateşi açtı. İngilizler bunu yalanladı. Ama sonrasında bizzat BBC'nin gemiden geçtiği görüntüler ve Rusya'nın yayımladığı video, Rusya'yı doğruluyor.

İngilizler yalanlayadursun, Rusya üst üste sert açıklamalar yapıyor. Bu olaydan kısa süre önce Genelkurmay başkanı Gerasimov, "nükleer silah kullanma hakkımızı saklı tutuyoruz" açıklaması yapmıştı! Olaydan sonra Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Ribakov, olayın tekrarı halinde "bu defa bombalar hedefi bulur" diyerek gözdağı verdi. Peskov "kasıtlı ve önceden planlanmış provokasyon" diyerek "tüm seçenekler masada" dedi. Zaharova da Londra'yı "utanmazca yalan söylemekle" suçladı.

Gerilim tırmanıyor. Ve daha da tırmanacak. Zira 3 gün sonra, 28 Haziran'da NATO'nun öncülüğünde 32 ülkenin katılımıyla Ukrayna kıyılarında "Deniz Meltemi" adı verilen bir tatbikat yapılacak ve 10 Temmuz'a kadar sürecek. Rusya'nın burnunun dibinde devasa bir gözdağı tatbikatı! 5 bin asker, 32 gemi, 40 uçak, 18 özel operasyon ve dalış timi yer alacak. NATO dışında Mısır, Tunus, Pakistan, Güney Kore, Brezilya, Senegal, Birleşik Arap Emirlikleri, İsrail, Ukrayna gibi ülkeler de katılıyor.

Anlaşılabileceği üzere gerilim olağanüstü bir tırmanış sürecinde. Rusya'nın "uyarı ateşi" basit bir sınır ihlali karşısında geliştirilen refleks değil. Zaten sınır ihlali de basit bir olay değil. Olayın kendisi bu tehlikeli bağlam içinde gerçekleşmekte.

Matematikte olasılık hesabında, örneğin yüzde bir, binde bir, milyonda bir... gerçekleşmesi küçük ihtimal dahilinde olaylar betimlenir. Tekil deneme/girişim/olay üzerinden gerçekleşme ihtimali söz konusudur. Oysa doğada ve evrende, milyonlarca ve milyonlarca kez yinelenen süreçler açısından bu türden "küçük olasılıklar", gerçekleşmesi kaçınılmaz zorunluluklar halini alır. Bu haliyle rastlantı, zorunluluktur. Toplumsal olaylarda da benzer süreç söz konusudur. Kimi dönemler açısından son derece düşük ihtimal olarak beliren olgu ve olaylar, kimi şartlarda, tıpkı doğada olduğu gibi "deneme bombardımanına" tabi tutulur ve gerçekleşmesi neredeyse fizik yasası kesinliğine kavuşur.

Başka şartlar altında çeşitli karşıt eğilim ve etkenlerle dengelenebilecek kimi baskın eğilimler, belirli şartlarda engellenemez bir yönelime/harekete dönüşür. Büyük yıkım savaşları, paylaşım savaşları bu

türden olgulardır. Kapitalist sistem altında önünde sonunda iş, savaşılar varır. Çünkü güçler dengesi sürekli değişir ve bu kapitalist dünyada bu güçleri “ölçmenin” savaştan başka yolu yoktur. (Kuşku yok ki, burada, savaşları ortadan kaldırmamanın ancak kapitalizmi ortadan kaldırmakla mümkün olduğu kendiliğinden anlaşılır.)

Ama bu savaşlar her şart altında “kaçınılmaz” olarak çıkmaz ortaya. Karşıt eğilimler ve etkenler, bu baskın eğilimi görece uzun dönem dengeler. Şartlar değişir, olaylar üst üste biner. İhtimal, bir kaçınılmazlık haline gelir.

Belirli bir dönemdir bu “kaçınılmazlık” koşullarında yaşıyoruz. Son dönemlerdeki gerilimleri ele alırken, bu perspektiften bakmakta fayda var. Aksi halde patlak veren bir gelişme, duru gökte çakan bir şimşek gibi “beklenmedik” bir vakti halini alır.

“Savaş rüzgarları”nın estiği bu ilişkiler ağında Türkiye’nin durduğu yere geline... Açmazlarla dolu dış politikaya dair bolca malzeme yer alıyor basındaki değerlendirmelerde. Ama bu, bir “kararsızlık” olarak görülmemeli. Türkiye, tartışmasız bir şekilde NATO üyesidir ve NATO adına zaten uzun süredir Rusya’yı çeşitli alanlarda oyalamakta, Rus basınının deyimiyle “onu yormaktadır”. Libya, Suriye, Artsakh (D. Karabağ), Karadeniz... şimdi bunlara Ukrayna ve Polonya’ya satılan (S)İHA’lar eklenmiş durumda.

Rusya bunun farkında ve rahatsız. Lavrov “yakında Türkiye tarafıyla, Ankara’nın Kiev ile yaptığı askeri işbirliğini gündeme getirecekleri bir görüşme gerçekleştirecekleri” açıklamasını boşuna yapmadı.

Tüm bu cephelede Ankara’nın üstlendiği misyon, bizzat NATO (özellikle de İngiliz-ABD emperyalizmi) tarafından verilen “görevler”dir. Dinci faşist iktidarın, her kritik dönemde AB ve ABD tarafından “bir şekilde” destek bulması, iki temel sebepten ötürü. Birincisi, içeride birleşik devrimi, mümkünse dizginsiz bir vahşi diktatörlük kurarak ezebilecek bir güç olarak görülmesi. İkincisi, uluslararası savaş planları ve bölgenin karşı-devrim üssü olarak Türkiye’ye duydukları ihtiyaç. Bu iki nedenden ötürü her kritik kavşakta Washington-Londra-Brüksel desteği ortaya çıkıyor.

Savaş bir eğilim olmaktan çıkıp bir kaçınılmazlık olarak belirginleştiğinde, dinci faşizmin kopkoyu bir diktatörlüğe evrilme çabalarına verilen destek artacaktır. Demokrasiyi “Batı”dan bekleyenler, bu acı gerçeğe uyanmak zorunda kalacaklar.

Demokrasinin kazanılması sorunu, yalnızca içerideki sermaye düzenine ve onun iktidarına karşı savaşmayı değil, tüm dünyayı acımasız bir yıkım savaşına sürükleyen emperyalizme karşı mücadeleyi de kapsıyor. Bu yakıcı gerçeklik kendini her geçen gün daha açık ortaya koyuyor.

25 Haziran 2021

DEVRİMCİ ODAK OLMAK

Ülke yangın yeri. Sokaklar patlamaya hazır bomba. Kime dokunsanız, artık bin ah değil, ağız dolusu sövgü, öfkeli haykırışlar işitiliyor. Her mikrofon uzatılan, “isterlerse alsınlar” diye başlıyor söze. Doğrudan dinci faşist iktidarı, onun tepesindekini hedef alan en ağır sözleri, haksızlıkları, sorunları bir bir sayıp döküyor. Gözaltı, zindan... korku duvarları yerle yeksan!

Ülke yangın yeri. Gözaltılar birbirini kovalıyor. Aklınıza gelen herkes, her kesim dinci faşizmin baskı ve terörüyle karşı karşıya. Sabahın kör karanlıklarında evler basılıyor. Her tür gösteri acımasız polis saldırısına uğruyor. Buna rağmen gösterilerin, protestoların, eylemlerin önu alınmıyor.

Ülkenin içinde bulunduğu durumu anlamak için ille eylemlere, sokaklara bakmak gerekmiyor. Tersten, liberal muhalefete ve reformist harekete bakmak kafi. Liberal muhalefetin böylesine canhıraş ileri atılması, tehlikeyi görmüş olmasından. Sistemin tümünden yıkılma riskini görüyor ve “alt sınıfların” patlamaya hazır hareketini burjuva saflara yedeklemek için ileri atılıyor liberal muhalefet. Üç gün önceki “Demokrasi Konferansı” tam da bunun ifadesidir. Konferans’ın değerlendirmesi ayrı bir yazı konusu olduğundan, sadece işaret etmekle yetinelim.

Aynı şekilde reformist hareketin son günlerdeki “atılımına” dikkat çekebiliriz. Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketindeki reformist damarı, çeyrek asır önce “militan reformizm” olarak nitelemiştik. Hem reformizmi militan bir şekilde savunduğu için, hem de devrimci durum ve iç savaş şartlarında sokaklardan ve eylemlerden uzak duramamalarını vurgulamak için. Devrimci dalganın kabardığı her dönem “militan reformizm” çeşitli kampanyalarla sokağa ve alanlara çıkar. Son günlerde SİP kökeninden gelme yasal partiler art arda sokak etkinlikleri, kampanyalar örgütlüyorlar. İşçi kürsüleri kuruyor, mitingler ve etkinlikler düzenliyorlar.

Tek başına bu örnekler bile emekçi yığınların öfkesinin patlamak üzere olduğunu göstermeye yeter. Tüm toplum patlamaya yüz tutmuş, ülke yangın yeri, haliyle “sosyal itfaiyeciler” hızla göreve koşturuyor! Sosyal reformistlerin (“militan reformizmin”) ve liberal hareketin son kampanyalarının nesnel içeriği budur.

Konumuz şimdilik sosyal reformist hareketin ve liberal muhalefetin eleştirisi değil. Konumuz bu altüst oluş şartlarında devrimci güçlerin görev ve sorumlulukları. Daha özel anlamda Birleşik Mücadele Güçleri'nin omuzlarına binen tarihsel sorumluluklar.

Ülke yangın yeri. Toplum patlamak üzere. Sorunlar üst üste binmiş, kördüğüm olmuş. Koşullar olağanüstü devrimci. Böylesine altüst oluş şartlarında ancak cesurca ileri atılan güçler devrimin odak noktası haline gelirler. Ortalama bir faaliyet değil, rutin bir tempo değil, öncü olma inanç ve inadıyla yoğun bir faaliyet gerekiyor.

Elbette, Birleşik Mücadele Güçleri sahada, faaliyet içinde. Ama dönemin ihtiyacını karşılayacak bir tempo yakalanmış değil. Sahada faaliyet yürüten güçler arasında kendini güçlü bir şekilde hissettiren, ayrı bir şekilde öne çıkan bir düzeye ulaşılmış değil. Oysa tam da bu faaliyetin, genel sosyalist hareket içinde bariz bir şekilde kendini gösterebilmesi, dikkatleri üzerine çekebilmesi gerekiyor. Pratikte öncülüğü kazanma, devrimci odak olma, ancak bu şekilde gerçekleşebilir.

Açık bir şekilde benzerleri arasında öne çıkmalı Birleşik Mücadele Güçleri'nin siyasal faaliyeti. Tüm emekçiler baktığı her yerde BMG'yi görebilmeli. Öfkelerinin ve özlemlerinin ifadesini onun etkinliklerinde, eylemlerinde, politik söylemlerinde bulabilmeli.

Düzen iliklerine kadar çürümüş. Dökülüyor. Yarası fitil tutmaz. Emekçi yığınlara, Kürt halkına, gençliğe, kadınlara verebilecek hiçbir şeyi yok. Baskı ve terörü tırmandırarak ayakta duruyor.

Toplumun çok geniş bir kesimi bu cehennemden çıkış yolu arıyor. İşçiler, kadınlar, Aleviler, gençler, ulusal topluluk halkları, Kürt halkı... milyonlarca insan, dinci faşizmin bu boğucu karanlığından kurtulmak istiyor. Tek sözle, milyonlarca işçi ve emekçi, devrim istiyor. Bunun tartışılacak bir yanı yok. Gözümüzün önünde her gün yeniden ve yeniden yaşanan olaylar, bunu apaçık gösteriyor. Tam da bu yüzden, açık ve berrak bir devrim programıyla ortaya çıkan, enerjik faaliyetiyle çevresindekilerden ayrılan siyasal irade, tartışmasız bir şekilde pratikte devrimci odak haline gelir.

BMG, sürecin bu karakterini bilince çıkarmak zorunda. Rutin faaliyet aşılmalı. Alabildiğine enerjik bir pratiğe ihtiyaç. Bunun için de, tüm bileşenlerin, birleşik faaliyeti öne çıkarması, bu birleşik faaliyetin, devrimin başarısı için hayati öneme sahip olduğunu kavraması gerekiyor. Diğer çalışmalarından arta kalan zamanlarda yürütülen bir faaliyet yetmez.

Birleşik devrimin başarısı, her alanda birleşik faaliyetin geliştirilmesine bağlı. Devrimci öncülüğü ve birleşik devrimci odak olmayı kazanmak için ileri.

27 Haziran 2021

TARİHSEL-GÜNCEL KAPIŞMA

İlk defa 16 Nisan 2017 referandumu döneminde ileri sürdüğümüz bir slogandı. Gazetemiz “Sandıkla Gitmeyecekler” manşetiyle çıktı. Ayrıca liberal muhalefetin ve sosyal reformizmin oylamayı bir varlık yokluk sorununa dönüştüren, anayasal hayaller yayıp duran politikalarının karşısına “Mecbur Değiliz” manşetiyle çıkıyorduk.

“Seçim sonuçlarının hileyle belirleneceği” kanaati gittikçe yayılıyordu emekçi yığınlar arasında. “Sandıkla Gitmeyecekler” şiarı, bu eğilimi bir bilinç düzeyine çıkarmayı amaçlıyordu.

Sonuçta referandum gerçekleşti. “Atı çalan Üsküdar’ı geçti”. 16 Nisan referandumunun seli gidip, geriye kumu kalınca, devrimci kitlelerin kafasındaki düşünce artık belirginleşmişti: Sandıkla Gitmeyecekler!

Bu “kısa tarih” şartlarında dört uzun yıl geçti aradan. Cumhurbaşkanlığı seçimleri oldu ve “adam kazandı”. Yerel seçimler oldu, hile ayuka çıktı. Ona rağmen dinci faşist iktidarın kaybettiği İstanbul seçimleri tekrarlandı.

Çürüme ve yozlaşma süreci daha derinleşti. “Skandallar” olağan yaşamın bir parçası, burjuva politik arenanın “normali” haline geldi. Sistemin dağılma ve çöküş salınımı hızlandı.

İktisadi kriz ağırlaştı. Üstüne küresel salgın bindi. Bizzat yaşamın kendisi “düzen içi çıkışın imkansızlığı” düşüncesini, devrimci kitleler arasında bir kanıksanmış doğru, bir ön kabul haline getirdi.

Bu aşamaya kadar “düzen içi çıkış”, “seçimler yoluyla hükümet/iktidar değişimi” görüşü, burjuva muhalefet ve onun peşine takılan küçük burjuva uzlaşmacı çevreler ve sosyalist hareketin belirli bir kesimi tarafından ısrarla savunuluyordu. Ama hayatın kendisi, bu görüşün savunulmasını her geçen gün daha güç, hatta imkansız hale getirmekteydi. Sonuçta “Sandıkla Gitmeyecekler” düşüncesi, sadece devrimci kitlelerde değil, geniş bir emekçi kesim arasında, hatta neredeyse liberal muhalefete varan bir siyasal çevrede etkisini göstermeye başladı.

CHP başta, tüm burjuva muhalefetin yalvar yakar “seçimle göndereceğiz, sakın provokasyona gelmeyin, sokağa çıkmayın, seçimi bekleyin” çıkışları tam da bu düzen dışı eğilimin olağanüstü güç kazanmasının sonucudur. Ama sesleri yükseldikçe etkileri azalıyor.

Bugün artık dinci faşist iktidarın seçimle gitmeyeceği düşüncesi, kök

salmış bir görüştür. Kimileri buradan umutsuzluk çıkarır, kimileri isyan gerekçesi. Kimileri “bırakıp gidemeyecek kadar suça gömüldüler” fikrinden hareketle bu sonuca varır, kimileri sınıfsal güçler dengesinin, sermayeyi, bu grup eliyle koyu bir faşist diktatörlük kurmaya yönelttiği düşüncesinden. Çıkış noktaları ve haliyle getirilen çözüm önerileri, farklılıklar taşısada da, mevcut dinci faşist iktidarın seçimle, sandıkla gitmeyeceği, sürecin en azından bir dizi ayaklanma ve yoğun çatışmalarla bir yere evrileceği düşüncesi, geniş bir siyasal yelpazenin üzerinde ortaklaştığı nokta haline geliyor.

“Sandıkla Gitmeyecekler”in doğal olarak sonucu, mevcut iktidarın, olağan yollarla konumunu terk etmeyeceği, iktidarını korumak için her tür zor yöntemine başvuracağıdır. Bu zor yöntemlerinin de varacağı bir nokta, ulaşılmak istenen bir yer vardır. Nedir bu?

Örneğin dinci faşist iktidar, seçimle gitmemek üzerine konum aldığına göre, kazanamayacağı bir seçime girmeyecektir. Yani ya “sandıktan çıkmak” adına hile ve dalavereleri görülmemiş bir düzeye ulaştırarak, “açık oy, gizli sayım”ın çağdaş bir versiyonunu uygulamaya koyacaktır; ki bu, seçimlerin, eğer kısıntı düzeyinde bir anlamı kaldıysa, onun da tümünden ortadan kaldırılması demektir... ya da seçimleri tümünden yürürlükten kaldıracak bir yönelime girecektir. Böyle bir yönelim de Hitlervari topyekun bir faşist diktatörlük olabilir ancak. İktidar cephesi açısından durum aşağı yukarı budur.

Tarihsel analogilerin iyi ve kötü yönleri vardır. Anlatılmak isteneni etkili şekilde anlatmaya yarar çoğu zaman. İsabetli çağrışımlar yaratır. Öte yandan, örneği birebir kabul edenler için yanlış sonuçlar çıkarılmasında yol açar.

RTE şahsında dinci faşist iktidarın macerası dönem dönem Hitler ve Nazilerle, dönem dönem Mussolini ve Kara Gömleklilerle örneklendirildi. Biz de sık sık başvurduk bu yöneme. Ne var ki, bizim açımızdan tüm bunlar, sadece bir anıştırmadan ibaretti. Çünkü, ne dünya 1920’lerin, 30’ların dünyası, ne Türkiye o dönemin Almanya ve İtalyası. Dahası, orada “aşağıdan faşizm” söz konusu iken, bizde halihazırda faşist bir biçim almış bir devlet bulunuyor.

Bu nokta önemli. Zira bunu dikkate almaz ve Mussolini-Hitler faşizmlerinin gelişini birebir örnek olarak ele alırsanız, bugün örneklerine sıkça rastladığımız “tek adam rejimine karşı en geniş birlik” türünden “it-tifaklar politikasına” kapı aralarsınız. MC hükümetleri döneminde “Faşizme Geçit Yok” deyip duran müteveffa TKP’nin “Ulusal Demokratik Cephe” sayıklamaları adım başı yankılanıp duruyor “tek adam rejimi/saray faşizmi” karşıtı politikalarda. (Ne yazık ki sosyal medyada bu türden kampanyalar da yapılıyor sosyalist camia saflarında.)

Hoş, uluslararası komünist hareketin deneyim ve birikimi, o şartlarda da burjuva düzene hapsolmuş ittifaklara karşıydı ve faşizme karşı burjuva demokrasisini değil, halk demokrasisini / halk iktidarını savunuyordu ama, tarihsel birikimi kendi dar politik yaklaşımlarına dayanak sunanlar açısından, bunun bir önemi yok.

Hitlervari bir topyekun faşist diktatörlük derken, dönem farkını ve halihazırda bir faşist devlet aygıtının var olduğunu görerek söylüyoruz. İşin özü, sistemin işlemesi açısından en ufak bir “sürtünme etkisinin” bulunmadığı, her tür yasal bağdan kurtulmuş bir diktatörlüktür arzulanan. RTE ve suç şebekesi açısından “şahsi kurtuluş” yolu, sermaye sınıfı için devrim belasından kurtuluşun yolu, böyle bir diktatörlükte ortaklaşmaktadır.

Burada diğer düzen güçleri, CHP başta olmak üzere burjuva “mu-halefet”, düzen dışına taşmış olan muazzam öfke ve tepkileri bir şekilde düzen sınırlarına çekebilmek adına hareket ediyorlar. Tüm uğraşlarının, aslında, dinci faşist iktidar eliyle ilerletilmek istenen tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin planının başarıya ulaşması doğrultusunda olduğuna işaret edip geçelim.

En genel çerçeveye bu şekilde çizildiğinde, RTE şahsında tekelci sermayenin mevcut yönelimine karşı mücadelenin ana ekseni de ortaya çıkar kendiliğinden. “Şimdi Devrim Zamanı” şiarıyla bunu sürekli dile getiriyoruz. Dahası, birleşik devrimin bir devrim programına ihtiyaç duyduğunu çeşitli yazılarımızda ele aldık. Böyle bir devrimin içeriği, ortaya konacak bir devrim programıyla tüm emekçilere ilan edildiğinde, tartışmasız bir şekilde sahiplenilecektir.

Toparlayacak olursak... Türkiye ve Kürdistan son derece devrimci bir süreçten geçiyor. Tekelci sermaye sınıfının tarihsel-güncel eğilimleri, RTE şahsında dizginsiz bir faşist diktatörlük inşa etme politikasında ifadesini buluyor. “Sandıkla Gitmeyecekler” sloganı, tam da bu tarihsel-güncel durumu en özet haliyle ifade ediyor. Buna karşılık emekçi yığınların, gençliğin, kadınların, Kürt halkının, ezcümle ezilen kesimlerin inatçı öfkесinin beslediği sert çatışmalar, birleşik devrim güçlerinin “Şimdi Devrim Zamanı” sloganında ifadesini bulan net bir politik tutum takınmasının elzem olduğunu gösteriyor.

Mevcut şartlarda oluşacak bir antifaşist cephe, ancak bu ana eksen doğrultusunda yürüdüğünde başarı şansı kazanabilir. Türk burjuva düzeninin tarihsel-güncel eğilimine verilecek güncel yanıt bu temelde olacaktır.

30 Haziran 2021

KORKU VE KİTLESEL CESARET

Gerçek ilişkilerde egemenliğini yitiren her sınıf, biçimsel hale gelmiş egemenliğini sürdürmek için umutsuz ve amansız bir baskı ve terör dönemine yönelir. Koyu, kıyııcı bir diktatörlük; ezilen yığınları soluksuz bırakacak bir baskı rejimi... Neredeyse fizik yasası kesinliğinde bir toplumsal eğilimdir bu.

Artık demagoji, yalan, reklam, propaganda yetmez. Yığınları korkutmak, sindirmek gerekir. En büyük silah, korkudur.

Sınıflar savaşının mevcut düzeyini anlamak açısından harika bir kavram/olgudur korku. Her iki cephe açısından da önemli bir kıstas. Kim, ne kadar korkuyor? Korku silahı asıl olarak kimi vuruyor?

Malum. Tüm faşist rejimler gibi dinci faşizmin de en büyük silahı emekçi yığınlar üzerinde yarattığı korkudur. Dolayısıyla, korkunun yenilmesi, etkisizleşmesi, dinci faşizmin en büyük silahının boşa düşmesi demektir. Savaşın genel seyri, tam da bu “silahın” etki alanı üzerinden anlaşılabilir.

Son, ama sonuncu değil, örnek İstanbul, İzmir, Ankara, Amed, Es-kişehir... pek çok büyük kentte kadınların eyleminde yaşandı. RTE'nin “tek imza ile” çıktığı İstanbul Sözleşmesi'ni sahiplenmek, “genel bahanesi” oldu kadın isyanının. Üst üste bindi tüm olaylar. Kadın cinayetleri, kadına dönük şiddet, “Onur Yürüyüşleri”ne yapılan saldırılar... Kadınlar cesaret oldu yürüdü polis barikatlarının üzerine.

Her eylem polisin vahşi saldırısıyla karşılandı. Gaz bombaları, plastik mermiler, kalkanlı-coplu saldırılar... Ama polis barikatlarına, azgın polis saldırısına her yerde meydan okudu kadınlar. Soylu bir öfke, muazzam bir isyan vardı sokaklarda. Ve eylemcilerin saflarında korkudan eser yoktu. İşte size nesnel bir ölçüt!

Emekçi yığınlar arasında korku değil, cesaret yayılıyor bir salgın hızında. İşçiler arasında, işsiz işçiler arasında, gençlik arasında, yaşam hakkı için isyan etmek zorunda olan kadınlar arasında... dalga dalga yayılıyor cesaret.

Her çıkış, her eylem dalgası, her küçük isyan, arkada kalanları tetikliyor, harekete geçiriyor. Toplumsal doku bir “süper iletken” halini almış durumda! Cesaret artık kitleselleşiyor.

Öfke kabına sığmaz hale geldi çoktan. Her fırsatta taşıyor. Hem bireysel patlamalar, “isyanlar” görülüyor, hem örgütlü eylemler, ayaklanmalar... Ve tüm baskılara, tehditlere, polis ve mahkeme dayatmasına, zindanlara rağmen insanlar sokaklarda öfkelerini haykırıyor. Hiç korkmadan duygu ve düşüncelerini dile getiriyor. Sokaklarda korku eşiği aşılmış durumda.

Kar etmiyor dinci faşizmin saldırıları. Etmeyecek de. Çünkü bu güncel “isyan”, öyle iddia edildiği gibi “bir takım odakların kışkırtmasının” ürünü değil, tarihsel bir gelişmenin ürünü. Tüm dünyada kapitalist ilişkilerin güncel ve süregelen krizidir asıl “kışkırtıcı”! Ve hiçbir güç, kapitalizmin bu “kışkırtıcı faaliyetini” engelleyemez, kapitalist sistem tarafından her gün yeniden ve yeniden harekete geçmeye zorlanan yığınları korku ile sindiremez.

Korku silahı çoktan ters tepti. Her sokak röportajı, her küçük eylem, her en basit “hak arama” girişimi, devasa devlet aygıtının ağır baskı ve saldırılarının nasıl hiçleştiğinin canlı kanıtıdır. Asıl bu baskı araçlarını ellerinde tutanlar, on milyonlarca yoksulun gazabından tarifsiz bir korkuya kapılıyorlar. En büyük silahlarının böylesine hiçleşmesinden dehşete düşüyorlar.

Cesaret kitleselleşmiş, artık emekçi yığınların olağan özelliklerinden biri haline gelmiştir. Tekil “öncüler” değil, kitleler halinde geriden gelenlerin yolunu açıyor her eylemci kesim. Cesaretin böylesine kitlesel ve toplumsal karakter kazandığı koşullarda sınıf bilinçli işçilere, öncülere düşen görev, bu “kitlesel cesaret”in önünü açacak yönelimler sergilemektir.

Devrimci pratik girişimler gerekiyor. Sözü olan, sokaklarda pratik bir şekilde söylemek zorunda. Her sanayi bölgesinde, her işletmede, okulda, mahallede... her yerde öne geçmek, bu kitlesel cesarete denk, hatta geriden gelenlere esin olacak bir dille konuşmak gerek. Ve kuşkusuz bu “esin”in özel araçlarını da hiç gecikmeksizin yaratmak gerek. Özellikle gençlik, bu doğrultuda cesaretlendirilmeli, ileri atılması sağlanmalı.

Son kadın isyanının bir kez daha altını çizdiği gerçek, korkunun saf değiştirdiğidir. “General korku” dinci faşizmin saflarında dolu dizgin sürüyor atını. Bunu görmek isteyen, dinci faşist iktidarın en tepesindekilere baksın yeter. Korkudan fal taşı gibi açılmış gözler, duvar kireci rengindeki yüzler... Korkunun cisimleşmiş halidir şimdi onlar.

2 Temmuz 2021

PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER?

Hafıza-i beşer nisyanla maluldür, derler. İnsan belleği unutkanlıkla sakatlanmıştır anlamına gelir. Politik arenada bu sözü sık sık hatırlamak zorunda kalıyor insan. Özellikle de konumlanışını RTE/Saray karşıtlığı üzerinden kuranların söylediklerine, yapıp ettiklerine baktığında!..

Şu son “mafya-siyaset-bürokrasi” meselesini alın mesela. Korkunç cüruf, “pislik” saçıldı ortaya. En sıradan, en “tarafsız” insanları bile isyan ettiriyor çürüme ve yozlaşmanın düzeyi. “Bu kadarı da olmaz” fikri di- mağlarda yer ediyor.

Öte yandan, sanki tüm bunlar “yeni olgularmış” gibi yazılıp çiziliyor kalem erbaplarınca. “Unutkanlık” başa bela! Mesela “Tonton” unutulmuş. “Çankaya’nın Şişmanı”, “Papatyalar”, “takunyalılar”, kısacası, bugün karşımıza çıkan bütün “skandalların” 80’lerdeki versiyonları anımsanmaz olmuş. “Turgut Nereden Koşuyor”lar, “Turgut Nereye Koşuyor”lar, “hortumlamalar”, şekere üşüşen tarikatlar... hepsi, ama hepsi silinip gitmiş, hatırlanmaz olmuş. Varsa yoksa RTE ve ekibi!

“Mala çökme” mi dediniz? Sadece günümüzdeki çeteler niye geliyor aklınıza? Geriye doğru şöyle bir yolculuk yapiverin bir zahmet. Milli Şef ve ünlü “Varlık Vergisi”ne mesela... Yahut “Tehcir” ve sonrası, “Kurtuluş Savaşı” vs...

Kaçakçılık, uyuşturucu vs? Ülkenin nice “saygın” ailesinin adlarının karıştığı olaylar ne çabuk unutuldu?

Bugün 5’li Çete’den dem vuruluyor da, yakın dönemin Uzanları, Horzumları, Çağlar ve benzerleri gelmiyor hatıra. İçi boşaltılan (“hortumlanan”) bankalar, Banker Castelliler, Engin Civanlar, Murat Demireller ve diğerleri? Hele başbakanlık yapmış Çiller ve ekibi?

Sahi, ülkenin “İmparator”una “yürü ya kulum” diyen “Gazi Paşa”, İsmet Paşa ve diğerleri neden anılmaz bu hususta?

Konumlanma antikapitalist temelde değil, siyasal iktidar karşıtlığı ekseninde olunca, sistemin “doğasından” kaynaklanan sorunlar, siyasal düzenden çıkıyor diye düşünülür. Tarihsel gelişme, olaylar zincirinin geçmişi, akışı vs. unutulur. Kelimenin gerçek anlamında günübürlük bir bellettir artık siyasal arenada geçerli olan. Dedik ya, insan belleği unutkanlıkla sakatlanmış!

Geçmişle bugünkü olaylar arasında fark yok mu? Elbette var. Her şeyden önce sermaye birikiminin geldiği düzey farklı. Sermayenin “üretimden kaçma eğilimi”nin ulaştığı düzey farklı. “Kupon kırpması” yoluyla edinilen zenginliğin miktarı farklı. Yerkürenin kapitalist entegrasyonunun geldiği aşama farklı. Haliyle çürüme çok daha derin, çok daha boyutlu. Eskinin “sansasyonel” yolsuzluklarının mali boyutu, günümüz açısından 3. sayfa haberi bile olamayacak kapsamdadır!

Eskiden de devlet erkine dayanarak “sermayelerin el değiştirmesi” (popüler deyimle “çökme”) vardı. Ama artık bu yolla devasa birikimler iç ediliyor. Dün adı sanı anılmayan kişi ve gruplar, birden “ülkenin en zenginleri” listesinin üst basamaklarına tırmanıyor. Demirören’in şu 750 milyon dolarlık kredi ile havuzun lağım kanallarını satın aldıktan sonra sarf ettiği “her şeyimi Beyefendi’ye borçluyum, aleyhinde en ufak bir şey görmek istemiyorum” meşhur sözü, ne türden meblağların havada uçtuğunu ve nasıl bir ilişki ağının içinde bulunduğunu gösterme açısından yeterli olsa gerek.

Yahut meşhur SBK olayı, yolsuzluk çukurundaki her “ünlü” ismin kaldığı Paramount Otel, emre amade ünlü “siyah jet”... Yalıkavak Marina, el konulan şirketler, “FETÖ borsası” denen yağmada el değiştiren sermaye... Her şeyiyle “Varlık Vergisi” döneminin devamcısı olan bir “kültürün” ulaştığı düzeyi gösteriyor. Tüm ülke çekirge sürüsü tarafından talan ediliyor, tüm “birikmişler” muazzam bir hızla el değiştiriyor. Öyle hummalı çalışmalara, didinip durmalara da gerek yok. Siyasal iktidar, devlet imkanları ve paramiliter çetelerle kurulan sıkı ilişkiler; işte zenginleşmenin en güncel aparatları!

Dayanılmaz kesif bir cüruf kokusu kaplamış her yanı. Fakat çürüme, yozlaşma, “pislik”... toplumsal sisteme içkin olan bu özellikler, salt siyasal düzen için geçerli sanılıyor. Hayır. Çürüyen, yozlaşan, tel tel dökülen, toplumsal sistemin kendisidir. Kapitalist sistem, daha ruşeym halindeyken, çürümeyle birlikte doğar ve gelişir. Bir toplumsal ilişki olarak sermaye “bütün gözeneklerinden kan ve balçık sızarak dünyaya geldi.”

Bugün karşılaştığımız güncel çürüme ve yozlaşma olguları, ne yalnızca Türk tekelci kapitalizmine özgüdür, ne de bu dönemle sınırlıdır. Çürüme ve yozlaşma, kapitalist sistemin genlerinde vardır, sisteme içkindir. Salt siyasal değil, toplumsaldır. Haliyle de çözümünü sadece siyasal değişimi değil, toplumsal dönüşümü gerektirmektedir.

Bu noktada “Pisliği Devrim Temizler” şiarı, ancak bu perspektif açısından doğru bir temele oturtulabilir. “Pisliğin” kendisi siyasal alanla sınırlı olmayan, toplumsal sistemden kaynaklanan bir olgudur. Devrimin kendisi de “toplumsal devrim” olmak zorundadır. Yoksa toplumsal sistem

(kapitalizm) değişmeden basitçe dinci faşist iktidarın alaşağı edilmesiyle sorun çözülemez. Karşımıza çıkan çürüme ve yozlaşma olguları raslan-sal veya geçici değil. Kapitalist üretim biçimi, gelişmesiyle birlikte, bu olguları sürekli üretiyor. Sorunu üreten kaynak ortadan kaldırılmadan, so-runu ortadan kaldırmak mümkün değildir.

Bu “pislik” bizzat sistemin kaçınılmaz olarak yeniden ve daha bo-yutlanarak ürettiği bir “pisliktir”, çözümlü de bu sistemi yerle bir edecek olan toplumsal devrimdir. Bu anlamda “pisliği devrim temizle”yecektir!

5 Temmuz 2021

“SONSUZ SAVAŞ”IN SONU

ABD Afganistan’dan çekiliyor. Önce 11 Eylül dediler, şimdi onu bile bekleyemiyorlar. 31 Ağustos itibariyle çekilme tamamlanacak. Biden durumu özetledi: “Afganistan’da bir yıl daha savaşmak, orada sonsuza kadar kalmanın tarifinden başka bir şey olmayacak.” Oysa Afganistan’a girerken “sonsuz savaş” ilan eden kendileriydi. Şimdi ise koşar adım geri, marş!

Eleştiriler karşısında Biden, “Daha kaç bin Amerikalı kızı ve erkeği riske atmaya razısınız. Orada daha ne kadar kalmalarını isterdiniz. Zaten 20 yıl önce anne ve babası Afganistan’da savaşan askerlerimiz var şu an orada. Onların çocuklarını da torunlarını da gönderir misiniz? Kendi oğlunuzu veya kızınızı gönderir misin? 20 yıl sonra, Afgan Ulusal Güvenlik ve Savunma Kuvvetlerini eğitmek ve donatmak için harcanan bir trilyon dolar, öldürülen 2 bin 448 Amerikalı, yaralanan 20 bin 722 asker ve akıl sağlığında görülmemiş bir travma ile eve dönen binlerce askerden sonra yeni bir nesli, farklı bir sonuca ulaşmak için makul bir beklenti olmadan Afganistan’a savaşa göndermeyeceğim. Amerika Birleşik Devletleri, bugün karşı karşıya kaldığı tehditleri karşılaması gerekirken 20 yıl önceki politikalara bağlı kalmayı göze alamaz.” dedi.

ABD, Süleymani suikastı sonrası Irak’tan çekilme konusunda Irak yönetimi ile “uzlaşmış” ve Trump döneminde askeri varlığını azaltmaya başlamıştı. Son günlerdeki art arda gelen saldırılar, misillemeler vs. derken, artık orada da yolun sonu iyice göründü.

Irak’ta ABD hedeflerine yapılan saldırılar gittikçe daha hassas hedef bulma yeteneği gösteriyor. Geçen Nisan ayında Erbil Havaalanına gidirmiş gibi hareket eden bir “kamikaze İHA”, doğrudan CIA deposunu vurdu. Bu, emperyalistler açısından beklenmedik bir olaydı.

Benzer saldırılar devam etti. Bağdat’ta “Yeşil Bölge” sık sık saldırıya uğramaya başladı. Güvenli liman diye güçlerini kaydırdıkları Erbil de saldırıların menziline girdi.

Tabii saldırı böylesine hassas ve ürkütücü olunca, ABD’nin “misilleme” geldi. Suriye sınırındaki milislere hava saldırısı düzenlendi. Ama bu sefer de, Kazimi yönetimi bile karşı çıkmak zorunda kaldı, “ülke egemenliğinin ihlali olduğu” söylendi.

Bu saldırıya karşı milis kuvvetlerinin yaptığı açıklama ise ABD'yi daha da kaygılandırarak türden: "Taktiğimiz düşmanın askeri yeteneklerine zarar verip onları çekilmeye itmektir. ABD kan akıtarak savaşı başka aşamaya çekti. İntikam işgal güçlerinin kanını akıtarak alınacak."

Bir çekilip bir kaldığı Suriye'de ise artık bedel ödeyecekleri mesajı içeren saldırılar gelmeye başladı. DeyrEzZor'da El Ömer petrol bölgesinde "kamikaze İHA" saldırısı, ABD birlikleri için tam da bu türden bir saldırı idi. Artık doğrudan ABD askerleri hedef alınmaktaydı. Geniş bir alana yayılmış bunca askeri birliği sürekli korumaya çalışmak, hiçbir ordu için, bu, dünyanın en modern ve güçlü ordusu da olsa, mümkün değildir.

Misillemeler, caydırıcı olmak adına yapılan saldırılar işe yaramaz. Mantık olarak Antik Roma'dan beri bilinen, Nazilerin işgal ettikleri her ülkede acımasızca tekrarladığı misilleme için rastgele cezalandırma, hiçbir işgalci gücün çekilip gitmesini engelleyememiştir. Günümüzdeki örneklerde de işe yaramadığı görülüyor.

Biraz da bu yüzden olsa gerek, bugün Astana toplantısı sonrası konuşan Lavranyev, "ABD'nin, bazı Batılı ülkelerin birliklerinin Suriye'nin kuzeydoğusundaki ve Türk birliklerinin Suriye'nin kuzeybatısındaki varlığının geçici olduğunu ve yakında durum istikrara kavuştuğu tüm bu askeri birliklerin çekileceklerini umuyoruz" diyordu.

ABD-NATO öncülüğünde emperyalist devletler, 11 Eylül sonrası önce Afganistan'a, ardından Irak'a girdiler. Her iki ülkeyi de yerle bir ettiler. Gerçi Afganistan'ın yerle bir edilmesi, çok daha gerilere, besleyip büyüttükleri dinci çetelerin Afganistan devrimci yönetiminin üzerine salınması sürecine kadar uzanıyor. 11 Eylül sonrası ise bizzat işgal hareketi başlattılar. Ağır bombardımanlar, sivil katliamlar, çok azı basına yansımına rağmen tüm dünyada nefret uyandıran işkenceler...

Tüm bu katliamlara, yerle bir etmelere, işkencelere rağmen tutunamadılar. Tam da yukarıda milis güçlerinin söylediği "yıpratma savaşı", bu yirmi yıl içinde emperyalistler açısından "faturayı" epey şişirdi. ABD Kabil Büyükelçisinin deyişiyle: "Amerika, birkaç yıl önce artık şu sonuca ulaştı ki Afganistan savaşı bir çıkmaza girmiştir ve biz, sonunda bu savaştan zaferle çıkamayacağız; Afganistan ve Taliban sorununu tam olarak çözemeyeceğiz. Tek doğru yol siyasi çözüm yolları bulmaktır." Tası tarağı toplayıp tüymenin zamanı gelip çattı!

Benzer durum Irak'ta da geçerli. Son bir buçuk yıl içerisinde Irak'ta ABD'ye yönelik 300 civarında saldırı gerçekleştirildi. ABD'li komutan bunu "ezber bozan bir durum" olarak niteledi! İngiliz komutan ise durumu "Bu bizim için bir meydan okuma, ancak daha çok oyalayıcı bir şey olduğunu söyleyebilirim" sözleriyle özetliyordu.

Sadece şu son dönemdeki saldırılar bile, ABD ve onun önderliğindeki emperyalistler için Irak'ta da yolun sonuna geldiğini gösteriyor. Bir bölgeyi, bir ülkeyi ağır bombardımanlarla yakıp yıkmak, yönetimler devirmek, hatta işgal etmek, mümkün. Ama baskı ve zor ile o işgali sürdürmek mümkün değildir. Hele de Amerikan Emperyalizmi Çöküyor iken!

ABD birlikleri Afganistan'dan çekiliyor, ama Kazakistan, Özbekistan, Tacikistan ve Türkmenistan'a üs kurmak için yoğun bir diplomasi trafiği yürütüyor. Savaş ve işgal "külfetine" gerek olmadan bölgeye yerleşmek, Rusya'nın kuşatılması, Çin'in önünün alınması, Şanghay Altılısı'nın dinamitlenmesi için güçlü bir konum elde etmek adına bu adımları atıyor ABD. Halilzad şimdiden görüşmelere başladı bile.

Rusya, böyle bir girişimin önünü almak için harekete geçti. Kremlin'in Afganistan temsilcisi, "Bu süreç, ABD ve NATO'nun askeri altyapısının Orta Asya ülkelerine yerleştirilmesi sürecine dönüşemez ve dönüşmemelidir." dedi. Tacikistan ordusu Afganistan sınırına güç yığarken, Lavrov "müttefiklerimizi savunmaya hazırız" açıklaması yaptı.

Kuşku yok ki ABD'nin çekilmesi, öyle her şeyi bir anda arkada bırakıp gitmek şeklinde olmuyor, olmayacak. Daha önce çeşitli yazılarımızda defalarca işaret ettik. Sahne önündeki Washington-Ankara "gerilimi" çoklarının aklını karıştırırsa da, Türkiye, bölgedeki tüm askeri hamlelerini ABD'nin bilgi ve onayı doğrultusunda yapıyor. Bir "vekil kuvvet" olarak yapıyor. Adımını attığı her yere NATO bayrağını taşımış oluyor. Bu haliyle ABD, çekildiği hemen her yerde, bir NATO ordusu olan TSK'yı bırakıyor. Özellikle Suriye'de, Rojava'da ve Güney Kürdistan'da genişlemekte olan Türk işgalini "ABD'ye rağmen" olarak görmek isteyenler, gerçek ilişkiyi bir türlü görüp anlayamıyorlar. Bu noktaya bir kez daha işaret etmiş olalım.

ABD emperyalizminin "Büyük Ortadoğu" diye çıktığı bu yıkım ("yaratıcı kaos"!!!) dönemi, emperyalist sistemin çöküş sürecini durduramadı ama, milyonlarca insanın hayatına mal oldu. Ülkeler yakılıp yıkıldı. Yerinden yurdundan koparılıp göç yollarına dökülen sayısız insan yaşamını yitirdi, tarifsiz acılar yaşandı. Bu kanlı "Proje"nin (BOP) "eşbaşkanı", o gün olduğu gibi, bugün de bu kanlı sürecin lanetli "görevlerine" büyük bir aşkla talip oluyor.

Bir kez daha... Bu karşı-devrim üssünün yıkılması, koca bir coğrafyada muazzam devrimci gelişmelerin önünü açacaktır. Birleşik devrimimiz, tüm bölge halkları için umut kaynağıdır.

9 Temmuz 2021

CESETLERİMİZİ ÇİĞNEMEDEN ASLA!

Liberallerin ağzı kulaklarında. Emperyalistler bayram ediyor. Sosyalist cenahtaki tüm sosyalizm düşmanları, görünüşte sosyalist özünde burjuva düzenden yana olan bütün burjuva sosyalizmi sevinç içinde elle-rini ovuşturuyor.

Sosyalizmin bir türlü “batmayan adası” Küba’da, “Yüzyılımızın Ko-münü” Küba’da düzen karşıtı gösteriler oldu! Ne mutlu onlara!

Emperyalizmin hegemon gücünün, ABD’nin Florida sahilinden sa-dece 166 km uzaktaki Küba... Domuzlar Körfezi saldırısından “Füze Krizi”ne, akla hayale gelmeyecek biyolojik-kimyasal saldırılardan sui-kast girişimlerine, nefes aldırılmaz bir ablukaya (ambargo değil, türlü çeşit “ekonomik yaptırım” değil, düpedüz abluka), sosyalist bloktaki 89-91 karşı-devrimlerinden sonra yaşamak zorunda kaldığı korkunç yokluk gün-lerine (“olağanüstü dönem”) rağmen dimdik ayakta duran, inanılmaz zor-luklarla boğuşarak yokluklar içinde devrimini yaşatmayı başaran Küba, tam da iktisadi yeniden yapılanma çalışmalarında belirli bir mesafe ka-tettiğini duyururken protesto gösterilerine tanık oldu.

Havana’ya 30 kilometre mesafedeki San Antonio de los Baños ken-tinde birkaç bin gösterici sokaklara çıktı. Ayrıca Holguín, Matanzas, Ca-magüey ve Santiago de Cuba kentlerinde de gösteriler oldu. Eylemlerde ABD bayrakları vardı. (Venezuela’dan tanıdık sahneler!) Elektrik kesin-tileri, pandeminin getirdiği yük, yaşanan zorlukların artışı, gösterilerin ana konularındandı.

Burjuva basın tekellerinin tüm dünyada haberleri geçişi kelimenin gerçek anlamında ibretlikti. Küba’ya uygulanan ambargonun kaldırılması için dünyanın dört bir yanında (ve bu arada özellikle ABD’de pek çok kente) gösteriler yapılırken, tek bir satır olsun eylemlere yer vermeyen basın tekelleri, 60 yıldır yolunu gözledikleri karşı-devrimin (“renkli dev-rim”!!!) kapıyı çaldığını düşünerek çoştular. (Bu arada Google’da arama yaptığımızda ağırlıklı olarak protesto gösterisi fotoğraflarına ulaşabili-yorsunuz, devrimcilerin sokaklara aktığı görüntüler neredeyse hiç yok!)

Öyle ya, eylemciler “insani yardım koridoru” istiyorlardı! (Tesadüfe bakın, Venezuela’daki darbe girişiminde de aynı sloganlar atılmış, Ko-lombiya üzerinden “yardım” konvoyu geçirilmek istenmişti.) Şu halde “Küba halkını kan gölünden korumak için” harekete geçilmeli, “ABD

önderliğinde uluslararası müdahale” yapılmalıydı. Bu aşağılık çağrıyla yapan Miami belediye başkanından başkası değildi! Konuşmasının devamında “Kübalılar tiranlık olmadan kendilerini yönetmeye layık ve hazır. Bugün sona erebilir ve sona ermelidir. Bu anın sonuçları, yarım küredeki milyonlarca insan için Nikaragualılar ve Venezuelalılardan ve çok daha fazlası için özgürlük anlamına gelebilir” diyordu bu belediye başkanı. Olayın anlamını gayet iyi kavramış olduğu belliydi.

Küba başkanı Diaz-Canel derhal gösterilerin olduğu kente gitti. Televizyonda konuşma yaptı ve devrimcileri, devrimi savunmak üzere sokaklara davet etti. Çok geçmeden tüm kentlerde Küba devrimini savunanlar sokaklara aktı.

Yoldaş Diaz-Canel son derece samimi ve kavrayıcı konuşmasında “San Antonio de los Baños'ta bir grup insan, kentin en merkezi parklarından birinde toplanarak protesto ve taleplerde bulundu. Bu insanlar kim? Bu insanlar, bazı eksiklik ve zorluklar yaşayan, devrimci olup kafası karışan, tartışma ihtiyacı duyan veya memnuniyetsizliklerini dile getiren insanlar.

Bu iki grup insan farklı bir yöntemle başvurarak tartışma içerisine girmek istediler ve açıklama istediler. Söyledikleri ilk şey ‘Ben bir devrimciyim’ ve ‘Devrim'i destekliyorum’ oldu.

Bu, sosyal ağlarda ortaya çıkan kampanyalarda yer alan bir grup manipülatör tarafından yönetildi. Ünlü SOSMatanzas veya SOSKüba'yla, tencere tava çağrısıyla, Küba'nın bazı kentlerinde buna benzer gösteri ve toplumsal ayaklanma olmasını beklediler.

Bu suç teşkil eden, çok acımasız bir olay, özellikle insanların kendini pandemi döneminde koruması için evde kalmasını sağlamamız gerek şu dönemde. Devrim'in getirdiği moralle, San Antonio de los Baños'un devrimcileri, vilayet yönetimi ve ülke yönetiminden bir grup yoldaş San Antonio de los Baños'ta bizi temsil etti.

Bu devrimci kitle, karşı devrimcilerin karşısına çıktı. Devrimcilerle ve bazı devrimci olmayan ancak tartışmak isteyenlerle konuştuk. Daha sonra Küba'ya sokakların devrimcilere ait olduğunu göstermek için kentte yürüyüş ve tur gerçekleştirdik.

Bu gerçekleşirken, ülkenin başka kentlerinde insanların böylesine sağlıksız amaçlarla motive olarak belli sokak ve meydanlarda toplandığını biliyorduk.

Devlet, diyalog ve aynı zamanda katılım için tüm siyasi iradeye sahiptir. Bu ülkenin egemenliğini ve bağımsızlığını teslim etmeyeceğiz. Devrimi yok etmek için cesetlerimizi çiğnemeleri gerekir.”

Bu net duruş, sokakların devrim taraftarlarınca doldurulması, protestocuların geri çekilmesini sağladı şimdilik. Diaz-Canel'in sokakta yap-

tığı açıklamalar, açıklamaların kararlı ve kapsayıcı tonu, karşı-devrimci planlar yapanların hesaplarını bozuyor.

Diğer taraftan Latinlerde art arda destek açıklamaları geliyor Küba yönetimine. Rusya “Küba ve çevresindeki gelişmeleri dikkatli bir şekilde izliyoruz. Küba hükümetinin anayasa ve mevcut iç mevzuat kapsamında kamusal düzeni vatandaşların çıkarına olacak şekilde yeniden sağlamak için gerekli tüm önlemleri alacağına inanıyoruz. Egemen bir ülkenin iç işlerine dışarıdan müdahale edilmesini ve Küba'daki istikrarsızlığı artıracak yıkıcı eylemleri kabul edilemez buluyoruz” diyerek doğrudan Washington’ı hedef alıyor. ABD’nin “şeytanlaştırma” planları yine boşa düşüyor.

Küba'daki bu karşı-devrimci girişimin, Haiti devlet başkanının öldürülmesinin hemen sonrasına denk gelmesine dikkat. Benzer suikast ve darbe girişimini Venezuela’da yapmaya çalıştılar, başarılı olmadılar. Belarus’ta aynı tarz bir suikast ve darbe planı, daha işin başında Rus istihbaratı tarafından açığa çıkarıldı. İşin içinde doğrudan ABD’li görevliler vardı! Haiti’de ise başkanı (ki ABD yanlısıydı) öldürmeyi “başardılar”. Bundan sonrasının nasıl pervasız ve fütursuz olacağını işaretledi, bir gözdağı idi bu cinayet.

Cinayeti Sam Amcaya bağlayan bağlar her gün daha belirgin ortaya çıkarken, tüm ülkeler de bundan ne anlaması gerektiğini görüyorlar. Özellikle Latinler, bu durumu gayet iyi anlıyor. Adım adım darbeye sürüklenen Peru’sundan Arjantin’ine, Meksika’sından Panama’sına, hepsi görüyor ve anlıyor ki, “ABD geri döndü”! Biden bu sözün iş olsun diye söylemedi!..

Yanlış anlaşılmasın. Bu durum kişilere has bir şey değil elbette. Kişilerin rolü her zaman sınırlıdır. “Müesses nizam” belirler uzun dönemli politikaları. Dev tekellerin ihtiyaçları belirler. Bir bütün olarak çöküp gitmekte olan düzeni ayakta tutmak adına saldırganlık sürekli tırmandırılmak zorunda. Öyle de yapıyorlar.

Küba’da yokluk, küresel salgın vb. nesnel şartların ağırlığı, ABD maddi desteği ve kışkırtmasıyla birleşince, sokaklarda belirli bir karşılık bulan bir hareket ortaya çıkardı. Bu “küçük halka”yı sınımsız tutmaya çalıştı Washington. Görünen o ki daha ilk adımda kayıp gitmeye başladı bu halka. Fakat içinde bulunduğumuz bu şartlar, Küba’ya, tüm bölge ülkelerini ve tüm dünyayı, çöküş sürecinin etkisiyle alabildiğine saldırganlaşan emperyalizmin yıkıcı eylemlerine açık hale getiriyor.

Çöküş, öyle kendiliğinden, sessiz sedasız gerçekleşmiyor. Dişe diş, zorlu, kanlı, acılarla dolu kapışmalar içinden geçiyor dünyamız. Yeni, ancak bu zorlu mücadelenin kazanılmasıyla doğacak.

13 Temmuz 2021

DEVRİMCİ FIRSATLAR?

Yoksul köylülüğün düşünce kalıplarının tarihsel arka planına işaret etmiş ve köklü bir kopuşun gerçekleşmekte olduğunu belirtmiştik. Kuşkusuz bugün ve yeni olarak ortaya çıkmış bir durum değil. Yoğun devrimci mücadelenin de etkisiyle belirli bir dönemdir yaşanan bir olgu.

Tütün üreticileriyle yapılan röportajlar, söyleşiler, bu durumu açık bir olgu haline geldiğini gösteriyor. Daha düne kadar dinci faşist iktidarı desteklemiş olan, genel olarak AKP'ye veya MHP'ye oy veren tütüncüler, “ellerim kırılıyordu” diye başlıyor söze. Sayıp döküyorlar bir bir. Onca medya gücüne, onca propagandaya rağmen çıplak gerçeklerin zihinlerde nasıl bir çırpıda belirgin hale geldiğinin canlı kanıtı adeta söyledikleri. Yalnızca tütüncüler değil, besiciler, çiftçiler... tek kelimeyle küçük ve yoksul köylülük müthiş bir kopuş yaşıyor.

Bu kopuş önemli. Dinci faşist iktidarın “toplumsal dayanaklarının” nasıl büyük bir hızla eridiğinin en canlı kanıtı. Bu aynı zamanda nesnel devrimin tüm bu “uç noktalara” ulaşmakta olduğunun göstergesi. Eğer devrimin, devrimci patlamanın zamanlamasını ölçecek bir barometre varsa, işte kırsal alandaki bu türden gelişmeler, bu kopuş süreci, bu türden ölçme aletidir. Zira tam da bu durum, işçi sınıfının toplumsal ittifak güçlerinin nesnel gelişim düzeyini göstermektedir. Bir devrimin toplumsal dayanaklarının durumunu görmeyi sağlar. Tekrar edelim. Tek bir eylem, tek bir süreç olarak değil; belirli bir tarihsel gelişmenin ifadesi olan bir “patlama” şeklinde düşünülmeli bu gelişmeler.

İktidar, tam bir zabıt/polis kafasıyla “kışkırtıcı” avına çıkmış. Tütüncüleri gözaltına alıyor, yetmiyor, “whatsapp grubu kurmak” suçlamasıyla 10 tütüncüyü “elebaşı” olarak tutukluyor! Gerçekten acınası bir durumda dinci faşist iktidar. Elinden başka bir şey gelmiyor. Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin bu “tutuklama furyası” artık dengesini yitirdiğini, delice hareket etmeye başladığının işareti kabul edilmeli. Zira bu hareket, ateşe benzin dökmekten farksızdır. Bu kopuş dinamiğini, yarın patlayacak olan volkanın bu yerel parçasını baskı altına alarak cereyan etmekte olan muazzam nesnel gelişmeleri durdurabileceği yanılışına kaptırıyor kendini. Ya da öyle olmak zorunda kalıyor.

Yaşamın akışını durdurmak ne mümkün böyle baskı ve zorlamayla!

Sonuçta 10 kişiyi tutukluyorlar, binlercesinin kopuşunu hızlandırmış oluyorlar. Toplu halde istifalar gerçekleşiyor dinci faşist iktidarın partilerinden.

Bu ve benzeri gelişmeleri herkes görüyor. Apaçık ortada. Dinci faşizmin kitle desteği güneş altındaki kar yığını gibi eriyip gidiyor. İktidar da, burjuva “muhalafet” de, küçük burjuva muhalafet de, sosyalist hareketin geneli de görüyor, idrak ediyor tüm bunları.

Ortada nesnel ve somut bir gerçeklik var. Fakat aynı gerçekliğe göre farklı farklı konumlanmalar var. Çünkü farklı sınıfsal gerçeklikler, farklı sınıfsal perspektifler var.

Burjuva “muhalafet” emekçi yığınlardaki köklü kopuşu görüyor. Düzen dışına taşan bu eğilimi “sandık” yoluyla yeniden düzen sınırlarına çekme işine soyunuyor. Onun bu çabası, en çok küçük burjuva uzlaşmacı harekette karşılık buluyor. Sosyalist hareketin bir kısmını da çeperine alan bu eğilim, nihayetinde, iktidarın kitle desteğindeki bu erimenin sandığa yansyacağı, seçimlerle RTE ve ekibinden kurtulunacağı fikrinin propagandasını yapıyor.

Oysa, birleşik devrimin tüm koşulları hızla olgunlaşıyor. Yoksul ve küçük tarla sahibi köylünün düzenden ve dinci faşist iktidardan kopuşu, birleşik devrimin en önemli koşullarından birisi; hatta denilebilir ki, birincisidir. Bu, karşıt sınıflar arası güç dengesinin, güç ilişkisinin proletarya lehine, birleşik devrim lehine, pratik biçimde ve hızla değişmeye başladığının somut, elle tutulur bir kanıtıdır.

Yoksul ve küçük köylü, düzenden, düzenin politik güçlerinden koparken hızla proletaryaya yaklaşıyor. Bu gelişme, sadece dinci faşist iktidarın, karşı devrimin toplumsal desteğini önemli ölçüde kaybetmesi anlamına gelmiyor ama aynı zamanda proletaryanın da büyük güç kazanması anlamına geliyor.

Tekelci sermayenin, bankaların ve faşist devletin iflasa sürüklediği, borç batağına saplayarak tarlasına el koyduğu, üretim yapamaz hale getirdiği, vergilerle boğduğu yoksul ve küçük üretici köylüyü sadece anti-kapitalist bir devrim kurtarır. Yoksul ve küçük tarla sahibi köylü için bunun dışında hiç bir kurtuluş yolu yoktur. Köyün, tarlanın yalnızlaştırıcı koşullarında dağınık, örgütsüz ve daha önemlisi bilinçten yoksul kalan bu toplumsal kesimler şimdi faşizme ve düzene karşı kararlı bir mücadelelenin içine giriyorlar, girmek zorunda kalıyorlar. İşçi sınıfı, devrimci proletarya şimdi en önemli müttefiklerini kazanıyor.

Bu gelişmelerle birlikte birleşik devrim şimdi çok daha güçlü ve çok daha güncel. Bu gelişmelerle birlikte “Şimdi Devrim Zamanı” şiarı iyice ete kemiğe bürünüyor. Birleşik devrimin kaçınılmazlığını, güncelliğini,

derinliğini, kapsayıcılığını işçi kitlelerine, emekçilere, tarım proletaryasına, yoksul ve küçük emekçi köylüye anlatmak yaşamsal önemdedir. Devrimci kalmanın, proletaryanın sınıf çıkarlarına bağlı kalmanın günümüzdeki koşulu budur.

Kentin ve köyün emekçi kitlelerini sadece birleşik toplumsal devrim kurtarır.

Zaferin yolu, birleşik devrimci odağın bir “devrim programı” ile işçi ve emekçilerin karşısına çıkmasından geçer.

Devrim programı, kavganın en önünde göndere çekilen bir bayraktır. Cesaretle dalgalandırılmalıdır.

15 Temmuz 2021

ÖNCE DEVRİM VE İKTİDAR

Bir toplum her gün bin bir çeşit “sarsıcı olay” ile uyarıldığında, belirli aralıklarla ama sürekli olarak, irili ufaklı patlamalarla karşılık verir. Küresel kapitalist uygarlığın hemen her parçasında yaşanıyor bu genel durum. Yoğunlukları ülkeden ülkeye, bölgeden bölgeye değişiyor. Bir yandan kültürel tarihsel birikmişlik, bir yandan uluslararası güçlerin konumlanışının getirdiği ek etkiler, etkiliyor elbette olayların seyrini.

Bu topraklarda kopkoyu bir baskı rejimi altında bunalmış durumda tüm toplum. Rejim, iliklerine kadar çürümüş. Bir soygun ve suç şebekesinin “özel çıkarları” ile sermaye sınıfının “genel çıkarları” üst üste binmiş, çakışmış. Amansız bir baskıdan, ölümüne bir kapışmadan başka yol bulamıyor sermaye düzeni. Üstelik tüm çevresi, emperyalist saldırganlığın en yoğun örneklerinin yaşandığı ülkelerle dolu. Küresel kördüğümün tam göbeğinde.

Böyle bir ülkede toplumun emekçi kesimleri çeşitli sebeplerle sürekli bir hareket yaratmaz da ne olur! İşçiler, gençler, kadınlar, Kürt halkı, ulusal topluluk halkları, Aleviler, küçük üreticiler, esnaflar... kimi zaman çok sert patlamalar şeklinde, kimi zaman alabildiğine naif, esnek bir eylem biçiminde, sürekli bir hareketlilik, sürekli bir mücadele içinde!

Bunlar çıplak gözle görülen olgular artık. Yeniden ve yeniden emekçi yığımlara bunları anlatmanın, “anlık, somut harekete geçirmek için ajitasyon” haricinde faaliyetimizin temelinde pek de yeri yok. Yani bu “teşhir faaliyeti” üzerinden “bilinç taşıma” faslı, bizzat yaşamın kendisi tarafından çoktan aşılmış durumda. Dediğimiz gibi, somut, anlık bir çıkış için yapılan ajitasyon faaliyetini bir kenara bırakıyoruz.

Gözlerimizin önünde süreklilik kazanmış bu olgular yığını bize neyi anlatıyor?

Aç insanlara sürekli aç olduklarını anlatmak, işsizlere habire işsiz oldukları gerçeğini yinelemek, öğrenciye akademik-demokratik sorunlarını anlatıp durmak, kadınların, esnafın, küçük üreticinin... bilimum ezilen kesimlerin sorunlarını yineleyip durmak ve tüm bunlardan “hak ve özgürlükler mücadelesi” için materyaller oluşturmak... işte sosyalist harekette bir ana damarın on yıllardır yineleyip durdukları çalışma budur. Bunun ötesindeki her tür devrimci çıkışı “hayalcilik”, “politikasızlık” ola-

rak addeden ve işin aslı, kendini, emekçilerin kendiliğinden mücadelesinde her gün yinelenenle sınırlayan bir sosyal reformist anlayış!

Bugün emekçi yığınları kuşatan tüm sorunlar yumağının çözümü nedir?

Baskı altında bunalan yığınların özgürlük arayışlarını, demokrasi ihtiyaçlarını; işsizlik melanetiyle yaşamdan kovulan yığınların iş ve ekmek açlıklarını; kadınların her tür baskılanmışlık ve ezilmişlik karşısındaki özgür ve eşit cins olma arzusunu; Kürt ulusunun, tek sözle ifade edelim, kendi geleceğini özgürce belirleme hakkını; gençlerin geleceksizlik korkusunu... tüm bunların çok daha fazlasını tümünden veya tek tek, çözecek/gidirecek olan nedir? Her bir tekil sorun etrafında yürütülecek “hak ve özgürlükler mücadelesi” mi? Eğer öyleyse, bu mücadeleyi zaten tüm bu kesimler on yıllardır kendileri, kendi başlarına yürütüyor.

Hiç kuşku yok ki, bütün emekçi kesimler, günlük yaşamlarını sürdürebilmek için, varlığını koruyabilmek için, bu türden mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürmek zorundadır ve sürdürecektir. Ve bu mücadelelerin kendisi, emekçi yığınlar için eğitsel bir işlev de görecek. Ama hepsi budur!

Verili toplumsal ilişki ağı içinde bu mücadeleler sonucu elde edilecek kazanımlar, güçler dengesine bağlı olarak, geçici özellik taşırlar. Kimi zaman daha ileri gider işçi ve emekçiler, kimi zaman daha gerilere düşer. Elde edilen her kazanım, mücadele ile kazanılır, mücadele ile korunmaya çalışılır. Koşullar sermaye lehine değiştiği her dönem, bu kazanımlar büyük bir baskıyla karşılaşır, tehdit altına girer. Üstelik burada sadece ekonomik kazanımlar söz konusu değildir. Hatta siyasal kazanımlar için çok daha fazla geçerlidir bu durum. “Avrupa’nın sosyal demokrat ülkeleri”nin seyrine bakmak, genel olarak “demokratik Avrupa”nın siyasal süreçlerine bakmak, yeter de artar bile.

Sürekli değişip duran yasalara bakın. Mesela Kürdistan’daki OHAL’in kaldırılmasını hatırlayın. DGM’lerin kapatılmasını, CMUK değişikliklerini, iş kanunlarındaki değişimleri... Örnekler saymakla bitmez. “Hak ve özgürlükler” kapsamında zamanında ileri sürülen pek çok slogan, bu türden değişiklikler sonucu boşa düşmüştür. Neden? Çünkü iktidarı elde tuttuğu sürece sermaye sınıfının kitleleri aldatmada kullanamayacağı tek bir “demokratik” talep yoktur.

Özcesi her tür “kazanılmış hak ve özgürlük”, kapitalist temelde kaldığı müddetçe, geçicidir, sürekli tehdit altındadır. Hele “özgürlük”, “demokrasi” gibi emekçi yığınların doğrudan siyasal-toplumsal etkinliğini önkoşul olarak gören hedeflere, kapitalist sınırlar içinde ulaşmanın imkanı yoktur. Her ikisi de her şeyden önce halk yığınları üzerinde baskı ve

zor uygulayacak hiçbir kurumsal yapının olmadığı, doğrudan silahlanmış halka dayanan bir enerjik devrimci hükümeti gerektirir. Tek sözle, elde edilen ve edilecek her kazanımın her “zaferin” kalıcılığı iktidarın emekçi halk tarafından ele geçirilmesini zorunlu kılar.

Sorunun ana halkası tam da burası. Devrim, başka zamanların sorununu değil, bugünün sorunudur. İktidarın ele geçirilmesi de, devrimin temel sorunudur. Birikmiş sorunlarımızın çözümü, tartışmasız bir şekilde iktidarın ele geçirilmesini gerektirir. İlk adım, politik iktidarın ele geçirilmesidir.

“Reformlar, devrimin yan ürünleridir” sözü bu bilinçle söylenmiştir. Reformlar (basit “haklar” değil, görece belirli ağırlığı olan kazanımlar), devrim mücadelesi yürüten emekçi yığınların burjuvaziden kopardıkları tavizlerden başka bir şey değildir. Devrimin baskısı, cennetini yitirme kaygısı, sermaye sınıfını ödünler vermeye zorlar. Ama bu durumda bile, iktidar burjuvazinin elinde kaldığı müddetçe, ilk fırsatta “verdiği” tüm ödünleri geri almaya çalışacaktır sermaye sınıfı.

Emekçilerin amacı ödünler kazanmak değil, kendi özgürlüklerini kazanmaktır. Kapitalizm çerçevesini aşmayan her “çözüm” sınıfların varlığı ve sınıfların eşitliğini kabul eder. Devrimci işçilerin amacı, sınıfları ortadan kaldırmaktır.

18 Temmuz 2021

ÇIKMAZ SOKAKTA POLİTİKA!

Sermaye cephesinde vaziyet hiç parlak değil. Sıkıntı büyük. Ortallığı kaplayan anketler üzerinden durumu anlamaya çalışıyorlar. Ardi arkası kesilmiyor yapılan araştırmaların. Sonuç? İktidar ortakları kartopu gibi eriyor.

Peki ne var bunda? Bunca krizin ortasında, “yirmi yılın yıpranmışlığı” türünden faktörler düşünüldüğünde, normal değil mi bu? Elbette çok normal. Tek başına bu olsaydı, elbette telaşa mahal olmazdı. Sermaye açısından asıl kötü olan, burjuva “muhalefet”in de eriyor oluşu. En iyimser anketler bile “iktidar eriyor, muhalefet bu erime oranında büyümüyor” tespiti yapıyor. Daha genelde ise, hem dinci faşist partilerin, hem de “ana muhalefet” partisinin hatırı sayılır bir erime sürecinde olduğu sonucu çıkıyor.

Lafi eğip bükmeden söylemeli. Sermayeyi korkutan şey, geniş emekçi kesimlerin bir bütün olarak düzenden kopma eğilimindeki güçlenmedir. Asıl telaş bundan.

Emekçi yığınların, Kürt halkının, gençlerin, kadınların düzen dışına “taşması” güçlendikçe, RTE ve ekibinin topyekun faşist diktatörlük yönetimlerine güç veriyor sermaye dünyası. Çünkü tekelci sermaye sınıf ve emperyalist güçler, süregiden iç savaşı, birleşik toplumsal devrimi bu “muhalefet”le alt edemeyeceğini görüyor. Çözümü birleşik toplumsal devrime karşı güçlü bir karşı-devrimci faşist diktatörlükte buluyor. İşte sermayenin temel politikasına yön veren temel gerçek budur!

“Kayıp silahlar” meselesini, SADAT ve tosuncuklar sürüsünü, sosyal medyada büyük bir pervasızlıkla boy boy yayımlanan silahlı fotoğrafları, sağda solda yinelenen tehdit açıklamalarını bu çerçevede görüp değerlendirmek gerek.

Burjuva “muhalefet” de, gerçekte, bu yönelimin bir parçasıdır. Çok uzaklara gitmeden, 16 Nisan referandumunda ayyuka çıkan hileler karşısında öfkeli kalabalıklar sokaklara dökülmeye başladığında, insanları YSK önünden ve sokaklardan kimlerin geri çağırdığı unutulmasın. Ne de olsa “atı (ç)alan Üsküdar’ı geç”mişti! Sonrasında da “adam kazandı”ya gelecekti sıra!

Söz konusu olan sermaye düzeninin bekasıysa, gerisi teferruattır bur-

juva muhalefet için. Durum öz olarak şudur. Toplumun büyük kesimi iktisadi ve siyasi krizin tüm ağırlığı altında soluksuz kalmış. Öfke dolu. Hiçbir cambazlık hükümet partisini ve ortağını kitleler nezdinde bir çekim merkezi haline getiremiyor. Tersine, müthiş bir kopuş var. Ancak kopuş, sadece dinci faşist partiden ve ortağından değil. Kopuş, düzenden, sistemden kopuş olarak geliyor.

Bu bahsettiklerimiz artık tespit olmanın ötesinde, bizzat pratik olgular haline gelmiş bulunuyor. Pek çok liberal köşe yazarı dahil, benzer betimlemeler yapılıyor. Sorun, buradan “çıkış yolu” konusunda düğüm leniyor.

Referans noktası olarak mevcut düzeni alan her görüş, kaçınılmaz olarak çıkmaz sokağa sapıyor. “Rejim iç savaşa hazırlanıyor” demek bile somut olguları açıklamaya yetmiyor. Tekelci sermaye sınıfı, dinci faşist iktidar üzerinden, süregiden iç savaşın çok daha kanlı aşamalarına hazırlanıyor. Gerçek budur. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler, kitlelerin seçim yoluyla tekrar düzene bağlanmasından umutlarını kesmiş görünüyorlar. Dağıtılan silahlar, “kayıp silahlar”, silahlı eğitime tabi tutulan dinci faşist kitle vb. meselesinin gerçek anlamı budur.

Tekrar sorulum: Çıkış nerede?

Çıkış, bizzat işçilerin, emekçilerin kendi öz örgütleri üzerinden ayağa kalktığı, düzenin sınırlarının ötesine geçtiği yerde başlıyor. Doğrudan bu düzeni değiştirmeyi, faşist devleti yıkmayı ve siyasal iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen bir siyasal hareketin, bir birleşik devrimci odağın ileri süreceği bir siyasal program doğrultusunda emekçi yığınları yönlendirebilmesinde yatıyor. Böyle bir odak, emekçi yığınların karşısına “bize bir devrim hükümeti gerek” diye çıkacak ve, örneğin, şu türden talepleri içeren bir programı ilan edecektir:

- 1- Bütün iktidar halka devredilecek,
- 2- Kürt ulusunun ve ezilen ulus topluluklarının kendi kaderlerini tayin hakkı koşulsuz tanınacak!
- 3- Zindanlar yıkılacak, tutsaklar özgürleştirilecek,
- 4- Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya son verilecek, kadınların toplumsal yaşamın tüm alanlarına eşit ve özgür katılımı sağlanacak,
- 5- Polis teşkilatı ve ordu dağıtılacak, bunların yerine milis güçleri geçirilecek,
- 6- Bankalara, tekellere, büyük dış ticarete el konulacak,
- 7- Halk Temsilcileri Konseyi toplanacak,
- 8- İşçilerin, emekçilerin, işsizlerin, yoksul halkın yaşam koşullarını derhal iyileştirecek tedbirler derhal alınacak,
- 9- Sermaye sınıfı tarafından sömürülen tüm esnafın, küçük köylüle-

rin ve yoksul köylülerin tüccara-tefeciyeye olan borçları ödenmeyecek; bankalara olan borçlar silinecek,

10- NATO'dan çıkılacak, Türkiye ve Kürdistan topraklarındaki tüm emperyalist askeri üs ve tesisler sökülüp atılacak, dış borçlar ödenmeyecek, emperyalist devletlerle ve bölgedeki gerici kapitalist devletlerle yapılan tüm ikili ya da çok yanlı askeri ve politik anlaşmalar iptal edilecek.

11- İşgal edilen topraklardan tüm askeri güçler derhal ve koşulsuz çekilecek.

Çözüm böyle bir programla ayaklanacak işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının faşist devleti yıkararak kendi halk iktidarlarını kurmalarında yatıyor. İşçi sınıfının, emekçilerin çıkarlarına uygun başka bir çözüm yolu yoktur. Bunun dışındaki her çözüm, her çözüm önerisi Tekelci sermaye sınıfının çıkarıdır.

20 Temmuz 2021

FAŞİST GÜRUHLARA ANLADIKLARI DİLDEN...

Her tekil olayın bir dizi nedeni olur. Ayrıntıya girdiğinizde şu veya bu sebeplerden, şu veya bu tetikleyici olaylardan bahsedilir. Ama bir dizi benzer olayı bir arada aldığınızda, artık tekil olaylardaki ayrıntıların, tetikleyici olayların anlamı kalmaz. Onları ortaya çıkartan daha genel, daha üst bir etken söz konusudur.

Sadece son bir kaç gün içinde Afyon'da, Ankara'da, Konya'da (Konya Meram'da iki ayrı olay oldu kısa süre aralıklarla) Kürt'lere yönelik saldırılar oldu.

Bayramın ilk günü Diyarbakır ve Mardin'den Afyon'a mevsimlik tarım işçisi olarak giden işçiler faşist saldırıya uğradı, 7 kişi yaralandı. Sebebinin sorarsanız, "berber sırası tartışması" diyecek birileri. "Sövdü, hakaret etti" diyecek bir başkası. Tabii bu arada genç işçilerden birinin arabayla ormanlık alana götürülmesi, yapılan işkencenin kayda alınması, "Kürtçe konuşuyorsunuz, teröristsiniz" haykırışları boğuntuya gelecek!

Olaylar fazlasıyla tanıdık. Tarafların ifadesi alınıyor, tarım işçisi Kürt aile "sınır dışı" edilerek memleketlerine gönderilmek isteniyor... Saldırganlar her zamanki gibi "sıyrılıyor" için içinden.

Ankara Altındağ'da da hayvan kesim alanında iki aile arasında "dışkı dökülme alanı" nedeniyle kavga çıkıyor. Silah kullanıyor Kırıkkaleli aile. Mardinli aileden 4 kişi yaralanıyor. "Basit bir meseleden patlayan kavga" işte! Ama her ne hikmetse, yaralılarını görmeye hastaneye gidenler bekçi saldırısından, polis şiddetinden nasibini alıyor!

Yine bugün, Konya Meram'da 60 kişilik bir grup, Kürt aileye saldırıyor. 43 yaşındaki Hakim Dal, bu saldırıda katlediliyor. Yirmi yıldır o bölgede yaşayan aileye "buraları satın gideceksiniz" diye tehditler savuruyorlar. Tartışma "hayvan otlatma meselesi"nden çıkıyor. Sonuç? 60 kişi silahlarla geliyor, ateş açıyorlar ve Hakim Dal hayatını kaybediyor!

10 gün önce, 12 Temmuz'da, yine Meram'da 7 kişilik aile vahşi bir saldırı ile karşılaşmıştı. Ağır yaralananlar arasında kadınlar da vardı. Tek tek nedenler sıralayarak "izaha" çalışmanın gereği yok. İncir çekirdeğini dolduramaz nedenler sıralayıp durur olayın failleri her daim.

"Şeytan ayrıntıda gizlidir" mi diyorsunuz hala? Ayrıntıya değil, tekil olaya değil, genele bakın. Sakarya'daki fındık işçilerinin uğradıkları sal-

dırını, mahkemelerin takipsizlik kararı verdiğini unutmadık henüz! Şöyle üstün körü bir linç saldırıları derlemesi bile saldırıların raslansal olmadığını, bir genel eğilimin sonucu olduğunu anlatmaya yeter.

Kürdistan'daki yoğun savaşın sonucu binlerce köy boşaltıldı, yıkıldı, zorla göçertildi. Sonuçta sadece iktisadi saiklerle değil, doğrudan siyasi saiklerle Türkiye kesimine sürüldü milyonlarca yoksul Kürt köylüsü.

Bunun ötesinde binlerce tarım işçisi, her yıl “mevsimlik işçi” olarak döküldü yollara. Karadeniz'in çay ve fındık bahçelerine, Akdeniz'in pamuk ovalarına, Ege'nin zeytinliklerine...

Bu yoğun göçün yarattığı devasa sosyo-ekonomik sorunlar, çatışma ortamı, gerilim vb. bir yana, faşist devlet için bu Kürt nüfus, sürüp gitmekte olan savaş açısından neredeyse bir “rehine” statüsündeydi. Şovenizmle zehirlediği belirli kesimlerin hedef tahtası haline getirilmiş “gurbet elde kimsesiz” bir nüfus!..

Özel olarak tırmandırılan gerilim ve çatışmalar, beslenen düşmanlıklar, hem emekçi halkların bir araya gelmesini, işçilerin birleşik saflarda örgütlenmesini sekteye uğratma işlevi görüyor; hem de ezen ulus emekçileri arasında milliyetçilik ve şovenizmle zehirlenmiş belirli bir kesim oluşturarak, sınıfın parçalanmasına yarıyor. O nedenle özel olarak kullanıldı faşizm bu durumu. Bir tesadüf değil bu saldırılar. Tekil olaylarda karşımıza çıkan bir takım nedenler değil, daha genel bir yönelim sebep oluyor bu olaylara. Faşist düzen güçten düştüğü her dönem, bu saldırıların yoğunlaşması bundan.

Bu genel çerçevede dinci faşist iktidar, özellikle Deniz Poyraz'ın katledilmesi sonrasında Kürtlere, ama özellikle de Kürt işçilere yönelik saldırıları tırmandırmaya başladı. (Ayrı bir yazı konusu olmakla birlikte, şimdi bu denkleme Suriyeli ve Afgan işçiler başta olmak üzere göçmen işçiler de eklendi.) Sıklıkla işaret edildiği gibi “7 Haziran-1 Kasım vahşet dönemi” kapıları yeniden açılmış oldu.

Bunun “oy hesabı” vb. nedeniyle olduğu tartışmalarını geçelim bir kalem. Sorunun özü, birleşik devrimi ezmek, onu bizzat sokaklarda yenmektir. Her tür vahşeti uygulayarak, gerektiğinde yeni Suruçlar, Ankara Gar katliamları düzenleyerek (bugünkü Suruç anmalarındaki vahşi saldırılar hatırlansın) dizginsiz bir faşist diktatörlüğü kurmaya çalışıyor dinci faşizm. Deniz Poyraz'ın katli, bu vahşi saldırganlıkta yeni bir eşğin geçilmekte olduğunu gösteriyordu. Hemen ardından Kürt işçilere dönük saldırılar tırmanmaya başladı.

Saldırıya uğrayanlar işçiler. Hangi ulusal kimliğe sahip olduğunun önemi yok. İşçi sınıfının birliği saldırı altında. İşçi sınıfının onuru saldırı altında. Ezilen ulusun ulusal onuru saldırı altında. Bu aşağılık saldırıların

hepsi, sermayenin dizginsiz ve kanlı diktatörlüğü (topyekun faşist diktatörlük) kurulabilsin diye yapıyor.

Bu şartlar altında bizzat işçilerin bu pervasızlığa cevap vermesi gerekiyor. Bastırılmak, boyun eğdirilmek istenen işçi sınıfıdır, buna karşı ileri atılması gereken de odur.

Düşmanın zor araçlarının karşısında kendi örgütlü devrimci zoru çıkarılamayan bir işçi sınıfı gelecek yüzü göremez. Kendini, kendi sınıf kardeşlerini koruyamayan bir işçi sınıfı zafer elde edemez. Her alanda bu faşist saldırganlara gerekli yanıt verilmelidir. İşçilerin kendi savunma birliklerini kurmaları, faşist güruhlara anladıkları dilden yanıt vermeleri, bugünün ertelenemez, yakıcı görevidir.

22 Temmuz 2021

MARAŞ'A “ÇÖKMEK” İSTERKEN...

Doğu Akdeniz, Körfez ülkeleri ile ilişkiler, İsrail ve Mısır'la restleşme, Yunanistan (ve doğal olarak AB) ile salınıp duran ilişkiler... Hemen hepsinde tam bir bozgun yaşayan, başta söylediklerinin tam tersi sonuçları neredeyse yalvar yakar kabul ettirmeye çalışan dinci faşist iktidar, kendine yeni “efelenme” alanını buldu: Kıbrıs!

Alıştık artık. Mutat olduğu üzere ağızlarından farklı sözler çıkıyor, ayakları farklı adımlar atıyor. Üst perdeden bağırıp çağırma ne kadar büyüksün, ayakların “tam gaz geri” pozisyonu o kadar belirgin oluyor. Dört nala kaçarken bile avaz avaz “kahramanlık destanları” okuyor, zafer nidaları savuruyorlar!

Oruç Reis, Barbaros, Fatih, Yavuz... Abdülhamit'in Halic'e kilitlediği donanma misali, sessiz sakin yatıyor limanlarda, bitmeyen bakımlarda! “Katil Sisi” bir işmar etsin diye atmadıkları takla kalmadı. “Mavi Vatan” sessiz sedasız kaldırıldı tozlu raflara. Bakmayın sahne önündeki afra tafraya. Perde arkasında her şey süt liman. Arada bir “emperyalizme ve siyonizme kafa tutan lider” reklamı için böyle atıp tutmalara izin veriyor “büyük patron”, hepsi bu!

Her tarafta böylesine koşar adım geri giden bir iktidara elbette kendi reklamını yapacak malzeme gerek. Özellikle Doğu Akdeniz'de hasımları hamle üstüne hamle yapıyor, bir araya geliyor ve Ankara'nın hareket sahasını bu derece daraltıyorken (Yunanistan'ın ve Mısır'ın son dönemdeki hamlelerini hatırlamak kafi), Kıbrıs üzerinden bir adım attı RTE yönetimi.

“Büyük müjde vereceğim” diyerek dikkatleri çektiği Kıbrıs ziyaretinden, evlere şenlik “Saray müjdesi” çıktı. Haklı bir hor görü ve alayla karşılaştı bu “müjde”. Ama asıl hamle, sonrasında geldi. “Kapalı Maraş”ın özel mülk olmayan sahiplerinin açılması kararını açıklamışlardı daha önce. Şimdi ise yüzde üç buçukluk bir alanını açma kararını duyurdular.

TC operasyonu ile seçimleri kazanan “Ankara'nın memuru” Ersin Tatar (KKTC Cumhurbaşkanı), “Bakanlar Kurulumuz tarafından kabul edilen kararla, Kapalı Maraş'ın yüzde üç buçukuna tekabül eden bölgenin askeri bölge statüsü kaldırılarak Maraş açılımımızın ikinci aşamasına ge-

çilecektir. Bu adımla, iade talebiyle başvuran hak sahiplerine, Taşınmaz Mal Komisyonu'nun bu yönde bir karar vermesine olanak sağlanacaktır” dedi.

Aynı törende konuşan RTE ise “Türkiye ve KKTC olarak izlediğimiz politika tam bir siyasi kararlılık politikasıdır. Rum tarafının karşı propagandasına rağmen Ersin Tatar'ı Maraş konusunda ortaya koyduğu tutum için ayrıca tebrik ediyorum. Maraş'ta hayat yeniden başlayacaktır. Artık Maraş'ta herkesin yararına olacak yeni bir dönemin kapıları açılacaktır. Yıllardır atıl durumda kalan bu bölge çözümsüzlüğün değil Kıbrıs adasının müreffeh geleceğinin sembolü olacaktır. Yeni mağduriyetler oluşturulmayacaktır.” sözleriyle Tatar'a destek verdi. Böylece herkes anlamış oldu ki, son günlerin popüler jargonunu kullanacak olursak, dinci faşist iktidar Maraş'ın belirli bir kısmına “çökmek” için kolları sıvamış durumdadır.

Lokma büyük, kemik yağlı. Böyle bir parçayı mideye indirmesine kimse sessiz kalmayacaktı elbette. RTE'nin bu çıkışına ilk sert tepkiler “müttefiklerden” geldi.

İngiltere Dışişleri Bakanı “Birleşik Krallık, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, Maraş'ın kapalı alanının yüzde 3,5'ini oluşturan bir bölgenin yeniden açılması ve yeniden yerleşimine ilişkin yaptığı açıklamaları için derin endişe duymaktadır” dedi.

ABD Dışişleri Bakanı “ABD, Kuzey Kıbrıs lideri Ersin Tatar ve Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın bugün yaptığı, Maraş'ın belirli kısımlarının Kıbrıs Türk kontrolüne devretmeye ilişkin açıklamayı kınıyor. Bu adım, açık bir şekilde 550 ve 789 sayılı BM Güvenlik Kurulu Kararları'yla tutarsızdır. 2020'nin Ekim ayından bu yana Kıbrıs Türk, Türkiye'nin de desteğiyle Maraş'ın sahil kesiminin açılacağını duyurdu ve bu konuda adımlar atmaya başladı. Türkiye ve Kuzey Kıbrıs, uluslararası toplumun ve BM Güvenlik Konseyi'nin Maraş'ta attıkları tek taraflı adımları durdurma çağrılarını gözardı etti. ABD, Türkiye'nin desteğiyle Maraş'ta atılan adımları kışkırtıcı, kabul edilemez ve görüşmelerde yapıcı bir şekilde yer almaya ilişkin geçmiş taahhütlerden uzak olarak görüyor. Kıbrıs Türk ve Türkiye'ye bugün açıklanan karardan ve 2020'nin Ekim ayından bu yana atılan adımlardan geri dönmesi çağrısı yapıyoruz. ABD, bu endişe verici duruma BM Güvenlik Konseyi'nde değinmek için benzer düşünen müttefiklerle çalışıyor ve güçlü bir yanıt sunulacak. Adada gerilimin artmasına neden olacak tek taraflı provokatif adımlardan kaçınmanın öneminin altını çiziyoruz. Adayı tüm Kıbrıslılar ve daha geniş bölge için iki bölgeli, iki toplumlu bir federasyon olarak yeniden birleştirmek için Kıbrıs liderliğindeki kapsamlı bir çözümü des-

teklemeye devam ediyoruz” dedi.

Bu açıklamayı takiben BM Güvenlik Konseyi toplandı ve Türkiye’yi kınayan bir karar aldı: “Güvenlik Konseyi, Türk liderlerin Kıbrıs’taki açıklamalarını kınıyor. Konsey, önceki kararlarına ve açıklamalarına aykırı olan bu tek taraflı eylemlerden derin endişe duyuyor.”

AB Komiseri Borell “Maraş’ta süreç BM Güvenlik Konseyi Kararları tarafından yönlendirilmeye muhtaçtır. Maraş ile ilgili olarak bu Kararlara uygun olmayan hiçbir işlem yapılmamalıdır. AB, Maraş’taki durumdan Türkiye Hükümeti’ni sorumlu tutmaya devam ediyor” dedi.

İsrail Dışişleri sözcüsü “İsrail, Maraş’ın statüsüyle ilgili Türkiye’nin son dönemdeki tek taraflı eylemlerini ve açıklamalarını derin bir endişeyle takip ediyor. İsrail, Kıbrıs’a tam desteğini ve dayanışmasını yineliyor” diye açıklama yaparken, Rusya, “Durumun istikrarsızlaştırılması ve Kıbrıs sorununa bilinen uluslararası hukuk çerçevesinde bir çözüm bulunmasının önünde ek engeller yaratacak her türlü adımdan kaçınılması gerektiği”ni dile getirdi. Uzun sözün kısası, cümle alem “Kandıralı sen de dur” diye çıktı.

RTE’nin “müttefiklere” yanıtı “Biz olumlu bir cevap vermediğimiz sürece Güney Kıbrıs’ın NATO’ya girmesi mümkün değildir” oldu. Böylece bir kez daha NATO’daki veto kartı üzerinden pazarlık sinyali gönderdi.

Tatar’ın Ankara tarafından cumhurbaşkanı yapılması (seçim sürecini başka türlü adlandırmanın imkanı yok çünkü), Türkiye açısından Kıbrıs’ın ilhaki doğrultusunda bir eğilimin güçlendiğinin ifadesiydi. Maraş adımıyla birlikte bu eğilim daha açık hale geldi. Böyle bir eğilimin güçlenmesi, arzu edilmesi, bunun gerçekleşeceği anlamına gelmiyor kuşkusuz.

Uluslararası paylaşım söz konusu olduğunda iktisadi ve askeri güçtür belirleyici olan. Ama bu doğru orantılı bir denklem değildir. Büyük güçlerin yarattığı denge ortamında oluşan boşluklar/gözenekler, bazı istisnai durumlarda çok daha güçsüz aktöre görece geniş hareket sahası sunar.

Türkiye kapitalizmi ve dinci faşist iktidar belirli bir süredir bu gözeneklerde yayılcı hayallerin beslediği maceralara yönelmekten geri durmadı. Kendi boyunu kat kat aşan bir işe soyunan bu yayılcı dinci faşist iktidar, hızla çatışma eşiğine yaklaşan hamleler üzerinden pazarlıklar yapmak istedi. “Fetih duaları” eşliğinde işgallere soyundu. Ama Doğu Akdeniz’deki “istikrarsız denge”yi bozarak Pandora’nın kutusunu açtı. Çatışma eşiğine kadar zorladığı tüm hamleleri, kısa sürede boşa düşürüldü. Hamasi nutuklar eşliğinde içe dönük propaganda ve reklam ça-

lıřmalarının ötesinde hiçbir gerçek etki yaratamadı. Siyasal gündemden dūřüröldü. Unutuldu gitti.

şimdi Maraş kararının alevlendirdiği yeni gerilimin sonunda tartış-
masız bir bozguna daha tanık olacağız. Bunca başarısızlığın art arda gel-
diği ortamda, dinci faşizmin şoven yayılcı retoriğe dayalı propagandası
tam ters etki yaratmaya başlayacak; Maraş'a “ökme” sevdasıyla çıkılan
bu yol, hiç beklenmedik şekilde kendi öküşleriyle sonlanacak.

24 Temmuz 2021

TAM DA YASEMİN KOKULARI YAYILIRKEN!

10 sene önce Buazizi'nin bedeninden yükselen alevler önce Tunus'u, hemen ardından tüm bölgeyi kasıp kavuran devrimci kalkışmalara, ayaklanmalara yol açmıştı. Tunus ve Mısır'da işler devrime vardığında, biz-zat bu devrim dalgasına binen İhvacılar (Müslüman Kardeşler) “çöktü” devrimin üzerine. Elbette emperyalistlerin desteğiyle.

Ardından Libya ve Suriye örneğinde olduğu gibi doğrudan emperyalist müdahaleler geldi dinci çeteler üzerinden. Devrimci gelişmeler, dinci çetelerin kullanıldığı iç çatışmalar, işgaller ve savaşlarla karşılandı. Sürecin istisnası, örgütlü bir güce sahip olan Rojava Kürtleri oldu.

Bölgesel devrimci gelişmeler bu yolla karşılandıktan sonra, “düzenin tesisi”ne geldi sıra. İhvacıların bu işi kotaracak çap ve yetenekte olmadığı kısa sürede görüldü. Tam tersine, tüm o coğrafyada halk yığımları arasında geniş hoşnutsuzluklara yol açmaktaydılar. Onlar üzerinden devrimci gelişmelerin önünün alınması şöyle kalsın, yeni ve daha derin patlamalar kaçınılmazdı. Mısır'da Sisi darbesi bu şartlarda geldi. Mursi liderliğindeki İhvacılara karşı sokaklarda gelişmekte olan tepkiler, askeri darbe yoluyla durdurulmuş oldu. Mursi ve ekibi tasfiye edilirken, sokaklar da yeniden bir beklentiye sokuluyor, düzenin tesisi bu yolla gerçekleşiyordu.

Devrimci kıvılcımı ilk çakan Tunus'ta (Yasemin Devrimi) seçimlerden birinci parti çıkarak koalisyon kuran İhvacı Ennahda (Uyanış Hareketi) ve lideri Ganuşi, “Devrimi Koruma Birliği” adı altında dinci çeteleri silahlandırdılar. Hemen ardından emperyalizmin “Suriye'yi karıştırma operasyonu”na en fazla “cihatçı” (kiralık dinci çete) gönderen ülkeydi Tunus. Sadece cephede savaşacak dinci çeteler değil, “cihat evliliği” yapan pek çok kadın da gönderildi Tunus'tan Suriye'ye.

Fakat Tunus'ta güçlü olan dinci karşıtlığı, İhvacıları fena halde zorladı. Art arda muhalefet yöneticilerine yapılan suikastlar sonrası her defasında güçlü gösteriler ve ayaklanmalarla sarsıldı dinci hükümet. Tıpkı Mısır'da olduğu gibi, devrimi denetim altında tutmak, sermaye egemenliğini sağlama almak konusunda kullanışlı olmadıkları kısa sürede açığa çıktı. Bu başarısızlık Mursi'nin akıbetiyle birleşince, Ennahda “siyasal İslamdan vazgeçtik” açıklaması yaptı. Buna rağmen parlamentoda da, sokaklarda da sert tepkiyle karşılaşmaktan kurtulamadılar.

Hükümet karşıtı gösteriler hiç eksik olmadı Tunus'ta. Küresel salgının etkileri, ekonomik sorunların artması derken, sokaklar iyice hareketlendi. Üstelik bu defa sadece hükümet değil, muhalefet de protesto ediliyordu. Hükümet ile cumhurbaşkanı arasında gerilim, özünde, İhvacı çapsızlık karşısında Tunus burjuva sınıfının tepkisinden başka bir anlama gelmiyordu. “Yasemin kokusu” yoğunlaşmaktaydı.

İşler bu raddeye ulaştıktan sonra buna müdahale edilmezse, sokakların varacağı yer, yeni bir devrim olacaktır. Emperyalistler ve işbirlikçi sermaye sınıfı bu gerçeği gayet iyi bilmektedir. Hazır sokaklar ısınmış, tepkiler özellikle hükümete yönelmiş ve (muhtemelen bizzat “müesses nizamın” yönlendirmesiyle) Ennahda binaları saldırıya uğramışken, Mısır'da tezgahlanan Sisi darbesinin “anayasal versiyonu” Tunus'ta neden uygulanmasın? Üstelik burada cumhurbaşkanlığı makamı da kendi elinde. Anayasayı “biraz yorumlamak” pekala iş görür bu noktada!

Tunus anayasasına göre, siyasi uzlaşmazlıkların çözümünde tek yetkili Anayasa Mahkemesidir. Ama anayasanın kabul edilmesinden bu yana yedi yıl geçse de, atanacak hakimlerle ilgili uzlaşma sağlanamadığından mahkeme görevine başlayamadı! Her yasal boşluk fiilen doldurulur. Yasalar ve anayasalar, onu yorumlayana göre şekillenir. Güçlü olan kimse, yasalara “ruhunu veren” odur.

Tunus burjuva sınıfı, Cumhurbaşkanı Kays Said eliyle işte bunu yaptı. Said, 25 Temmuz itibariyle, anayasanın 80. maddesinde cumhurbaşkanına olağanüstü koşullarda tanınan yetkileri dayanak göstererek, başbakan Meşişi'yi görevden aldı. Yetmedi. Parlamento'yu ve milletvekillerinin dokunulmazlıklarını da askıya aldı. Bu olağanüstü durumun 30 gün süreceğini ve kendi atayacağı bir başbakanla yürütmeyi devralacağını açıkladı.

Cumhurbaşkanının kararı belirli kesimlerce sevinç gösterileriyle karşılandı. İhvacı Meclis Başkanı Ganuşi, bunu darbe olarak niteledi; “Tunus halkı tiranlık dönemlerine dönmeyi kabul etmeyecektir. Özgürlük tehlike altında olduğu müddetçe yaşamının bir kıymeti yoktur” diyerek, parlamento binasına gitti ve “darbeye barışçıl direniş” çağrısı yaptı. Sonuçta parlamento binası önünde silahlı askerlerce durduruldu, binaya sokulmadı. Oturma eylemi yapmaya başladı.

Bu “barışçıl direniş” sözü önemli. Zira cumhurbaşkanı Said, “Elle silah almayı veya kurşun atmaya düşünen herkesi, silahlı kuvvetlerin buna ateşle karşılık vereceğini söyleyerek uyarmak istiyorum” demişti. (NTV bu açıklamayı “Silaha sığınmaya çalışanları uyarıyorum, devlete baş kaldıran hiç kimseye sessiz kalmayacağız. Bir tek kurşun sikan olursa askeri ve emniyet güçlerimizin kurşun yağmuruyla karşılaşacaktır” şeklinde verdi.) Bu sözler dincilere, Ganuşi'ye söylenmiş sözler. Mısır'da belirli bir

dönem silahlı eylemler yapmışlardı dinciler.

Said, aynı zamanda anayasayı ve halkın çıkarlarını korumak üzere bu kararların kaçınılmaz olduğunu, yolsuzluk dosyalarını ortaya çıkarma gerekçesiyle başsavcılık görevini de üstlendiğini söyledi. Bizdeki dahil dincilerin en büyük meziyetlerinin eşi benzeri görülmemiş yolsuzluk, yağma ve “mala çökme” olduğu bilinen bir durum. Haliyle Said’in bu açıklaması bu dinciler için en büyük tehdit niteliğinde!

Hiç kuşkusuz, bu bir darbe. Cumhurbaşkanı, ordu ve polis, Tunus burjuvazisinin egemenliğini güvence altına almak için “anayasal darbe” yapıyor. Meclis askerlerce kuşatılmış, giriş çıkış yasak. Hükümet partisi (Ennahda) merkezi kuşatma altında. Havaalanı ve devlet televizyonu denetim altında. Temel ihtiyaçların karşılanması veya acil sağlık vakaları ve gece çalışanları hariç olmak üzere akşam saat 19:00’den sabah saat 06:00’ya kadar insan ve araçların hareketi yasaklandı. İhvincıları destekleyen ElCezire televizyonu basıldı, çalışanları dışarı çıkartıldı. Bu arada İhvincı liderler ordu ile görüşmek istedi, ordu reddetti.

Darbenin niteliğini anlamak için uluslararası arenada kimlerin ne dediğine bakmak kafi.

Almanya, “çok endişeliyiz, mümkün olan en kısa sürede anayasal düzene dönülmesini umuyoruz, bir darbeden bahsetmek istemiyoruz” dedi.

Beyaz Saray, “darbe olup olmadığı konusunda bir tespit bulunmadığı”nı belirterek, karar vermeden önce ABD Dışişleri Bakanlığı’nın hukuki analiz yapmasını beklediğini söyledi.

Arap Birliği ise Said’in kararını ne destekledi, ne kınadı. Sadece “Birlik, Tunus’un mevcut çalkantılı aşamayı aşmasını, istikrarı ve sükuneti yeniden tesis etmesini ve halkın istek ve gereksinimlerine yanıt vermek için etkin bir şekilde çalışmasını umuyor” dedi.

İhvincılara destek, tahmin edileceği üzere, dinci faşist iktidardan geldi. Dışişleri, Saray sözcüsü, Meclis başkanı... hepsi darbeye karşı Ennahda’ya açık destek sunan açıklamalar yaptılar.

Genel hava, emperyalistlerin desteklediği bir darbe olduğunu gösteriyor. Yeni bir devrimin eşiklerinde dolaşan Tunus’u “uçurumun kenarından almak” için, yetersiz ve artık kullanışsız aparat olan dincilerin ipi çekildi. Ama bunu yaparken toplumdaki birikmiş öfkenin ve tepkilerin bizzat dinci yönetime yönelmesine özel önem gösterdiler. Meclis binası önünde İhvincılarla onlara karşı olanlar arasında gerilim ve taşlı çatışmalar yaşanıyor.

Dinciler hükümetten giderken bile, toplumsal tepkinin soğurulması gibi bir misyon üstelenerek, sermayeye kusursuz bir hizmet sunuyor!

27 Temmuz 2021

İŞE NEREDEN BAŞLAMALI?

Dile getirilmemiş ama aslında çoğu sol/devrimci hareketin aklındaki sorudur bu. Yine açıkça ifade edilmemiş olsa da verdikleri yanıt, kısaca şöyledir: Basitten karmaşığa doğru gidilmelidir. Bu basit çıkarımdan anladıkları şöyle ifade edilebilir: Önce reformlar için mücadele edilmeli. Bu mücadele “büyütülmeli” ve böyle böyle giderek devrime/sosyalizme varılmalı.

Şüphesiz bu düşünce silsilesi, bu anlayışa sahip sosyal reformist ve onların ikiz kardeşleri olan oportünist siyasal hareketler tarafından açıkça dile getirilmiş değil. Açıkça dile getirilmiş olsaydı bunların ipliğini pazara çıkarmak, teşhir etmek çok daha kolay olurdu. Açıkça dile getirmedikleri bu mantıklarını, bu düşünce silsilesini izledikleri güncel politikalarından, “asgari program” dedikleri reformlar için mücadeleyi programlaştırmalarından görüp anlayabiliyoruz. Ya da devrim için mücadeleyi “stratejik hedef” olarak niteleyip “taktik hedef” olarak reformlar için mücadeleyi öne çıkarmalarından da aynı sonuca ulaşabiliyoruz.

Sondan başlayalım ve çoğunun ağızda sakız gibi çiğneyip durdukları şu “asgari program” ya da “taktik hedef”ten Lenin’in ne anladığına bakalım.

Lenin, oportünizme meyil göstermeye başlayan Avrupa “sosyal demokratları”nı, yani zamanın komünistlerini uyarı ile karışık eleştirirken;

“...asgari sosyal demokrat programın 'milis' ya da 'halkın silahlanması' konusundaki eski maddesinin yerine, 'silahsızlanma' başlıklı yeni bir maddenin geçirilmesini öneren sesler duyuluyor.” diyor ve biraz daha ilerde şöyle devam ediyor:

“Oysa bizim sloganımız, burjuvaziyi yenebilmek, mülksüzleştirilebilmek ve silahsızlandırabilmek için proletaryanın silahlanması olmalıdır. Devrimci bir sınıf için olanaklı tek taktik, kapitalist militarizmin tüm nesnel gelişmesinden doğan ve bu gelişmenin zorunlu bir duruma getirdiği taktik, işte budur.”

Buradan hemen çıkarılabilecek iki önemli sonuç var. Birincisi, “asgari program” denilen şey, bunu dillerine pelesenk etmiş sosyal reformist ve oportünist siyasal hareketlerin işçi sınıfına yutturmaya çalıştıkları gibi, bir reformlar manzumesi, reformlar uğruna bir mücadele programı değil.

Komünistler, hiçbir zaman reformlar uğruna mücadeleyi programlaştırmazlar, reformlar uğruna mücadeleyi başlı başına -ister taktik kavramıyla süsleyin ister başka bir kılıf uydurun- bir mücadele amacı haline getirmezler.

Devrimci komünist bir parti, reformlara bir mücadele hedefi ya da amacı olarak değil, devrim mücadelesinin bir yan ürünü olarak yaklaşır; bu şekilde ele alır. Bunun basit, hemen anlaşılır açıklaması, devrim hedefiyle yürütülecek mücadele, gelişmenin belli bir aşamasında sermaye sınıfını tavizler vermeye, yani reformlar yapmaya zorlarsa, devrimci proletarya bunu büyük alacağının ilk taksiti olarak kabul eder, cebine koyar ve kaldığı yerden, cebine koyduğu tavizlere, yani reformlara kanmadan iktidarın fethi için, yoluna devam eder.

“...reformlar proletaryanın devrimci sınıf savaşımının bir yan ürünü oluşturuyor. Tüm kapitalist dünya için bu ilişki, proletaryanın devrimci taktiğinin temelini, II. Enternasyonalin satılık önderleri ile İki-buçukucuncu Enternasyonalin yarı bilgiç, yarı-özentili kahraman taslaklarının saptırıp silikleştirdikleri abeceyi oluşturuyor.” (Lenin, Altının İşlevi Üzerine makalesi)

Öyleyse, eğer mutlaka ayrı bir asgari program olacaksa bile, bu program, proletaryanın silahlanmasını, buna karşılık burjuvazinin silahsızlandırılmasını, mülksüzleştirilmesini, yenilmesini içeren bir program olmalıdır. Burjuvazinin neden silahsızlandırılması gerektiği üzerinde durmaya gerek yok. Ama burjuvazinin silahsızlandırılmasının ne anlama geldiğini sosyal reformistlere ve oportünistlere bir iki cümleyle açıklamakta yarar var. Burjuvazinin silahsızlandırılması demek, başta ordu, polis, istihbarat örgütü olmak üzere, resmi, gayri-resmi tüm militarist yapı ve güçlerinin dağıtılmasıdır. Bunları yapmadan burjuvazinin silahsızlandırılmasından söz edilemez.

Bu kadar açıklamadan sonra ikinci noktaya gelebiliriz. Sosyal reformistler ve onların ayak izlerine basa basa yol alan oportünistler, sıkıştıkları her yerde “bu bizim taktik politikamız” palavrasıyla politikalarının reformcu içeriğini gizlemeye çalışırlar. Ama Lenin'den bir kez daha görmüş oluyoruz ki, “taktik” kavramı, burjuvazinin yenileceği, mülksüzleştirileceği, silahsızlandırılacağı bir mücadele sürecini ifade eder; onu anlatır. Üstelik Lenin bunu, yani burjuvazinin silahsızlandırılmasını -artık buna kısaca burjuva devletin bir devrimle dağıtılması diyebiliriz- “devrimci sınıf için olanaklı tek taktik, kapitalist militarizmin tüm nesnel gelişmesinden doğan ve bu gelişmenin zorunlu duruma getirdiği taktik” olarak kabul eder.

Şimdi yazımızın başlığındaki sorunun yanıtına gelebiliriz. İşe nere-

den başlamalı? Bu sorunun yanıtı için komünist teorinin kurucularına kadar gitmeye gerek yok aslında. Deniz Gezmiş, tutsak düştüğünde burjuvazinin temsilcilerine söylediği “devrim yapmaktan geliyorum” sözüyle ya da Mahir Çayan, “devrim için savaşmayana sosyalist denmez” sözüyle bu sorunun yanıtını uzun yıllar önce vermişlerdi. Devrimcinin görevi reformlar için değil; devrim, iktidarın fethi, burjuvazinin yenilgisi ve mülksüzleştirilmesi için savaşmaktır. Sosyal reformistin görevi, adı üzerinde, reformlar için “savaşmak”tır. “Taktik” kavramı kılıfıyla sosyal reformistlerin ayak izlerine basa basa ilerlemeye çalışan oportünist siyasal hareketlere bu noktayı bir kez daha hatırlatmakta yarar var.

29 Temmuz 2021

YANLIŞ KAPI

Alıntılarımız biraz uzun olacak ama konunun çok net anlaşılması için bunu yapmak zorundayız. Okurun hoşgörüsüne sığınmaktan başka çaremiz yok. Bu hoşgörüye sığınarak uzlaşmacı siyasetin bir partiyi ne hazin hallere düşürdüğünü göstermek üzere dediğimizi yapmaya başlıyoruz.

Geçtiğimiz haftalarda Avrupalı emperyalist kurumları turladıktan sonra, HDP'yi temsil eden bir heyet ABD emperyalizminin kimi temsilcileriyle görüşmek üzere Washington'a gitti. Ama büyük umutlar bağladıkları çok açık olan bu emperyalist devletin geleceği hakkında pek de olumlu tespitlerde bulunmuyorlar. Şöyle:

“Amerika'nın Orta Doğu'daki hiçbir hesabı tutmuyor. Bunu kendilerine defalarca ifade ettik. Amerika dış politikası, tarih ve sosyoloji bilmez, mühendislik yapmaya çalışır. Üstten gelir, yıkar ama hiçbir zaman yenisini yapamaz. Çünkü ne sosyolojik dengeleri bilir, ne tarih bilir. Geldiler, Irak'ı darmadağın ettiler, 5 trilyon dolar para harcadılar, 150 bin asker yığdılar, 6 bin askerleri öldü. O kadar kıvılcıktan, ne oldu? Ortada paramparça edilmiş bir coğrafya bıraktılar. Çekilmeye çalışıyorlar, çekilemiyorlar. Afganistan'da hakeza çıkmaya çalışıyorlar, çıkamıyorlar. Libya'da ne olduğunu gördük, Suriye'yi gördük. Dolayısıyla Amerika'nın şu an bu alanlara hakim olmak gibi bir derdi yok. Ortadoğu'dan çıkmak istiyor. Çünkü ekonomik anlamda düşünürseniz, Ortadoğu'nun altını üstünü satsanız, 5 trilyon dolar etmez. O kadar para harcamış ve istediği denkleme de kuramamış.”

Doğrudur ve bu gözlem/tespitin tek cümlesine itirazımız yok. Aksine çok daha fazlası söylenebilir ancak yazının sınırlarını aştığı için buna gerek yok. Ancak tam bu noktada bu tespiti yapanlara şunu sormak şart oluyor: Madem ABD'nin Ortadoğu'daki durumu hakkında böyle düşünüyorsunuz o zaman ABD kapılarında işiniz ne? Türkiye ve Kürdistan halklarında bu emperyalist devlet hakkında ne diye yanılsamalar yaratacak faaliyette bulunuyorsunuz?

Ama, işlenen “günahlar” yanında bu daha bir şey değil. Parti temsilcisi devam ediyor anlatmaya:

“Amerika, ağırlığını Asya-Pasifik'e kaydırmaya çalışıyor, Çin ve Uzak Asya'ya kaydırmaya çalışıyor.

“Ama ABD şöyle düşünüyor: Ben Ortadoğu’dan çekilirsem, bu bölgede İran ve Rusya hegemon güçler olmasın! Bunu nasıl sağlayabilir? En kolay yolu zaten NATO içerisinde Türkiye var, NATO’nun mızrak ucudur. En azından ‘Türkiye’yi bölgede konumlandırabilirim’ diyor. Dikkat ederseniz Erdoğan, NATO üzerinden pozisyon almaya çalışıyor”

Evet, hegemonyası çöküş sürecinde olan ABD emperyalizmi, ezilen halkların büyük ve kahramanca mücadelesi sonucu Ortadoğu’da “dikış tutturamadı” ve taşı tarağı toplayıp gidiyor. Bu görünen köydür artık. Ama parti sözcüsünün çok daha dikkate değer tespiti, Türkiye'nin “NATO'nun mızrak ucu” olduğudur. Biz buna defalarca ve çok uzun süre önce dikkat çekmiştik. Türkiye işgal ettiği yerleri aynı zamanda NATO adına işgal ediyor diye uyarıştık. Şimdi ABD'nin Türkiye'yi Suriye, Kürdistan, Irak vb. ülkelerde bizzat ABD'nin konumlandığını ABD'yi ziyaret eden birinden duymuş oluyoruz. Peki ABD, NATO'nun mızrak ucu olarak Ortadoğu'ya konumlandırmaya çalıştığı Türkiye'yi gül hatırınız için karşısına alır mı sanıyorsunuz!

ABD emperyalizminin Türkiye'yi NATO'nun mızrak ucu olarak Ortadoğu'ya konumlandırmayı planladığını, yine ABD'yi ziyaret eden uzlaşmacı partinin yetkilisinden öğrenmiş bulunuyoruz. Peki bu konumlandırma planının Kürt halkı üzerindeki -elbette ki bütün Ortadoğu halkları etkileniyor ama biz konuyu dağıtmamak için şimdilik sadece Kürt halkını ele alalım- etkileri nedir? HDP yetkilisi sorunun, daha doğrusu bu “konumlandırma”nın Kürt halkı için nasıl bir tehlike içerdiğinin farkında ve tam da bu yüzden konu bu noktaya geldiğinde lafı dolandırmaya, ağzında yuvarlamaya, kaçamak yanıtla işi geçiştirmeye başlıyor. Her ne demekse, “PKK’yi de YNK’yi de diğer güçleri de İran’a daha yakın güçler olarak konumlandırıyor” gibi anlamsız laflar ediyor. Şöyle:

“Amerika basitçe şöyle bir hesap yapıyor, yani KDP ve Türkiye’yi birbirine yaklaştırarak, aslında Güney Kürdistan bölgesi sınırları içerisinde İran karşıtı bir denge oluşturmaya çalışıyor. PKK’yi de YNK’yi de diğer güçleri de İran’a daha yakın güçler olarak konumlandırıyor. Bu açıdan da Türkiye’nin KDP ile yakınlaşması, bu çerçevede PKK’ye yönelik bu girişimleri açıktan desteklemese de zımnî olarak bir desteği var.”

UKH'nin ABD planı, açık desteği ve politikası gereği, Türkiye-KDP işbirliği ile tasfiye edilmeye çalışıldığını; UKH'ne, Kürt halkının özgürlük savaşına karşı yürütülen savaşın arkasında ABD'nin olduğunu söylememek için binbir takla atıyor. Oysa çocuklar bile bilir ki, ABD'nin izni, onayı, istihbarat ve her türlü desteği olmasa Türkiye UKH savaşçıları üzerinde değil savaş uçakları, helikopterler, kuş bile uçuramazdı. ABD'den medet uman uzlaşmacı partinin yöneticileri bilmiyorlarsa biz söyleyelim:

G.Kürdistan dahil, Irak'ın hava sahasının kontrolü ABD'nin elinde. Hem de uzun yıllardır.

Hiç kuşku yok, Kürt halkının özgürlük savaşçılarının, özgürlük savaşının imha edilmesi planı başta ABD-İngiliz emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalistlerin politikasının ürünüdür.

Uzlaşmacı partinin yöneticileri, işte bu emperyalistlerin Kürt halkı hakkında ne düşündüklerini öğrenmek için Biden'ın ekibine sormaya Amerikalara kadar gitmişler. ABD'lilerin “Kürt halkının özgürlük savaşının, özgürlük savaşçılarının imha planı arkasında biz varız” diyeceklerini mi sanıyorlardı! Herkesi, hele de emperyalistleri bu kadar saf mı zannediyorlar.

İşin bir de Avrupa boyutu var ki, ona hiç girmemek en iyisi. Şu kadarını söyleyelim, bir laklakane olmaktan öte hiçbir kıymet-i harbiyesi olmayan Avrupa Parlamentosu'nu; temel fonksiyonu halkları oyalamak, kandırmak, boş beklentiler içine sokmak olan Avrupa Konseyi'ni bırakın da Alman hükümetinin her zor durumda RTE'nin, dinci faşist iktidarın, Türkiye'nin yanında olmasına bakın! Ya da AB'nin Türkiye'ye neden durmadan para akıttığına kafa yorun. Gidip kendilerine sormayın ama!

Uzlaşmacı siyaset kişiyi işte böyle yanlış kapılar önünde süründürüp durur.

30 Temmuz 2021

HER YERDE EYLEM ZAMANI

Konya/Meram'da 30 Temmuz'da bir Kürt ailenin sivil faşistlerce katledilmesi, dinci faşist iktidarın bir dönüm noktasına geçmek için düğmeye bastığının işareti.

Aslında toplu katliamlar sürecinin sinyalleri, değişik olaylarla, uzun zamandır veriliyordu. Kürt işçilerin birer ikişer katledilmeleri, Kürt ailelere saldırılar, göç ettirmeler; bütün bunların istinasız biçimde polis-jandarma-asker gözetim ve desteğinde gerçekleştirilmeleri bu konuda hiçbir tartışmaya gerek bırakmıyordu.

Meram katliamından bir gün önce Ankara'nın yoksul mahallelerinden birinde fazla dikkat çekmeyen bir olay gerçekte dinci faşizmin Kürt halkına yönelik, toplu göçertme; bu göçertmeyi toplu katliamlar pahasına gerçekleştirme arayışında olduğunu kanıtıyor. Olay Ankara'nın adı sanı pek duyulmamış bir yerinde, Keçiören ilçesine bağlı Bağlum Köprüsü mevkiinde gerçekleşiyor.

Bu ve benzeri tüm olaylarda amaç açıktır: Kürt halkını toplu biçimde göçertme, mallarına mülklerine el koyma; bu amacı gerçekleştirirken aynı zamanda karşı devrim kitlesini kemikleştirme.

Meram katliamında amaç aynıdır. Sadece Meram'daki değil, bölgedeki tüm Kürt halkı üzerinde korku yayarak göçertme, mallarına, mülklerine el koyma, yağmalama ya da son günlerin yaygın kavramıyla "çökme". Tıpkı geçmişte Rum halkına, Ermeni halkına, Hatay'ın ilhakı sırasında Arap halkına vb. yaptıkları gibi.

Ancak buraya kadar söylediklerimiz için sadece bir yüzüdü. Diğer yüzü ise, Hitlervari bir topyekun faşizme geçişin hazırlıklarını yapmaktır. Hitler, sivil Alman faşistleri harekete geçirmenin kaldırıcı olarak Yahudi halkını hedefe koymuştu. Hitlerin izinden gitmeye çalışan dinci faşist iktidar ve faşist devlet, Kürt halkını hedefe koymuş durumda.

Yavaş yavaş ve tekil saldırılar biçiminde başlayan saldırılar şimdi dört koldan; polisin, jandarmanın, askerinin açık desteği ve korumasında genel bir saldırı kampanyasına dönüşmüştür. Önce Kürt işçiler değişik yer ve zamanlarda birer ikişer katledildi. Linç girişimleri yapıldı. Ama Deniz Poyraz'ın katledilmesi bu katliamların artık sistemli ve genişleyerek gerçekleştirileceğinin işareti oldu.

Faşist devlet, tüm güç ve olanaklarını harekete geçirmiştir. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, dümenin başında dinci faşist iktidar ve onun başındaki adam görünse de, bunun faşist devletin bir politikası olduğudur. Asker-polis-jandarma bu işin ortasında olmakla birlikte onların da üstünde yer alan, devletin bu tür yaşamsal konularda asıl karar vericileri bu politikanın arkasındaki güçlerdir. Daha somut konuşursak, eski adı Tetkik Seferberlik Kurulu olan Özel Harp Dairesi, Özel Kuvvetler ve şüphesiz Genelkurmay bu işin merkezindedir.

Kınamalar, basın açıklamaları bir işe yaramaz. Birleşik devrim güçlerinin yapmaları gereken şey açıktır. Öncelikle iki ülkenin işçi sınıfına, emekçi halklarına faşizmle anladığı dilden konuşmak için gerekli donanımı sağlama çağrısı yapılmalıdır. Faşist devletin kendisi işçi sınıfına, Kürt halkına, iki ülkenin emekçi sınıfına karşı tepeden trnağa silahlanmıştır. Bununla yetinmeyerek karşı-devrimin kitlesini de silahlandırmıştır. “Kayıp silahlar” meselesinin tek anlamı ve biricik açıklaması budur.

Ordusuyla, polisyle, özel kuvvetleriyle, sivil faşist güçleriyle böylesine tepeden trnağa silahlanmış bir düşmanla taş ve sopayla savaşılmaz. Faşist devletin temel kurumları, iç savaşı yeni ve daha üst bir aşamaya taşımamanın adımlarını atıyor. Konya/Meram'da Kürt ailenin alçakça ve tümünden katledilmesi bunun somut kanıtıdır. Bu katliam, birebir olmasa da, kaba biçimde, 12 Eylül faşizmine giden yolu açan 1 Mayıs 1977 katliamı, Bahçelievler, Maraş, Çorum vb. katliamlarıyla benzeştirilebilir.

Tüm bu plan ve politikaların tekelci sermaye sınıfıyla birlikte emperyalist güçlerin bilgisi, desteği ve onayı ile uygulamaya sokulduğunu ayrıca belirtmek gerekir. Birleşik devrim “belası”ndan, Kürt halkının baş hedefe konduğu son derece kanlı, topyekun bir faşist diktatörlükle kurtulma fikri, sadece dinci faşist iktidarın başına ve onun yaverine ait olmaz. Bu kararın sahipleri, iktidarın gerçek sahipleri olan saydığımız bu güçlerdir.

Tüm bunlara rağmen iki ülkenin birleşik devrimi zafere ulaşabilir ve ulaşacaktır. Faşizmin hiç bir şansı yoktur; tarih sahnesini kanlı biçimde terk edecektir. Ancak amacı isteyen aracı da yaratmalı ve önüne doğru politik hedefler koymayı bilmelidir.

Faşizmin kurum ve örgütlenmelerini olduğu gibi koruyacağı hiçbir politik hedef doğru değildir. Doğrusu, faşizmin yukarıda saydığımız örgütlerini, kısaca devlet aygıtını dağıtacak, burjuvaziyi silahsızlandıracak, mülksüzleştirecek; buna karşılık proletarya ve diğer emekçi sınıfları, silahlandıracak bir devrimdir. Türkiye ve Kürdistan proletaryası ele geçireceği politik ve ekonomik iktidarla bu amacına ulaşabilir.

Faşizm, adım adım toplu katliamlar, toplu saldırılar aşamasına ilerliyor. Bu sürece güçlü bir ayaklanmayla, her yerde her türlü eyleme geçerek, faşizmin elebaşı kadrolarını etkisizleştirerek, cevap verilebilir. Faşizmin kanlı saldırılarına taş ve sopayla cevap verilemez.

Her yerde ve her türlü eyleme başvurma zamanı! Şimdi devrim zamanı!

1 Ağustos 2021

AYAKLANMA HAVASI

Yüzlerce yerde ortaya çıkan yangın felaketleri; Van'dan Karadeniz'e uzanan sel felaketleri, sivil faşist grupların kitle katliamları, tüm hızıyla devam eden, canice işlenen kadın katliamları, işsizlik, açlık, yoksulluk....

Türkiye ve Kürdistan'ın bir tablosu çizilmek istense ana çizgiler böyle tanımlanabilir. Bu felaketlerin, cinayetlerin, yolsuzlukların, yoksulluk ve açlık örneklerinin her birinin toplum vicdanını derinden yaradığını, kanattığını; isyan duygusunu kabarttığını ayrıca belirtmeye gerek yok.

Toplumun burjuva sınıf dışındaki ezici çoğunluğu bu tabloya isyan ediyor. Orman yangınlarında canlarını, evlerini, mallarını, mülklerini yitiren, sayıları yüz binleri bulan çok geniş bir yoksul emekçi kitle, iktidarın başı, çevresi ve burjuva sınıf sefahat sürerken bir yangın söndürme uçağının olmamasına isyan ediyor. RTE'nin emrinde 13 özel uçak varken Türk Hava Kurumu'nun (THK) kullanılabilir tek uçağının olmamasına; olanların yakıt deposunun dahi boş olmasına isyan ediyorlar.

Sel felaketiyle evleri, hayvanları, malları, mülkleri yok olanlar, devlete, dinci faşist iktidara hiç bir konuda kendilerine el uzatmadığı için isyan ediyorlar. Dinci faşist iktidar, bütün bu felaketler karşısında, toplumla alay edercesine, halkın başına çay paketleri atmaktan başka bir şey yapmıyor. Dinci faşist iktidarın dayanağı durumundaki dinci tarikatlar, aynı alaylı havayla yangınların söndürülmesi için insanlara "tekbir" getirmelerini tavsiye ediyorlar. Bütün bunlar emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, saydığımız felaketlerden zarar görenlerin, kadınların katledilmesinden derin acılar duyan kitlelerin isyan ve ayaklanma duygularını hiç olmadığı kadar artırmıştır.

Türkiye'de burjuva toplum darmadağın olmuş durumda. Tekelci sermaye sınıfı, egemenliğini sadece zor araçlarına, asker, polis, militarist örgüt ve kurumlar, zindanlar ve sivil faşist güçlerin terörüyle ayakta tutuyor. Toplumu yönetmiyor ama toplumla savaşıyor.

Bu sürecin derinleşerek süreceğinden kimse kuşku duymasın. Bugün sel ve yangın gibi felaketler, yarın şimdiden bilmediğimiz, bilemeyeceğimiz başka felaketler, başka büyük toplumsal sorunlar kitlelerin ayaklanma havasını beslemeye devam edecektir. Kürt halkına yönelik katliam,

tehcir, mallarına, mülklerine “çökme” planı henüz ilk aşamalarında ve bunun derinleşerek süreceği kuşkusuz. Göçmen sorunu şimdiden toplumsal patlamayı tetikleyen bir unsur haline gelmeye başladı.

Çelişkiler, çatışmalar, yıkıcı toplumsal sorunlar üst üste biniyor, yoğunlaşıyor ve bütün emekçi sınıfları, ezilen halkları, yoksul kitleleri iktidarın üzerine yürütecek bir bileşke biçiminde iç içe geçiriyorlar. Devrimci güçler, bütün bunların geçici, rastlantısal, yarım öbür gün dinginleşecek gelişmeler olmadığını bilinciyle hareket etmeli. Süreç derinleşerek sürecek.

Dinci faşist iktidarın sallantılı durumuna bakarak, kimileri bunların, yani dinci faşist iktidar ve kadrosunun yapılacak ilk seçimde gideceklerinin hayaline kapılıyor, iki ülkenin halklarını da bu yönde ikna etmeye çalışıyor. Böyle bir propaganda, bilerek ya da bilmeyerek, iki ülkenin emekçi sınıflarını, Kürt halkını aldatmaktan, boş hayaller peşinde koşturmaktan başka bir anlama gelmez.

Dinci faşist iktidar, bütün maiyetiyle, bütün sınıfsal dayanaklarıyla, bütün askeri, militarist güçleriyle “gidecekler” ama bir seçimle değil, başarılı bir ayaklanmayla, faşist devleti dağıtacak ve bütün iktidarı iki ülkenin emekçi halklarının eline verecek muzaffer bir ayaklanmayla yıkılarak gidecekler.

Devrimi, çıkmaz ayın son çarşambasında gerçekleşecek bir serap olarak düşünenlere söylenecek şey şudur: Böyle bir ayaklanma ve bu ayaklanmanın zafere ulaşması mümkün. 2013 Haziran Halk Ayaklanması bir prova olarak kabul edilmelidir. Şu anda toplumun emekçi, yoksul kitlelerinde, Kürt halkında ve diğer ulusal topluluk halklarında biriken, yoğunlaşan isyan ve ayaklanma havası 2013 yılında olduğundan çok daha güçlü, çok daha sağlam temellere, çok daha derin köklere dayanıyor.

Şüphesiz, devrimi bilinmez bir tarihin serabı olarak düşünenlerden bir beklentimiz yok. Ama, Birleşik Mücadele Güçleri başlayacak bir ayaklanmaya öncülük ederek onu zafere taşımak gibi bir tarihsel misyonu üstlenebilir ve üstlenmelidir. Zaten Birleşik Mücadele Güçleri’nin oluşum felsefesi, ruhu ve amacının temelinde birleşik devrime öncülük etmek düşüncesi yatıyor. BMG’nin tarihsel görevi bu noktada ifadesini buluyor.

BMG’nin hareket biçimi ve hazırlıkları bu tarihsel görevin bilinciyle yapılmalıdır. Bunun basit ve hemen anlaşılır anlamı, BMG’nin kendini ayaklanmanın, birleşik devrimin öncüsü olarak görmesi, kabul etmesi ve buna uygun hareket etmesidir. Söylemek gerekir ki, BMG, varolanlar arasında herhangi, sıradan bir güç biçiminde kalarak, böyle davranarak, bir “katılımcı”, bir “destekçi” güç biçiminde hareket ederek ne ayaklanmanın öncüsü konumuna yükselebilir ne de öncülüğünü kimseye kabul ettirebilir.

Ancak BMG, kendisiyle varolanlar arasındaki ayrımı suni biçimde yaratamaz. Bu ayrım ve öncülük misyonu ancak devrimci bir programı göndere çekerek; devrim ve iktidarın fethini birinci amacı, birinci politik hedefi olarak ilan edip, bunun için tutarlı, kararlı, her tür mücadele biçimini vermeye hazır olduğunu pratikte kanıtlayarak gerçeklik haline gelir.

BMG, ayaklanmanın öncüsü olacak iddia, kararlılık, cesaret ve cürete; emekçi sınıfları ve Kürt halkını bu aşağılık düzenden kurtaracak düşünce, program ve ciddiyete sahip olduğuna birleşik devrimin toplumsal güçlerini ikna edebilmelidir.

Ayaklanma havası yoğunlaşıyor. Şimdi devrim zamanı!

3 Ağustos 2021

YOKSUL EMEKÇİNİN DURU BİLİNCİ

Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi gibi kurumlar, dünya emekçi halkları açısından ne anlam ifade eder ve ne gibi işlevleri var?

Aynı şekilde ABD olsun, diğer emperyalistler olsun, dünya emekçi sınıfları ve ezilen halkları üzerindeki hegemonyalarını salt para ve zorun gücüne dayanarak mı kurarlar? Elbette değil. Bu hegemonyayı kurmak için sayısız kurum, fon, dernek oluşturmuş emperyalistler.

Avrupalı emperyalistlerin Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi, her devletin kendi parlamentosu varsa, örneğin, ABD'nin de Kongresi var, Senatosu var, işler kötüye gittiği zaman yanılısamalar yaratmak üzere öne çıkardıkları senatör, temsilci gibi kişilikler var vb.

Kendi devlet sistemlerindeki işlevleri bir yana, halkları oyalamak, aldatmak, halkların emperyalistler hakkındaki bilinçlerinde yanılısamalar yaratmak; gerçek iğrenç yüzleri açığa çıkar gibi olduğunda gerçeği gizlemeye yarayacak araçlardır bunlar.

“Tarafsız” görünürler; ezenle ezilen, burjuvaziyle proletarya arasındaki amansız savaşta tarafsız olunabilirmiş, kalınabilirmiş gibi, “tarafsız”, objektif, adil davranan kurumlar ya da kişiler gibi kendilerini yansıtır.

Bizim liberallerin, sosyal reformistlerin, küçük burjuva uzlaşmacıların deyim uygunsa “tav” oldukları kurumlardır bunlar. Bu emperyalist kurumların her dediğine inanmaya, “adil” kurumlar gibi yansıtmaya dünden teşnedirler. Liberallerin, uzlaşmacı küçük burjuvaların, sosyal reformist partilerin, bu kurumların en ufak bir kavranışı karşısında nasıl yağlarının eridiğini küçük bir örnekle göstermek istiyoruz:

“8 Temmuz’da Avrupa Parlamentosu spesifik olarak HDP’nin kapatılmasına yönelik olarak çok güçlü bir karar tasarısı hazırladı. Bu tasarıya bizim de diyalogda olduğumuz Kürt Dostluk Grubu öncülük etti. Yeşiller, Sol ve Sosyal Demokrat milletvekilleri öncülük etti. Avrupa Parlamentosu’ndan çok güçlü bir karar çıkardılar. Detaylı, güçlü, 603’e 2 oyla kabul edildi.”

“Tabii hem Amerika seyahatimiz esnasında Avrupa Parlamentosu’nun, Amerika’ya gitmeden önce Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi’nin bu kararları, bizi Amerika seyahatimizde de güçlendirdi.”

“Açıkçası şunu da düşündük: Biden yönetiminin Türkiye’de demokrasi, hukuk, insan hakları, konularında açık bir taahhüdü var. Dış ilişkilerde, diplomaside bu tür konuların ana eksenleri olacağına dair söz verdi.”

İşte böyle, beş paralık değeri olmayan kararları, sözleri “Detaylı, güçlü, 603’e 2 oyla kabul edildi” gibi ifadelerle çok önemli şeylermiş gibi Türkiye ve Kürdistan halklarına yutturmaya çalışıyorlar. Oysa kararlar, verilen sözler birer kağıt parçasıdır; Özgürlük Savaşçıları üzerine atılan bombalar, sıkılan kurşunlar gerçek birer olgudur. İşte bu bombalar, kurşunlar, roketler, helikopterler, uçaklar, aklınıza ne gelirse hepsi, ABD, İngiliz, İtalyan, Fransız ve en çok da Alman emperyalistlerinden Türk ordusuna akıyor. Çokça bilinen bu olgu üzerinde fazla durmaya gerek yok. Alman tank, roket ve benzer silahlarının varlığını hatırlamak yeter.

Ancak emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin zulmünü etinde kanında hisseden ezilen halklar, emekçiler öyle karar ve sözlere kanmıyorlar. Geçtiğimiz günlerde ABD Hazine Bakanlığı, ABD’nin gerçek yüzünü görmeye başlayan Kürt halkının emekçi sınıflarını aldatmak, oyalamak, yanılısamalar yaratmak için böyle bir hileye başvurmuş.

“ABD Hazine Bakanlığı, Suriye’de binlerce masum sivil katleden Şam hükümetine bağlı üst düzey güvenlik görevlileri ve silahlı örgüt liderlerini yaptırım listesine aldı. Aynı zamanda Kürt siyasetçi Hevrîn Xelef’i katleden Ehrar El Şerqiye adlı grubun çete başı olan Hatim Ebu Şerqa da yaptırım listesine alındı.”

Uzlaşmacı zihniyet, hemen, beş paralık değeri olmayan bu kararın üzerine “olumlu gelişmedir” diye atlıyor. Ama evladının acısını yüreğinde taşıyan Hevrîn Xelef’in annesi Sûad Mistefa son derece duru bir bilinçle ve gerçeğin gözünün içine bakmakta hiç tereddüt etmeyerek şunları söylüyor:

“ABD bu insanlık dışı olayın önüne geçebilirdi. Hevrîn’in şehit düştüğü yer ABD üslerine sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. Bunu ABD’li gazeteci ve avukatlara da söyledim.”

“Hevrîn katledildiğinde ABD neredeydi?” diye soran Sûad Mistefa, yine son derece duru bir bilinçle şöyle devam ediyor:

“Hatim Ebu Şerqa ve diğer kişilere yaptırım kararı inandırıcı değil. Hevrîn planlı bir şekilde katledildi ve ABD’nin bu katliam kararından haberdar olduğuna inanıyorum. Çünkü olayda yaşananlar, katliamın arkasındakileri ve Erdoğan’a destek verenleri takip etmediler.”

Evet “Hevrîn planlı bir şekilde katledildi ve ABD’nin bundan haberi vardı.” Bir rahip bir-iki yıl zindanda tutuldu diye dünyayı ayağa kaldıran, RTE’ye “seni mahvederim” diye mektup yazan ABD, Hevrîn’in katli

karşısında kılını bile kımıldatmamıştır. Şimdi, ipliği pazara çıkmaya başlayınca zevahiri kurtarmak için Hazine Bakanlığı'na çetelere yaptırım kararı aldırıyor. Beş paralık değeri olmayan bir kararla cinayetdeki rolünü gizlemeye çalışıyor.

Emekçilerin, ezilen halkların sağlam karaktere dayanan bu duru bilinci, Rojava devriminin olduğu kadar Türkiye ve Kürdistan devriminin de güvencesidir. Dayanağımız budur!

5 Ağustos 2021

ÇIKIŞ YOLU

Türkiye'nin, tekelci burjuva egemenliğin içinde bulunduğu durumu “çöküş” olarak niteleyenlerin haddi hesabı yok. Hemen herkes, sosyal reformistlerden liberal, uzlaşmacı çevrelere; oradan devrimci parti ve örgütlere varıncaya kadar akla gelebilecek kim varsa, aşağı yukarı bu tespitte birleşiyorlar.

Ancak, hepsi bu son noktada birleşseler de bu “çöküş” durumunu körün fili tarif etmesi gibi tarif ediyorlar. Kimisi, dinci faşist iktidarı kast ederek “yönetemiyorlar” biçiminde tanımlıyor, kimisi “kaos” olarak tarif ediyor vb. Yine hepsinin kaçındıkları nokta Marksist literatürdeki “devrimci durum” tanımlamasıdır. Bu, saydığımız tüm güç ve çevrelerin bir diğer ortak noktasıdır.

Devrimci durum-iç savaş tanımlamasından, akrebin ateşten kaçınması gibi kaçınmaları boşuna değil. Çünkü böyle bir tanımlama, gerçek bir devrimci politik gücün önüne kendiliğinden devrim ve iktidar sorununu getirir. Tam da bu temel sorunun önlerine gelmesinden kaçınmak için “çöküş” dedikleri olguyu tam, net, iki anlama gelmeyecek biçimde tanımlamaktan kaçınıyorlar.

“Çöken” nedir? Devletiyle, politik ve ekonomik iktidarıyla, tüm kurumlarıyla bizzat tekelci kapitalist düzenin kendisi mi yoksa bu düzenin sadece bir parçasını oluşturan siyasal iktidar mı? Yanıtını vermekten özenle kaçındıkları soru budur ve Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu körün fili tarif etmesi gibi tarif etmelerinin nedeni de budur.

Oysa tablo, fazla yoruma gerek bırakılmayacak kadar ortada. Kovid-19 salgını, sel, yangın felaketleri, Kürt halkına yönelik katliamlar, ardı arkası kesilmeyen kadın katliamı, katillerin devlet tarafından alenen korunup kayrılması; açlık, sefalet, işsizlik, tüm bunların emekçi sınıflarda yol açtığı öfke birikimi ve nihayetinde darmadağın olmuş, halkın şiddetli tepkisini bir paratoner gibi üzerine çeken dinci faşist iktidar. Dinci faşist iktidara ve onunla birlikte düzenin kendisine karşı bir ayaklanma havasının giderek yoğunlaştığı çok açık.

Emekçi sınıflar büyük acılar içinde. Yangın felaketi yüz binlerce insanı etkiledi. Tüm geçim ve barınma olanaklarını yok etti. Karadeniz, Van gibi yerlerde sel felaketi emekçi, yoksul kitleler için aynı ağır sonuçlara

yol açtı. Emekçi, yoksul halk çaresiz, yaşam olanakları ortadan kaldırılmış halde devletten “yardım” beklerken, dinci faşist iktidar savaş dahil devletin harcamalarını karşılamak için iğneden ipliğe her şeye zam yağdırıyor, vergileri ağırlaştırıyor, devletin bütçesini yağmalıyor.

Büyük acılar içinde kıvranan iki ülkenin emekçi sınıflarının çektikleri bu ızdıraba nasıl son verilebilir? Bütün bu felaketlerin yol açtığı yıkımları ortadan kaldıracak, emekçi sınıflarda neden olduğu korkunç yaraları sarabilecek tek güç, devrimci demokratik bir iktidardır. Evet, iki ülkenin emekçi sınıflarını sadece devrimci demokratik bir iktidar düşükleri bu durumdan çekip alabilir, devrimci bir demokrasi bu acılara son verebilir.

Devrimci önlemler iki ülkenin yoksul, emekçi halklarının yaralarını sarabilir. Sadece devrimci demokratik bir iktidar, devrimci demokrasi konutları yoksullara, yangın ve sel felaketinin evsiz bıraktığı halka dağıtabilir; işsizliği, yoksulluğu bitirecek devrimci önlemler alabilir. Hiçbir burjuva iktidar yoksul, emekçi halklar yararına olacak bu tür önlemleri almaz; alamaz.

Burjuva sömürücü düzen, siyasal iktidarıyla, tüm kurumlarıyla, çöküş halindeyse devrimci bir hareketin görevi bir devrimle bu düzeni yıkarak iktidarı emekçi sınıfların eline vermektir. Daha doğru bir ifadeyle, “çöküş”le ifade edilen bir devrimci durum varsa, devrimci hareket ve partilerin görevi, emekçi sınıfları iktidarı ele geçirmeye çağırarak olmalıdır. Başka türlü ne devrimci olunabilir ne de devrimci kalınabilir.

Bir devrimci parti, özellikle de ayaklanma havasının emekçi sınıflarda, yoksul, ezilen kitlelerde yoğunlaştığı koşullarda iktidar sorununu ne bir yana bırakabilir ne de geri plana atabilir. Çünkü, “temel sorun, devrimin tüm gelişmesini, devrimin iç ve dış siyasetini belirleyen sorun, iktidar sorunudur.” Düzenin, siyasal iktidarın, devletin çöküşünden sözeden, en acil, en temel görev ve hedeflerini böyle belirlemek zorundadır.

Böylesi koşullarda işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar, ezilen, yoksul halklar, siyasal iktidar kin ve öfke gibi şiddetli duygularla yaklaşan kitleler çıkış yolu ararlar. Kapitalizmde “çıkışsız” bir durum yoktur. Her sınıf kendi sınıf çıkarlarına uygun bir çıkış yolu önerir ve kitleleri kendi önerdiği yol ve hedef için harekete geçirmeye çalışır.

Küçük burjuva politik güçler, çıkış yolu olarak burjuvaziyle uzlaşma çizgisini kitlelerin önüne koyarak daha yaşanabilir bir kapitalist düzen için; varolan düzenin sağını solunu düzeltmek için mücadele çağrısı yaparlar. Tekelci sermaye sınıfı da düzeni korumak koşuluyla “çıkış yolu” önerir kitlelere. Ancak tüm bu yollar işçi sınıfının, emekçi kitlelerin çektikleri acıları katlamaktan, sömürü düzenin ömrünü uzatmaktan başka bir

sonuca yol açmaz.

Devrimci komünist güçler ise, devletiyle, siyasal ve ekonomik kurumlarıyla düzenin yıkılmasını bir çıkış yolu olarak önerirler. Kitlelerin çektiği acılara son verecek tek çıkış yolu budur. Bu yolun zafere ulaşma koşulları ortaya çıkmıştır. “Çöküş” kavramını gerçek anlamında, bilinçle kullanan bir devrimci bu yolu kabul etmek zorundadır.

Çıkış yolu devrimdir, iktidarın ele geçirilip halk iktidarının kurulmasıdır.

7 Ağustos 2021

DÜZENİ DEĞİŞTİRMEK

Tüm yetkileri tekeline almış bir yürütme erki olarak dinci faşist iktidarı ve onun başını, yani, uzlaşmacıların, liberallerin, sosyal reformistlerin uydurdukları kavramla söylersek, “tek adam rejimi”ni değiştirmeyi hedeflemenin kitleleri ikna etmede artık yeterli olmadığı bu kavramın sahipleri tarafından da kabul edilmeye başlanmıştır.

Düzeni değiştirmek gerek! Artık böyle düşünüyor, böyle konuşuyor. Küçük burjuva uzlaşmacıların dahi düzenin değiştirilmesinden söz etmeye başlamaları bu düşüncenin, bu arzu ve isteğin Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının bilincinde, önsezilerinde bir olgu haline geldiğinin ifadesidir.

İki ülkenin emekçi sınıflarının, sömürülen, ezilen, katliamlardan geçirilen halklarının, işçi sınıflarının bu bilince ulaşmaları sınıf savaşının; uzun iç savaş ve devrimci mücadele pratiğinin sonucudur. Kitleler yaşayarak, acılar çekerek, mücadele içinde düşmanlarını, düşmanlarının gerçek yüzlerini ve davranış biçimlerini görerek öğreniyorlar. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar sağlam karakterlidir. Düşmanını bir kez tanıdıktan sonra onunla sonuna kadar savaşır. Başka bir ifadeyle, özellikle işçi sınıfı, sınıf savaşını sonuna kadar götürür.

Küçük burjuva uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin, liberallerin durumu ise çok farklıdır. Onların düzenin değiştirilmesi gerektiği fikrine gelmeleri bambaşka nedenlerle olur. Bu kesimler, toplumsal devrimin politik güçleri bu bilince geldiğinde işçi ve emekçi kitlelerden kopmamak, onlardan tecrit olmamak için düzenle, egemen sınıfla uzlaşma siyasetini terk etmiş gibi görünüp düzenin değiştirilmesi gerektiğinden, hatta daha ileri giderek devrimden söz etmeye başlarlar.

Böylelerinin gerçek yüzünü, gerçek düşünce ve politikalarını açığa çıkarmak, özellikle devrimci dönemlerde kolaylaşır. Bunun yolu, “Sadece iktidarı değil, düzeni de değiştireceğiz” diye konuşanlara, “nasıl değiştireceksiniz” diye sormaktır.

“Düzen” denilen şey, soyut, ne olduğu belirsiz, her önüne gelenin keyfince tanımlayabileceği bir şey değil. “Düzen” tekeli sermaye sınıfının egemenliğidir. Tekelci sermaye sınıfının mülkünü, bankalarını, fabrikalarını, topraklarının mülkiyetini, politik iktidarını koruyan tepeden

tırnağa silahlı sayısız askeri, militarist yapı var. Ordu, polis, Özel Harp Dairesi, jandarma, zindanlar ve mahkemeler tekelleri sermaye sınıfının egemenliğini işçi sınıfından, emekçi kitlelerden, ezilen halklardan koruyan başlıca kurumlardır. Dinci faşist iktidar tarafından silahlandırılan dinci faşist sivil kitleden ise söz etmiyoruz bile.

“Düzeni değiştirmek”ten söz eden biri, bütün bu kurumları dağıtmak, burjuva sınıfı ve onun beslediği geniş bir kitleyi silahsızlandırmak; buna karşılık başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleleri, ezilen halkları silahlandırmak; milis biçiminde örgütlemek ve kurulacak iktidarı işte bu güçlere; silahlanmış halkın gücüne dayandırmak zorundadır.

Bütün bu devrimci değişimi düşünmeden, bundan söz etmeden, buna uygun hazırlık içinde olmadan ve belki de en önemlisi, müttefiklerini, birlikte hareket edeceğin güçleri bu amaca uygun biçimde belirleyip seçmeden düzen değiştirmekten söz etmek iki ülkenin emekçi sınıflarını, ezilen halklarını aldatmaktan; aldatmaya çalışmaktan başka anlama gelmez.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkları, böylesi bir aldatmayla ilk defa karşılaşılıyor değişimler. Biliniyor, 70’li yılların ilk yarısında Ecevit, “Halk iktidarı kuracağız, toprak işleyenin, su kullananın, toprak reformu yapacağız.” slogan ve vaatleriyle emekçi sınıfların büyük bir desteğini arkasına almıştı. Elbette, bu halk düşmanının vadettiği şeylerle, attığı sloganlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Ancak, iki ülkenin emekçi sınıflarındaki güçlü devrimci yönelimi, düzenin değiştirilmesi arzusunun düzenin sınırları içinde tutabilmek için böyle davranmakta bir sakınca görmemişti.

İşte “düzeni değiştirmek” kavramı, faşist devleti, tekelleri sermaye egemenliğini, ordu, polis, mahkemeler, zindanlar, bürokrasi gibi bu egemenliğin sacayaklarını dağıtma, ortadan kaldırma anlamını içermiyorsa böyle bir aldatmaca haline dönüşür. Aynı şekilde “demokratik cumhuriyet” kavramı da bir toplumsal devrimin zorunluluğunu içermiyorsa kitleleri aldatmaya yönelik bir kavram olmaktan öteye gidemez, bu kavramı kullananlar iyi niyetli olsalar bile...

Çünkü, iki ülkenin proletaryasına karşı tepeden tırnağa kadar silahlanmış tekelleri sermaye sınıfının egemenlik aygıtları silahsızlandırılıp dağıtılmadan; örneğin, Özel Harp Dairesi, bu kurumun örgütlediği sivil faşist milisler -okur bu noktada Deniz Poyraz’ı, Kürt aileyi katleden faşist canileri, uzun namlulu silahlarla poz veren, boy boy resim çektirip dokunulmayan faşistleri göz önüne getirsin- ordu, polis, mahkemeler dağıtılıp bankalara vb. el konulmadan “demokratik cumhuriyet”in mümkün olduğundan söz etmek katıksız bir aldatmacadır.

“Düzeni değiştirmek” gerektiği düşüncesinin toplumsal kitlesel bir

bilinç haline gelmiş olması bir toplumsal devrimin somut bir olguya dönüşüğünün en açık kanıtıdır. Toplumsal devrim bir olgu haline gelince, devrim kavramı, en gerici, karşı devrimin en azgın kesimleri tarafından dahi, kirletilmek, anlamı bozulmak üzere, ağızlardan düşürülmez olur. Tıpkı MÜSİAD kurucu başkanı Erol Yazar'ın “Tek Yol Devrim” sloganını atması gibi.

Ama artık toplumsal devrim bir olgudur ve hiç bir aldatmaca, hiç bir kandırmaca bu olguyu ortadan kaldıramaz. Devrim, sonucuna varacaktır!

9 Ağustos 2021

AFGANİSTAN BOZGUNU

ABD emperyalizminin dünya ölçeğindeki hegemonyasının çöküşünü Afganistan'dan çekilirken ortaya çıkan manzaradan daha iyi gösteren bir resim bulunabilir mi? Zor! Belki Irak'tan taşı tarağı toplayıp kaçışı Afganistan manzarasıyla yarışabilir. Ama kanımızca Afganistan'dan ardına bakmadan kaçış manzarası zirvedeki yerini açık ara korur. Yine de iddialı konuşmamak gerektiğini biliyoruz. Daha nerelerden nasıl kaçacağını; kaçarken arkasından nasıl resimler bırakacağını bilemeyiz.

Vietnam'a ne dersiniz, diye sorulabilir. Elbette Vietnam'dan kaçış manzaralarının eşi benzeri yok ama arada önemli bir fark var. Vietnam'dan kaçış, ABD hegemonyasının çöküş sürecine denk gelmiyor, ya da onu temsil etmiyordu. O manzaralar, “yenilmez” denilen bir emperyalist gücün bir halkın kahramanca savaşı karşısındaki hezimetini anlatıyordu. Onun tarihteki yeri bambaşkadır.

Sadece ABD emperyalizminin değil, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü söz konusu olan. Afganistan'dan kaçış resminin ayrıntılarında gizli olan gerçek budur. ABD emperyalizmi ön planda ancak bu emperyalist gücün arkasına saklanarak Afganistan'dan sıvışan başka büyük emperyalist devletler-ordular da var. Örneğin Alman emperyalizmi bunlardan biri. Alman emperyalistler, “bizi silah zoruyla bile Afganistan'a sokamazsınız artık” dercesine arkalarına bakmadan soluğu Avrupa'da aldılar. “Geri gel” diyorlar Almanlara; “öldürseniz gelmem” diye Avrupa'dan sesleniyor Alman hükümeti.

ABD-Almanya ikilisini sadece birer örnek olarak verdik. Çöküşün emperyalist-kapitalist sistemin tümünü içine aldığını İngiliz Savunma Bakanı'nın açıklaması ele veriyor. Her emperyalist savaşın kamberi olan bu haydut devletin Savunma Bakanı, laf ola “üzgünüm” ifadesini kullandıktan sonra, bütün NATO devletlerinin nasıl kaçtıklarını şu sözlerle anlatıyor: “Afganistan'da kalma çağrımızla hiçbir NATO ülkesi ilgilenmedi.” Evet, bütün NATO devletleri “Bir daha asla” dercesine arkalarına bakmadan kaçıyorlar.

Oysa neydi o tamı tamına 21 yıl önceki halleri şu emperyalistlerin! ABD tarihinin tanık olduğu en sarsak, en ahmak başkanlardan biri olan oğul Bush, diğer tüm emperyalistleri peşine takmış dünya halklarına meydan okuyordu. Herkes ya emperyalistlerden yana olacaktı ya da karşı-

sında; yani ölümlerden ölüm beğenecekti. Almanya, Fransa, İngiltere gibi diğer tüm NATO devletleri, sahibine güvenerek sağa sola havlayan finolar gibi bu meydan okumaya katılıyorlardı. ABD, CIA yetiştirmesi işbirlikçi Hamid Karzai'yi Afganistan'ın başına getirip diğer emperyalistler kafalarıyla onayladıktan sonra her şeyin olup bittiğini düşünüyorlardı. Sırada hangi ülke, hangi halklar var diye oturup planlar yapıyorlardı.

21 yıl, devletler tarihinde uzun bir zaman dilimi değil. Bu gürültülü, abartılı, kibirli başlangıçtan 21 yıl sonra, National Interest adlı dergi, “ABD'nin hegemonyası sona eriyor.” başlığı ile çıkıyordu. Gerçi National Interest yazarına “uyan da balığa gidelim” demek lazım ama çok geç de olsa gerçeği fark etmesi yine de onun adına bir ilerleme sayılmalı. Zira, halen bu gerçeğin farkında olmayıp ABD beygirinin üstünde Ortadoğu çölleri geçmeyi hayal edenler var. ABD emperyalizminin hegemonyası, dünya halklarına küresel iç savaşı ilan ettiği 2000'li yılların başında çökmeye başlamıştı bile.

Peki “Taliban” neydi? Nereden çıktı, kim örgütledi, varlık sebebi neydi? Tek cümleyle özetlemek gerekirse, “Taliban” -kelime anlamı 'öğrenciler'- ABD çocuğuydu. Onu ABD dünyaya getirdi ama tek başına değil. Onun dünyaya gelişinde Pakistan'dan İran'a, Suudi Arabistan'dan BAE ve Türkiye'ye oradan akla gelebilecek tüm emperyalist devletlere kadar dünya gericiliğinin dahil vardı. Yani, “Taliban” denen, Orta Çağ karanlığından fırlayıp gelmiş olan bu haydutlar sürüsünün nesebi belli değil demek en doğrusu.

Emperyalistlerin başını çektiği dünya gericiliği bu katiller sürüsünü, zamanın Afganistan devrimci demokratik hükümetine ve bu hükümete yardım için Afganistan'da bulunan Sovyetler Birliği'ne karşı örgütlemişlerdi. Dünya gericiliğinin maddi, teknik, silah, istihbarat, insan desteğini arkasına alan bu haydutlar çetesi, efendileri adına zafer kazanıp Afganistan'ın başına geçmişlerdi. Fakat efendiyle uşak arasında ne olduysa oldu, efendi ABD, bu uşakların yerine CIA yetiştirmesi Hamid Karzai'yi getirip Afganistan'ı bizzat işgal etmeye karar verince durumlar değişti; Taliban kendini savunmaya geçti.

ABD, askeri olarak yenildi. Ama bu, ABD'nin Afganistan'dan tümenden el ayak çektiği anlamına gelmiyor. ABD, Afganistan'dan çekilirken bu talihsiz ülkeyi kendi kanından dünyaya gelmiş bir çetenin, Taliban'ın kollarına bıraktığının bilincinde. Damarlarında anti-komünizm akan bu kanlı örgütün hakimiyetindeki Afganistan'ı kontrol için elinde ekonomik, teknik, diplomatik, mali pek çok enstrüman var.

Ama ne olursa olsun, Afganistan ve onunla birlikte Irak, ABD hegemonyasının, onunla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünde olduğunu tartışmasız kanıtlamıştır.

11 Ağustos 2021

KÖRÜKLENEN ŞOVENİZM

Kürt işçiler, Suriyeli göçmenler, Afgan göçmenler... Kimi zaman biri, kimi zaman hepsi, doğrudan nefretin yöneldiği nesne haline getiriliyor. Sürekli kaşınan bir toplumsal yara, bizzat devlet eliyle yaratılan hedef tahtası... Üstelik yalnızca dinci faşist iktidar marifetiyle değil, asıl olarak burjuva “muhalefet” eliyle yürütülen aleni kampanyaların ürünü olarak toplumun bedenini saran bir cerahate dönüşüyor yabancı düşmanlığı. Yalan yanlış haberlerle açık hedef yapılıyor göçmenler.

Burjuva düzen güçlerinin söylemleri, istisnasız hepsi, Avrupa ve ABD'nin faşist örgütlerinin söylemlerini bile gölgede bırakacak katılıkla. Burjuva “muhalefet” güçleri, “iktidarı eleştirmek” adına öyle görüşler ileri sürüyor ki, asıl derdin “iktidarı eleştirmek” olmadığı apaçık kendini belli ediyor. Emekçi yığınlarda oluşan öfkeyi bu “göçmen sorunu”nun kaynağına yöneltmek yerine, doğrudan göçmenlerin kendisine yöneltmeye gayret ediyor tüm burjuva partiler. Böylece hükümet partisi veya dinci faşizmin yahut burjuva düzenin kendisi değil, yoksul göçmenler, mülteciler öfkenin ve şiddetin hedefi haline gelmiş oluyor. Sık sık burjuva düzenin “Kristallnacht”larına² tanık oluyoruz.

Bu konuda hükümetiyle, muhalefetiyle elbirliği yapıyor burjuva düzen. “Muhalefet”in siyasal kampanyalarını bizzat devletin/dinci faşizmin örgütlediği “linç ayinleri” tamamlıyor. Hiçbir şey tesadüf değil. Söylemler, sloganlar, oluşturulan toplumsal atmosfer ve linç ayinleri... hepsi bütünsel bir planın parçaları olarak ortaya çıkıyor.

Yaşanan son örneği, Ankara Altındağ'daki yağma ve linç saldırılarını alın örneğin. Daha yirmi gün önce aynı yerde Kürt işçilere yönelik linç saldırıları olması bir rastlantı mıdır?

Bir kavga ve tırmanan gerilimin hemen ardından Suriyelilere ait ev, araba ve işyerlerine dönük yağma ve talan saldırıları gündeme geliyor. Binaların cam ve çerçeveleri indiriliyor aşağı. Ardından sürekli tekbir getiren dinci bir grup “Suriyeli avı”na çıkıyor! Saldırganların söylemleri de ilginç: “Suriyeli istemiyoruz, ya onlar gitsin ya bizi gönderin!”

CHP Genel Başkanı'nın “Sığınmacılar en temel sorunumuz. ... Evlerine göndereceğim.” söylemi tam da böyle bir toplumsal atmosferin oluşturulması/güçlendirilmesi için söylenmiştir. Bu ırkçı saldırıları örgütleyen, bu grupları göçmenlerin/sığınmacıların üzerine salan devlet

ve dinci faşist iktidar ile “sığınmacıları evlerine göndereceğim” diyen burjuva “muhalafet”, aynı dili konuşmaktadır. Bu zehirli dil, bu insanlık düşmanı düşünceler, ne yazık ki toplumun emekçi kesimleri arasında da çeşitli düzeylerde karşılık buluyor.

Yaşanan onca yokluğun, yoksulluğun, işsizliğin müsebbibi Suriyeli veya Afgan göçmenler veya sığınmacıların gibi konuşup duranlara sormak lazım: Göçmenler böyle akın akın gelmezden önce de işsizlik cehenneminde değil miydik? Yine böyle aç, yoksul değil miydik?

Bizi işten atan, işsizlik cehennemine yuvarlayan kim? Yahut, ücretlerimizi belirleyen “ekonomi yasaları”nı göçmen işçiler mi yarattı?

Suriyelileri ve Afganları yerlerinden yurtlarından eden kim? Kendi istekleriyle mi yollara düştü milyonlarca insan? Afganistan’da yirmi yıldır devam eden “bitmeyen savaş”, Washington öncülüğünde emperyalistlerin başlattığı savaş değil mi? Şimdi savaşın yakıp yıktığı bu ülkede yeniden silahlı dinciler iktidara yürüdüğü için göç yollarına düşen yüz binlerce Afgan mı suçlu? Onlar mı biz emekçilerin düşmanı?3

Hele Suriye!..

Suriye’nin, emperyalistler ve onların kiralık dinci çeteleri eliyle yıkılıp yıkılmasıyla, özellikle dinci faşizmin en aktif bileşenlerinden olduğu bu yıkıcı kampanya neticesinde, milyonlarca Suriyeli ülkesini terk etti, göç yollarına düştü. Dört milyona yakın Suriyeli de Türkiye’ye sığındı bu dönemde. Hemen her şeylerini yitiren milyonlarca insan, korkunç bir yokluğun içine yuvarlandı. En ağır şartlarda, her tür güvenceden yoksun olarak çalıştırıldı. Bu korkunç şartlarda çalıştırılmak onun tercihiymiş gibi, bundan hoşnutmuş gibi onu suçlayıp durmak, kendi işsizliğinin ve yoksulluğunun sebebi olarak onu görmek, emekçi yığınlar açısından kendini burjuva propagandaya teslim etmek demek.

İşimizi de, ekmeğimizi de çalan patronlardır, diğer işçiler değil! Emekle sermaye ilişkisi evrensel bir ilişkidir. Ne işçilerin vatani vardır, ne de burjuvaların. Tüm yeryüzü emekle sermayenin mücadele alanıdır. “Yabancı” işçiler “kendini” burjuvalarından çok daha yakındır bu ülke işçilerine. “Yabancı” işçileri ülkelerinden koparıp alan, göç yollarına süren kim? Ülkelerini bombalayan “bizim” devletimizin de yer aldığı yağmacılar topluluğu değil mi?

Bunlar basit doğrular. Ama işin temeline dair, hayati önemde doğrular. Her işçinin, her yoksul emekçinin bunları daima akılda tutması, burjuvazinin zehirli şovenizmine karşı bir kalkan olarak kullanması gerek.

Bizi diğer işçi ve emekçilere düşman etmeye çalışan, doğayı ve toplumu geri dönülmez yıkımlara sürükleyen bu sermaye düzeninin yıkılması bir zorunluluktur.

13 Ağustos 2021

ULUSAL BİRLİK VE KDP

Düne kadar Kürt ulusunun “ulusal birliği”nin başlıca taraf ve muhataplarından biri kabul edilen KDP hakkında Kürt ulusunun düşünen beyinleri arasındaki düşünce giderek netleşiyor.

KDP'nin Kürt ulusal birliğinin başlıca muhatabı olduğu düşüncesi tümünden terk edilmemiş olsa da artık KDP hakkında “Yenilen TC'yi KDP kurtarıyor!”, “Türk devleti ile KDP arasında fark yok!”, “KDP'nin kirli anlaşmaları teşhir edilmelidir!”, “KDP Türk devletine göre hareket ediyor!” türünden ifadelere sık sık rastlanıyor. Sayısız örnek vermek mümkün ancak bu kadar bir fikir edinmeye yeter.

KDP ile faşist Türk devleti arasındaki ilişki hakkında, Kürdistan aydınlarında, tümünde olmasa bile önemli bir kısmında, ama özellikle de yoksul emekçi Kürt halkında KDP'nin işbirlikçi karakteri hakkında net, açık bir bilinç oluşmaya başladı. Daha önce de işaret etmiştik: Yoksul, emekçi kitlelerin bilinci duru olur. Çünkü onlar yaşamın kendisinden, pratiğin öğretici gücünden, sınıf sezgisiyle ve her türlü zehirleyici önyargıdan uzak biçimde soruna bakarlar. Yoksul, emekçi kitleleri, “aydın” kesimden ayıran en önemli karakter çizgilerinden biri budur.

Bir iki örnek vermek istiyoruz. Bunlardan biri, Ebduselam Hiso adlı bir PYD üyesine ait. Haber sitesi, bu PYD üyesinin düşünce ve tespitlerini şöyle aktarıyor:

“Demokratik Birlik Partisi (PYD) Üyesi Ebduselam Hiso, KDP'nin ihanet tarihini bir kez daha tekrar ettiğini belirtti. KDP'nin Başûrê Kürdistan'da izlediği siyasetin dar kişisel çıkarlar çerçevesinde şekillendiğini vurgulayan Hiso, KDP siyasetinin Kürt halkına ihanet ettiğini kaydetti. Türk devletinin Kürdistan özgürlük hareketini yok etmeye çalıştığını sözlerine ekleyen Hiso, KDP'nin de bu planlara dahil olduğunu ifade etti.”

KDP'nin Kürt halkının özgürlük savaşına bir değil, birçok kez ihanet ettiği bir gerçektir. Bunun nedenine geleceğiz ancak, PYD üyesinin söylediği gibi, KDP'nin bir “ihanet tarihi” var. Şimdi bir başka örneğe bakalım. “KDP'nin Kirli Anlaşmaları Teşhir Edilmelidir” başlıklı haberde, Kürdistanlı Yazar ve Araştırmacı Hisên Omer'in şu değerlendirme ve tespitlerine yer veriliyor:

“KDP, Türk devletinin çıkarlarını korumayı temel hedefi haline ge-

tirdi. KDP, PKK'nin tüm Kürtleri temsil ettiğini iyi biliyor. Ama buna rağmen KDP, Kürt mücadelesine büyük zararlar verdi. Kürt halkı KDP'ye destek verdiği müddetçe bu iç ihanet sürecektir. KDP, PKK'yi tasfiye etmek için her yolu deniyor. KDP varlığını Türk devleti ve ABD'ye dayandırıyor.”

Peki düne kadar, hatta yer yer bugün de “Kürt Ulusal Birliği” için KDP'nin peşinde koşanlar olayların gücü ve yaşamın öğretici etkisiyle Kürdistan emekçi sınıflarında oluşan bu sağlam bilinç karşısında ne düşünüyorlar? “Komünist”, “sosyalist” geçinenlerin dahi karşısında hazırolda durdukları Barzani'yi hala bu “birliğin” asli unsuru olarak görürler mi? Kürdistan emekçi sınıflarının, işçilerinin, yoksullarının sınıf çıkarlarından çok, ezilen ulus milliyetçiliğini temel alan “aydınlar” için umutlu olmak için hiç bir neden yok, gerek de yok. Önemli olan Kürdistan işçi sınıfında, emekçilerinde, yoksul köylülerinde oluşan bilinçtir. Kürdistan sorunun çözümü ve Kürt ulusunun özgürlüğünün güvencesi işte bu sağlam bilinç olacak.

Yine de işaret edilmesi gereken bir kaç nokta var. KDP'nin Kürt ulusunun özgürlük savaşına karşıt, düşmanla işbirliği politikasını Barzani ailesine, kişilere, ya da Barzanilerin gerçeğin farkında olmamalarına, düşmanların oyun ve tezgahlarının bilincinde olmamalarına bağlamak son derece yanlış, yanıltıcı bir yaklaşımdır.

KDP'nin politikalarının temelinde burjuva sınıf çıkarlarını korumak, bu çıkarlara uygun hareket etmek düşüncesi vardır. Burjuva toplumda, burjuva ilişkilerde kişisel çıkar bir ilkedir. Yani Barzani ve ailesini çıkarıp kaldırım, yerine herhangi bir burjuva kişi ya da aileyi yerleştirin, sonuç, ana çizgileriyle değişmeyecektir.

Burjuva toplum ilişkilerinde, önce kişisel çıkar gelir, Önem sırasına göre, kişisel çıkarın arkasından sınıfsal çıkar gelir. “Ulusal çıkar” tüm burjuva sınıf için en sonda gelir. Onun da koşulu, önce kişisel, arkasından sınıfsal çıkarla çelişmemesi gelir.

Ne Kürdistan ne de Kürt ulusu, bundan yüzyıl öncesinin toplumdur. Kapitalist üretim ilişkileri, Kürdistan'a gireli uzun on yıllar oldu ve bu kapitalist üretim ilişkileri, kaçınılmaz biçimde Kürt ulusunu uzlaşmaz sınıf çıkarlarına sahip sınıflara bölüp parçalamıştır. Bu nesnel bir gerçektir ve tüm Kürdistan için, Kürdistan'ın tüm parçaları için söz konusudur. KDP'nin “uzun ihanet tarihi” işte bu nesnel temelden kaynaklanıyor. KDP, herhangi bir burjuva parti gibi bir burjuva partidir ve siyasal olarak, günümüz burjuvazisinin evrensel karakterine uygun biçimde, gericedir. Yine sermaye birikimi zayıf her burjuva toplumda söz konusu olduğu gibi, emperyalizmle, bölge gerici/faşist devletleriyle işbirliğine girmeden yoluna

devam edemez. Ayakta, hayatta kalmak ve sermaye birikimini sürdürebilmek için, emperyalist sermaye ve bölgedeki işbirlikçi sermaye ile, dolayısıyla onların devletiyle ve politikasıyla birleşmek zorundadır.

Bir kez daha altını çizmekte yarar var: KDP bir burjuva partidir. Barzani ailesi hem burjuva bir ailedir hem de Kürdistan burjuvazini, en azından bir bölümünü, temsil ediyor. Dolayısıyla, ondan bölge gerici devletleriyle, emperyalist devletlerle ilişkisini kesmesini istemek ondan sınıf intiharı istemekle aynı kapıya çıkar. Onun için,

“Kürt halkının düşmanlarıyla yapılan anlaşmaların tüm belgeleri ortaya çıkarılmalıdır. Kürt halkı bu ailenin mücadeleye verdiği zararı görmelidir. Bunlar gazeteciler, aydınlar ve yazarların sorumluluğudur. KDP ailesinin önünün kesilmesi için düşmanla yaptığı kirlî anlaşmaların açığa çıkarılması gerekir. Türkiye, İran ve Suriye’deki iktidarlar kendi çıkarları için bu aileyi kullanıyor. Kürtler bunu iyi bilmelidir.” gibi kızgınlık ifade eden sözler “ulusal bilinç” açısından değerli olmakla birlikte, bilimsel bir tahlile dayanmadığı için, naif kalıyor.

KDP’nin dahil edilmeye çalışıldığı “ulusal birlik” çaba ve umutlarının en yüksek olduğu, kendini “komünist/sosyalist” sanan kimilerinin bir burjuva lider olan Barzani karşısında hazırolda durduğu zamanlarda biz, bu bilimsel yaklaşım sonucu, ulusal birliğin KDP/Barzanilerle gerçekleşmeyeceğini yazıp durduk. Kürt ulusunun ulusal birliği artık burjuva temelde değil, proleter temelde, Kürdistan proletaryası etrafında sağlanabileceğini söyledik. Yaşam, bu bilimsel yaklaşımın doğruluğunu kanıtladı; kanıtlamaya da devam ediyor.

Kürt ulusunun özgürlüğünün, Kürdistan’ın kurtuluşunun yolu ve güvencesi her bir parçadaki demokratik halk devrimidir. “Ulusal Birlik” bu yoldan sağlanacaktır.

15 Ağustos 2021

BURJUVAZİNİN TÜKENMİŞLİK HALİ

Türkiye'yi cehenneme çeviren yangınları sel felaketleri izledi. Kastamonu-Sinop-Bartın üçgeninde meydana gelen sel felaketleri çok sayıda insanımızın yaşamını yitirmesine, yüz binlercesinin maddi zarara uğramasına, on binlerce insanın evsiz, barınaksız kalmasına yol açtı.

Van-Batman-Sarıkamyş gibi Kürdistan illerindeki sel felaketlerinin yol açtığı insan kaybı, maddi ve ekonomik zarar Karadeniz bölgesindeki sel felaketleri kadar olmasa da, yine de çok büyük. Yangın ve sel felaketlerinin esas olarak işçileri, emekçileri, yoksul kitleleri vurduğunu, onları perişan ettiğini ayrıca belirtmeye gerek yok.

Şüphesiz, yangın, sel gibi felaketler sınıf ayrımı yaparak gelmezler. Ama orta ve üst sınıflar bu felaketlerin kendilerinde yol açtığı maddi, ekonomik zararı kısa sürede telafi etme olanaklarına sahipler. İşçi-emekçi, yoksul kitlelerin durumu ise bambaşkadır. Bu toplumsal kesimler, yangın, sel gibi felaketlerin yol açtığı zararla yıkıma uğrarlar. Öyle de oluyor! Evini, ekinini, hayvanını, malını yitiren yoksul, emekçi hayatta kalma savaşı vermeye başlıyor.

Bütün bu felaketler karşısında dinci faşist iktidar ve faşist devlet ne yapıyor? Tek kelimeyle, hiç; hiçbir şey yapmıyor. Ege bölgesini kasıp kavuran, doğayı, ormanları içindeki canlılarla birlikte küle çeviren yangınları söndürmek için bir girişimde dahi bulunmadı. Bunda, rant elde etme gibi çeşitli nedenlerle kasıt olmakla birlikte, takatsizlik, dağınıklık, ne yapacağını bilememe, hazırlıktan yoksunluk gibi ancak felç olma durumuyla açıklanabilecek nedenler daha baskındır.

Evet, dinci faşist iktidarın ve faşist devletin durumunu açıklayabilecek en iyi kavram “felç” olma durumudur. Şüphesiz bu “felç” olma durumu bir sonuçtur. Dinci faşist iktidarı ve faşist devleti “felç” olma, bir şey yapamaz duruma getiren tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu ekonomik-politik bunalımdır. Ekonomik-politik bunalım, başka bir ifadeyle devrimci durum ve iç savaş, başta Kürt halkı olmak üzere, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla savaş halindeki faşist devletin, devletin kurumlarının, dinci faşist iktidarın gücünü, enerjisini, zamanını tüketiyor; yoruyor, güçten düşürüyor.

Liberaller, uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler dinci faşist iktidarın

başının sahip olduğu özel uçak sayısı üzerinden eleştirilerle durumu açıklamaya çalışıyorlar. Başvurdukları argüman, “bu kadar özel uçak alacağına birkaç yangın söndürme uçağı alınsaydı” biçiminde. Bu tür bir “teşhir” faaliyeti emekçi, yoksul kitlelerde doğru ve kalıcı bir bilinç durumuna yol açmaz. İsrاف ve şatafat kapitalizmin temel özellikleri arasında yer alır. Burjuvazi ve onun politik temsilcileri, israf, şatafat ve sefahat içinde bir yaşamdan vazgeçmezler.

Bu birincisi. İkinci önemli nokta, baskı ve teröre dayanan faşizmde “şef”ler ihtişam, güç gösterisi, etrafa korku salacak bir koruma ordusu gibi davranış biçimlerinden vazgeçemezler. Çünkü toplumun en geri yığını, “küçük insan”ı etkilemenin temel yöntemlerinden birinin, güçlü, ihtişamlı görünmek olduğunu bilirler. Bu anlamda dinci faşist iktidarın başının “itibardan tasarruf olmaz” sözü boşuna, düşünülmeden söylenmiş bir söz olarak düşünülmemeli. İtibar ve güç, faşizmin kitle temeli olma potansiyeli taşıyan “küçük insan”ı etkilemenin en verimli yollarından biridir.

Tam da bu nedenle, Hitler'den Mussolini'ye, Franko'dan Salazar ve Pinochet'ye kadar, güç ve ihtişam gösterisinde bulunmak, bunun bir yolu olarak, arkalarında bir koruma ordusuyla dolaşmak, devasa ve sayısız saraylar yaptırmak bütün faşist diktatörleri kesen bir davranış biçimi ya da politikadır.

Ancak ne olursa olsun, tüm bunlar ekonomik ve politik bunalıma, devrimci durum ve iç savaşa yuvarlanan burjuva toplumu kurtarmaya yetmez. Aksine, kapitalist düzen doğa ve toplumu tahrip ettikçe onun politik kurumları, politik iktidarları güçten düşer, dağılma, çözülme emareleri göstermeye başlar. Takatsiz, harekete geçme güç ve yeteneğinden yoksun hale gelir.

Dinci faşist iktidarın, faşist devletin ve bunların korudukları tekeli kapitalist düzenin bugün başına gelen şey budur. Felç olmuş durumdadır. Dinci faşist iktidarın emekçi sınıf düşmanı yüzü her olayda artık daha fazla açığa çıkıyor. Dün-bugün yangın ve sel felaketleri; gelecekte, şimdiden bilemeyeceğimiz felaketler emekçi sınıfları, Kürt halkını, yoksul kitleleri yıkıma uğratacak benzer sonuçlara artık sürekli yol açacaklar.

Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin sel ve yangın felaketleri karşısındaki felç durumları geçici bir yol kazası değil, bundan sonra derinleşerek devam edecek sürecin habercisidir. Genel olarak tekeli kapitalist düzen, özel olarak düzenin politik kurumları, devlet ve faşist iktidar, bırakalım toplumu felaketlerden korumayı, eylem ve politikalarıyla felaketlerin emekçi sınıflar üzerinde daha yıkıcı sonuçlara yol açacak koşulları hazırlamaktan başka bir şey yapamazlar.

Yapamıyorlar da.. Yumurtasını nereye bırakacağını şaşırılmış, gıdıklayarak sağı sola koşturan tavuk gibi, bir oraya bir buraya koşturuyor, bir araya gelemedikleri için “kabine” toplantısını habire erteliyor, Bremen Mızıkacıları gibi her kafadan bir ses çıkarıyorlar. Güçlü görünelim derken tüm güçsüzlükleri ortaya çıkıyor; itibar gösterisi yapalım derken etkilemeye çalıştıkları sokağın “küçük adamı” gözündeki itibarları da sıfırlanıyor.

Toplumsal devrim, başka şeylerin yanı sıra, düşmanın bu halinden de güç ve moral devşiriyor.

17 Ağustos 2021

BURJUVALAR KORKAKTIR

Bakmayın siz şimdi, kimi tosuncukların polisin, devletin arkalarında olduğunu bilmenin güveniyle “kefen” giyip medyaya poz vermelerine. Bunlar, öteki dünyaya, gökyüzündeki atalarının yanına yolculuğun, ölümün ucunu şöyle ufaktan bir görsünler, topukları kışlarına degecek şekilde kaçarlardı. Tıpkı Şener Şen’in bir filmdeki meşhur kaçış sahnesi gibi.

Sadece tosuncuklar değil elbet. Tekmili birden böyledir. Binlerce kişilik koruma ordusunu arkasına aldıktan sonra, “biz bu yola kefenimizi giyerek çıktık” diyenlerin palavraları kimseyi aldatmamalı. Bırakın “davaları” için ölümü göze almalarını, koruma ordularında sayı azaltmayı bile göze alamazlar.

Biz bu tosuncukları ve hem o zamanki, hem de güncel şeflerinin ne menem bir şey olduklarını 1970’li yıllardan bu yana iyi biliyoruz. Bunlar, vahşi katliamlar yapmaktan kaçınmazlar. Ancak, Maraş, Çorum, Sivas ve daha nice canice katliamları kendilerini çok güvende, arkalarında faşist devletin koruyucu varlığını hissettiklerinde, başlarına en ufak bir şey gelmeyeceğinden emin olduklarında yaparlar. Ama devrimci güçlerle yüz yüze, karşı karşıya geldiklerinde yalvar yakar olurlar.

Afganistan’da “Taliban” denen katiller sürüsünün iktidara el koyması sonrası ortaya çıkan manzaralar sadece bizdeki değil, dünyanın dört bir yanındaki burjuvaların aynı korkak karakterde olduğu gerçeğini bir kez daha hatırlattı bize.

“Taliban”ın Afganistan başkenti Kabil’e girip iktidarı ele geçireceği anlaşılınca Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi de değil, çanta taşıyıcısı, Afganistan Cumhurbaşkanı kılığındaki Eşref Gani arkasına bakmadan, kendisiyle birlikte hareket eden herkesi “Taliban”ın kucağına bırakarak kaçtı. Kaçarken çaldığı paralar helikoptere sığmayınca bavul bavul banknotlar pistte kalmış. Sadece Eşref Gani değil işbirlikçi iktidarın tümü, birbirini ezerek uçaklara binip kaçmışlar. Afganistan Merkez Bankası Başkanlığını yapmış bir işbirlikçi, kaçış sahnesini şöyle anlatıyor:

“Böyle bitmemeliydi. Kimseyi bilgilendirmeden ülkeyi terk etmeye çalışan Afgan yetkilileri havalimanında görmek iğrençti. Bir geçiş planı olmadan ülkeden giden Cumhurbaşkanı affetmeyeceğim”

Bu sahnenin detayları var elbette. İtiş kakış uçağa binmeye çalışma,

pistte kalanın canı çıksın misali birbirinin üzerinden atlamalar vb vb. Ama emperyalistlerle işbirliği yapmış olanların güç dengeleri değiştiğinde sahipleri; yıllarca hizmet ettikleri devletler, hükümetler tarafından nasıl terk edildiklerini, nasıl bir can korkusuna kapıldıklarını görmek için bu kadarı yeter de artar bile.

Emperyalistler, köpeklerini uçağa bindirip Eşref Gani'yi ölümün kucağına bırakıyor. Eşref Gani, kaptığı helikopterle sırta kadem basarken dolu dolu paracıklarını yüklüyor, yükleyemediklerini pistte, hükümetin diğer üyeleriyle birlikte kafa kesen “Taliban”ın merhametine terk ediyor. Hükümet üyeleri, korku ve panikle, her şeyi geride bırakıp herkesten önce havaalanına koşuyorlar. Amerikalılar “önce köpeklerimiz” diyor, sadık işbirlikçilerini uçağa almıyorlar. Düne kadar günün kudretli bürokratları ağlamaklı vaziyette, şaşkın ve zavallı durumda...

Okur, bir bunlara, burjuva sınıfa, bu sınıfın hizmetkarlarına baksın, bir de, örneğin 1973'te Şili'de kendisini öldürmeye gelen faşistleri Salvador Allende'nin nasıl karşıladığına... Şüphesiz Salvador Allende büyük ölçüde kendi sosyal reformist siyasal düşüncelerinin kurbanı olmuştur. Ancak, şimdilik konumuz bu değil. Allende, yanlış, doğru bulmadığımız siyasal görüşlere de sahip olsa, işçi sınıfından, emekçilerden, yoksul kitlelerden yana biri olarak, düşmanını yiğitçe karşılamayı bilmiştir.

Proletarya adına burjuvaziye karşı savaşırken ölümü kahramanca karşılayanların örnekleri çok; saymakla bitmez. Sonuçta, kahramanlık, davası ve inancı uğruna ölümü yiğitçe karşılama erdemi, burjuvaziye değil, proletaryaya aittir. Burjuvazi ve onun istinasız tüm uşakları, dincisinden liberaline, faşistinden “muhafazakar”ına kadar böyle yüksek erdemlerden yoksunlar. Kahramanlık hasleti, ölen, çöken bir toplumu ayakta tutmaya çalışanlara değil, yeni, daha yüksek, insana yakışan toplumu kurmak için yola çıkanlara özgüdür.

Sınıf savaşında ve bu savaşın en yoğunlaşmış hali olan iç savaşta zafer için kahramanlık gerekir. Cesaret, gözü peklik, ölümü gözünü kırpmadan göze alma zafer için savaşan tarafların sahip olmaları gereken özelliklerdir. Bu özellikler, Afganistan ve daha nice yerde örneğini gördüğümüz gibi, tehlikeyi görür görmez arkasına bakmadan kaçan ve yanındakilere ihanette tereddüt etmeyen kişilerde olmaz.

Dinci faşistler, karşı-devrimin tüm tosuncukları, beslemeleri iç savaşta moral üstünlüğü ele geçirmek ve karşısındakinin yüreğine korku tohumları ekmek için “kefen”li pozlar veriyorlar. Bu çabaları onların korkularının dışı vurumu olarak anlaşılmalıdır. Korkuyorlar, korkularını medyaya pozlar vererek bastırmaya çalışıyorlar. Çok kez örneğini gördüğümüz gibi, vahşette sınır tanımadıkları doğrudur. Ancak bu vahşet,

korkunun büyüklüğünün yansımasıdır. Vahşetleri korkularıyla doğru orantılıdır.

Dolayısıyla, nasıl bir korku iklimi içinde olduklarını kafa kesen, insanları canlı canlı yakan, toprağa gömen vahşetlerinden de anlayabiliriz.

Ama hiç bir zalimlik, hiç bir vahşet yıkılmakta olan toplumu kurtaramamıştır; kurtaramayacaktır. Sonuçta hepsi, Eşref Gani ve Şürekası gibi tası tarağı toplayıp arkalarına bakmadan kaçacaklar.

İlk provası Haziran Halk Ayaklanmasında görüldü.

18 Ağustos 2021

AFGANİSTAN HALKLARI AYAĞA KALKACAK

8 Temmuz'da bir televizyon programında "Taliban'ın Afganistan'ı ele geçirmesi kaçınılmaz mı?" sorusuna yanıt veren ABD Başkanı Biden, "Hayır, değil. Çünkü Afgan [hükümet] birlikleri iyi donatılmış, hava kuvvetleri olan 300 binlik bir ordu. Taliban 75 bin kişi. [Taliban'ın kazanması] kaçınılmaz değil." diyordu.

11 Ağustos'ta Pentagon yetkilisi, Taliban'ın Afganistan'ı 90 günden önce ele geçirmesinin mümkün olmadığını iddia ediyordu.

Özel temsilci Halilzad, Taliban'ın tek yanlı ele geçirme hareketına girişmeyeceğini, çünkü böyle yaparsa ABD olarak o yönetimi meşru görmeyeceklerini açıkladıklarını dile getiriyordu!

12 Ağustos'ta Dışişleri sözcüsü "büyükeliğimiz kapatılmayacak, önümüzdeki haftalarda çalışmaya devam edecek" diyordu.

"Kudretinden şüphe duyulmaz" ABD, resmi ağızlardan bu tarz açıklamalar yapıp duruyordu.

Tam da bu sırada koca eyaletler tek kurşun atmadan Taliban'a teslim oluyor, ordu birlikleri tüm silah ve mühimmatları bırakıyordu. Üç gün sonra Kabil düşmüş, havalimanından ABD uçaklarının kanatlarına ve iniş takımlarına turmanan sivil insanların, uçaktan aşağı düşen kurbanların görüntülerini geçiyordu tüm ajanslar. Cumhurbaşkanı Eşref Gani, bavullar dolusu parayı doldurduğu (ki bir kısmı sığmamış, bırakmak zorunda kalmış) helikopter ile sırta kadem basmıştı. Bariz bir panik, tam bir bozgun havası...

300 binlik iyi donatılmış, eğitilmiş, sayısal ve silah gücü olarak üstün durumdaki Afgan hükümet ordusu, kendisinin dörtte biri kadar bir güç karşısında bir hafta içinde dağılıverdi! Bir karşılaştırma olması için söyleyelim. Sovyet birlikleri çekildikten sonra demokratik Afganistan yönetimi, tüm dünyanın silah ve lojistik desteğine sahip dinci saldırılara karşı yaklaşık 4 yıl direnmişti bir dizi eyalette. Direndi, çünkü kendi geleceklerini savunuyordu Afgan emekçileri. Kadınlar kendi özgürlüklerini savunuyordu.

Oysa burada, NATO destekli Afgan hükümeti, adeta boşlukta salanmaktaydı. Tüm varlığı emperyalistlerin varlık ve desteğine bağlıydı. Hiçbir moral değere, güçlü saiklere sahip değildi. Öylesine köksüz, öy-

lesine eğreti... 20 yıllık işgal sırasında da dinci gericilik, soygun ve talan düzeni, korkunç bir yozluk, savaşın dehşeti, katliam ve tecavüzler karabasan olup çökmüştü yoksul Afgan halkının üzerine. Rus yetkilinin deyimıyla “Amerikan birliklerinin Afganistan'daki 20 yıllık macerası trajedi ve insani bir felaketle sonuçlandı. Uyuşturucu imalathanelerinin sayısı yüzlerce kat arttı, halk yoksullaştı, NATO askeri operasyonları ve teröristlerin eylemleri sonucunda 250 binden fazla sivil hayatını kaybetti.” Bu açıdan Afgan hükümeti, yoksul halkı nezdinde de en ufak bir kabul edilir yetke niteliği taşıymıyordu. Hamilerinin kaçır adım çekilmesiyle hükümet birliklerinin çözüleceği ve yönetimin çökeceği aşıkardı. Öyle de oldu.

Çöküp dağılanların yerine gelenler ise Ortaçağ karanlığının günümüz versiyonundan başka bir şey değil. Bu “fırtına” ortasında yoksul yığınlar, özellikle de kadınlar, dehşetli bir çaresizlikle bekliyor: “Cehennem boşalmış, tüm şeytanlar burada şimdi!”

Tüm bunlar apaçık ortada değilmiş gibi, ABD tekelci medyasında alışlageldik “suçlama oyunu” başladı yine. Raporlar havada uçuşuyor. Başarısızlığı ve bozgunu herkes birbirlerine atıp duruyor. Ölen askerler, kimi kaynaklarda sayıları 250 bini bulan sivil ölümler, yerinden yurdundan edilen milyonlar, yaralananlar, kaçırılanlar, haraç mezat satılanlar, tecavüze uğrayanlar, tüm bu işgal dönemi boyunca katlanan uyuşturucu üretimi... her taraftan ortalığa saçılıyor kirli çamaşırlar. Yine ayrıntılarda boğuluyor temel hakikat.

Somut gelişmeler ve yapılan bütün değerlendirmeler, dört başı mamur bir bozgun yaşandığını gözler önüne seriyor. Bu, tartışılmayacak denli net bir şekilde ortada. Öte yandan, daha birkaç gün öncesine kadar Kabil merkezini müzakerelerle alacağını açıklıyordu Taliban. Cumhurbaşkanı Gani, müzakereleri beklemeden ülkeden kaçtı.

Gani'nin bu kaçışa kendi başına karar verdiğini düşünmek için bir neden yok. Tam tersine, bu kaçışın, bizzat patronları tarafından telkin edildiğini düşünmek daha gerçekçi. ABD-NATO birliklerinin hızla çekilmesinin Taliban'ın önünü açacağını, mevcut hükümet güçlerinin çökeceğini öngörmek mümkün değildi. Bu adımla Taliban'ın önündeki son dayanıksız engeller de temizlenmiş oldu. Diğer bir ifadeyle Taliban'ın önü bizzat ABD-NATO tarafından açıldı. Böylelikle yaşanmakta olan bozgunu hasımlara, özellikle Şanghay İşbirliği Örgütü'ne yayma, Afganistan'ı tüm çevreyi yutan bir bataklığa çevirme hedefi, hatta planları devreye alınmış oldu.

Görünürdeki aksi açıklamalar kimseyi yanıltmasın. İşin temelinde emperyalist işgal güçlerinin yaşadığı bozgun varsa (ki bu bozgun, em-

peryalist sistemin çöküş döneminde yaşanıyor), böylesine hızlı çekilmenin ve onu Taliban'ın ellerine bırakmanın temelinde de Afganistan'ı Rusya-Çin ("Şanghay Altılısı") için tam bir sorun merkezine çevirme hesapları yatıyor. Bu hesapta Afganistan, bölge ülkeleri için pimi çekilmiş bir bombadır. Patlama, yakın çevresine hasar verecektir.

Uluslararası camiaya dönük "yumuşak" Taliban açıklamalarının reklamı yapılıyor dört bir yanda. Taliban'ı Şanghaycılara karşı kullanmak isteyenlerin açıklamalarına Rusya ve Çin'in "Taliban'la müzakere" yapacakları açıklamaları ekleniyor. Bölge ülkeleri olası hasarları engelleme yolları ararken, ABD-NATO kendi bozgunundan bir "zafer" çıkarma arayışlarında.

40 yıl önce Afganistan devrimine karşı emperyalistlerin tüm desteğiyle başlatılan vahşi savaş, son 20 yılı doğrudan ABD-NATO işgali biçiminde olmak üzere, kesintisiz devam ediyor. Yıkımın boyutları korkunç.

Kabil'i ele geçiren Taliban'ın ilk icraatlarından biri sivil halkın elindeki silahları 'artık ihtiyaçları olmayacağı' gerekçesiyle toplamaya başlamak oldu. Her zaman olduğu gibi, halkın silahlı bir güç olması, sömürücü güçler için en büyük tehdittir. Bu silahların toplanması, her gerici egemen gücün ilk hedefidir.

Şimdiden Kabil'de özellikle kadınların protesto eylemleri yaptıkları haberleri gelmeye başladı. Aynı zamanda kadınlara yönelik cezalandırma haberleri de...

Tüm bu "karamsar" tabloya rağmen bir halkın ortaçağ karanlığına, yok oluşa terk edilmeye boyun eğmeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Görüntünün aksine, Afganistan halkları, kadın ve gençleri güçlü devrimci demokratik potansiyele sahipler. Mücadele şimdiden başladı bile.

Taliban denen katiller sürüsünü dünyaya getiren ve 20 yıllık savaştan sonra halkları bu sürünün ellerine terk eden emperyalistler çöküş sürecindedir. Emperyalist devletler ve onların savaş örgütü NATO, arkalarında bir tuzak bırakarak kaçarlarken Afganistan'ı emanet ettikleri katiller sürüsü de onları kurtaramayacak.

Afganistan halklarını, kadın ve gençlerini çok zorlu bir mücadelenin beklediği doğru. Fakat mücadele ne kadar zorluysa zafer de o kadar büyük; o kadar muhteşem olacak!

19 Ağustos 2021

TALİBAN ÇETESİNİN SINIRLARI

Şüphesiz son dönemin dünya ölçeğindeki en önemli gelişmesi, Afganistan'da meydana geldi. Bu ülkedeki gelişmeler, talihsiz Afganistan halklarının büyük acılar çekmesi pahasına, zengin bir laboratuvar işlevi görüyor.

Buradaki gelişmelerin keskinleştirdiği birkaç noktayı özetleyelim önce. Birincisi, ABD emperyalizminin artık hegemon bir güç olmadığı; aksine hegemonyasının hızlı bir çöküş süreci içinde olduğu ortaya çıktı. Leninistlerin uzun yıllar önce, başlangıcına işaret ettiği bu süreç, şimdi tartışmasız kabul görüyor. Ancak geçerken belirtmeden olmaz: Leninistler, ABD hegemonyasının çöküş sürecine girdiği tespitini yaptığı 1990'lı yıllar, bu emperyalist devletin gücünün, “sosyalizm üstündeki zaferi”nin, sosyal reformistler, oportünistler, özellikle de liberaller tarafından kutlandığı yıllardı.

Türkiye tarihinin tanıdığı en gerici, en antikomünist devlet adamlarından biri olan Özal'ın, mayolu pozlar, küfürlü sözlerle Sovyetler Birliği'nin dağılışımlı kutladığı, ABD ve emperyalistlerin gücüne toz kondurulmadığı yıllardı. Sosyalizmin yenilmediğini, sosyalizmin kazanacağını, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sürecine girdiğini ileri sürmenin yürek istediği yıllardı. Şimdi Leninistlerin düşünceleri tartışmasız ve şüphesiz Leninistlerden tek söz etmeden, çok geniş kesimler tarafından kabul görüyor.

Devam edelim. O yıllar ve daha sonrasında gösterilen dar kafalılık, şimdi “Taliban” denen katil sürüsünün Afganistan'da yeniden iktidara gelmesi olayı karşısında gösteriliyor. Yine her zamanki gibi, verili durumu değişmez kabul ediyor, anın geçiciliğini görmek ve kabul etmek yerine onu kutsuyor; arkasından kimsenin ağlamadığı Dührig'in “zorun tarihsel olarak temel unsur” olduğu görüşünü savunuyor. Bu dar kafalı düşünceye göre, Afganistan'da halklar yaşamıyor, sınıflar yok. Tarihi, elinde gücü, silahı, zor araçlarını bulunduran şu katiller sürüsü “Taliban” keyfince yapıyor. Dar kafalı düşünce için sınıflar savaşı yok, ekonomi, üretim vb vb diye bir şey yok. Varsa yoksa, elinde efendilerinin ellerine tutuşturduğu ağır silahlarla, açık arazide tavuklar gibi dolaşan katiller sürüsü var.

İşte bu dar kafalı düşünceye göre, dünyaya gelişini en başta ABD, İn-

giltere, Suudi Arabistan, Pakistan, İnan, Türkiye ve daha sayısız gerici-fa-
şist devlete borçlu; emperyalist ve gerici-faşist devletlerin ortak çocuğu
yani nesebi belirsiz olan bu haydutlar topluluğu, Afganistan toplumunu is-
tedikleri gibi Orta Çağ karanlığına gömebilirler ve kimsenin de gıkı çık-
maz.

Oysa biliyoruz ki, zor, güncel olarak söz etmek gerekirse “Taliban”
çetesi, her şeyden önce ekonomik gelişmeye uymak, ona ayak uydurmak
zorundadır. Ekonomik gelişmeye uymaz da onunla çatışırsa ne olur? “Bu
durumda, pek az istisna ile, bir kural olarak, zor, ekonomik gelişme kar-
şısında yenik düşer.” (Engels).

Tarihinde modern toplumun yaşam birikimine sahip olmuş, belli bir
dönem devrimci demokratik bir yaşam biçimini yaşayıp tanımış, onun
birikimine sahip Afganistan halkları “Taliban” denen emperyalist devlet-
lerin beslemesi çetelerin kendilerini Orta Çağın karanlık, barbar, ilkel bir
toplumuna dönüştürmeye çalışmalarını bir koyunun kasap bıçağı karşı-
sındaki uysallığıyla mı karşılayacaklar?

Tarihte fetih durumları dışında -ki o da pek istisnai olmuştur- bar-
barlık hiç bir zaman kesin ve sonsuz bir zafer elde edememiştir. Hiçbir
barbar güç kendisinden daha gelişmiş, ekonomik, kültürel yönden daha
ileri bir halk üzerinde kesin ve uzun süreli bir üstünlük sağlayamamıştır.
Bu sözünü ettiğimiz istisnai durum ancak fetih gibi durumlarda ortaya
çıkır.

“Ama –fetih durumları dışında– bir ülkenin iç devlet gücü, geçmişte
hemen her politik gücün belli bir aşamada başına geldiği gibi, onun eko-
nomik gelişmesiyle çatıştığı zaman, savaşım hep politik gücün düşmesi
ile son bulmuştur. Ekonomik gelişme, acımasız ve istisnasız kendi yo-
lunu açmıştır.”

Bugün kesin “zafer” kazandıkları sanılan bu barbarların başına ge-
lecek olan şey de budur. Başta ekonomik gelişme olmak üzere, Afganis-
tan halklarının kültürel, siyasal, tarihsel birikimiyle çatışma “Taliban”
çetesinin iktidarının, politik gücünün düşmesiyle son bulacaktır. Elbette
bu, “Taliban” sürüsünün Afganistan halkları üzerinde tahripkar hiç bir et-
kiye yol açmayacakları anlamına gelmez. Aksine barbar fatihlerin -ve
“Taliban” çetesi tam da budur- “bir ülkenin nüfusunun kökünü kazıdık-
ları ya da kovdukları ve nasıl kullanacaklarını bilmedikleri üretken güç-
leri harabeye çevirdikleri veya yıkıma bıraktıkları” durumlar tarihte
görölmüştür. Ancak böylesi istisnai durumlar dışında, tarihsel gelişme,
halkların daha ileri bir toplum kurma istek ve iradesi hep üstün gelmiştir.

Şimdi, bir fizik yasasının doğruluğunu kanıtlayan laboratuvar de-
neyi gibi, Afganistan'da olup bitenler bunu kanıtlamaya başlamıştır. Anlık

durumlar geçicidir. Her şey hareket ve değişim halindedir. “Taliban” çetesinin “zaferi”nin anlık, geçici niteliğini göremeyenler, yanılmaya mahkumdur. Afganistan halkları, “Taliban” çetesinin iktidarı henüz kuruluşunu ilan bile etmeden Orta Çağ karanlığına karşı ayaklanmaya başladılar. Kadınlar, erişmiş oldukları düzeyin çok daha gerisine itilmelerine razı olmayacaklarını ellerine silah alarak göstermeye başladılar.

Bu ayaklanma, karşı gelmelerin, eylemlerin zayıf olduğu öne sürülebilir. Anlık durumun hiç bir önemi yok. Önemli olan gelişmekte olanı ve gelişecek olanı görebilmektir. Tarih sahnesinin bugününde sadece “Taliban” sürüsünü gören ve bunu kalıcıymış gibi algılayan dar kafalı düşüncenin hesaba katmadığı olgu budur.

Efendileri ABD ve etrafında köpek sürüsü gibi dolanan diğer emperyalistler nasıl çekip gitmek zorunda kaldıysa, onların bu uşakları da tıpkı efendileri gibi çekip gitmek zorunda kalacaklar.

21 Ağustos 2021

BİRLEŞİRSEK KAZANIRIZ!

Kime dokunsak acı, yokluk, keder... Nereye baksak yıkım, yağma, talan... Ne kaldı elimizde avucumuzda? Ah etmeyen, acı çekmeyen, baskı cenderesinde boğulmayan kim kaldı?

Milyonlarca emekçi işsizliğin, yoksulluğun pençesinde kıvranıyor. Milyonlarca genç, gelecekte umudunu tümünden yitirmiş durumda. Dizinginsiz bir şiddetin ve vahşi cinayetlerin hedefi olan kadınlar, her geçen gün daha büyük baskılarla karşılaşılıyor, karanlıklara sürüklenmek isteniyor.

Kürt halkının tam özgürlük hakkı karşısında devletin devasa bariyerleri yükseliyor. Sınır içinde ve ötesinde katliamların ardı arkası kesilmiyor. En küçük demokratik hakları bile azgın devlet terörüyle karşılanıyor. Ormanları yakılıyor, doğası tahrip ediliyor. Şoven linç ayinlerinin boy hedefi haline getiriliyor.

Her yaş, cins, milliyet ve inançtan, toplumun en geniş yoksul kesimleri, çürüyüp giden bu faşist terör düzeninin saldırılarını altında hayatta kalma mücadelesi veriyor. Doğa ve tür olarak insanın varlık yokluk savaşını keskinleştiriyor.

Baskı ve karanlık öylesine yoğun ki, artık toplumun tüm emekçi kesimleri isyanda. Binbir uydurma gerekçeyle işten atılan, kod 29 gibi aşağılık uygulamalarla geleceği karartılan işçiler isyanda; artık dayanma gücünü hepten yitirmiş, çoktan iflas etmiş küçük üretici, küçük işletme sahipleri isyanda; gelecekte umudunu kesmiş, dünyanın en yüksek genç işsizliklerinden biriyle boğuşan gençlik isyanda; yaşam hakkı elinden alınan, yaşamın her alanında korkunç bir erkek şiddeti ve ayrımcılıkla boğuşan kadınlar isyanda; tüm temel hakları ellerinden alınmış, aşağılanmış, duraksız bir devlet terörünün hedefi olmuş Kürt halkı isyanda; evine bir lokma yiyecek için pazarın kapanmasını bekleyen, dökülen çürük sebze meyve içinden bir şeyler bulmaya çalışan yoksullar isyanda...

Evet, ayrı ayrı tüm toplum öfkeye kesmiş, isyana durmuş. Aynı dönemde ama birbirinden ayrı, irili ufaklı derecikler halinde akıp gidiyor toplumsal öfke ve isyan. Hepsi aynı kaynaktan besleniyor. Tüm sorunların kaynağı bu sermaye düzenidir, dinci faşizmdir.

Çelişki derin, çatışmalar yoğun. Yoksulluk ve zenginlik uçurumu büyüdükçe, kesintisiz bir gerilim, çatışma ve kutuplaşma toplumun belirgin özelliği haline geliyor. Genel demokratik hareketin güncel durumu,

bu toplumsal temelden beslenen sürekli sokak eylemleri, işçilerin grev, eylem ve direnişleri, sık sık küçük patlamaya dönüşen öfke dışa vurumları olarak çıkıyor karşımıza.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, ne yaparsa yapsın, bu kutuplaşmanın, bu çatışmanın önüne geçemez, geçemiyor! Dinci faşist iktidar eliyle yapmaya çalıştığı şey, bu ayrı ayrı akan isyan dereciklerinin tek bir yatakta birleşmesini engellemeye çalışmak, emek cephesini bölmek, parçalı bir yapıda tutmaktır. Diğer taraftan sermaye cephesindeki tüm çatlakları “tek adam” altında; tüm yetkileri tek merkezde birleştirerek Hitlervari topyekun bir faşist diktatörlükle bu bunalımdan çıkmayı, devrimi yenmeyi hayal etmektedir.

Sermaye ve dinci faşist iktidarın bu yönelimi karşısında gerçek demokrasi güçlerini bir devrim ve iktidar hedefi etrafında bir araya getirmek hayati önemde. Emekçilerin zaferinin yolu buradan geçiyor.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), bu temelden hareketle “Birleşirsek Kazanırız” şiarıyla çıkıyor emekçi yığınların karşısına. Bu şiar, bu çağrı, asıl olarak gerçek demokrasi güçleri olan işçi ve emekçilere dünüktür, yoksa burjuva “muhalefet” dahil çeşitli liberal burjuva çevrelere değil.

Sorunun kaynağı net. Buna karşı geniş emekçi yığınlarda biriken öfke açık. Toplumsal huzursuzluk ve özlemler, sık sık kendini patlamalar şeklinde açığa vuruyor. Bu parçalı ama köklü hareketin karşısına net ve iddialı söylemlerle çıkmak gerek!

Sorunun kaynağı tekelci sermaye düzenidir, dinci faşizmdir. Dinci faşist iktidarın yıkılması, onunla birlikte bu toplumsal düzenin yıkılması, yakın ve güncel hedefdir. Düzen içi çıkışlara, sandıkla/seçimle sorunların çözülebileceğine dair boş inançlar devrimin toplumsal güçlerini aldatmaktan, oyalamaktan başka bir işe yaramaz. BMG tam da bu bilinçle, bu temel gerçekliğe yaslanarak “Birleşirsek Kazanırız” diyor; emeğin iktidarı, birleşik devrimin zaferi perspektifiyle ileri atılıyor. Amaç, bu küçük dereciklerin tek bir nehir yatağında birleştirilmesidir. Dinci faşist iktidarın yıkılması, yerine işçi ve emekçilerin iktidarının (demokratik halk iktidarı) kurulması hedefidir birleşilecek ana yatak. İddia budur, hedef budur!

Bütün emek ve demokrasi güçlerini bir araya getirecek demokratik örgütler az çok kararlı bir yapıya kavuşmuş olarak pratik mücadelede hayat buluyor. En geniş işçi kesimlerini bu örgütler etrafında toplamak; kadınları, gençleri, işsizleri kucaklamak; demokratik halk iktidarı perspektifiyle hareket etmek; sermayenin düzenini faşist diktatörlüğü ile birlikte yıkmak gerek. BMG'nin kampanyası, tam da bu ihtiyacın ifadesidir.

Doğru yoldayız. Birleşirsek kazanırız. Kazanacağız!

24 Ağustos 2021

“İÇ SAVAŞ” VE İÇ SAVAŞ

Son zamanlarda burjuva sınıftan bazı kesimlerin sözcülerinin ağzında bir “iç savaş” sözü dolaşıyor. Cumhuriyet’in köşe yazarlarından Aytun Çıray’a kadar bu burjuva sözcülerin sözünü ettiği “iç savaş”, bir zamanlar Lübnan’da, şimdi de Suriye’de, Afganistan’da olduğu gibi etnik köken, din, mezhep farklılıklarından ileri gelen bir iç savaş. Burada dikkat edilmesi gereken yan, bu iç savaşların da sınıf çelişkileri ve çatışmalarından beslenmesidir.

Bugün burjuvazinin bu sözcülerine “iç savaş” dedirten olgular nelerdir?

Bir süredir felaket boyutlarında süren orman yangınlarıyla (Temmuz-Ağustos 2021) başlayalım. Bu topraklarda zaman zaman tarla-tarım arazisi açmak amacıyla orman yakma söz konusu olsa da, proletarya ve halk güçleri politik amaçlarla ya da saiklerle orman yakma yoluna hiç başvurmamıştır. Ezilen ulusun çocukları aşırıya kaçıp tekil olaylar halinde bazen orman yaktılar. Ancak bu, hiçbir zaman UKH’nin bir yöntemi olmadı. Aksine, onlar her zaman ekolojiden, çevre korumadan, doğaya zarar vermemekten yana oldular. Bu topraklarda siyasal saiklerle orman ve köy yakmak esas olarak devletin, devletin kolluk güçlerinin yöntemi olmuştur.

90’lı yıllardan başlayarak iç savaşın en sert, en açık yaşandığı dönemlerde Kürdistan köylerinde ve ormanlarında askeri, polisi ve korucularıyla devletin kolluk güçleri bu yola başvurdular. Hatta sadece ormanları değil ekinleri, meyve bahçelerini de yaktılar. Son zamanlarda yine orman yakmaya başladılar. Şimdilerde internette yayınlanan videolarda Dersim’den Colemerg’e kadar birçok bölgede kolluk güçlerinin ormanları nasıl ateşe verdiğinin görüntüleri var. Ayrıca Kürdistan’da kolluk güçlerinin çıkardığı bu yangınları söndürmek isteyenlerin engellendiği de yıllardır yaşanan bir gerçekliktir. En son Dersim belediye başkanı ve Dersim halkı orman yangınlarını söndürmek amacıyla harekete geçtiklerinde, ormanlara yaklaşmalarına bile izin vermediler.

Adana’dan Muğla’ya kadar Toroslarda çok geniş bir bölgeyi saran orman yangınları başladığında bu yangınları söndürmeyen, söndüremeyen hükümet, kendi basiretsizliğini örtmek için Kürtleri işaret ederek,

orman yangınlarını “teröristler çıkardı” dedi. İşareti olan hazır kıta to-suncuklar derhal hareke geçtiler. Konya’da Dedeoğulları ailesinden 7 kişi Kürt oldukları için katledildi; HDP ilçe binaları ardı ardına saldırıya uğ-radı; durumdan vazife çıkaran kullanışlı ahmaklar köy yollarında, or-manlarda, “orman yakmaya” çalışan “terörist” ya da “yabancı” avına çıkıp linç girişimlerinde bulundular. Ayrıca Halk Tv’nin canlı yayını bastık-ları gibi, bölgede haber yapan pek çok gazeteciye de saldırdılar. Gazeteci derken kastımız, yaptıkları hükümet yandaşlığı ve yalakaılığıyla bölge hal-kını çileden çıkaran A Haber ve TRT muhabirleri değil tabii. Bizim kas-tımız mesleğine saygısı olan ve yaşananları belgelemeye, göstermeye çalışan gerçek gazetecilerdir.

Kendi basiretsizliğinin üstünü örtmeye çalışan dinci faşist iktidar, daha en başından beri ormanları rantiyeye açıp doğayı talan etti, ediyor. “Orman vasfını yitiren arazileri” yıllardır satmayı sürdüren dinci faşist hükümet, daha orman yangınları çıkmazdan önce, her ne hikmetse tam da yangın bölgelerinde kalan 63 ayrı alanda maden ruhsatı verdiği gibi, yan-gınlar başlar başlamaz da, kıyıların ve kıyılardaki orman arazilerinin tu-rizm yatırımlarına açılması yani yapılaşmaya açılması yetkisini Turizm Bakanlığına verdi.

Burjuva sözcülere “iç savaş” dedirten bir diğer olgu da seçimlerdir. Dinci faşist parti artık seçimler yoluyla iktidarı kazanamayacağı için, sanki bu hükümet daha en başından bir iç savaş hükümeti olarak kurul-mamış gibi, sanki bu topraklarda 50 yıldan beri iç savaş yaşanmıyormuş gibi, tıpkı 7 Haziran seçimlerinden sonra olduğu gibi toplumu terörize edip iç savaş çıkaracağını ve buna hazırlandığını söylüyorlar.

Burada iç savaştan ziyade, iç savaşa dair bazı ayrıntılara dikkat çek-mek istiyoruz. Bu ayrıntılarda, uzun iç savaşta bugüne dek yaşananlarda bazı farklılıkların varlığından söz edilebilir. Dinci faşist iktidarın tepe-sindekiler, gelinen aşamada iktidardan (hükümetten) vazgeçemeyecek kadar yolsuzluğa, rüşvete, narko-suçlara, kara para aklamaya, hatta onla-rın deyimiyle, birilerinin malına mülküne çökmeye bulaştıklarından, ik-tidarı kaybettiklerinde kendilerini neyin beklediğini iyi biliyorlar. O yüzden de olağan yollarla seçim vb. hükümeti bırakıp muhalefet sırala-rına geçmemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Uzun yıllardan beri iktidarda olmanın verdiği güç sarhoşluğu ve kibirle, her istediklerini yaptıkları keyfi yönetimle herkese tepeden bakıyor; kendilerinden başka herkesi “ötekileştirerek” ya “terörist” ya da “terör yandaşı” ilan ediyor ve böylece, zaten iktidarı olağan yollardan devretmeyeceklerini de ilan edi-yorlar.

Bir diğer farklılık, bu topraklara dinci çetelerin -göçmenler değil

dinci çeteler- doldurulmasıdır.

Göç sorunu, bütün dünyada olduğu gibi bizde de yeni evrenin bir gerçeğidir. Asya'dan Afrika'ya pek çok bağımlı ülkede uygulanan tam ilhak politikaları, bu ülkelerdeki faşist iktidarların zulümüyle buluşunca, bu ülkelerde yaşanan milyonlarca insan, emperyalist ülkelerde yeni bir hayat kurma umuduyla yollara düştü. Buna bir de savaştan, iç savaşlardan kaçanlar eklenince, göç sorunu on yıllardır bitmeyen büyük bir sorun haline geldi. AB ülkelerine gidebilme umuduyla gelip bu topraklarda yığılan milyonlarca insanın Türkiye metropollerine göçtüğü de bilinen bir olgudur. Bu göçmenlerin bir bölümü ya kendi işini bırakarak ya da bir iş bulup çalışarak kendilerine iyi kötü bir yaşam kurdular. Ancak bunların dışında son yıllarda yaşanan yeni bir göç dalgası daha var: Suriye'den, Libya'dan, Afganistan'dan gelen, bu ülkelerde yaşanan savaşlara katılarak savaş deneyimi edinmiş dinci çeteler bunlar. İşte bunlar için İyi Partili A.Çıray bile "Bize karşı savaşmak için geliyorlar." diyor. Bu büyük "tosuncuk" göçüne ek olarak 15 Temmuz'da ve sonrasında envanter dışı dedikleri ve sayıları yüz binleri aşan silahların da bu dinci gericilere dağıtıldığını eklersek, durum daha da netleşecektir.

Dinci faşist iktidarın tepesindekilerin değişik zamanlarda ve değişik gerekçelerle dile getirdikleri "beka", "biz kaybedersek Türkiye kaybeder", "bunlara ülke teslim edilmez" yaklaşımları da göz önüne alındığında, burjuva sınıfın bazı temsilcilerinin son zamanlarda "iç savaş" sözünü sık sık kullanmalarının nedenleri anlaşılmalıdır. Bir kez daha vurgulayalım: Burjuva sözcülerin sözünü ettiği bu "iç savaş" da, özünde sınıf çelişkileri ve çatışmalarından beslenir.

Marksist literatürdeki anlamıyla, sınıflar mücadelesinin gelişiminin belirli bir aşamada kaçınılmaz olarak aldığı bir biçim olan iç savaş, bu topraklarda zaman zaman durulur gibi olup kesintiye uğrasa da 50 yıldan beri yaşanan somut bir olgudur. Bu uzun iç savaşta aldığı darbelerle çaresizleşen, güç kaybeden ve devrim karşısında yenilmeye başlayan burjuva sınıf, her defasında yeniden ve daha başka biçimlerde proletarya ve halkların devrime, devrimin zaferine doğru ilerlemesini engellemeye, gücünü toplayıp birleşik devrimi yenmeye çalıştı, çalışıyor. Ama her şey rağmen birleşik devrim gelişti, gelişip güçlenmeye de devam ediyor.

Pandemiden bu yana yaşananlar bile bunun kanıtlarıyla dolu. Deyim yerindeyse devrim, dev dalgalarla burjuva toplumu temellerinden sarsmaya devam ediyor.

Önce Boğaziçi öğrencileri başladı. Eylem kısa sürede diğer üniversitelerden gençlerin, akademisyenlerin ve halk kitlelerinin desteğini yanında buldu. Eylemin gücü, kayyum rektörün gitmesini sağlasa da sorun

çözülmedi. Yeni öğretim yılında kavganın daha da büyüyeceğini söyleyebiliriz.

Arkasından kadınların eylemleri geldi. Dinci faşizmin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesi, adeta kadınlar için genel bahane oldu. 1 Temmuz'da birçok kentte ayaklanmaya varan eylemler yaşandı. Kadınların baş eğmezliği, kitleler halinde sokağa çıkması, cüretkar atımları, kadınların ne kadar büyük bir ayaklanma gücü olduğunu herkese gösterdi, gösteriyor.

Kadınlardan hemen sonra sahneye Kürt halkı çıktı. Faşist bir katilin İzmir'in orta yerinde, polislerin gözleri önünde HDP'yi basıp, Deniz Poyraz'ı katletmesi Kürt halkını ayağa kaldırdı. Daha eylemler sürerken bu sefer Konya'da Dedeoğlu ailesinden 7 insanın ırkçı bir katliamla kurşuna dizilmesi zaten istem üstünde olan Kürt halkının öfkesini patlattı. Pek çok kentte, bütün yasaklara ve kısıtlamalara rağmen sokaklara dökülen Kürt halkı, her yerde devrim ve demokrasi güçlerini yanı başında buldu.

HDP olsun UKH olsun, genel olarak devletle köprüleri atmasa da Kürt halkının öfkesi eylemlerde kendini gösterdi: "Barış" diyenler "Ne barışı?" "Daha neyin barışı?" diyen öfke dolu kitleleri karşısında buldu.

İşçi sınıfı henüz ortak amaçlar için büyük çaplı ortak eylemler örgütlemese de, uzun zamandan beri sürekli eylem halinde. Sınıfın şu ya da bu bölüğü eyleme geçerken bir başka bölüğü eyleme hazırlanıyor, biri biterken diğeri başlıyor. Bazen aylarca yıllarca süren eylemler zafere erişse de bunlar geçici zaferler oluyor. Sınıfın ana gövdesi ortak ve devrimci bir amaç etrafında eş zamanlı bir eylemde buluşamıyor. Ama işçi sınıfı her yerde büyük patlamadan önceki huzursuzluğu yaşıyor, bunu her şeyiyle açığa vuruyor. Sadece Marmara havzası gibi sanayinin yoğun olduğu geleneksel sanayi bölgelerinde değil, Denizli'den Konya'ya, Kayseri'den Maraş'a, Tokat'tan Antep'e kadar çok geniş bir alanda dinci faşist partiye oy veren işçiler de dahil, çok büyük bir işçi kitlesi öfkeyle oturup öfkeyle kalkıyor.

İşçi sınıfının öfkesi, geniş kesimlerin burnundan soluması önemli. Çünkü işçi sınıfının mücadelecî-eylemcî kesimleri eyleme geçerken, sadece öncüye, ileri işçilere bakarak eyleme geçmez. Öncüden daha çok arkaya, geri işçilere bakarlar. Arka taraftakiler eyleme hazır değilse yalnız kalacaklarını bildiklerinden ayak sürürler, ağırdan alırlar; eğer arka taraftakiler hazırsa, öfkeyle solumaya, burnundan buhar püskürtmeye başlamışsa harekete geçerler. Şimdi işçi sınıfının geniş kesimleri öfkeyle homurdanmaya, işsizler ve açlar ordusu burnundan solumaya, burnundan buhar püskürtmeye başlamış durumda. Koşullar her yönüyle büyük patlama için olgunlaşıyor.

Her ne kadar küçük burjuva hareket ve uzlaşmacı sosyalistler iç savaş sözünü duymak dahi istemese de, burjuva çevrelere “iç savaş” dedirten, tekelci sermayeyi ve dinci faşizmi kendi egemenliklerini koruyabilmek için içeride ırkçı-şoven-milliyetçi duyguları köpürtmeye, dinci çeteleri bu topraklara taşıyıp silahlandırmaya yönelten nesnel koşullar bunlardır.

Gelişmeler proletarya ve halkların önünde çok fazla seçenek bırakmıyor. Tarihin gelinen aşamada son sözü açık: Ya kanlı kavgalı savaş, ya yok oluş!..

31 Ağustos 2021

BU DÜZEN YIKILACAK

Düşünen kafalar, başlıktaki tespitin gerçekleşeceğini, artık, neredeyse en ufak bir şüphe duymuyorlar. Dahası, bu önemli toplumsal değişimi, bu altüst oluşu uzak, bilinmeyen bir tarihte gerçekleşecek bir “kehanet” olarak da ele almıyorlar.

Yakın bir zaman dilimi içinde gerçekleşecek bir toplumsal değişimin kapıyı çalmakta olduğu anlatılıyor “bu düzen değişecek” ifadesiyle.

Daha önce de, “devrim” kavramının burjuvalar dahil, en olmadık çevrelerin diline yapıştığı gerçeğine işaret etmiştik. Bunlardan birisi katıksız bir karşı-devrimci örgüt olan MÜSİAD’ın kurucusu Erol Yazar’dı.

Haliyle, bundan böyle tartışma konusu, düzen değişikliğinin gerekip gerekmediği ya da bu değişimin olup olmayacağından çıktı. Tartışma bir üst noktaya, bir ileri adıma taşındı. Artık tartışma konusu, yıkılacak düzenin yerine ne konulacağı meselesidir.

Öyleyse, konuyu en net haliyle ve soru biçiminde koyalım: Yıkılacak düzenin yerine ne konulacak?

Bu sorunun bir değil, birden fazla yanıtı var. Her toplumsal sınıfın bu soruya yanıtı farklıdır. Birbirleriyle uzlaşmaz karşıt sınıf çıkarlarına sahip toplumsal sınıflar yıkılacak düzenin yerine ne konulacağı sorusuna kendi sınıf çıkarlarına uygun yanıtlar verirler. Haliyle, soruyu, “yıkılacak düzenin yerine ne konulacak” biçiminde sorup orada bırakmak, soruyu eksik bırakmak anlamına gelir.

Peki, bir toplumsal sınıf olarak proletaryanın ve onun öncü politik güçlerinin bu soruya yanıtı nedir?

Bu düzenin, yani tekeli sermaye sınıfının ekonomik ve siyasal egemenliğini ifade eden bu sömürücü düzenin yıkılmasından söz ediliyorsa ve bu düşünce (ya da tespit diyelim) genel bir fikir, kanaat haline gelmiş ise ortada bir devrimci durum var demektir. Bu düzenin yıkılacağını, üstelik uzak, bilinmeyen bir gelecekte değil, öngörülebilir bir zamanda yıkılacağını kabul eden kimse, devrimci durumun varlığını da kabul etmiş demektir. Doğrusu da budur.

Ne var ki, devrimci durum ve sınıf savaşının ileri, derinleşmiş bir aşaması olarak, ona eşlik eden iç savaş, proletaryaya tekeli sermaye sınıfı egemenliği üzerinde bir zaferi garanti etmez. Devrimci durum ve iç savaş proletaryaya, onun öncü devrimci politik güçlerine ve proletarya-

nın müttefiklerine zaferin koşullarını hazırlar; zaferin kendisini altın tepside sunmaz.

Yıkılacak düzenin yani tekelci sermaye sınıfının ekonomik ve politik egemenliğinin yerine ne konulacak sorusuna, proletaryanın ve onun devrimci öncülerinin yanıtı hazır: Proletaryanın öncülüğünde kurulacak bir halk iktidarı. Yıkılacak düzenin, tekelci sermaye sınıfı egemenliğinin yerini halk iktidarı almalıdır. Bu konuda belirsizliğe yer yoktur.

Şüphesiz, tekelci sermaye sınıfı, egemenliğini yıkacak koşullar oluşmuşsa bu koşullardan en az zararlı çıkmak; şu veya bu şekilde egemenliğini ayakta tutacak şekilde bu fırtınayı atlatmak için çareler arayacaktır. Öz olanı, yani ekonomik ve politik gücü elde tutmak koşuluyla, fırtınanın şiddetine bağlı olarak, vermeyeceği taviz, atmayacağı geri adım yok demek mümkün. Sınıflar savaşı tarihi bunun örnekleriyle dolu. Bu taviz ve geri adımlar arasında mevcut siyasal iktidarı bir başkasıyla değiştirmek; kitleleri aldatmakta ve yatırtmaktaki kullanabileceği kimi reformlara başvurmamak vb. sayılabilir. Tekelci sermaye sınıfının “yıkılacak düzenin yerine ne konulacak” sorusuna yanıtı da bu çerçevede olur.

Proletaryanın devrimci öncü güçlerinin, öncü devrimci işçilerin en çok dikkat etmeleri gereken nokta budur. Çünkü, devrimci bunalımdan en az zararlı çıkarak iktidarını korumada tekelci sermaye sınıfına yardım edecek “sosyalist/komünist” maskeli güçler az değil. Bu güçler, ortaya çıkan devrimci bunalımdan, devrimci durumdan tekelci sermaye sınıfının egemenliğini yıkmak için değil ama kimi reformlar, tavizler koparıp, “toplumsal barış/toplumsal uzlaşma” için yararlanmaya çalışan sosyal reformist-oportünist parti ve örgütlerdir.

“Bu düzen yıkılacak ama yerine ne konulacak” diye sorup sorunun çözümünü belirsizmiş gibi göstermeye çalışanlar işte bunlardır.

Oysa proletarya için sorunun çözümü belirsiz değil. Yıkılacak olanın yerine devrimci bir halk iktidarı kurulacak. Elbette bunun başarılması işçi sınıfı ve öncülük ettiği diğer emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, kadınların ve gençliğin; Kürt halkının, ezilen diğer halkların tekelci sermaye sınıfı egemenliğine karşı savaşıma kapasitelerine bağlıdır. Her şey işçi sınıfının hazırlık derecesine bağlıdır.

Tam da bu nedenle, devrimci öncü işçiler başta olmak üzere, proletaryanın öncü devrimci güçleri, işçi sınıfı ve müttefiklerini, yoksul köylüyü, küçük üretici köylüyü, kentlerin esnafını, her gün tekelci sermaye sınıfı tarafından yıkıma uğratılan küçük burjuvaziyi bir devrime, devrimle birlikte iktidarı ele geçirerek halk iktidarını kurmaya hazırlamalıdır.

Bunu başardığımızda proletaryanın zaferi kaçınılmaz olacak!

5 Eylül 2021

DEVİRİMCİ ZOR, DEVİRİMCİ MÜCADELE

Türkiye ve Kürdistan'da, ideolojik biçimi dinci-ırkçı bir faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, önemsiz, varlıkları ihmal edilebilir, bir kaç sosyal reformist çevre dışında, genel kabul gören bir düşüncedir.

Faşizm, hangi ideolojik biçim altında olursa olsun, öz itibarıyla aynı çizgilere sahiptir. Faşizm, tekelci sermayenin açık, kanlı, şoven, saldırgan terörist diktatörlüğüdür. Türkiye ve Kürdistan'da var olan olgu budur.

Yeni de değil. Devletin faşistleştirilmesi, faşist, gerici, şoven kadrolarla doldurulması, açık saldırgan, ırkçı, şoven bir karaktere büründürülmesi; faşizmin devlet içinde kurumsal bir hal kazanması için biri 1971'de, ikincisi 1980'de olmak üzere iki askeri faşist darbe gerekti. Bu, bugün de devam eden bir süreçtir.

Bu kısa özetten sonra, ilk soruyu sorabiliriz: Faşizm, nasıl bir mücadeleyle yıkılabilir? Yanıtı oldukça basit görünen bu soruyu sormamızın nedeni, faşist kurumlar bütün terörist varlıklarıyla ortada durur ve her türlü terörü estirirken, birilerinin faşizmin seçimlerle, barışçıl mücadele yöntemleriyle vb. yıkılabileceğini hala ileri sürüyor olmalarıdır.

Çok açık: Devlet biçimi halini almış faşizm ancak bir devrimle, yani devleti parçalayacak, faşizmin toplumsal temeli olan tekelci sermaye egemenliğini yıkacak bir toplumsal devrimle yıkılabilir. Faşizmin toplumsal devrime gerek kalmadan, devlet parçalanmadan, tekelci sermaye sınıfının ekonomik ve politik egemenliği yıkılmadan ortadan kaldırılabileceğini ileri sürmek, iki ülkenin halklarını, burjuvazinin hesabına aldatmaktır, kandırmaktır, oyalamaktır.

Dinci faşizmin seçimlerle, “demokratik mücadele” dedikleri barışçıl mücadele biçimleriyle geriletilebileceğini hatta yıkılabileceğini ileri süren parti ve örgütlerin yaptıkları tastamam budur.

Faşizmi yıkacak demokratik devrim kitlelerin eseri olacaktır. Devrim, iki ülke halklarının devrimci zorla birleşmiş devrimci kitle eylemleri ve en nihayetinde halk ayaklanması sonucu gerçekleşecek.

Aslında buraya kadar söylenenler üzerinde, sosyal reformist parti ve örgütleri bir tarafa koyarsak, devrimci güçler arasında ciddi ilkesel bir farklılık yoktur; en azından olmaması gerekir. Çünkü, “devrimci” kavramı tam da böyle bir mücadele anlayışını kabul etmeyi gerektirir. “Dev-

rim için savaşmayana sosyalist denmez” mottosunun anlam ve içeriği budur.

Ne var ki, mücadelenin bu biçim, yöntem ve araçlarını kabul etmek, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, Kürt halkını, iki ülkenin ezilen halklarını kazanmak, onlara devrimde öncülük etmek ve tüm devrimci enerjilerini açığa çıkarmak için yeterli olmaktan uzaktır. Sadece mücadelenin biçim ve araçlarını ortaya koymakla yetinip orada durmak, kişiyi “hareket her şeydir, sonal amaç hiçbir şeydir” anlayışına yuvarlar.

Öyleyse şimdi ikinci (ve en az birinci soru kadar önemli) soruyu sormanın zamanı: Devrimci zorun türlü çeşitli biçimleriyle birleşmiş devrimci kitle eylemlerinin ve daha ileride halk ayaklanmasının sonal amacı, politik hedefi nedir? Daha somut bir ifadeyle soracak olursak: Devrimci zor ve devrimci kitle eylemleriyle, devrimci kitlesel şiddetle yıkılacak olan faşizmin yerine ne konulacak? Ayağa kalkmaya çağırdığımız kitlelere bu konuda ne söylenecek? Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, emekçi halklar boş yere savaşmazlar; sonucunda ne olacağını bilmedikleri bir savaşa girip kanlarını akıtmazlar. Faşizmi yıkacağız demek yetmez, yıkılmanın yerine ne konulacağını net, iki anlama gelmeyecek biçimde ortaya koymak gerek.

Bu gerçeklik bizi, kaçınılmaz biçimde, iktidar sorununa götürüyor. Faşizmi bir toplumsal devrimle yıktıktan sonra yerine yine bir burjuva iktidar gelecekte ne faşizm tehlikesi ortadan kalkmış olur, ne de emekçi sınıflar, ezilen halklar için demokrasi gelmiş olur. Faşizm tehlikesi ancak onun sınıf temelini, yani tekelci sermaye egemenliğinin yıkılmasıyla gerçekten ortadan kalkmış olur.

Bu konuda UKH tarafında önemli bir adımın atıldığını görüyoruz. Örneğin;

“Faşizm (...) tekelci sermayenin yönetimidir ve diktatörlüktür. Emperyalisttir, yani işgalci, ilhakçı, yayılmacı ve savaşçıdır. Saldırgan ve de kanlıdır, yani katliamcı ve soykırımcıdır, her şeyi faşist teröre dayalı olarak yürütür.”

Dahası, şu önemli tespit de yapılıyor:

“O halde, bu durumda olan demokratik güçlerin kendi başına ve esas olarak demokratik mücadele yöntemlerine dayanarak AKP-MHP faşizmini yıkmaları mümkün değildir. Evet, ayakta kalan tüm demokratik güçler mücadele etmelidirler, güçlerini sürekli birleştirmeliler ve her türlü mücadele yöntemini de uygulamalıdır. Bu gereklidir. Fakat AKP-MHP faşizminin sadece bu mücadeleyle yıkılamayacağını da bilmek gerekir.”

Şüphesiz öyledir! Ancak bu tespitler bizi şu soruyla karşı karşıya bırakıyor: Faşizm yani “tekelci sermayenin yönetimi” yıkılınca yerine ne

konulacak?

Leninist Partinin bu soruya yanıtı açıktır ve yeni de değildir: Yıkılacak olanın yerine halk iktidarı kurulmalı; bütün iktidar halka devredilmeli.

Bu yanıt, zorunlu olarak, bizi devrimci program sorununa götürüyor.

7 Eylül 2021

İŞİD'LE MÜCADELE SAHTEKARLIĞI

Denilebilir ki, bu sahtekarlık oldukça aleni, dünya alemin bildiği bir sır. O halde üzerinde durmaya değer mi?

Emekçi sınıfları, yoksul kitleleri dünya burjuvazisinin aldatmaları, hileleri konusunda aydınlatma; faşizmin demagojisini açığa çıkarma ve teşhir etme faaliyeti önemini sürdürdüğü müddetçe bu soruya olumlu yanıt verilmeli. Devrimin zaferinden sonra bile, düşmanı her yönden teşhir ederek kitleleri toplumsal devrime, sosyalizmin kuruluşuna hazırlama ve katma çalışması öneminden bir şey yitirmez.

Hele de düşmanın kitleleri aldatmada başvurduğu sahtekarlıklar “sol”dan birileri tarafından tartışmasız biçimde kabul görüyorsa...

Fransız devletin “İŞİD’le mücadele ediyoruz” biçimindeki sahtekarlığı yine Fransız bir tekel olan Lafarge firması üzerinden ilişki kurduğunun anlaşılmasıyla ortaya çıktı. “İŞİD’e karşı savaşıyorum” bahanesiyle yıllarca Suriye’de askeri güç bulduran Fransız hükümetleri meğerse milyon, belki de milyar dolarları Fransız çimento tekeli olan Lafarge üzerinden aktarıyorlarmış.

Aslında bu bilgi yeni bir duruma işaret etmiyor. Lafarge firmasının İŞİD denen katiller sürüsüyle ilişkisi, onlara milyon dolarlar aktardığı, finanse ettiği yıllar önce ortaya çıkmıştı. Şimdi, yeni diyebileceğimiz şey, tüm bunların Fransız devletin bilgisi, onayı ve desteği ile yapıldığının ortaya çıkmış olmasıdır.

Fransız devleti, aynı firma üzerinden, sadece İŞİD denen, insanları canlı canlı yakan, kafa kesen, akla gelmeyecek vahşetler uygulayan katiller sürüsünü değil, vahşette bu katiller sürüsünden milim geri kalmayan diğer dinci faşist çeteleri de her bakımdan desteklemiştir. Özellikle Fransız gizli servisleri bu iş için çalışmışlar.

Fransa, İŞİD denen katil sürüsünü ve diğer dinci faşist çeteleri desteklemekte yalnız değil. Konumuz olmadığı için Türkiye’yi bir kenara koyarsak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Diğer tüm emperyalist devletler İŞİD dahil, dinci faşist çeteleri, para, silah, lojistik, militan transferi gibi yaşamsal konularda sınırsız biçimde desteklemişlerdir.

Açığa çıkanları var. ABD helikopterlerinin, Suriye ordusunun eline düşmek üzere olan İŞİD militanlarını nasıl çekip aldıkları bundan üç yıl

önce, çetelerin yenilgi üzerine yenilgi aldıkları ve dağılmaya başladıkları zamanda ortaya çıkmıştı. O zaman da helikopterlerin resimleri dahi basına düşmüştü.

Şu çok açık: Emperyalist devletler, ki bunların başında ABD, İngiltere, Fransa, Almanya geliyor, “İŞİD’le savaş”ı Suriye-Kürdistan topraklarına ayak basmak, askeri güçlerini oraya göndermek için bahane olarak ileri sürdüler. İŞİD’e karşı savaş değil, aksine İŞİD ve diğer dinci faşist çeteleri her yönden desteklemeleri söz konusudur. Gerçek budur.

Türkiye dahil, bölge gerici/faşist devletleri ile emperyalist devletlerin İŞİD ve diğer dinci faşist çeteleri destekleme nedenleri ayrı bir konudur ve ayrıca üzerinde durulmalıdır. Ancak şu olgu kesin: Bu saydığımız devletlerin İŞİD’e karşı savaştıkları iddiası su katılmamış bir sahtekarlıktır.

Bu sahtekarlığın devamı ve tamamlayıcı parçası olarak emperyalist devletler ve bölgedeki işbirlikçileri gerçek yüzlerini gizlemek için kendilerine “Uluslararası Koalisyon” kavramını uydurmuşlar. Güya bu “Uluslararası Koalisyon” İŞİD’e karşı savaşmak için kurulmuş. Gerçekte ortada ne “uluslar” var ne de bu uluslar arasında bir “koalisyon”. Gerçek olan, emperyalist devletlerin bölgedeki işbirlikçilerini peşlerine takarak İŞİD ve diğer dinci faşist çetelere her türlü desteği sağlamak üzere bir araya gelmeleridir. “Uluslararası Koalisyon” dedikleri, haydut devletler topluluğudur.

Aynı haydut devletler topluluğu, Kürt halkına saldıran, topraklarını işgal edip yağmalayan, Kürt halkını topraklarından göç ettiren, her türlü zulmü uygulayan dinci faşist çetelerin arkasındaki güçlerdir. Lafarge olayı bu gerçeği bir kez daha gün yüzüne çıkarmıştır. Afrin, Serekaniye, Tel Abyad gibi Rojava topraklarının Türkiye ve dinci faşist çeteler tarafından işgali arkasındaki güçler de başta ABD olmak üzere bu aynı haydut devletlerdir.

Emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçi devletler Irak, Suriye ve Rojava topraklarında İŞİD ve dinci faşist çetelere karşı savaşmak için değil, onlara ve Türkiye’nin işgaline karşı savaşacak güçleri engellemek için varlar. Örneğin, ABD, Afrin işgaline karşı savaşmak isteyen DSG’nin karşısına nasıl dikildiğini göstermek için bir haberi aktarmak yerinde olacaktır. Haber, kısaca şöyle:

“Pentagon Sözcüsü Galloway, AA muhabirinin sorusuna verdiği yanıttta 'Diyelim ki buralarda bir yerdeki (kuzeydoğu Suriye) bir YPG birliği, ‘artık İŞİD ile mücadele etmeyeceğiz, Afrin'deki kardeşlerimizi desteklemeye gideceğiz’ derse artık o zaman kendi başlarına kalırlar. Artık bizim ortaklarımız olamazlar’ dedikten sonra tehditlerine şöyle devam

ediyor 'Ekipmanların IŞİD dışında bir amaçla kullanıldığını tespit ettiğimiz takdirde yardımları kesmek dahil uygun adımları atarız' dedi."

Tarih sayfalarına düşen bu gerçekler, kimilerinin unutturma çabalarına rağmen artık ne unutulur, ne de unutturulur.

Bütün bu gerçeklerden sonra, özellikle de Fransa'nın Lafarge şirketi üzerinden IŞİD ve dinci faşist çeteleri paraya boğduğu, "ne istedilerse verdik" durumunda olduğu ortaya çıktıktan sonra "Uluslararası Koalisyon" denen haydut devletler topluluğunun IŞİD'e karşı savaştıklarını kim ileri sürebilir!

İleri sürse de kimi inandırabilirler?

9 Eylül 2021

BOLSONARO AYNASINDA...

Brezilya faşizminin başıdır. Kitle katliamlarından adeta zevk alan tüm faşistler gibi, ki Hitler'i hepsinin atası saymakta bir beis yok, Covid-19 pandemisinde sürü bağışıklığını hararetle savunmasıyla da bilinir. Sürü bağışıklığı teorisi, biliniyor, yine de kısaca değinmekte mahzur yok, “ölen ölsün, kalanlardan bağışıklık kazanmış bir toplum yaratırız” anlayışının bilimsel kavramlarla ifade edildiği canice bir teoridir.

Hitler'in Mengele'sini aratmaz. Bu teoriye göre, belli bir yaşa erişmiş, bağışıklık sistemi zayıf, emek gücünü yitirmiş, dolayısıyla artık üretken olmayan, kapitalist ekonomiye yük haline dönüşmüş, haliyle toplumun safrası durumundaki yaşlı insanlar ölüme terk edilebilir ve edilmelidir. Brezilya Cumhurbaşkanı sıfatı taşıyan Bolsonaro işte bu teorinin hararetle savunucusuydu. Dünyaya biraz daha erken gelmiş olsaydı, dedesi sayabileceğimiz Hitler'in sağ kolu mevkisini kimseye kaptırmazdı.

Ancak bu kısa tanıtıma karşın, bu faşistin son günlerde gündeme gelmesinin nedeni bu değil. Son incisi, günümüz faşist diktatörlerinin ruh halini, geleceğe dair plan ve hesaplarını ortaya saçan açıklaması oldu.

Önümüzdeki yıl düzenlenecek Brezilya seçimlerini “komedi” olarak adlandıran Bolsonaro, bu komediye katılmayacağını ve iktidardan ayrılmayacağını “Beni ancak tanrı iktidardan indirebilir” sözleriyle ilan etmiş.

Aynı faşist, bir hafta önce, Evanjelist papazlara yaptığı konuşmada da “Önümde üç seçenek var: Tutuklanmak, öldürülmek ya da zafer.” demiş.

Bu sözlerdeki meydan okuma havasını elbette ciddiye almıyoruz. Tutuklanmayı ya da öldürülmeyi idealleri uğruna göze almak proletaryanın, emekçi sınıfların, ezilen halkların kurtuluşu için yaşamını adanmış devrimci kahramanlara özgüdür; burjuvazinin köpekliliğine soyunmuş faşistlere değil.

Ama burada bizi ilgilendiren nokta, burjuva devletlerin başına bir şekilde getirilmiş olan faşistlerin artık seçim gibi şeyleri komedi olarak adlandırıp önemsiz, değersiz ilan etmeleridir. Yani parlamentarizmin ayağının altından sehpayı çekiyorlar artık.

Bolsonaro ilk ve tek değil. Başka örnekleri bir yana, en son ve en çok bilinen Trump'tır. Trump'ın Amerikan seçim sonuçlarını nasıl tanı-

mak istemediğini, Capitol'ü taraftarlarına bastırıldığını, seçim sonuçlarına bir ayaklanma girişimiyle yanıt verdiğini hepimiz biliyoruz. Gerçekte, her yerde, tüm ülkelerde burjuva sınıf, sınıf çıkarlarına aykırı olduğunu düşündüğü zaman seçim sonuçlarını tanımamıştır.

Bolsonarolar sadece Brezilya'da yok, burjuva egemenliğin proleterya ve diğer emekçi sınıflar tarafından tehdit edildiği her yerde varlar. Bizim de "Bolsonaro"muz var. Önündeki üç seçenekten ikisini "tutuklanmak ya da öldürülmek" biçiminde ortaya koyarken dinci faşist iktidarın başı da "biz bu yola çıkarken kefenimizi giyerek çıktık" sözleriyle durumunu tanımlıyor.

Demek ki, burjuva sınıfın politik kadroları artık "seçimle geldik, seçimle gideriz" hikayesini bir tarafa atıyorlar. Tıpkı Bolsonaro gibi, dinci faşist kadrolar, seçimlerle iktidar değişikliğine gitmeyeceklerini; seçimleri kaybetseler de iktidarı bırakmayacaklarını açıkça ifade ediyorlar. Dinci faşist iktidarın dikkate alınması gereken kadrolarından olan Çavuşoğlu, neredeyse bir yıl önce burjuva muhalefete "Seçim olsa da iktidar size verilmeyecek." diye seslenerek dinci faşist iktidarın niyet ve planlarını ortaya koymuştu.

Tamam, Çavuşoğlu ya da RTE "bizi ancak tanrı iktidardan indirebilir" demiş değiller henüz; ama sözleri ve verdikleri sinyaller ne Bolsonaro'yu, ne de Trump'ı aratır. Fazlalıkları var, eksikleri yok. Bolsonaro öyle meydan okuyor ama çapı pratiğin mihenk taşına vurulmuş değil henüz. Oysa dinci faşist iktidarın kadroları, 2015 seçimlerinde seçim sonuçlarına rağmen iktidarı, hükümeti vermeyerek "rüşterini" de ispatlamış bulunuyorlar.

Aslında sosyal reformistler, oportünistler bu gerçeği biliyorlar. Seçim sonuçları ne olursa olsun dinci faşistlerin hükümeti bırakmayacaklarını adları gibi biliyorlar.

Bu süre zarfında kaç seçim, referandum vb. yapıldı; sayısını unuttuk. Ama sosyal reformistlerin, onların ayak izlerini takip eden oportünist parti ve örgütlerin, liberallerin büyük bir umut ve tutkuyla, her seferinde önlerine konan sandığa koşa koşa gittiklerini biliyoruz. Seçim sonuçlarının beş paralık önemi olmadığını bile...

Seçimle gitmeyeceğini ilan eden Bolsonaro'yu, Brezilya faşizmini kim yıkar; bilmiyoruz. İşin tanrıya kalmayacağı garantisini verebiliriz. Bizimkilere gelince, tıpkı Bolsonaro gibi, seçimle gitmeyeceklerini ilan etmişler aslında. Sosyal reformistlerin ve onların kuyruğundan ayrılmayan oportünistlerin kafasına dank eder umuduyla -pek umutlu değiliz ya- bir kez daha söyleyelim: Faşizm sandıkla/seçimle yıkılmaz. Onu yıkacak olan tek şey birleşik toplumsal devrimdir.

Gerçek ve tam demokrasi de bununla gelecek!

11 Eylül 2021

CELLADIN PAPAZI

Dinci faşist iktidar baskı ve terörünü artırdıkça sağdan soldan “provokasyona gelmeyelim” çağrıları yükselmeye başladı. Faşizmin saldırıları karşısında kuzu postuna bürünmenin faşizmi saldırmaktan caydıracağı düşüncesi eski ve eski olduğu kadar bayatlamış bir hikayedir.

Şimdi aynı bayat hikayenin tekrar ısıtılıp işçi sınıfı ve ezilen halkların önüne konduğuna tanık oluyoruz.

Dinci faşist iktidarın emekçi sınıflar ve ezilen halklar arasındaki kitle desteğinin gün geçtikçe eridiği artık saklanamaz oldu. Açlık, yoksulluk, işsizlik gibi ekonomik bunalımın derinleştirdiği kapitalizmin sonuçları bu gelişmenin temel, nesnel nedenidir.

Faşizmin kitle tabanı hızla eriyor. Bu olgu artık genel kabul görüyor. Dinci faşist iktidar da aslında bu gerçeğin farkında ve bu yüzden elindeki tek araca, baskı ve teröre daha çok sarılıyor. Normal koşullarda seçim/sandıkla iktidarda kalamayacağını herkesten iyi biliyor. Bu yüzden hazırlıklarını, eğer seçim yapılsa bile, şöyle ya da böyle iktidarda kalmaya göre yapıyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Dinci faşist iktidar, daha önce de gerçekte seçimleri kaybetmişti. Fakat bir yandan dinci faşist iktidarın sokakta estirdiği terör, diğer yandan, burjuva muhalefetin bu terörü bahane edip kitleleri sokaktan çekerek dinci faşist iktidara verdiği destek sonucu, iktidarını korumayı bildi.

Burjuva muhalefetin; daha somut biçimiyle söylersek, CHP'nin burjuva egemenliğin korunmasındaki rolü, en azından bu süreç için bu şekilde belirlenmiş. Bu görevin izlerini ve tüm gerçekleştirme biçimlerini dinci faşist partinin iktidar yapıldığı 2002'den bu yana adım adım izlemek mümkün. Çok kısa değinmelerle özetlersek; dinci faşist partinin başının önce milletvekili, arkasından başbakan olmasının yolunu CHP açtı. Dinci faşist iktidar kendini iyice sağlama aldığı 2010'daki referandumda en büyük desteği CHP'den almıştır. (Burada elbette “yetmez ama evet”çileri unutmuyor değiliz ama şimdilik bunlar konu dışıdır.) Kaybettiği 7 Haziran seçimlerinde iktidarda kalmanın yolunu dinci faşist iktidarın başının kulağına fısıldayan CHP'nin duayeni Baykal'dı. 16 Nisan referandumunda mühürsüz oy rezaletiyle YSK önüne toplanan yığınları evlerine yollayan

onlardı. 2018 seçimlerinde oylar henüz sayılmadan “Adam Kazandı” tweetini atarak Cumhurbaşkanlığını altın tepside dinci faşist iktidarın başına veren aynı CHP idi. “Yenikapı Ruhı”, Taksim mitingi gibi daha bir sürü eylemle dinci faşist iktidarı kitlelere kabul ettirme çabası gibi daha bir yığın örneği anlatmaya gerek yok.

İşte bu CHP'nin başkanı şimdi kitlelere dinci faşist iktidara karşı mücadele etmek yerine evde kalmayı, sokağa çıkmamayı, mücadele etmemeyi öğütüyor. Ege Sanayicileri ve İşinsanları Derneği (ESİAD) 35. Yüksek İstişare Konseyi Toplantısı'nda kendisine sorulan bir soruyu yanıtlarken dinci faşist iktidarın seçime gideceğinin “garantisini” de verdikten sonra şöyle diyor:

“Bu iktidar seçime gider, niye gitmesin? Bizim görevimiz seçim sandığına sahip çıkmak. Burada tek sıkıntımız var. İktidar seçim atmosferini kendi lehine döndürmek için terör, terör bağlantılı bazı olaylar gibi Türkiye yeniden farklı bir süreç içine sokulmak istenebilir.”

“Bu konuda tüm partilileri, milletvekillerini sağduyu ve sükunete davet ediyorum. Sakın ola ki olayları (çare) sokakta, yürüyüşlerde değil. Hep beraber bekleyeceğiz.”

“Sandık gelecek o zaman demokratik ölçüler içinde davranıp oyunumu kullanacağız. Ne kadar tahrik ederlerse etsinler tahriklere kapılmayın diye uyarıyorum.”

Cümle ve anlatım bozukluğu CHP Genel Başkanı'na ait; olduğu gibi aktardık. Tüm bu anlatım ve dil bozukluğuna rağmen hem ne söylemek istediğini hem de ne anlatmak istediğini anlayabiliyoruz.

Dinci faşist iktidar, kitleleri sindirmek, korkutmak, bir korku iklimi yaratmak için şimdiye kadar işlediği, yaptırdığı katliamları fersah fersah geçecek katliamlara hazırlık yaparken, bu cahil adam, “sakın sokağa çıkmayın” diyor. “Sağduyu ve sükunete” davet ediyor. Yani, kendini kesecek kasabın bıçağını yalayan koyun gibi davranıyor. Kuzu postuna bürünün, böylece dinci faşizmin oyununu bozmuş olursunuz diyor.

Söylemeye gerek yok, papaz görünümlü bu adam ve partisi, emekçi sınıfların ve ezilen halkların dinci faşizme, onun iktidarına karşı olan kin, öfke ve mücadele kararlılığını söndürmeye, dinci faşist terörün önüne boyunlarını uysalca uzatmalarını öğütüyor. Bu öğütler, celladın yanında yürüyen papazın mahkuma öğütleridir. Boynunu ipe uysalca uzatma tavsiyeleridir.

Emekçi sınıflar ve başta Kürt halkı olmak üzere ezilen halklar bu adamın tavsiyelerine uyarlar mı? Hiç sanmıyoruz. Bununla birlikte, kitleleri dinci faşizmin bu stepnesinin sözlerine karşı uyarmak faşizme karşı mücadelenin önemli bir yanındır. Faşizm, devrimci kitlesel şiddetten, dev-

rimci zordan anlar. Devrimci kitlesel şiddet, devrimci zor ne kadar yoğun ve etkili kullanılırsa faşizm de o kadar etkisiz hale gelir. Devrimci mücadele tarihi bunu doğrulayan sayısız kanıtla dolu.

Kitlelere bunu anlatmak, sokak çağrısı yapmak, bu adamın sözlerine kanmaya hazır sosyal reformistlere, liberallere ve uzlaşmacı küçük burjuvalara karşı uyarmak acil bir görevdir.

15 Eylül 2021

AFGANİSTAN'DAN SONRA İDLİB

ABD emperyalizmi her yerde geriliyor, emperyalist kapitalist sistem içindeki hegemon özelliğini yitiriyor. Şüphesiz, bu zaman alan bir süreçtir; bugünden yarına oldu bitti denilebilecek bir durum değil. Ama süreç başlamıştır ve geri döndürülme şansı yoktur.

Afganistan'da askeri bakımdan yenildi; bundan şüphe yok. Bu, ABD'nin Afganistan'daki tüm varlığını sona erdireceği anlamına gelmiyor elbette. Taliban denen dinci tosuncuklar, nihayetinde ABD yapımı ya da çocuğu olup kendisini dünyaya getirenlere ekonomik, askeri, diplomatik, mali, teknolojik bakımlardan bağımlıdır ve ABD emperyalizmi askeri olarak çekildiği Afganistan'ı sayısız yönden kendine bağımlı tutacak olanaklara sahiptir.

Tüm bunlar ABD'nin gerileyen bir emperyalist güç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Gerileme çoktan başlamış olmakla birlikte, en somut biçimini şimdi değişik cephelerdeki yenilgilerinde ve geri çekilmelerinde görüyoruz. Suriye-İdlib cephesi bunlardan biridir.

Başlığa neden Suriye'yi değil de İdlib'i yerleştirdik? Çünkü, ABD'ye göre İdlib “Orta Doğu'nun en önemli yerlerinden biri olan Suriye'nin en önemli yerlerinden biri”dir ve ABD'nin bu değerlendirmesinde yanıldığını söylemek için herhangi bir neden yok.

ABD, (diğer emperyalistleri şimdilik bir tarafa koyuyoruz) 2011'de Türkiye, Suudi Arabistan, BAE, Katar, Ürdün ve tabii ki İsrail siyonizmi üzerinden başlattığı Suriye savaşında, temel hedeflerine, yani Suriye'yi dinci faşist çete üretim ve dağıtım çiftliğine çevirme hedefine ulaşamayanca hedef değiştirdi. Hedef değiştirince Suriye'nin en önemli yeri olarak gördüğü İdlib'i Türkiye, HTŞ denen dinci faşist katil sürüsü ve müttefikleriyle elde tutma; mümkünse Suriye'den koparma planına geçti.

Aslında ilk hedeflerine ulaşamaması -elbette Fransa, Almanya, İngiliz emperyalistleriyle birlikte- ilan edilmemiş bir yenilgiydi. Ancak savaşın sürmesi bu yenilginin üzerini örttü. 2015 yılında ABD emperyalizmi sözünü ettiğimiz hedefine ulaşamayacağını görüp kabul edince hedefini şöyle değiştirdi:

“İkincisi ise şu; bu resmi olmayan ve üstü kapalı ancak çok önemli bir görev. Eski Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton kitabında bu

konu hakkında detayları yazdı.

Bu görev Esad ve Rusya'nın toprakların kontrolünü sağlamasını önlemek. Güneyde, Al Tanf'ta da aynı şeyi yapıyoruz. Burada pek bir IŞİD varlığı yok ancak İran, Esad ve Rusya'nın topraklarda kontrol sağlamasını önliyoruz.

Böylece Suriye'deki savaşa diplomatik bir çözüm bulunması için baskı yapıyoruz. Bunlar, Türkiye'nin İdlib'de yaptığından çok da farklı değil.”

Evet, 2015 yılında Rusya'nın, özellikle de hava kuvvetlerinin aktif biçimde devreye girmesi ABD'yi, Suriye'de dinci faşistlerden müteşekkil bir iktidar ve devlet kurma planından vazgeçmek; yerine, daha azına razı olmak anlamına gelen, “Esad ve Rusya'nın toprakların kontrolünü sağlamasını önlemek” planını koymak zorunda bıraktı. Bu plan “Türkiye'nin İdlib'de yaptığından çok da farklı değil.”

Şimdi ise, Suriye'nin güneyinde yer alan Dera bölgesinde, Lübnan'daki güç dengeleriyle de bağlantı içinde, benzer bir yenilgi süreci başlamış bulunuyor.

Kısaca, Dera bölgesinde özellikle İsrail ve Türkiye destekli dinci faşist çeteler, bir süre önce yeniden toparlanarak silahlı saldırılara başlamışlardı. Yaklaşık üç yıl önceki askeri yenilgiden sonra, efendileri İsrail ve Türkiye, elbette Ürdün istihbaratının yardımıyla, onları yeniden toparlanma sürecine sokabilmişlerdi. Bu çeteler, efendilerinin planlarına uygun olarak, Suriye ve Rusya'yı Dera bölgesinde meşgul ederek İdlib operasyonunu, en azından geciktirmek için, Suriye ordusuna saldırılara başlamışlardı.

Rusya ve Suriye, bir yandan bu dinci çetelerle anladıkları dilden, yani askeri operasyon dilinden konuşurken öte yandan Rusya diplomatik çabalarla ABD ve İsrail'in elini kolunu bağlama işine girişti. Bunda, ayrıntılarına şimdi girmeye gerek olmayan Lübnan'daki güç ilişkilerinin de rolü oldu. Sonunda, ABD ve İsrail, kendi beslemeleri tosuncukları cami avlusunda terk edilmiş kedi yavruları gibi terk edip Rusya ve Suriye ile anlaşmalarının yolunu açtılar.

Burada bir parantez açıp bir iki cümleyle şuna işaret etmek gerekir: Dera'da Suriye ve Rusya güçlerine karşı silahlı saldırı yapanların özgürlük peşinde koşan, Suriye'nin gerici-burjuva iktidarına karşı “devrimci amaçlar” için savaşan “yerli silahlı güçler” olarak düşünmek yapılabilecek en büyük hatadır.

Devam edelim. Dera'da Rusya'nın müzakere ve askeri güç kullanma tehdidi sonucu Suriye devletiyle anlaşmak zorunda kalan dinci faşist çetelerin bir kısmı soluğu hemcinslerinin yanında, İdlib'te alırken bir kısmı

da silah bırakarak dinci faşist safları terk etmeyi “kabul etti.”

Şüphesiz bu, ABD'nin tek cephede de olsa yenilgisi anlamına geliyor. ABD, kendi beslemelerinin Dera'dan çıkarılmasını sessizlikle karşılamak zorunda kaldı. Yapacak fazla şeyi yoktu.

Dera sorununun çözüm yoluna girmesi, İdlib operasyonu üzerinde hızlandırıcı bir rol oynayacaktır. Nitekim tüm ve asıl hazırlıklar büyük bir İdlib savaşına göre yapılıyor. Tam da bu nedenle, Dera'dan çeteleri temizleme operasyonu sürerken Rusya hava kuvvetleri dinci faşist çetelerin İdlib'teki yuvalarını aralıksız bombaladı.

Bu bombaların bir kısmının Türk ordusu mevzilerinin sağına soluna düştüğünü, ölüm ve yaralanma gibi durumların sıklaştığını belirtmeden geçmemeli. İdlib ve özellikle Afrin'den, (Afrin Kurtuluş Güçlerinin eylemleri sonucu,) asker ölüm haberlerinin sıklaştığını, kayıpların büyük bir kısmı gizlense de, artık mızrağın çuvala sığmadığını görüyoruz.

Büyük ve kaçınılmaz bir savaşın haberci adımlarıdır bunlar. İdlib'i elde tutma planını çöpe gönderecek bir savaş!.. Bu savaşın görünür cephesinde, elbette, Türkiye duruyor. Ama asıl kaybeden, Türkiye üzerinden Suriye'de tutunmaya çalışan ABD emperyalizmi olacak.

Gerileme ve çöküş süreci hızlanarak sürecek.

8 Eylül 2021

HAYAT PAHALILIĞI VE “UCUZ HÜKÜMET”

Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı, diğer emekçi sınıflar ve yoksul kitleler için yaşamın çekilmez hale geldiği bir gerçek artık. Dinci faşist iktidarın başı dahil, burjuvazinin politik kadroları da artık bu gerçeği kabul ve itiraf ediyorlar.

Örneğin, dinci faşist iktidarın başı, bu gerçeği şöyle itiraf etmek zorunda kalmıştır:

“Enflasyonun yol açtığı hayat pahalılığı konusundaki sıkıntıları da gayet iyi biliyoruz. Maliyetleri düşürmek ve fırsatçılarla mücadele etmek suretiyle en kısa sürede enflasyonu da kontrol altına alarak, raflardaki, etiketlerdeki fahiş fiyat artışlarının önüne geçeceğiz.”

Hayat pahalılığı dedikleri şey, gerçekte, emekçi sınıfların açlık çukuruna yuvarlanmasıdır. Bu, istisnasız bütün kapitalist ülkelerde, kapitalizmin ve bu ülkelerdeki burjuvazinin çıkarlarını herşeyin üstünde ele alan burjuva iktidarların politikalarının sonucudur. Kapitalist özel mülkiyet ve burjuva egemenliği koşullarında başka türlü olması da mümkün değil.

Dinci faşist iktidar “etiketlerdeki fahiş fiyat artışlarının önüne” geçebilir mi? Birincisi, fiyat artışlarının önüne geçmek dinci faşist iktidarın karakterine uygun değil. Dinci faşist iktidarın görevi, kapitalist sömürüyü azaltmak ya da hafifletmek değil, aksine elinden geldiğince yoğunlaştırmaktır. Kendi döneminde hiç grev olmamasıyla, grevlere izin vermemeyle övünen bizzat dinci faşist iktidarın başıydı.

Ama, bundan önemlisi, fiyat artışları ya da emekçi sınıfların sürekli ve artan biçimde yoksulluğa, açlığa, sefalete itilmesi kapitalist üretim biçiminin kaçınılmaz sonucudur. Toplumun ürettiği zenginliği giderek daha az elde toplayarak kitleleri açlık ve yoksulluğa sürüklemek kapitalist üretimin temel yasasıdır. Dolayısıyla ne dinci faşist iktidar ne de başka herhangi bir burjuva iktidar, “hayat pahalılığı”nı önlemez, önleyemez.

Nitekim, tüm kapitalist gelişme tarihi boyunca Türkiye ve Kürdistan'da geçim araçları başta olmak üzere tüm ürünlerin fiyatlarındaki artış sürekli yükselen bir çizgide olmuştur. İnönü'sünden Menderes'ine, Süleyman Demirel'inden Ecevit'ine, 12 Eylül faşist generallerinden 90'lı yılların tüm hükümetlerine, oradan son 20 yılın dinci faşist iktidarına kadar geçmişe kısa ve kaba bir bakış bize bu gerçeği gösterecektir.

Kapitalist özel mülkiyet, kapitalist üretim, ürünlerin ve üretim araçlarının özel mülk edinme biçimi bu olgunun temel nedeni ve kaynağıdır. Bununla birlikte, burjuva iktidarların siyasi karakteri bu pahalılığın artış

hızı üzerinde belli bir etkiye sahip olurlar. İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar üzerinde açık, kanlı bir diktatörlük olan faşizm bu sömürüyü yoğunlaştırır ve “hayat pahalılığını” dayanılmaz noktalara taşır.

Emekçi sınıflar için yaşamı dayanılmaz kılan temel geçim mallarındaki fiyat artışlarının bir diğer kaynağı, sürekli büyüyen ve toplumu nefessiz bırakan asalak bir zar gibi saran devletin kendisidir. Yani ordudur, polistir, sayısı milyonlarla ölçülen bürokrasi/memur ordusudur. Sınıf savaşı şiddetlendikçe toplumun en ücra hücrelerine kadar uzanmak ve temas kurmak zorunda olan devlet aygıtı büyüdükçe büyür; şiştikçe şişer.

Burjuva devletteki, Türkiye ve Kürdistan bahsinde faşist devletteki bu şişme, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin, yoksulların, küçük köylü ve esnafın sırtına çok değişik vergiler biçiminde biner. Çok somut örnekle, günümüz Türkiye'sinde bir ithal araba için “Özel Tüketim Vergisi” adı altında o arabanın fiyatı kadar devlete vergi ödenmek zorundadır. Ya da bir cep telefonu alan kişi bir o kadar parayı da devlete vergi olarak, farkında olmadan ödüyor. Bu, benzinden sigaraya, çaydan, şekere akla gelebilecek her mal için geçerlidir. Çünkü, devlet denen o dev asalak makineyi başka türlü beslemek mümkün değil.

Bu nedenle, burjuvazi feodalizme karşı savaşında bütün burjuva devrimlerin bayrağına “ucuz hükümet” yazmakla birlikte, hiçbir zaman bunu gerçekleştirmemiştir; gerçekleştiremezdi de. “Ucuz hükümet” sloganını gerçekleştirmek Paris Komünü'nün işi oldu. Paris Komünü kendi varlığını ilan eder etmez, “sürekli ordu ve devlet memurluğunu kaldırarak” “ucuz hükümet” sloganını gerçekleştirmişti. Proletaryanın ve emekçi sınıfların sırtında asılı duran o asalak uru böylece bir çırpıda söküp almıştı Komün.

Burjuvaziye gelince... O tam tersine, “proleter vandalları”na karşı egemenliğini korumak için o asalak uru sürekli yaymak, büyütme ve yetkinleştirmek zorundaydı. Ordu, polis, zindanlar, yargı, maliye ve tüm bürokrasi ordusunu yetkinleştirdikçe egemenliğini koruyabilirdi. (Sırası gelmişken, 80'li yıllarla 90'lı yılların başında Özal'ın “devleti küçültüyöruz” masalına “sol”dan kimi ahmaklar gerçekten inanmışlardı.)

Buradan şu sonuç çıkar ki, gerçekten “hayat pahalılığı”nı sona erdirmek ve işçi sınıfıyla emekçi kitlelerin, yoksul, ezilen halkların yaşamında gerçek ve kalıcı bir iyileştirme yapmak isteyen; işe ordu, polis, burjuva bürokratik aygıtı ve burjuvazinin egemenliği ile birlikte burjuva iktidarı ortadan kaldırmakla başlamak zorundadır.

Sorun, toplumsal devrim sorunudur. Türkiye ve Kürdistan'da “hayat pahalılığı”nın geldiği nokta emekçi sınıfları ve ezilen, sömürülen halkları bir toplumsal devrimin eşğine kadar getirmiştir. Bu gerçek somut olguyu anlamayanlar, burjuvazinin korkulu yüz ifadesine baksınlar. Dinci faşist iktidarın başının yukarıda aktardığımız sözleri söylemek zorunda kalmasının nedenleri üzerinde kafa yorsunlar...

20 Eylül 2021

İKTİDAR DEĞİŞİKLİĞİNE KİM KARAR VERİR?

Bu soruyu liberal küçük burjuva aydınlara, uzlaşmacı küçük burjuva partiye sorsanız yanıt, ceplerinden bir çırpıda çıkarılacak kadar hazır: “Tabii ki halkın iradesi.” Tüm siyaset bilimi seçim sandığıyla sınırlı ve parlamenter ahmaklıkla malul olanların doğal yanıtının böyle olmasında şaşılacak bir şey yok.

Bunların ikizi diyebileceğimiz sosyal reformist partilerin yanıtı da bunlardan farklı olmaz. Faşist iktidarı/hükümeti değiştirme boş umuduyla her seferinde sandığı koşa koşa gitmelerinin nedeni bu. Müteveffa TİP'in kurulduğu 1960'lı yıllardan, kapatıldığı ve ömrünün sonuna geldiği ana kadar savunduğu politika böyleydi.

Gerçek durumun ise bununla alakası yoktu. Geçmiş dönemlerde hükümet değişikliğine görünürde parlamentonun karar verdiği doğru. Ancak bu sadece görünürdeki bir durumdu. Gerçek bambaşka idi. Hükümetler için asıl ve nihai kararı parlamento değil işbirlikçi tekelci sermaye ve onun da üstünde emperyalist mali sermaye merkezleri, emperyalist güçler/hükümetler karar verirler.

Biz bunu bir adım öteye daha rahatlıkla taşıyabiliriz. Şöyle: emperyalist mali sermaye odakları ve emperyalist devletlerin karar vericileri bağımlı ülkelerin sadece hükümetleri hakkında değil, özellikle diyelim ki Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı gibi önemli bakanlıklara kimin getireceği hakkında da son sözü söyleyen odaklardır.

Bu gerçek emperyalizme bağımlı bütün ülkeler için geçerlidir. Emperyalizme ekonomik, mali, askeri, diplomatik ve daha pek çok yönden bağımlı olan Türkiye bundan muaf değil. Aksine bu gerçeği en güçlü biçimde Türkiye'de görmek mümkün. Türkiye'de hükümetler, kurulmadan önce, hükümeti kuracak kişi ve burjuva parti öncelikle ABD'den icazet almak zorundadır.

Tam da bu nedenle, işbirlikçi tekelci sermaye sınıfının hükümeti kurmaya aday gördüğü kişiler, hem kendileri hem de partileri için izin/onay almak üzere önce ABD'yi tavaf ederler. Bunun tipik örneğini Demirel'de görüyoruz. Önce Adalet Partisi Genel Başkanı ardından başbakan olarak seçilebilmek için Demirel, ABD'ye koşmuş, oradan icazet aldığı için belgesi olarak ABD Başkanı Johnson'la çektiği resmi propaganda faali-

yetinin ana malzemesi olarak kullanmıştır.

Eğer ABD'nin perde arkasından “our boys”a (Türkçesiyle “bizim oğlanlar”) yaptırdığı askeri faşist darbeleri bir kenara koyacak olursak, sonradan başbakan olacak kişilerin icazet/onay almak için ABD'yi tavaf ettiklerini görürüz. Son örnek, Erdoğan'dır.

Yaklaşık yirmi yıldır iktidarda olan RTE, işe ABD'den icazet almakla başlamıştır. Tek başına da değil. Daha sonra Cumhurbaşkanı olacak A.Gül'le birlikte ABD'ye gitmiş, orada “Karanlıklar prensi” lakabıyla tanınan Richard Perle'ün sorgu-sual çeperinden geçtikten sonra kendisine başbakanlık yolunu açabilmiştir. Bu izin/onay sürecinden sonra RTE'ye sırasıyla, milletvekilliği, başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı yolunu açanın yine karanlık ilişkilerin adamı Baykal ve Partisinin olduğunu biliyoruz.

Tüm düşünce ufku parlamenter ahmaklıkla malul liberallere, küçük burjuva uzlaşmacı partiye, sosyal reformist partilere bir ara hatırlatma: Bütün bu süreçlerde Parlamento sadece zevahiri kurtaran bir araçtır. Tekelci sermaye sınıfı ve ABD'nin -yeri geldikçe buna İngiliz ve Alman emperyalizmini eklemek gerekebilir, ama bu önemsiz bir ayrıntıdır-onayladığı, üzerinde karar kıldığı kişi ve partileri hükümete taşıma aracıdır.

Bütün bunlar neden gündeme geldi? Çünkü, iktidarı iyice yıpranmış, kitle desteği güneş altındaki kar gibi eriyen RTE, bugünlerde güven tazelemek, iktidarını sürdürebilme onayı almak için emperyalistlerin kapılarını teker teker dolaşiyor. Sadece devlet başkanlarını değil, büyük mali sermaye gruplarını da dolaşarak, sadakatini ve yönetme kapasitesini anlatmaya, onları buna ikna etmeye çalışıyor.

Dinci faşist iktidar yıkılmaz mı? Elbette yıkılır ve yıkılacak da. Ama seçimlerle, parlamento yoluyla değil, başarılı bir halk ayaklanmasıyla. Sadece başarılı bir halk ayaklanması emperyalist güçlerin karar ve tercihlerini çöpe atma güç ve iradesini gösterir. Ama halk ayaklanması bir kez zafere ulaştıktan sonra sadece hükümet/iktidar değişikliği ile yetinmeyecek; düzenin kendisini, devleti ve mülkiyet biçimini yıkarak sermaye sınıfının egemenliğine son vereceği noktaya kadar ilerleyecektir.

Düzen sınırları içinde kaldıkça, hükümetin/iktidarın değişimine tek elci sermaye sınıfının yönetim bürolarında, emperyalist güç odaklarının saray koridorlarında karar verilir.

22 Eylül 2021

“KÜRT SORUNU”NU KİM VE NASIL ÇÖZER

Her şey CHP'nin başı Kılıçdaroğlu'nun iki üç gün önce “Kürt sorunu çözmek için meşru bir organa ihtiyacımız var. HDP'yi meşru organ olarak görebiliriz.” sözleriyle başladı. Bu sözler, orta oyununu aratmayan bir tiyatronun birinci perdesini açtı.

Dinci faşist iktidarın her zorlu dönemdeçteki destekçisi, gönüllü kol-tuk değneği olan bu adamın oltaya taktığı bu yeme ilk tepki eski bir “yetmez ama evetçi”den geldi. 2010 yılında, dinci faşist iktidarın zeminini sağlamlaştırmasına karınca kararınca katkıda bulunan bu adam, geçmiş günahlarını affettirmek istercesine “Kürt sorunu”nun çözümü için İmralı'yı, yani Öcalan'ı işaret etti.

Ama bu, ne dinci faşist iktidar ne de CHP ve onun başı için kabul edilebilir değildi. Aslında geçmiş günahları affettirmek için atılan bu adım neredeyse tüm uzlaşma köprülerini yıkacak bir içerikteydi. Dolayısıyla tüm uzlaşmacılar, kendi partisi dahil, koro halinde bu eski “yetmez ama evet”çiyi top atışına tuttular. Çözümün yeri olarak, ölü eşekten farkı olmayan parlamentoyu işaret ettiler. “Yetmez ama evet”çimiz geri adım attı; ortaya attığı görüşlerin kişisel düşüncesi olduğunu ilan etti.

Fakat bir kez zar atılmıştı orta yere. Burjuva muhalefetin diğer partilerinin el atmamaları olmazdı. Hepsisi ağız birliği etmişcesine “Kürt Sorunu”nun çözümü için parlamentoyu işaret ettiler. Uzlaşmacı küçük burjuvaların parlamentoyu bir şeymiş gibi göstermelerini ve kutsamalarını takdir ettiler ve devamını dilediler.

Kılıçdaroğlu'nun durduk yerde bu çıkışı yapmasını yaklaşan seçimler ve bu seçimlerde Kürt halkının desteğini alma çabasına bağlayanlar var. Olabilir. Her burjuva parti toplumun ezilen sınıf ve halklarını aldatmak, kendi destek gücüne dönüştürmek için, koşullara bağlı olarak, böyle girişimlerde bulunabilir.

Ama, şovenizminden, Kürt halkına düşmanlığından zerre kadar şüphe edilmeyecek bu adamın sırf ve salt bu yüzden bu adımı attığını düşünmek sığ bir yaklaşım olur. Bu adam değil miydi, Afrin işgali sırasında dinci faşist iktidara tam destek veren! Bu adam değil miydi dinci faşist iktidarın Serekaniye, Tel Abyad ve çevresini işgalinin arkasında duran! Bu adam değil mi, Güney Kürdistan'da Türk Ordusunun işgalini ve gerillayı

imha savaşını doğru bulan! Çok sayıda örnek vermek mümkün fakat gerek olduğunu sanmıyoruz. Hiç şüphe yok, Kılıçdaroğlu ve partisi CHP ırkçı ve şovendir.

Öyleyse Kılıçdaroğlu'nun bu adımının temel, ana nedeni nedir? Bu sorunun yanıtını yine onun başka bir yerdeki konuşmasında buluyoruz. Kısaca şöyle:

“Türkiye’de dünya kadar sorun var. (...) Yeter artık bu millet bıktı. Kavga dan bıktı. Açlık var, sefalet var, yoksulluk var. Öğrenciler mezun olmuş, yurt bulamıyorlar. (...) Onu düşmanlaştır, bunu düşmanlaştır, kamplaşma yap. Bu kadar dert varken bunların derdi mi yok ya. Çocuklar yatağa aç giriyor.” Ve tüm bu itirafları özetleyen, burjuvazinin gerçek ihtiyacını ortaya koyan itiraf: “Sorunlarla boğuşan değil, nefes alan bir Türkiye’ye ihtiyacımız var”

Doğrusu, Kılıçdaroğlu, kendisinden beklenmeyecek bir performansla Türkiye’nin içinde bulunduğu koşulların tablosunu çizmiş. Sonuçta, tekeli kapitalist egemenliğe, burjuvaziye nefes alıracak bir adımın peşinde. “Dünya kadar sorun” içinden en önemlisini, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin belirleyici dinamiklerinden birini, “Kürdistan Sorunu”nu parlamentoyu ortaya atarak etkisizleştirmeye çalışıyor. Uzlaşmacı küçük burjuvaların üzerine atladıkları açıklamanın gerçek nedeni bu.

“Kürt Sorunu”nu çözmek Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımak, Kürt halkının tam ve kesin özgürlük hakkını koşulsuz kabul etmek ise -ki çözüm budur ve başka çözüm de yok- o zaman ne bu parlamento ne de tekeli sermaye sınıfı bu sorunu çözer. Çünkü, tekeli sermaye sınıfı, egemenliğini koruma ve sürdürmede Kürt ulusunu ezilen bir ulus olarak tutmaktan ve Kürdistan’ın ilhakından sadece maddi bir güç bulmuyor ama aynı zamanda manevi bir güç de buluyor.

Tüm Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt ulusunun üzerinde baskı ve katliamların eksik edilmemesinin temel nedeni budur. Tekeli sermaye sınıfının, onun hükümetlerinin dün olduğu gibi bugün ve gelecekteki politikaları da aynı nedenlerle, aynı içerikte olacaklar. “Nefes alma” ihtiyacı duyduklarında küçük burjuva uzlaşmacılar üzerinden Kürt halkını aldatmak, oyalamak, beklentiye sokmak için küçük yemler atmaları gerçeği zerre kadar değiştirmez. Dün “çözüm süreci” denen ucubede olduğu gibi.

Nitekim, sözünü ettiğimiz tiyatro oynanırken Bahçeli faşisti sahne aldı ve her türlü yanlış anlamaları giderecek netlikte “Kürt Sorunu” yoktur dedi. Damdaki hırsızın tıktırtısına “kedidir kedi” deme alışkanlığı içindeki liberaller ve küçük burjuva uzlaşmacılar, faşist Bahçeli’nin bu çıkışını RTE’yi zora sokan, “Cumhur İttifakı”nı çatlatan bir adım olarak yorum-

ladılar. Sanki RTE, çok farklı düşünüyormuş gibi. Oysa durum tam tersiydi. Faşist Bahçeli RTE'nin sırtındaki ağırlığı almaya, onu daha rahat hareket edebilir kılmaya çalışıyordu.

Ancak Bahçeli faşistinin çıkışı liberalleri, küçük burjuva uzlaşmacıları, sosyal reformistleri devletin mevcut politikaları hakkında iknaya yeterli olmayınca bizzat RTE devreye girme ihtiyacı duymuş olmalı ki ta New York'tan şu açıklamayı yaptı:

“Hayırlı olsun. Bu konuyla eğer biz meşgul olursak yazık olur. Yani İmralı mıdır, değil midir, onların sorunu. Varsın onlar bu şekilde yola devam etsinler; yani HDP midir, şu mudur, bu mudur... 'Yok Kürt sorununu çözmektir, yok şudur, yok budur..' Türkiye’de böyle bir sorun yok. Biz bu işi çoktan çözdük, aştık, bitirdik.”

Tekelci sermaye sınıfının ve onun istisnasız tüm iktidarlarının “çözüm”den anladıkları budur. Bu dün böyleydi, bugün böyle, yarın da böyle olacak. Uzlaşmacıların şansı yok! Başka bir ifadeyle, faşist devletin, UKH'nin kavramıyla söylersek “çöktürme planı” devam ediyor. Kılıçdaroğlu'nun ortaya attığı yem, öncelikle Kürt halkını beklentiye sokarak, oyalayarak, burjuvazinin yedeğine takarak bu ezme ve imha planını kolaylaştırma adımıdır.

“Kürdistan Sorunu”nu çözecek tek güç, iki ülkenin işçi sınıfı ve ezilen halklarıdır. Sorunun çözümü, sorunun kaynağı olan tekelci sermaye egemenliğinin yıkılmasıdır. İki ülkenin işçi sınıfı öncülüğünde gelişen birleşik devrim bu egemenliği tüm kurum ve dayanaklarıyla yıkarak, Kürt ulusunun özgürlük hakkını gerçekten sağlayabilir ve böylece “Kürdistan Sorunu”nu çözebilir.

Liberallerin, küçük burjuva uzlaşmacı partinin, üstelik parlamentoya dayanarak, bu sorunu çözmeye güç ve yeteneğini kendilerinde görmelerine şaşmamak elde değil. Doğrusu cahil cesareti diye buna denir.

24 Eylül 2021

ÜSTÜ ÇİZİLDİ Mİ?

Kimden söz ettiğimizi tahmin etmek güncel politik gelişmeleri takip edenler için zor olmasa gerek. Şimdilerde ABD'nin RTE'nin üstünü çizdiğine dair bol bol yorumlar yapılıyor. CHP ve başındaki Kılıçdaroğlu için olmasa da, liberaller, küçük burjuva uzlaşmacılar ve sosyal reformistler cephesinde bir bayram havasıdır esiyor.

Bu havanın kaynağı bizzat RTE'nin kendisi oldu. 24 Eylülde, Cuma namazı çıkışında gazetecilerin sorularını yanıtlarken ABD ile tüm köprülerin atıldığı izlenimi veren açıklamayı yaptı. ABD'yi kast ederek “iki NATO ülkesi olarak şu andaki gidiş pek hayra alamet değil” sözleriyle tanımlayan RTE, belli ki büyük bir öfkeyle, şöyle devam ediyor:

“Biden'la görüşmeler beklenen noktada değil. Daha önceden hiçbir ABD lideri ile bu durumu yaşamadık. İki NATO ülkesi olarak daha farklı konumda olmamız gerekir. Beklenen noktada değilsek bunu da ifade etmek gerekir. Şu ana kadar ABD'li liderlerle böyle bir durum yaşamadık. Terör örgütleriyle ilgili mücadelede ABD, terör örgütlerine beklenenin çok üstünde destek veriyor. Mücadeleyi bırakın onlara yüklü miktarda araç gereç desteği veriyor.”

Öncelikle her türlü yanlış anlamamanın önüne geçmek için, RTE'nin “ABD'nin yardım ettiği terör örgütleri”nden kastı IŞİD, El Nusra gibi dinci faşist katil sürüleri değil. Çünkü RTE'nin lügatında bunların adı “terör örgütü” değil. Bu hatırlatmayı yaptıktan sonra devam edebiliriz.

Evet, görüldüğü kadarıyla “Biden'la görüşmeler beklenen noktada değil.” Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda bir konuşma yapmak için şaşaalı bir şekilde gittiği ABD'de, Newyork'ta Biden'la yan yana gelip bir resim çekti remedi. Oysa iki gün önceki Editör'ümüzde de ortaya koyduğumuz gibi, Türkiye'de herhangi bir burjuva partinin iktidara gelebilmesi ya da iktidarını sürdürebilmesi için parti liderinin ABD vizesi alması; bu vizenin nişanesi olarak mevcut ABD Başkanıyla resim çekti rmesi şart! Dinci faşist iktidarın tüm yazar çizer takımının bir resim bile çektilirilmemiş olmasına hayıflanmaları da bundan.

Peki, gerçekte ABD dinci faşist iktidarın ve RTE'nin üstünü çizmiş, ipini çekmiş midir? Sadece Biden'ın RTE ile resim çekti rmemiş olmasına bakarak bir karar vermek, bir sonuca ulaşmak kişiyi doğru sonuçlara ulaş-

tırmaz. Birincisi bu. İkincisi ve daha önemlisi, ABD'nin dinci faşist iktidarın ve onun başının ipini çekmiş olması, emekçi sınıflar ve başta Kürt halkı olmak üzere, ezilen halklar çıkarına bir sonuç doğurmaz.

Tekelci sermaye sınıfı egemenliği ve faşist devlet ayakta kaldığı sürece, “gelen gideni arar!” Bu sözün doğruluğu, 70'li yıllardan bu yana kurulan ve yıkılan bütün burjuva gerici/faşist hükümetler tarafından her defasında kanıtlanmıştır. Tek tek sıralayıp örneklemeye gerek yok. Sadece 90'lı yıllardan bu yana her yıkılan hükümetin yerine kurulan yeni hükümetin nasıl daha şiddetli bir terör estirdiği hatırlansın yeter. Demirel'in faşist hükümeti Özal'ın katliamcı hükümetlerini; Çiller'in faşist iç savaş hükümeti Demirel'in Kürt halkını katliamlardan geçiren, köyleri yakan hükümetlerini arattı. Zindan katliamlarıyla anılacak Ecevit'in faşist hükümeti önkileri gölgede bırakacak katliamları gerçekleştirmede bir an olsun tereddüt göstermedi. RTE'nin dinci faşist hükümetlerini ise, anlatmaya gerek yok; herkes görüyor, yaşıyor.

Biden, RTE ile resim çektilerini desteklediği mesajını vermiş olsa bile, bunu, tüm emperyalist devletlerin ve mali sermaye odaklarının dinci faşist iktidardan desteklerini çektilerini biçiminde anlamak için fazla neden yok. Örneğin, tam da RTE'nin bu açıklamayı yaptığı saatlerde, Avrupalı emperyalistlerin Dışişleri Ve Savunma Bakanı olarak ni teleyebileceğimiz Josep Borell, çok farklı bir resim veriyordu.

“BM Genel Kurulu esnasında Çavuşoğlu'nu görmek güzel” diyen Avrupa Birliği (AB) Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi Josep Borell, Şöyle devam ediyor:

“Türkiye ile yakın işbirliği ve koordinasyon esastır” derken, Çavuşoğlu da görüşmenin ardından paylaştığı mesajında “Uluslararası ve bölgesel istikrar için AB'nin Türkiye ile işbirliği yapması şart.” mesajını veriyordu.

Avrupalı emperyalistlerin amiral gemisi diyebileceğimiz Almanya'nın dinci faşist iktidarla ilişkisini; dahası, dinci faşist örgütlere son derece toleranslı, destekleyici yaklaşımını göz önüne aldığımızda Borell'in sözlerinin gerçek içeriğini daha iyi anlayabiliyor insan.

Avrupalılar böyle! Ya Amerikalılar? Pek mi farklılar? Biden'ın RTE ile görüşmediği bir gerçek, ama bundan daha gerçek ve önem olarak kıyaslanamaz bir olgu, ABD emperyalizminin Kürt halkını, gerillayı imhası için faşist devlete verdiği destektir. ABD emperyalizmi, gerillayı imha için faşist devlete askeri destek vermekle kalmıyor, KDP ve Irak devletini de Türkiye ile aynı amaç doğrultusunda koordineli çalışmalarını için teşvik ediyor, destek veriyor.

Emperyalist devletlerinin tümünün Türkiye -ve bağımlı tüm ülkeler

için- politikalarını belirleyen temel saik ya da saikler diyelim, demokrasi, insan hakları vb. şeyler değil, Türkiye'nin emperyalist-kapitalist zincirin bir halkası olarak kalmaya devam etmesi bunun için birleşik devrim “belası”ndan kurtulmasıdır. İç savaşın faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı tarafından kazanılması emperyalistler için her şeyin temelidir; her şeyin üstündedir. Politikalarının içeriği işte bu temel etken tarafından belirleniyor.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçileri, ezilen ve yoksul halkları için önemli olan bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin; bir faşist hükümetin yerini bir başka faşist hükümetin alması değil. Önemli olan tekelci sermaye egemenliğinin, faşist devletle birlikte bir devrimle yıkılmasıdır. Nasıl ki bütün emperyalistlerin ve burjuva sınıfların çıkarı bu devrimin engellenmesinde ise, bütün emekçi sınıfların, ezilen yoksul halkların çıkarı da birleşik devrimin zafere ulaştırılmasındadır.

Bütün dikkatimizi, güç ve enerjimizi bu büyük amaca yöneltmeliyiz.

27 Eylül 2021

DÜNE GÖRE İLERDEYİZ, AMA YETMEZ

Yakın zamanda üçyüz kadar işçi, valiyle görüşme isteğiyle Tekirdağ valiliğinin önünde toplandılar. Görüşmek istemelerinin nedeni, fabrikalarında yaşanan sorunun çözüme kavuşturulması. Sorun şu:

İşçiler sendikalaşıyor. Resmi işlemlerini tamamlıyorlar. Ve bakanlık tarafından toplu sözleşme imzalama hakkını kazandıkları kendilerine bildiriliyor. Elde ettikleri bu yasal hak çerçevesinde patronu toplu sözleşme görüşmesine davet ediyorlar. Ama patron sendikayı muhatap almıyor, görüşme masasına oturmuyor. Bununla da yetinmeyen patron, sendikanın iş-yeri temsilcisini işten çıkarıyor.

İşte tüm bunlardan sonra işçiler, sorunun çözülmesi için valinin kapısını çalıyorlar. Yani devletin. Biz tüm engellere rağmen yasal hakkımızı elde ettik ama bu sefer de patron, kapitalist yasayı takmıyor, bu sorunu devlet çözsün demek istiyorlar.

İşçilerin valinin kapısını çalmalarının nedeni, valinin gerçekten bu sorunun çözülmesi için iyi niyet göstereceğine dair inançları olması mı, yoksa kendilerine haklarını kullandırmayan düzeni zorlamak mı? Belki o belki bu ya da bir kısmının öyle bir kısmının böyle. Bu, o kadar önemli değil. Çar'a "açız, babamız bizi doyur" diye dilekçe sunmaya giden Rus halkının ne kadarının gerçeğin farkında olduğunun, sonrasında yaşananlar açısından bir öneminin olmaması gibi.

Peki valinin, devletin yasalara uyulmasını isteyen işçilere karşı tavrı ne oluyor? İlk başta görüşmeme. Şaşılacak bir şey var mı bunda, yok! Sürekli tekrarlanan bu durumun altını ısrarla çiziyor ve anlamını ifade ediyoruz. Kapitalist düzenin, halkın maddi ve manevi gereksinmelerini karşılama yeteneği yoktur. Dolayısıyla toplumdan yükselen her talebi kurumları aracılığıyla bastırmaya çalışmaktan başka yolu da yoktur. Patron sendika, vali görüşme talebine direnmekte, bastırmaya çalışmaktadır. Bu denli basit olan taleplerin karşılanması halinde, peşinden yenilerinin ve yenilerinin geleceğini biliyorlar ve ön almaya çalışıyorlar. Düzen, halka karşı savaş taktiklerine başvuruyor. Kapitalist düzene ve onun kurumlarına karşı halkın güveninin kalmamasında şaşılacak bir şey yok.

Bunun üzerine işçiler, valilik önünde oturma eylemine başlıyorlar. Açık ki işçiler, kutsal babaları Çar'dan yardım dilenen Rus halkından daha ileri bir bilinçteler. Devlet babanın sözünü dinlemedikleri gibi, eyleme geçiyorlar. Yaptıkları, niyetlerinden bağımsız olarak, devlete karşı

savaş ilanı. Burjuvazinin kendilerine karşı yürüttüğü savaşa, savaşa karşılık veriyorlar.

Valilik bu sefer, iki temsilci ile görüşeceğini bildiriyor. Ama diğer işçilerin valilik önünden dağılmasını istiyor. Yeni bir savaş taktiği daha. İşçiler bunu da reddediyorlar. Artık geçerli olan, savaş kuralları. İşçiler bilinçli veya bilinçsiz, savaş kurallarına uygun davranıyorlar. Valiliği görmeye ikna(!) eden şeyin, güçlerini valilik önüne yığmaları olduğunu gören işçiler, temsilcilerinin görüşmeden istedikleri sonucu alabilmesi için bu gücün baskısına ihtiyaçları olacağını da farkındalar. Ve bu yüzden ayrılmayı reddediyorlar. Savaş, kararlılık gösterisiyle devam ettiriliyor.

Valiliğin buna cevabı ise, “işçileri süpürün” emri oluyor. Kullanılan tabir ilginç, “süpürme”. Ne süpürülür? Evlerde, sokaklarda süpürülen şey nedir? Pislik. Kapitalistlerin ve devletin halka bakışı bu. Süpürülmesi gereken pislikler! Emri alan güvenlik güçleri yani düzenin bir başka kurumu da hazırlıklara başlıyor. Durumun ayırtında olan işçiler ise, ‘şiddete hayır’ diye slogan atmaya başlıyor. 1905 Devrimini yaratan Rus halkı, Çara sunmak istedikleri dilekçenin kazak süvarilerinin kılıçlarıyla kana bulanacağını hiç düşünmemişlerdi. Görüyoruz ki bugün, devrim yapma yeteneğinden, yeni bir dünya kurma yetkiniliğinden uzak olduğu sanılan işçi sınıfı hareketi, bunu başarmış sınıfdaşlarından çok daha ileride.

Saldırı başlıyor. Kışlık sarayının önünde olduğu gibi halkın kelleleri kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanmıyor ama vatana ve millete hizmet aşkıyla coplar inip inip kalkıyor kadınların, erkeklerin üzerinde. Ve nihayet işçiler süpürülüyor!

Ama işçilerin gitmeye niyeti yok. Coplanıp yerlerde sürüklenmelerine rağmen, tek bir yumruk ve tekme atmayacak denli barışçıl/pasifist bir tavır takınmış olmalarına rağmen, giriştikleri savaştan vazgeçme niyetinde değiller. Barışçıl eylemlerini, bu sefer de kendilerine saldıran polise yani devlete soru sorarak devam ettirmek istiyorlar.

Bir işçi, “tamam bir şey yapmıyoruz, sadece bir şey öğrenmek istiyorum, onu cevaplayın” diyor. Süpürücülerin amiri, bu cahil işçi ne diyebilir ki diye düşünmüş olacak ki, “sor” diyor. Ve işçinin o can alıcı sorusu duyuluyor: “Siz patrone yanayız yoksa yoksullardan yanayız?”

Bu soruyu soran işçi, o anki deneyiminin öğreticiliği ile mi, yoksa sınıf hareketinin deneyimi ile mi bu soruyu sordu bilinmez. Önemli de değil. Önemli olan bu cümlelerin taşıdığı bilinç.

Süpürücülerin amiri, öğretilmiş şablonun işe yarayacağını zannederek, “biz kimseden yanayız değiliz, yasalardan yanayız” diyor. Bu sefer bir başka işçiden ses yükseliyor: “Öyleyse yasaya uymayan patrona bir şey yapsanız. Üç yüz kişinin yanında yer alacağımıza neden bir kişinin ya-

nında yer alıyorsunuz?” İşçinin son sözleri, amirin ağzından dökülen, “bunları alın” bağırtıları arasından işitiliyor.

İşçi sınıfının ulaştığı bilinç, sanılanın ve sandığımızında ötesinde. Düzenin en önemli koruyucusu olan zihinsel alışkanlıklar, darmadağın olmuş. Burjuvazinin ideolojik hegemonyası da çökmüş, çöküyor.

Abartıyor muyuz? Öyleyse soralım, bu sözleri yani siz kimden yanasınız sözlerini başka nereden hatırlıyoruz. Evet yine Rus işçi sınıfından. Fakat bu sefer yıl 1917. 1905’de büyük bir naiflikle çara sunmak istediği dilekçesi kazak kılıçlarıyla kana bulanmış olan Rus halkı, 12 yıl sonra iktidarı kendi eline alır. Ve o zaman, iktidarı kendilerinden çalmak için kapıya dayananlara şöyle seslenir: “Proletaryadan mı yanasınız, burjuvaziden mi yanasınız!” Yani, valiliğin önündeki işçilerden yükselen sorunun aynısı.

Bu soru sadece bu işçilerin ağzından mı duyuluyor peki? Hayır. Adıyaman’daki tütün işçisi de, Karadeniz’deki fındık-çay üreticisi de söylüyor. Doğayı korumak için mücadele eden köylü de, kadın özgürlüğü için savaşımlar da aynısını soruyor. Yoksul emekçi mahalleleri de, öğrenci gençlik de. Yani C.Dağlı’nın yazılarında sıklıkla belirttiği gibi, komünizmin öznel temelleri, bugün düne göre çok daha olgundur. Ve üstelik bu, henüz kapitalizmin egemenliği koşullarında oluşmuştur. Emegin düşünsel gelişimi ileri boyuttadır, tüm eksik yanlarına rağmen.

Lenin, bu anlattıklarımızı okusa şüphesiz ki kızardı. Çünkü o, işçi sınıfının övülmeye ihtiyacı olmadığını altını sürekli çizmiştir. Bunlar zaten onların pratiğidir ve onların işçi sınıfının önderlerinden duymak istedikleri, yaptıklarının övülmesi değildir. Ne yapmaları gerektiği konusunda bir şeyler söylenmesidir. Eksikliklerinin tamamlanmasıdır. Öyleyse niye mi anlattık; çünkü, işçi sınıfının ve devrimci kitlelerin paçasından tutmuş ve onların bilincini, pratiğini geriye çekmek için çaba sarf eden geniş bir reformist/ortalama sol hareket var. Ve bunlar, yaşananı dahi gerçek içeriğinden arındırmaya çalışıyorlar. Böyle olunca da, olanın gerçek manasını anlatmak da bir zorunluluk haline geliyor. Yani derdimiz, sınıfa methiyeler düzmek değil, daha fazlası için olanak olduğunu göstermek. Kapitalist sınıfın egemenliğini yıkarak sömürsüz bir toplum yaratmak için çağrılarda bulunmak; kitleleri iktidarı almaya götürecektir doğrudan eylemlere çağırarak ve bunlara hazırlık yapmaya davet etmek için uygun koşulların olduğunu göstermek.

Proletaryanın ve devrimci kitlelerin zaferinin koşulları oluşmuştur. Zafer, bu koşullardan yararlanmaya bağlıdır. Öncüye düşen, bu koşullardan nasıl yararlanılacağını (iktidarı almak, yoksullardan yana bir düzen ve devlet kurmak için nasıl yararlanılacağını) ortaya koyup, kitle hareketinin öncü kesimlerini bu politikaya kazanmaktır.

1 Ekim 2021

ZİNDANLAR YIKILSIN!

Dinci faşist iktidar ve faşist devlet iç savaşın ve birleşik devrimin şiddetlenmesiyle kendini daha az güvende hissettikçe bir yandan saldırganlığını yoğunlaştırırken öbür taraftan bu saldırganlığı birleşik devrim cephesinin tüm hatlarına yaymaya çalışıyor.

Zindanlar cephesi, tam da bu nedenle, şimdi dinci faşist iktidarın ve faşist devletin şiddetli saldırısı altında. Daha doğru ifade etmek gerekirse, devrimci tutsaklar üzerinde zaten hiç eksik olmayan saldırılar şimdi daha ileri bir düzeye taşınmış durumda.

İnfaz sistemini, yasalarında yazıldığı ya da bugüne kadar uygulandığı biçimiyle değil, keyiflerince uygulamaya başlamaları; bunun sonucu, devrim davasında ısrarlı olduğunu düşündükleri devrimci tutsakları ceza süreleri dolmalarına rağmen tahliye etmemeleri; tutsakların “şartlı bırakılma hakları”nı gasp etmeleri bu saldırı dalgasının son biçim ve örneği oldu.

Dinci faşist iktidarın nasıl bir karakterde olduğunun daha iyi anlaşılması için öncelikle şunun altını çizelim: 12 Eylül faşist generalleri, devrimci tutsakların “şartlı bırakılma” haklarını tüm o “güçlü” görüntülerine rağmen gasp edememişlerdi. Bu hakkı gasp etmek, yani “infazları yapmak” için bir kaç girişimde bulunmalarına karşın, her defasında geri adım atmak, girişimlerinden vazgeçmek zorunda kaldı. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, 12 Eylül faşist generallerinin başaramadığını başarma peşinde.

Devlet politikalarında devamlılık çok net biçimde görülüyor. Devletin politikaları hükümet biçimlerine göre değişmiyor. Birleşik devrimi faşist baskı ve terörle ortadan kaldırma, iç savaşta devrimci tutsakları rehine olarak görme; birleşik devrimin toplumsal güçleri olan işçi sınıfı, Kürt halkı ve emekçi kitleler karşısında moral üstünlük sağlamak için rehlin gördüğü devrimci tutsakları teslim alma bu politikanın özüdür.

Faşist devlet, bu politikasını uygulamada yalnız değil. Başta Avrupalı emperyalistler olmak üzere, tüm emperyalist devlet ve hükümetler, devrimci tutsakları rehine olarak görme ve teslim alma politikalarında faşist devletin arkasında duruyorlar. Çünkü, iki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin ezilmesi, ortadan kaldırılması bu emperyalist akbaların da temel amacıdır.

Liberaller, sosyal reformistler ve uzlaşmacı küçük burjuvalar devrimci tutsaklar üzerindeki baskı ve teröre karşı mücadelede Avrupalı emperyalistlerden medet ve yardım dilerken ne kadar naif, ne kadar zavallı duruma düşüyorlar! F-Tipi zindanların aslında Avrupalı emperyalistlerin fikir babalığı sonucu olduğu; bu emperyalist akbabaların onay ve desteği ile hayata geçtiği basit gerçeği bile akıllarına gelmiyor. Eksiksiz bir faşist utanmazlıkla adına “Hayata Dönüş Operasyonu” dedikleri zindan katliamı dahil, Diyarbakır zindan katliamı, Ulucanlar zindan katliamı bu emperyalist akbabaların, en azından sessiz onayı ile gerçekleştirilmiştir.

Şüphesiz her katliam sonrası, Avrupalı, Amerikalı emperyalistler Türkiye'yi kınamışlardır, üzüntü ve kaygılarını dile getirmişlerdir, hatta gidışattan endişeli olduklarını dahi kuvvetle ifade etmişlerdir. İyi ama bunları yapmadan kendilerine büyük bir güven besleyen dar kafalı liberalleri, uzlaşmacı küçük burjuva partileri, sosyal reformistleri kanatları altında nasıl tutabilirler ki! Bu dar kafalıların kendi halklarını aldatmalarına nasıl yardımcı olabilirler ki!

Bu alçak politikayı sürdürmek için kurumları da var. Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CTP), Avrupa Konseyi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM); Amerikan emperyalizminin Dışişleri Bakanlığının bu işlere bakan komite ve komisyonları var. Bu kurumların her katliamı, her işkenceyi, her terörü kınamaları, endişe ve kaygılarını bildirmeleri vb. sözünü ettiğimiz dar kafalıların içini eritiyor.

Oysa, en azından, 12 Eylül faşizminden bu yana, faşist devletin zindan politikalarının fikir babaları, finansörü, destekleyicisi bu emperyalistlerdir.

Öncesi bir yana, 12 Eylül faşizmi ve onun takip eden tüm faşist hükümetler devrimci tutsakları teslim almayı başaramadılar. Birleşik devrim ve onun toplumsal güçleri olan işçi sınıfı, Kürt halkı ve emekçi kitleler üzerinde moral üstünlük elde edemediler. Aksine, faşist devletin ve hükümetlerin devrimci tutsakları her teslim alma girişimi sonrası devrimci tutsaklar zindanlarda hareket alanlarını genişletecek koşulları sağlamışlardır. Faşist devletin devrimci tutsaklara yönelik tek tip elbise saldırısı bunun örneğidir. Devrimci tutsakları tek tip elbise içinde görme isteği faşist devletin ve bu girişimde bulunan tüm hükümetlerin kursağında kaldı.

İdamlarla, toplu zindan katliamlarıyla, işkencelerle iki ülkenin devrimci tutsaklarını teslim alamayan faşist devlet ve tüm hükümetleri bundan sonra da amaçlarına ulaşamayacaklar. Birleşik devrimin meşalesini zindanlarda elli yıldır canlı tutan devrimci tutsaklar, “infaz yakma” terörüyle de teslim alınamayacaklar.

Ne var ki, devrimci güçler elli yılı bulan bu uzun zindan savaşları

tarihinden artık ciddi dersler çıkarmalılar. Bütün bu uzun mücadele tarihini kızıl bir şerit gibi kesen olgu şudur: Birleşik devrimin toplumsal güçlerinin zindan koşullarını düzeltme hedefli mücadeleleri bir kısır döngüdür. Uzun deneyim bize bir kez daha şu gerçeği gösterdi: Zindanlar orta yerde durdukça faşist devlet tutsakları teslim alma saldırılarına tekrar tekrar başvuracak.

Bu kısır döngüyü kırmanın tek yolu, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin önüne zindanları yıkma hedefini koymaktır. Zindanları yıkmak ve tutsakları özgürleştirmek bu kısır döngüyü kırmanın tek yoludur.

Şüphesiz, bir devrimin kelimenin gerçek, somut anlamında başladığının en belirgin işareti, ayaklanmış devrimci kitlelerin zindanlara yönelik hareketidir.

Devrimci kitlelerin önüne bu hedefi koymak tarihsel sorumluluktur.

3 Ekim 2021

SOÇİ

Soçi denilince akla neresi gelir? Rusya ya da Moskova mı? Normal koşullarda öyle olması gerekir.

Fakat durumun böyle olmadığı herkesin malumu. Soçi denilince ne Rusya'nın bir bölgesi ya da ili ne de Rusya'nın başkenti, diplomasinin döndüğü şehir akla geliyor. Soçi denilince akla ilk gelen, Suriye'nin İdlib'i oluyor. Normal koşullardan geçmediğimiz bundan daha güçlü kanıtı ne olabilir ki!

Biliniyor, Soçi'yi tekrar gündeme getiren gelişme, dinci faşist iktidarın başının, eli boş döndüğü ABD seferinden hemen sonra, Putin'in yanına koşmasıdır. Büyük bir öfke ve hayal kırıklığı içinde “ABD'yle gidiş hayra alamet değil” dedikten sonra şöyle devam etmişti:

“Biden'la görüşmeler beklenen noktada değil. Daha önceden hiçbir ABD lideri ile bu durumu yaşamadık. İki NATO ülkesi olarak daha farklı konumda olmamız gerekir. Beklenen noktada değilsek bunu da ifade etmek gerekir. Şu ana kadar ABD'li liderlerle böyle bir durum yaşamadık. Terör örgütleriyle ilgili mücadelede ABD, terör örgütlerine beklenenin çok üstünde destek veriyor. Mücadeleyi bırakın onlara yüklü miktarda araç gereç desteği veriyor. Bu tür yaklaşımlar olunca dünya ile paylaşmamız gerekir.”

İşte bu halet-i ruhiye içinde, yani gemiden atılan tayfanın korku ve panik ruh haliyle Putin'e sarılıyor. Nedensiz değil. Dinci faşist iktidarın başı, kendilerini Suriye'ye girmeye teşvik eden ABD ve diğer emperyalistlerin kendilerini Rusya, Suriye ve İran'la baş başa bıraktığını yeni yeni idrak etmeye başladı. ABD ve diğer emperyalistler, Esad'ın devrilmesinden ve Suriye'nin dinci faşist üretim merkezine dönüştürülmesi hedefinden umut kestikten sonra sırf İdlib ve dinci faşist çeteleri kurtarma adına Rusya ile bir savaşı göze almayacaklarını belli ettiler.

Oysa, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın en çok güvendiği nokta ABD ve diğer emperyalistlerin bir Türkiye-Rusya savaşı durumunda Türkiye'nin yanında savaşa girmeleriydi. Başka bir ifadeyle, RTE ve faşist devlet, bütün emperyalistleri peşinden sürükleyebileceğini ve gerektiğinde bir savaşa sokabileceğini hesaplıyordu. NATO'nun beşinci maddesi bu günler için vardı! Bu madde, bir provokasyonla tüm

emperyalistleri savaşa sokmaya uygundu.

Hesap buydu. Faşist devletin karanlık koridorlarında yapılan bu hesaba dayanarak Suriye ve Rojava toprakları işgal edildi. Nasıl olsa kendisine “hadi bakalım çık oradan” dendiğinde çamura yatma ve “ben çıkmıyorum çıkarabiliyorsan çıkar” diyebilirdi. Sayıları on binlerle ölçülen bunca silahlı askeri gücü, tankı, topu işgal ettiği, ilhak etmeyi planladığı topraklara sokmasının nedeni buydu. O, kendi gücüne değil, içinde yer aldığı NATO'ya ve emperyalistlere güveniyordu.

Bu cahil adamların hesaplamadığı iki ufak nokta vardı. Birincisi, Suriye'nin Rusya için taşıdığı önem ve dolayısıyla Rusya'nın Suriye topraklarını tüm işgalci güçlerden kurtarma kararlılığı; ikincisi, emperyalistlerin Suriye için, hele de Türkiye bazı toprakları kendine katsın diye bir dünya savaşını göze almayacakları idi. Bu iki ufak(!) nokta hesaba katılmayınca bütün hesaplar çöpe gitti.

Aslında, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın Suriye macerasında yolun sonuna gelindiği geçtiğimiz yılın Şubat ayında Suriye'nin Serakip ilçesinin Suriye ordusu tarafından geri alınması sırasındaki gelişmelerde ortaya çıkmıştı. Rusya'nın bir Türk gözlem noktasını bombalaması sonrası RTE'nin koşar adım Moskova'ya gitmesi, görüşme salonu kapısında bekletilmesi ve önüne uzatılan tüm koşulları kabul etmesi göz önüne getirildiğinde durum daha iyi anlaşılacak.

Çünkü işler şimdi, İdlib'te hızla o noktaya doğru gidiyor ve RTE, ABD'ye en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda ABD'yle gidişatın “hayra alamet” olmadığını korku dolu gözlerle görüyor. Zaten Kırım, Ukrayna, Donbass, Karabağ, Libya ve tabii en önemlisi Suriye nedeniyle kızdığı ayı ile baş başa kalmıştı. Soçi'ye, “dostum Putin” numarasıyla Rusya'yı sakinleştirme, ayak sesleri gümbür gümbür gelen İdlib operasyonunu geciktirme umuduyla koştu. Soçi budur!

Dış politikadaki tüm zekası, koyun tüccarının şark kurnazlığı düzeyini geçmeyen dinci faşist iktidarın başı, bir umut, Putin'i yumuşatabilirim diye, daha ABD ile ilgili sözleri havadayken şöyle diyordu:

“Suriye'de rejim, maalesef ülkemizin güneyinde adeta bir tehdit oluşturuyor. ABD orada da pek yok. İran var, Rusya var, biz varız. Buranın da bir barış havzasına dönmesi için benim Sayın Putin'den daha doğrusu Rusya'dan beklentilerim çok daha farklı. Zira Suriye'de rejim maalesef bizim için ülkemizin güneyinde adeta bir tehdit oluşturuyor. Sayın Putin'den, daha doğrusu Rusya'dan dayanışmamızın bir gereği olarak farklı yaklaşımlar bekliyorum. Bu mücadeleyi de güneyde birlikte yürütmemiz lazım.”

Bu sözlere ne denir? Faşizm gerçekten de eşsiz bir demagoji, yalan,

gerçekleri ters yüz etme ve yüzüzlükte benzersiz. Sanki Afrin'den tutalım Serakaniye'ye kadar geniş toprakları işgal eden, bu toprakları ilhak için her türlü hazırlığı yapan, o toprakların sahibi yerli nüfusu göçe zorlayıp dinci faşist çeteleri aileleriyle birlikte yerleştirmeye çalışan vb. saymakla bitmez pratik içinde olan kendisi değil de Aziz Nesin'in Marko Paşa'sıymış gibi “Suriye'de rejim, maalesef ülkemizin güneyinde adeta bir tehdit oluşturuyor” diyebiliyor.

Ama biz bunları bir tarafa bırakıp RTE'nin paniğinin nedenlerine bakalım. Bugünlerde Suriye'nin Dera bölgesini dinci faşist çetelerden temizleyen, söz konusu bölgeyi sağlama alan Rusya ve Suriye, İdlib bölgesi üzerinde yoğunlaşmaya başladılar. Rusya'nın İdlib ve çevresinde dinci faşist çeteler üzerindeki hava bombardımanı son günlerde iyice yoğunlaştı. Öyle ki, bu bombardıman bazen Türk askeri noktalarının çevresine de yayıldı. Putin-Esad görüşmesinde, iki devletin işgalci olarak nitelediği askeri güçlerin Suriye topraklarından çıkarılması kararlılığı ortaya kondu. İdlib'in aşamalı muharebelerle kurtarılacağı bilgisi artık dışarı sızdırılıyordu.

Soçi'de Putin-RTE görüşmesinden sonra ne oldu? Rusya'nın dinci faşist çeteler üzerindeki bombardımanı, RTE'nin umduğunun aksine daha da şiddetlendi. Dera'nın dinci faşist çetelerden temizlenmesi süreci ABD ve İsrail'in Suriye'de yenilgiyi kabul ettiklerini ve sürece müdahale etmeyeceklerini açığa çıkardı. Bu olguyu bilen Putin, Soçi'ye bir umut koşan RTE'nin önüne “İdlib'ten çekilin” pusulasını koymaktan başka bir şey yapmadı.

Ne bir açıklama ne bir anlaşma... Soçi'de RTE, umduğunu değil, önünde bulduğunu cebine koyup döndü. Önüne konan pusulada, “şöyle ya da böyle İdlib'ten çekip gideceksiniz” yazıyordu.

4 Ekim 2021

SEÇİM TARTIŞMALARI KIZIŞIRKEN

Süreklileşen seçim tartışmalarının sermaye cephesi açısından anlamı nedir? Günübirlik yayımlanan anketlerin? İttifaklar, partiler, dinci faşist iktidarın kitle desteğinin erimesi... tüm bunları böylesine gözümüze sokup durmalarının asıl sebebi nedir?

Kuşkusuz anketlerin, kamuoyu yoklamalarının, çeşitli tartışmaların, mevcut gidişatı, yığınların eğilim ve yönelimini görmek türünde ikincil amaçları vardır. Fakat bu türden eğilimleri tespit için böylesi tartışmalarla gündemi bu denli meşgul etmek gerekmez. Başka yollarla da saptanabilir bunlar.

Dahası, anketler ve tırmandırılan seçim tartışmaları, eğilim saptamaktan ziyade, eğilim oluşturmak için yürütülür. Bunu öncelikle belirtmiş olalım.

Hükümet partisinin ve genel olarak dinci faşist iktidarın sürekli güçten düştüğü, hadi o bildik tabiri kullanalım, “kitle desteğinin kartopu gibi eridiği” bir olgudur. Çıplak gözle görülebilir bir gerçektir. Sadece o değil. Genel olarak burjuva siyasal güçler de, buna en başta “ana muhalefet partisi” olmak üzere tüm “muhalefet” partilerini de eklemek gerek, toplumda bir umut olmanın çok uzağındadır. Toplumsal siyasal atmosfer, geniş yığınların sistem içi bir çıkışa dair umutlarının tümünden kırıldığı bir nitelik taşıyor. Hiçbir burjuva güç, bir çekim merkezi haline gelemiyor.

Öte yandan emekçi kesimlerde dinci faşist iktidarın öyle güle oynaya seçimle çekip gideceği, sandıktan çıkacak sonuçları tanıyacağı yönünde bir düşünce ve inanç, kesinlikle söz konusu değil. Bir tarafta verili düzenin devam edemeyeceği açık, diğer tarafta bir değişim ve dönüşümün sandıkla gerçekleşebileceğine dair inanç yerlerde sürünüyor.

Anketler ve seçim tartışmaları işte tam böyle bir atmosferde gerçekleşiyor. Dinci faşist iktidarın seçimleri kaybedeceği, yerine burjuva “muhalefet” güçlerinin geçeceği görüşü, tüm bu anketlerin bir “sonucu” olarak topluma empoze ediliyor.

Bu türden anketlerin, hiç kuşku duyulmasın, dinci faşist iktidarın “kemik tabanını konsolide etme” şeklinde bir etkisi var. Karşıt kutupta yer alanları ise, dinci faşist iktidarı ve onun başındakini seçimle gönderme umuduyla sandığa çekme gibi bir amacı var. Sonuçta düzen içi çıkışa dair

umudunu çoktan yitirmiş olanlar, değişim isteyip bunun nasıl gerçekleşeceğine dair net bir görüşü olmayanlar, bir şekilde seçime, “düzen içi çıkış” yoluna yönlendirilmiş oluyor.

Müteveffa Demirel sözüdür: Seçim sokakları temizler! Burjuva sınıf adına son derece isabetli bir saptamadır. Burjuva sınıf açısından toplumu yönetmek, uzunca bir dönemdir, emekçi yığınlar karşı asıl olarak çıplak zora başvurmakla, onlarla savaşmakla eş anlamlıdır. İşçi sınıfı ve emekçilere, ezilen Kürt halkına karşı yürütülen bu savaş, en başta hükümet partileri olmak üzere tüm burjuva siyasal güçlerin hızla yıpranmasına, güçten düşmesine sebep oldu.

Her burjuva hükümet, tüm bu süre boyunca bir “iç savaş hükümeti” olarak hareket etti. Kürt halkına ve emekçi yığınlar karşı savaştı. Savaşın seyrine göre uzun veya kısa vadede yıprandı, güçten düştü. Buna koşut olarak, toplumsal hareketin her kabarış döneminde gündeme gelen seçimler, “sokakları temizlemenin” temel araçlarından biri olageldi.

Seçim tartışmalarının ve anketlerin sürekli gündemde tutulması önemli bir rol oynuyor sermaye düzeni açısından. Ama burada asıl rolü oynayan, küçük burjuva uzlaşmacılığıdır, sosyal reformizmdir. Burjuva “muhafeft” bir yana, bu kesimlerde gittikçe alevlenen seçim tartışmalarına, “güçlendirilmiş parlamenter sistem”, “demokrasi ittifakı” vb. üzerine hararetlenen tartışmaya bakmak kafi.

Bu tartışmalarda artık iş, seçimlerin ve parlamentonun proleter devrim mücadelesindeki yeri vb. olmaktan çoktan çıkmış durumda. Büyük düşünceler, tarihsel görevler, emeğin kurtuluşu... tüm hepsi çoktan unutulmuş. “RTE/Saray karşıtlığı” o raddeye varmış ki, kurtuluş reçetesi diye işçi sınıfı ve emekçi yığınların ve Kürt halkının karşısına çıkarta çıkarta burjuvazinin çoktan ölmüş kutsal ineğini çıkartıyorlar. Burjuva parlamento ve seçimler, kurtuluş araçları olarak güncel politikanın temel konusu haline geliyor!

Sorun artık “özel bir politika olarak seçimler” şeklinde tartışılmıyor küçük burjuva sosyalizmde. Bu noktanın gerisine düşeli çok oldu. Pratik evrimsel süreç büyük oranda tamamlandı. Pratik-politik açıdan düzen içine hapsolme süreci, teorik-politik açıdan düzen içi sınırlara hapsolmeye dönüştü. Seçimler ve parlamento adeta kutsal haleyle çevrilmiştir onların siyasal görüşlerinde. Nüfuz edebildikleri emekçi kesimleri de bu sığ düşünceyle zehirlemekteler.

Seçimlerde “sol blok”, “demokrasi ittifakı”, bilmem ne konferansı türünden somut pratik politik öneriler, özünde, sermaye düzeninin bekası için yürütülen tartışmalara “sol”dan dahil olmaktan başka bir anlama gelmiyor.

Özünde emekçi yığınların tarihsel inisiyatiflerine güvensizliğin bir çeşit dışı vurumudur bu yaklaşımlar. Milyonlarca emekçinin pratik yığınsal enerjisini harekete geçirebilecek temel istemlerden, mücadele araç ve yöntemlerinden köşe bucak uzak durmaktadır bu anlayış. Mücadeleyi yasal-parlamentar sınırlara hapsetmektedir.

Oysa milyonlarca emekçi ve Kürt halkı açısından düzenden köklü bir kopuş eğilim ve yönelimi, içinde bulunduğumuz dönemin temel olgusudur. Buna koşut olarak kavga, sokaklara, alanlara akıyor. Sermaye cephesinde seçim tartışmalarının gittikçe alevleniyor oluşu, sınıflar savaşımının bu somut uğrağının sonucu.

Haliyle bu tartışmaya nereden katıldığınız da, sınıflar mücadelesinde aldığınız pozisyonun doğrudan yansıması oluyor. Devrimden umudunu kesen, soluğu burjuva platformlarda alıyor!

Cümle reformizmin ve küçük burjuva uzlaşmacılığının olağanüstü bir çabayla seçim (ve ittifak) tartışmalarına dahil olması şimdi daha net anlaşılıyor olsa gerek.

6 Ekim 2021

YOKLUK, BOLLUK, HAYAT PAHALILIĞI

Son günlerde “hayat pahalılığı” ile ilgili tartışmalar bir kez daha gündemin ana konusu olmaya başladı. Dinci faşist iktidarın başının “Tarım Kredi Kooperatifi Marketi”nde alışveriş yaparken verdiği resim ve yaptığı açıklama işaret fişeği gibi oldu. Burjuva muhalefet partileri birbiri ardı sıra açıklama yapma yarışına girdiler.

Burjuva muhalefet partileri, “Hayat pahalılığı”ndan dinci faşist iktidarı ve onun başının politikalarını sorumlu tutarken liberaller, uzlaşmacı küçük burjuva parti, sosyal reformistler de aynı koroya katılmakta geçemediler.

Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin yaşam koşullarında giderek hızlanan kötüleşme bu tartışmayı doğal olarak gündemin baş maddesi haline getirdi. Başka türlü olması da mümkün değildi. Çünkü, burjuva muhalefet olarak CHP'nin başındaki cahil adam bile Türkiye'de “açlık var, sefalet var, yoksulluk var” demek durumunda kaldı.

Evet, Türkiye ve Kürdistan'da yoksul emekçi sınıflar arasında, devrimci güçlerin çok ciddiye alması ve politikalarını belirlerken köşe taşı yapmaları gereken bir “açlık” var. Bu sorun son derece önemlidir. Çünkü açlık Lenin'in sözleriyle söyleyecek olursak, “öyle bir felaket ki, diğer tüm sorunları arka plana iterek kendini öne çıkartır.”

Peki sorumlusu kim bu durumun? Tüm liberal burjuva iktisatçıların, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların iddia ettikleri gibi, tek başına dinci faşist iktidar ve onun başı mı? Dinci faşist iktidarı ve onun başını toplum yaşamından söküp çıkardığımızda bu sorun hallolmuş mu olacak? Bu sorulara doru yanıtın “hayır” biçiminde olması gerektiği kendiliğinden anlaşılır. Çünkü, yoksulluk ve emekçi sınıfların giderek ve sürekli yoksullaşması bu düzende dinci faşist iktidarla ve onun başıyla birlikte ortaya çıkmış olan, ilk defa görülen bir olgu değil.

Önce, her türlü demagojik saldırı ya da eleştirinin baştan önünü kesmek için, şunun altını çizelim: Burjuva politik iktidarların izledikleri politikalar, yoksullaşmanın, açlık ve sefaletin yoğunlaşması, derinleşmesi, yaygınlaşması üzerinde belli bir etki gücüne sahiptir. Ancak temel ve başlıca neden değildir; olamazlar da. Emekçi sınıfların giderek ve hızlanan biçimde yoksullaşması, kapitalist üretim biçiminin temel yasalarının so-

nucudur.

Dolayısıyla, bizim, dinci faşist iktidar ve onun başının bu konudaki rolü ve etkisinin sınırlı olduğunu söylememiz, onları temize çıkarmaz; ama emekçi sınıflara sorunun ana kaynağını gösterir. Sosyal reformistlerin, liberallerin, dar kafalı küçük burjuva iktisatçıların ve benzerlerinin sorunun kaynağını dinci faşist iktidar ve onun başıyla sınırlamaları ise, politik güçleri eleştireyim derken kapitalist sömürü düzenini temize çıkarır. Aradaki fark büyüktür ve son derece önemlidir.

Farkın büyüklüğünü ve önemini göstermek için, kendiliğinden anlaşılabilir ve şu gerçeği vurgulamak yeterli: Leninistlerin temsil ettiği bakış açısı, emekçi sınıflara, yoksul halk kitlelerine burjuva sınıfın politik iktidarıyla birlikte kapitalist sömürü düzeninin yıkılmasına yönelik bir çağrıyı içerir. Bu, devrimci komünist politikadır. Öteki bakış açısı, sadece burjuva politik iktidarın değişmesine yönelik bir çağrıyı; yani bir reformdan öteye gitmeyecek bir çağrıyı içerir. Bu, katıksız bir sosyal reformist politikadır; düzenin eksikliğini gidermeyi; yırtığını sökülüğünü yamamayı amaçlayan bir politikadır.

Bu sosyal reformist politika, ne açlığı, yoksulluğu, sefaleti ortadan kaldırılabılır, ne de hafifletebilir. Sorunun nedenleri, sorunu ortaya çıkaran kaynak, orta yerde durdukça, sorunlar ve sonuçları da orta yerde durur; üstelik katlanarak. Türkiye'nin tüm kapitalist gelişme tarihi bize bunu yeterince kanıtıyor. Bundan bir süre önce yayınlanan bir yazımızda konuya ilişkin şunu söylemiştik:

“Ama, bundan önemlisi, fiyat artışları ya da emekçi sınıfların sürekli ve artan biçimde yoksulluğa, açlığa, sefalete itilmesi kapitalist üretim biçiminin kaçınılmaz sonucudur. Toplumun ürettiği zenginliği giderek daha az elde toplayarak kitleleri açlık ve yoksulluğa sürüklemek kapitalist üretimin temel yasasıdır. Dolayısıyla ne dinci faşist iktidar ne de başka herhangi bir burjuva iktidar, ‘hayat pahalılığı’ nı önlemez, önleyemez.

Nitekim, tüm kapitalist gelişme tarihi boyunca Türkiye ve Kürdistan'da geçim araçları başta olmak üzere tüm ürünlerin fiyatlarındaki artış sürekli yükselen bir çizgide olmuştur. İnönü'sünden Menderes'ine, Süleyman Demirel'inden Ecevit'ine, 12 Eylül faşist generallerinden 90'lı yılların tüm hükümetlerine, oradan son 20 yılın dinci faşist iktidarına kadar geçmişe kısa ve kaba bir bakış bize bu gerçeği gösterecektir.”

Kapitalizmde emekçi sınıfların giderek ve hızla yoksullaşmaları tek bir nedene; örneğin dar kafalı kimi burjuva iktisatçıların öne sürdükleri gibi, üretim yokluğuna indirgenemez. Kapitalizmde, dar kafalı burjuva iktisatçıların öne sürdükleri gibi üretim kısıtlılığı değil, üretimin, ürünün bolluğundan söz edilir. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler en temel gıda malla-

rından, temel tüketim mallarından yoksunken, örneğin sebze ve meyvenin tarlalarda, bahçelerde çürümeye terk edilmesi, fabrika depolarının mallarla ağzına kadar tıka basa dolu olması buna örnektir. Kapitalizmde kitlelerin yoksulluğu, sefaleti, açlığı ortaya çıkaran sayısız nedeni vardır.

Tam da bu nedenle, emekçi sınıfların açlık, yoksulluk ve sefaletini ortadan kaldırmak için, burjuva sınıf egemenliğini, kapitalizmi ve bunlarla birlikte burjuva politik iktidarı bir devrimle yıkmaktan başka çare yok.

Devrim, her yönden kendini dayatıyor.

8 Ekim 2021

UMUT SEÇİMLERDE DEĞİL!

Seçim olacak mı? Olacaksa zamanında mı olacak, erkene mi alınacak? Zamanında ya da erken yapılacak seçimlerin sonuçlarını dinci faşist iktidar ve onun başı kabul edecek mi? Sorular çoğaltılabilir ama bu gibi sorulardan bir şeyin kesin olduğu net biçimde ortaya çıkıyor: Belirsizlik.

İşte olup olmayacağı, olursa sonuçlarının kabul edilip edilmeyeceği ve nasıl bir ortamda yapılacağı tümüyle belirsiz seçimler için birileri çıkıp, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi halklarına, sömürü düzenine karşı kin ve nefretle dolu kitlelere diyor ki tüm umudunuzu seçimlere bağlayın. Sanki iki ülkenin emekçi sınıfları, ezilen halkları, yoksulları ilk defa seçimle tanışıyorlarmış gibi... Sanki, sömürüden, baskıdan, faşist devlet teröründen bıkmış; tam ve kesin kurtuluş için ileri atılmaya hazır kitleler parlamentonun, burjuva partilerin ne mal olduklarını uzun on yılların deneyimiyle öğrenmemişler gibi... Şimdi çıkmış birileri, “hele bir buçuk yıl daha bekleyin, seçimler geliyor, umudunuzu kaybetmeyin, her şey seçimlere kadar” diye masal anlatıyor demeyeceğiz; hayal satıyor.

Burjuva parlamentodan emekçi sınıflar, ezilen yoksul halklar yararına, çıkarına bir şey çıkmayacağı, bu burjuva kurumun ancak ezilen, ege-menlik altında tutulan kitleleri, burjuva sınıf adına ezmeye yarayacağı gerçeğini bir kenara koyuyoruz. Bu gerçek ve asıl olguyu, burjuva sınıfla uzlaşmak için her şeyi yapmaya hazır uzlaşmacı küçük burjuvalara anlatmayı gereksiz, zaman israfı sayarız.

Ama; artık kimi liberal burjuva yazarların dahi görüp kabul ettiği şu olguyu da mı anlamıyorlar: Dinci faşist iktidar, seçimle, iktidarı bir başka burjuva iktidara devretmeyecek! Bunun sayısız işareti, belirtisi, kanıtı ortaya çıktığı halde, iki ülkenin emekçi sınıfları arasında sahte umutlar yaymak neden?

Baştan başlayalım ve yaklaşık bir yıl öncesine gidelim. Dinci faşist iktidarın Dışişleri Bakanı, Mevlüt Çavuşoğlu, açık açık ve Meclis kürsüsünden burjuva muhalefete kelimesi kelimesine şunu söylüyordu:

“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz.”

Evet seçim olsa ve kaybetse de dinci faşist iktidar, iktidarı -sosyal re-

formist partileri geçtik- burjuva muhalefete bile vermeyeceğini dünyaya ilan ediyor. Fakat bu sözlerde esas olarak şuna dikkat çekmek istiyoruz. Çavuşoğlu kendinden gayet emin, burjuva muhalefete diyor ki, bunu “biliyorsunuz”. Gerçekten de dinci faşist iktidarın seçim kaybetti diye hükümeti anahtar teslim vermeyeceğini adları gibi biliyorlar. Neden bilmezlikten geldikleri konusuna döneceğiz.

Devam edelim. RTE, dinci faşist iktidarın başı, Rize'de kıdemli faşist Akşener'e saldırı olduğunda, burjuva nezaket kuralları icabı da olsa - burjuvaların yeri, zamanı geldiğinde ne kadar kaba, küstah, gaddar olacaklarını aklımızdan çıkarmadan “nezaket” sözünü kullandık- “geçmiş olsun” diyeceğine saldırıya destek verdiğini açıkça ifade edecek şekilde “bunlar daha iyi günleriniz; daha neler olacak neler” demişti. Kısaca, burjuva muhalefet üzerinde bile terör estireceğini sözünü sakınmadan, dünyaya ilan etmişti.

Saymakla bitmez tehdit ve uyarılar birbiri ardı sıra geliyor. RTE'nin sonuncu ama son olmayan tehdidine gelelim. RTE, burjuva muhalefeti iktidara talip olmaması konusunda şöyle uyarıyor:

“Tabii, belediyeleri, hırsızlık, yolsuzluk, ahlaksızlık, taciz, tecavüz iddialarıyla çalkalanan bir partinin çalışanlara verdiğimiz bu ücret artışlarını görmelerini, anlamalarını, takdir etmelerini beklemiyoruz. Ama hiç değilse bu rezilliklerin yaşandığı yerleri örnek göstererek ülkenin yönetimine talip olduklarını söylemekten vazgeçmelerinin kendileri için daha iyi olacağını da hatırlatmak istiyoruz.”

RTE, seçimlerde çoğunluğu kaybetse de iktidarı burjuva muhalefete vermeyeceklerini başka hangi tehdit diliyle anlatsın? Ve hala uzlaşmacılar kalkıp iki ülkenin emekçi sınıflarına, sanki seçimlerle emekçi sınıfların iktidarını kurmak, seçimlerle iktidara gelmek mümkünmüş gibi, “Türkiye umudunu kaybetmesin... önümüzde kaldı bir buçuk yıl, Türkiye'nin seçimi” diyebiliyorlar.

Burjuvaziye güven ve umutla dolu bu adamlar iktidarı seçimle değişeceğinden o kadar eminler ki, burjuva yazarların şu kuşuklu yaklaşımını dahi göstermiyorlar:

“Gezi Parkı eylemlerinde ‘Yüzde 50’yi evlerinde zor zapt ediyorum’ diyen Erdoğan, iktidarı yitirmemek için Kılıçdaroğlu’nun endişelerini haklı çıkarıp, artık yüzde 30’lara gerileyen ‘evdekileri’ sokağa salar mı? Bu sorunun cevabı seçim yaklaştıkça netleşecek.”

Kılıçdaroğlu'yla, şu CHP'nin başındaki adamla devam edelim. Bu adam RTE hakkında konuşurken, “Siyasi cinayet kaygım var. ‘Başınıza neler gelecek’ dedi. Açıkça tehdit ediyor” diyor. Öyle zaten, işin gizlisi saklısı yok. Haliyle Kılıçdaroğlu'nun da saklayacak gizleyecek bir şeyi

yok. Fakat, Kılıçdaroğlu, ağzındaki baklayı sonra çıkarıyor:

“Gerilimden kaçınmak lazım. Karşı taraf gerilimi tırmandıracaktır. Çok daha sert bir ortamda siyaset yapmayı nasıl sağlayabiliriz, onun arayışına girecektir ama ben şundan eminim eğer iş belli grupların ellerine silah alıp, belli kişileri öldürme yoluna gitmezse, bir gerilim olmaz. Bütün tahriklere rağmen bir gerilim olmaz. Umarım öyle bir tablo da Türkiye’de yaşanmaz.”

Bu cahil adam emekçi sınıflara, yoksul kitlelere, dinci faşist iktidardan ve temsil ettiği her şeyden kurtulmak isteyen kitlelere şöyle bir numara çekiyor: önce RTE ve iktidarının ne kadar gözünü kararttığını, siyasi cinayetleri dahi göze aldığını söylüyor, arkasından “aman evde durun, sokağa çıkmayın, elinize silah filan da almayın” diyor. Oysa faşizmi durdurmanın, faşist katliamların önüne geçmenin yolu faşizmle anladığı dilden konuşmaktır. Herkes bilir ki, faşistler Maraş, Sivas, Çorum katliamlarında onlarca, yüzlerce insanı katledebildilerse katledilenler silahlı oldukları ve faşistlere silahlı karşı koydukları için değil; bunu yapamadıkları için, silahsız ve savunmasız oldukları içindi. Dinci faşist iktidarı gerçekten yıkmak isteyen biri, bu iktidarın siyasi cinayetlere, belli kişileri öldürmeye; kısacası terör estirmeye hazırlandığını düşünüyorsa, ki öyledir, yapması gereken şey, kitleleri sokağa, faşizme her yolla karşı koymaya çağırmasıdır.

Ama, 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden de biliyoruz ki, RTE ve dinci faşist iktidar çetelerini sokağa saldığında CHP ve onun başı, diğer burjuva muhalefet partileriyle birlikte, kitleleri karşı koymaya değil, evde oturmaya; “kardeş kanı dökmek” adına RTE ve dinci faşist iktidarın oldu bittisine boyun eğmeye çağıracaklardır. Ancak bunu şimdi değil, son anda, şayet seçimler yapılırsa, seçim sonuçları daha açıklanırken, dinci faşist tosuncuklar sokağa indiklerinde yapacaklar ve “atı çalanın Üsküdarı geçmesi” için gereken zamanı yaratmaya çalışacaklar. Böylece ayaklanmaya hazır, kin ve öfke dolu kitleler ne yapacaklarını bilmez durumda, çaresiz evlerine çekilecekler.

2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kılıçdaroğlu ve avanesinin kitlelere çektiği numara buydu. Şimdi aynı numarayı, son anda çekmeye çalışıyorlar. Çavuşoğlu’nun “biliyorsunuz” dediği şeyi şimdi bilmezlikten gelmeleri ve gerçekten dinci faşist iktidarı yıkacaklarmış gibi bir görüntü çizmelerinin nedeni budur.

Şimdi, önümüzdeki seçimleri emekçi, yoksul kitlelere bir umut gibi göstermeye çalışan uzlaşmacı küçük burjuvalara, sosyal reformistlere, onların ayak izinden yürüyen oportünistlere sormak lazım: Şayet seçim olursa dinci faşist iktidar silahlı tosuncukları sokağa salarsa kitlelere ayak-

lanma çağrısı; faşistlere, faşizme silahla karşı koyma çağrısı yapacak mısınız? Yapmayacağımızı biliyoruz da, mesela dedik!

Umut nerede? Umut, yeni Haziran'larda.. Hem de çok daha güçlü, çok daha donanmış, iktidarı ele geçirmeyi hedef olarak önüne koymuş Haziran'larda. Sadece Haziran tipi ayaklanmaların kitlelerin olağanüstü devrimci enerjisini açığa çıkardığını; sadece bu ayaklanmaların kitlelerde gerçek bir umut yarattığını gördük, yaşadık.

Kitleleri sahte umutlarla aldatmaya çalışmaktan vazgeçin!

10 Ekim 2021

EMPERYALİSTLER TEPİŞİRKEN

İnsan, uzun, yorucu bir yolculuğa karar verirken sakat bir beygire binmemeye dikkat etmeli. Sakat beygirin kişiyi nerede, ne zaman ve nasıl yolda bırakacağı belli olmaz.

Düne kadar emperyalist-kapitalist sistemin amiral gemisi, motor gücü olan Amerikan emperyalizmi bugün artık topallayan, güçten düşen, gerileyen, hegemonyası çökmekte olan bir sakat beygirden ibarettir.

Diğer emperyalistler, örneğin Fransız, örneğin İngiliz emperyalistleri de bunun farkında ve bu itici motor gücün çöküşünün yaratacağı muazzam boşluğu doldurmak için büyük ve kıyasıya bir yarış içine girmiş bulunuyorlar. İki emperyalist gücün adını anmamız diğerlerinin ortaya çıkacak boşluğa ilgisiz kaldıkları anlamına gelmiyor; hepsini saymaya gerek yok, o kadar.

1956 Süveyş Kanalı krizinin İngiliz emperyalizminin çöküşüne resmîyet kazandırdığına daha önce işaret etmiştik. Kapitalizmin ana yurdu diyebileceğimiz İngiliz emperyalizmi, o üzerinde güneş batmayan imparatorluk, emperyalist-kapitalist sistemin motor gücü olma özelliğini 2. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, Alman emperyalizminin güçlenmesi karşısında yitirmişti. Şüphesiz, bu gibi durumlar için kesin bir tarih vermek mümkün değil. Ama bir zaman aralığı olarak bu dönemi göstermek mümkün. Alman emperyalizmi, Hitler faşizminin saldırganlığı ile İngiliz emperyalizminin dünya hakimiyetine fiili olarak son vermişti. Bunun resmi ilanı, Süveyş Kanalı krizinden ABD ve Sovyetler Birliği'nin meydan okuması karşısında Fransız ve İngiliz emperyalistlerinin taşı tarağı toplayıp Mısır'dan çekip gitmeleri biçiminde oldu.

Marshall Planı ve Truman Doktrini ile Avrupa kapitalizmini ayağa kaldırma görevini üstlenen ABD emperyalizmi, o gün bugündür emperyalist-kapitalist sistemin hem motor gücü, hem de sözünden dışarı çıkılmayan hakimi oldu.

Ne var ki, emperyalist-kapitalist sistemin krizi iki binli yıllara doğru ABD emperyalizminin de tahtını sallamaya, güçten düşürmeye, hegemonyasını çöküşe sürüklemeye başlamıştı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla zafer kazandıklarını sanan emperyalistler bir kaç yıl geçmeden kapitalizmin kriz gerçekliği ile bir kez daha karşı karşıya geldiler.

ABD emperyalizmi, hegemonyasının gerilemesini ve çöküşünü engellemek için bir yandan dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı küresel bir iç savaş başlatmak; diğer yandan yavaş yavaş kendi hegemonyasından kurtulmaya çalışan diğer emperyalist devletleri askeri tehditle arkasında hizaya dizmek için 2001 11 Eylül provokasyonunu tezgahladı.

İkiz Kulelerin uçakları çarptırarak yıkılması ve binlerce insanın öldürülmesinin yarattığı dehşet havasıyla dönemin ABD Başkanı, zeka düzeyi her zaman tartışmalı olan oğul Bush o zaman şöyle diyordu: “Ya bizimle birliktesiniz, ya da teröristlerle birliktesiniz” (You Are Either With Us, Or With the Terrorists). Emperyalist devletlerin tümü ABD'nin tehdidine boyun eğerek arkasında hizaya geçtiler. Afganistan işgali, ABD hegemonyasının çöküşünü durdurma umuduyla böyle başladı. Emperyalistler arası rekabet, çelişki ve çatışmalar, kısa bir süre için halının altına süpürüldü.

Ancak, tarihin akışını durdurmak mümkün değildi. Tarih, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşüne doğru, üstelik hızlanarak akıyordu. ABD emperyalizminin hegemonyasının çöküşü engellenemiyor. Afganistan'dan, askeri olarak, arkasına bakmadan kaçtı gitti. Irak'tan çekiliyor. Yakın zamanda Ortadoğu'dan askeri olarak çekilişine tanık olacağımızdan kimse kuşku duymasın.

Fransa ve İngiltere, her bir emperyalist kendi hesabına ABD'nin çekilmesinden doğacak boşluğu doldurmaya çalışıyor. Fransız Cumhurbaşkanı Macron'u bir orada bir burada; bir Irak'ta, bir Lübnan'da, bir Erbil'de, bir herhangi bir Afrika ülkesinde görmemizin nedeni budur. ABD'den doğacak boşluğu doldurmak için dünyayı turluyor.

Soğukkanlı ve sinsi İngiliz diplomasisi, gürültü patırtı çıkarmadan, ama kesinlikle çok daha geniş alanda Fransa ve diğer emperyalistlerle rekabet ve yarış halinde. İngiliz emperyalizmi, hegemonyası çöküş sürecinde olmakla birlikte hala hatırı sayılır bir güç olan ABD emperyalizmi ile ittifak kurarak bu rekabetten zaferle çıkmaya çalışıyor. İlk büyük adımı, AB'den ayrıldığı “Brexit” ile attı. Bu adımla birlikte İngiliz emperyalizminin ayak izlerini Libya'dan Azerbaycan'a; Afganistan'dan Ortadoğu'ya kadar her yerde görmek mümkün. Özellikle Türkiye üzerinden, dinci faşist iktidarı öne sürerek Kıbrıs'tan Azerbaycan-Karabağ'a; Libya'dan Suriye'ye kadar çıkar ve politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor.

Bu yarış, çekişme ve rekabetin sertleşmemesi, bir çatışmaya yol açmaması beklenebilir mi? Bir yağlı kemik bu rekabet ve çekişmede işleri bir çatışma noktasına getirmeye yetti. Yağlı kemik, yaklaşık altmış milyar dolarlık bir anlaşmaydı. Kimine göre bu anlaşma çok daha fazla ra-

kamlara karşılık geliyordu.

Haber ilk önce şöyle düştü ajanslara: “ABD, İngiltere ve Avustralya liderleri, AUKUS adı altında yeni bir güvenlik işbirliği kurulduğunu ve bu kapsamda ABD ile İngiltere'nin Avustralya ile nükleer enerjili denizaltı teknolojisini paylaşacağını duyurdu.”

Aslında buraya kadar normal. Üç devlet oturmuş, üstelik ortak bir düşmana, Çin'e karşı nükleer enerjili denizaltı yapımı için anlaşmışlar. Denizaltıları alıp parayı ödeyecek olan Avustralya. Fakat Fransız emperyalistler haberi duyar duymaz küplere bindiler. Avustralya ile kendileri tam da bu konuda 60 milyar dolarlık anlaşmayı çok önce yapmışlardı ve şimdi Avustralya o anlaşmayı yırtıp İngiliz ve ABD emperyalistleriyle anlaşıyordu. Kemik başkalarının önüne atılmıştı.

Fransızlar, Avustralya ve ABD'deki büyükelçilerini geri çağırdılar. Protesto ettiler, tepinip durdular. İngiltere'ye ise tek laf etme gereği duymadılar. Çünkü arkadan hançerlemek İngiliz emperyalizminin meşrebine uygun dediler. Avustralya ve ABD'den ise beklemiyorlarmış. Oysa daha yeni, İsviçre, Fransız savaş uçağı alım anlaşmasını iptal etmiş ve Amerikan F-35'lerinden almaya karar vermişti. Kazık üstüne kazık anlayacağınız! Şu Fransızlar gerçekten bu kadar saflar mı? Sanmıyoruz. Ama bir kez güçten düştükten sonra “kader”lerine razı olmaktan başka ne yapabilirler ki? Şimdilik Yunanistan'ı mideye indirmekle meşguller, ama Almanlar daha kozlarını ortaya koymuş değiller.

Sonuçta ABD, sözlerden ibaret, pek de yağlı olmayan bir kemik attı Fransız hükümetinin önüne. Önüne düşene razı olmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Büyükelçisini tekrar Washington'a geri gönderdi. İngiltere'den intikamını, AB olarak İngiltere'ye mal akışını kesmekle almaya çalışıyorlar. İngiliz emperyalizmini RTE'nin diline dahi düşürecek kuyrukların hikayesi bu.

Emperyalist-kapitalist sistem açısından mesele şu: geçmişte hegemonyası çöken bir emperyalistin yerini alacak güçte bir başka emperyalist devlet çıkıyordu. Şimdi emperyalist-kapitalist sistemin tümü çöküş halinde olduğu için ABD'nin yerini alacak güçte bir emperyalist devlet yok.

Hepsi de himmete muhtaç dede, nerede kaldı başkalarını himmet ede!

12 Ekim 2021

GÖBEĞİNİ KENDİ KESMEK

Dinci faşist iktidarın Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu Endonezya Dışişleri Bakanı ile yaptığı görüşmenin ardından, Suriye'deki durumla ilgili, Türkiye'nin bundan böyle Suriye'de “Kendi göbeğini kendi keseceğini” açıklamış. Türkçesi, kimseye danışmadan, yani ne ABD'nin ne de Rusya'nın ne diyeceklerine bakmadan yeni bir saldırı düzenleyeceklermiş.

“Suriye'de sivillere ve bize yönelik yapılan saldırılarda Rusya'nın da ABD'nin de sorumluluğu var. Bunlar (ABD ve Rusya) sözlerinde durmadığına göre bizim de yapmamız gereken kendi göbeğimizi kendimiz kesmektir... Bu bölgelerden bu teröristlerin temizlenmesi için ne gerekiyorsa yapacağız. Kendi güvenliğimiz için gerekeni yapacağız”

Çavuşoğlu'ndan bir iki gün önce dinci faşist iktidarın başı, bu konuda yeterli sinyali vermişti zaten. O da açıklama yapmak için “Kabine Toplantısı”nı beklemiş. Kabine toplantısının çıkışında şöyle buyurmuş:

“Suriye'den ülkemize yönelik terör saldırılarının kaynağı mahiyetindeki kimi yerler konusunda artık tahammülümüz kalmamıştır. Buradan kaynaklanan tehditleri ya oralarda etkin olan güçlerle birlikte ya da kendi imkanlarımızla bertaraf etmekte kararlıyız...Polislerimize yönelik son saldırı ve topraklarımızı hedef alan tacizler artık bardağı taşırmıştır. En kısa sürede bu sorunların çözümü için gereken adımları atacağız.”

Önce, dinci faşist iktidarın bardağını taşıran son damlayı kısaca hatırlatalım. Türkiye'nin işgali altındaki Suriye toprağı Azez'in Mare ilçesinde Türk askeri konvoyunu hedef alan güdümlü anti-tank füzeyle yapılan eylem sonucu iki adet özel harekat polisi ölmüş, bir kaç da ağır yaralanmıştı. Bu eylemden bir kaç gün önce de yine Türkiye'nin işgali altındaki Afrin'de bombalı araç patlatma biçimindeki eylemde altı kişi ölmüştü. Bu iki eylem dinci faşist iktidarın bardağını taşıran damlalar olmuş.

Önemli olmamakla birlikte, öyle görünüyor ki, dinci faşist iktidarın bardağını taşıran damlanın büyüklüğü, eylemin anti-tank güdümlü füzeyle yapılmış olmasıdır. Demek ki, işgale karşı savaşanların elinde bundan böyle, böylesine etkili silahlar var ve bu silahlar kullanıma sokulmuş. Korkunun bir nedeni bu.

Sonuçta, dinci faşist iktidar, Suriye-Rojava topraklarına yeni bir işgal saldırısı yapma niyet ve planını ortaya koymuştur. Bu işgal saldırısını ge-

rekirse ABD ve Rusya'ya rağmen yapacaklarmış. Hedef, dinci faşist iktidarın öteden beri göz koyduğu ama Rusya'nın varlığı nedeniyle bir türlü cesaret edip de girişemediği Tel Rıfat bölgesidir. Türkiye'nin bu bölgeyi işgal etme isteğinin, Afrin işgalinden hatta onun da öncesinden beri var olduğunu biliyoruz. Şimdiye kadar ki engel, Rusya'nın o bölgedeki varlığıdır.

Türkiye, işgal saldırılarına neden ihtiyaç duyuyor? Bu sorunun birden fazla yanıtı var. Her şeyden önce işgal demek toprak kazanma demektir. Toprak kazanma, her burjuva devletin, her burjuva sınıfın rüyalarını süsler. Yani hikmetinden sual olunmaz. Ama bu her daim geçerli olan nedenin yanında güncel nedenleri de var. Bunların başında tek- elci sermaye sınıfı egemenliğini sarsan iç savaştır, devrimci durumdur.

Dinci faşist iktidarın Suriye-Rojava topraklarını işgal hevesini bu iktidarın sadece seçim kazanma planlarına bağlamak son derece yanıltıcıdır. Türkiye'de -bütün kapitalist ülkelerde- iktidarın gerçek sahipleri, savaş gibi ülkenin kaderiyle ilgili kararları verme yetkisine sahip olanlar politik iktidarlar değil, egemen burjuva sınıfı; tek- elci sermaye sınıfı ve emperyalist güçlerdir. Bunların kararı, ya da en azından onayı olmadan hiç bir burjuva politik iktidar böyle kararları veremez.

Elbette, savaş gibi toplumun yaşamında önemli sonuçlara yol açacak büyük olayların seçimlere etkisi olur ve bundan, şayet işgalden/savaştan zaferle ayrılırsa, yararlanacak olan kesim dinci faşist iktidardır. Ancak sorunu sadece dinci faşist iktidarın seçim planlarına indirgemek darka- falı, bilimsel olmayan bir değerlendirme olur.

Hatırlayalım, Serakaniye-Tel Abyad işgalleri ABD'nin onayı ve yol vermesiyle; hatta Rojava güçlerini tuzağa düşürmesiyle gerçekleşti. Afrin işgali, Rojava'lı güçlerle Suriye hükümeti arasındaki pazarlıkların suya düşmesi sonucu Rusya'nın Türk devletine yol vermesiyle mümkün oldu. Yine hatırlayalım, Afrin işgal savaşı, Rusya'nın hava sahasını kapatmasıyla birlikte bıçak kesiği gibi durdu. Serakaniye-Tel Abyad işgal savaşı ABD ve Rusya'nın "orada durun bakalım" demeleriyle zınk diye durdu. Çünkü ABD onay ve yol vermeden Türkiye, değil savaş uçağı, bir sinek bile uçuramaz. Afrin işgaline yol açan savaşta Türk ordusuna tüm istih- baratın ABD'den, İncirlik üssünden gittiğini herkes biliyor.

Öte yandan, Rusya, etkili olduğu bölgelerde hava sahasını açmadan Türk ordusu hava desteğinden tümüyle yoksun kalır. Bu, yabancı top- raklarda savaşa giden ordunun düşmanına yem olmasından başka anlama gelmez. Modern çağda hiç bir ordu, hava desteğinin olmadığı bir savaşa girmez.

Bir ara sonuç: Demek ki, "kendi göbeğimizi kendimiz keseriz" ifa-

desi, faşist böbürlenmeyi ifade eden bir palavradan ibarettir. Göbeği ke-
secek makas Rusya ve ABD'nin elindedir ve makas olmadan göbeğini
ancak yırtarsın!..

İkinci ara sonuç: Artık sadece ABD'nin onay ve izin vermesi, yardım
etmesi Suriye'de, özellikle de Tel Rıfat bölgesinde Türk ordusunun bir
işgal hareketına girişmesi için yeterli değil. Bunun kadar, hatta bundan
da önemlisi, Rusya'nın bölgedeki askeri güçlerini çekerek Türkiye'ye yol
vermesi gerekir.

Rusya, Türkiye'nin Tel Rıfat bölgesini işgaline yol verir mi? Eylül
ayının sonunda Putin-RTE görüşmesinin detaylarına kimse vakıf değil,
kimse bilmiyor. RTE'nin Rusya'ya hiç bir burjuvanın “hayır” diyemeye-
ceği yağlı bir lokma teklif edip etmediğini de... Ancak görüşmeden son-
raki gelişmeler, Rusya'nın dinci faşist çetelerin yuvalarını aralıksız
bombalaması, Suriye devletinden gelen açıklamalar, dinci faşist iktida-
rın/Türkiye'nin Suriye macerasında yolun sonuna geldiğine işaret ediyor.

Dinci faşist iktidar “Kendi göbeğimizi kendimiz keseriz” diye mey-
dan okurken işkembeden olacağı benziyor...

14 Ekim 2021

EMEKCİLERİN MORALİNİ NE BOZAR

Dinci faşist partinin sandık/seçim yoluyla hükümet etmeyi bırakmayacağıının sayısız sinyaline, somut kanıtına her gün bir yenisi ekleniyor.

Son örnek, isteyen buna tehdit de diyebilir, Özhaseki'den geldi. Yok, “Özhaseki” derken bir otobüs firmasından söz etmiyoruz. Dinci faşist partinin, AKP'nin Genel Başkan Yardımcısından, yani en yetkili ağzlarından birinden söz ediyoruz. Genel Başkan Yardımcısı, Genel Başkan'dan sonra gelen kişi demek. Yani, RTE'yi cımbızla çekip aldığımızda karşınıza çıkacak birkaç kişiden biri işte bu Özhaseki'dir. Ciddiye almak gerektiği kendiliğinden anlaşılıyor. Ciddiye alıyoruz.

Peki ne demiş Özhaseki? “İktidarı asla bırakmamak lazım” demiş. Bunu dinci faşist partinin tosuncuklarına, Ordu ilinde bir toplantı salonunda söylüyor. Özellikle sosyal reformist parti ve örgütlerle onların ayak izinden yürüyen oportünist hareketlerin ders alıp üzerinde uzun uzun düşünmeleri gereken sözlerden bir kısmı şöyle:

“FETÖ, DEAŞ, DHKP-C, PKK bize karşı. Demek ki karşıda böyle bir grup var. O zaman bizim çok daha gayretli olmamız lazım. Çalışmamız lazım, nihayetinde de o kötülere karşı da iktidarı asla bırakmamak lazım. Oradan bir ittifak doğmaz, oradan bir medeniyet doğmaz. Ama bizim yapacağımız çok iş var. Allah'ın izniyle bizler bu konuda üzerimize düşeni yaparak, 2023'de de ipi göğüsleyeceğiz. İnşallah Türkiye'nin geleceği daha aydınlık olacak diye dua ediyoruz”

Bu dinci faşist adamı dualarıyla baş başa bırakıp nasıl bir mesaj vermeye çalıştığına bakalım. “İktidarı asla bırakmamak lazım” dediği bu. Nasıl bırakmayacak? Orasını söylemiyor ama tahmin etmek zor değil. Bu “nasıl” sorusuna yanıt bulmak için, dinci faşistlerin saldırılarına, katliamlarına bakılabilir ya da önceki seçimlerde oyların sayılmasına bile izin vermeden “zafer” ilan etmelerine bakılabilir. Geçmişte yaptıkları gelecekte yapacaklarının teminatıdır!

Bu noktada içlerinden çıkan bir mafyacının sözlerini hatırlayalım: “Korku ortamı yaratmak için silahlanma çağrısı kararını birlikte almadık mı?” Soruyu dinci faşist iktidarın paramiliter gruplarından birine, SADAT denen eski/emekli askerlerden; sağdan soldan devşirilen tosuncuk faşist-

lerden oluşan gruba yöneltiyor. Yanıtı içinde olan bir soru. SADAT denen sürünün başının devletin en tepe toplantılarına katıldığını ayrıca hatırlattım.

Şimdi Özhaseki'nin sözlerini, önce Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun açıklamasıyla birlikte ele alalım. Ne demişti Çavuşoğlu burjuva muhalefete? Kısaca

“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz.”

Yeterince açık; daha önce üzerinde durmuşuk bir daha üzerinde durmaya gerek yok. Ama resmin bütününe görmeyi sağlayacak ve tabloyu netleştirecek olan RTE'nin sözlerini bir kez daha aktarmadan olmaz. Yine kısaca;

“Ülkenin yönetimine talip olduklarını söylemekten vazgeçmelerinin kendileri için daha iyi olacağını da hatırlatmak istiyoruz.”

Hükümet etmeyi, her ne olursa ve her ne pahasına olursa olsun, seçim/sandık yoluyla elden bırakmayacaklarını daha nasıl anlatsınlar? Yine de sosyal reformistlerimiz ve gözü seçim/sandıktan başka birşey görmeyen oportünistlerimiz, uzlaşmacı küçük burjuva parti, işçi ve emekçi sınıfları seçim/sandık yoluyla şu dinci faşistlerden kurtulabilecekleri hayalleriyle oyalamayı elden bırakmıyorlar.

Uzlaşmaz karşıt sınıflar arasındaki yaşamsal sorunlar, oylarla değil, güçle çözülür. Bu basit gerçeği sosyal reformistlere ve oportünist güçlere yıllardır anlatmaya çalışıyoruz. Özhaseki ve tüm dinci faşistlerin sınıf savasının bu basit gerçeğinin gayet bilincinde olduğunu yine Özhaseki denen adamın sözlerinden anlıyoruz. Şöyle diyor aynı konuşmasında:

“Değişmez kural güçtür. Eğer gücünüz varsa dediğinizi yaparsınız. Gücünüz yoksa işiniz zorlaşır.”

O kadar işte!

Şimdi gelelim işin bir başka önemli yanına. Birleşik devrimden, emekçi sınıfların, ezilen halkların bir ayaklanma ile tüm bu cürufu silip süpürmesinden tümüyle umudunu kesmiş; tüm umudunu seçime/sandığa bağlamış olan sosyal reformist partiler ve onların takipçisi oportünist güçler, biz “bunlar bu şekilde gitmezler; dahası emekçi sınıfların kurtuluş yolu olamaz” dedikçe bizi emekçi sınıfların, ezilen halkların moralini bozmakla; birleşik devrimin bu güçlerini umutsuzluğa düşürmekle suçluyorlar. Bunlar, böyle yapmakla aslında nasıl da birer yavuz hırsız olduklarını göstermiş oluyorlar. Gerçekte emekçi sınıfların, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin moralini kim bozuyor, umutsuzluğa kim düşürüyor?

Emekçi sınıfları ve ezilen halkları olmadık hayallerin peşinde koş-

turarak her seçim sonucu büyük hayal kırıklığı yaşatanlar mı; onlara kendi güçlerine güvenmelerini söyleyen, sokakta verilecek devrimci mücadele ve ayaklanma ile gerçek kurtuluşlarına ulaşacaklarını söyleyenler mi? Emekçi sınıfların morali ve umudu ne zaman yüksek olur? Burjuva liderlerin seçim sonrası balkonda “zafer” konuşmalarını dinlerken mi, yoksa 15-16 Haziran ayaklanması, Haziran/Gezi ayaklanması, 6-8 Ekim Serhıldanı sırasında mı?

Biliyoruz ki, emekçi sınıflara seçime/sandığa umut bağlamamaları gerektiğini; bu yolla ne dinci faşist iktidarı, ne de sömürücü sınıfları deviremeyeceklerini söylediğimiz için bizi kitlelerin moralini bozmakla, umutsuzluğa düşürmekle suçlayanlar bir ayaklanma sırasında çoşan, bayram edenlerin başında geliyorlar. Haziran ayaklanması buna tanıktır.

Dinci faşist iktidarın seçimle/sandıkla gitmeyeceği artık iyice açığa çıkmış durumda. Ama bu, dinci faşistlerin keyfi öyle istiyor diye değil, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler onlarla yola devam etmeye karar verdikleri içindir. Burjuva düzen için iktidar/hükümet değişikliklerine partiler, kişiler değil; gerçek egemen olanlar, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güç odakları karar verirler.

Emekçi sınıfların iktidar değiştirmesi güçle olur, ayaklanmayla olur. Bunun içindir ki, devrimler emekçi sınıfların bayramlarıdır.

16 Ekim 2021

CHP VE DEVLET POLİTİKASI

Dinci faşist iktidarın izlediği, pratiğe geçirdiği yaşamsal politikalar gerçekte dinci faşist partinin ve onun başındaki adamın başının altından çıkan, kafasına göre ya da şahsi çıkarlarına göre belirlediği politikalar mı? Örneğin Suriye politikası?

Düşünmesini bilmeyen darkafalı uzlaşmacılara, liberallere, sosyal reformist partilere ve hatta onların kuyruğundan ayrılmayan oportünist hareketlere sorarsanız, “evet öyledir” derler. Açıkta söylemediklerinde bile, bütün politika ve düşüncelerini bu bakış açısıyla oluşturduklarını görmek mümkün.

“Tek adam” sakızı bundandır. Bu sakızın hammaddesi bu bakış açılarından oluşuyor. İdlib'te ya da başka bir yerde savaş peşinde koşmalarını RTE ve dinci faşist partinin “seçim kazanma” plan ve hevesiyle açıklamaları; Kürt halkına karşı katliamcı politikayı RTE'nin şahsıyla özdeşleştirmeleri bundandır. Kürt halkına ve diğer ulusal topluluk halklarına karşı işlenen katliamların ve katliam politikalarının düne kadar ortağı olan; boğazına kadar Kürt halkının kanına batmış Davutoğlu'nun veya Ali Babacan'ın partileriyle ilişki geliştirmelerinin; bu iki dinci faşist partiyi ezilen halkların gözünde aklamaya çalışmalarının nedeni budur.

İşte böyle, faşizme ve onun sınıfsal temeli olan tekelci kapitalist düzene, sermaye sınıfı egemenliğine karşı devrimci bir politika yerine uzlaşmacı, düzenin yırtığını söküğünü yamama politikası izlemek kişiyi eli kanlı adamların elini sıkmaya, onları aklama politikasının figüranı olmaya götürür.

Leninistler, başından beri, dinci faşist partinin ve onun başının izlediği politikaların keyfi ve kafalarına göre, şahsi ya da parti çıkarlarına göre belirlenmiş politikalar olmadığını; bunun tekelci sermaye sınıfının, emperyalistlerin de onayını alan faşist devlet politikası olduğunu ortaya koydular, emekçi sınıfları ve ezilen halkları bu konuda aydınlatmaya, bilinçlendirmeye çalıştılar. Elbette, bir umut, anlarlar ve gittikleri yoldan dönerler diye oportünist hareketlere de izah etmeye çalıştılar.

Sorun dinci faşist iktidarın çok ötesinde, tekelci kapitalist egemenlikte ve onun egemenlik aygıtı olarak faşist devletin varlığında idi. Bunlar ayakta kaldığı sürece, bu temel üzerinde hareket eden tüm burjuva

partiler, hadi anlayacağınız dille söyleyelim CHP'sinden İYİP'ine oradan diğer tüm burjuva partilere kadar; muhalif olan tüm politik güçler aynı ya da benzer politikalar izlemek zorundalar. Temel, yaşamsal politikalarda başka türlü olmaz. Çünkü bu politikalar “tek adam” ve partisi tarafından değil, emperyalist güçler ve tekelci burjuvaların ofislerinde, faşist devletin koridorlarında belirlenir.

Kürdistan'ın ilhakı ve Kürt halkının katliamlarla imhası politikası, Kürdistan'dan yeni yeni toprakların işgal ve ilhakı politikaları; Suriye'den toprak koparma politikası... Koçların, Sabancıların, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya vb. emperyalistlerin üzerinde anlaştıkları ortak politikadır. Burjuva partilere düşen, bu politikaları kendi meşreplerine uygun biçimde hayata geçirmektir. Faşist devletin Suriye'ye ilişkin politikası böyle bir politikadır. Halep'e kadar Suriye'nin kuzeyini; Musul ve Kerkük'ü; Kıbrıs'ın en azından bir bölümünü Türkiye topraklarına katmak, 1950'li yıllardan, hatta öncesinden beri Türkiye burjuvazisinin hayali ola-geldi.

Kıbrıs'ın, “solcu” Ecevit tarafından işgal edildiğini biliyoruz. Musul ve Kerkük hayallerinin her burjuva iktidar için geçerli olduğunu da... Menderes'in Halep'e kadar Suriye topraklarını işgal ve ilhak için pek çok girişimde bulunduğunu; bunun için pek çok kez askeri yığınak yaptığını ama SSCB'nin varlığından dolayı, bu girişimlerin hiç birinde pratik adım atmaya cesaret edemediğini de biliyoruz. Dünya koşulları uygun değildi.

Suriye topraklarına asker sokup bir kısım toprağı işgal etmek RTE ve dinci faşist iktidara denk geldi. RTE ve dinci faşist partisi, Türk burjuvazisinin politikasını uygulamak için uygun karaktere sahipti. RTE ve Partisinin “kerameti” bundan ibaretti. CHP'nin bu politikaya itirazı yoktu; koşullar uygun olsaydı devletin bu politikasını hayata geçirmeye dünden teşneydi. Kısacası, dinci faşist parti AKP ve onun başı RTE ile CHP ve onun başı Kılıçdaroğlu arasında, bu konuda, toz zerresi kadar bir fark yoktu.

İşte somut kanıtı. İstanbul'da düzenlenen “Suriye'li sığınmacılar; sorunlar ve çözümler” konulu toplantıda Kılıçdaroğlu, “sığınmacıları biz zorla Suriye'ye göndermeyeceğiz” dedikten sonra -ki RTE ve dinci faşist iktidarı da aksini söylüyor değil- işgalci ruhunu ortaya koyan baklayı ağ-zından çıkarıyor. Şöyle diyor:

“Vatanlarına geri dönmeleri için orada münasip bir ortam oluşturmamız gerekiyor. Orada insanların can ve mal güvenliğinin sağlanması lazım. Aynı zamanda altyapının inşa edilmesi, hastaneler, okullar, yollar...”

Evet, bu cahil adam, babasının toprağından söz eder gibi, işgal et-

tikleri Suriye topraklarında “hastaneler, okullar, yollar, altyapı” inşa planları yapıyor. Elbette bu Suriye topraklarına Rojava toprakları da dahil. Bu lokmanın kursağından geçmeyecek kadar büyük olduğunun farkında olan Kılıçdaroğlu, emperyalistleri de ortak etme kurnazlığını ihmal etmiyor. Şöyle devam ediyor:

“Bununla ilgili AB ve diğer ülkelerden maddi destek alınabilir. Suriye’de barış ortamı ya da siyasi çözüm için Kuzey Kıbrıs örneği gibi bir uygulama olabilir. Birleşmiş Milletler, dönen kişilerin can ve mal güvenliğini belirli bir müddet sağlayabilir.” “Belirli bir müddet” tamam. Sonra? Sonra Hatay örneği, bir referandum ve “Halk Türkiye’ye katılmak istiyor ne yapalım” hikayesi ile ilhak.

Peki bu “Kuzey Kıbrıs örneği” CHP’yi “demokrasi gücü” olarak gören, kapısından ayrılmayan uzlaşmacı küçük burjuva partiye, sosyal reformist partilere ne anlatır? CHP ve onun başının da aslında Suriye’deki toprakları ilhak için can attığını; Kuzey Kıbrıs gibi işgal altında tutup sonra kılıfına uydurup ilhak etmeye çalışacağını anlatır mı? Tabii ki yapabilirse. Tabii ki bu lokma boğazına takılmaz ise...

Bu cahil adam, Suriye’de İdlib-Rusya-Suriye devleti pürüzünün olduğunu düşünecek kadar bir “zeka” pırıltısı gösteriyor ama biz bunu sonraya bırakıp, buraya kadar söyledikleriyle RTE’nin “Suriye’de Güvenli Bölge” kurma planlarının nasıl tek yumurta ikizi kadar birbirine benzediğini gösterelim. RTE’nin de “Sığınmacılar”ı bahane ederek Güvenli Bölge oluşturmaya; bu bahaneyle işgal ettiği toprakları zamanı geldiğinde kılıfına uydurarak ilhak etmeye çalıştığını biliyoruz. İşte RTE’nin amacını ifşa eden planını ortaya koyan sözleri:

“Türkiye, 4 milyona yakın mülteciye ev sahipliği yapıyor. Köklü çözüm için de bir planı var. Güvenli Bölge konusundaki çağrımıza henüz dünyanın en güçlü, ekonomik olarak en saygın olduğunu zannettiğimiz ülkelerinden bile 'biz de varız' diyen çıkmadı. Biz hala ses bekliyoruz, ama bir şey yok. Bizim, şu ana kadar 40 milyar doları aşkın bir yatırımımız var. Daha önce de söylediğim gibi, Tel Abyad-Rasulayn arasındaki 120 kilometre uzunluk ve 32 kilometre derinlikteki alan üzerinde inşallah böyle bir adımı atabiliriz. Tabii ki bu bölgede güvenliği de biz sağlayacağız.”

RTE’nin planlarında da “Zorla gönderme yok!” Ev sahibi hem de 3+1 ev sahibi olmak isteyen “sığınmacı” tamamen gönüllü şekilde RTE ve iktidarına müracaat edecek ve işgal edilen topraklara geçecek! RTE’de emperyalistler yardıma çağırıyor.

“Tüm ülkelere, 'Suriye ile ilgili çabalarımızı desteklemeye çağırıyoruz' diye seslenen Erdoğan, Türkiye’nin amacını ise 'Niyetimiz, ilk etapta 30 kilometre derinliğinde ve 480 kilometre uzunluğunda bir barış koridoru

tesis ederek uluslararası toplumun desteğiyle burada 2 milyon Suriyelinin iskanını sağlamaktır' sözleri ile aktardı.”

Kılıçdaroğlu'nun talihsizliği, hem RTE'nin bir kaç yıl gerisinden gelmek hem de aç gözlü bir dinci faşist kadar kapsamlı düşünememek. Bunlar rüşvet ve yolsuzlukta da böyleler. İşlerini dinci faşistler gibi büyük ve kapsamlı yapamıyorlar; küçük işlerin adamıdırlar. Haliyle tekelci sermayenin büyük hayallerini gerçekleştirecek çaptan yoksunlar.

Her şey tamam da ufak! bir sorun var. İşgal ettikleri topraklardaki halkların direnişi; üstüne işgalcileri o topraklardan sürmeye kararlı Suriye ve Rusya nasıl halledilecek? Bu can sıkıcı! Durumu Kılıçdaroğlu şöyle itiraf ediyor:

“Ancak İdlib meselesi de önemli. Esed rejimi, Rusya desteğiyle oraya bir operasyona hazırlanıyor. Bu durumda büyük ihtimalle İdlib'den Türkiye'ye 1,5 milyonluk bir akın olabilir. Açıkçası İdlib meselesi nasıl çözülür bilmiyoruz.”

Bu yaşamsal meselede dinci faşist iktidar ile uzlaşmacıların/sosyal reformistlerin müttefiki CHP arasında fark gören var mı?

Biz göremiyoruz da...

19 Ekim 2021

TÜRKİYE-ABD İLİŞKİLERİ

Son zamanlarda dinci faşist iktidarın gündeme getirdiği F-16 ve F-35 savaş uçakları üzerinden tartışma ABD-Türkiye ilişkilerini ön plana çıkardı. Hikayenin kısa özeti şu şekildedeydi: Türkiye, Rusya'dan aldığı S-400'ler nedeniyle ABD ve ortaklarının dahil olduğu F-35 5. nesil savaş uçakları üretimi projesinden çıkarılınca, projeye yatırdığı 1 milyar 400 milyon doları geri istemişti.

ABD, bu paranın iadesini bugüne kadar reddetmişti. İşte geçen hafta RTE ve onun Dışişleri Bakanı, ABD'nin bu parayı F-16 savaş uçağı ve bu uçakların modernizasyonu için gerekli ekipmanları vererek karşılamayı kabul ettiğini açıklamıştı. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, bu iddiayı doğrulamamıştı. Hepsi bu.

Bir bardakta koparılan fırtına bile denemeyecek bu önemsiz konu, dinci faşist iktidardan kurtuluş umutlarını bir devrime, bir ayaklanmaya değil de ABD ve diğer emperyalistlerin RTE'yi gözden çıkarmalarına bağlamış olanları heyecanlandırdı. ABD Dışişleri Bakanı sözcüsünün sözlerini manşete çıkardılar. Bu sözlerin önemli kısımlarını da değil üstelik. Önemsiz, muğlak, her tarafa çekiştirilebilecek kısımlarını öne çıkararak, gerçekte olanı değil, içlerinden geleni gerçek olgu gibi ortaya sürdüler.

Önemli olmamakla birlikte, bu ufak meseleden ABD'ye bağlanan umutların boş olduğunu göstermek için şu kadarını söyleyelim, ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, Türkiye'nin taleplerinin reddedildiğini değil, "F-35 ihtilafının çözümü konusunda Türkiye ile istişare" edildiğini, yani konunun halen görüşülmekte olduğunu söylemiş. Dediğimiz gibi, önemi de yok. Konuya değinmemizin nedeni, liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist kesimlerin emekçi sınıflarda, Türkiye-ABD ilişkilerine dair olmadık kanı ve umutlar yaratmaya çalışmalarıdır.

Türkiye ile ABD arasında ya da Türkiye ile diğer emperyalistler arasında bu tür itiş kakışların her zaman olabileceğini; ama bu itiş kakışlardan Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığına ve bağılılığına dair anti-emperyalist sonuçlar çıkarmanın son derece yanlış ve yanıltıcı olduğunu vurgulamak gerekir. Türkiye'nin emperyalist ilişkilerden, emperyalizme bağımlılıktan kurtulması, tekeli egemenliği yıkacak bir halk devrimiyle mümkün. Türkiye'de anti-emperyalizm meselesi bir devrim

sorunudur. Bu tür itiş kakışlardan medet ummak denizin ortasında saman çöpünden medet ummakla aynı şeydir. Liberallerin, uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin düşükleri durum budur.

Oysa, ABD'nin bugünkü Dışışleri Bakanı Blinken, henüz bu koltuğuna oturmadan Türkiye ile ilişkiler konusunda şu net ifadeleri kullanmıştı: “Partnerimiz Türkiye başka tercih olmaz.” Evet, ABD için “başka tercih olamaz.” Başka nasıl anlatsın?

ABD ile dinci faşist iktidar arasında ara sıra ortaya çıkan itiş kakıştan olmadık sonuç ve umutlara kapılan liberallere, uzlaşmacılara, sosyal reformistlere şunu anlamalarını öneririz: ABD'nin Türkiye ile ilişkileri bir devlet politikasıdır. Kişiden kişiye, hükümetten hükümete değışen ilişkiler değil.

ABD'nin ve diğeri tüm emperyalistlerin temel meseleleri, öncelikleri, savaş halinde oldukları dünya proletaryasına, emekçi sınıflarına ve ezilen halklarına karşı zafer kazanmaktır. Bu gerçek kavranmadan son derece karmaşık ilişkilerdeki ana halkayı; kavranması gereken, kavrandığında zincirin tümüne sahip olmamızı sağlayacak ve bizi kesin, doğru sonuçlara götürecek halkayı yakalamak mümkün değil. Öncelikle bu gerçeğin kavranması gerekiyor. Kavramayanlar, son derece karmaşık günlük ilişkiler girdabında bir yaprak gibi bir o yana bir bu yana savrulup dururlar.

Türkiye, genel olarak emperyalist devletlere, özel olarak ABD'ye ekonomik, mali, ticari, askeri, diplomatik yönlerden bağımlı bir ülkedir. Çok bilmiş liberallerimizin her defasında hesaba katmayı unuttukları “ufak” nokta budur. Elbette sadece liberaller değil, uzlaşmacılar ve sosyal reformistler de her adımda, her günlük gelişmede aynı çukura düşmekten kurtulamıyorlar. “Eksen değıştirme” palavraları bu basit gerçeğin her defasında unutulmasının sonucudur.

Oysa Türkiye, kapitalist ilişkiler içinde kaldıkça emperyalistler eninde sonunda Türkiye'ye, hangi iktidar başta olursa olsun, boyun eğdirirler. Trump, o küstahlığı ile bu gerçeği çok somut biçimde gözler önüne serdi.

“Daha önce de açık bir şekilde söylediğim gibi, tekrar ediyorum, eğer Türkiye benim müstesna ve eşsiz bilgeliğimle belirlediğim sınırların dışına çıkarsa (daha önce yaptığım gibi) Türkiye ekonomisini mahvederim.” Düşünmesini bilen hiç kimse bu sözlerin gerçekleştirilmesi mümkün olmayan şeyler olduğunu söylemez. Bir kez daha, “eksen değıştirmek”, yani emperyalist zincirleri koparıp atmak bir devrim sorunudur. Liberalleri ve sosyal reformistleri geçtik, sosyal reformistler ve onların ayak izinden giden oportünistler artık şu “eksen değıştirme” pa-

lavralarına itibar etmezler diye umalım.

Peki ABD, emperyalist-kapitalist sistem içindeki Türkiye'nin ekonomisini "mahveder"mi? Etmez. Yukarda da işaret ettik, emperyalistlerin temel meselesi komünizme, dünya işçi sınıfına, emekçi sınıflara ve ezilen halklara karşı yürütülen savaşı kazanmaktır. Bu savaşta Türkiye, emperyalist-kapitalist zincirin önemli bir halkasıdır. ABD'lilerin sözleriyle söyleyecek olursak;

"Türkiye'ye gelince, NATO müttefikimiz Türkiye ile ortaklığımıza büyük değer veriyoruz. (Türkiye) Önemli bir NATO müttefikidir. Uzun süreli ve derin ikili bağlarımız var ve Türkiye'nin, NATO ile ortak çalışabilirliği öncelikli bir konu olmaya devam ediyor."

Bu nedenle, emperyalistler, Türkiye ekonomisini yıkıma uğratmak şöyle dursun, ciddi biçimde tahrip edecek bir politika bile izlemezler. Yeri ve zamanı geldikçe ABD bürokratları bu gerçeği açıkça ifade ediyorlar zaten. İşte Biden'ın danışmanlarından biri, bundan iki yıl önce, "Türkiye'yi köşeye sıkıştırmak ya da yaptırımlar yoluyla ekonomisini çökertmek arayışında olmadıklarını" söylüyor.

İlişkilerin en "gergin" görüldüğü sıralarda Avrupalı emperyalistlere Türkiye'yi kollayıp korumaları gerektiğini tavsiye etmelerinin nedeni bu. Biden'ın danışmanı tam da bunu yapıyor. Yaşamsal meseleler söz konusu olduğunda emperyalistler iktidarda kimin olduğuna bakmadan Türkiye'nin arkasında duruyorlar. Merkel'in dinci faşist iktidarı koruyup kollayan "şefkatli kolları" unutulmasın.

ABD ve genel olarak emperyalistlerden kopuş mu? O bizim işimiz. Proletaryanın, emekçi sınıfların, halk devriminin işidir.

21 Ekim 2021

EKONOMİK KRİZ VE DEVRİM OLANAĞI

Başta ABD doları ve Euro olmak üzere, döviz dediğimiz yabancı paralar karşısında TL'nin güneş görmüş kar gibi erimesi düzenin ekonomik krizini bir kez daha gündemin baş sırasına yerleştirdi.

Bu konuda, yani TL'nin sürekli ve artan bir şekilde değer kaybetmesi üzerine çok çeşitli düşünceler yazıldı, çizildi. Konuya ilişkin herkes, sorunun bir yanını ele alarak nedenleri açıklamaya çalıştı. Bu yüzden konu üzerinde ayrıca durmaya gerek yok. Şu kadarını söylemek yeterli olacak: Döviz krizi olarak anılan bugünkü durum gerçekte kapitalist üretim biçiminin krizinin sonucudur.

Döviz krizi, başlangıçta bir neden değil bir sonuçtur. Tekelci kapitalist düzenin krizinin bir sonucudur. Ancak bu sonuç bir kez ortaya çıktıktan sonra kendisini doğuran koşullar üzerinde krizi derinleştirici bir etki yapmaktadır. Döviz krizinin önemi bundan ibarettir.

Şüphesiz, TL'deki erime, ücretli emekçi sınıflar ve yoksul kitleler üzerinde yoksullaştırıcı bir etkiye yol açmaktadır. Ekonomisi, ithalat ve ihracatı tümüyle bağımlı bir kapitalist ekonomide başka türlü olması da mümkün değil.

Döviz krizinin Türkiye kapitalist ekonomisinde ilk defa yaşanıyor olmadığı malum. Türkiye kapitalizminin emperyalist-kapitalist zincire bağımlılık biçiminde tam entegre olduğu 1950'li yılları başlangıç kabul edersek, o günden bugüne sayısız kez döviz krizi yaşanmıştır. Emekçi sınıflar bunun kendi yaşamları açısından ne anlama geldiğini, konu üzerinde yazıp çizenlerden çok daha iyi biliyorlar.

Dolayısıyla, devrimci komünistlerin, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin üzerinde durmaları gereken esas nokta bu değil. Üzerinde durulması gereken esas nokta, işçi sınıfının, tüm ücretli çalışanların, yoksul kitlelerin bu durumdan çıkış, kurtuluş yoludur. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçi halkları, yoksulları bu durumdan nasıl kurtulabilirler? Yanıtı verilmesi gereken asıl soru budur.

Proletaryanın devrimci komünist partisine göre bu durumdan tek, gerçek ve kalıcı çıkış yolu bir ayaklanmayla, birleşik bir halk devrimiyle tekelci kapitalist düzenin, bütün dayanakları, politik ve militarist kurumlarıyla yıkılmasından geçiyor. Bu olmadan, kapitalist düzen, döviz krizi

dahil, düzenin krizlerini tekrar tekrar ortaya çıkararak iki ülkenin işçi ve emekçi sınıflarını, yoksul küçük köylüsünü daha beter yoksulluğa itecektir. Emekçi sınıflar, Türkiye'nin ilk kuruluş yılları dahil, istisnasız bütün hükümetleri döneminde kendilerine düşen payın daha beter yoksullaşmaktan başka bir şey olmadığını biliyorlar. Tam da bu nedenle, iki ülkenin emekçi sınıflarına halk devriminin yolunu göstermek; bunun güncelliğini ve kaçınılmazlığını anlatmak yaşamsal bir mesele oldu. Leninist Partinin yaptığı budur; iki ülkenin işçi sınıfına ve emekçi kitlelerine kuruluş için halk devriminin yolunu gösteriyor.

Sosyal reformist partiler, oportünist hareketler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ne yapıyor? Onlar da bugün giderek şiddetlenen ekonomik krizi hakkında konuşuyor, yazıyor, çiziyorlar. Onlar da bu ekonomik krizin iktidarın yıkılmasına yol açacak kadar devrimci enerji birikimine yol açtığını görüyorlar. Fakat bütün bu kesimler, ortaya çıkan bu ekonomik kriz koşullarından, bu koşulların emekçi sınıflarda, işçi ve yoksul kitlelerde biriktirdiği devrimci enerjiden düzenin yıkılması için değil, düzeni daha “yaşanabilir” kılmak için “tek adam rejimini” devirmek; bazen bunu bile değil, geriletmek için yararlanmak gerektiğini ileri sürüyorlar.

Tam da bu nedenle, iki ülkenin emekçi sınıflarının, yoksul, ezilen halklarının önüne bir devrim programını, iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi hedefini koymuyorlar; böyle bir program ve hedefle kitlelerin önüne çıkmıyorlar. Peki ne yapıyorlar? Devrim programı ve iktidar hedefi yerine, burjuva düzenin sağını solunu tamir edecek, yırttığını söküğünü yamayacak reform programı ve dinci faşist iktidarın -onlar buna “tek adam iktidarı” diyorlar- bir başka burjuva iktidarla değiştirilmesi hedefini koyuyorlar. İşin komedi tarafı şu: Bunu bile göze alamadıklarında, birleşik devrimin toplumsal güçlerini “tek adam iktidarı”nı yıkmaya da değil, geriletmeye çağırıyorlar. Onlar buna “gerçekçi” politika diyorlar.

Fark işte böylesine büyük, böylesine derin!

Türkiye tekelci kapitalizminin, burjuva sınıf egemenliğinin derin bir kriz içinde olduğu artık tartışma götürmüyor. Öncekileri kat kat aşan şimdiki döviz krizi yoksullaşmaya ittiği kitlelerde muazzam bir devrimci enerji biriktiriyor. Sadece mevcut dinci faşist iktidarın değil, ama onunla birlikte tüm düzenin temellerini sarsıyor. Kitleleri bir ayaklanmaya doğru itiyor ve düzenin bir ayaklanmayla yıkılmasının tüm koşullarını hızla hazırlıyor.

Şimdi sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin kendilerine sormaları gereken soru şudur: Bu durumda ne yapmalı? İki yol var. Biri devrim yoludur. Düzeni yıkarak halk iktidarını kurma yoludur bu. Bu, aynı zamanda, Leninist Partinin gösterdiği yoldur. Diğeri reformlar yoludur. Yani sö-

mürü düzenini, burjuva sınıf egemenliğini tamir edecek, iyileştirecek reformlar yolu. Hangi yolda yürümeli ve işçi sınıfına, emekçi yoksul kitlelere hangi yolu göstermeli.

Açık ki sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler birinci yoldan, devrim yolundan yürümeli. Bunun için şimdi ajitasyon ve propaganda faaliyetinin merkezine tüm iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi hedefi koyulmalıdır. Devrimden başka kurtuluş yolu yok. Krizin iki ülkenin işçi sınıfı ve emekçi, yoksul kitlelerinde biriktirdiği ve biriktirmeye devam ettiği devrimci enerji devrimi mümkün, hatta kaçınılmaz kılıyor.

Bir kez daha: Devrimden ve iktidarın ele geçirilmesinden başka kurtuluş yolu yok! İşçi sınıfı ve yoksul kitleler her iki ülkede ayaklanmaya doğru gidiyorlar. Onlara zaferin yolunu gösterelim!

23 Ekim 2021

ON BÜYÜKELÇİ VAKASI

Vakanın içeriği biliniyor. Emperyalist-kapitalist devletlerden on tanesini Türkiye'de temsil eden Büyükelçiler, Osman Kavala'nın serbest bırakılması için ortak bir açıklama yaptılar. Bu on büyükelçi arasında ABD, Almanya, Fransa, Hollanda devletlerinin büyükelçilerinin olduğunu bilmek yeterli. Diğerleri ayrıntıdan ibarettir.

Kıyamet bundan sonra koptu. RTE, Osman Kavala'yı "Soros artığı" ilan etti. Selahattin Demirtaş'ı da terörist. Arkasından Büyükelçilere sordu: "Siz ülkenizde teröristleri serbest bırakıyor musunuz?" Gerçi, her iki tutuklu da henüz yargılanıyordu ama olsun; RTE onların ne olduğunu biliyordu ya!.. RTE'nin bildiğini "bağımsız" Türk Mahkemeleri" mi bilmeyecekti? Onlar, öyle kanıt manit gibi ayrıntılara takılmadan, adamı gözünden tanırlardı. Aslında buraya kadarı iki tutuklu insan için oyunun trajedi kısmı idi.

Açıklamayı, üzerinde hiç düşünmeden değerlendirmeye kalkanlar gerçekten de bu on emperyalist devletin hükümetlerinin iki insanın serbest bırakılmasını istediklerini sanırdı. Ne de olsa emperyalist devletlerin büyükelçileriydi bunlar. Liberal ve uzlaşmacı küçük burjuvalar, bu işin arkasında Biden'ın parmağını gördüler. Biden ki, Başkan seçildikten sonra aylarca RTE'ye bir telefonu çok görmüştü. Dahası, yakınlarda yapılan bir zirve toplantısında RTE ile görüşmedi bile. Daha ne olsun!

Bir rehine olarak tutulan Osman Kavala'yı, içinde bulunduğu koşullardan dolayı bir tarafa bırakırsak... Sosyal reformistler, "uzmanlar", uzlaşmacı küçük burjuvalar önce bu işe tamam gözüyle baktılar. Emperyalist devletlerin hükümetleri, üstelik bir iki de değil, on tanesi birden, dinci faşist iktidarı AİHM kararlarına uymaya çağırdıklarına göre bu iş bitti gözüyle baktılar. Esen rüzgarın yönüne eğildiler. Ama hiç zaman sektirmeden RTE, gürültülü çıkışını yapıp on Büyükelçinin "istenmeyen adam" ilan edilmesini isteyince bu sefer ters yöne yattılar. Bir o yana bir bu yana anlayacağınız.

Umdular ki RTE düşüncesinden vazgeçer. Ertesi gün daha kararlı bir açıklama ile Büyükelçilerin bir an önce sınır dışı edilmelerini istedi. Bu bahsettiğimiz tayfa, yani liberaller, uzlaşmacılar, "uzmanlar" vb. on

büyükelçinin “persona non grata” yani istenmeyen adam ilan edilmesini “dünya tarihinde görülmemiş olay”, “ancak savaş zamanlarında olabilecek bir olay” vb. olarak değerlendirdiler. RTE'den umudu kestiler; bari Dışişleri Bakanlığı “sağduyulu” davransa da RTE'yi kararından vazgeçirse diye umut ettiler. Oradan da bir şey çıkmadı bahtlarına.

Bu arada RTE ve iktidarı on emperyalist devletin hükümetlerine kafa tutan bir anti-emperyalist kaftanını sırtına geçirmişti bile. Sokaktaki adamı ayartmak için iyi bir kılıktı. Partisi, hükümeti, bakanları bu kılıfı parlatan açıklamalar yaptılar. Bağımsızlık düşkünü, devletin egemenliğine toz kondurmeyen “reis” algısı sokaktaki insanın kafasında pekiştirilmeye çalışıldı. Uzlaşmacılar, sosyal reformistler, liberaller “bu kadar devleti nasıl karşısına alır, bu savaş ilanı gibi” dedikçe RTE daha kararlı açıklamalar yaptı. Zavallılar nasıl bir oyuna alet olduklarının farkına bile varmadılar.

Oysa, biraz düşünseler, sorunun üzerine biraz düşünmeyi bilseler şu gerçeği görürlerdi: Emperyalist devletlerin hükümetleri, hepsine de gerek yok, bir iki tanesi, Osman Kavala'nın -hadi buna Selahattin Demirtaş'ı da ekleyelim- serbest bırakılmasını gerçekten istiyor olsalardı bunu çok daha sessiz, çok daha kolay, çok daha etkili biçimde yapabilirlerdi. Örneğin, Biden'ın RTE'ye selefi Trump gibi bir mektup göndermesi ya da Merkel'in RTE'in kulağına “bu kişileri derhal serbest bırakmazsan değil tekstil ürünleri benzeri ihracat malları bir domates, bir salatalık bile almayız; sana da değil tank top tüfek bir tornavida bile satmayız” demesi yeter de artardı bile.

Yok ya böyle olmaz diyecek olanlara, Trump'ın Rahip Brunson'u; Merkel'in gazeteci Deniz Yücel'i nasıl serbest bıraktırdıklarını hatırlamalarını öneririz. Putin bunu nasıl yapıyor? Yani, gerekli gördüklerinde RTE'ye nasıl boyun eğdiriyor? Türkiye'den ithal ettikleri domates, biber, patlıcanda kimyasal ilaç artıkları bularak ya da, Ruslara “bu yıl Türkiye'ye tatile gitmek yok” diyerek. Bu durumlarda RTE ve iktidarının eteklerinin nasıl tutuştuğunu defalarca gördük.

Görüldüğü gibi, emperyalist devletlerin hükümetlerinin Osman Kavala'ı RTE'nin elinden çekip alma gibi gerçek bir amaçları yok. On Büyükelçinin açıklamasından ve RTE'nin bu açıklamaya tepkisinden büyük umutlara kapılan sosyal reformistler, liberaller, uzlaşmacılar yine derin bir hayal kırıklığı yaşadılar. RTE ve iktidarı, ortalıkta “anti-emperyalist, emperyalistlere kafa tutan adam” havasıyla dolanırken bu havayı rüzgara çeviren açıklama yine emperyalist hükümetlerden geldi.

Önce ABD, Viyana Sözleşmesi'ne bağlılığını açıkladı. Yani bir başka devletin işlerine karışmayız dedi. ABD'nin açtığı yola diğer emperyalist hükümetler hızla dalıp aynı açıklamayı yaptılar. “Savaş havası” hızla

ortadan kalktı. Emperyalist hükümetler alttan alınca RTE'ye Büyükelçileri sınırışı etme kararından dönme yolu açıldı.

Böylece, RTE, eline silah alıp tek kurşun atmadan, emperyalizme karşı büyük bir savaş kazanmış komutan oluverdi. Sosyal reformistlerimizi, liberallerimizi, uzlaşmacılarımızı, hatta oportünist hareketlerin bazılarını derin bir heyecana gark eden büyükelçiler, RTE ve iktidarına bu fırsatı altın tepside sundular.

RTE ve dinci faşist iktidarın, bu zor zamanlarda, ayaklanma havasının estiği bu ortamda, buna şiddetle ihtiyacı vardı. İhtiyaç, yeterli olup olmayacağından bağımsız şekilde, şimdilik giderildi.

27 Ekim 2021

CHP'NİN “HAYIR”I

Suriye ve Irak'ı işgal yetkisini Cumhurbaşkanı'na, yani somut olarak söylersek RTE'ye veren “tezkere” onaylanıp kabul edildi. Sürpriz yok. CHP'nin ortağı, faşist Akşener'in partisi İYİP'in “tezkere”ye “evet” oyu vereceği, önceden, Parti Genel Başkanı faşist Akşener tarafından zaten açıklanmıştı. Kısacası, “tezkere”nin Meclis tarafından kabul edilip onaylanması cepte keklikti.

Şunu da eklemek lazım: “Tezkere” kabul edilmeseydi ne olurdu? Hiçbir şey olmazdı. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet bildiğini okumaya devam edecekti. “Tezkere” kabul edilmedi diye, önceki “tezkere”nin süresi biter bitmez faşist devlet ve dinci faşist iktidarın, Meclis'in kararı karşısında “boynumuz kıldan incedir” deyip Suriye ve Irak topraklarındaki askeri güçlerini çekeceklerini düşünecek kimse yeryüzünde bulunmaz.

En azından biz böyle tahmin ediyoruz. Yine de Meclis'e hiç bir zaman sahip olmadığı önem ve gücü atfeden liberallere, uzlaşmacı küçük burjuvalara, sosyal reformistlere sormak gerek. Belki bir bildikleri vardır. İşin şakası bir yana, dinci faşist iktidar, bırakalım böylesi yaşamsal bir konuyu, önemsiz konularda bile işine gelmeyen bir yasa ya da karar çıktığında Meclis'i dinlemediğini defalarca gösterdi. Bu, somut kanıtları olan bir olgudur.

Öyleyse birinci sonuç: Meclis'teki “tezkere” oylaması tamamen formalite gereği ve önemsiz bir konudur. İkinci sonuç: “Tezkere”nin Meclis'te, CHP'ye gerek kalmadan kabul edileceği, dünden belliydi. AKP-MHP-İYİP'in milletvekili sayısı yetiyor da artıyordu. Çorbada tuzum olsun misali, Kılıçdaroğlu'nun Cumhurbaşkanlığı'na aday gösterdiği, “adam kazandı” mottosunun mucidi, RTE'ye en kritik anda can simidi atan Muharrem İnce nam zatın iki adamı da “evet” oyu kullandı.

Ortaya çıkan manzara şöyle oldu. Kılıçdaroğlu'nun müttefiki de, düne kadar en güvendiği, öne çıkarıp parlattığı adamı da dinci faşist iktidarın, RTE'nin arkasında hizaya girdiler. Peki ne oldu da Kılıçdaroğlu ve CHP'si bunlardan ayrılıp ilk defa dinci faşist iktidarın “tezkere” isteğine hayır dedi? O Kılıçdaroğlu ki bugüne kadar dinci faşist iktidarın, Irak ve Suriye topraklarını işgal için talep ettiği yetkiyi veren tüm “tezkere”lere evet demişti.

İşte bir kaç örnek. Cerablus'un işgali için şunları demişti:

“Şimdi bu IŞİD terör örgütüne dersini vermek için ordumuz Cerablus'a girdi. Sonuna kadar arkasındayız, sonuna kadar destekliyoruz, şanlı ordumuzu destekleyeceğiz.”

“Barış Pınarı Harekatı” dedikleri işgal savaşına “içi yana yana” tam destek veren CHP ve onun başındaki adam bakın Afrin işgali konusunda dinci faşist iktidara ve Orduya toz konduruyor:

“Kahraman ordumuza güvenimiz tam operasyona da desteğimiz tam. Bizim için önemli olan sınırlarımızın güvenliği. Hiçbir ülke kendi sınırlarında terör örgütünün yuvalanmasını istemez. Türkiye'nin sınırlarında terör örgütünün konuşlanması hepimizin tepki göstereceği bir olaydır.

Türkiye'nin temaslar neticesinde hava sahasını kullanabilmesi çok önemlidir”

Afrin işgaline tam destek veren, “Kahraman Ordu”suna da tam güven duyan Kılıçdaroğlu ve partisi, yaklaşık bir buçuk yıl sonra girişilecek Serakaniye-Gri Spi işgaline de “içi yana yana” tam destek veriyor. Gerekçesi de üçüncü sınıf esprileri aratmayacak cinsten.

“Oradaki askerlerin burnu kanamasın diye tezkereye içimiz yana yana evet diyeceğiz”

Kıt aklına bakmadan dünya ile alay eder gibi, “burunları kanamasın” diye askerleri savaşa, işgale göndermek üzere “tezkere”ye onay vereceğini açıklıyor. Bizim bildiğimiz, birinin burnunun kanamasını istemiyorsan savaşa, işgale değil, eve gönderirsin. Dünyanın da bildiği bu; Kılıçdaroğlu ve partisi ise tersini biliyor: Burnunun kanamasını istemiyorsan savaşa, işgale gideceksin. Şu Kılıçdaroğlu hakikaten komik bir adam!

Şimdi soruyu bir kez daha sormanın zamanı. Her kritik durumda dinci faşist iktidarın ve RTE'nin payandası olmaya soyunan bu adam ve partisi neden bu sefer bu rolünden vazgeçti; yoksa gerçekten olumlu bir noktaya mı geliyor?

Hiç alakası yok.

Dinci faşist iktidarın kitle desteğinin günden güne eridiği artık herkesin kabul ettiği bir gerçek. Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının dinci faşist iktidara yönelik tepkisi, kin ve öfkesi her geçen gün artıyor. Kitlelerdeki bu devrimci enerjinin düzen dışına çıkma koşulları gittikçe olgunlaşıyor. Savaş, Kürt halkındaki, Kürdistan işçi sınıfı ve emekçilerindeki kin ve öfkeyi katlayacak bir gelişme olacak.

Faşist Akşener'in partisi, “tezkere”ye onay vererek dinci faşist partiden kopacak gerici, ırkçı, dinci kitlenin akacağı bir kanal açmış oldu.

İşgale karşı çıkmayan, aksine destekleyen, şovenizmle zehirlenmiş, dinle uyuşturulmuş gerici kitle, ekonomik zorluklardan, açlık, sefalet, yoksulluk, işsizlik gibi nedenlerden dinci faşist iktidardan koptuğunda meşrebine uygun kanalı bu faşist partide bulabilir artık.

Peki ya Kürt halkı? İşgale, savaşa olumlu bakmayan; şovenizm ve dinle uyuşturulmamış geniş kitleler? Dinci faşist iktidara kin ve öfkeyle dolu emekçi sınıflar, yoksul kitleler? Eğer CHP de “tezkere”ye onay verirse onlar nereye akacak? Sayıları milyonlarla ölçülecek bütün bu geniş kitleler birleşik devrimin kollarına mı terk edilecekti? Devrimci enerjile dolu bu kadar geniş kitlenin akacağı bir düzen içi kanal yaratmak gerekmiyor muydu?

CHP'nin, üstelik kendisine pek de ihtiyaç olmayan formalite bir oy-lamada “evet” oyu kullanması bu seçeneği ortadan kaldırırdı. Kimilerinin “devlet aklı” dedikleri şey, eğer böyle bir şey gerçekten devreye girmişse, işte burada devreye giriyor. Çıkması kesinleşmiş “tezkere”ye CHP'nin karşı çıkması sağlanarak bu kanal açıldı. Artık sokaktaki Kürt insanın gözünde “tezkere”ye sadece HDP değil, CHP de karşı çıkmış oluyordu. Geniş kitlelerin birleşik devrimin kucağına düşmesini engellemek için, düzenin işte böyle bir kanala ihtiyacı vardı. Sadece o da değil. CHP'nin kuyruğuna takılmak için hazır kıta bekleyen sosyal reformistlerimizin de eli rahatladı. Artık işgale karşı çıkan CHP'nin kuyruğuna gönül rahatlığıyla ve kolaylıkla takılabiliyorlardı. Ne de olsa “destekledikleri” parti tezkereye karşı çıkmış bir partiydi artık.

Öyleyse şöyle söylersek yerden göğe kadar haklı oluruz: Bugüne kadar her işgal hareketini, desteklemiş olan Kılıçdaroğlu ve partisi, “içi yana yana” bu sefer “tezkere”ye “hayır” demek zorunda kalmıştır.

CHP'nin “hayır”ından emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksul kitlelere bir “hayır” gelmez.

29 Ekim 2021

SAVAŞA DOĞRU KOŞAR ADIM..

Türkiye, Rojava ve İdlid'e saldıracak mı? Bir yandan bir saldırının tüm hazırlıkları büyük bir hızla yapılırken diğer yandan dinci faşist iktidarın ABD ve Rusya'dan izin koparma çabaları sonuç verecek mi? İzin koparmazsa ne olacak?

Gözler, bölgedeki tüm dengeleri değiştirecek, Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf savaşını derinden etkileyecek bu gelişmelere odaklanmışken öbür tarafta tüm dünya tarihini derinden etkileyecek, değiştirecek gelişmeler yaşanıyor.

NATO, ABD ve İngiliz emperyalizminin faaliyetlerinden söz ediyoruz. Daha önce de NATO ve ABD emperyalizminin Rusya'yı üç taraftan; kuzeyde Baltık ülkeleriyle, kuzey-batı ve batıdan Polonya ve Ukrayna ile, güney-batı ve güneyden Romanya, Yunanistan ve Karadeniz üzerinden Türkiye ile; son olarak Azerbaycan ve Gürcistan üzerinden kuşatmaya çalıştığına işaret etmiştik.

Bu kuşatmanın boşuna olmadığı; büyük bir savaşın ön hazırlıkları olduğu açık. Rusya da bunun farkında ve bu yüzden özellikle Ukrayna'nın NATO'ya alınmasına karşı şiddetli bir tepki göstermektedir. Bu şiddetli tepkiye rağmen bu emperyalistler Ukrayna'yı silahlandırmaktan geri durmuyorlar. Son olarak, İngilizlerin faşist Ukrayna iktidarına hassas güdümlü Brimstone füzeleri tedarik edeceği haberleri basına düştü. Haberin basına düşmüş olması bu füzelerin zaten Ukrayna'ya verilmiş olduğunu düşünmek için yeterlidir.

ABD-İngiliz emperyalizmi ve tüm emperyalistlerin saldırgan savaş örgütü olan NATO, Ukrayna-Polonya, Baltık ülkeleri (Litvanya-Estonya-Letonya), Yunanistan ve Romanya'yı büyük bir hızla silahlandırıyor; özellikle Ukrayna'yı resmen silah deposuna dönüştürüyorlar. Tüm bu gelişmeler sonrası Rusya, NATO ile olan ilişkilerini askıya aldı.

“Hiçbir kılıf, NATO'nun gerçekte saldırgan bir blok olduğunu gizleyemez” diye açıklama yapan Kremlim sözcüsü Peskov şöyle devam ediyor:

“NATO'nun saldırgan tavrı hiçbir zaman sır olmadı. Bu, bizim ülkemize karşı kurulmuş bir blok. Hiçbir barışçıl açıklama ya da NATO'nun bu saldırgan yönelimine giydirilen hiçbir kılıf, bu bloğun gerçek varlık

sebebini gizleyemez. Karşımızdaki, bizi düşman olarak gören saldırgan bir blok. Dolayısıyla, söz konusu saldırganlığın arttığı bu dönemde, başlıca vazifelerinin bizi zaptetmek olduğunu ilan ettikleri bu dönemde bu ilişkilerden vazgeçersek bunun hiçbir korkunç tarafı olmaz.”

Devam etmeden, Rusya'yı kapitalizme götürmek isteyenlerin zavalılığına değinmeden geçmek olmaz. Evet, zavallı Peskov ve sözcülüğünü yaptığı güçler, Amerikayı daha yeni yeni keşfediyorlar! Daha düne kadar “partnerimiz NATO-ABD” söylemlerinden geçilmiyordu. Yeni yeni anlıyorlar ki NATO Rusya'yı düşman olarak gören saldırgan bir blok. Gerçekten zavallılar. Son bir şey, sosyalizmi yıkıp tukaka edenler şimdilerde “kapitalizmin artık sürdürülemez” bir noktaya geldiğini itiraf ve kabul ediyorlar. Çaresizler; zavallılıklarının kaynağı bu.

Ayrı bir değerlendirme konusu olan bu meseleyi bir kenara bırakıp, savaş hazırlıklarının hangi boyutlara vardığına bakalım. ABD'de yayınlanan ve dikkatle takip edilen finans dergisi Forbes'de konuya ilişkin “ABD Hava Kuvvetleri'nin yeni ana görevi, Rus gemilerini batırmak” başlıklı makalede şunlar yazılıyor:

“David Axe imzasıyla yayınlanan habere göre, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait B-1 Lancer bombardıman uçakları, Rusya'nın Baltık ve Karadeniz filolarının imha edilmesini öngören yeni ana görevlerini icra etmek için provalara başladı. Axe, 4 B-1 Lancer'ın Ekim başında İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait Fairford hava üssüne intikal ettirildiğini ve uçaklardan ikisinin 19 Ekim'de Karadeniz'in suları üzerinde 12 saatlik bir görevi icra ettiğini, Polonya, Romanya ve Kanada'nın da uçaklarını B-1'e refakat etmeleri için havalandırıldığını yazdı. Türk Hava Kuvvetleri'ne ait en az bir KC-135 uçağının B-1'lere yakıt ikmali yapmak için havalandırıldığını belirten Axe, bunun üzerine Rusya Donanması'na ait, Kırım'da konuşlu 2 Su-30 savaş uçağının önleme yapmak için kalktığını ifade etti. 2 B-1 Lancer bombardıman uçağının Rusya'nın Baltık Filosu'na 48 uzun menzilli gemisavar füzesi (LRASM) fırlatabileceğini belirten Axe, bunun tüm filoyu tek seferde batırmak, ABD ve müttefiklerinin bölgedeki gemilerine yönelik ana tehdidi ortadan kaldırmak için yeterli olabileceğini kaydetti. Axe, LRASM füzelerinin uzun menzili sayesinde NATO hava sahasından Karadeniz'in herhangi bir noktasındaki Rus gemilerini vurabileceğini savundu.”

Peki, Türkiye, dünya çapındaki bu savaş hazırlığının neresinde? Tam ortasında demek en doğrusu. NATO-ABD-İngiliz üçlüsünün Ukrayna'yı silahlandırmaya ve NATO bünyesine dahil etmeye çalıştığını gördük. Türkiye, Ukrayna'ya Donbass'ta kullanmak üzere SİHA tedarik ederek ve bu SİHA'ların kullanımı için gerekli eğitimi vererek; hatta kullanımı için biz-

zat personel göndererek katılıyor. Bunun Rusya'yı nasıl rahatsız ettiğini Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov'un açıklamalarından görmek mümkün.

Rusya, Türkiye'nin bu kışkırtıcı hamlelerine Suriye üzerinden karşılık vermenin hazırlığını yapıyor. Rojava'nın Kamışlı havaalanına savaş uçağı konuşlandırarak ve dinci faşist çetelerin Türkiye sınırındaki yuvalarını bombalayarak adım atmaya başladı.

Türkiye, İdlib ve Rojava'ya, Rusya'ya rağmen saldırır mı sorusuna verilecek yanıt ayrı bir konudur. Ama ABD, NATO ve İngiltere'nin dinci faşist iktidardan ve onun başı RTE'den neden vazgeçemedikleri ve en azından şimdilik neden vazgeçmeyecekleri daha iyi anlaşılıyor mu? 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Faşist Almanya ile İngiltere arasında bir sarkaç gibi sallanıp duran CHP yönetimindeki Türkiye'ye benzer bir Türkiye'ye bir daha güvenirlir mi? Emperyalistler ne aptaldır ne de saftırlar. Boğayı iki boynuzundan yakalamadan bir şeye oldu-bitti gözüyle bakmazlar.

Türkiye'ye gelince... Söylemeye gerek yok, Rojava ve İdlib'te Rusya karşısında yaşayacağı bir bozgun birleşik devrimimize muazzam bir itki sağlayacaktır. Hazırlıklar buna uygun yapılmalı.

31 Ekim 2021

SUDAN DEVRİMİNDEN ÖĞRENMEK

Ordu, ElBurhan şahsında, ABD özel temsilcisi Feltman ile art arda iki gün (23-24 Ekim) yapılan görüşmenin ardından 25 Ekim sabahı, Sudan'da darbe yaptı. Başbakan ve bir dizi bakan, tutuklandı. Egemenlik Konseyi ve hükümet lağvedildi.

Darbeciler, ülkedeki tüm sendika ve meslek odalarının yönetim kurullarının feshedilmesi yönünde karar çıkardı. Ardından sokak çağrısı yapan tüm grupların faaliyetlerine yasaklar getirildi. OHAL ilan edildi. İnternet kesildi. Köprüler kapatıldı. Başkent havaalanı 26-30 Ekim arasında tüm uçuşlara kapatıldı.

Darbeci ElBurhan, “Sudan ordusu, geçiş sürecinin kurucusu sıfatıyla ve ulusal sorumluluğun gereği olarak devrimin gidişatının düzeltilmesi, ülkedeki kaos ve kriz ortamının yol açtığı tehlikelerin bertaraf edilmesi için Anayasal Bildiri Anlaşması ve Silahlı Kuvvetler Yasası gereğince bu kararları aldı” açıklaması yaptı. Hatta “buna darbe demeyelim, yol düzeltmesi diyelim” kabilinden “tuhaf” konuşmalar da yaptı. Ancak onu destekleyenler dahil kimseyi inandıramadı.

Darbeye yeşil ışık yakan ABD dahil, emperyalistler de “başbakanı bırak”, “sivil hükümet iş başına dönsün” dediler. Başbakan Hamduk darbenin ertesi günü “ev hapsine” alınarak serbest bırakıldı. ABD Dışişleri Bakanı “Hamduk’un serbest bırakılmasını memnuniyetle karşıladı.”

Yine de emperyalist merkezlerden uyarıların dozu gittikçe yükseldi. ABD, yardımları dondurduğunu açıkladı. Dünya Bankası ödemeleri kesti. AB benzer açıklamalar yaptı. ABD başkan yardımcısı Harris “sivil hükümet” isterken, Beyaz Saray’dan “Hamduk’un yönetiminin yeniden iş başına getirilmesi için darbe yönetimine etkide bulunması” maksadıyla Birleşik Arap Emirlikleri’yle görüşmeler yürütüldüğü açıklaması yapılıyordu. Ne de olsa ElBurhan-Hemedi ikilisinin baş destekçileri Körfez gericiydi!

Nasıl oldu da emperyalistler darbe yönetimine gittikçe artan dozda uyarılar gönderir oldular? Biden eleştiriyor, AB emperyalizmi eleştiriyor, yardımlar kesilme tehdidi ve adımları... Neden?

Bunun tek bir açıklaması var. Sudan'da sokaklarda, işletmelerde, her alanda darbeye karşı ayaklanma var ve büyüyor. Daha darbenin ilk saat-

lerinden itibaren Sudan Meslek Odaları Birliği ve Özgürlük ve Değişim Güçleri darbeye karşı halkı sokaklara çağırđı. Özellikle SMOB doğrudan Sudan Komünist Partisi'nin yönetiminde. Kaldı ki darbe öncesinde de gösteriler vardı. Çağrılar sonrasında özellikle başkent Hartum ve Atbara'da güçlü protesto gösterileri ve sivil itaatsizlik eylemleri gelişti. Atbara, Sudan'ın kuzey bölgesindeki bir işçi kentidir ve Aralık Devrimi'ni ateşleyen gösterilerin çıktığı merkezdir.

Yalnızca Sudan'da değil, örneğin 30 Ekim'de hem tüm Sudan'da, hem de dünya genelinde 58 kentte darbe karşıtı gösteriler yapılıyordu. Tüm bu güçlü protestoların arkasındaki en büyük güç, Sudan KP'dir. Darbenin ilk anlarından itibaren düzenli bildirimlerle işçileri, gençleri, kadınları eyleme çağırđı Komünist Partisi. İleri sürdüğü "darbeyle pazarlık yok" şiarı, ÖDG dahil sahadaki tüm ortak çatı örgütlerinin temel sloganı haline geldi.

Sudan KP başta, devrimci güçlerin çağrısı sokaklarda güçlü bir karşılık buluyor. Sermaye sınıfı için asıl korku duyulan nokta budur. Darbe, devrimin sırtını yere getirmek şöyle dursun, ateşini daha da körükleme riski taşıyor. Hamduk'un "tutulduğu" yerden apar topar evine götürülüp "ev hapsine" alınması da bundan.

Emperyalistler "sivil yönetim" derken, "Egemenlik Konseyi"nin mevcut biçiminin devamından ve lağvedilen kabinenin aynı şekilde yeniden oluşturulmasından bahsediyor. Darbenin yenilmesi ve devrimin güçlü bir ileri atılım göstermesi, Hamduk başkanlığındaki bu "sivil yönetim" talebiyle engellenmek isteniyor.

Sudan devrimi, çağdaş devrimler için bir laboratuvar görevi görecek zenginlikte. Hele bizde, kırıntı bile denemeyecek "haklar" uğruna koparılan gürlütüyü düşündüğümüzde, ülkemiz politik hareketi açısından mutlaka yakından takip edilmesi gereken bir deneyim. Özellikle Sudan KP'nin, devrimin yarım bırakılmasına karşı geliştirdiği politikalar ve aldığı tutum, mutlaka dikkatle incelenmelidir.

Sudan KP, devrimin yarı yolda bırakıldığı iki yıl önceki "kırılgan uzlaşma"dan itibaren kendini asker-sivil ortaklığı "Egemenlik Konseyi"nden ve "sivil hükümet"ten ayrı tutmasını bildi. O zaman yaptığı değerlendirmede de bunun devrimi yarı yolda bırakmak anlamına geldiğini vurgulamış ve yüzünü sokaklara, halka çevireceklerini ilan etmişti. Burjuvaziyle bu "suç ortaklığına" girmeyi reddetti.

"Devrimin yarım bırakılmasına hayır" sloganı, o gün de ileri sürdüğü sloganlardan biriydi. Bugünlerde yayımladığı bildirimlerde de sık sık bu sloganı kullanıyor. Daha ileri adımlar atılması ("vites yükseltme") çağrısını yineliyor.

Dahası, her kritik noktada yüzünü doğrudan işçilere, emekçilere dönüyor parti, ve çağrısını onlara yapıyor. Sermayeden ödümler koparma adına pazarlıklara girişmeye değil, devrimin (bunun bir halk devrimi olduğu tespitini yaparak) kesin zaferi için halkı greve, gösterilere, sivil itaatsizliğe, sokaklara çağırıyor. Hedef, kesin olarak devrimin zaferidir. Bu yolda ilerlerken elde edilecek her tür ödün (yani reformlar), “büyük alaçağın ilk taksitleri” olarak cebe atılacaktır elbette. Ama hedef, bu ödümler değil, devrimin başarısıdır; tam demokrasidir, halkın egemenliğidir.

Partinin tüm bildirimleri bu netlikte. Büyük bir güvenle haykırıyor Sudan’lı yoldaşlar: “Devrim sürüyor ve zafer kesindir!”

(Bir de bizdeki hakim uzlaşmacılığı, “politika yapmak” adına kırıntı peşinde koşmayı meslek edinenleri düşünün!)

Devrimci politika geliştirmek isteyen tüm güçlerin Sudan’lı yoldaşlardan ve Sudan devriminden öğrenecek çok şeyleri var.

3 Kasım 2021

CHP'YE BAĞLANAN BOŞ UMUTLAR!

Eğer komedi ya da çizgi filmlerden birinden alınmış replik olsaydı, Kemal Sunal'ın “Tosun Paşa” filminde geçtiği gibi “tutmayın küçük enişteyi” derdik. CHP Genel Başkanı kılığındaki Kemal Kılıçdaroğlu'ndan söz ediyoruz. Kılıçdaroğlu Kemal, Aktolgalı Beylerbeyi'ni gölgede bırakacak kadar esip gürelemiş. Ama işin şaka kaldırır yanı yok. Şöyle buyurmuş hazret:

“Eğer Kandil'i yerle yeksan etmezsem Kılıçdaroğlu demesinler.” Demiyorlar zaten! Kayıkçı dövüşü “partnerin” RTE'ye bak; ne diyor sana: Çarkçı Kemal.

Çapını fersah fersah aşan bu cümleyi sarf etmek için seçtiği yer de anlamlı: Yozgat. Yozgat'ın muhtar ve her ne demekse “kanaat önderleri”ni toplamış, orada şoven zehrini kusuyor. Doğrusu böyle bir kuma için uygun bir yer.

Çok iyi bildiğimiz ifadeler olmakla birlikte, CHP'nin kuyruğuna takılmaktan bıkmayan sosyal reformist parti ve örgütlerin gözüne batırmak için şu sözleri de aktarmak istiyoruz:

“Terörle mücadele, 35 yıldır mücadele ediyor bu memleket. Eksi 45 derecede, 35 derecede dağda, ovada, bayırda şehit oluyor, mücadele sürüyor. Yabancılar mı yaptı bu mücadeleyi. Şimdi terörle mücadele edeceğiz, yabancı askerleri çağıracağız. Meclis kürsüsünde sordum, kim bu askerler? Çıkın millete bunu açıklayın. Bahçeli'ye söyledim özellikle (.....) Söz veriyorum söz, o Kandil denen yuvayı yerle yeksan etmezsem Kılıçdaroğlu demesinler. Mücadele yürek işidir, bilek işidir”

İşin gerçekten şaka kaldırır yanı yok. Bu sözleri söyleyen kişi ve partisi, sosyal reformist partilerin, hatta çoğu zaman oportünist hareketlerin peşine takıldığı; hemen her seçimde destekledikleri ve emekçi sınıfları da onun partisini desteklemeye çağırdıkları kişidir. İşimiz Kılıçdaroğlu ve partisile değil. O ve partisi hakkındaki düşüncelerimizi bizi az da olsa takip eden, okuyan her okur, her sınıf bilinçli işçi bilir.

İşimiz, “sosyalist”, çoğu zaman da “komünist” etiketiyle ortalıkta dolaşan, her seçimde bu adam ve partisinin kuyruğuna takılan sosyal reformist partilerle, hareketlerle. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin, işçi, öğrenci devrimci gençlerin sosyal reformistlerin kimlerle kol kola oldu-

ğunu görmelerine yardımcı olmaktır.

Zira bunları teşhir etmeden, burjuva kuyrukçusu, uzlaşmacı, düzen içi konumlarını gösterip sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerden, devrimci gençlikten, ezilen halklardan tecrit etmeden devrim mücadelesi zafere ulaşamaz. Bir kez daha “reformizme karşı mücadele devrim mücadelesinden ayrılamaz.”

Çok değil, daha dün diyebileceğimiz kadar yakın bir zamanda, kendisine ihtiyaç duyulmayan “tezkere” oylamasında “hayır” dedi diye sosyal reformist partilerin CHP'nin kuyruğuna takılmakta ellerinin rahatlayacağını ileri sürmüştük. Şöyle demiştik:

“CHP'nin kuyruğuna takılmak için hazır kıta bekleyen sosyal reformistlerimizin de eli rahatladı. Artık ‘işgale karşı çıkan’ CHP'nin kuyruğuna gönül rahatlığıyla ve kolaylıkla takılabilirlerdi. Ne de olsa “destekledikleri” parti tezkereye karşı çıkmış bir partiydi artık.”

Sözlerimizin doğrulandığını görmek için bir kaç gün beklememiz yetti de arttı bile. Sözlerimizi doğrulayan, “Demokrasi ittifakı” adı altında bir araya gelmeye çalışan -henüz gelebilmiş değil- üç sosyal reformist partiden birinin Genel Başkanı'nın çağrısı oldu. Bütün sosyal reformist partileri bir araya getirmeye çalışırken CHP'yi de ihmal etmiyorlar.

Sitem ediyorlar CHP'ye; biz burada dururken “millet ittifakı”ndaki partilerle ne işin var diye. CHP'nin gerici-faşist partilerle ne işi olduğu ayrı bir yazı konusu; şimdilik biz bu partiye yapılan çağrıya bakalım. Çağırıyor yapan kişi önce şu ibretlik soruyu soruyor:

“Ama burada iki problem var. Birincisi şu: Savaş tezkerelerine hayır diyen güçler neden demokrasi ittifakında buluşmıyor? Neden buna rağmen HDP, EMEP, Sol Parti, TKP ya da diğerleriyle değil de, İYİ Parti ve AKP'nin içinden çıkma partilerle ittifakta ısrar ediliyor. Bu büyük bir çelişki olarak duruyor.”

Çelişki gerçekte nerede? Gerici bir burjuva partisi olarak temsil ettiği sınıfın çıkarına en uygun seçimi yapmış olan CHP'de mi, yoksa işçi sınıfının, emekçilerin partisi olduğunu iddia edip burjuva partinin kuyruğundan ayrılmayanlar da mı? Sınıf bilinçli öncü devrimci işçilerin, devrimci gençlerin bu soruya en doğru yanıtı vereceklerinden eminiz.

Sosyal reformist partinin Genel Başkanı, CHP'yi ikna etmek için önce güvenceler veriyor. “Sorun tek adamın durdurulması sorunuysa, yani başkanlık seçimiye birinci turda ya da ikinci turda herkes pozisyonunu alır. Burada bir sorun yok. Aşılması gereken 50+1 barajı varsa bizler burada hep beraber ortak bir tutum alırız.”

Yani seçimlerde “oyumuz size, burada sorun yok” diyor. “Herkes pozisyonunu alır” derken bunu demiş oluyor. İşte bu güvenceleri verdik-

ten sonra sadede gelip ağızındaki baklayı çıkarıyor:

“CHP’ye başından beri çağırımız şu oldu. Buyurun, gelin. Demokrasi cephesi burada. Burada bir seçenek oluşturalım. Ama CHP hiçbir zaman bu çağrılara yanıt vermedi. Ben her yerde bunu ifade ettim. Sizin vesile-nizle de bu çağrıyı yapayım. Sosyal demokratlar, CHP’ye oy verenler, gönül verenler bu durumu sorgulamalı. Kapalı kapılar arkasında kabine kurulmuş, başbakan adayı Meral Akşener kendi adaylığını açıklıyor. Yani böyle giderse anlaşılıyor ki, Ekonomi Bakanı Ali Babacan, Dışişleri Ba-kanı Ahmet Davutoğlu olacak. Yani böyle bir tabloya Türkiye’nin de-mokrasi güçleri, sosyal demokratları nasıl ‘Evet’ diyebilir? Bu tartışılması gereken bir mesele.”

Devam etmeden, bütün sınıf bilinçli devrimci öncü işçilere, devrimci gençlere bu ibretlik söyleşiyi baştan sona okumalarını tavsiye etmek istiyoruz.

Hakikaten, sosyal reformistler açısından “bu tartışılması gereken bir mesele”; hem de enine boyuna tartışılmalı. Çünkü bu mesele, sizin bütün küçük-burjuva uzlaşmacı, sosyal reformist yüzünüzü açığa çıkarabilir; emekçi sınıfların, ezilen halkların karşısına çıkacak yüzünüz kalmaz.

Ama ne çare, daha şimdiden deve kuşuna dönmüş durumdasınız bile. “Emek, sosyalizm, komünizm” yazılı bezlerle yüzünüzü gizliyorsunuz ama geri kalan her tarafınız açıkta! Baksanıza, “Buyrun gelin” dediğiniz adam, “Kandili yerle yeksan etmezsem Kılıçdaroğlu demesinler” diyor.

Şu Kılıçdaroğlu, hakikatten size ayıp ediyor. Sadece size mi? Ve sa-dece Kılıçdaroğlu mu? Ya şu “Meral Hanım”ın uzlaşmacı küçük-burjuva partiye yaptığına ne demeli? Bu da ayrı bir konu. Sınıflar mücadelesi, “çat kapı Meral hanım” a giderdim gevşekliğini kaldırmaz.

5 Kasım 2021

ROJAVA'YA SALDIRI OLACAK MI?

Bugünlerde en çok sorulan ve yanıtı merak edilen soru bu. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, RTE'nin ağzından, Rojava'ya saldırı hazırlığı içinde olduğunu açıkça ilan etti. Gizli saklı bir şey yok.

RTE, blöf mü yapıyor? Elbette değil. Fırsatını bulursa, yalnız Rojava'ya değil tüm Suriye'ye saldırıp mideye indirmeye çalışacak. Saklamıyor da! Emevi Camisinde Cuma namazını kılma hayalini dünyaya açıklamadı mı? Kısacası, faşist devletin ve başındaki adamın Rojava'ya saldırı isteği çok açık. Sorun, bunu göze alıp almayacağında.

Aslında soru bu biçimde sorulmalı. Saldırmayı göze alacak mı?

Bu soruya yanıt babında önce herkesin üzerinde hemfikir olduğu noktaya biz de işaret edelim: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, ABD ve Rusya'dan yeşil ışık almadan, normal koşullarda, bir işgal hareketine girişmez. Bu durumda bir başka soru ortaya çıkıyor. Peki, ABD ve Rusya faşist devlete ve dinci faşist iktidara, Rojava'ya saldırması için, yeşil ışık yakarlar mı? Birinci nokta herkesin üzerinde anlaştığı bir nokta ise, ikinci soru da herkesin ayrıştığı sorudur.

Önce ABD'ye bakalım. Gerçekte ABD, Rojava güçleriyle ilişkisi hatırına Türkiye'yi gözden çıkarma pahasına Rojava'da kırmızı ışık yakar mı? Bu soruya “evet” yanıtı vermek için çok az; “hayır yakmaz” yanıtı vermek için pek çok neden var.

Tek tek saymaya ne gerek var, ne de kısa bir makalenin hacmi uygun. Şu kısa özet, anlamak isteyen için fazlasıyla yeter. ABD'nin stratejik önceliği, topyekun bir dünya savaşını da tetikleme pahasına Rusya ve Çin'i kuşatmak. Bu sadece ABD'nin değil, İngiltere'sinden Almanya'sına; Fransa'sından Japonya'sına; İtalya'sından İsveç-Norveç'ine kadar akla gelebilecek tüm emperyalist kapitalist ülkelerin üzerinde birleştikleri ortak stratejik hedefdir.

Bu hedef çerçevesinde Türkiye, güçlü bir orduya sahip bir NATO üyesi devlet olarak ABD ve diğer emperyalistler için vazgeçilmezdir. ABD'nin Rojava güçleriyle ilişkisi, taktiksel ve sınırlı amaçlara yöneliktir. Bunu kendileri de, en yetkili ağızlardan çeşitli biçim ve ifadelerle ortaya koyuyorlar. Son bir örnek, ABD Savunma Bakanlığı sözcüsü John Kirby'den geldi. Birkaç gün önce bir basın toplantısında, Demokratik Su-

riye Güçleri'yle ilişkilerinin sınırlarının ne olduğu sorusuna “Suriye'de spesifik olarak ve sadece IŞİD ile mücadele kapsamında ortaklık etmeye devam ettikleri yanıtını verdi.”

Okur, bu sözlerdeki “IŞİD ile mücadele” bölümünü yok sayabilir çünkü bu ifadenin tümüyle bir yalandan ibaret olduğu ve Suriye'de işgalci güç olarak bulunmanın bahanesi olarak kullanıldığı artık tüm dünya tarafından biliniyor. Geriye kalıyor “spesifik ortaklık.” Bu doğru zira, şimdilik Suriye'de asker bulundurmaya ihtiyacı var ve bu nedenle SDG ile ilişkilerini bu ihtiyaç sürdüğü müddetçe sürdürmek zorunda. Türkiye'ye gelince... ABD'nin Türkiye ile ilişkisi “spesifik” değil, stratejik! Kirby, bu ilişkiyi de şöyle tarif ediyor:

“Türkiye halen birçok ortak menfaatinin olduğu değerli bir NATO müttefikidir. Biz, ittifak perspektifinden ortak güvenlik menfaatleri üzerine Türkiye ile çalışmaya devam etmek istiyoruz.”

Edecekler de!.. Rusya'nın Karadeniz, Kafkaslar üzerinden kuşatılması, Kırım'da, Balkanlar'da, Suriye'de, Libya'da ve daha pek çok yerde meşgul edilmesi için Türkiye gibi “emre amade” bir devlete ihtiyaçları var. Yeri gelmişken... ABD'nin Yunanistan'la yaptığı anlaşmaların, Dedeğaç'ta kurduğu üssün ve taşıdığı silahların, Akdeniz'de bulundurduğu savaş gemilerinin Türkiye'ye karşı olduğunu düşünmek için ya zircahal ya da bilinçli bir şoven olmak lazım. ABD'nin, Ortadoğu'da saydığımız ve saymadığımız daha pek çok varlığı Türkiye'ye değil, Rusya'ya karşı konumlanma sonucudur. Bir NATO ordusu olarak Türk ordusunun Suriye'deki varlığı ABD ve NATO'yu rahatsız etmez, aksine bu onların arzuladıkları bir şeydir.

Rusya'ya gelince... Sondan başlarsak, bir NATO ordusunun Suriye'de bulunması, Suriye'de yaşamsal çıkarları olan Rusya'nın çıkarlarıyla hiçbir biçimde uyumsuz. Rusya'nın “bütün yabancı askerler Suriye'den çıkmalı” demesinin böyle bir nedeni ve mantığı var. ABD, İngiliz ve diğer emperyalistlerin Rusya etrafında yaratmaya çalıştıkları kuşatmayı kırabilmesi için Suriye, Rusya açısından yaşamsal bir önem taşıyor.

Hayvan pazarındaki cambazlar gibi, politik çözümlenmeleri “al-ver”den öteye geçmeyenler Rusya'nın Türkiye ile bir kaç milyar dolar ya da başka ekonomik çıkarlar için Rojava ve Suriye'nin kimi şehirleri için pazarlık yaptığını yayıp duruyorlar. Bu darkafalıların anlamadıkları şey, stratejik çıkarların davar satışı yapar gibi, “üç benden beş senden, hadi gel el sıkışalım” mantığıyla çözümlenemeyeceğidir.

Rusya, etrafındaki kuşatmayı kırmak, Akdeniz'de savaş gemileri bulundurmamak, hava kuvvetleri için güvenilir üsler kurmak için Suriye'ye stratejik bir gözle bakıyor. Eğer Suriye kaybedilirse Akdeniz'e gemi in-

dirmenin onun için hayal haline geleceğini en iyi kendisi biliyor. Bu, Rusya için, yaygın tabirle söyleyelim bir “beka” sorunudur. Suriye'nin Türkiye üzerinden ABD ve diğer emperyalistlere kaptırılması Rusya'nın sadece Akdeniz'i unutmaması değil, fakat aynı zamanda Karadeniz'i de unutmaması anlamına gelecek.

Bu yüzden Rusya, Suriye'de, dinci faşist çetelerle gerçek bir savaş halinde. Bunu şöyle de söylemek mümkün: Rusya aslında dinci faşist çeteler üzerinden Türkiye ile gerçek bir savaş içinde. ABD'nin İŞİD'le savaşı kusursuz bir yalandan ibaret. Rusya'nın dinci faşist çetelerle savaşı ise, günlük, saatlik verilen; havadan uçaklarla, helikopterlerle; karadan Suriye ordusuyla birlikte, tank, top, roket, elde ne kadar ağır silah varsa onlarla yürütülen gerçek bir savaş.

Demagoji yapmaya hazır darkafalılara hemen şunu söyleyelim: Rusya, tüm bunları kendi gerçek çıkarları için yapıyor; başkalarının çıkarı ya da hatırı için değil. Ama politik analiz yapma işine soyunanların hayvan pazarında pazarlık işini yürüten cambazların ufkunu kat kat aşmaları şart. Politik alanda at koşturmak, basit matematik işlemlerine benzemez. Güç ilişkileri üzerinde söz söylerken sınıfların ve devletlerin gerçek, yamsalsal çıkarlarının nerede olduğunu iyi kavramak lazım.

Türkiye'nin Rojava ve Suriye'de girişeceği işgal savaşlarında Rusya'nın herhangi bir çıkarı yok. Aksine, Rusya'nın çıkarı, Türkiye'nin işgal topraklarından çıkarılmasında, Suriye'nin şu ya da bu şekilde “istikrar” a kavuşturulmasında yatıyor. Türkiye'nin rüşvet babında Rusya'ya sunacağı ekonomik çıkarların bu stratejik çıkarlar yanında lafi bile olmaz. Bu yüzden, Rusya, Türkiye'ye Rojava'ya saldırı konusunda bugüne kadar “onay” vermedi. Tersini yapıyor. Tatbikatlarla gözdağı vermeye çalışıyor; Rojava devrimci güçleriyle Suriye yönetimi arasında diyalog kurmaya çalışıyor vb.

ABD'ye gelince... Türkiye'nin Rojava'ya saldırı izni isteğini şimdiye kadar onaylamamış olsa da net bir politika da ortaya koymuş değil. Ama biz, ABD'nin “Türkiye saldırmayacak” güvencesini verip Rojava güçlerine mevzilerini yıktırdıktan sonra Serakaniye-Tel Abyad işgali için Türkiye'ye yeşil ışık yaktığını dün gibi hatırlıyoruz.

Rusya'nın Türkiye'ye onay vermediği doğru. Ama, bu ne kadar doğrusa geçici, taktik hesaplar açısından Rusya'nın yarın ne yapacağını bilinemeyeceği de bir o kadar doğru. Dolayısıyla, Kürt halkının yeni işgal saldırılarını önlemesinin ve işgal altındaki toprakları kurtarmasının biricik güvenli yolu, Suriye halklarıyla mücadele birliği içinde işgalcilere karşı savaşmasıdır. Suriye'deki Baas iktidarının burjuva gerici, ilhakçı yapısını akıldan çıkarmadan, işgale karşı ortak bir savaşım içine girmek iş-

galin sona erdirilip toprakların kurtarılmasında etkili olacaktır.

Rojava devrimci güçlerinin Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bu yoldan ileri taşınacağını düşündüklerini görüyoruz.

Başlıktaki sorumuzun yanıtı burada yatıyor. Türkiye, Rusya ve ABD'den yeşil ışık almadan saldıramayacak. Suriye hükümeti ile Rojava devrimci güçleri arasında kurulacak bir ittifak ve bu ittifakın Rusya ile ilişkileri Türkiye üzerinde büyük bir caydırıcı etki yapacak.

Tüm bunlara rağmen bir çılgınlık yapıp yine saldırması halinde yıkıcı sonuçlarla karşılaşması kaçınılmaz olacak.

7 Kasım 2021

NE ONUNLA NE ONSUZ!

Burjuva kampta işler yolunda gitmiyor. Çelişkiler yoğun ve derin. Kimi zaman kayıkcı dövüşü, kimi zaman aleni çatışma, kimi zaman her ikisi birden... Anlayacağınız “çarşı fena karışık”!

Tehditler ayağa düştü. Artık hükümetin “gazetecileri” burjuva muhalefet partilerini kapatmakla tehdit ediyorlar gazete köşelerinden! Barlas, CHP’nin ve İYİP’in HDP ile birlikte kapatılabileceğini söylüyor: “Yani bir parti, meşruiyetini kaybederse seçime katılabilir mi? ... Kemal Kılıçdaroğlu’na yöneltilen her ‘yalancı’ suçlaması veya İYİ Parti’nin her ‘küfürbaz’ milletvekili, meşruiyet sınırlarını zorluyorlar.” Bu kadar açık ve net!

Bunlar sadece bir gazetecinin “sayıklamaları” değil kuşkusuz. Dinci faşist iktidar, çeşitli bakanlar ve bizzat RTE’nin ağzından pek çok kere-ler burjuva muhalefeti alenen tehdit etti. “Bunlar daha iyi günleriniz” sözünü söyleyen bizzat RTE’nin kendisiydi. Kılıçdaroğlu Çubuk’ta linç edilirken, olayın ardında Bahçeli’nin ve RTE’nin gölgeleri barizdi. “Seçim de olsa iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz” diyen, Dışişleri Bakanı’ndan başkası değildi. Dokunulmazlıkları kaldırmakla, hapse atmakla tehdit etmek, mevcut yönetimin sıklıkla başvurduğu şeylerdi.

Açıkçası dinci faşist iktidar, konumunu öyle kolay terk etmeyeceğini, iktidarı seçimle/sandıkla sessiz sedasız bırakmayacağını asla gizlemedi. Bu “acı gerçeği” hemen her fırsatta dile getirdi. Söylemekle kalmadı, 16 Nisan referandumunda da, 2018 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de bizzat sokağa saldırdığı silahlı dinci çeteler vasıtasıyla hayata geçirdi. Keza iptal ettiği 7 Haziran seçimlerinden sonra Suruç ve Ankara Gar katliamları örneğinde, ne denli vahşi olabileceğini tüm dünyaya gösterdi.

Baskı ve zor, tehdit ve şantaj, burjuva siyasetin temel enstrümanlarından. Dinci faşist iktidar, sadece emekçi yığınlar karşı değil, her “kritik dönemde” burjuva muhalefeti kendi ardına hizalamak için de bu araçlara başvurmaktan çekinmedi. Yukarıda bahsi geçen gazete yazısı, bunun son, ama sonuncu değil, örneklerinden biridir yalnızca.

İşbirlikçi tekellilik ve emperyalistler açısından mevcut haliyle düzenin devam edemeyeceği çok açık. Dinci faşist iktidarın kitle desteğinin

erimesi, sürekli yoğunlaşan baskı ve saldırılar, korkunç bir yıkım gücüne sahip ekonomik krizle birlikte, “toplumsal patlama riskini” inanılmaz ölçülerde artırıyor. Toplumsal devrime karşı büyük bir gaddarlıkla harekete geçme yeteneği nedeniyle emperyalistler ve tekelci burjuvazi tarafından sürekli desteklenen RTE ve dinci faşist iktidar, mevcut şartlarda, bastırmakla yükümlü olduğu toplumsal devrimin “ateşleyicilerinden” biri haline geldi.

İş sadece bununla sınırlı olsaydı, hiç kuşku yok, sermaye sınıfı ve emperyalistler kolaylıkla “ipini çekerd” RTE’nin. Sistemin tüm günahlarını yüklenen bir keçi olarak salarları çöölün ortasına! Fakat kazın ayağı öyle değil. Her şeyden önce, geniş yığınlar için umut haline gelebilecek bir burjuva figür veya parti yok ortalıkta. Burjuva muhalefet, onca reklama, propagandaya, mizansene, kayıkçı dövüşlerine rağmen bir çekim merkezi haline gelemiyor.

Bu şartlarda dinci faşist iktidarın “varlığı bir dert, yokluğu yara”dır emperyalistler ve tekelci burjuvazi açısından. Ne onunla yürüyebiliyorlar, ne onusuz dayanabilecek durumdadır. Tam bir açmaz!

Geniş yığınların sistem içi bir çıkışa dair umutlarının tümünden kırıldığı bir toplumsal atmosfer hakim. Hiçbir burjuva güç, bir çekim merkezi haline gelemiyor. Emekçi kitlelerde köklü bir değişim istek ve özlemi somut arayışa dönüşüyor. Milyonlarca emekçi ve Kürt halkı açısından düzenden köklü bir kopuş eğilim ve yönelimi, içinde bulunduğumuz dönemin temel olgusudur.

Diğer taraftan, milyonlarca emekçi için mevcut iktidarın basit bir seçimle alaşağı edilemeyeceği, seçimlerin hilesiz olmayacağı gibi sonuçlarının da dinci faşist iktidar tarafından tanınmayacağı düşüncesi, yine bu dönemin temel olgusudur.

Özcesi, ne mevcut durumu sürdürülebilir haldedir, ne de sandık/seçim yoluyla düzen içi sancısız bir değişim umudu vardır. Son dönemde yoğunlaşan kayıkçı dövüşü ve gerçek çatışmaları koşullayan ortam budur.

Sermaye dünyası için temel mesele iç savaş sermaye sınıfının zafiriyle bitirecek bir politik iktidar bulmaktır. Onun açmazı, bu amaca uygun, dinci faşist iktidardan daha uygun bir alternatifi şimdiye kadar ortaya çıkmamış olmasıdır. Ne “ben Kandil’i yerle yeksan etmezsem Kılıçda-roğlu demesinler” diye cahil adama, ne de “HDP’yi PKK’nin yanında konumlandırıyorum” diyen faşist Meral Akşener’in köksüz, MHP artıklarından oluşan İYİP’ine tam güven duyuyor. Yükselen birleşik devrimi bastırmak için, sadece devletin militarist güçleri değil, artık paramiliter faşist örgütlenmelere de ihtiyaç duyuyor sermaye sınıfı ve

emperyalistler. İhtiyaç duydukları şeyin, dinci faşist iktidarın kendisinde olduğunu görüyorlar. Öte yandan emperyalist devletler, stratejik planları açısından ihtiyaç duydukları saldırgan gücü dinci faşist iktidarın karakter çizgisinde görüyorlar. En azından şimdilik, dinci faşist iktidarın arkasında durmalarının nedenini burada aramak gerek.

İşçi sınıfı ve emekçi kesimler açısından önemli olan şey, bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin veya bir faşist gücün yerini bir başka faşist gücün alması değil. Kaldı ki, bu bile mevcut şartlarda öyle kolaylıkla olabilecek bir şey değil. Aslolan şey, burjuva faşist devletin ve bir bütün olarak sermaye egemenliğinin yıkılmasıdır. Tek sözle toplumsal devrimdir. Nasıl ki bütün emperyalistlerin ve burjuva sınıfların çıkarı bu devrimin engellenmesinde ise, bütün emekçi sınıfların, ezilen yoksul halkların çıkarı da birleşik devrimin zafere ulaştırılmasındadır.

Bu temel gerçeği işçi ve emekçilere bıkmadan, usanmadan tekrar ve tekrar anlatmak, bunu kökleşmiş bir bilinç haline getirmek, güncel devrimci görevimizdir. Çünkü kurtuluş, tam da buradadır, emekçi milyonların tıpkı Gezi’de olduğu gibi ayağa kalkmasındadır.

10 Kasım 2021

DEVİRİMİ GERÇEKTEN İSTEMEK?

Bu düzenin değişmesi, değiştirilmesi gerektiğini zenginler sınıfı dışında kabul etmeyen ve etmeyecek bir kişi dahi bulmak artık mümkün değil. Toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı, diğer ücretli emekçiler, yoksullar, işsizler, kadınlar ve gençlik düzenin değişmesini şiddetle istiyorlar.

Bu tespitin kanıtlarını her gün yapılan ve emekçilerin, yoksul halkın nabzını yansıttığı kuşkusuz olan sokak röportajlarında görebiliriz. İnsanlar, yani sözünü ettiğimiz toplumsal güçler sadece köklü değişim istemlerini ifade etmekle kalmıyorlar; ama onunla birlikte düzene olan derin öfkelerini ve kinlerini de artık korkusuzca dile getiriyorlar. Ne zindan korkusu, ne tutuklanma korkusu kin ve öfkelerini dile getirmelerine engel oluyor.

Aynı gelişmeyi işçi sınıfı içindeki kaynaşmada, sürekli artan eylemlerde ve eylem isteğinde de görebiliriz. Abartmadan söyleyebiliriz ki, dinci faşist iktidarın, faşist devletin ve patronların dozu her gün artan baskı ve terörüne rağmen işçi sınıfında eyleme geçme isteği her geçen gün güçleniyor.

Burjuvazi ve onun politik güçleri dahil, tüm politik güçler birleşik devrimin yükselen bir çizgi izlediğinin farkında. Artık burjuva yazarların dahi dinci faşist iktidarın bazı adımları için o çok nefret ettikleri “devrim” kavramını kullanmaya başlamaları başlı başına bir kanıt sayılmalıdır.

İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların, yoksulların devrimci duyguları ve sezgileri belirgin bir hal aldıkça sosyal reformistler, liberaller, burjuva sınıf ile uzlaşmak için büyük çaba içinde olan uzlaşmacılar dahil “herkes” köklü değişimden yana görünmeye başladı.

Ama bütün bu köklü değişim görüntüsüne rağmen işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara ne tek gerçek kurtuluş yolu olan devrim yolunu gösteriyorlar, ne de bu politikalarıyla uyumlu olarak, parlamenter yoldan, parlamentodan vazgeçiyorlar. Onlar, işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara, kendilerine karşı tepeden tırnağa silahlı burjuvaziden iktidarı hala “barışçı” yoldan, seçim ve parlamento yoluyla alabilecekleri yalanını söylemeye devam ediyorlar.

Onlar sosyalizmi istiyorlar ama “barışçıl” yoldan. Onlar emekçilerin iktidar olmasını, “söz, yetki, karar” sahibi olmasını istiyorlar ama bu düzeni bir devrimle yıkmadan. Bu sosyal reformistler üretim araçlarının, fabrikaların, toprakların emekçilerin eline geçmesinden yana olduklarını iddia ediyorlar ama işçi sınıfına karşı tepeden tırnağa silahlı burjuva sınıfa dokunmadan. Yeni bir toplum ister görünüyorlar ama eski toplumu bir devrimle yıkmadan. Kısacası, kapitalizmden sosyalizme geçmek istiyorlar ama “barışçıl” yoldan.

Kapitalizmden sosyalizme barışçıl geçiş bu kesimlerin buldukları bir şey değil. “Barışçıl geçiş”, düşüncesi, burjuvaziyle uzlaşmanın bir yolu, bir yöntemi olarak Engels'lerin yaşadığı dönemden beri var. Yani devrimci komünistleri her fırsatta “eski fikirleri” savunmakla eleştiren, küçümseyen bu adamların düşünceleri gerçekte yüzyıldan fazla zaman önce çürütülüp tarihin çöplüğüne atılmış fikir kırıntılarından ibarettir.

Türkiye’de ise, 60’lı yılların TİP’inden başlayan kapitalizmden sosyalizme devrimsiz, barışçıl geçiş düşüncesi daha 70’li yılların başında Deniz’ler, Mahirler tarafından reddedilmişti. Şimdi Deniz’lerin, Mahirlerin adını ağızlarından düşürmeyenler, devrimin bu önderlerinin Aren-Boran-Aybar üçlüsünde cisimleşen parlamenter yoldan sosyalizme barışçıl geçiş düşüncesi nedeniyle TİP’ten ayrıştıklarını sessizlikle geçiştiriyorlar.

Emekçi, yoksul kitlelerin, işsizlerin, kadınların, gençliğin devrimci duygularla yüklü olduklarının farkında olan bir sosyal reformist parti, bir yandan devrimci söylem kullanıp öte yandan kitlelere parlamenter yolu, barışçıl geçiş yolunu üstü kapalı biçimde göstermenin tipik örneğini verdi. Bu parti, bir ilde yaptığı bir mitingde kitlelere “Devrimci demokratik cumhuriyet” için birleşme çağrısı yapmış.

Çağrının gerçekten “devrimci demokratik” bir cumhuriyet için yapıldığını varsaydığımızda her sınıf bilinçli işçinin, devrimci gencin şu soruyu sorması gerekiyor: Burjuva faşist devletten “devrimci demokratik” cumhuriyete, yani “devrimci demokratik” devlete geçiş nasıl olacak? Daha somut haliyle şöyle sorulmalı: Bir toplum biçiminden bir ötekine; kapitalizmden sosyalizme geçişi kastediyorsanız bu geçiş nasıl olacak? İstisnasız bütün sosyal reformistlerin sormaktan kaçındıkları ya da sessizlikle geçiştirdikleri soru budur.

Sosyal reformistler, uzlaşmacılar bu soruyu ya sormaktan kaçınırlar ya da önemini küçümserler. Çünkü, sosyal reformistler bugünkü toplumun gelişerek yavaş yavaş sosyalizme geçeceğine işçi sınıfını, emekçileri, yoksulları, kadın ve gençleri inandırmaya çalışıyorlar. Böylece, devrimin toplumsal güçlerini gerçek düşmanları hakkında derin ve yaşamsal bir yanılgıya sürüklüyorlar.

Kapitalizmden sosyalizme “barışçıl geçiş” düşüncesi, sınıf savaşına ilişkin bilimsel düşüncenin, Marksist düşüncenin vardığı sonuçları sonuna kadar götürmemenin bir neticesidir. Sosyal reformistler, uzlaşmacı partiler sınıf savaşına ilişkin ulaşılmış bulunan sonuçları sonuna kadar götürmeme konusunda her zaman son derece dikkatli davranırlar. Çünkü bu, burjuvaziyle köprüleri atmamanın temel koşuludur.

Yine de, sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların “devrimci demokratik cumhuriyet”, “cumhuriyet ve sosyalizm” vb. çağrılar yapıyor olmaları, devrimin en temel meselelerinin; kapitalizmden daha ileri ve yeni bir topluma geçiş biçimleri sorununun gündeme geldiğini tartışılmaz biçimde kanıtıyor.

Kapitalizmden sosyalizme; eski bir toplumsal biçimden yeni bir toplumsal biçime nasıl geçilecek? Kısaca “Zor yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir.” İşçi sınıfına, emekçi sınıflara, yoksullara ve ezilen halklara karşı tepeden tırnağa silahlanmış burjuvaziye, zor yoluyla, yani devrim yoluyla silahsızlandırmadan; buna karşılık, bütün emekçi sınıfları silahlandırmadan burjuva egemenliğini yıkamazsınız.

Devrimci halk iktidarı -dileyen buna devrimci demokratik iktidar, devrimci demokratik cumhuriyet de diyebilir, fark etmez- ve onun somut biçimi olarak Geçici Devrim Hükümeti devrimin en temel meselesidir.

Devrimci demokratik cumhuriyet ya da başka bir kavram altında yeni bir toplum, sosyalizm çağrısı yapan devrimci iktidar ve onun hükümeti, geçici devrim hükümeti sorununu ortaya atmak zorundadır. Bu çağrıyı yapıp yüzünü seçim ve parlamentoya dönmek emekçi sınıfları aldatan bir iki yüzlülüktür.

12 Kasım 2021

HAYAT PAHALILIĞI VE AYAKLANMA

Hayat pahalılığı ile emekçi, yoksul sınıfların ayaklanması arasında doğrusal bir ilişki olduğunu kimse yadsıyamaz. Buna egemen sınıfın kendisi de dahil.

Türkiye ve Kürdistan'da hayat pahalılığı denen sorun, ekmekten şekere, iğneden ipliğe, elektrikten akaryakıt kadar akla gelebilecek ne varsa her şeye, kısa bir zaman aralığında, zam üstüne zam gelmesiyle toplumun önüne yaşamsal bir konu olarak çıktı.

Konu, yani hayat pahalılığı yaşamsaldır; çünkü her iki ülkedeki emekçi sınıflar, yoksul kitleler, işsizler gerçek ve mutlak bir açlıkla karşı karşıyalar. Emekçinin, yoksulun sofrasından eksik etmediği ve edemeyeceği en temel tüketim maddesi olan ekmeğin, İstanbul'da 1.50 TL'den 2.50 TL'ye çıktı. Bu zam geçen Ağustos ayından beri planlanıyordu. İstanbul Fırıncılar Odası, ekmeğin fiyatının 2.5 TL'ye çıkarılmasını bundan dört ay önce planlayıp önermiş. Dört ay sonra İstanbul Ticaret Odası (İTO) bu talebi onaylamış. Bundan sonra İstanbul emekçileri, yoksulları sofralarından eksik etmedikleri ekmeğin işte bu fiyattan alacaklar; alabilirlerse. Alamadıklarında onları bekleyen açlık.

Şekerin fiyatı 5.85 TL oldu. Fiyatı sürekli oynayan benzinin İstanbul'daki son fiyatı 8.13 TL oldu. Listeyi böyle uzatıp gitmek mümkün. Ancak buna gerek yok; emekçi sınıflar hayat pahalılığının acısını evdeki çocuğuna ekmeğin götürmemekle zaten derinden yaşıyor. Onlar bunun ne anlama geldiğini herkesten iyi biliyorlar.

Onun için rakamlardan söz edişimiz sadece kısa bir hatırlatma amaçlıydı. Asıl mesele, işçi ve emekçi sınıfların hızla yoksullaşması ve mutlak açlıkla karşı karşıya geldikleri koşullarda devrimci, komünist güçlerin onlara nasıl bir çıkış yolu gösterecekleridir.

Önce şunun tespiti önemlidir: Her iki ülkenin işçi sınıfı, ücretli emekçileri, yoksul köylüleri, kadın ve gençleri hızla bir ayaklanma atmosferine doğru gidiyorlar. 1789 Fransız Devrimi'nde bardağı taşıran son damlanın Kraliçe Marie Antoinette'in yoksul kitleler için söylediği, "Ekmeğin bulamıyorlarsa pasta yesinler" sözü olduğu rivayet edilir.

Kraliçenin ağzından bu cümlenin gerçekten çıkmış olup olmadığının bir önemi yok. Çünkü, yıllar içinde ve üst üste gelen bir dizi olay, çelişki,

çatışma, yaşam koşullarında hızlı kötüye gidiş olmasa bir değil, bin kraliçe bir araya gelip koro halinde bu cümleyi tekrarlasalar yoksul kitleler yine de ayaklanmazlardı. Ama koşullar ayaklanma için iyice olgunlaşıp, yaşam yoksul kitleler için ayaklanmayı kaçınılmaz hale getirince gerçek olmasa da, bir söylenti bile bozkırı tutuşturmaya yeter. Yoksul kitleler, birilerinin sözü ya da ajitasyonu sonucu değil, koşullar onları bir ayaklanmanın eşiğine getirdiği zaman ayaklanırlar. Şimdi bu noktaya doğru büyük bir hızla gidiyoruz.

Tespit edilmesi gereken ikinci nokta şudur: Burjuva iktisatçıların bir kısmı ve sosyal reformist partiler, liberaller zamların, hayat pahalılığının, yoksul kitlelerin mutlak açlık noktasına sürüklenmelerinin nedeni olarak dinci faşist iktidarı, bu iktidarın politikalarını gösteriyorlar. Onların işaret ettiği bu nokta gerçeğin tümünü değil, sadece bir kısmını, üstelik önemsiz bir kısmını ifade ediyor.

Gerçekte, tüm bu sorunların, hayat pahalılığının, döviz fiyatlarındaki sürekli artışın, işsizlik ve son derece düşük ücretlerin temel nedeni kapitalist üretimin biçiminin kendisidir. Kapitalist üretim biçimi ve bu üretimin temel amacı olan kapitalist birikim yasası, emekçi sınıfları sürekli ve artan biçimde yoksulluğa sürükler. Kapitalizmde işsizliğin ve bunun doğrudan sonucu olan sefalet ve yoksulluğun, gerçek nedeni “kapitalist birikimin ta kendisidir.”

Kapitalizmin kriz dönemlerinde, bugünlerde örneğini yaşayarak gördüğümüz gibi, bu süreç olağanüstü bir hız kazanır. Emperyalizme bağlılık ve bunun sonuçları; burjuva iktidarların izlediği savaş politikaları, burjuva devletin sınıf savaşını kazanmak için olağanüstü şişip büyümesi gibi nedenler aynı şekilde emekçi sınıfların yoksullaşma süreçlerini hızlandırır ve bu süreçleri katlanılmaz hale getirirler.

Üçüncü noktaya gelince... Buraya kadar ortaya koyduklarımızdan da anlaşılıyor, hayat pahalılığını ortadan kaldırmak isteyen sadece burjuva politik iktidarı, ya da güncel biçimiyle konuşursak, tüm yetkilerin merkezileştiği dinci faşist iktidarı yıkmakla kalmamalı; onunla birlikte ve ondan çok daha önemlisi, burjuvazinin sınıf egemenliğini, burjuvazinin politik ve ekonomik iktidarını; tek cümleyle söylersek kapitalist üretim biçiminin kendisini ortadan kaldırmalıdır.

Bunun zora dayalı bir devrim sorunu olduğu açık. Her temel sorunu -ki emekçi sınıfların çeşitli biçimlerde sürekli yoksullaştırılması işte böyle bir temel sorundur- getirip devrim sorununa bağladığımız için Leninistleri eleştiren darkafalı küçük burjuvalara sorun üzerine tekrar tekrar düşüncelerini salık vermekten başka bir şey yapamayız.

Sorun bir devrim sorunudur ve günümüzde mutlak açlık durumuyla

karşı karşıya bırakılan emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ayaklanma havasına girmeleri bu sorunun çözümünü son derece olanaklı hale getirmiş bulunuyor. Devrim, işçi sınıfının, yoksul emekçi sınıfların, kapitalist üretimin durmadan sefalete sürüklediği emekçi küçük ve yoksul köylünün, kadınların ve gençliğin eseri olacaktır. Onların öfkesinin, kininin, kızgınlıklarının şu veya bu hızla, şu veya bu biçimde sokağa taşmasının; kısaca, sayısız hareketin, eylemin, gösterinin ayaklanmaya dönüşmesinin sonucu olacaktır. Devrimci güçler devrim “yapmaz”lar. Devrim, sözünü ettiğimiz koşulların ortasından ve emekçi sınıfların, yoksulların kitle eyleminin ortasında doğacaktır.

Öyleyse devrimci güçlerin, hepsinden önemlisi, Leninistlerin, koşulları hızla olgunlaşan ayaklanmaya hazırlanmaları günün ertelenemez, önüne başka hiç bir görev konulamaz görevidir. Ayaklanmaya hazırlanmak, her şeyden önce, ayaklanmayı yönetme sanatı üzerinde düşünmeyi, ayaklanmayı yönetme sanatı üzerinde çalışmayı ve zor araçlarının pratik örgütlenmesine yönelmeyi gerektirir. Biz dahil, hiç kimse ayaklanmanın şu ya da bugün; şu ya da bu nedenle patlak vereceğini önceden söyleyemez. Ama Leninistler ayaklanmanın koşullarının olgunlaştığını görüyorlar ve tüm devrimci güçleri bu konuda uyarıyorlar.

Bütün dikkatler, burjuva sınıfın bizi çekmek istediği seçim ve sandığa, işe yaramaz parlamentoya değil, devrimci kitle eyleminin seyrini incelemeye, ayaklanma sanatını incelemeye, tüm iktidarın nasıl ele geçirebileceğini emekçi sınıflara anlatmaya yönelmelidir.

14 Kasım 2021

ERBİL-MİNSK HATTI

Soğuk, açlık, aşağılanma, şiddet... Sabah ayazında gencecik bedenleri ölümün kucağına bırakmak ve yasak sınırları geçmek üzere düşmek yeniden yollara. Göçmen yığınağı haberleriyle birden gündem olan Belarus-Polonya sınırından bahsediyoruz.

Akdeniz ve Ege, uzun yıllardır tam bir can pazarına dönmüş durumda. Salkım saçak yüklenen göçmenlerle dolu teknelerin batması/batırılması, yürek burkan dramlar, artık neredeyse kanıksanır olmuş. Ama bu defa çok yukarılarda, kuzey ülkelerinde patladı sınır trajedileri. Polonya sınırında soğuktan ölen Kürt göçmenlerin haberiyle şaşırıldı herkes. Ardından Güney Kürdistan'dan başlayan, Belarus üzerinden Polonya'ya uzanan kaçak yolculukların hikayeleri düştü medyaya. (Belarus Komünist Partisi'nin ve Belarus Kadınlar Birliği'nin göçmenlerle dayanışma faaliyetlerini anmadan geçmemek gerek.)

Emperyalist kamptan yükselen göçmen karşıtı ırkçı açıklamalar malum. Sanki bütün bu "düzensiz göçmen" meselesinin müsebbipleri kendileri değilmiş gibi, insanlık düşmanı gözü dönmüş ırkçı politikacıların ve yöneticilerin vahşi çağrılarına tanık oluyoruz her gün. Yakıp yıktıkları, soyup talan ettikleri ülkelerden ekonomik, askeri ve siyasi nedenlerle göç eden mülteciler Avrupa ve ABD sınırlarına dayanınca, "kutsal topraklarını" koruma aşkıyla silaha sarılan bu aşağılık "modern barbarlar", sınırı geçmeye çalışan insanlara inanılmaz işkenceler yapıyor, soyuyor, dövüyor, tecavüz ediyor, geri atıyorlar. Emperyalistlerin "kutsal toprakları"nın bütün sınırlarında tanık olduğumuz "sıradan olay"dır tüm bunlar. Göçmenlerle dayanışma örgütlerinin kayıtları bu türden sayısız olayla dolu. Basına yansıyan küçük bir bölümü bile insanın tüylerini diken diken etmeye yeter de artar bile.

Polonya sınırında yaşananlar, bu bildik hikayelerden farklı değildi. Olayların gelişim şekli göçmenlerin Türkiye'den Yunanistan sınırlarına dayanmasına benziyordu. Ama dünya gündeminde yer alışı ve verilen tepkiler çok farklıydı. Nükleer silah kapasiteli bombardıman uçaklarından hava indirme tugaylarına, erken uyarı uçaklarından özel kuvvetlerden kurulu birliklerin harekate hazır tutulmasına, sınırlarda cereyan eden askeri tatbikatlara kadar birdenbire savaş atmosferine savruluverdi dünya!

Polonya savaş naraları atıyor. NATO'yu 4. maddeye istinaden acilen toplantıya çağırıyor. Kabaca "tehdit altındayım, destek verin" demek olan 4. maddeye başvurmak, bir "mülteci krizi" kapsamı için gerçekten çok ilginç! Çok daha yoğun göçlerin olduğu Akdeniz ve Ege'de böyle bir şey söz konusu bile olmadı. Elbette Avrupa Birliği çapında devriye gemileri ve ortak sınır polisleri dahil edildi süreçlere. Lakin Türkiye üzerinden göç akınında bile, Yunanistan çıkıp "4. maddeyi işletin" çağrısında bulunmadı. Şimdi bundan çok daha az sayıda göçmen için Polonya böyle bir çağrıda bulunuyor. Gerçekten ilginç!..

Sorunun göçmen sorunu olmadığı çok açık. Bu son kriz patlamadan önce de bölgede gerilim sürekli yükseliyordu. Ukrayna'daki faşist Meydan Darbesi, Polonya'daki ırkçı-faşist yönetimlerin açıklama ve icraatları (ki buna Kuzey Akım-2 boru hattına savaş gemileri ile taciz dahil!), Baltık ülkelerindeki faşist yönetimlerin art arda çıkardığı yasalar ve yasaklar, Belarus seçimlerine açıktan müdahale ve darbe girişimleri, AB genelinde SSCB'yi Nazilerle eşleme çabaları, komünizm sembollerinin yasaklanması, belirli bir süredir ABD ve AB ülkelerinde Rus diplomatlara karşı neredeyse bir gelenek haline alan "persona non grata" (istenmeyen kişi) ilanları, Nazilerin Barbarossa Harekatı'nın (faşist Almanya'nın SSCB'ye saldırısı) bire bir kopyası olan büyük NATO tatbikatı, Karadeniz'de artık süreklileşen NATO kışkırtmaları...

Son "mülteci krizi" ve sınır gerilimi, ancak bu bütünlük içinde bakıldığında yerli yerine oturuyor. Görünenin ve yansıtılanın aksine, burada saldırgan olan taraf, emperyalistlerin kolektif saldırı/savaş örgütü NATO'dur. Belarus (ve Rusya) "mültecileri bir silah olarak kullanmak"la suçlanırken, gerçekte onları bir bahane olarak kullanan Polonya ve emperyalistlerin kendileridir. Böylece, emperyalistlerin bizzat "mülteci krizi"ndeki ahlaki ve maddi sorumlulukları gözlerden saklanıyor. Yalnızca genel olarak göçlere sebep olmakla değil, (iktisadi, askeri, siyasi açılardan emperyalist-kapitalist sistem küresel ölçekte göçlere yol açmaktadır) bu örnekte rakibini bu tür "hamlelere" kışkırtmakla da krizin asıl ateşleyicisidir emperyalistler.

Ekonomik ve siyasi yaptırımlarla sürekli güçten düşürülmek isteniyor Belarus-Rusya ikilisi. Açıktan "rejim değişikliği" girişimleri yapılıyor. Askeri açıdan yoğun bir baskı var. Bu baskıların bir sıcak çatışma ve savaşa evrilmesi işleri kontrolden çıkaracak bir kıvılcıma kalmış.

Daha bir hafta önce emperyalist basın Rusya'yı yine "Ukrayna sınırına askeri yığınak yapıyor" diye suçlamaya başladı. İşin ilginç, haberlerde belirttikleri şehirler, Ukrayna sınırından ziyade Belarus sınırına yakındı. Anlayacağınız dezenformasyon, yıpratma, kendi "iç kamuoyunu

hazırlama” faaliyeti kesintisiz devam ediyor. Kiev’deki neo-Nazi denilen faşistler bunun için kullanışlı aparatlar.

Diğer taraftan Polonya’nın gerici-faşist yönetimi, uzun yıllardır Belarus’un batı kısımlarını (Grodno ve Brest’i) “Sovyetler tarafından işgal edilmiş Polonya toprağı” olarak niteliyor. Buralara dönük askeri hareket niyetini hiç gizlemiyor. Belarus’taki son seçim döneminde de askeri birliklerini hazırlamış, ateşli bir şekilde desteklediğı “protesto gösterileri” sonucu uygun ortamın oluşacağını ummuştı.

Baltık’ın üç küçük cumhuriyetine gelince... Doğrudan neo-Nazilerin iktidarda olduğu bu ülkeler, anti-komünizmlerini Rus-karşıtlığı ile birleştirmiş durumdadır. Örneğın Letonya, 15 Kasım itibarıyla askeri tatbikat ilan etti Belarus sınırında. Böylece Ukrayna-Polonya-Baltık cumhuriyetleri, emperyalistlere ihtiyaç halinde savaşı başlatma imkanı sağlayan bir “gerici hilal” rolünü oynamaktadırlar. Bu son “mülteci krizinde” en keskin açıklamaların buradan gelmesi, emperyalistlerin de olaya doğrudan müdahil olması boşuna değil. Blinken’den Maas’a, Leyen’den Borrell’e, Stoltenberg’den Macron’a... yapılan açıklamalar emperyalist saldırganlığı yeterince açığa vuruyor.

Böylece anlamış bulunuyoruz ki, “Belarus-Polonya sınırındaki insani kriz”, aslında “Savaşa Doğru Koşar Adım” gidişin güncel bir dışavurumundan başka bir şey değil. Süleymaniye-Erbil’den Grodno ormanlarına uzanan göç yolları, hiç olmadık bir yere, bir dünya savaşına çıkıyor olabilir.

16 Kasım 2021

SOSYAL REFORMİSTLERİN ACINACAK HALİ

Sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti hakikaten acınacak haldeler. Aşağı tükürseler dinci faşist AKP-MHP ittifakı. Yukarı tükürseler, “Kandil’i yerle yeksan etmezsem Kılıçdaroğlu demesinler” diyen Kılıçdaroğlu ile “HDP’yi PKK’nin yanına konumlandırıyorum” diyen, geleceğin başbakanlığına aday faşist Meral Akşener’in başını çektikleri, Davutoğlu’ndan, Babacan’a oradan Temel Karamollaoğlu’na kadar ne kadar gerici-faşist varsa hepsinin iğrenç bir bulamaç gibi oluşturdıkları ittifak.

İçinden nasıl çıkacaklarını düşündükleri açmazları şurada: Önümüzdeki seçimlere -ki yapıp yapılmaması dinci faşist iktidarın kazanmayı garantilemesine bağlı- ayrı, bağımsız bir güç olarak katılsalar “oyları bölecekleri” için, geriletmeyi arzu ettikleri “AKP-MHP faşizmi”nin ekmeğine yağ süreceklerini düşünüyorlar. Yok, bağımsız güç olarak katılmaz da “millet ittifakı” denen iğrenç bulamacın kuyruğuna takılırlarsa hem bu ittifakın kendilerini muhatap alıp “adam yerine” koymamasını, hem de gerici faşist partilerin kuyruğuna takılmış olmayı emekçi sınıflara anlatamayacaklarını görüyorlar.

Parlamento seçimlerinde durum kabaca böyle. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise durumları daha vahim. Haliyle daha acınacak haldeler. Bu seçime kendi adaylarıyla çıkarlarsa, üç adaylı bir seçimde RTE’nin yani “tek adam rejimi”nin başının seçilmesini kesinleştirmiş olacaklar. Zaten bu yüzden AKP’lilerin onları alttan alta “kendi adaylarını” çıkarmaları için teşvik ettikleri söylentisi var. Kendi ortak adaylarını çıkarmayıp gerici faşist “Millet İttifakı”nı desteklerse ne politik kimlikleri kalacak, ne de Kürt halkına, emekçi sınıflara bu durumu izah edebilecekler. Nereden tutsalar ellerinde kalıyor.

Burjuvalar, kabul etmek gerekirse “kurt adamlar.” Bu, yürüyen merdivene ters yönden binecek kadar cahil olan Kılıçdaroğlu da olsa... Sosyal reformist partilerin çaresiz olduklarını ve kuzu kuzu peşlerine takılacaklarını biliyorlar. Onun için “Millet İttifakı”nı oluşturan partiler adına CHP tarafından muhatap alınmak için çağrı üstüne çağrı yapıp durdukları halde bir yanıt bile alamıyorlar. Daha önceki makalelerimizden birinde bu duruma işaret etmiştik.

Böylece, komik duruma düşmekten ve politik kişiliksizliklerini sergilemekten başka bir işe yaramıyor bu çağrılar. Çünkü çağrı yaptıkları kişi ve parti onlara yanıt verme tenezzülünde bile bulunmuyor. El altından ne tür ilişkilerin, pazarlıkların döndüğünü bilemeyiz elbette. Ama kamuya açık bir muhatap alınmanın olmadığı biliyoruz.

Bir istisna oldu; onu da not etmeliyiz. Kürt halkının omuzlarına basarak, girmeyi çok arzuladıkları o burjuva parlamentonun “mebusu” olduktan sonra omuzlarına bastığı Kürt halkına “hadi bana eyvallah” diyen kişi, TİP Genel Başkanı olarak, yani politik iddiasını bir an için doğru kabul edersek, “işçi sınıfının öncü müfrezesinin lideri”, burjuva politik lider kabul edilebilecek Kılıçdaroğlu'ndan bir randevu koparıp görüşmüş. Ne görüşmüş, elbette ne biz ne de emekçi sınıflar biliyor. Bilinen tek şey, TİP Genel Başkanı'nın Kılıçdaroğlu ile mutluluktan dört köşe olduğu her halinden belli bir resim çektirebildiği ve kendilerine “sosyalist”, kim bilir belki de “komünist” sıfatını yakıştıran bu adamların “misafirperverliklerinden ötürü “Sn. Kılıçdaroğlu ve CHP Genel Merkezi'ne teşekkür” etikleridir.

Öyledir; burjuvalar her zaman kaba, küstah, kibirli, nobran davranmazlar. Örneğin, Demirtaş'ın “Ben dışarıda olsaydım bir sabah Başak ile birlikte Meral Hanım'ın kapısını çalar ve 'kahvaltıya geldik' derdim” sözlerine nasıl yanıt vermişti o faşist “Meral Hanım” bile? Hatırlayalım. Kısaca şöyle:

“Güneydoğu'da şöyle bir gelenek var, kan davalınız bile olsa kapınızı çaldığı zaman içeri alırsınız. Evin en yaşlısı tarafından karşılanır. Sonra kapıdan çıkıp gittikten sonra davanız devam eder.”

Yani dememiz o ki, meraklanmayın, burjuvalar kaz gelecek yerden -gerçi uzlaşmacı küçük burjuva parti olmasa, bütün sosyal reformist partiler toplanıp bir araya gelseler bir kaz etmezler ya- misafirperverliklerini esirgemezler. Ama “dava devam eder.” Kabul etmek gerekir ki, burjuvalar ve burjuvazinin politik önderleri, uzlaşmacı küçük burjuvalardan ve sosyal reformistlerden, kendi sınıf çıkarları bağlamında çok daha tutarlılar. Onlarda duygusallığa, gevşekliğe yer olmaz.

Sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin düşükleri durum gerçekten hazin. Bir sınıfın ya da ezilen bir halkın temel çıkarlarını program edinip de pratikte düşman sınıfın işine yarayacak şeyler yapmak zorunda kalan bir parti, iflah olmaz biçimde eğik bir düzleme basmış demektir. Anlık durumları ne olursa olsun dibi boylamaları kaçınılmaz. Bu sözünü ettiğimiz nitelikteki partilerin tümü, şimdiki işçi sınıfını, emekçileri, Kürt halkını nasıl iktidara taşıyızın değil de, burjuvazinin hangi kanadını iktidara taşıyızın derdine düşmüş haldeler.

Bunda bile, iki saman yığını arasında kararsız kalarak açlıktan ölen Buridan'ın eşeği misali, neye karar vereceklerini bilemiyorlar. Burjuva zeminde bile olsa, kendi program ve iddialarına sahip çıkıp kendi ortak adaylarını çıkarsalar bir türlü; aday çıkarmayıp Kılıçdaroğlu'nu cumhurbaşkanlığına, Meral Akşener'i başbakanlığa; kim bilir belki de IŞİDsever Davutoğlu'nu Dışişleri Bakanlığı'na, Babacan'ı Maliye Bakanlığı'na taşıyacak bir politika izleseler bir türlü. Kendi iddialarına göre, “seçimler de yaklaşıyor.” Ne yapsalar acaba?

Sosyalist-komünist kimlik gösterip burjuvaziyle aynı zeminde at koşturmanın başka ne sonucu olabilirdi ki?

Burada temel sorun sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin bu partilerin burjuva sınıfla uzlaşmacı gerçek yüzlerini görüp tecrit etmeleridir. Onlar işçi sınıfını, emekçileri, Kürt halkını iktidara taşımak için değil, burjuvazinin bir kanadını iktidarda tutmak için birbirleriyle yarışıyorlar.

19 Kasım 2021

KRİZ NEDEN, DEVRİM SONUÇTUR!

Çöküş öyle bir hal aldı ki, kara mizah toplumsal-siyasal hayatın olağan bir bileşeni haline geldi. Ya da tersten, bütün kurumlarıyla burjuva düzenin olağan faaliyeti, ancak kara mizahla yarışacak güldürü ögesine dönüştü.

18 Kasım'da, "Sermaye Piyasası Kanunu'na muhalefet" etmekle suçlanan 36 kişilik bir dava vardı. Üç yıl önce sosyal medyada "dolar 10 TL olacak, devlet döviz hesaplarına çökecek" dedikleri için yargılanıyorlar. İş bu ya, tam da Merkez Bankası'nın 1 puanlık faiz indirimiyle dolar, bırakın 10 TL'yi, 11 TL'yi geçmişti. Hal böyle olunca duruşmanın yapılmaması daha uygun görülmüş olmalı ki, mahkemenin yargıcı "izin" almış! Dedik ya, artık toplumsal-siyasal hayatın akışı kara mizaha taş çıkartıyor!

Uzun süreli ekonomik krizin öldürücü dalgaları art arda bindirdikçe dinci faşizmin eli ayağı iyiden iyiye birbirine dolanıyor. Daha 2016 sonbaharında ekonomik krizin dikkat çekici bir düzeye tırmandığı belli oluyordu. Zamanında ucuz ve bol dövizin şişirdiği yelkenlerle kopup yükselen dinci faşist iktidar, rüzgarın önce hız kesmesi, ardından terse dönmesiyle önü alınmaz bir çöküşe sürüklendi.

15 Temmuz'un yarattığı sarsıntının da etkisiyle faizler hızla tırmandı, hemen ardından da kredilere kamu güvencesi verildi. Hükümetle (ve ona sırtını dayamış tekellerle) bankaların temsil ettiği tekeller arasındaki kapaşmanın ilk raundun kazananı bankalar oldu. Bankalar böylece hem yüksek faizle kredi veriyor, hem de batık kredileri kamuya yıkararak, bu işten alabildiğine karlı çıkıyordu.

Ama nihayetinde "Allah'ın lütfu" değil miydi darbe! OHAL ilanıyla yalnızca emekçi sınıflara değil, çekişme ve çatışma yaşadığı sermaye kesimlerine de baskı uyguladı dinci faşist iktidar. Hasımlarının, Doğan Medya'yı ele geçirme örneğinde olduğu gibi, üzerine gitti. Kamu bankalarını doğrudan oyuna soktu (128 milyar dolar hikayesi hatırlansın). Kriz derinleştikçe tekellerin tepişmesi arttı. Çelişkiler yoğunlaştı. Kapaşma arttıkça kriz daha da derinleşti.

Tepedeki tüm bu kapaşma, emekçi yığınların dolaysız yıkımı koşullarında sürüp gitti. Ekonomideki irili ufaklı her sarsıntı, işçi ve emekçiler

için tahammül edilmez zorluklar ve yıkımlar yarattı. IMF'nin 2017 Mayıs raporuna bile yansıyacak denli sıkıntılı bir durumdu. Yüksek faiz, sanayi üretiminin asıl yükünü taşıyan organize sanayi bölgelerinin belini büktü. 200 bin esnaf kepenk kapattı!

Katlanarak gelen yıkımın toplumsal boyutu korkunçtu. Tek başına bu bile dinci faşist iktidar için alarm zillerini çaldırmaya yeterdi. Ama bunun ötesinde, en başta inşaat ve enerji sektörü olmak üzere, dinci faşist iktidarla yakın ilişki içindeki sermaye grupları bu yıkımın altında kaldılar. RTE'nin "yazdığı ekonomi kitabı"nın yüksek faiz maddesini bir de bu açıdan okumak gerek! Ayaklarının altındaki toprak böylesine kayıp giderken "faiz sebep, enflasyon sonuçtur" tekerlemesini diline dolamayıp da ne yapsın!

"Yandaş sermaye grupları" için işlerin daha da kötüye gittiği bu noktada dinci faşist iktidar "benden sonra tufan" diyerek tüm sistem açısından tehlike çanlarının çalmasına sebep olan faiz adımlarını attı. Faizler zor yoluyla düşürüldü; enflasyon, büyüme, tüm rakamlar manipüle edildi; ardı ardına çıkartılan kararnameler yoluyla talana olağanüstü ivme kazandırıldı. Üstüne bir de milyarlarca dolarlık kredi "batık kredi" ilan edildi. Bu muazzam talan ve sermaye aktarma, dinci faşist iktidarın dayandığı kesimler için ancak durumu idare etmeye yaradı. Sonuçta ne ekonomik krizin dipsiz uçurumuna düşüş durdurulabilirdi, ne görece istikrar yakalanabilirdi. Tersine, krizin yıkım gücü katlanarak büyüdü.

Nihayetinde ekonomik kriz iç çelişkileri derinleştirdi; sermayenin bu iç çelişki ve çatışması ise krizi boyutlandırdı. Son dönemde CHP'nin "majestelerinin muhalefeti" olmaktan çıkıp, gerçek bir burjuva muhalif kılığına bürünmesinde, tekelci sermaye arasındaki çatlakların önemli bir yeri var. Devrim karşısında egemen sınıfın yaşadığı dağınıklık, yalnızca devrimin darbelerine bağlı değildir. Burada örneğini gördüğümüz türden iç kavganın da sonucudur. Kuşkusuz sürgit devam etmez bu dağınıklık. Geçicidir. Lenin'in vurguladığı "yıkmadıkça yıkılmayacak olan" sözünü, tam da bu yüzden söylemiştir.

Öte yandan tüm bu kapanışta, emekçi yığınlarda biriken muazzam öfke ve ayaklanmacı ruh halinin üzerinde biçimlendi. RTE'nin TÜSİAD'ı hedef tahtasına koyup "yatırım edebiyatı" üzerinden vurmaya çalışması dahil, tepedeki bu rant kavgasının "aşağılara" yansması, korkunç bir işsizlik ve katlanılmaz bir açlıktır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların uğradığı bu tarifsiz yıkım, aynı zamanda devrimi olgunlaştıran ve giderek kaçınılmaz hale getiren bir süreç yaratıyor. Açlık dalgası artık toplumun bütün yoksul kesimlerini kuşatıyor. Devrimimiz, hiç olmadığı kadar, ekonomik çöküşün yarattığı öfkeden yararlanacaktır ve yararlanıyor.

Fakat kriz aynı zamanda umutsuzluk ve kararsızlık da üretiyor. Özellikle küçük burjuva kesimlerde karşılaştığımız gibi politik tutum ve davranışlarda muazzam yalpalamalar yaratıyor. Burjuvazinin iç kavgalarından ötesini görmeyenler kendilerini tamamen düzen içi muhalefete hapsediyor. Apaçık bir gerçektir. Düzen içi muhalefetin hemen tüm pratik programı bizzat CHP tarafından hayata geçirilir oldu. Bu sınır aşılmadıkça, ister vicdan ve adalet hedefli sivil itaatsizlikler, isterse daha kavgacı haklar ve özgürlükler eylemleri olsun, dönüp dolaşıp, CHP'nin muhalif kulvarına kan taşıyacaktır.

Yalnızca proletarya bu devrimci hareketin ortak çıkarlarını ve geleceğini temsil etme kapasitesindedir. Bu kriz uzayıp derinleştikçe, proleteryanın öne çıkışı için en uygun zemin olgunlaşır.

Güncel mücadelede bir sonraki halka, proleter kitlelerin ölümüne kararlılığıdır. Burjuvaziyi olduğundan güçlü gösteren her söz, bu kararlılığın oluşmasını geciktirir, ama sadece geciktirir. Bu kararlılığı proleter kitlelere kazandırmak için çabalayan öncü sınıf partisi, krizin bütün yıkıcı duygularından yararlanabilmek için daha enerjik, kararlı, cüretli ve özgüvenli davranmak zorundadır.

Mevcut kriz, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” yazan kızıl bayrağın altında proletaryayı ve diğer emekçi kesimleri toplanmaya zorluyor; toplumsal bir devrimin kapılarını sonuna dek açıyor. O kapıdan, yalnızca iktidarı zor yoluyla fethetme iddia ve cüretine sahip olanlar geçebilir!

20 Kasım 2021

“HELALLEŞME”

Biliniyor, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, “helalleşme yolculuğuna çıkma kararı aldım” sözleriyle yeni bir yolculuğa yelken açtığını duyurdu. İfadeden de anlaşılacağı gibi, kararı kendi kendine almış. En azından, emekçi sınıfları, Kürt halkını, durumun böyle olduğuna inandırmak istiyor.

Normalde, gülünç ve ciddiye alınmayacak bir şeydir. En güzel yaptığı iş, RTE'ye soru sormak olan bu adamın sayısız gülünç açıklamalarından biri diye gülüp geçmek gerekirdi. Ancak liberal kesimlerden ve uzlaşmacı küçük burjuva partiden bu açıklamayı ciddiye almakla yetinmeyen, fakat aynı zamanda destekleyen açıklamalar gelince durumun böyle olmadığı anlaşıldı.

Örneğin, uzlaşmacı küçük burjuva partilerden birinin eski Eş Genel Başkanlarından biri, Kılıçdaroğlu'nun bu gülünç “yolculuğu”na şu sözlerle “tarihi bir önem” atfediyor:

“Sayın Kemal Kılıçdaroğlu geçtiğimiz hafta, helalleşme kavramını kullanarak önemli bir açıklama yaptı. Her türlü siyasi taktik hesaptan, ittifak ve seçim tartışmalarından bağımsız bir şekilde, Sayın Kılıçdaroğlu'nun bu açıklamasını toplumsal uzlaşma ve ülkemizin iç barışı açısından çok önemsiyor ve yürekten destekliyorum. Çünkü geçmiş hatalarımızla samimi, dürüst ve cesur bir şekilde yüzleşip karşılıklı helalleşmeden hiçbir sorunumuzu kalıcı olarak çözemeyiz. Bu nedenle, Cumhuriyet'in kurucu partisi CHP'nin Genel Başkanı sıfatıyla yapılmış bu açıklama tarihi önemdedir ve mutlaka sahiplenilmesi, desteklenmesi ve güç verilmesi gereken ciddi bir adımdır.”

Kişilerle işimiz olmaz bizim. Bu yüzden buradaki sözleri özel olarak eleştirmek değil amacımız. Fakat bu sözlerle ifade edilen bakış açısının kişiyle sınırlı olmadığını; emekçi sınıflar ve ezilen halklar adına hareket edip, burjuva sınıfla, sömürü düzeniyle, faşist devletle uzlaşmak için büyük çaba harcayan geniş bir kesimin paylaştığı bakış açısı olduğunu biliyoruz. “Helalleşme” kavramıyla dile getirilen bu uzlaşmacı siyaset anlayışının teşhir ve tecridi, birleşik devrimin gelişimi açısından zorunlu.

Öncelikle şuna işaret edelim: Kılıçdaroğlu şahsında gerçekte

CHP'nin, ya da burjuva sınıfın bir kesiminin de diyebiliriz, bu açılımını, kullanılan kavramın “dini/dinci” içeriği nedeniyle desteklemeyenler de var. Ancak bu eleştiri öze ilişkin değildir ve ciddiye alınmaz. Çünkü, bu eleştiri sahiplerinin kendileri de bir sürü dini/dinci kavramı günlük yaşamda dillerinden düşürüyor değil. “Şehit” kavramı bunların başında gelir; üzerinde durmuyoruz.

“Helalleşme” kavramıyla yapılmak istenen çok açık: “Toplumsal barış” ya da aynı anlama gelen “toplumsal uzlaşma”. Yani emekçi sınıfları, Kürt halkını, yoksul kitleleri, ezilen, sömürülen milyonları, kendilerine tüm bu acıları yaşatanlarla uzlaştırmak, barıştırmak. Her şeyden önce, Kürt halkını, kurulduğundan bugüne üzerinde katliamları eksik etmeyen, çocuklarını zırhlı araçlara ezdirerek katleden, her türlü özgürlüğünü elinden alan, topraklarını ilhak eden faşist devletle uzlaştırmak, barıştırmak. Ne karşılığı? Kılıçdaroğlu ve partisinin “helalleşme yolculuğuna” karar vermiş olmaları yetiyor; bunun dışında bir “hiç” karşılığı.

Yani diyelim ki, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da, Diyarbakır'da, Süruç'ta... saymakla bitmez; katledilenlerin yakınları, bizler, hepimiz, milyonlar Kılıçdaroğlu ve partisi gelip şöyle bir sarılıp sırtımıza bir iki şaplatınca her şeyi unutup her şeyden, özgürlüğümüzden, insanca yaşam hakkımızdan, hepsinden vazgeçeceğiz! Akli başında, düşünmesini bilen her insanın komik bulacağı bir “fantazi” değil mi?

Emine Şenyaşar, iki oğlunu ve eşini dinci faşist bir milletvekili ve aşiretinin vahşice saldırısı sonucu yitiren bu acılı kadına gidin bir sorun hele; bakalım ne diyecek? Sormaya gerek yok; daha dün, “zalimlere karşı birleşin” diyerek, mücadele çağrısı yaptı; düşmanıya uzlaşma ya da barışma değil. Düşünmesini bilmeyen bu adamlar, gitsinler de Roboski'de katledilen yoksul Kürt köylülerine sorsunlar bakalım “Helalleşme”nin nasıl olacağını!

Elbette, bu sözlerimiz pratik, güncel yaşama ilişkindir. Ama daha genel düşünüldüğünde durum farklı mı olur? Uzlaşmaz çıkarlara sahip sınıflara bölünmüş sınıflı bir toplumda “toplumsal uzlaşma” ya da “toplumsal barış” mümkün mü? Tarihten bugüne hiç bir cin fikirli bunun tılsımlı formülünü bulamadı. Sadece kapitalizme özgü bir şey değil, köleci toplumlardan bu yana ne toplumsal barış, ne toplumsal uzlaşma mümkün oldu.

Olamaz da! Aksine, tarih, sınıflar savaşının tarihi olarak gelişti. Kapitalizmde ise bu çok daha böyledir. Sömürenle sömürüleni; ezenle ezileni, patronla işçiyi; katledenle katledileni kişisel olarak değil, toplumsal olarak barıştırmayı başaran kimse ne çıktı, ne de çıkabilir. Bu iş, cin fikirli-lerin, kendini çok zeki sananların ya da belki de tuzu kuruların sihirli

sözcükleriyle olacak bir şey değil.

Toplumların barış içinde, büyük uzlaşa içinde, savaşı, şiddetsiz yaşayacakları bir ortam olmayacak mı? Elbette olacak! Kapitalist özel mülkiyet ve bunun bir sonucu olan emeğin sömürsü bir devrimle ortadan kaldırıldığında; burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine tüm kurumlarıyla son verildiğinde toplumun ezici bir çoğunluğu özlenen o büyük barışa erişecek. İnsanlık, bu mutlu çağa ulaşana kadar, tarih sınıflar savaşı tarihi olarak ilerlemeye devam edecek. Başka yol yok.

Tarihin bu akış dinamiğini “helalleşme”yle değiştireceğini sanan Kılıçdaroğlu ne kadar da gülünç!

22 Kasım 2021

DÖVİZ/KUR KRİZİ

Döviz krizi dediğimiz, başka ülkelerin parası karşısında TL'nin fiyatı serbest düşüşe geçmiştir. Günlük dille söylersek, “döviz” tutulamıyor. Bu satırların yazıldığı saatte ABD Dolarının TL karşısındaki fiyatı 12.5 Lirayı geçmişti. Gün içinde TL'nin fiyat kaybı %10'luk rakamı buldu. Aynı kaybın diğer ülke paraları, örneğin Euro karşısında da sürdüğünü ekleyelim.

Bunlar günlük olarak yaşanıyor ve biliniyor. Söylemeye gerek yok, günlük dildeki ifadeyle söylersek, TL'deki bu değer kaybı, ücretli emekçilerin aynı oranda yoksullaşması demektir. Yine bu satırların yazıldığı saatte, işçilerin saat ücreti 1 Doların altına düşmüş bulunuyor.

Şimdi herkesin merak ettiği, bu gidişin nereye kadar süreceği ve TL'nin bu değer kaybının gerçek nedenidir. Şimdiden bankaların döviz alım satım işlemlerini artık yapmadıkları söylentisi yayılmaya başlamıştır. İşin söylenti biçiminde yayılması önemlidir, zira bankada döviz hesabı olanlar bu söylentiyle “panik” havasına kapılırlar. Geçmişte, 80'li ve 90'lı yıllarda bunun sayısız örneğini görüp yaşamıştık.

Öte yandan, haftalardır geliyor diyen mal kıtlığı kapıyı çalmaya başladı. Tarımsal üretim için son derece önemli olan gübre ve zirai ilaç satışları geçici olarak durdurulmuş bulunuyor. Gübre ve zirai ilaç ithalatını ellerinde bulunduran büyük dış ticaret tekelleri ya da firmaları, dövizdeki belirsizlik nedeniyle bayilerine fiyat veremedikleri için satışları durdurmuşlar. Bunlar basına yansıyan haberler; henüz basına yansımayan ama uygulamaya konmuş bulunan sayısız işlemlerin siz düşünün.

Çok açık. Türkiye tekelci kapitalizmi, tekelci kapitalist üretim derin bir ekonomik kriz içinde. Bu kriz artık günler, hatta saatler içinde belirgin biçimde derinleşiyor. Kapitalist ekonomi yangın yerine dönmüştür.

Türkiye tekelci kapitalizminin bugün gittikçe derinleşen krizi, esasında bir döviz/kur krizi değildir. Kriz, kapitalist üretim biçiminin krizidir. Krizde olan sadece döviz değil, kapitalist ekonominin kendisidir. Döviz krizi, ekonominin bu krizinin sadece bir parçasıdır, bir yansımasıdır, bir yönüdür.

Çok kısa ifade etmek gerekirse, kapitalist üretim, artık kendini genişletilmiş biçimde yeniden üretme kapasitesini yitirmiştir. Türkiye tek-

elci kapitalizminin emperyalizme bağımlılığı, bu süreci hem hızlandırıyor hem de derinleştiriyor. Örneğin, yukarıda verdiğimiz örnekten de anlaşılacağı gibi, tarımsal üretim artık önemli ölçüde emperyalizme bağımlıdır. Gübre ve zirai ilaç sadece bir örnektir; üstelik en önemli örneği oluşturmuyor. Sanayi üretimi, ham ve ara madde girdileri bakımında tam bir bağımlılık içinde. Bankalar, emperyalist mali sermayeye tam bir bağımlılık içindeler. Türkiye kapitalizmi, ihracat yapıp döviz girdisi yapmak için dahi dövize ihtiyaç duyuyor. Çünkü ihracatını yapacağı malların üretimi için gerekli hammaddeleri, ara girdi malları dövizle ithal etmek zorunda. İhraç ettiği her ürünün üçte ikisi ithal girdilerden oluşuyor! O çok övündükleri İHA-SİHA vb. mallarda bile durum bu.

Bütün bunlara, emperyalist mali sermayenin borsa ve bankalar yoluyla yaptığı vurgunları Türkiye'den çıkararak döviz kıtlığına yol açmasını eklemek gerek. Bu vurgunların milyar dolarla ifade edildiğini belirtmeye gerek yok. Krizden, siyasi belirsizlikten korkan büyük sermayenin milyar dolarlarını başka ülkelere kaçırması da işin tuzu biberi.

Döviz krizi tüm bunların sonucu. Ancak bir kez ortaya çıktıktan sonra bu sefer döviz krizi ekonominin üzerinde etkide bulunarak krizi hem derinleştirir hem de hızlandırır. Panik havası en büyük hızlandırıcı haline gelir. Bugün yaşananlarda olduğu gibi.

Dikkat edileceği gibi, buraya kadar politik iktidarın etkisinin sözü dahi edilmedi. Politik iktidarın, güncel pratik biçimiyle söylersek, dinci faşist iktidarın uyguladığı politikaların kriz üzerinde hızlandırıcı, derinleştirici bir etki yarattığı muhakkaktır. Ancak sorunu sadece ve salt dinci faşist iktidarın, hele de onun başının uyguladığı politikalara; Merkez Bankası Başkanı'na vb. bağlamak tam bir darkafalıktır. Türkiye ilk defa bir "döviz krizi" yaşıyor değil. Dinci faşist iktidarın esamesinin dahi okunmadığı 70'li yıllardan turalım da, 80'li ve 90'lı yıllara kadar; Demirel'den Ecevit'e, oradan Özal ve Çiller'e kadar sayısız kez döviz krizleri yaşandı.

Ecevit, Demirel dönemlerinde yağ, benzin, çay, şeker, un vb. vb. akla gelebilecek ne varsa tüm temel mallarda kıtlık yaşandığını biliyoruz. Kısaca, krizde olan tekelci kapitalist üretimin kendisidir. İşçi sınıfını, ücretli çalışan emekçileri, Kürt halkını, yoksul ve küçük köylüyü derin yoksulluğa iten temel, kapitalist üretimin kendisidir. Ortadan kaldırılması gereken işte bu temeldir.

Burada karşımıza çıkacak soru şu olabilir: Bu mümkün mü? Evet bu mümkün, hem de tarihte daha önce hiç olmadığı kadar mümkün. Şu basit ve anlaşılabilir nedenden dolayı: Bugün pratik yaşamda da gördüğümüz gibi, ekonomik kriz tek başına sökün edip gelmiyor. Ekonomik krize politik kriz de eşlik ediyor. Başka bir ifadeyle bugün yaşadığımız

şey, çıplak gözle de görülebileceği gibi, ekonomik ve politik krizdir. Tekelci sermaye sınıfı ve politik iktidarı artık eskisi gibi, eski yöntemlerle yönetemiyor (bu, yeni yöntemlere başvurmasının büyük ihtimal olduğu anlamına da geliyor ancak konumuz şimdilik bu değil).

Evet, içinde bulunduğumuz ortamın tanımı, ekonomik ve politik krizdir, yani devrimci durumdur. Sadece tekelci sermaye sınıfı ve politik iktidar yönetemiyor değil; emekçi sınıflar, yoksul kitleler, Kürt halkı, yoksul ve küçük köylü de eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Bir değişim, hem de köklü bir değişim istediklerini her gün sokaklarda duymak, görmek mümkün.

İşçi, emekçi, evine meyve götürmek için bir TL'si bile olmayan yoksul kitleler devrim istiyorlar. Onlar dile getirmeseler de gerçekte istedikleri budur. Onları hiç bir burjuva hükümet kurtaramaz. Kitleler büyük ölçüde bunun farkında ve burjuva partilerin birbirinden farksız olduklarını her fırsatta dile getiriyorlar. CHP, İYİP gibi gerici/faşist partilerin emekçi sınıfları, Kürt halkını bu derin yoksulluktan, bu faşist terörden, bu baskı ve zulümden kurtaracağını söylemek devrimci bir güç için tam bir aymazlık, kusursuz bir sınıf işbirliği olur.

İşçi sınıfına, yoksul kitlelere, Kürt halkına söyleyeceğimiz tek şey şudur: Devrime hazırlanın, sizi ancak bir devrim kurtarır. Sizi sadece ve sadece bir halk iktidarı kurtarır. Kimse yapmıyorsa Leninistler bunu tek başlarına yapmalı. Hem de saniye bile geçirmeden...

23 Kasım 2021

AYAKLANMAYI ÖNLEMENİN ARACI: SEÇİMLER

Türkiye ve Kürdistan'da bir ayaklanma ortamının bütün yönleriyle olgunlaştığı gerçeği en değme sosyal reformist, liberal ya da uzlaşmacı küçük burjuva partiler tarafından bile artık inkar edilemeyecek, görmezlikten gelinemeyecek kadar ortada.

23 Kasım günü aniden ortaya çıkan ve pek çok kente yayılan kitle gösterileri bu gerçeği, burjuva sınıf ve onun politik güçlerinin gözüne dahi soktu. Türkiye ve Kürdistan, ekonomik ve politik krizin son dönemde olağanüstü derinleşmesiyle birlikte, tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştü. Daha doğru bir ifadeyle, zaten bu haldeki ortam tutuşmak için çok daha elverişli hale geldi. 23 Kasım ve onu takip eden günlerdeki gösteriler, küçük bir kıvılcımın, bir söylentinin, herhangi bir sıradan eylemin bozkırı tutuşturmasına yetebileceğini gösterdi.

Bu durum Leninist Parti ve Leninist güçler için sürpriz olmadı. Leninist Parti, uzun süredir iki ülkenin tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğüne işaret ediyordu. Ekonomik ve politik kriz yeni bir olgu değil. Son haftaların, günlerin özelliği bu krizi yeni, daha derin, kitlelerin yaşamında anında hissedebilecekleri denli bir aşamaya taşımış olmasıdır.

Bir ayaklanma havası var. Bugün için eylemler dinse bile bu ortam ortadan kalkmayacak, aksine derinleşerek devam edecek. Çünkü bu ortamın temel kaynağı olan tekelci kapitalist sistemin kendisidir ve bu sistem değiştirilmeden, sorunların kaynağı ortadan kaldırılmadan sonuçları ortadan kaldırılamaz. Sonuçları ortadan kaldırmak, kaynağı ortadan kaldırmakla mümkün.

Ortamın ayaklanmaya uygun olması, her şeyin kendiliğinden olup biteceği anlamına gelmiyor. Tersine, politik güçlerin ortaya koyacakları çabalar, mevcut şartlarda her iki yönde de son derece etkin olacaktır. Nitekim, burjuva sınıftan sosyal reformistlere; oradan liberal ve uzlaşmacılara kadar geniş bir politik güç çevresi bu ortamın burjuva egemenliğin yıkılabileceği bir ayaklanmaya, bir devrime dönüşmemesi için kolları sıvamışlar bile.

23 Kasım ve takip eden günlerdeki gösterilerde, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların, liberal çevrelerin büyük bir gayretle öne çıkardıkları "hükümet istifa" sloganı ve kitlelerin bu slogan peşinde sürüklenmeleri

işte bu çabanın somutlaşmış halidir.

Sözünü ettiğimiz bu çevrelerin bu sloganla amaçladıkları, devrim ve ayaklanma için olgunlaşmış koşullardan burjuva egemenliği yıkmak için yararlanmak değil, dinci faşist hükümet yerine bir başka burjuva hükümeti iktidara taşımak için yararlanmaktır. Daha somut haliyle söylersek, bu sloganla amaçlanan, dinci faşist iktidar ve onun başı olan RTE yerine “Millet İttifakı” denen CHP-İYİP vb. burjuva partileri iktidara taşımaktır. Onların işini kolaylaştıran şey ise, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının dinci faşist iktidara ve onun başına duydukları kin ve öfke- dir; köklü değişim isteğidir.

Köklü değişim, özgürlük, tam ve kesin kurtuluş isteği içindeki kit- lelere, varolan hükümet yerine bir başka burjuva hükümetin kurtuluş ola- cağını söylemek kitleleri aldatmaktır; kitlelerin devrimci enerjisinden burjuva sınıf hesabına yararlanmaya çalışmaktır. Şüphesiz, sosyal reform- ist partiler ve onların şefleri bu amaçlarını açıkça ifade etmiyorlar. Ede- mezler de. Onlar, bir burjuva hükümet yerine bir başka burjuva hükümeti başa getirmek için çalıştıklarını kitlelere söyleyemezler. Ama BUGÜ- NÜN koşullarında “hükümet istifa” sloganı tam da bu amaca hizmet edi- yor. Bu slogan gerçekte yarıda kesilmiş bir slogandır. Bu sloganın BUGÜNÜN koşullarındaki devamı CHP-İYİP-DEVA-SP gibi gerici fa- şist partilerin koalisyonunun hükümetinin kurulmasıdır.

Elbette, bunun burjuva egemenliğe uygun yolu, seçimlerdir. İşin püf noktası burasıdır. Devrimci dönemlerde seçimlerin nasıl bir rol oynadı- ğını, şimdi arkasından kimsenin bir damla gözyaşı dökmediği gerici Sü- leyman Demirel “seçimler sokakları temizler” sözüyle veciz biçimde ifade etmişti. Dinci faşist iktidar ya da “Cumhur ittifakı” denen faşist it- tifak dışında kalan tüm gerici/faşist burjuva güçlerle beraber sosyal re- formistlerin, liberallerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin “erken seçim” çağrılarının arkasında işte bu düşünce ve amaç yatıyor.

En kısa biçimiyle özetlersek, kitlelerin devrimci yıkıcı enerjisinden yararlanarak burjuvazinin bir başka politik gücünü iktidara taşımak - “erken seçim” ve “hükümet istifa” sloganlarının amacı budur. Sosyal re- formist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, Kürt halkını değil, burjuvazinin politik güçlerinden bir kısmını iktidara taşımaya çalışıyorlar. Bu, burjuvaziyle sınıf işbirliğidir; burjuva sınıf hesabına çalışmaktır.

Yine de tüm bu burjuva işbirlikçilerin planları bozulabilir ve bozul- malıdır. Onlar nasıl ki emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının bu dinci faşist iktidara duydukları kin ve nefretten bir burjuva gücü ikti- dara taşımak için yararlanıyorlarsa devrimci komünist güçler de emekçi

sınıfları iktidara taşımak için yararlanmalılar.

Üstelik, yaşam bizden yana. Yaşam, devrimci durum, kapitalizmin yapısal bir kriz içinde olması kitleleri bir ayaklanmaya, bir devrime doğru götürüyor. Sosyal reformistlerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin gerçek amaçlarını kitlelerden gizlemelerinin nedeni de budur. Hiç biri çıkıp açıklıkla “biz CHP-İYİP” ve diğer gerici/faşist partilerin iktidarı için çalışıyoruz deme cesaretini gösteremez. Ama devrimci komünist güçler gerçek amaçlarını açıklıkla ortaya koyuyorlar. Bu amaç, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, yoksul köylüyü, Kürt halkını iktidara taşımaktır. Bu amaç Halk İktidarını kurmaktır.

Devrimci komünist güçler emekçi sınıflara, yoksul köylülere, kentlerin yoksullarına, Kürt halkına açıklıkla şunu söylüyorlar: “Sizi ancak ve sadece bir devrim kurtarır.” Koşullar bunun için hiç olmadığı kadar uygun ve olgundur. Devrimci komünist güçler; Leninist Parti kitlelere şunu söylüyor: Ayaklanacaksınız, kurtuluş için kanınızı dökmeyi göze almışsanız bunu Kılıçdaroğlu’nu, Akşener denen faşisti; bunların gerici/faşist partilerini hükümete taşımak için değil, kendi iktidarınızı, emeğin iktidarını, halk iktidarını kurmak için ayaklanın. Kanınızı bunun için dökün.

Ayaklanma havası var. Burjuva sınıfın, onun politik güçlerinin bunu tersine çevirecek ya da ortadan kaldıracak hiç bir olanağı yok. Süreç büyük bir halk ayaklanmasına doğru akıyor. Ne var ki, bu, zaferin kesin olduğu anlamına gelmiyor. Zaferi mümkün hale getirmek için proletaryanın, emekçi sınıfların ve devrimci güçlerin zaman geçirmeden bir devrim programını temel alan güç odağını oluşturmaları gerekiyor. Bu güç odağı, devrim programını göndere çekerek işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının önüne halk iktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti hedefini koymalıdır.

Sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, liberaller ve onların ayak izinden gitmek isteyenler erken seçim açıklamaları yapıp “hükümet istifa” sloganları atıp dursunlar; devrimci komünistlerin, Leninistlerin sloganları şöyle olacak: “Bizi Bir Devrim Kurtarır”, “Şimdi Devrim Zamanı”, “Halk İktidarı” ve “Geçici Devrim Hükümeti”!

25 Kasım 2021

DEVİRİM MERKEZİNİ OLUŞTURMAK

Günün acil görevi nedir diye sorulsa verilebilecek, tek olmasa bile, birinci ve en önemli yanıt şu olmalıdır: Devrim merkezini oluşturmak. Devrim merkezi ya da devrimci odak, aynı anlamda kullanıyoruz, ayaklanmaya eğilimli kitlelerin gözlerini çevirecekleri, ne dediğine bakacakları yerdir.

Dinci faşist iktidar ve onun başı RTE ile, en azından şimdilik, özdeşleşen düzene ve burjuva sınıf egemenliğine büyük bir öfke biriktirmiş emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının en büyük ihtiyaçları budur.

Birleşik devrimin toplumsal güçleri, yani işçi sınıfı, ücretli emekçiler, kadınlar, gençler, yoksul köylüler, kentlerin esnafı, Kürt halkı, köklü değişim; kesin kurtuluş, tam özgürlük istiyorlar. Yani, kuşkusuz kitabi bir bilinçle değil, -ve milyonlar söz konusu olduğunda bu asla kitabi bilinç biçiminde olmaz- ama devrimci sınıf sezgisiyle, birleşik devrimin toplumsal ordusu devrim istiyor.

Onlar, birleşik devrimin toplumsal güçleri, yaşamlarında çektikleri yoksulluk ve acılar üzerine hamasi nutuklar değil, devrimci öncüden neyi, nasıl yapacaklarını ve en önemlisi, politik hedefin kendisini duymak istiyorlar.

Devrim merkezi ya da devrimci odaktan anlaşılması gereken sadece devrimci güçlerin bir araya gelmesi değildir. Aritmetik, nicel toplam nitel ortaklık olmadan hiçbir şey ifade etmez. Nitel ortaklık, kolayca anlaşılabilir gibi, kısa, net, devrimin toplumsal güçleri tarafından hemen anlaşılabilir bir devrim programıdır.

Devrimin toplumsal ordusu, göndere çekilecek bu bayrağa bakarak yönünü ve yolunu tayin edebilir. Ayaklanmış ya da ayaklanacak kitlelere yön gösterecek pusuladır bu. Bu pusula olmadan ortaya çıkacak bir halk ayaklanmasının yönünü yitirmesi, zamanla sönmesi ya da burjuva güçler tarafından ezilmesi kaçınılmazdır. Kitleler ne için, hangi devrimci hedefler için savaştıklarını, savaşacaklarını bilmeliler.

Ama, devrimci yapıların öncelikle şu soruya, iki anlama gelmeyecek netlikle yanıt vermeleri gerekiyor: Devrimin koşulları var mı? Leninistlerin bu soruya net yanıtları biliniyor olmalı: Evet var. Ve şimdi bu bilinç,

bu düşünce, bu tespit artık Leninistler dışındaki devrimci militanlar, devrimci çevreler arasında da yayılıyor.

Bu konuda böyle güvenle konuşmamızı sağlayan şey, UKH'den bir gerillanın, son derece duru bir bilinçle söylediği şu cümledir: “Bugün devrim koşulları olgunlaşmış olarak karşımızda duruyor.”

23-24 Kasım'da birden ortaya çıkan kitle eylemleri ve bu eylemleri takiben 25 Kasım'da kadınların kitlesel devrimci eylemleri Türkiye ve Kürdistan'da büyük bir halk ayaklanmasının nasıl hızla olgunlaşmakta olduğunu ortaya koydu.

Tekelci sermaye sınıfı da bunun farkında ve tam da bu nedenle, CHP'nin başı Kılıçdaroğlu, alelacele “seçim mitingleri” yapma kararlarını açıkladı. Havadaki ayaklanma kokusunu alan faşist Akşener ise elini daha çabuk tutmuştu. Denizli'de hemen bir miting düzenledi ve “muhalif” burjuva basın bu mitingi abarta abarta yere göğe sığdıramadı. Dinci faşist iktidara karşı yıkıcı bir kin ve öfke besleyen kitlelere akacakları bir burjuva kanal yaratmalıydılar; amaçları bu.

Seçimler işte böyle bir kanaldı ve sosyal reformistler, ton farkıyla, “burjuva muhalefet”in yolundan gidiyor. Onlar da kendi aralarında bir ittifak oluşturarak bir çekim merkezi yaratmaya çalışıyorlar. Ne için? Şüphesiz, zora dayalı bir devrimle iktidarın işçi sınıfı ve müttefikleri tarafından ele geçirilmesi, bir halk iktidarının kurulması için değil. “Seçimlerle sınırlı” olmasa da, seçimler için... Dinci faşist iktidar yerine, “ak-sesuar” bile olamayacakları gerici bir burjuva hükümetin kurulmasına arkadan itki vermek için...

Görüldüğü gibi, her politik çevre, güç vb. kendi hazırlığını yapıyor. Peki ya devrimci güçler? Onlar, ne yazık ki, gerilla Armanc Devrim'in ulaştığı bilinç netliğinden uzaklar. Hala devrim koşullarının oluşup oluşmadığını; olgunlaşmış olgunlaşmadığını tartışırken sosyal reformistlerin, hatta burjuva muhalefetin altı seçimle damgalanmış ayak izlerini takip ettiklerinin bile farkında değiller. Ya da farkındalar da bilerek bu izleri takip ediyorlar; bilmemiz mümkün değil.

Devrimci koşullarda emekçi, yoksul kitleler, Kürt halkı, kadınlar, gençlik, yoksul ve küçük köylü üzerinde, küçük bir güçle dahi olsa, devrimci bir etki yaratmak mümkün ve bu mutlaka başarılıdır. Bunun koşulu, propaganda ve ajitasyonda devrimci politika izlemektir. Birleşik devrimin toplumsal güçlerine gerçek kurtuluşun yolunu, amasız, fakatsız, ikirciksiz, iki anlama gelmeyecek biçimde göstermektir.

Bu görev en başta Leninistlerin görevidir. Leninistler, 23-24 Kasım eylemlerinden de dersler çıkararak, her kitle eyleminde, her fırsatta, “Bizi Devrim Kurtarır”, “Şimdi Devrim Zamanı”, “Kadınlar Devrim İstiyor”,

“Gençlik Devrim İstiyor”, “Kürt Halkına Özgürlük Hakkı”, “Halk İktidarı” pankart ve dövizlerini kullanmalılar. Bunların hazırlıkları ertelenmeden, hemen yapılmalıdır. 23-24 Kasım eylemleri ve 25 Kasım kadın eylemleri artık hazırlıksız yakalanmaya tahammül kalmadığını gösterdi.

Bir güç merkezi, bir devrimci odak oluşturmanın pek çok koşulu var. Ama bu koşullar arasında, birincisi, en başta geleni, devrimci politika izlemektir. Tersisi doğru değildir. Yani devrimci bir politika izlemek için önce bir güç oluşturmak gerektiği düşüncesi doğru değildir; böyle bir şey oportünist bir politika olur.

Leninistler için buradan şu sonuç çıkar ki, gücümüz ne olursa olsun, saydığımız sloganları, politik hedefleri yoksul emekçi kitlelere, Kürt halkına, emekçi kadınlara, gençliğe götürmeliyiz. Daha önce de söyledik, tekrar etmekte sakınca yok: Kaybedecek bir saniyemiz bile yok.

27 Kasım 2021

SOSYAL REFORMİSTLERİN GERÇEK YÜZÜ

Ekonomik ve politik bunalımla birlikte emekçi sınıfların, Kürt halkının, kadınların, yoksul kitlelerin düzene karşı, düzenin politik kurumlarına, dinci faşist iktidarına karşı kin ve öfkesi birikip köklü değişim isteği belirginleştikçe tüm sınıfların politik güçleri daha bir hareketlendi.

Şüphesiz her politik hareket, kitlelerde biriken devrimci enerjiyi kendi sınıfının çıkarlarına uygun kanala akıtmak için kolları sıvamıştır. Burjuva politik güçleri, burjuva muhalefeti biliyoruz. CHP ve onun başı Kemal Kılıçdaroğlu, “seçim mitingleri başlatıyoruz” açıklamasıyla bir kampanya başlattıklarını ilan etti. Faşist Meral Akşener de “seçim mitingleri”ne başladı. Öteki burjuva muhalefet partilerin başları da kanal kanal gezerek televizyonlar üzerinden propagandalarını yapıyorlar. Burjuva muhalefetin faaliyetinin toplamının özetini çıkarırsak, hepsinin amacının kitleleri sandık-seçim politikasına yönlendirmeye çalışmak görürüz.

Onların amacı, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, sahte umut ve vaatlerle düzene bağlamaktır. Bunda anlaşılmayacak bir şey de yoktur; sınıfsal görevlerini yerine getiriyorlar.

Politik arenadaki tablonun bir parçası böyle. Diğer parçasına gelince... Bir diğer parçayı sosyal reformistlerin faaliyeti oluşturuyor. Sosyal reformist partiler de sağa sola koşuşturuyor, miting ve kampanyalar düzenliyor, birbirleriyle ittifak denemeleri yapıyorlar. Fark şu ki, sadece birbirleriyle ittifak denemeleri yapmakla kalmıyorlar, burjuva muhalefetle uzlaşmak, işbirliği yapmak için de emekçi sınıflardan, düzene kin ve öfke besleyen yoksul kitlelerden gizli saklı biçimde, ilişkiler geliştirmeye çalışıyorlar.

Burjuva muhalefetle gizli saklı ilişkiler geliştirirken devrimin toplumsal güçlerine, işçi sınıfına, ücretli emekçilere, yoksul kitlelere, kadınlara, Kürt halkına dönüp tam tersi yönde kanaat oluşturacak vaatlerde bulunuyorlar. Örneğin, bu sosyal reformist partilerden birisi, uzaktan yakından alakası olmadığı halde amacının “Devrimci Demokratik Cumhuriyet” kurmak olduğunu açıklıyor. Bir diğeri, “Halk İktidarı” vaadinde bulunuyor. Bir başkası “Sosyalist İktidar” hedefini açıklıyor vb vb.

Fakat söylemlerindeki farklılık ne olursa olsun hepsinin birleştiği ortak nokta, birleşik devrimin toplumsal güçlerini seçime götürmektir.

Bu, sosyal reformist partileri burjuva muhalefetle aynı amaçta birleştiren noktadır aynı zamanda.

Sosyal reformist partilerin istisnasız tümünün ortak amacının, dinci faşist iktidar yerine gerici bir burjuva hükümetin kurulmasına arkadan itki vermek olduğunu daha önce söylemiştik. Sosyal reformistler, gözlem ve tespitimizin doğruluğunu kanıtlamak için bizi fazla bekletmediler. “TİP'ten Millet İttifakı'na Şartlı Destek” başlıklı haberden öğreniyoruz ki, sosyal reformistler, burjuva muhalefetin göstereceği adaya destek vermeye dünden teşne. TİP Genel Başkanı'nın ne söylediğinin beş kuruşluk bir değeri yok. “Şartlı Destek” ise, kusursuz bir burjuva sınıf uzlaşmacısı olduğunu gizlemek için kullanılan bir ifade. Gerçekte “şart mart” yok. Ama Ekmeleddin İhsanoğlu gibi bir aday çıkarmamaları için burjuva muhalefete ricacı oldukları kesin. Zira Ekmeleddin ya da benzeri birini desteklemek zorunda kalmak hepsinin foyasını anında ortaya çıkarır.

“Devrimci Demokratik Cumhuriyet” sloganıyla işçi sınıfını, emekçileri, yoksul kitleleri, Kürt halkını aldatmaya çalışan sosyal reformist parti ise, aynı konuşma içinde gerçek yüzünü ele veriyor. Bir yandan ancak zora dayalı birleşik bir devrim konusu olabilecek “Devrimci Demokratik Cumhuriyet” hedefini açıklıyor, diğer yandan, aynı metin içinde gözünü seçimlere, parlamentoya diktiğini ortaya koyan ifadeler kullanıyor.

“Bu iktidarı yenilgiye uğrattıktan sonra” diyor bu sosyal reformist partinin yetkilisi, “Kenan Evren barajı, Türkiye solunu kesmek için koyduğu -ifade bozukluğu bize ait değil- o barajı sıfırlanmalı. Siyasi partiler yasası ve seçim yasası değişmeli”

“Devrimci Demokratik Cumhuriyet” hedefinin böylece kitleleri aldatmaya yönelik bir yalandan ibaret olduğu bizzat kendileri tarafından ortaya konmuş oluyor. “Bu iktidar” dedikleri, dinci faşist iktidar. Dinci faşist iktidarı, şüphesiz seçimler yoluyla, “yenilgiye uğrattıktan sonra” burjuva muhalefete ne yapmaları gerektiğini söylüyor: Kenan Evren'in koyduğu barajı kaldırın, Siyasi partiler ve seçim yasasını değiştirin.. Hepsi bu.

Ne oldu “Devrimci Demokratik Cumhuriyet” hedefinize diye sorsak, söyleyecekleri tek şey: Elbette biz bu hedefimize bağlıyız ama şimdi değil; çıkmaz ayın son çarşambasında gerçekleşecek bir şey o. O zamana kadar ise yapacak çok işimiz var. Bu, tüm işçi sınıfı hareketi tarihi boyunca, anlık çıkarlar uğruna geleceği feda eden sosyal reformistlerin klasik yanıtıdır. Hani “Tek Yol Devrim” idi! Bu seçim, parlamenter yol neyin nesidir diye sormaya artık gerek yok.

Bir başkası, sahte vaat ve demagojide bunlardan geri kalmıyor. “Halk

İktidarı” kuracaklarını ve bu iktidarda neler yapacaklarını anlatıyor kendini dinleyenlere. “Seçimler çok önemlidir, çok değerlidir” diye buyuruyor. Peki neden “seçimler çok önemlidir, çok değerlidir” diye sorulsa verecek yanıtı yok. Mevcut parlamentoyu, meclisi, “halk meclisi” haline getireceklermiş. İnanılmaz ama aynen böyle. Peki nasıl? 60'lı yılların bir kaç TİP milletvekiline, 90'lı yıllarda 10-15 DEP milletvekiline dahi tahammül etmeyen bu meclisi nasıl “halk meclisi” haline getireceksin? Sen, bu meclisi halk meclisi haline getirirken tepeden tırnağa faşistleştirilmiş devlet, ordu, polis, özel kuvvetler, PÖH JÖH ve bilmem daha neler seni mi seyredecekler? Emperyalist güç odaklarından söz etmeye ise gerek görmüyoruz. Sonuçta, insan işçi sınıfına, emekçi halklara, yoksullara yalan söylerken bile biraz ölçülü olmalı değil mi? Bu sosyal reformistlerde ölçü de kalmamış.

Yine de sosyal reformist partilerin kendilerini “Devrimci Demokratik Cumhuriyet”, “Tek Yol Devrim”, “Halk İktidarı”, “sosyalist iktidar” gibi şeylerden söz etmek zorunda hissetmeleri bize bir şeyi gösteriyor: Emekçi sınıflara, yoksul kitlelere devrimci hedef ve sloganlarla gidilmelidir. Bu, özellikle de hala gözlerini seçim-sandığa dikmiş olan “devrimci yapılara” öğretici olmalıdır.

Yaşam, tüm politik güçleri kitlelerin karşısına gerçek düşünceleri, gerçek programlarıyla ortaya çıkmaya zorluyor.

30 Kasım 2021

GÜNCEL GERÇEKLİK

Türkiye ve Kürdistan'ın bir devrim döneminden geçtiği, devrimci bir dönem içinde olduğu kuşkusuzdur.

Böyle koşullarda, devrimci teorinin önemini bir an bile ihmal etmeksizin, bir pratik adımın on programa bedel olduğunu söyleyebiliriz. “Gerçek hareketin her adımı bir düzine programdan daha önemlidir.”

“Gerçek hareket”, işçi sınıfının, emekçilerin, işsiz kitlelerin düzene karşı kitle eylemleridir. Devrimci komünist bir parti, tüm politika ve eylemlerini, gerçek kitle hareketine dayandırmalıdır; mücadele biçimlerini kapitalizmin ezdiği sömürdüğü, açlık ve yoksulluğa mahkum ettiği, işsiz bırakarak yaşamdan kovduğu kitlelerin gelişen eylemleri içinden bulup çıkarmalıdır.

Devrimci komünist bir parti, devrimin toplumsal ordusunu oluşturan bu sınıfların nabzını elinde tutmasını bilmelidir. Biz ancak, sömürülen, ezilen, sayıları milyonlarla ölçülen geniş yığınların gerçek istemlerini, özelemlerini, nabzını elinde tutabilirsek ve bu konuda hiçbir öznel değerlendirmeye düşmeden, objektif, somut kanıtlanabilir bir çözümleme yapabilirsek başarılı, devriminin toplumsal güçleri üzerinde etkili bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti sürdürebiliriz.

Devrimin toplumsal güçlerinin nabzını elde tutmak, kitlelerin söylediklerine uygun hareket etmek anlamına gelmez. Aksine, yığınlar söz konusu olduğunda “alt sınıf olsun, üst sınıf olsun, işin dış yüzüne, ilk ağızdaki sonuçlara bakarak” karar verdiklerini aklımızdan çıkaramayız. Yığınların nabzını elde tutmak her şeyden önce onların gerçek yaşam koşullarını, gerçek özelemlerini, gerçek isteklerini anlamayı, kavramayı gerektirir.

Kapitalist toplumda burjuva ideolojisi egemen ideolojidir. Burjuvazi, maddi olanaklarıyla, parasal gücüyle, elinin altında bulundurduğu devlet aygıtı aracılığıyla kitleleri kolayca aldatma, hedeflerini şaşırtma olanaklarına sahiptir. Burjuva sınıfla, kapitalist düzenle uzlaşma peşindeki sosyal reformist partilerin yardımı burjuva sınıfın işini daha da kolaylaştırır. Böylece, “işin dış yüzüne, ilk ağızdaki sonuçlara bakarak” karar veren kitleleri kurtuluş hedefleri, yolları ve araçları konusunda yanıltmak çok daha kolay hale gelir.

Bu yüzden bir Leninist, yığınların ilk ağızdan söylediklerini değil, onların gerçek ihtiyaçlarını, gerçek kurtuluş yolunu propaganda ve ajitasyon faaliyetinin merkezine yerleştirmelidir. Devrimin toplumsal güçlerini, burjuva propagandanın, burjuva ideolojisinin ve sosyal reformist partilerin yarattığı yanılsamalardan kurtarmak bu şekilde mümkündür. Devrimci koşullar bu konuda en büyük yardımcımızdır.

Devrimin toplumsal güçlerinin nabzını elde tutmanın yolu, işçi sınıfının, emekçi, yoksul kitlelerin yaşamının içine karışmaktır; onlarla sıkı, yakın bir bağ içinde olmaktır. Tek tek kişiler değil ama yığınlar söz konusu olduğunda düşünce ve davranış biçimleri farklı olur. Yığınlar, büyük kitleler, önlerinde yazılı olanı değil, kafalarında olanı, akıllarında olanı okurlar. Onların eyleme başlarken söyledikleriyle eylemin sonunda söyledikleri arasında daima büyük fark olur.

Örneğin, emekçi kitleler, Kürt halkı dinci faşist iktidara olan kin, öfke ve ondan kurtulma güçlü isteği ile “seçim” istiyor görünseler de, gerçekte kitlelerin asıl isteklerinin içinde buldukları sefil yaşam koşullarından tam ve kesin kurtuluş olduğunu bilmek gerekir. Kürt halkı, işçi sınıfı, kadınlar, yoksul köylüler, kenttin küçük esnafı burjuva sınıfın bir politik iktidarından öte, burjuva sınıfın kendisinden, kapitalist sömüründen, faşist devletin baskı, terör ve katliamlarından geçici değil, tam ve kesin biçimde kurtulmak istiyorlar.

Emekçi sınıfların bu istem ve özlemlerini açıktan, formüle edilmiş biçimde ifade etmiyor olmalarının bir önemi yok ve dahası zaten binlerle, milyonlarla ifade edilen yığınlar söz konusu olduğunda bu şekilde ifade edilemez. Onu anlamak, kavramak, dış yüzeyin altında saklı kalan özü ortaya çıkarmak sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin, devrimci komünistlerin, Leninistlerin işidir.

Sömürüden, sefaletten, işsizlikten, faşist devletin baskı, terör ve katliamlarından tam ve kesin kurtuluşun; Kürt halkının özgürlük hakkı isteminin tek bir karşılığı var. Bunları istemek demek devrim istemek demektir.

Evet, ezilen, sömürülen, hor görülen, dinci faşist iktidara kin ve öfkeyle dolu kitleler; özellikle de kadınlar, bilince çıkarmış olsunlar ya da olmasınlar, ilk ağızda bunun önemi yok, devrim istiyorlar.

Kürt halkına, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarına, kadınlara, kenttin ve köyün yoksul kitlelerine işte bunu söylemeliyiz. İstemleriniz ancak bir devrim tarafından karşılanabilir demeliyiz; “sizi devrim kurtarır” demeliyiz.

Yığınlar ancak zora dayalı bir devrimle karşılanabilecek istemlerini öne sürüyorlarsa, o topraklarda ayaklanma ortamı olgunlaşmış demektir.

Bunu söylemek, ayaklanmanın şu veya bu tarihte patlak vereceğini söylemek anlamına gelmiyor; gelmez. Önceden kararlaştırılmış, örgütlü bir ayaklanmadan söz etmiyorsak, ki biz böyle bir şeyden bahsetmiyoruz, ama bir halk ayaklanmasından söz ediyorsak, böyle bir ayaklanmanın ne zaman, nasıl, nerede ve hangi sebepten patlak vereceğini önceden hiç kimse bilemez; biz de bilemeyiz. Ama biz, bir halk ayaklanmasının koşulları olgunlaşmış ise, somut koşulların somut, bilimsel tahliline dayanarak, bunu önceden tespit edebiliriz ve hazırlıklarımızı buna göre yapabiliriz.

İki ülkenin toplumsal devrim güçlerine, ulaşmaları gereken politik hedefi büyük bir açıklıkla söylemek bu hazırlıkların başında gelir. Bu büyük hedef, burjuva egemenliğini yıkarak halk iktidarını kurmaktır. Halk iktidarından, devrimci demokratik cumhuriyetten, sosyalist iktidardan vb. söz edip de emekçi sınıflara sandık başına gitme çağrısı yapanlar, bilmeli ki, emekçi sınıfları oyalıyor, aldatıyorlar. “Halk İktidarı” şiarını devrimin toplumsal güçlerinin önüne koymalıyız. Bu iktidarın ancak burjuva devlet makinasını ezerek, zora dayalı bir devrimle kurulabileceğini kitlelere açıkça söyleyerek...

Bütün dikkatler, bütün enerji, uğultusu yerin derinliklerinden gittikçe daha net duyulan halk ayaklanmasının politik ve teknik yönetimine çevrilmelidir.

Artık hiç bir şey bunun önünde yer alamaz.

2 Aralık 2021

BU SESE KULAK VERİN!

“Türkiye genelinde büyük bir kriz var. Bu krizin sebebi şahıslar değildir. Ne kadar şahıs değişse de bu kriz bitmeyecek. Bu krizin sebebi sistemdir. Bu sistemin değiştirilmesi gerekiyor”

Bu sözlerle ifade edilen düşünce bizi okuyan, izleyen çevrelere pek tanıdık mı geliyor? “Evet” yanıtı verenler haksız sayılmazlar. Kürt halkının, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının yaşamsal sorunlarının çözümü için sürekli işaret ettiğimiz çözüm yolu budur. Yine de bu sözlerin bize ait olmadığını şimdiden söylemeliyiz.

Bu sözlerin bize ait olduğunu düşünen haksız sayılmaz; çünkü biz, bu sistemin şurasının burasının değiştirilmesi, yırtığının-söküğünün tamir edilmesi, yamanması peşinde koşmanın; bunu, geçici de olsa çözüm diye devrimin toplumsal güçlerinin önüne koymanın doğru olmadığını, devrimci politika olmadığını hep vurguladık. Dedik ki, sistemin, düzenin -ikisini bir ve aynı anlamda kullanıyoruz- aksayan yönlerini tamir etme, yırtığını-söküğünü dikme, yamama emekçi sınıflara, ezilen, sömürülen halklara kurtuluş getirmez. Aksine, onları ezen, sömüren, baskı ve zulüm altında inleyen sistemin ömrünü uzatır. Bu yol reform yoludur; reformistlerin yoludur.

Reformistler, önce “hak ve özgürlükler”i kazanma gerekçesiyle “adalet, eşitlik, özgürlük” gibi sloganları iki ülkenin tam ve kesin kurtuluş arayışı içindeki emekçi sınıflarının önüne koyarak onları bu yola çağırdılar.

“Devrim mi? Elbette biz de devrim istiyoruz!” dediler. Hatta kimisi, sosyalizmi istediğini ilan etti. “Ama şimdi değil. Şimdi, yapacak çok işimiz var, sıra ona da gelecek ama şimdi değil.” Örneğin, “hele şu tek adam rejiminden kurtulalım, güçlendirilmiş parlamenter sistemi kuralım vb. vb.” dediler. Ve daha bir sürü laf yığını. Hani toplasan, Edirne'den Hakkarî'ye yol olacak kadar.

Lenin, emekçi sınıflardan “sağlam karakterli” diye söz eder. Ücretli kölelik altında ezilmenin ve bu köleliğe karşı içten bir mücadele vermenin onlara kazandırdığı özelliktir. Lafı eğip bükmeden, son derece duru bir bilinçle burjuvaziye, ücretli kölelik düzenine karşı düşüncelerini ifade ederler. Sömürü, baskı ve zulüm altında geçen yaşamın kendisi emekçi-

lere bu düzenin yıkılması gerektiği düşüncesini kazandırır.

İşte böyle bir emekçidir yukarıdaki sözlerin sahibi. Faşist devletin, dinci faşist iktidarın zulmünü, teninde, ruhunun ta derinliklerinde hissedilen bir Kürt emekçiden; Ferit Şenyaşar'dan söz ediyoruz.

Dinci faşist partiye mensup bir faşist milletvekilinin Şenyaşar ailesine yaşattığı zulmün hikayesi üzerinde durmaya gerek yok. Yaklaşık üç yıldır yazılıp çiziliyor ve en önemlisi, anne Emine Şenyaşar, katliamdan yaralı kurtulan oğlu Ferit Şenyaşar'la birlikte iki yüz yetmiş günü geçen bir süredir büyük bir eylemin içinde.

Yine de, bilgi tazelemek anlamında, çok kısa özetlemek gerekirse, Urfa'nın Suruç ilçesinde, bundan yaklaşık iki buçuk yıl önce, 2018'in Haziran ayında, AKP'li İbrahim Halil Yıldız, korumalarını ve sürü halindeki aşiretini Şenyaşar ailesinin üzerine saldırtarak, ailenin babasını ve iki oğlunu öldürtmüştü. Şimdi Urfa Adliyesi'nin önünde aylardır “adalet nöbeti” tutan Ferit Şenyaşar ise saldırıdan yaralı kurtulmuştu.

İşte bu Kürt emekçi, “nöbet” eylemi sırasında faşist devletten gördüğü zulmü anlatırken, kendini sadece kendi eyleminin dar kalıplarına sıkıştırmadan, Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşulları siyasi ve ekonomik kriz olarak tanımladıktan sonra, o duru bilinciyle yazımızın başında aktardığımız, tüm sosyal reformistlere ve uzlaşmacı küçük burjuva partiye ders olacak o sözleri söylüyor.

Sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin “çok okumuş” koca koca “liderleri” Kürt halkına, iki ülkenin emekçi sınıflarına, birleşik devrimin toplumsal güçlerine RTE ve şürekası giderse, dinci faşist iktidar, üstelik seçimle, değişirse işlerin düzelmeye başlayacağını söylerlerken, Ferit Şenyaşar, “Ne kadar şahıs değişse de bu kriz bitmeyecek. Bu krizin sebebi sistemdir. Bu sistemin değiştirilmesi gerekiyor” diyor. İşte bu kadar!

Örneğin, tüm sosyal reformist partiler gibi, uzlaşmacı küçük burjuva parti de “hemen seçim” diyor. Bu sloganın aslında, seçimlerin normal biçimde yapıldığını ve dinci faşist partinin iktidarı bu yolla devretmeyi kabul edeceğini varsaysak bile, “millet ittifakı” denen gerici, faşist partilerin hükümeti kurması anlamına geldiğini biliyorlar. İşin gerçeği budur. Sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti erken ya da zamanında seçim isterlerken, gerçekte “Millet İttifakı” denen gerici-faşist bulamacı iktidara getirmek istiyorlar. Burada istisna yoktur; hepsinin gizli ya da açık amacı budur.

Ancak, ne sosyal reformist partiler, ne uzlaşmacı küçük burjuva parti ve ne de bunların ayak izlerinin üzerine basa basa sessizce yol alan oportünist hareketlerin hiç biri bu amaçlarını açıkça savunabilirler. Onlar bunu

emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksul kitlelere açıklamazlar. Hiçbiri çıkıp “evet, biz Kılıçdaroğlu'nun, Akşener faşistinin hükümet kurmalarını istiyoruz ve bunun için çalışıyoruz” diyemez. Demiyorlar da. Ama tüm politik faaliyetleri, burjuva muhalefeti temsil eden “Millet İttifakı”nın hükümet kurmasına yöneliktir.

Tam ve kesin kurtuluş için, “bu sistemin değiştirilmesi gerek”tiği bilinci iki ülkenin emekçi sınıfları, Kürt halkı, yoksul kitleler arasında hızla yayılıyor. Sosyal reformistlerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin burjuva muhalefeti iktidara getirmek için yaptıkları “erken seçim” çağrılarını bu bilinci karartamayacak.

4 Aralık 2021

SOSYAL REFORMİSTLERİN “BİRLİK” AMACI ÜZERİNE

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları, Kürt halkı, yoksul kitleler, kadınlar dinci faşist iktidar ve faşist devletin baskı ve teröründen, yoksullaşmadan, hayat pahalılığından tam ve kesin kurtuluş arayışındalar.

Bu bir olgudur. Bu olgunun en somut göstergesi, tartışılmaz kanıtı CHP'nin Mersin mitingi oldu. Mersin'de on binlerce işçi, emekçi, küçük köylü, tarım üreticisi ve işçisi, yoksullaşmış halk, dinci faşist iktidardan ve onun temsil ettiği düzenden kurtulma isteğini açığa vurmak için miting alanına koşmuştu. Bu kitlesel mitingin, mitingdeki öfke ve devrimci coşkunun gerçek anlamı budur.

Düzene ve dinci faşist iktidara; bu ikisini şahsında özetleyen RTE'ye karşı yıkıcı bir öfke içindeki devrimin toplumsal güçleri bu yöndeki her gelişmeden büyük bir umuda kapılıyor; her gelişme onlarda devrimci bir coşkuya neden oluyor.

İki ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan yoksul, emekçi kitlelerin bu arayışı ve hareketi, sosyal reformist partileri, uzlaşmacı küçük burjuva partiyi ve çevresindekileri de “birlik” arayışına itmiş görünüyor. Bir süredir, bu parti ve çevreler arasında “ittifak” görüşmelerinin yapıldığını görüyoruz. Çünkü, “birlik” kelimesi, yıkıcı bir devrimci enerji biriktirmiş kitleler için sihirli bir sözcüktür; bu sözcükte kurtuluş umutlarını görüyorlar.

Yoksul emekçi kitleler, işçi sınıfı, Kürt halkı; kısaca dinci faşist iktidardan ve sömürü düzeninden tam ve kesin kurtuluş arayışındaki kitleler üzerinde “birlik” kavramının çekici, etkileyici etkisinin farkındaki sosyal reformist partiler ve küçük burjuva uzlaşmacı parti hemen kolları sıvayarak “ittifak” arayışlarına girdiler.

Burjuva politik güçler, partiler iki ittifak kurmuşlardı zaten. Biri, dinci faşist partilerin “Cumhur İttifakı” diğeri, gericilik ve faşizmde birincisinden sadece ton farkıyla ayrılan CHP-İYİP vs. “Millet İttifakı”. Sosyal reformistlerin farklı ittifak girişimlerine buldukları gerekçe “Türkiye iki ittifaktan birine mahkum değil” biçimindeydi. Sosyal reformist partiler ve çevrelerinde yer alanlar farklı farklı biçimlerde kümelenildiler.

Fakat bütün bu farklı kümelenmeleri ve ittifak girişimlerini kesen bir ortak nokta vardı. Bu ortak nokta, CHP-İYİP ve diğer gerici faşist par-

tilerden oluşan “Millet İttifakı”na arkadan itki vermek, güçleri, ağırlıkları oranında bu ittifakın iktidara taşınmasına yardım etmekte. Sorunun özü şuydu: CHP tarafından dikkate alınıp ittifak yapmak istiyorlar. Ama CHP hem “Millet İttifakı” nedeniyle hem de zaten bu adamların eli mahkum peşinden geleceklerini bildiği için onları kale almıyordu. Dinci faşist iktidardan kurtulmak adına, “millet ittifakı”nı desteklemek zorunda olduklarını biliyordu. Son yerel seçimler bu işin denendiği laboratuvar olmuştu. Deney, CHP için gayet başarılı olmuştu. Hepsini peşine takmayı başarmıştı.

Şimdi de aynı oyun sahneleniyordu. Üstelik daha açık biçimde. Bu sosyal reformist partilerden birinin Genel Başkanı'nın CHP'yi “demokrasi ittifakı”na çağırıldığını biliyoruz. Aynı kişinin “Birinci pusulada biz tavrımızı açıkladık. EMEK Partisi olarak, Erdoğan rejimini sevindirecek bir tercihte bulunmayacağız” sözleriyle Cumhurbaşkanlığı seçiminde “Millet İttifakı” adayını destekleme taahhüdünde bulunduğunu da artık biliyoruz.

“Üçüncü İttifak” arayışı içindeki partilerden biri, eski Genel Başkanı'nı -Partinin sonradan isim değiştirmiş olması işin özünü hiç değiştirmiyor- CHP'den belediye başkan adayı gösterecek kadar bu gerici partiye yakın. Bir başkası ise, Cumhurbaşkanlığı seçiminde “Millet İttifakı”nın adayını eli mahkum destekleyecek olmanın bilinciyle Kılıçdaroğlu'ndan yani CHP'den, “Millet İttifakı”ndan “Ekmeleddin İhsanoğlu gibi bir aday” göstermemeleri “rica”sında bulunuyor.

Buraya kadar yazdıklarımızdan net biçimde görülüyor ki, sosyal reformist partilerin ve çevresindekilerin “demokrasi ittifakı” ya da “Üçüncü İttifak” arayışları emekçi sınıfları iktidara taşınmanın arayışı değil, burjuvazinin politik güçlerinden bir kısmının, yani “Millet İttifakı” denen gerici-faşist ittifakın iktidara gelmesine arkadan itki verme amaçlıdır. Sosyal reformist ve uzlaşmacı doğalarına uygun olarak, düzen içi bir ittifak arayışdır bunlarınki.

Oysa, yoksul emekçi kitleler dinci faşist iktidarın ve onun başındaki yıkılıp gitmesini, onun yerine bir başka burjuva hükümetin gelmesi için istemiyorlar. Onlar, burjuva hükümetlerin tümünden, burjuva düzenden, burjuva sınıf egemenliğinden kurtulmak istiyorlar. Bunu, bir aydın gibi ifade etmiyor olmalarının bir önemi yok. Zaten kitleler söz konusu olduğunda böyle bir şey söz konusu olamaz.

Yoksul kitleler kendilerini tam ve kesin kurtuluşa götürecek yol, yöntem, politik önderlik arayışındalar. Kitlelerin CHP mitingine akmalarını böyle okumak lazım. Onlar gerçekte Kılıçdaroğlu'nun ağzından çıkanları değil, duymak istediklerini anlıyorlar. Onlar bu düzenin ve dinci faşist ik-

tidarın yıkılmasını istiyorlar, Kılıçdaroğlu'nun sözlerini böyle anlıyorlar.

Emekçi yığınlardaki bu tutum ve ruh hali, sosyal reformistleri harekete geçiren temel sebeptir. Bu nesnel devrim baskısı, onları harekete geçmeye zorluyor. Bu devrimci akışı burjuva düzene bağlayacak yol ve kanallar oluşturma çabaları hızlanıyor. Reformistlerin “birlik”i işte böyle meydana geliyor.

Diğer taraftan sosyal reformist partilerin ve çevresindekilerin “birlik” çabaları, bölünmenin tohumlarını kendi içinde taşıyor. Burjuva sınıfla uzlaşma politikasının başka türlü sonuç vermesi mümkün değil. Amaçları bir halk iktidarını devrim yoluyla kurmak değil, burjuvazinin bir kesimini iktidara taşımak ve bu çabanın karşılığı her biri “aslan payı”nı kapmaktır. Ancak hiçbiri tek başına burjuvazi tarafından muhatap alınacak güçte değil. Zayıflıkları onları birlikte davranışa itiyor. Sosyal reformistleri birbirlerine çeken ve uzaklaştıran koşullar bunlardır.

Devrimin her ileri adımı bu türden “birliklerin” dağılma dinamiklerini hızlandıracaktır. Çökmekte olan düzenin eteklerine tutunanlar, o düzlemlerle birlikte yıkılıp gitmekten kurtulamayacaktır.

6 Aralık 2021

İTTİFAK ARAYIŞLARI

23-24 Kasım olayları, birikmiş ayaklanma bulutlarını haber veren ufak bir esinti olarak kabul edilebilir. Yoksul emekçi kitlelerin ve Kürt halkının gerçek hareketinden çok her tondan örgütlü politik güçlerin örgütledikleri eylemlerdi daha çok.

Aniden ortaya çıkan ve bir kaç kente yayılan bu eylemlerin dinci faşist iktidar üzerindeki korkutucu etkisi yıkıcı gücünden değil, kitlelerin içinde buldukları ayaklanmacı ruh haliyle uyum içinde olmalarındandı. Bütün bozkırı tutuşturana bir kıvılcım etkisi yaratabilir korkusuydu bu.

Dinci faşist iktidarın ve teknelci sermaye sınıfının ağzı yüreğine gel-diyse de korktukları olmadı. Hareket geri çekildi. Yoksul emekçi kitleler ve Kürt halkı sokaklara çıkmadılar. Ama bir ayaklanma havasının tüm emekçi sınıfları ve yoksul kitleleri sardığının teknelci sermaye sınıfı ve faşist devlet dahil herkes tarafından kabul edildiği, sözle olmasa bile, ayaklanma beklentisiyle açığa çıkmış oldu.

Bu olgu, özellikle sosyal reformist partilerin “hemen seçim, erken seçim” taleplerini öne çıkarmalarına ve ittifak arayışlarına hız vermelerine yol açtı. Kim kimle ittifak kurmaya çalışıyor belli değil artık. Devrimci durum koşulları, ayaklanma havası bu partileri dahi halk iktidarı, devrimci demokratik cumhuriyet gibi talepleri öne sürmeye zorlamaya başladı. Hiç şüphe yok, yoksul emekçi sınıfları ve Kürt halkını aldatmak için.

Bir yandan halk iktidarı, devrimci demokratik cumhuriyet, tek yol devrim vb. sloganları atarken öte yandan “Millet ittifakı” denen gerici-faşist ittifaka iktidar yolunu açmak için, “Hükümet İstifa” sloganını öne sürmelerinin, erken seçim ya da hemen seçim diye propaganda ve ajitasyon yürütmelerinin; bir yandan halk iktidarından söz ederken diğer yandan CHP'yi “demokrasi ittifakı”na davet etmenin; seçim ittifakları peşine düşmenin başka hiç bir anlamı yok.

Şimdi devrim zamanı. Bütün olaylar ve olgular bu sloganın güncel durumu ifade ettiğini doğruluyor. Teknelci sermaye sınıfı ve faşist devlet kurumlarında görülen ayaklanma korkusu da bunu doğruluyor. Devrim zamanında, hangi gerekçeyle olursa olsun, seçimlerden söz etmek, seçim çağrısı yapmak, teknelci sermaye sınıfına, bu sınıfın egemenliğinin devamına ve sağlamlaşmasına hizmet eder.

Öbür yandan, dinci faşist iktidar seçimlerle gitmeyeceğini çoğu kez dolaylı, arada sırada ise, doğrudan ifade etmiştir. Dinci faşist iktidarın Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun burjuva muhalefete, “iktidarı size kim verecek, iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz” dediğini biliyoruz. RTE'nin ise, aynı burjuva muhalefete, “bunlar daha iyi günleriniz”, “so-kağa bile çıkamayacaksınız” dediğini biliyoruz. RTE, burjuva muhalefet için kelimesi kelimesine şunları söyledi:

“Zaten bunların iktidar yüzü görmeye imkanları olmayacak. Mille-tim onlara böyle bir fırsatı vermez... Bu ülkede dikili bir ağacı olmayan bu muhalefetin bir defa 2023'te iktidarı almak gibi bir imkanları da olmayacaktır.”

Artık bunları biliyoruz. RTE ve dinci faşist iktidarın blöf yapmadığını da... Bu yönelim tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu koşullarla da uyum içinde. Türkiye tekelci kapitalizmi derin bir ekonomik ve siyasi kriz içinde; bu herkesin malumu ve genel kabul gören bir somut olgu.

Açlık ve yoksulluğun giderek arttığını, açlık ayaklanmalarının kapıda olduğunu; açlık, sefalet, işsizlik gibi felaketlerin önümüzdeki yıllarda değil, aylarda hatta haftalarda dayanılmaz noktalara geleceği biliniyor.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet bu koşullarda ancak daha fazla terör, daha fazla baskı yoluyla burjuva egemenliği ayakta tutabilirler. Hazırlıklar da bu yönde. Tıpkı, 70'li yılların sonlarında artan kitle hareketini bastırmak, ekonomik ve politik krize çare olarak düşünülen 24 Ocak Kararlarını uygulamak için 1980 askeri faşist darbesine ihtiyaç duymuş olmaları gibi. Burada biçim olarak, askeri faşist darbeye başvuracaklarını söylemiyoruz. Ama askeri faşist darbeyi aratmayacak bir baskı ve terör dönemine geçmek istediklerinden söz ediyoruz.

Başında Kılıçdaroğlu ve Akşener faşistinin olduğu burjuva muhalefet ile dinci faşist iktidar arasında bir rol dağılımından söz etmek gerek. “Geliyor gelmekte olan” gibi boş ve palavra laflarla kitleleri aldatmaya çalışıyorlar; hepsi bu.

Öyleyse, seçimlerden söz etmek, kitlelerde seçimler yoluyla sömürden, dinci faşist iktidardan, bu düzenden kurtuluş beklentisi yaratmak sadece burjuvaziye değil, aynı zamanda RTE ve dinci faşist iktidara hizmet ediyor. Bu hizmetin bilmeden ya da iyi niyetle yapılmış olmasının bir önemi yok.

İşte bu devrim zamanında istisnasız tüm sosyal reformist partiler ve onların etkisi altındaki çevreler, “seçimlerle sınırlı olmayan ama seçimleri de gözeten” ittifak arayışına girmiş vaziyetler. Devrim değil, halk ik-

tidarı değil, geçici devrim hükümeti hiç değil, ama RTE ve dinci faşist iktidarı yıkma hedefi hepsinin ortak paydası ve bu ortak paydanın yine hepsini getirdiği nokta, gerici-faşist “Millet İttifakı”na arkadan itki vermektir; yani gerici-faşist burjuva iktidarına payanda olmaktır.

Bu noktada kimin kimle ittifak yaptığının önemi ikinci plandadır; hatta önemsizdir demek mümkün. Çünkü bu ittifak, şayet düzenlenirse, seçim sandığının başında fiilen gerçekleşmiş olacak. Bu yüzden de “sağ-lam” bir ittifak diyebiliriz. Örneğin, iki sosyal reformist parti, henüz ortada fol ve yumurta yokken, “Millet İttifakı”nın göstereceği Cumhurbaşkanı adayını destekleyeceklerini taahhüt etmiş bulunuyorlar. Bu politik amaç birliğinden daha güçlü ittifak ne olabilir ki? Üstelik bu hizmetlerine karşılık “Millet İttifakı”ndan tek istemleri, daha doğrusu ricaları, Ekmeleddin İhsanoğlu gibi bir aday çıkarmamaları. Bunu daha önce yazdık.

Birlik, ittifak kavramları kurtuluş arayışı içindeki emekçi yoksul kitleleri cezbedebilir ama önemli olan birlik ya da ittifakların hangi politik amaçlar için yapıldığıdır. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin sorgulamaları gereken temel nokta budur.

8 Aralık 2021

SAVAŞ KIŞKIRTICILARI

Dünyanın topyekun bir dünya savaşının kenarında gezindiği gerçeği artık tartışma götürmüyor. Emperyalistler, dünya işçi sınıfına ve emekçi halklarına karşı, bundan yaklaşık yirmi yıl önce başlattıkları küresel iç savaşta, tüm güçlerini seferber etmelerine karşın bir zafer elde edemediler.

Aksini söyleyebiliriz. Son yirmi yılda dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları her yerde dünya burjuvazisine karşı saldırıya geçmiştir. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklanmalar, devrimler, isyanlar günümüze kadar artarak ve şiddetlenerek devam etmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin, dünya burjuvazisinin zaferinden değil, her yerde, her ülkede savunma durumundan ve yenilgisinden söz edilebilir.

Kısaca, emperyalist-kapitalist sistem, dünya burjuvazisi küresel iç savaşta umduğunun tam tersi sonuçlarla karşılaştı. Bu yüzden şimdi, kapitalizmin çöküşünü önlemek için dünya çapında topyekun bir savaş arayışında. ABD'nin Çin'e karşı Pasifik Okyanusundaki ve Tayvan konusundaki kışkırtıcı faaliyetleri biliniyor.

Hint-Pasifik Okyanusu bölgesinde Çin'e karşı Avustralya-ABD-İngiltere arasında yeni bir ittifak oluşturuldu. Japonya, bu ittifakın potansiyel üyesi olarak duruyor. AUKUS adı verilen bu ittifak yeni bir güvenlik ittifakı olarak ilan edildi.

Bu emperyalist ittifakın amacı, her bölgesel ya da dünya savaşının kamberi Avustralya'yı Çin'e karşı nükleer denizaltılarla donatmak. Japonya eski başbakanı, Abe, Japonya'nın nasıl saldırgan bir politika içinde olduğunu şu sözlerle ortaya koymuştu: "Tayvan'ın acil durumu Japonya'nın acil durumudur ve bu nedenle Japonya-ABD ittifakı için acil bir durumdur." Takke düşmüş kel görünmüştür. Japonya'nın amacı, Tayvan'ı bahane ederek bir savaş blokunun içinde yer almaktır.

Çin ise, olabilecek en sert ifadelerle yanıt verdi. Tayvan sorununu kaşıyarak Çin'e karşı bir savaş hazırlığı içine yer almak için çok hevesli olan Japonya'ya "Militarizmin eski yolundan tekrar yürümeye ve Çin halkının kırmızı çizgisine meydan okumaya cüret eden herkesin kafaları kanlı şekilde ezilecek." yanıtını verdi. Tayvan, emperyalistlerin Çin'i Hint-Pasifik Okyanusunda kışkırtma bahanesi.

Hint-Pasifik Okyanusu bölgesinde bir dünya savaşını kışkırtmak için Tayvan'ın rolü ne ise, Avrupa'da Rusya'yı geniş çaplı bir savaşa kışkırtmak için Donbass da odur. Ancak Avrupa'da aktörler, başrolü yine ABD ve İngiliz emperyalizmi oynamakla birlikte, figüranlar değişiyor. Bu bölgede, Polonya, Ukrayna ve Türkiye savaş kışkırtıcılığında öne çıkıyorlar. Bu üçlüye bazen Litvanya, Estonya gibi devletler de katılıyor.

Polonya ve Ukrayna, Rusya'ya karşı son derece açık bir savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. Polonya, Belarus üzerinden gelen göçmenleri bahane ederek Belarus üzerinden Rusya'ya düşmanlığı körüklüyor. Ukrayna, Donbass bölgesindeki Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti'ne karşı silahlı saldırılarını artırarak, ama öte yandan "Rusya beni işgal etme planları yapıyor; beni işgal edecek" çığırkanlığı yaparak NATO, ABD, İngiltere ve Avrupalı emperyalistleri kendisini desteklemeye çağırıyor.

Ya Türkiye? Aslında Türkiye, bu saydığımız devletlerin hepsinden fazla savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Türkiye, uzun yıllar Suriye'de NATO, ABD ve İngiltere'yi bir savaşa çekmek için uğraşıp durdu. Ne var ki, emperyalistler hem Rusya ile doğrudan bir savaşı göze alamadıkları için, hem de Rusya'yı Türkiye ile meşgul edip yıpratmanın kendi çıkarları açısından uygun gördükleri için dinci faşist iktidarın ve onun başının savaş kışkırtmalarına kapılmadılar. "Sen savaş biz arkadayız" demek daha karlıydı onlar için.

Suriye olmayınca, şimdi Ukrayna aracılığıyla Donbass ve Kırım üzerinden emperyalistleri, daha somut söylersek, NATO, ABD ve İngiltere'yi savaşa çekmeyi deniyor. 20016'da RTE'nin emperyalistleri ve bu vampirlerin savaş aygıtı olan NATO'yu Karadenize çağırdığını biliyoruz. 2016'da değil ama 2020'den itibaren Karadeniz, Türkiye'nin de büyük katkılarıyla, bir NATO gölüne dönüştü. Bu, emperyalistlerin Rusya'yı üç taraftan kuşatmaya karar vermiş olmalarının sonucuydu.

Beş yıl önce RTE'nin NATO ve emperyalist devletleri Karadeniz'e çağırma çığırkanlığını bu sefer Çavuşoğlu daha dolambaçlı ama bir o kadar da tehditkar biçimde tekrarladı. Çavuşoğlu, yaptırımlar anlamsız, anlamlı caydırıcılık olmalı diyerek aslında askeri bir müdahaleyi önerdi. Gerçi, darkafalılar, "yaptırımlar anlamsız" kısmını alarak Çavuşoğlu'nun Rusya'ya uygulanacak yaptırımlara karşı çıktığı biçiminde yorumladılar. Oysa durum tam tersiydi. Çavuşoğlu'nun sözleri şöyleydi:

"Türkiye olarak yaptırımların sorunları çözeceğine inanmıyoruz. Geçmişte şu ülkeye veya bu ülkeye uygulandı ama çözmedi. Bazen biz yaptırımların konusu olduk. Yaptırımlar sorunları çözmez. Yaptırımlar yerine örneğin anlamlı caydırıcılığımız olmalı. Türkiye olarak inandığı-

mız şey caydırıcılık ve diyalog arasında doğru bir denge. Ukrayna'ya veya başka bir ülkeye kimse sadece yaptırımlar yoluyla yardım edemez.”

Yaptırımlar işe yaramıyorsa “anlamalı caydırıcılık” ne olabilir ki savştan başka? Hiçbir şey. Yani Çavuşoğlu, dinci faşist iktidar ve tabii ki Türkiye adına, emperyalistlere, NATO'ya diyor ki, en azından silahlarınızı Rusya'nın sınırına yığın, gerekirse savaş açacağınızı inandırıcı biçimde gösterin. İşte o zaman söz ve eyleminizin anlamı olur.

İşler bu noktaya varınca tehditlerin havada uçuşması kaçınılmaz oldu. 1 Aralık'taki NATO Dışışleri Bakanları toplantısından sonra, Almanya Dışışleri Bakanı şöyle diyordu: (Ukrayna'ya) “Herhangi bir saldırı halinde Rusya ağır bedel ödemek durumunda kalır.” Son yılların en saldırgan emperyalist devleti olan İngiltere'nin Dışışleri Bakanı ise Alman mevkidaşından geri kalmıyordu: “Rusya'nın, ortaklarımızın tadını çıkardığı özgürlük ve demokrasiyi baltalayacak herhangi bir eylemi stratejik hata olur.” Bu zat, savaş çığırtkanlığında başı çekmek için, bir kaç gün öncesinde bir tankın üzerinden Rusya'ya mesaj vermeye çalışmıştı.

Bütün bu tehdit ve gözdağı girişimlerine Rusya, doğal olarak, tıpkı Çin'in yaptığı gibi, meydan okumayla yanıt veriyor. Son olarak Rusya Genelkurmay Başkanı Gerasimov, “Ukrayna'nın Donbass'taki tüm provokasyonlarını bastıracağız” sözleriyle kararlılıklarını göstermiş oldu.

ABD ve İngiltere'nin Ukrayna'nın Donbass üzerinden Rusya'yı kışkırtmasını istedikleri ve olabilirse bir Ukrayna-Rusya savaşının patlak vermesini arzuladıkları kuşkusuz. Ancak bu iki emperyalist güç, en azından şimdilik, kontrolden çıkması halinde, nükleer bir savaşa dönüşecek bir çatışmayı göze almıyorlar. Bu yüzden Ukrayna'ya “yürü arkadayız” derlerken, Rusya'ya askeri bir saldırıdan söz etmiyorlar. Gittikleri en ileri nokta, ağır ekonomik yaptırımlar uygulama sözüdür. Ukrayna ve muhtemelen Polonya, Litvanya Rusya'nın mayın tarlasına sürüleceklerin başında geliyorlar.

Türkiye'ye gelince... Savaş kışkırtıcılığında başrolde olmasına rağmen bir savaşın patlak vermesi durumunda ne yapacağını kimse bilmiyor. Çünkü tarih boyunca, karar anında nasıl çark ettiğini en iyi emperyalistler biliyorlar.

10 Aralık 2021

CANLARI EKŞİLTMEK

Türkiye'yi önümüzdeki süreçte neler bekliyor? Yatıp-kalkıp seçim diye emekçi sınıfları aldatan sosyal reformist partiler ve uzlaşmacı küçük burjuva parti dahil, devrim düşüncesinden uzak olanlar bu soruya yanıt veremiyor. Yani, seçim seçim diyenler bile gerçekten normal koşullarda seçimlere gidilebileceğinden emin değiller.

Önümüzdeki süreç derken, gelecek yılları kastetmiyoruz elbet. Hemen önümüzdeki aylarda, dinci faşist iktidarın ve faşist devletin izleyeceği politikadan söz ediyoruz. Leninistler, bu konudaki görüşlerini net biçimde, üstelik bir değil, iki değil, pek çok defa ortaya koydular. Bir cümleyle özetlersek, sert bir sınıf mücadelesi bizi bekliyor.

Kehanette bulunmuyoruz. Yaptığımız tek şey, gerçeklere gözümüzü kapamamak ve sınıf savaşının temel yasalarını dürüstçe, korkmadan, emekçi sınıfları aldatmadan ortaya koymaktır. Dinci faşist iktidar ve onun başı, kafasına estiği gibi, keyfine göre hareket etmiyor. Tekelci kapitalist toplumda gerçek egemen olan güç tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermayedir. Politik iktidar, bu güçlerin çıkarlarına uygun politikaları yaşama geçirmekle yükümlüdür. Buraya kadarı işin abecesidir.

Türkiye tekelci kapitalizmi derin bir ekonomik ve politik krizden geçiyor. Bu, herkesin malumu bir olgu. Aynı şekilde, tekelci sermaye sınıfı ve onun politik iktidarı olarak dinci faşist iktidar artık toplumu yönetemiyor. Daha doğrusu, bugüne kadar uygulayageldiği, kullandığı yöntemlerle yönetemiyor. Dinci faşist iktidar, toplumu yönetmiyor ama onunla savaşıyor.

Ekonomik ve politik kriz, yani devrimci durum derinleşerek sürüyor. Son bir kaç ay içinde ekonomik kriz emekçi sınıflarda dayanılmaz bir yoksullaşmaya yol açtı. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları için sorun artık eldekini korumaktan çıkmış, açlık sorununa dönüşmeye başlamıştır. Açlık sorunu, emekçiler için yeni bir olgu değil ama bugünün dünden farkı bu sorunun tüm emekçileri etkisi altına almaya başlamış olmasıdır.

Bu koşullarda, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güç odaklarının, burjuva egemenliği korumak ve iki ülkenin emekçi sınıflarını zapturapt altına almak için daha fazla baskı, daha fazla terör, daha fazla kanlı yöntemlere başvurmaktan başka çaresi yok. Emekçi sınıfların ise, açlık-

tan ölmek için sınıf savaşını sertleştirmekten, sert bir mücadeleye, deyim uygunsuz ölüm-kalım savaşına girmekten başka yolları yok. İşler bu noktaya hızla gidiyor. Sosyal reformistlerin ve uzlaşmacı küçük burjuva partinin iki ülkenin emekçi sınıflarından gizledikleri gerçek bu.

Neyse ki, RTE ve dinci faşist iktidarın kartları açıkça oynamaktan başka çareleri kalmadı. Emekçi sınıfları açlığa yoksulluğa mahkum edeceklerini, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin buna katlanmaları gerektiğini vaaz etmeye başladılar. Dinci faşist iktidarın izleyeceği politikaların daha net anlaşılması için yine RTE imdada yetişti. Gitmiş, araştırmış, okumuş ve Rabbimizin bizi neyle imtihan edeceğini öğrenmiş. Şöyle:

“Rabbimiz Kuran-ı Kerim’de ‘Muhakkak sizi biraz korku ve biraz açlıkla mallardan, canlılardan ve ürünlerden eksiltmekle deneriz sabredene müjdele.’ bu şekilde buyurmaktadır.”

Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarına, yoksul kitlelerine “sabredin seçimler olacak ve biz bu iktidardan kurtulacağız” yalanını sabah akşam söyleyen sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve onların dümen suyunda gidenler bu sözlerden gerekli mesajı aldılar mı acaba? RTE, mesajını daha nasıl versin? “Daha neler olacak neler” dedi; anlamadınız. “Sokağa bile çıkamayacaksınız” dedi; anlamadınız. “Milletim -sizi bunu AKP-MHP ikilisi diye okuyun- size iktidarı vermez, vermeyecek” dedi; yine salağa yattınız ve “seçimle göndereceğiz” demeye devam ettiniz.

Dinci faşist iktidar ve RTE, “Rabbim”in buyruğuna uygun olarak emekçi sınıfları “korkuyla sınama” işine uzun süredir başlamış bulunuyor. Ama emekçi sınıflar bu sınamadan “geçemedi”; bir türlü korkup sinmediler. Mallarını eksiltme sınavına tabi tutalı yıllar oldu; yoksulluk ve işsizlik çığ gibi büyüdü, çocuğuna pantolon alamadığı için yaşamına son veren babalara tanık olduk. Öfke ve kin biriktirdiler, eylemlerini sürekli kıldılar ama yeri-göğü birbirine katacak ayaklanmaya henüz kalkışmadılar.

Gelelim “canları eksiltme” sınavına... Dinci faşist iktidar ve faşist devlet, Kürdistan’da yoksul kitleleri bu sınava sık sık tabi tuttu. “Hendek savaşları” denen kent savaşları ise en şiddetli sınavlardan biri oldu. Türkiye emekçi sınıfları ve yoksul kitleleri de bu şiddetli sınava tabi tutuldular. Katliamlar hiç eksik olmadı desek yeridir. Konuşmada beceriksiz Bahçeli faşisti, belediye başkanları, gazeteciler, politikacılar dahil herkesi “canları eksiltmek”le tehdit etti; yine olmadı. Son olarak dinci faşist iktidarın başı sahne aldı ve “Rabbim”in ağzından, sizi “canlarınızı eksiltmekle sınayacağız, sabredin” dedi. O bu sözleri söylerken, Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesinde faşist tosuncuklar, bıçaklarla devrimci-demokrat öğ-

rencileri tehdit ediyorlardı! Yine de, uysal bir koyuna çeviremediler halkları.

RTE'nin sözlerinin Türkçe meali, önceki açıklamalarla birlikte okunduğunda, şudur: Siz seçim-meçim bekliyorsunuz ama biz canlarınızı ek-siltmenin hazırlıklarını yapıyoruz. Bu bir olgudur. Biz kimseyi korkutmuyoruz. Ama damdaki hırsıza “kedidir kedi” demenin çözüm olmadığını söylüyoruz. Emekçi sınıflara söylediğimiz şudur: İti an, çomağı kap. Sosyal reformist partilerle uzlaşmacı küçük burjuva parti, damdaki hırsız hakkında iki ülkenin emekçi sınıflarını sürekli aldatıyorlar.

RTE'nin “Rabbim”den aktardığı sözlerin politik anlamına gelirsek... Aslında son derece açık. Sermayenin giderek daha az elde toplanması, patronların daha fazla kar edebilmeleri için sömürü yoğunlaşarak sürdürülecek. Bunun için faşist baskı ve terör acımasızca uygulanacak, gerekirse “canlar eksiltilecek”

Sosyal reformist partileri ve diğerlerini bilmiyoruz ama emekçi sınıflar “korkmuyoruz” diye sokakta haykırıyorlar. Yani, korkutma girişimlerine meydan okumayla karşılık veriyorlar.

Sınıf savaşı son mantığına doğru büyük bir kesinlikle ilerliyor. Sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler, Leninistler hazırlıklarını bu gerçeğe göre yapmalılar.

12 Aralık 2021

KÜRDİSTAN'IN GARİBE'Sİ

Annesi öyle demiş, zindanda dinci faşizmin katlettiği Garibe Gezer için. “İntihar” ettiği söyleniyor dinci faşist devletin savcıları, yetkilileri, cinayeti örtmekle görevli tüm zevatları tarafından.

Hiçbir önemi yok.

“Kürdistan'ın Garibe'si”, bir rehine olarak tutuluyordu ve onu rehin alanlar tarafından katledildi. Çünkü faşist devlet ve elbette dinci faşist iktidar ona baktıkça özgürlük hakkı için savaştan Kürt halkını görüyordu.

Dün Diyarbakır zindanlarının tutsaklarıydı, bugün Garibe, yarın kim bilir kim, kimler katledilecek. Bu, faşist devletin devamlılığının bir işareti. Hem de hiç yanılmayan bir işareti. Öncesi bir yana, Denizlerden bu yana faşist devletin, tekelci sermaye sınıfının; Denizlerin ve daha pek çok devrimcinin idamına el kaldıran partilerinin, Meclislerinin, milletvekillerinin, velhasıl, burjuva sınıf egemenliğini temsil eden ne varsa, kim varsa hepsinin ortak işareti, ortak paydası, ortak politikasıdır.

Faşist devlet ve yukarıda saydığımız kurum, kişi, parti, akla ne gelirse, hepsi zindandaki devrimci tutsaklara “rehine” gözüyle bakıyorlar. Daha doğrusu, zindandaki devrimci tutsaklar bu saydıklarımız için birer rehinedir.

Sınıf savaşının seyrine göre, bazen idam edilirler, bazen, Diyarbakır zindanında, Ulucanlar zindanında ya da Buca zindanında; eksiksiz alçaklara yakışır şekilde “Hayata Dönüş Operasyonu” adını verdikleri 19 Aralık 2000 katliamında olduğu gibi topluca katledilirler. Bazen de, Garibe'de olduğu gibi, direniş abidesi olmaya aday gördüklerini teker teker katlederler.

Tablo son derece açık. Bu katliam ve öldürmelerin sınıf savaşının şiddetlendiği, Kürt halkının özgürlük savaşının ileri bir aşamaya doğru gitmeye başladığı dönemlerde gerçekleştirilmeleri bir rastlantı değil, olamaz da.

Sınıf savaşı ve zindanlardaki devrimci tutsakların varlığı arasında kopmaz bir bağ vardı. Hele de devrimci tutsakların mücadelesi bu bağ son derece sağlam ve güçlü kılıyor. Sermaye sınıfı ve faşist devlet; tek- elci sermaye sınıfının tüm hükümetleri, 19 Aralık katliamını düzenleyen Ecevit bunların başında gelir, bu bağın farkındalar ve bu bağ kırıkmak,

kesmek, ortadan kaldırmak için faşist devletin tüm olanaklarını harekete geçiriyorlar.

Böyle bir bağın varlığını kabul etmeyen bir şu sosyal reformist, uzlaşmacı küçük burjuva partiler kaldı. Onlar için zindanlar “hapishane”dir; çüşmesi yandan akan. Dolayısıyla bunlara dokunmadan “kazanmak” - artık neyi kazanacaklarsa- mümkündür; üstelik “büyük kazanacaklar”.

Oysa zindanlar, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın, kendinden önceki tüm gerici-faşist iktidarlar gibi, gözümüze soka soka, gösterdiği gibi, birer rehine tutma yeridir. Dolayısıyla, emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin, kadınların tam ve kesin kurtuluş için verdikleri mücadelede yıkılması, yerle bir edilmesi gereken yerlerin başında geliyorlar.

Annesi Garibe için Kürdistan'ın Garibe'si demişti. Ama bu artık eksik bir ifadedir. Garibe, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin Garibe'sidir. Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliğinin Garibe'sidir. Çünkü Garibe, tüm bu nitelikleri kısacık yaşamına sığdırabilmiş, bunların bir simgesi haline gelebilmişti. Garibe'nin o faşizme meydan okuyan resmine baktığımızda tüm bunları görebiliyoruz.

Faşist devlet, Garibe'nin cenazesine uyguladığı şiddet ile sınırsız bir şiddete doğru yol aldığını gösterdi. Ama Kürt halkı da “taziye”ye gösterdiği ilgi ile faşist devletin bu şiddetine meydan okudu. Tıpkı, 80'li yılların sonlarında ve 90'lı yılların başlarında “taziye” çadırlarına akın ede ede serhıldanların tohumlarını attığı gibi. Kürt halkı, bir kez daha meydan okumaya başladı. Garibe, ölümüyle, bu meydan okumanın ilk sözünü söyledi. Kürt halkı arkasını getirecektir.

Zindanlar yıkılmalıdır! Nasıl ki birleşik devrim, devrimci tutsakların varlığında, onların boyun eğmeyen kişiliklerinde, devrimci mücadelelerinde moral gücünü ve kaynağını buluyorsa, faşist devlet de, zindanların çokluğuyla, zindanlarda tuttuğu devrimcilere yani rehinelere bakarak, sınıf savaşında elindeki kozların çokluğunu görüyor.

Faşist Evren, tekelci sermaye sınıfının ve onun tüm hükümetlerinin bu bakışını, “asmayıp da besleyelim mi” ifadesiyle dile getirmişti. Bugün dinci faşistler, devrimci tutsaklardan “cezaevinde beslenen teröristler” diye söz ediyorlar. Yani aslında “hepsinin asılması gerekir” demeye getiriyorlar. Bugüne kadar bunu yapmamaları merhamet duygularından değil, uyuyan devi uyandırma korkusundan..

Faşist devletin ve dinci faşist iktidarın devrimci tutsaklara elindeki bir koz olarak baktığı çok açık. (Tekrar etmekte sakınca yok, Ecevit gibi “sosyal demokrat” geçinenleri dahil, gelmiş geçmiş tüm burjuva iktidarların bakışı bu). Elbette işçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere, kadın ve

gençliğe karşı bir koz. Bu kozun faşist devletin ve gerici-faşist iktidarların elinden alınması, rehinelerin kurtarılması zorunludur. Bu olmadan ne işçi sınıfı kurtuluş yüzü görebilir; ne Kürt halkı özgürlük hakkını elde edebilir; ne de emekçi sınıflar, yoksul kitleler, kadınlar, gençlik sömüründen, baskıdan, kölelikten kurtulabilirler.

Bunun için birleşik devrimin bütün toplumsal güçleri; iki ülkenin işçi sınıfından emekçi halklarına, yoksul kitlelerden kadınlara kadar tüm güçler bayraklarına “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük” şiarını yazmalılar.

Yerin altından gelen uğultusu gittikçe daha net duyulan halk ayaklanmasının başlıca şiarı bu şiar; başlıca pratik hedefi zindanlar olmalıdır. Tutsakları özgürleştirmeliyiz. Bu büyük amaç, “adalet” isteyerek, af dileyerek değil, zindanları yıkarak gerçekleşebilir, gerçekleştirilmeli..

14 Aralık 2021

KAVRAM KARMAŞASI

Kurucu Meclis, Kurucu İktidar, Devrimci Demokratik Cumhuriyet, Sosyalist Cumhuriyet... Liste böyle uzayıp gidebilir ama uzatmaya gerek yok. Bunlar son aylarda sık sık duymaya başladığımız kavramlar.

Bu tür kavramların kimler tarafından kullanıldığı ortada. Sosyal reformist partiler, liberaller, uzlaşmacı küçük burjuva partiler bu kavramların başlıca kullanıcıları. Kavramların ortak özelliği, mevcut tekelci kapitalist düzenin yıkılmasını ve yerine yeni bir düzenin inşa edilmesini öngören, anlatan, ifade eden kavramlar olmasıdır.

Elbette, her parti, her politik çevre, her politik güç istediği kavramları kullanmakta özgürdür. Bunda bir sorun yok. Sorun kavramların özüne uygun biçimde kullanılıp kullanılmadığıdır. Özüne uygun biçimde kullanılmıyorlarsa orada bir sorun var demektir. O sorunu bulup çıkarmak da bizim sorunumuz. Çünkü, kavramlar özüne, gerçek içeriklerine uygun kullanılmadıkları zaman, ortada birleşik devrimin toplumsal güçlerini, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, özellikle de devrimci enerjile dolu gençliği aldatma çabası var demektir.

Yukarıda saydığımız kavramların ortak özelliği, zora dayalı bir devrimle yıkılabilecek olan tekelci kapitalist düzenin, bu düzeni ayakta tutan zor örgütü olarak faşist devletin yıkılmasını içermeleridir.

Kurucu Meclis ya da Kurucu İktidar, hangi koşullarda gündeme gelebilir? Bu sorunun birden fazla yanıtı yok; tek bir yanıtı var. Kavram gerçek anlamıyla kullanılıyorsa, yanıt, “bir sınıfın egemenliği zora dayalı bir devrimle yıkılıp bir başka sınıfın egemenliği kurulmaya, inşa edilmeye başlandığı zaman” biçiminde olabilir ancak. Daha somut konuşursak, Türkiye ve Kürdistan'da tekelci sermaye sınıfının egemenliği zora dayalı bir devrimle yıkılıp yerine emekçi sınıfların, ezilen halkların, emeğin iktidarı kurulmaya başlandığı zaman Kurucu Meclis'ten, Kurucu İktidar'dan söz edilebilir. Zaten “Kurucu” karakter de buradan geliyor.

Adı üstünde, yeni bir toplumsal düzen kuracak, yeni bir anayasa yapacak, mülkiyet ilişkilerini ve üretim biçimini kökten değiştirecek, yeni bir sınıfın ya da sınıfların egemenliğini kuracak bir iktidar, buna hükümet de diyebiliriz, ve bu iktidarın dayanacağı bir Kurucu Meclis. Böyle bir iktidar -ya da hükümetin- Meclis'le birlikte “Kurucu” olma sıfatı sadece

görevlerinden ileri gelmiyor fakat aynı zamanda oluşma biçimi de ona bu özelliği verir.

Nedir bu? Bu her şeyden önce, zora dayalı bir devrimin sonucu ortaya çıkmış olmalarıdır. Kurucu Meclisin üyeleri, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, kısacası, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin doğrudan seçtikleri temsilciler değiller. Böyle bir Meclis'in üyeleri, devrimi örgütleyen politik güçlerin temsilcileridir ve bu yüzden geçicidirler. Kurucu Meclis, geçici bir meclistir. Dolayısıyla, “Kurucu İktidar”, daha doğrusu, “Kurucu Hükümet” de Geçici Devrim Hükümetidir. Görev süreleri, ilk seçimlerin düzenlenip devrimin toplumsal güçlerinin kendi temsilcilerini seçimle belirlemelerine kadardır.

İşin abecesini oluşturan bu temel bilgileri neden verdik? Çünkü, bu kavramları sıklıkla kullanmaya başlayan sosyal reformist partiler ve bu partilerin ortakları diyebileceğimiz liberaller, uzlaşmacı küçük burjuvalar kullandıkları bu kavramların gerçek içeriğini, gerçek özünü boşaltarak kullanıyorlar. Burada en temel mesele, bunların zora dayalı bir devrim sonucu oluşabilecek olmalarıdır. Zora dayalı bir devrim olmadan bu durumlar ne oluşabilir ne de bunlardan söz edilebilir. Sosyal reformist partiler ve ortakları, zora dayalı devrimden tek sözcükle olsun söz etmeden bu kavramları kullanıyorlar.

Onların yakayı ele verdikleri yer burası. Çünkü, tekelci sermaye sınıfı ve onun sürüsüne bereket zor aygıtlarını, örneğin ordusunu, polisini, zindanlarını, yargı mekanizmasını, HÖH'ünü, PÖH'ünü ve daha neler nelerini zorla, zora dayalı bir devrimle yere sermeden, değil bir “Kurucu Meclis” bir “Kurucu İktidar”, ya da “Devrimci Demokratik Cumhuriyet-Sosyalist Cumhuriyet”... kurucu bir dernek bile kuramazsınız. Emekçi sınıflardan, yoksul kitlelerden, Kürt halkından; bu düzenin yıkılmasını isteyen kadınlardan, gençlikten sakladıkları gerçek budur.

Kurucu Meclis'ten, Kurucu İktidar'dan, Devrimci Demokratik Cumhuriyet'ten söz ediyorsan zora dayalı devrimden de söz edeceksin. Zora dayalı devrimden; burjuva egemenliği ayakta tutan zor araçlarını böyle bir devrimle dağıtmaktan söz etmiyorsan o zaman, Kurucu Meclis, Kurucu İktidar, Sosyalist İktidar, Devrimci Demokratik Cumhuriyet kavramları ağzınızda bir yalandan başka bir şey olmaz.

Bu durumda geriye yanıtlanmamış bir soru kalıyor: Sosyal reformist partiler ve yol arkadaşları -aralarındaki itişmeye bakmayın, bunların hepsi aynı noktada, burjuvaziyle uzlaşma noktasında, şimdiki Meclis'in çatısı altında buluşma hususunda birleşiyorlar- neden devrimi çağırıştıran, devrimi gerektiren bu kavramları kullanıyorlar?

Çünkü, birleşik devrimin gelişimi, başta Kürt halkı olmak üzere, Tür-

kiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının biriktirdiği devrimci enerji onları böyle konuşmaya, bu kavramları kullanmaya zorluyor.

Birleşik devrim, kendini kabul ettire ettire gelişimini sürdürüyor. İki ülkenin ezilen, yoksul halklarının gerçek kitle hareketi bu gelişimin en somut ifadesidir. Kürt halkı, örneğin, Garibe Gezer'in cenaze törenini, taziyeye evini devrimci bir kitle eylemine dönüştürdü. Kadınlar, dinci faşist iktidarın her türlü korkutma, sindirme çabalarına devrimci kitle eylemiyle yanıt vermeye devam ediyorlar. İşçi sınıfından diğer emekçi kitlelere kadar, sömürülen, ezilen, yoksulluğa itilen emekçiler sokakları terk etmiyorlar. İrili-ufaklı işçi eylemleri hız kesmeden devam ediyor. Dinci faşist iktidara ve faşist devlete meydan okuma her yerde!

Birleşik devrim, kendini dosta düşmana kabul ettiriyor. "Kurucu İktidar-Geçici Devrim Hükümeti, Kurucu Meclis-Halk İktidarı gibi birleşik devrimin temel kavramları gerçek ifadelerini Leninist Partinin politikalarında buluyorlar.

16 Aralık 2021

ASGARİ MÜJDE!

“Rakamları hiç sevmem” demiş Shakespeare, “kim nereye isterse oraya götürebilir yularından tutarak onları”. Bizim dinci faşist yöneticilerimizin bu rakam cambazlığını görseydi, acaba ne derdi Shakespeare?

Şimdi bu “rakam cambazları”nın yeni konusu, asgari ücret oldu. Malum, bugün bizzat dinci faşizmin başı açıkladı rakamı:4253 TL! Zaten onun açıklayacağı ilan edildiğinde nominal olarak göz boyayacak bir rakam olacağı anlaşılmıştı. Öyle de oldu. “Yüzde 50’lik bir zam” ile tüm ülkeyi sevince boğdu “asrın dünya lideri”!!

Ne de şatafatlı bir vaveyla koptu ardından! Bahçeli (“ökonomist” olarak) “yüreklere su serpmiştir” dedi. Soylu, müjdeyi işçilere değil patronlara vermeyi tercih etti: “İşverenlere güzel haber; gelir ve damga vergisi kalktı.”

Burjuva muhalefet de koroya farklı tınılarla giriş yaptı. RTE’nin deyimile “Gelin hanım”, belirlenen asgari ücretten gayet memnun bir şekilde “demek ki muhalefete kulak vermek herkesin işine yarıyormuş” dedi. Kılıçdaroğlu, Kafdağı’ndan kar bağışlarcasına “CHP belediyelerinde, yani sosyal demokrat belediyelerde asgari ücret 4500 TL olacaktır” diyordu.

Bunca rakam cambazlığı ile ilan edilen yeni asgari ücret, halka “muazzam zam” olarak yansıtılan bu artış, özünde sene başındaki asgari ücretten bile gerideydi oysa. Nominal (saymaca) olarak yaklaşık yüzde 50 artan ücret, alım gücü bazında daha da küçülmüş durumda. Döviz karşılığı ise çok daha vahim. 386 dolardan 275 dolara gerilemiş bulunuyor. Önümüzdeki günlerde bu gerilemenin daha da büyüyeceğine kuşku yok!

Kısacası, hükümetiyle muhalefetiyle burjuva siyaset, emekçi yığınları kandırmak için ellerinden geleni yapıyor. Rakam cambazlığında sınır tanımıyor.

Patronlar da durumdan memnun. MÜSİAD gayet açık sözlü bir şekilde ifade etti durumu: “Yeni asgari ücretteki artış oranının geçtiğimiz sene göre getireceği ilave maliyetin azaltılması hususunda, Damga Vergisi ve Gelir Vergisini kaldırarak işverenin yükünün 450 TL azaltılması; iş dünyası temsilcileri olarak bizleri oldukça memnun etmiştir.”

Asgari ücret nedir? Yasal açıdan, bir ülkede işçi ücretlerinin en alt sı-

nırını ifade eder. “Bundan daha az ücret verilemez” anlamına gelir. Ekonomik açıdan ise, vasıfsız/yalın emeğin (emek-gücünün) değerinin fiyat olarak ifadesi olması gerekir. Bu da o emek-gücünün sahibi olan işçinin yeniden ve yeniden çalışabilmesi için gereken beslenme, barınma, türünün devamı vb. ihtiyaçlarının karşılanması için gerekli minimum giderleri ifade eder. Uzun boylu hesaplamaları bir kenara bırakır ve pratik bir şekilde ifade etmek istersek, dört kişilik bir aile için belirlenen yoksulluk sınırının kabaca yarısı, asgari ücretin ne olması gerektiğini gösterir. Bugün için bu, yaklaşık 5300 TL civarındadır. Güncel kriz koşullarında bu rakamın son derece geçici olduğu, kısa sürede “eriyip gideceği” açıktır.

Teorik bakımdan asgari ücret, emek ordusunun sınırlı bir kesiminin emek-gücünün değeridir. Öyle olması gerekir. Oysa Türkiye’de asgari ücret, yalın emeğin (yani belirli bir kısmın) ücreti değil, ortalama ücret haline gelmiş bulunuyor. Yapılan hesaplamalara göre emekçilerin yarısından fazlası, yüzde 60’lık bir kısmı için geçerli ücrettir asgari ücret. Bu haliyle yukarıda özetlenen durumdan çok daha vahim bir tablo söz konusu. Yani kapitalist ekonomi politik açısından olması gerekenin altında olan asgari ücret, sadece yalın/vasıfsız emek için değil, kalifiye emek için de genel olarak uygulanan bir ücret durumunda. Sömürünün büyüklüğünü varın siz hesaplayın!

İşin iktisadi yönü bu. Yani kapitalist iktisat sınırları içinde, kapitalist düzende, bu işin hesabı kitabı kabaca böyle. Burada söylenenler, kolayca anlaşılacağı üzere, sadece sistem açısından sorunun ortaya konuşundan ibaret. Ama asla sorunun çözümüne dair gerçeklikler değil.

Burjuva siyaset dünyası, yukarıda gördüğümüz gibi, hükümetiyle ve muhalefetiyle, rakamlar üzerinde kimi farklılıklar dile getirsel de, özünde, verili sömürü düzeninin mevcut haliyle devamı konusunda tam bir uzlaşma içinde tartışmaya dahil oluyorlar. Bunda şaşılacak bir şey yok. Eşyanın tabiatı gereği böyle olması normal. İşçi ve emekçiler açısından asıl sorun, işçi örgütlerinin ve kendini sosyalist olarak adlandıran parti ve hareketlerin, aynı tartışmaya salt rakam açısından katılıyor olmalarıdır.

Bu bir eğik düzlem. Bir kere zemin diye ayağınızı oraya bastınız mı, aşağı doğru kaymanız kaçınılmaz olur. Burada asıl mesele, olguları ele alırken o eğik düzlem yerine sağlam referans noktaları belirlemede. Uzun sözün kısası, hangi sınıf adına, hangi tarihsel perspektiften olaya yaklaştığımızda.

Tartışmaya katılan pek çok işçi örgütünün ve siyasal parti ve örgütlerin içine yuvarlandıkları durum, tam da budur. Adında “devrimci” ibaresini taşıyan DİSK, yaptığı açıklamada, “çözüm” adına sunduklarıyla bunun güzel bir örneğini vermektedir. Muğlak bir “Asıl çözüm örgütlü

toplum ve sendikali işçidir!” ifadesiyle asıl mesele geçiştirilmektedir. “Örgütlü toplum ve sendikali işçi” neyi hedefleyecektir? Sürgit devam eden kapitalist sistemde ücret pazarlıklarını ve kimi hakları mı?

Hiç kuşku yok ki, işçiler günlük olarak “ekmek kavgası” yürütmek zorundadırlar ve yürütürler. Asgari ücret konusunda da, diğer konularda da bu türden günlük mücadelelere girerler. Ama tüm bakışı, tüm ufku, bu “günlük mücadele” ile sınırlanan işçi, gerçek anlamda sorunlarını çöze-medığı gibi, elde ettiği kazanımlar da (tabii bunları elde edebildiği oranda) geçici bir nitelik taşır.

Dahası, bu türden bir sınırlanmış bakış, kapitalizmin yarattığı sefaletin kanıksanmasından, meşrulaştırılmasından başka bir sonuç yaratmaz. Kendini daha iyi ücret ve çeşitli ekonomik-sosyal kazanımlarla sınırlayan mücadele, gerçekte, kendini kapitalist sömürü düzeniyle sınırlamış demektir. Ekonomizmdir, sosyal reformizmdir.

“Kapitalizmde asgari ücretin tek bir anlamı vardır, azami sefalet!... Asgari ücret asgari geçim; asgari geçim azami sefalettir. Buna razı olmak, boyun eğmek, sadece günlük ekmeğe peşinde koşmayı getirir. Bu da uzağı görmeyi engeller, işçi sınıfını gerçek kurtuluşundan, dünyayı değiştirme devrimci hedefinden uzak tutar. Ufkunu ekonomik mücadeleyle, fabrika duvarlarıyla sınırlayan, buna izin verenler, küçük-basit, geçici-oyuncak zaferlerle yetinir.”

Aslolan bu sömürü düzeninin yıkılmasıdır. Kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılarak yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin geçirilmesidir. Gerçek kurtuluştur. Bu temele bağlanmayan hiçbir mücadelenin başarı şansı yoktur. Bu sömürü düzeni devam ettikçe emekçi sınıfların payına daha beter sefaletten başka bir şey düşmeyecek.

17 Aralık 2021

ÇÖZÜM BİRLEŞİK DEVRİMDE!

Biliyoruz, çok bilindik, bir o kadar da klasik bir başlık oldu. Ama ne yaparsınız, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları en pespaye görüşlerle, sokaktaki insanın bile artık inanmadığı öneri ve düşüncelerle aldatılmaya çalışılırsa ve bunda ısrar edilirse bize düşen de devrimci çözüm biçimini ısrarla ve defaatle öne sürmektir.

Daha önce de işaret etmiştik, sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacı küçük burjuvaların ortak noktası, yani aralarındaki tüm farklılıklara rağmen birleştikleri ortak nokta, iki ülkenin emekçi sınıflarını düzen içinde tutacak çözüm önerileri ileri sürmektir. Günümüz somutunda bu ortak nokta, seçimdir.

Bu ortak noktada birleşen politik güçlere, yine günümüz somutunda, gerici-faşist burjuva muhalefeti eklemeliyiz. Böylece tablo tamamlanmış oluyor. Karşımızdaki tablonun ana hatları şöyle belirmiş bulunuyor: Sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ve çevreler, liberal tayfa, bunların tümü, tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu ağır ekonomik krizden ve bu krize eşlik eden politik krizden çıkış yolu olarak seçimleri işaret ediyorlar.

Ekonomik krizin ağırlığından söz etmeye gerek yok. Herkesin yaşadığı, gördüğü, iki ülkenin emekçi sınıflarının derin bir açlık ve yoksulluğa itilerek acısını çektikleri bir kriz. Elbette, iki ülkenin emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, kadınları bu krizden çıkış yolu arıyorlar. Yukarıda işaret ettiğimiz politik güçlerden oluşan bulamaç tek bir ses biçiminde çözüm olarak emekçi sınıflara sandığı-seçimi işaret ediyorlar.

Örneğin, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, bu sömürü düzenininin krizine çözüm olarak şunu öneriyor:

“TÜSİAD Başkanı ile konuşum herkesin konuşması gerektiğini söyledim. Şu an seçim ilan etseler yarın ülke toparlanır. ... Bu akşam desinler bunu, yarın toparlanırsınız.”

Herkes zaten konuşuyor. Evde, sokakta, alışverişte, kahvehanelerde, otobüs, vapur, tren akla gelebilecek ne varsa bütün toplu taşıma araçlarında, iki emekçinin, yoksulun bir araya geldiği her yerde insanlar bu krizi zaten konuşuyorlar. Bunu bilmemesini Kılıçdaroğlu'nun cehaletine verip geçelim. İlgimizi çeken nokta bu değil, onun şu sözleri: “Şu an seçim ilan

etseler yarın ülke toparlanır.”

Kılıçdaroğlu'nu eleştirecek değiliz. Tüm emekçilerin, tüm yoksulların akla gelebilecek her yerde kriz ve politikayı konuştuğunu bilmeyecek kadar cahil ve toplumdan bihaber olan bu adam, temsil ettiği burjuva sınıfın çıkarlarına uygun olanı yapıyor.

Peki ya emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının çıkarlarını savunur görünüp bu burjuva temsilciyle aynı dili, aynı düşünceyi, ekonomik ve politik krizden çıkış için aynı öneriyi, seçim ve sandığı gösterenlere ne demeli?

Bütün sosyal reformist partilerin, çevrelerin, uzlaşmacı partilerin, liberallerin isimlerini aynı torbaya doldurup torbadan rastgele bir isim çekilse onun Kılıçdaroğlu ile aynı çözüm yolunu, aynı önerileri yaptığı, yani seçim-sandık etrafında döndüğü görülecek. İşte bir örnek:

“Bu iktidar derhal istifa etmelidir. Derhal seçime gitmelidir. Eğer bu iktidarı göndermezsek, sandığı getirmezsek gelecek sene bu seneyi mumla arayacağımız felaketlerle dolu olacak.”

Benzerlikten öte, politikada, düzenin krizine ve bu krizin çözümüne ilişkin önerilerde aynılık işte bu kadar.

Kılıçdaroğlu ve partisi, temsil ettikleri burjuva sınıfın çıkarlarına uygun olanı yapıyorlar ve bu anlamda kendi iç tutarlılıklarından söz edilebilir. Peki ya CHP-İYİP vb. gerici faşist partilerle aynı çözüm önerilerine sahip sosyal reformist partilere, onların çevrelerinde dolananlara, uzlaşmacı küçük burjuva partiye ne demeli? Bunlar sözüm ona emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin çıkarlarını savunuyor; bu toplumsal kesimlerin politik temsilcisi olma iddialarında bulunuyorlar. Düşükleri durum şudur: Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının özgürlük hakkını savunur görünmek ama pratikte, gerçek yaşamın içinde burjuva sınıfın çıkarlarına uygun politikalar izlemek.

İşçi sınıfının, emekçi halkların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının, kadınların gerçek kurtuluşu, gerçek çıkarları, burjuva sınıfın çıkar ve politik çözümleriyle uyuşmaz. Devrimin toplumsal güçlerinin sınıf çıkarları, düzenin ekonomisiyle, politikasıyla, kurumlarıyla içine düştüğü ağır kriz koşullarından bu düzeni yıkmak için yararlanmayı gerektirir.

Düzenin ağır, yıkıcı bir ekonomik ve politik kriz içinde olduğunu bu sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, bunların etrafında dolananlar; hepsi biliyor ve kabul ediyorlar. Daha da ileri gidiyor ve dinci faşist iktidarın yıkılmasının kesin olduğu iddiasında bulunuyorlar.

Fakat tüm bunlardan çıkardıkları sonuç, gerici-faşist “millet İttifakı”na, iktidar olması için, destek olmak. Kandil'i yerle etme sözü veren Kılıçdaroğlu'nu, faşistliği tartışma götürmeyen Akşener'i, bunlardan

aşağı kalmayan Davutoğlu ve Babacan'ı, Sivas katliamında, katillere “gazanız mübarek olsun” diyen Karamollaoğlu'nu hükümete taşımak için “seçim” istemek...

Oysa, dağda savaşan bir gerillanın dahi devrimin koşullarının olgunlaştığını gördüğünü daha önce aktarmıştık. Tekrar aktarmakta hiçbir sakınca yok. Gerilla Armanç Devrim, bulunduğu o sınırlı koşullarda bile şunları söyleyebiliyor: “Bugün devrim koşulları olgunlaşmış olarak karşımızda durmaktadır.”

Tekelci kapitalist düzenin içinden geçmekte olduğu ağır kriz koşullarında atılacak tek şiar “Şimdi Devrim Zamanı” olmalıdır. Devrim koşullarının olgunlaşmış olarak karşımızda durduğu bir zaman kesitinde başka her türlü çözüm yolu burjuvazinin işine yarar. Zaman kazanmasını, düzenini restore etmesi için fırsat yakalamasını sağlar, ona soluk aldırır.

“En geniş demokrasi ittifakı” elbette gereklidir. Ama bu lastik gibi her tarafa çekilebilen bir ifade olmaktan çıkarılmalı; somut, net biçimde ortaya konmalıdır. “En Geniş Demokrasi İttifakı” işçi sınıfının, emekçi halkların, yoksul kitlelerin, kadınların bir devrim programı etrafında bir araya getirilmesi biçiminde anlaşılmalıdır. İlk anlaşılması gereken budur. Şüphesiz, burjuva egemenliğin yıkılmasını ilk ve başlıca amaç edinen politik güçler böyle bir ittifakın parçası olabilirler ve olmalılar da.

Demokrasiyi kazanmak bir devrim meselesidir. Tekelci sermaye egemenliği ve faşist devlet, bütün kurumlarıyla ayaktayken emekçi sınıflar için, ezilen halklar için, yoksul kitleler ve kadınlar için bir demokrasiden söz edilemez. Birinin olduğu yerde diğeri olmaz. Devrimin toplumsal güçleri için, yani iki ülkenin işçi sınıfı, emekçileri, yoksul kitleleri için demokrasi, ancak silahlanmış halkın gücüne dayanan bir iktidar söz konusu olduğunda mümkün olur. Bu, emeğin iktidarındır, halkların iktidarındır, devrimci demokratik iktidardır.

Çözüm, birleşik devrimle bu iktidarın kurulmasında. Ve bu, hiç olmadığı kadar mümkün hale gelmiştir.

20 Aralık 2021

ERDOĞAN SEBEP DEVRİM SONUÇTUR!

Yani Cumhurekonomisti “faiz sebep enflasyon sonuçtur; bu da benim tezimdir” der de biz “Erdoğan Sebep, Devrim Sonuçtur; bu da bizim tezimizdir” diyemez miyiz! Bal gibi de deriz. Üstelik, bizim iddiamıza dayanak yapabileceğimiz hem örnek var hem de bilimsel açıklaması var.

Örnek, Marie-Antoinette'tir. Bilinir, bu kraliçenin yoksul Fransız halkı için, “Ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler” dediği rivayet olunur. Gerçek ya da söylenti, fark etmez, bu sözün Büyük Fransız Devriminin ilk kıvılcımının yakılmasında rol oynadığı kesin. Sınırlı da olsa, bireyler tarihte bir rol oynarlar.

“Tezimize” dayanak olmaya aday başka örnekler de var. Mesela, “zamlar geldi ama mini mini” diyen dinci faşist bir kadının sözleri, ya da “mutfakta tasarruf için mangoyu kurutup saklayın” diyen, “porsiyonlarınızı küçültün” önerisinde bulunan “first lady”nin sözleri gibi. Tüm bunlar yetmedi, bir kadın artistin “gerekirse simit yenecek” sözlerini de alabiliriz. Tüm bu örnekler, burjuva sınıfın bireylerinin küstahlıkta Marie-Antoinette'e atfedilen söze rahmet okutacak noktaya geldiklerine işaret ediyor.

En tepedekinden en sıradakine, burjuva sınıfın bireyleri yoksul sınıfları isyan ettirecek bir küstahlık yarışına girmiş gibiler.

Yoksul kitlelerin, emekçi sınıfların isyan duygularını sürekli kışkırtan bu küstahlık, cüret ve kaynağını, havadan kazanılan servetten, aşırı birikmiş ve bir o kadar az elde toplanmış sermayeden alıyor şüphesiz. Spekülasyon, hükümete-devlete yakınlık, ihaleler yoluyla havadan para kazanma yolları gibi saymakla bitmeyecek yol ve yöntemler bu küstahlığın boy vermesi için çok verimli bir alan yaratıyor.

Marx, 1840'lı yılların sonlarındaki Fransa'da, mali aristokrasinin para kazanma yollarının burjuva toplumda nasıl bir çürümeye, yozlaşmaya yol açtığını şu eşi bulunmaz bir üslupla tarif etmişti. Biraz uzun da olsa, okura bu sözleri aktarmak yerinde olacak. Şöyle:

“Mali aristokrasi, yasaları kendi isteğine göre kabul ettirdiği, devlet yönetimini çekip çevirdiği, kurulu bütün kamu güçlerini elinde bulundurduğu, basın yoluyla ve oligarın gücüyle kamuoyunu elinde bulun-

durduğu sürece, saraydan café borgne'ye kadar bütün çevrelerde aynı ahlâk bozukluğu, aynı hayasız sahtekârlık, üreterek değil de başkasının elindeki kurnazlıkla ele geçirerek aynı havadan zengin olma susuzluğu doğuyordu. Ve asıl burjuva toplumunun en yüksek tepelerinde en sağlıklı, en yolsuz aşırı istekleri doyurma arsızlığı alabildiğine körükleniyor, ve her an, gene burjuva yasalarının kendileri ile çatışma haline geliyordu, çünkü elbette ki, dalavere ile havadan gelen zenginlik, tatmin yollarını, zevkin rezilleştiği yerde, altın, çamur ve kanın birbirine karıştığı yerde arar. Mali aristokrasi, zevklerinde olduğu gibi kazanç tarzında da, lümpen-proletaryanın burjuva toplumun doruklarında dirilişinden başka bir şey değildir.”

Elbette 1840'lı yılların Fransa'sında, Marx döneminde değiliz. Ama, Marx'ın sözlerindeki “Mali aristokrasi” sözcüğünü alıp yerine dinci faşist iktidarı, onun çevresini ve dinci faşist iktidarın arkasındaki asıl gücü, tekeli sermaye sınıfını, emperyalist mali sermayenin Türkiye'deki nüfuzunu koyun, aynı sonucu, milim fark etmeyecek biçimde elde edersiniz. Marx, 1848 devrimlerinden hemen önceki Fransız toplumunu tasvir ediyordu. Bu eşsiz edebi sözlerle tanımlanan Fransız burjuva toplumu, çok geçmeden, bir yıl sonra, devrimlerle sarsılacaktı.

Yanlış anlaşılmasın. Birleşik devrimin tüm gelişimini dinci faşist iktidarın başına bağlıyor değiliz. Böyle bir şey, ona hiç sahip olmadığı zeka ve yeteneği bağışlamak olurdu. Birleşik devrimin gelişimi, Türkiye tekeli kapitalizminin tüm tarihsel gelişmesi tarafından hazırlanmıştır ve bu süreç devam ediyor. Tekeli sermaye sınıfı, bu sınıfın en iri tekelleri, yaklaşık son on yıl boyunca tüm yetkileri, tüm gücü merkezileştirirken gerçekte devrimin mekanizmasını kuruyordu.

Bununla birlikte, bireylerin tarihteki rollerini de unutmamalı. Birleşik devrimin bütün bir tarihsel gelişme tarafından hazırlandığı ne kadar doğru ise, politik iktidarların, politikada etkin burjuva figürlerin, istemeden de olsa, politika ve açıklamalarıyla, devrimin gelişimi üzerinde hızlandırıcı bir etkide bulunabilecekleri de hesaba katılmalı.

RTE, onun başını çektiği dinci faşist politikalar, tüm bir burjuva toplumu cehalete sürüklemek için din temelli bir topluma dönüştürmekte gösterdiği “kararlılık”, emekçi sınıfları ve yoksul halkları açlığa mahkum edeceğini dini referanslara başvurarak açık açık ilan etmesi ve daha sayısız örnek, birleşik devrim üzerinde hızlandırıcı bir etkiye sahip. Bir avuç insanın tekelinde merkezileştirilen yönetim, bu yönetim biçiminden alınan güçle yapılan küstah, nobran açıklamalar; faşist devlet kurumlarının, örneğin zindanlarda emekçi sınıfların, ezilen halkların evlatlarını açıkça katletmesi ve en sonunda özellikle de sonradan görme burjuvaların, ha-

vadan gelen zenginliğin kendilerine kazandırdığı küstahlıkla emekçi sınıfları hakir gören açıklamaları... Bir devrimin fitilini ateşlemek için daha ne gereksin!

Elbette bugünden yarına değil. Ama her etki, her sebep kaçınılmaz sonucun ortaya çıkmasını hızlandırıyor.

Kendini “ekonomist” ilan eden ama burjuva iktisada dair bilgisi bir cümleden öte geçmeyen RTE'nin, bıktırıcı şekilde, her gün, günde birkaç defa tekrarladığı “Faiz sebep, enflasyon sonuçtur” cümlesine nazire olsun diye koyduğumuz başlık, elbette bir latifeydi.

Ama, her şakada, azımsanmayacak bir gerçeklik payı olduğunu hepimiz biliyoruz.

23 Aralık 2021

“SİSTEM ÇÖKTÜ”

Haberi gazetelerden okumayan okurlar inanmakta güçlük çekecekler ama gerçek. Yukarıdaki söz ya da belirleme okuma yazması sorunlu Binali Yıldırım'a ait. Üstelik “sistem çöktü” derken sadece Türkiye'yi ya da Türkiye'nin tekeli kapitalist düzeninin bir yönünü, bir parçasını değil, dünya kapitalist sistemini kastediyor.

Bu belirleme kesinlikle doğru: Kapitalist üretim biçimi dünya çapında çöküyor. Gerçi, Binali Yıldırım'ın sözlerini bir ön uyarıyla aktarmak lazım. Cehaleti, yüzünden akan bu adam, bu sözleri söylerken dinci faşist iktidarın, Türkiye tekeli kapitalizminin içine düştüğü krizi haklı çıkarma amacıyla söylüyor. Ama işin bu tarafı ne önemlidir ne de bizi ilgilendiriyor.

İlgilendiğimiz nokta, sosyal reformist partilere, uzlaşmacı partiye, bunların etrafında dolanıp duranlara yıllarca anlatmaya çalıştığımız, tekeli kapitalizmin krizinin ne “tek adamlığa”, ne de dinci faşist iktidara bağlı olmadığı gerçeğidir. Tekeli kapitalizm, Türkiye'de ve tüm dünyada ağır bir bunalım içinde. Sistem bir bütün olarak çöküş içinde. Emperyalist-kapitalist sistem çökerken dünya devrimi gittikçe güç kazanıyor, gelişiyor ve yeni yeni coğrafyalara yayılıyor. Ama önce Binali Yıldırım'ın kendisinden asla beklenmeyecek açıklıktaki sözlerine bakalım:

“Covid sonrası artık dünya, eski dünya değil. Bütün dünyada artık fiyatlar kontrol edilemiyor. Enflasyonun 'E'sini bilmeyen ülkeler, bugün enflasyon en önemli sorunu haline gelmiş. 39 yıl sonra Amerika'da yüzde 7'ye çıkmış. Avrupa'da yüzde 6'ların üzerine çıkmış. Bu ne demektir? Demek ki bu Covid sürecinde dünyanın düzeni bozuldu. Üretim sistemi çöktü, ihracat, ithalat, nakliyat; bütün bunlarda sorunlar yaşanıyor. Bu sorunlar küresel sorun.”

Evet beyler, “Üretim sistemi çöktü.” Binali Yıldırım isim vermemiş olsa da biz çöken bu üretim sisteminin kapitalist üretim sistemi olduğunu biliyoruz. Çöküş nedenlerine burada uzun uzadıya değinmeyeceğiz. Şu kadarını söyleyelim, kapitalist üretimin engeli bizzat sermaye tekelinin kendisidir ve bu engel özellikle Covid-19 sürecinde Himalayalar'ı aşacak büyüklükte birleşmiş, ve biriktiği oranda da az elde toplanmıştır.

“Sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fiş-

kırıp boy atan üretim tarzının ayakbağı olur. Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda, bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin çanı çalmıştır. Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilirler.” (Marx, Kapital Cilt I)

Meselenin özü budur.

Biz, çözüm yoluyla ilgileniyoruz. Kapitalizmin krizi -burada Türkiye tekelci kapitalizmiyle ilgileniyoruz- nasıl çözülür? Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva çevreler, onların yörüngesinden bir türlü ayrılamayan güçler ısrarla çözümü dinci faşist iktidarın, onun başındaki adamın değiştirilmesinde görüyorlar.

Leninistler aksini ileri sürüyor ve işçi sınıfına, sınıf bilinçli öncü işçilere şunu söylüyor: Dinci faşist iktidarın ve onun başının değiştirilmesi çok şey ifade etmez. “Millet İttifakı” denen gerici-faşist ittifakın tüm liderlerini, artı sosyal reformist partilerin liderlerini; bu da yetmez, liberal çevrelerin iktisatçılarını bir araya getirip hükümete doluşturursanız bile kapitalizmin krizini çözemezsiniz. Çünkü, tekelci kapitalist üretimin tüm tarihsel gelişmesi mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi aşamasına gelip dayanmıştır. Şimdi bu aşamadayız.

Sözlerimizin daha da somut anlaşılması için, çözüm yolu olarak şunu ileri sürüyoruz:

1- Sermaye adına ne varsa, fabrikalara, topraklara, bankalara, büyük iç ve dış ticarete, el konularak toplumsallaştırılmalıdır.

2-Sanayide ve tarımda üretim bu temelde yeniden örgütlenmelidir.

Şüphesiz bu, bir ekonomik devrimdir. Bu ekonomik devrim, yani burjuva sınıfın tüm varlıklarına zorla el koyma işlemi açıktır ki, ancak zora dayalı bir devrimle mümkündür. Bu yüzden,

3- Bu ekonomik devrime, ekonomik kurtuluşa açılan ilk kapı olarak, önce politik iktidar, zora dayalı bir devrimle, fethedilmelidir. Politik iktidarın fethinin ilk koşulu, burjuva egemenliği, sermayenin varlığını proletaryadan, emekçi sınıfların ve yoksul halkların saldırılarından koruyan faşist devletin yıkılmasıdır.

Sosyal reformist partilerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin “ama biz bunlara karşı değiliz ki; sadece şimdi sırası değil, o aşamaya gelene kadar yapacak daha çok işimiz var” diyen sözlerini duyar gibiyiz. Bu, sosyal reformistlerin Marx-Engels'ten bu yana elden bırakmadıkları tarihsel ve geleneksel savunma biçimleridir. “Şimdi yapacak çok işimiz var” dedikleri şey, kapitalist düzenin sağının solunun tamir edilmesi, yirttığının-söküğünün dikilmesidir.

4- Burjuva egemenliğin ve bu egemenliği koruyan faşist devletin yı-

kılması yetmez; yıkılanın yerine hemen bir yürütme gücünün konulması gerekir. Bu yürütme gücü, egemenliği yıkılan ve tüm sermayesi elinden alınan burjuva sınıf üzerinde devrimci yöntemler uygulayacak, her türlü karşı saldırıyı enerjik biçimde bastırarak Geçici Devrim Hükümeti olacaktır.

5- Sosyal reformist partilerin, dostlar alışverişte görsün misali, lafını ettikleri Devrimci Demokratik Cumhuriyet, Kurucu Meclis gibi kavramlar yaşamda ancak böyle kan ve can bulurlar. Gerçek olurlar ve iki ülkenin ezilen halklarına, proletaryaya, yoksul kitlelere tam ve kesin kurtuluşun yolunu açarlar. Kitlelerin açlık, yoksulluk, işsizlik sorununa böyle çözüm bulurlar. Buna Halk İktidarı denir; dileyen Emeğin İktidarı da diyebilir.

Binali bey, “üretim sistemi çöktü” diyor; daha nasıl bir ipucu versin size! Üstelik bu tespitini sadece Türkiye tekelci kapitalizmi için değil, emperyalist-kapitalist sistemin tümü için yapıyor. Daha ne yapsın!

25 Aralık 2021

İKTİDARIN GERÇEK SAHIPLERİ

İktidarın gerçek sahipleri kim diye sorulacak olsa, işin dış görünüşüne bakarak karar verenlerin yanıtları, aşağı-yukarı şöyle olurdu: Bu da soru mu yani, tabii ki RTE ve tayfası iktidarın gerçek sahipleridir.

İlk bakışta onların haklılığını ispatlayacak kanıtlar da bulmak mümkün. RTE ve tayfası her fırsatta burjuva sınıfın en iri kesimlerini açıklamalarla hedef almıyor mu; onları küçük gören, tehdit dolu açıklamalar yapmıyor mı?

Tekelci burjuvazinin derneği TÜSİAD'a "sizin cinsinizi, iyi biliyoruz, bizimle mücadele edemezsiniz" diye meydan okumasının, hatta azarlamasının üzerinden henüz bir hafta geçmiş değil. Sözü ettiğimiz "kükremesinde" şöyle sesleniyordu RTE:

"Ey TÜSİAD ve yavruları size sesleniyorum. Sizin tek göreviniz var, yatırım, istihdam ve büyüme. Kalkıp da hükümete saldırmamanın yollarını aramayın bizimle mücadele edemezsiniz. Sizin cinsinizi de cibilliyetinizi de iyi biliyoruz. Sizin derdiniz başka. Siz acaba bu hükümeti nasıl çökertiriz de sömüreceğimiz bir hükümeti nasıl iş başına getiririz diye düşünüyorsunuz."

Arşivlerden, RTE'nin bu tür sayısız meydan okumasını bulmak mümkün. Düşünmesini bilmeyen başta liberal darkafalılar olmak üzere, bütün sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler, bu sözlere bakarak, RTE'nin gerçek ve sınırsız iktidar sahibi olduğunu; onun TÜSİAD'cı tekelci sermayenin değil de TÜSİAD'la cisimleşen tekelci burjuvaların, örneğin Koçların, Sabancıların vb. onun hizmetinde olduğunu düşünüyorlar.

Bu düşüncelerini kanıtlamak için piyasaya ne teoriler sürdüler. Dinci faşist iktidarın siyasal islamcı bir sermaye yarattığından tutalım da, "beşli çete" denen, Koçların, Sabancıların, bunları ortak oldukları emperyalist sermaye güçlerinin yanına ancak düsturla yaklaşabilecek bir kaç inşaatçının temsilcisi olduğunu öne süren teorilere kadar... Her şey söylendi; bir nokta hariç: Bu düzende iktidarın gerçek sahiplerinin ekonomik olarak en güçlü, en iri tekelci burjuvalar ve onlarla emperyalist sermayenin olduğu gerçeği.

RTE ve tayfasının her şeye hakim/kadir olduğu görüntüsü, gerçeğin baş aşağı durmuş halidir. Gerçeğin ayakları üzerine oturmuş hali, RTE ve

tayfasının, yani politik iktidarın ekonomik iktidara sahip güçler tarafından belirlendiği; politik iktidarın tekelci burjuvazinin işlerini gören, güvenliğini sağlayan bir komiteden ibaret olduğudur. Ekonomik olarak en güçlü olan iktidar erkinin kendisine de hakimdir.

Bu, devrimci teorinin abecesidir. Ama devrimci Marksist teoriye başvurmadan, somut olguların bilimsel yorumu da bizi bu gerçeğe götürür. Düşünmesini bilmeyen darkafalıların sık sık unuttukları nokta, RTE ve ekibinin politik iktidara taşınmak için önce ABD'yi tavaf ettiği; şimdi sık sık laf attığı Soros'la toplantılar yaptığıdır. Bunların ve başta Koçgiller, Sabancıgiller olmak üzere, işbirlikçi tekellerin en irilerinin icazetini aldıktan sonra hükümete gelebildi. Deniz Baykal ve partisi CHP'nin bu konuda oynadığı eşsiz rolü de unutmamak lazım. Deniz Baykal ve partisi CHP, keyifleri böyle istediği için değil, emperyalist güç merkezleri ve işbirlikçi tekeller böyle istedikleri için RTE ve ekibini hükümete taşıdılar.

Bunlar çok iyi bilinen ama darkafalı liberallerin ve onların ideolojik çeperindeki sosyal reformistlerin sık sık unuttukları somut, yaşanmış olgular. Gelelim, hafızalarda henüz taptaze duran somut olgulara... RTE, kitleleri ve dahi düşünmesini bilmeyen darkafalıları aldatmak için TÜSİAD içindeki tekellere karşı kükrek görüldükten birkaç gün sonra, iki holdingin tepe noktasındaki yöneticileriyle paşa paşa görüşmek zorunda kaldı. Biri Doğu Holding'in başındaki Ayhan Şahenk'ti, diğeri Koç Holding'in başındakilerden biri olan Ali Koç'tu. "Eyy TÜSİAD" diye bir kaç gün önce nara atan RTE, nedense ilk gün, görüşmeler hakkında açıklama yapmadı.

Bir iki gün sonra, RTE'nin Koç Holding'ten yatırım yapmasını istediği ortaya çıktı. İşsizlik, açlık, yoksulluk gibi daha sayısız nedenden dolayı emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ayaklanma tehdidi altındaki RTE ve iktidarı, biraz soluklanabilmek için, tekelci burjuvaziden "yatırım" yapmasını istiyordu. Bu, para çantasının politik güç üzerindeki hakimiyetinin en özlü ifadesi ve kanıtıydı. Para, tekelci burjuvazinin çantasındaydı... Aynı günlerde, RTE, İsrail ve dolayısıyla ABD tekeli sermayesine boyun eğdiğini dünyaya itiraf etmek istercesine Hahamlarla bir toplantı yaptı. Hahamlarla toplantı, İsrail ve ABD'ye mesaj göndermek için en etkili ve doğrudan yoldu. Hahamlar, RTE'nin bu boyun eğişini alenenaplıkla karşıladılar ve RTE için "özel dua" ritüeli düzenlediler.

Ama tüm bunlar RTE ve dinci faşist iktidarının tekeli sermayeye ilk diz çöküşü değildi. Tam bir hafta önce yine büyük tekeli sermayeye şöyle sesleniyordu:

"Bak buradan sesleniyorum; bütün yatırımcılarımız lütfen, kamu bankaları onların her zaman yanındadır, emrindedir ama kamu bankasın-

dan krediyi alıp, bunu bir başka yere aktarmak suretiyle paradan para kazanma yoluna, yöntemlerine başvuranların da alnını karışlarız. - Projeye bağlı her türlü yatırıma destek vermeye hazırız. TÜSİAD, TUSKON hadi gidin yatırımlarınızı yapın bakalım? Biz önünde miyiz, yoksa destekçi miyiz? Bunları da göreceksiniz.”

İşte bu kadar! “Bütün yatırımcılarımız lütfen”di durum. Aynı çağrının emperyalist mali sermayeye her gün çeşitli kanallardan yapıldığından emin olabiliriz. Hahamlar, bir kanaldı. Kanallar çok, çağrı aynı. Peki, RTE'nin çağrısına uyan olur mu? Kimsenin uymayacağından emin olabiliriz. Nedeni basit. Sermaye, biriktikçe ve daha az elde toplaşıp merkezileştikçe üretime değil, havadan kazanma yollarına, spekülasyon, rant, faiz gibi yollara yönelir. Türkiye tekeli kapitalizmi, 1980'li yıllardan bu yana bu yolda ilerliyor.

RTE'nin çağrısı havada boş bir seda olarak kalmak zorunda. Çünkü, tekeli sermayenin temel dürtüsü aşırı kardan ve tekeliçilik koşullarında aşırı kar, tüketicinin gereksinimlerini en iyi şekilde tatmin etme ve uyumuş talebi uyandırma gücünü kazanmış olmaktan değil, hükümetle “kişisel birlik”i sağlamış olmaktan, işletmeler ile bankalar arasındaki ilişki olanaklarını ve organik gelişmeyi iyi hesaplayabilmekten, borsa, para-faiz oyunlarını iyi bilmekten; hükümetin ekonomik kararlarını önceden bilecek ajanlara sahip olmaktan vb. geçmektedir.

Bu süreç, Türkiye tekeli kapitalizminde 1980'li yıllardan bu yana, sermaye birikimine ve merkezileşmesine paralel olarak, gelişerek ve hızlanarak sürüyor. Bu, kapitalist gelişmenin, nesnel, kaçınılmaz seyridir.

İktidarın gerçek sahipleri de işte bu büyük tekeli sermayedarlardır; Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar ve benzerleridir.

27 Aralık 2021

LATİNLER'DE “SOL” RÜZGAR

Latin Amerika’da rüzgar iyiden iyiye “sol”dan esmeye devam ediyor. Seçimlerde art arda sosyal demokrat, “sol” ve sosyalist adaylar kazandı. Sermayenin “has adamları” için tam bir fiyasko halini aldı seçimler. Daha dün darbe ile gasp ettikleri koltuklardan kovuluyorlar.

Meksika, Arjantin, Kosta Rika, Honduras, Bolivya, Peru, Nikaragua, Şili... Yakın dönemde bunlara Brezilya da eklenecek. Kuşkusuz her biri kendine özgü ayırt edici yönler taşıyor, farklı dinamikler içeriyor. Dahası, seçimlerde ipi göğüsleyen parti ve adayların misyon ve siyasal konumları da bir birbirinden belirgin farklılıklar gösteriyor. Venezuela, Nikaragua, Bolivya (ve belki Peru) türünden daha belirgin sosyalizm yönelimli halkçı demokratik yönetimler söz konusu olabildiği gibi, Meksika, Arjantin, Kosta Rika ve Honduras gibi sözcüğün bilimsel anlamında sosyal demokrat yönetimler söz konusu olabiliyor.

Ama nihayetinde kıta ölçeğinde yaşanan bu gelişim, bu “yığınların sola kayışı”, emekçi yığınlardaki köklü değişim isteğinin dışı vurumundan, kapitalist toplumu aşma eğiliminin ifadesinden başka bir şey değil.

Bu açıdan Latinler’deki seçimler, işçi ve emekçilerin “olgunluğunu ölçmeye yarayan” bir araç olarak, yığınlardaki “başka bir dünya” (sosyalizm) isteğinin ne denli güçlü olduğunu göstermiş oluyor. Yığınlardaki bu sosyalizm eğiliminin tek veya başlıca ifadesi sandık değil kuşkusuz. Devasa gösterilerle, grev ve isyanlarla sarsılıp duruyor Latin Amerika. Seçimler şiddetli mücadele koşullarında gerçekleşiyor. Seçimler, süren sert sınıf mücadelesinin uğraklarından sadece biri.

Seçimlerdeki bu “sol”a yönelimin, sosyalizm eğilimli halkçı liderleri başa getirdiği hemen her örnekte, savaşım ve çelişkiler daha da sertleşiyor, kapışma derinleşiyor. Başa gelen “sol”/sosyalist yönetimler, halkçı demokratik adımlar attığı oranda uluslararası sermayenin sert direnişleriyle ve saldırısıyla karşılaşılıyor. Marksist literatürdeki adıyla söyleyelim: burjuvazi doğrudan iç savaşı başlatıyor. Tarihsel deneyimler bir tarafa, Venezuela, Bolivya ve Nikaragua (bir ölçüde Peru), bunun en güncel örnekleri olarak karşımızda. Darbe, darbe girişimi, işgal girişimi, ağır ekonomik yaptırımlar, inanılmaz kara propaganda saldırısı, diplomatik kuşatma, uluslararası örgütler (OAS vb.) üzerinden kısıp alma, ekono-

mik sabotaj, seçim sonuçlarını tanımama, kukla başkanlar atama... Sayısız yöntemle saldırıya geçerek iç savaş başlatıyor burjuvazi.

Nihayetinde gerçekten sosyalizme doğru yönelen, halkçı demokratik nitelik gösteren her yönetim, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin acımasız saldırılarını göğüslemek zorunda kalıyor. Seçimler, bu haliyle, “sosyalizme barışçıl geçiş”in aracı olmuyor. İstisnasız tüm örneklerde sosyalizme doğru bir mücadele, sert sınıflar savaşı, iç savaşlardan geçiyor.

Çelişkiler ne kadar keskin, sınıflar mücadelesi ne denli sert ise, burjuvazinin “kutsal ineği” seçimler ve parlamento, o denli pamuk ipliğine bağlı bir rol oynuyor. Kendi “kutsalını ilk kirleten” her seferinde burjuvazi oluyor. Dileyen tek tek tüm bu “seçim kazanılan örnekleri” ele alabilir. Tek bir istisna dahi bulamayacaktır.

Bunun dışında Latin Amerika’daki seçimler, “sokakları temizleme” genel rolünü de oynuyor pek çok örnekte. Sokakları temizlemekle kalmıyor, emekçi yığınlardaki biriken öfkenin “kontrollü boşaltılması”nı da sağlıyor. Çoğu zaman da genel hareketi burjuva kanallara akıtmanın aracı olarak hizmet ediyor.

Tarihsel ve güncel örneklerin bazı temel sonuçlarıdır burada söylediklerimiz. Buna rağmen, sanki bu deneyimler hiç yaşanmamış gibi, her “seçim zaferi” ile kendinden geçen, çılgık çılgıca emekçilere bu “zaferlerin” propagandasını yapan, burada da durmayıp, “biz de burada başa-rabiliriz, RTE’yi yenebiliriz” diyerek emekçileri burjuva “muhafeletin” kuyruğuna takmaya çalışan güçlü bir “liberal” damar var. Bu tayfanın son gözdeleri, Şili seçimleri.

Gencecik bir “solcu” başkan seçildi. Yetmedi. Bir de yeni anayasa yapmak için “Kurucu Meclis” oluşturulmuştu. Bundan daha iyi örnek mi olur!

Evet, “Kurucu Meclis”i gündeme getiren, iki yıl önceki ayaklanmalar zinciriydi. O ayaklanmaların söndürülmesi aracıydı “Kurucu Meclis”. Boric’i başkanlık koltuğuna taşıyan da yine aynı sokaklardı. Nereden baktığınız önemli. Devrimin başarısı açısından baktığınızda, söz konusu sürecin kendisi “sokakların temizlenmesi” politikasıyken, tersten bakışla, “mevzi kazanmak” ve “hakları söküp almak” (yahut “faşist/otoriter yönetimi durdurmak”) oluyor!

Tamamen sistem içinde kalan bu ikinci bakış açısı, bugün Boric’in zaferini öve öve bitiremiyor. Tek kelime ile tuhaf. Zira aynı Boric, “birleştirici başkan” olarak yaptığı konuşmada, kendi rakiplerinden bile bahsederken, onu destekleyen “sol” güçlerden bahsetmiyor! Örneğin Şili Komünist Partisi’nin adını bile anmıyor. Yahut, “neoliberalizm burada

doğdu, ama burada yenebiliriz” türünden konuşurken, o “neoliberalizm”in kanlı doğuşundan, Unidad Popular’ın adayı olarak 1970 yılında seçimleri kazanan Allende’nin 11 Eylül 1973’te kanlı bir darbe ile yıkılmasından tek kelimeyle olsun bahsetmiyor. (Unutulmasın. Allende, halkı için elde silah, sonuna kadar savaşıyor onurlu bir komünistti. Seçimlerle gelmiş olması bir şey değiştirmiyor.)

Bu “öğrenci lideri” olarak ünlenen “genç başkan”ın siyasi ekibindekilerin ABD ile bağlantıları üzerine çokça yazılıp çizildi. Genel hatlarıyla ortaya çıkan resim, onun, “sosyalizme doğru gidişin bir basamağı” değil, gelişen devrimci hareketi politik olarak kuşatmanın bir aracı olduğunu net olarak gösteriyor.

Tam da bu yüzden, “liberal solcularımız” Şili seçimlerini ve “Boric’in zaferini” dillerinden düşürmüyor, ama mesela Venezuela’yı, Nikaragua’yı ve hatta Bolivya’yı pek ağızlarına almıyor, öyle canı gönülden savunmuyor. Onlara kapitalizm sınırları içinde, demokrasıcılık oynayacak “solcu adaylar” lazım.

Oysa özellikle Latin Amerika halklarının uzun ve zorlu mücadele tarihi gösteriyor ki, seçimle iş başına gelen sol/sosyalist hükümet, ancak bir dizi kanlı çatışmadan, aralıksız emperyalist saldırılardan, iç savaş hamlelerinden geçerek yoluna devam edebiliyor.

Devrimci zor ve iç savaş süreci, nasıl başlarsa başlasın her devrimin geçmek zorunda olduğu ana uğrak olmaya devam ediyor.

29 Aralık 2021

MANŞETLERDE 2021

BİR KEZ DAHA ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI

Dert çok. Çeşit çeşit. Şairin dediği gibi “Hem dert çok, hem dert yok”. Ne tarafa dönsük, kimi dinlese, hangi kesime yönelsek... irili ufaklı sorunlar yığını.

Kimi mevcut düzende çözülebilir nitelikte, kiminin çözümü ise sistemin yıkılmasına bağlı. Hepsi aynı dönemde, aynı zaman diliminde, aynı toplumun bağrında çıktı ortaya. Birbirini etkileyerek, besleyerek...

Son dönemdeki belli başlı haberlere sadece şöyle bir göz atmak bile yeterli. Asgari ücret, ücretsiz izinler, işten atmalar, işsizlik, sosyal medya tutuklamaları, seçilmişlerin tutuklanması, HDP'nin kapatılma tartışmaları, Kürdistan'da aralıksız süren baskın ve tutuklamalar, işkence ve gözaltılar, torba yasalar, birer kayyuma dönüşen rektör atamaları, çocuk istismarları, her geçen gün daha sarsıcı ve katlanılmaz hale gelen kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet, AİHM kararları, AYM kararları, zindanlardaki baskılar, çevre katliamları, eğitim sorunları, yağma ve talan... Ve tüm bunları boydan boya kesen açlık, katlanılmaz yoksulluk.

Başka tarihsel dönemlerde belki önemli bir bölümü tek tek (veya bir dizi grup halinde) ele alınabilecek sorunlar, bugünkü gibi iç içe geçmiş bir yumak haline geldiğinde, genel olarak sorunların ayrı çözüm yolları da büyük oranda geçersizleşmiş olur. Hangi ipin ucunu tutsanız, hangi tekil sorunu ele alsanız, karşınıza bir bütün olarak yumağın kendisini, özcesi, sistem sorunun kendisini bulursunuz. Hemen her tekil sorun veya sorunlar dizisi, bizi genele götürüyor.

Olaylar ve gelişmeler yoğun; çok farklı alandan kopup gelen sorunlar iç içe geçip kaynaşmış. Bu yüzden yalnızca tekil sorunlarla uğraşmayı, kendini bununla sınırlamayı düşünen her hareket, bu “genel”in duvarına toslayıp kalıyor. Çözumsuzlüğe düşüyor. Ama öte yandan bu her tekil hareket, bilinçli bir şekilde onları bir araya getiren iradi bir yapı olmasa da, görünmez içsel bağların etkisiyle, nesnel bir bileşik harekete evriliyor. Büyük oranda kendiliğinden bir şekilde nesnel bir bileşik hareket oluşu-

yor.

Hemen her tekil hareket, kendisi hakkında tamamıyla kendisiyle sınırlanmış bir yanlış bilinç taşıyor. Sosyal reformistlerin ve oportünistlerin besleyip güçlendirdikleri yanlış bir bilinç... Ama hareketin nesnel dinamikleri kendiliğinden onları aşıyor. Genele, bütüne yöneliyor.

Tüm bu dağınık patlamalar zincirini birleştirecek bir genel patlama, bir büyük isyan, bir köklü kalkışma mayalanıyor. Özellikle pandeminin ağırlaştırdığı kriz, krizle birlikte çığ gibi büyüyen işsizlik, yoksulluk ve açlık, bu köklü kalkışmaya kuluçka işlevi görüyor.

Salt bir propaganda değil bugün açlık. Şiddeti ancak büyük yıkım savaşlarıyla ölçülebilecek bir yoksullaşma ve açlık yaşanıyor. Artık her türlü makyajlı rakamları aşan, her tür sansür duvarını parçalayan, her tür baskı ve tehdidi anlamsız kılan bir açlık, yokluk var. Ve sürekli derinleşiyor.

Emekçi yığınlar kelimenin gerçek anlamında bir açlık, elle tutulur, gerçek, somut bir açlık yaygınlaşıyor. Pazar yerlerinde çürüdüğü için çöpe dökülen sebze ve meyveleri topluyorlar, çöplerden yiyecek ayıklıyorlar, sokaklarda “atık yemek” istiyorlar... Bunlar tekil olaylar değil. Dönemi karakterize eden bir genelliğe sahip olaylar. Tüm diğer sorunları boydan boya kesen kırmızı çizgidir artık açlık ve yokluk.

Açlık nasıl bir felakettir? Bu, kelimelerle tarif edilemez bir felakettir. Öyle ki, açlık, diğer tüm sorunları, tüm problemleri, tüm dertleri ikinci plana itip kendisini öne çıkaran bir felakettir. Anlamak için yaşamak gerekir. Şimdi, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin ezici bir kesimi bu felaketi yaşıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sömürülen, ezilen halklar açısından günümüzün ve önümüzdeki yılın gerçek felaketi işte bu olacak.

Ve biz, tüm tekil sorunların yarattığı öfke ve çözüm girişimlerinin, bu “genel felaket” içinde birleşerek yıkıcı isyanları tetiklediğine tanık olacağız. İşte o zaman, her tekil sorunun çözümünün genel çözümle iç içe geçtiği, ona “endekslendiği” en geniş kesimler tarafından net olarak görülecek. Pratik hareketin kendisi, her tür sorunun çözümünün iktidar sorunun çözümüne bağlanmış olduğunu görecektir. “Şimdi Devrim Zamanı” belgisinin her alanın temel sloganı haline geldiği herkes tarafından anlaşılacaktır.

S:109 / 6-20 Ocak 2021

BİRLEŞİK DEVRİMCİ ODAK

Kazanmayı göze alıyor muyuz? Zafere kadar ilerlemeyi açık ve net bir şekilde önümüze koyuyor muyuz?

Hayır, “bedel ödemek” değil kastettiğimiz. Bugün bu topraklarda “bedel ödemek” bir ayrıcalık değil. Her gün, her saat en ağır bedelleri ödüyor toplumun büyük bir kesimi. Her gün ölüm, işkence ve şiddet sarmalında hayatta kalmaya çalışıyor kadınlar. Her gün kelimenin gerçek anlamında açlık çukuruna atılmış milyonlarca emekçi, en ağır şartlarda yaşam savaşı veriyor. Kendisinin ve çocuklarının hayatlarını kurtarma derdinde. Her gün “şafak operasyonları”na uyanıyor devrimci ve demokratlar, gazeteciler, öğrenciler... Zindanla, soruşturma ve kovuşturmalarla yüz yüze kalıyor milyonlar. Her gün süregelen saldırılara uğruyor devrimci tutsaklar. Her gün en temel hakları çiğneniyor, aşağılanıyor Kürt halkı. Her gün, her gün, her gün...

Bahsettiğimiz “bedel ödemek” değil, hayır. “Zaferi göze almak”. Bu çok daha farklı bir şey. Bu, kaybettiğinde salt kendi canını değil, milyonlarca emekçinin yaşamını ve geleceğini yitirme tehlikesini bilerek hedefe yürümek demek. Dahası, asıl kazandığın zaman karşına dikilecek koca bir burjuva dünya ile duraksız bir kapışmayı göze almak demek. Yılın her günü, günün her saati, bitmek tükenmek bilmeyen burjuva dünyanın saldırılarıyla boğuşmak demek. Bu, burjuva dünyadan her şeyinle geri dönüşsüz kopmak demek!

Zaferi herkes ister elbet, ama göze alamaz. Burjuva dünyadan bu köklü kopuşu, bu uzun yıllar hiç bitmeyecek olan savaşı göze alamıyor çokları. O yüzden onca bedeller ödemelerine rağmen, enerjik bir birleşik devrimci odak yaratma işinden uzak duruyorlar. Bu kopuşu göze alamadıklarından, dile getirdikleri tüm “birlik” tasarımları, “en geniş” etiketi içinde tam da bu “eski dünyanın” bileşenlerini de içeriyor. Hatta asıl onları hedefliyor. Önünü göremeyen, ufku düzen sınırlarını aşmayan, hedef netliğine sahip olmayan bir amorf yığın olarak birlik!

Oysa kararlı ve gerçekten devrimci güçlerin, kopuşu ve zaferi göze alan güçlerin bir araya geldiği, hedefi net bir birlik gerek. Bir birleşik devrimci odak gerek.

Tüm toplum bir savaş alanı. İçin için kaynıyor. İnsanların yüreğine

çöreklenmiş umutsuzluk, acı ve öfke, patlayacak yer arıyor. Nerede bir mikrofon uzatılsa, isyankar haykırışlar duyuluyor. Üstelik gözaltı ve zindan pahasına! Bu düzen değişmeli fikri, köklü toplumsal değişikliklerin zorunlu ve kaçınılmaz olduğu bilinci, milyonlar arasında hızla yayılıyor. Hem de kendiliğinden.

Bu geniş yığınların karşısına şekilsiz bir birlik çağrısı ile değil, hedefi net gösteren, zaferi kazanma konusunda kararlı olduğunu bizzat ortaya koyduğu görüş ve programla ifade eden bir devrimci birlik, gerçek bir odak haline gelebilir.

Tekrar tekrar vurgulamakta fayda var. Kendine güvenmeyen bir hareket, toplumun genelini sarsacak güçlü bir etki yaratamaz. Sözünü net, açık ve kendine güvenerek söyleyen bir odak gerek. Ne düşünüyor, neyi hedefliyor, çözüm yolu olarak ne gösteriyor... Tüm bunları iki anlama getmeyecek açıklıkta ortaya koymak gerek.

Ve iddialı olmak: “Faşizmi yıkacağız! Bir devrimle yıkacağız! Birleşik devrimle iktidarı ele geçireceğiz. Devrimci bir hükümet kuracağız. Şu şu acil önlemleri alacağız. Buna gücümüz var. Bunu başarabilecek bir perspektifimiz, bir planımız var.”

Böyle kendine güvenen, iddialı ve net bir birleşik devrimci oluşum, işçilerin ve emekçi yığınların çevresinde birleşeceği odak haline gelecektir.

Mücadelenin çeşitli alanlarında bu oluşum örgütleniyor. Gençlik bu alanda en öne geçmiş durumda. Mücadelenin diğer alanlarında da bu doğrultuda adımlar atılıyor. Yönelim doğrudur. Çabalar son derece önemlidir. Temel ve güncel hedef devrimdir. Bir araya gelişin gerçek harcı, sebebi, faşizmi yıkacak olan birleşik devrimin örgütlenmesidir. Bu netlik ortaya konduğunda tüm anti-faşist güçler için çekim merkezine dönüşecektir.

Zaferi göze almak zorundayız. Faşizmi bir devrimle yıkacağız!

S:110 / 20 Ocak – 3 Şubat 2021

ADIM ADIM AYAKLANMAYA!

Türk burjuvazisi ve dinci faşist iktidar tüm gücüyle “gelmekte olana” hazırlanıyor. Gizlisi saklısı da yok bunun. Tam güç, dolu dizgin!..

Mahkemeler, soruşturmalar, haddi hesabı olmayan davalar... Yetmeyince kendi yasalarını, kendi anayasasını ayaklar altına almalar... Tam bir şuursuz saldırganlık hali. Önünü ardını hesaplamak yok artık. Hep hücum, hep baskı! Dinci faşizmin her duruma verdiği yanıt, budur.

Tüm bu baskı, bu saldırganlık yetmiyor. Güvende hissedemiyorlar. NATO'nun, anlı şanlı emperyalist ülkelerin destekleri de yetmiyor. Korkuyorlar. Çeteler kuruyorlar. Dinci çeteleri eğitiyorlar. Suikast, sabotaj, gayri nizami harp teknikleri, iç savaş eğitimi, meskun mahal muharebeleri eğitimi gırla gidiyor.

Dedik ya, “gelmekte olana” hazırlanıyorlar dört koldan.

Evet devrim güçlerinin halihazırda böyle orduları, geniş hazır örgütleri yok. Ama on milyonlarca emekçinin patlamaya hazır birikmiş öfkesi var. Daha düne kadar iktidara oy veren milyonların muazzam hayal kırıklığıyla birleşmiş çıkışı arayışı var. Gittikçe yayılan çeşitli işçi eylemleri, gençlik eylemleri, kadın isyanları var. Kürt halkının artık hiçbir baskıya boyun eğmeyip sokağa çıkışı var. Bu faşist diktatörlük tarafından hoyratça bastırılan, engellenen özlemler, arzular, talepler var. Tek kelimeyle istim toplayan ayaklanma, güçlenen devrim var. Dinci faşizmin hazırlanmakta olduğu şey de tam olarak budur.

Ayaklanma ve devrim güncel pratik bir sorundur. Doğal olarak ayaklanma ve devrimin mücadele organlarını pratik olarak yaratmak acil bir sorun haline gelmiştir. Diğer yandan geniş emekçi yığınların özlemlerine cevap verecek, dertlerine derman olacak bir programı emekçi yığınlara sunmak da bir o kadar önemli, bir o kadar yakıcıdır. Güncel şartlar altında, sandığımızın aksine, her iki görev de son derece pratik görevlerdir.

Ayaklanma ve devrimin mücadele organları nelerdir? İşçi sınıfının kendi tarihsel pratiği, 150 yıldır bunun çok çeşitli örneklerini yarattı. En nihayetinde aynı öze sahip komün, sovyet, konsey, şura, komite... türü örgütlerdir. Bu kitle örgütlerinin yanı sıra en başta milis örgütlenmesi olmak üzere, ayaklanma ve devrimin zor araçlarının da ele alınması gerekiyor.

İşçiler ve tüm emekçi kesimler arasında yoğun devrimci pratik; genç-

lik içinde yoğun devrimci pratik; kadınlar arasında yoğun devrimci pratik... Ve zor araçlarının örgütlenmesi, geniş bir “halk istihbarat ağının” oluşturulması... Ufukta beliren ayaklanmalara pratik hazırlıkların bir kısmı, bunlardır.

Bu faaliyetlerin yanı sıra, devrimin tüm toplumsal güçlerine hitap edecek istemlerin, hedeflerin ve vaatlerin açık bir şekilde ileri sürülmesi gerekiyor. Bu nokta çok önemli. Koşulların bir patlamaya, bir ayaklanmaya, birikmiş öfkenin sokaklara akmasına doğru geliştiğini kabul ediyorsak, emekçi sınıfların önüne buna uygun hedefler koymak zorundayız.

“Faşizmi yıkacağız” demek, sadece hükümetin değişmesi demek değil. Faşizmi yıkmak demek, bu faşist devleti yıkmak demek. Ordu ve polis, bekçi ve korucuların, bürokratik yapının, mahkemelerin, zindanların... yıkılması, lağvedilmesi demek. Bunların yerine halkın doğrudan silahlanması demek olan milis güçlerinin geçirilmesi demek. Bunu yüksek sesle dile getirmekten bir an olsun geri durmayacağız!

Biz bu sloganla işçi ve emekçilere, Kürt halkına, gençliğe, iktidarı ele geçirme, devrimci bir iktidar kurma, devrimci bir hükümet kurma hedefini gösteriyoruz. Bu ilk ve en temel hedef. Sonrası, bu araca dayanarak emekçi yığınları neleri kazanabileceklerinin anlatılmasıdır. Tek sözle devrimci hükümetin programıdır.

Kürt halkının özgürlüğü, tutsakların özgürlüğü, kadın cinsi üzerindeki baskıların son bulması, emperyalist tekellerin ve NATO'nun kovulması, yoksulların banka-kredi borçlarının silinmesi, işsizliğin ve yoksulluğun bitirilmesi, parasız sağlık ve ulaşım, parasız-bilimsel ve anadilde eğitim ve daha pek çok şey...

Ayaklanmanın toplumsal tabanı arasında bunların propagandasını yapmamız gerekiyor. Faşizme karşı en geniş birliği ancak bu şekilde ve tabanda, emekçi yığınları arasında sağlayabiliriz. Yeter ki kendimize ve emekçi kitlelere güvenelim. Devrimci enerji işte bu kitlelerde var.

S:111 / 3 – 17 Şubat 2021

BU YANGIN BÜYÜYECEK!

Her gün onlarca gözaltı haberine uyanıyor ülke. Evler basılıyor, insanlar gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. En sıradan eylemlerde insanlar vahşice saldırıya uğruyor, yerlerde sürükleniyor, işkenceye alınıyor.

Birleşik Mücadele Güçleri'nin deklarasyonu için Kadıköy'de yapılan eylem dahil, akla gelebilecek her tür eylem, gösteri, yürüyüş, polis saldırısından nasibini aldı. Eylemlere, gösterilere, genel olarak faaliyete engel olmak için pek çok insan, elektronik kelepçeler takılarak ev hapsine mahkum edildi. Polis-savcı-mahkeme üçlüsü bir biçme makinesi gibi çalışıyor bu konuda.

Tek bir gün içinde 718 kişi gözaltına alındı! Rakama dikkat! On binlerin katıldığı bir mitingden ya da ülke sathına yayılmış gösteriler dalgasından değil. Evleri basılarak gözaltına alındı bu insanlar. Şu anda on binlerce politik tutsak var zindanlarda. Ve sayı sürekli artıyor. Bu rakama sayıları sürekli artan “adli denetim” uygulamaları (yurtdışı yasağı, karakola imza verme, ev hapsi vb.) eşlik ediyor.

Emekçi kesimlerde biriken öfke, küçük ama çok yaygın patlamalara neden oluyor. Ve her küçük patlama, büyük bir polis gücüyle bastırılmaya, yargı eliyle denetim altına alınmaya ve söndürülmeye çalışılıyor. Fakat her bastırma girişimi, her tehdit ve gözdağı daha geniş tepkilerin doğmasından başka bir sonuç yaratmıyor.

Hoşnutsuzluk ve öfke o kadar güçlü, eylemler o kadar yaygın ki, çağıldayıp gelen bu sele kar etmiyor kurdukları barikatlar.

Bu yüzden kendi tabanlarını canlandıracak, kitlelerde bir süreliğine de olsa beklenti yaratacak zaferlere ihtiyaç duyuyorlar. Cepheden cepheye koşturup durmalarının temel sebeplerinden biri bu. Propaganda etikleri sahte zaferler kar etmiyor. “Gare Operasyonu” tam da böyle bir zafer içindi. RTE kitle tabanına “müjde verme” sözüyle çıktı sahneye. UKH'nin lider kadrolarını ele geçirme, bu arada esir tutulan MİT ajanlarını, askerleri, devlet memurlarını kurtarma adına daldılar Gare dağlarına. Sonuç tam bir hüsrana. Büyük bir hezimet! Üstelik ölen 13 esir de cabası.

Gerçeğin gözünün ta içine bakacağız. Bu gerçek, tüm mücadeleyi kendi dar örgüt sınırlarıyla ölçenlerin sandığının aksine, dinci faşizmin güçsüzlüğünü, birleşik devrimin adım adım yükselişini işaret ediyor. En sert,

en katı, en keskin önlemleri, en vahşi uygulamaları hükmünü yitirmiş durumda. Aynı şekilde burjuva muhalefet, dinci faşist iktidarla birlikte eriyor, tükeniyor. Barikatlar pratik yaşam tarafından adım adım aşılıyor.

Birleşik devrim güçlerinin temel alacağı gerçeklik budur. Her geçen gün sayısı ve alanı büyüyen eylemler, bu kupkuru bozkırda uçuşan çok yoğun kıvılcımlar demektir. Adım adım geliyor toplumsal patlama. Kendimizi pratik olarak hazırlamamız gereken gerçeklik, işte bu.

Hazırlanmalıyız. Bu büyük patlamanın, ayaklanma ve devrimin kitle örgütlerinin önünü açarak, onun zor araçlarının bilinçli faaliyetini örgütleyerek, güçlerimizi buralara akıtarak hazırlanmalıyız.

Maddi koşulları olgunlaşmayan mücadele araç ve yöntemleri varlıklarını sürdürmez. Bugün ayaklanma ve devrimin hem kitle örgütlenmeleri, hem zor örgütlenmeleri ortaya çıkıyor ve yaygınlaşma eğilimi gösteriyor. Bugün için aslolan, bu örgütleri iradi ve bilinçli bir şekilde güçlendirmektir.

Sermaye düzeni bir çöküş düzleminde. Faşizmin saldırıları kar etmeyecek. Bu yangın büyüyecek. Kazanacağız!

S:112 / 17 Şubat – 3 Mart 2021

İŞÇİ KONSEYLERİNİ YAYGINLAŞTIRMALIYIZ

Ardı ardına işçi grev ve direnişleri sahne alıyor. Öte yandan Maltepe ve Kadıköy Belediye işçileri örneğinde olduğu gibi, sendikal ihanetlerle grevlerin önüne geçiliyor. Şartlar işçileri harekete geçmeye, sürekli daha ileri gitmeye zorlarken, sınıf içindeki burjuva işbirlikçiliği barikatları sürekli buna engel oluyor. Bu barikatlar aşılmalıdır!

Her tür sınıf örgütünde militan, dışı dış bir mücadele yürütülmeden, sınıf içindeki barikatları aşmak, parçalamak mümkün değil. Buna hiç kuşku yok. Sendikasından derneğine her tür tüzel örgütlenme dahil, zorlu bir mücadele yürütmek, işin olmazsa olmazı. Ama bu tür “geleneksel” tüzel örgütlere takılıp kalmak, sınıf hareketini bir tür “doğal sınırlar” içine hapsedmek demek. En militan halinde bile gidip gelip dayandığı sistem sınırlarını bir türlü aşmamak demek. En olumlu örneklerde bile bir türlü aşamayan sınırlardan bahsediyoruz.

Altüst oluş dönemlerinde, devrimin güncel pratik mesele olduğu dönemlerde, işçi sınıfı, bizzat pratik ihtiyaçların zorlamasıyla kendi iradesini yansıtacak çeşitli örgütlülükler yaratıyor. Resmi tüzel kimliklerin ötesinde, fiilen yaratılıyor bu örgütlenmeler. Öyle gizli kapaklı da değil. Alenen ilan ediyor kendini.

Maddi koşulları olgunlaşmayan mücadele araç ve yöntemleri kararlı bir şekilde oluşmaz, oluşsa da varlıklarını sürdüremez. Uzun süredir ayaklanma ve devrimin hem kitle örgütlenmeleri, hem zor örgütlenmeleri ortaya çıkıyor ve yaygınlaşma eğilimi gösteriyor. Az çok kararlı ve istikrarlı bir özellik kazanıyor.

Sonuçta devrimin bu kitle örgütleri hemen her alanda, büyük oranda, kendiliğinden ortaya çıkıyor. Gittikçe daha kalıcı hale geliyor. Daha direngen bir hal alıyor. Mücadelenin hemen her yükseliş döneminde değişik adlarla çıktılar ortaya. Dayanışma, forum, meclis, konsey, komite...

İşçi sınıfının bu kitle örgütleri, kendi varoluşlarında düzen sınırlarını aşmayı barındırır. Aracın bizzat kendisine içkindir bu aşma eğilimi. Ve bu devrimci biçim, devrimci içerikle bulunduğu oranda bizzat birleşik devrimin güçlü kitle örgütlerinin doğuşunu getirir.

Mücadelenin her alanında birleşik devrimin odaklarını, birleşik odaklarını yaratmak gerekiyor. Birleşik Mücadele Güçleri, başlı başına bu gör-

evi üstlenecek araçlardan biridir. Onun işi, bir dizi alanda birleşik kitle örgütlerinin yaratılması ve güçlendirilmesidir. Devrimin birleşik odakları ancak bu yolla yaratılabilir. Tıpkı gençlik faaliyetlerinde olduğu gibi, işçi sınıfının mücadelesinde de bu türden birleşik oluşumlara ihtiyaç var. Bu türden yapılar alabildiğine yaygınlaştırılmadan, güçlendirilmeden, önleri açılmadan, birleşik devrimin başarı şansı yoktur.

Koşulların böylesine devrimci olduğu dönemlerde sayısız örgüt kurması gerekiyor işçilerin. Her türden örgüt hem de. Hiçbir kesimi dışarıda bırakmayacak örgütler. İşçi sınıfının örgütlülük düzeyi yalnızca işçi sınıfının siyasal örgüt ve partilerinin nicel gücünü değil, tam da tabandaki bu geniş kitle örgütlerinin nitel ve nicel gücünü ifade eder. Gençlik, kadın, işçi... her alanda birleşik konsey/meclis örgütleri yaratılarak bu adımlar güçlendirilmeli.

Bu örgütlerin iradi olarak güçlendirilmesi demek, onu doğrudan siyasal oluşumların bir izdüşümüne dönüştürmek demek değildir. Kalıplar aşılmalıdır. Onları bir “siyasal örgütler koalisyonu” olarak düşünmek, bu örgütlerin ölümüdür. Tam tersine, tek tek siyasal oluşumların çok ötesinde, hatta onların toplamının da ötesinde, tamamen pratik, kitlelerin devrimci girişkenliklerine dayanan oluşumlardır. Asla gözden kaçırılmasın. Siyasal örgütler balık ise, bu türden kitle örgütleri denizin kendisidir. Bu ilişki gözden kaçırıldığı anda kendi köklerinden kopar bu yapılar; güçsüzleşir, kurur gider.

Birleşik Mücadele Güçleri'nin önünde böylesine pratik bir görev var. Her tür “dar grup refleksi”ni aşan, yoğun günlük pratik faaliyetle güçlendirilmesi gereken konsey/meclis türü örgütlere yönelmek zorunda.

Birleşik devrimci odak yaratma konusunda önemli bir adım idi BMG'nin kuruluşu. Şimdi bunu, değişik mücadele alanlarında, ama en başta işçi sınıfı saflarında, pratik olarak yaratma zamanı. Şimdi işçi konseylerini iradi olarak yaygınlaştırma ve güçlendirme zamanı. Birleşik komiteler, meclisler, konseyler, forumlar... BMG için günün acil pratik görevleri bunlardır.

S:113 / 3 – 17 Mart 2021

BİRLEŞİK İŞÇİ FAALİYETİNE!

Onca baskıya, tehdide, resmi-sivil faşist teröre rağmen, sokaklar hızla eylem adımlarıyla ısınıyor. Öğrenciler, işçiler, kadınlar, Gazi Ayaklanmasının yıldönümü... derken, Newroz'a tam istim yöneliyor emekçi yığınlar. Patlamaya yer arayan birikmiş öfke, emin adımlarla boy gösteriyor sokaklarda, alanlarda.

Hiç kuşku yok. "HDP kapatılsın" üzerinden bunca yoğun saldırıların alıp başını gittiği, her kör karanlıkta operasyonlara uyandığımız, binlerce insanın sorgusuz sualsiz zindanlara doldurulduğu böylesi şartlar altında gündeme gelen Newroz, Kürt halkı, işçi ve emekçi yığınlar, kadınlar, gençler, yoksul kesimler için bir gövde gösterisi imkanı olacak. Birleşik Mücadele Güçleri için de yeni bir sınav, yeni bir sıçrama noktası olacak Newroz.

BMG, Boğaziçi öğrencilerinin ateşlediği, işçi ve gençlik eylemlerinin tırmanışa geçtiği bir dönemde ilan etti kuruluşunu. "Tam zamanı" denebilecek bir dönemde atıldı kavga meydanına. Etki çapı biraz da bu sebeple beklenenin ötesine geçti.

O günden itibaren adım adım ilerliyor Birleşik Mücadele Güçleri. Kimi zaman naif, kimi zaman iddialı adımlarla yürüyor. Önemli olan da bu. Sürekli yürümek, sürekli üretmek. Birleşik devrimin birleşik örgütlenmelerini yaratmak durmadan. İlmek ilmek örülen mücadeleyle birleşik devrimin odağı olarak belirginleşmek.

Bu alanda ilk ileri atılan gençlik oldu. Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ilanı, pratik bir yol açıcı eylemdi. Gençler, enerjik bir şekilde bir araya gelebilmenin, birlikte mücadeleyi omuzlayabilmenin örneklerini yarattı. Ardından tüm alanların üzerinde çatı olabilecek BMG kuruldu. Tam da "buradayız, tarihsel sorumluluğumuzun farkındayız" denmesi gereken bir dönemde çıktı kavga sahasına. Etkisi bu yüzden büyük oldu. Şimdi sırada işçi cephesi var. Sınıf içindeki dağınık çabaların tek merkezde toplanabilmesi, tek tek güçlerin bir araya gelmesinin (aritmetik toplam) çok ötesinde bir etki yaratacaktır.

İşçi sınıfı çalışmaları, diğer alanlardan farklı olarak, bir "siyasal toplum" (ya da daha önce ifade ettiğimiz gibi söyleyecek olursak, "siyasal örgütler koalisyonu") biçiminde ilerleyemez. İlerlememeli. İşçi faaliyeti

kesinlikle konsey temelinde geliştirilmeli. Ve bu konsey, hiçbir şekilde ona güç veren siyasal işçi parti ve örgütlerinin izdüşümü olmamalı. BMG'nin bir "siyasal toplama" ifade edecek bir işçi örgütlenmesi, sınıf çalışmasını dar bir "grup kimliğine" hapseder ve daha baştan başarısızlığa mahkum olur.

BMG'nin işçi cephesi, kuşkusuz siyasal bir kimliğe sahip olacaktır. Yürüteceği pratik politik faaliyet ile belirli bir çekim etkisi de yaratacaktır. Bunlar, eşyanın doğasına uygun şeyler. Ama işçilerin bu oluşumda örgütlenmesinin yeterli olacağını düşünemez, düşünmemeli. Aksine, en geniş işçi kesimlerini kucaklayacak örgütlere ihtiyaç var. İşçi konseylerine, komitelerine gereksinim duyuyor hareket. BMG'nin oluşturacağı işçi cephesi örgütlenmesi, BMG bileşenlerinin dağıntık çabalarını merkezileştirmeye, bir düzene sokmaya, enerji ve imkan tasarrufu sağlamaya yarar ve tüm bu özellikleriyle, faaliyetin etki alanını katbekat artırır.

Unutulmasın, BMG, faşizmi yıkmayı önüne görev olarak koymuş bir siyasal odaktır. İşçi sınıfının tabandaki devrim örgütleri güçlendirilmeksizin bu hedefe ulaşabilmek mümkün değildir. Tam da bu yüzden, işçi sınıfının devrim örgütlerinin yaratılması, doğrudan işçi konseylerinin güçlendirilmesi temel hedefdir. Birleşik Mücadele Güçleri'nin önünde böylesine pratik bir görev var.

Mücadele her adımda sertleşiyor. Sonuç alıcı çarpışmalara doğru ilerliyor. İşçi sınıfı içindeki birleşik faaliyet, hem aciliyet kazanıyor, hem de önem. Devrimin başarısına giden yol, birleşik işçi faaliyetinin başarılmamasından geçiyor. İşçi konseylerinin, komitelerinin, meclislerinin el birliğiyle güçlendirileceği, devrimin bu temel araçlarına birleşik enerjimizin aktarılacağı etkin bir birleşik işçi faaliyeti bizleri bekliyor.

S:114 / 17 31 Mart 2021

KAZANACAĞIZ!

Kadınlar isyanda... Öğrenciler isyanda... Kod 29 ile kapı önüne konan işçiler isyanda... KHK'larla tüm bir hayatı çalınan kamu emekçileri isyanda... Aşağılamada her tür sınırların aşıldığı Kürt halkı isyanda... Artık sıfırı tüketmiş küçük esnaf isyanda... Müzik-eğlence sektöründe çalışan sanatçılar, emekçiler isyanda... Evine bir lokma yiyecek için pazarın kapanmasını bekleyen, dökülen çürük sebze meyve içinden bir şeyler bulmaya çalışan yoksullar isyanda...

Diğer tarafta birkaç yıl içinde köşeyi dönenler... Milyarların cukka edildiği ihaleler... araba kutularından taşan dolarlar... Bakara makaralar... lüks arabalarında "kokain partisi" verener... araba bagajlarında balya balya dövizler çıkarlar... her biri küçük bir "Reis" olan lümpen suç makineleri... yozlaşma, çürüme, tel tel dökülen bir toplum...

Yoksulluk ve zenginlik uçurumu büyüdükçe, kesintisiz bir gerilim, çatışma ve kutuplaşma toplumun belirgin özelliği haline geliyor. Süreklilik arz eden, durup durup alevlenen sokak eylemleri, işçilerin art arda grevleri, eylem ve direnişleri, sık sık küçük patlamaya dönüşen öfke dışı vuruşları, genel demokratik hareketin güncel durumunu özetliyor.

Önüme geçemediği ve asla geçemeyeceği bu bölünme ve kutuplaşma karşısında sermaye devleti, bir taraftan bu kutuplaşmanın biçimini elden geldiğince çarpıtmaya, sürekli genişleyen karşıt cepheyi türlü oyunlarla bölmeye çalışıyor; öte yandan dinci faşist iktidar eliyle dizginsiz bir faşist diktatörlük kurarak hasmının sırtını yere sermeyi umut ediyor. Alman Nazizmini, İtalyan Faşizmini kendisine örnek almış durumda. "Çakma Führer" RTE şahsında kurguladıkları faşist diktatörlük ile birleşik devrimi yenebileceklerini düşünüyorlar.

Sermaye ve dinci faşist iktidarın bu yönelimi karşısında gerçek demokrasi güçlerini bir araya getirmek hayati önemde. Mücadelenin değişik alanlarında birleşik devrimin güçlerini bir araya getirmeye soyunan, bu doğrultuda isabetli adımlar atan Birleşik Mücadele Güçleri, demokrasinin bizzat devrim sorunu olduğu bilinciyle, tüm demokrasi güçlerini bir odak etrafında bir araya getirme görevini omuzlamak zorunda.

"Demokrasi güçleri" dediklerimiz, yukarıda bir kısmını sıraladığımız toplumsal güçlerdir. Hiçbir hal ve şart altında tekeli sermayenin politik

parti ve örgütleri değildir. Yüzümüz daima emekçi yığınlara dönük olmak zorundadır, burjuva “muhalefet” dahil, türlü çeşit liberal burjuva çevrelere değil!

Dinci faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı demokrasi mücadelesinden bahsedeceksek, emekçi yığınlar açısından demokrasiden (“halk demokrasisi” ve “proleter demokrasi”) bahsetmemiz gerekir. Burada “demokrasi güçlerinin birliği” demek, devrim güçlerinin birliği demektir. Burjuvaziye karşı yürütülecek proleter iç savaşın en geniş kesimlerinden bahsediyoruz demektir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların sermayeye karşı yükselttiği iç savaş, Lenin’in deyimiyle demokratik olarak örgütlenen ve demokratik olarak yürütülen bir mücadeledir. Bu yüzden de her şeyden önce tarihin tanık olduğu en demokratik kitle örgütleri eliyle yürütülür.

Her devrim döneminin ürünü olarak ortaya çıkar bu örgütler. Bizde de görece uzun bir dönemdir oluştu. Gittikçe de yayılıyor. İşçiler arasında komite, konsey, meclis türü örgütler; gençlik arasında meclis, dayanışma, forum türü oluşumlar; Kürt halkı arasında tüm bunlara ek olarak Kongre düzeyine ulaşan örgütlülükler...

Pratik yaşamın bizzat kendisi, Birleşik Mücadele Güçlerinin önüne güçlendirmesi gereken örgüt modellerini koymuş durumda. Tüm demokrasi güçlerini bir araya getirecek örgütler az çok kararlı bir yapıya kavuşmuş olarak pratik mücadelede hayat buldu. Bu örgütler etrafında en geniş işçi kesimlerini toplamak; kadınları, gençleri, işsizleri kucaklamak; sermayenin faşist diktatörlük hayallerinin karşısına bu güçle dikilmek gerek.

Ancak böyle bir mücadele, siyasal demokrasinin kazanılmasını sağlar. Ve ancak bu yolla sermaye düzeni, onun faşist diktatörlüğü ile birlikte alaşağı edilebilir.

Doğru yoldayız. Kazanacağız!

S:115 / 31 Mart – 14 Nisan 2021

HEPSİ DEMEK HEPSİ DEMEKTİR

Lübnan'da “internet vergisi protestoları” şeklinde başlayan toplumsal patlamanın şiarıydı bu slogan. Protesto gösterilerinden faydalanmak isteyen burjuva politikacılara karşı emekçi kitlelerin ne kadar uyanık ve bilinçli olduğunu ifade ediyordu.

Burjuva siyasetçilerin ve burjuva siyasetin tümüne cephe alan, hepsine karşı olduklarını ifade eden net bir bilinç örneği... Lübnan devrimcilerinin, yoksul halk kitlelerinin burjuva iktidarlara karşı kullandıkları ve sınıf savaşında sonuna kadar yürüme; tüm burjuva güç ve hükümetleri ezerek, tarihin çöplüğüne gönderme istek ve kararlılığını ifade eder.

Bu slogan, bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin almasını öneren, birinin diğerinden daha iyi olduğunu ileri süren düşünceye karşı gelişmiştir. Ne o, ne bu burjuva hükümet; hepsinin canı cehen-neme anlamındadır.

Bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin almasını reddeden devrimci bir slogandır. Biraz kazıdığımızda altından, tam ve kesin kurtuluşa götüren devrimci bir halk iktidarı isteği, arzusu çıkar.

Bu sloganın ifade ettiği anlayış üzerinde Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi ciddiyetle durmalıdır. Çünkü, tam da Lübnan'da ya da devrimle karşı karşıya gelen herhangi bir ülkede, her zaman rastlayacağımız, bir burjuva iktidarın yerine bir başka burjuva iktidar için mücadele öneren uzlaşmacı anlayış Türkiye ve Kürdistan'da da her adımda karşımıza çıkıyor.

Görmek, tanımak ve bu anlayışa karşı ısrarla mücadele etmek tekeli sermaye egemenliğini yıkmamanın temel koşuludur. Lenin'in “devrim için mücadele reformizme karşı mücadeleden ayrılmaz” biçimindeki düşüncesi, gerçek anlam ve ifadesini işte burada buluyor.

Karşımıza nasıl çıkıyor bu uzlaşmacı anlayış? Bu anlayış, tekeli egemenliğin tüm güçlerini, düzenin kendisiyle birlikte hedef göstermek yerine, bu güçlerin sadece bir kısmını hedef gösteren anlayıştır. En somut ifadesini, salt bir “AKP-MHP faşizmi” ya da “tek adam rejimi” karşılığında buluyor. Yani “Hepsi demek hepsi demektir” yerine şimdilik bir kısmı, şimdilik “Tek adam Rejimi” ya da “AKP-MHP faşizmi” öncelikli hedeftir.

Bu anlayış, faşizmin baskı ve teröründen, sömürüden, açlık ve yoksulluktan bunalmış, intiharlara sürüklenen kitlelere düzenin değişmesini, tekeli sermaye egemenliğini yıkılmasını değil, düzen içinde, burjuva güçleri arasında bir değişiklik öneren anlayıştır. Çok iyi niyetlerle de ifade edilse, kişi, parti ya da herhangi bir siyasal güç, yıkılacak burjuva iktidarın yerine devrimci iktidar alternatifini açıkça, doğrudan ve iki anlama gelmeyecek biçimde ortaya koymadıkça, bu sosyal reformist zemine kaymaktan kurtulamaz. Varolan iktidarın yıkılmasından söz edip de yerine kurulacak iktidar meselesini boşlukta bırakmak da aynı kapağa çıkar.

Düzen çöküyor! En iflah olmaz uzlaşmacılar, liberaller bile artık bu düşüncede birleşiyorlar. Kimileri bu çöküşü dinci faşist iktidarla sınırlı biçimde görse de, gerçekte çöken düzenin kendisidir. Tekelci kapitalist ekonomi, derin bir bunalım içinde. Ekonomik bunalıma politik kriz eşlik ediyor. Kısacası, ortada olan ekonomik ve politik krizdir, devrimci durumdur. Birleşik devrimin karşı cephesinde yer alan emperyalist güçler de bunun farkında. Bu yüzden, tüm yetkileri eline verdikleri dinci faşist iktidarı kurtarmak için, destek üstüne destek veriyorlar.

Düzen çökerken örgütlü devrimci güçler, devrimin toplumsal güçlerinin önüne hedef olarak egemen sınıfın sadece bir kesimini değil, egemen sınıfın hepsini koyarlar. Egemen sınıfın, sömürücü düzenin, faşizmin sadece bir hükümetini değil, tüm düzeni, tüm burjuva güçleri, kurumlarıyla, baskı araçlarıyla birlikte yıkmayı ve emekçi sınıfların egemenliğini kurmayı hedeflerler.

Kısacası, bir kısmı yani “AKP-MHP faşizmi” değil, hepsi...

“Hepsi demek hepsi demektir”

S:116 / 14 – 28 Nisan 2021

ÇIĞ KOPTU GELİYOR!

Bu düzenin iler tutar hiçbir yanı kalmadı. Çürüme, yozlaşma, çöküş, çözülüş... hepsi bir arada! Her adımda, düzenin temsilcilerinin her kapışma ve kavgasında ortalığa saçılan cürufun tahammül edilmez kokusu her yanı kaplıyor. Ve üstelik ortalığa saçılanlar, hasır altı edilenlerin yanında devede kulak.

Burjuva düzenin tüm kurumsal yapısı çöküyor, çözülüyor. En muteber burjuva kurumlarının emekçi yığınlar gözünde beş paralık değeri kalmamış durumda. Hukuk/adalet mekanizmaları çoktan tedavülden kalktı! “Asker millet” diye böbürleneler, aynı “milletin” orduya güveninin dibе vurması karşısında şaşkın! Polis zaten hiçbir dönem sevilen/güvenilen kurum olmadı bu ülkede.

Dinci faşizm ipten kazıktan kurtulmuşlara bel bağladığından, akla gelebilecek her tür güruhu çevresine topladı. Kendisi bizzat bir suç şebekesi olarak çalışıyor. Mafya, iktidar aygıtının sadece basit bir aparatı olmaktan çıktı; dinci faşist iktidarın ve faşist devletin kendisi bizzat bu aparata dönüştü. Toplum dizi film izler gibi mafya çetelerinin işaatlarını izliyor.

Tüm düzen partileri, hükümeti de muhalefeti de, eriyor. Kişileri, siyasi liderleri katbekat aşan bir çözülme, çürüme ve dağılma ifadesidir tüm bunlar. Çürümenin ve dağılmanın bu düzeye gelişi, birleşik devrimin nesnel gücünün göstergesidir. Bu gerçeği bilince çıkartıp ona göre hareket edilmediğinde, devrimin baskısıyla burjuva dünyada meydana gelen çürüme ve dağılma, tüm topluma yayılır. Tüm bir toplumu çürütür.

Bütün toplumsal göstergeler, bu çürütücü bunalımdan devrim yoluyla çıkışın yakıcı bir sorun haline geldiğini gösteriyor. Bunalım her geçen gün olgunlaşıyor. Geniş yığınların sistem dışına kendiliğinden kayması somut bir olgu olarak yaşanıyor.

Sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların bir türlü farkına varamadıkları gerçek budur. Fakat emekçilerde genel bir düzeye ulaşan çıkışsızlık hissi, düzen içi çıkış umudu yaymaya çalışan bu çevrelerin güçlenme koşullarını ortadan kaldırıyor.

Emekçi sınıflar önce kopkoyu bir umutsuzluk ve çıkışsızlık batağına saplanıyorlar. Geçim derdi, gerçek açlık ve intiharlar artıyor. Artık on milyonlar halinde her şeyini yitirmiş durumda işçi ve emekçiler. Kaybedecek

hiçbir şeyleri kalmadı. Milyonlarca yoksulun barınma dışında hiçbir temel ihtiyacını karşılayamadığından yakınması anketlere yansıyor. Kaybedecek şeyi olmayanların korkacak bir şeyleri de kalmaz. Milyonlarca emekçiyi bu düzene bağlayabilecek hiçbir zincir de kalmadı. Krizin yarattığı yıkım, tüm o bağları bir çırpıda kopartıp attı!

Hiçbir toplum, hiçbir sınıf, umutsuzluk yüklü bir durumu sürgit devam ettiremez. Sürekli bir umutsuzluk tarihin hiçbir döneminde görülmemiştir. Bir toplumun ayakta kalabilmesi için geleceğe dair düşleri, umutları olması gerekir. Karanlığın en koyu olduğu anın gün doğumun hemen öncesi olması gibi, umutsuzluk söylemlerinin, ölüm ve açlık kelimelerinin, geleceksizlik hissini en yoğun olduğu aşama da, emekçi sınıfların ölümüne bir kararlılıkla ileri atılmalarının eşliğidir.

Bu nokta, sıçramanın gerçekleşeceği noktadır. Kaybetmekten korkacağı bir şeylerin kalmadığı nokta, korkudan cürete, umutsuzluktan isyan ve gelecek düşlerine sıçramanın gerçekleşeceği noktadır. Türkiye ve Kürdistan emekçileri artık bu aşamaya gelmiştir. Toplumun bütün emekçi ve yoksul kesimleri için durum budur. İşçiler uzun süredir hareketin en önüne geçmekte.

Birleşik Mücadele Güçleri bu olağanüstü koşullarda etki alanını genişletiyor. 1 Mayıs sürecinde yürüttüğü faaliyet, kavganın içinde, en öne geçmek için ortamın ne denli hazır olduğunu kanıtıyor. Bu muazzam kopuş dinamiği, bu kabına sığmaz öfke, emekçilerin karşısına devrim programıyla çıkmayı şart koşuyor. Şimdi bu bilinçle kavga bayraklarına doğrudan devrimin şiarlarını yazmak gerek. Devrimin şiarlarının, dolu dizgin gelmekte olan bu çarpışmada emekçi yığınlar tarafından sahiplenileceğine kuşku duyulmasın.

İsyan çığlığının meydanlarda yankılanacağı, karanlığın yırtılacağı an çok yakın. Çığ koptu geliyor!

S:117 / 12-26 Mayıs 2021

BİR DÜZENİN ÇÖKÜŞÜ

Haftalardır tüm toplum dizi film izler gibi suç şebekesinin “itirafçısını” izliyor. Daha düne kadar devrim saflarına birlikte tehditler savuran bu korkunç suç şebekesi, “bağırsak ortaklığı” bozulduktan sonra birbirine girdi. Keskin bir cüruf kokusu ortalığı kapladı. Herkesin bildiği sırlar bir kez daha ifşa olmaya başladı.

Ortaya saçılmaya başlayanlar daha şimdiden çürümenin ulaştığı korkunç boyutları göstermeye yetiyor. Kaçakçılık, kara para, uyuşturucu ticareti, haraç, gasp, tehdit, cinayet... Adım adım iktidar piramidinin en tepesine tırmanıyor açık edilen olaylar. Tonlarca kokain, birkaç on yıla yayılan siyasi cinayetler, kumarhaneler, yargı-polis eliyle kurulan kumpaslar, para sızdırmalar...

Özünde hikayeler yeni değil. Bu ülkede uzun süredir çok defa dile getirilen olaylar. Parça bölük sızanlar, kimileri dava konusu olanlar. Ama bu defa bizzat o suç şebekesinin içinden biri, hem de tüm dünyaya ilan ediyor bir bir.

Uzun iç savaş ve neredeyse kesintisiz hal alan krizlerinin etkisiyle çürüme ve yozlaşma burjuva faşist devletin kılcal damarlarına kadar yayıldı. Çeteleşme ve mafyalaşma, hem sermayenin, hem onun devletinin ana eğilimi oldu. Dinci faşist iktidar bu çürümeyi en uç noktalara taşıdı. Burjuva devletinin her tür kurumsal yapısı çözüldü.

Sonuçta sermaye-bürokrasi-mafya-siyaset ilişkisi organik bir yapıya dönüştü. Susurluk bunu açık eden meşhur örnekti. Mafya-siyaset-bürokrasi ağı orada tüm çıplaklığıyla ortaya saçılmıştı. Sermaye kısmı özenle saklandı.

Birilerinin “malına çökme” Türk burjuvazisinin doğuşundan beri alışkın olduğu temel “sermaye birikim rejimi”dir! Daha ilk başta Ermeni, Rum (ve belirli oranda da Yahudi) toplulukların “mallarına çökme” yoluyla çıktı yola. Devlet bürokrasisi ve bizzat burjuva siyaset kurumuyla muazzam bir şekilde kaynaştı. Mafyatik bir damar, Türk burjuvazisinin en temel özelliklerinden biri oldu her zaman.

Doğal çürüme ve yozlaşma eğilimi, toplumsal devrimin yarattığı baskı ortamında, faşist devletin çeteleşme ve mafyalaşmasıyla hızlandı. Dinci faşist iktidarın başı ve çevresinde öbeklenen sermaye grupları doğrudan çete,

mafya, suç şebekesi olarak hareket etti. Mafya grupları da alenen dinci faşist iktidarın “koalisyon ortakları” haline geldi.

Tekrar edelim. Bu çürüme ve yozlaşma sınıflar savaşımının keskinleştiği koşullarda, devrimin baskısının yoğunlaştığı koşullarda sistemin çözülme ve dağılma dinamikleri denetlenemez hale geliyor. Savaşım keskinleştikçe yönetme yeteneğini daha çok yitiriyor “yukarısı” ve kendi iç kavgası daha bir denetlenemez, belirli bir düzeyde tutulamaz oluyor.

Sermaye cephesinin iç çelişki ve çatışmaları, “paylaşım kavgaları”, bunların ifadesi olarak iç politik mücadeleler tüm örtülerden sıyrılarak keskinleşiyor. Tam da karşı-devrim cephesi, emekçiler karşısında tüm burjuva güçleri bir araya getirip toparlamak gerektiğini düşünüyorken, burjuva sınıfın bu iç parçalanmışlığı, bizzat emekçi sınıfların yükselen baskısının da etkisiyle, derinleşiyor.

Gözümüzün önünde sürüp giden kapışmalar, restleşmeler, tehditler, ortaya saçılan dosyalar, suçlamalar... Bir suç şebekesine dönüşen çürümüş yoz sistem, tel tel dökülüyor, tüm kurumsal yapı çözülüyor.

Şu anda ortalığa saçılanlardan çok daha kapsamlıları da çıkacak ilerde. Ve her “skandal”, devrimin mızrak ucunun yöneldiği o odak noktasını, dinci faşist iktidarı, daha çok güçten düşürecek, daha çok hırpalayacak. Ama asla unutulmasın. Düzen içi muhalefetin aksine, emekçi yığınların çıkarı, özlem ve istekleri, o odağın yüzeysel değişimini değil, paramparça edilmesini gerektiriyor.

Aslanan o görünenin, tek odağın temsil ve ifade ettiği yapının yıkılmasıdır. Dinci faşist iktidarın ve dinci faşizmin yıkılması, emeğin iktidarının kurulmasıdır.

S:118 / 26 Mayıs 9 Haziran 2021

BUNLAR İYİ GÜNLERİNİZ!

Ne kadar rahat, aleni tehdit ediyor cümle alemi: “Bu daha bir, daha neler olacak neler, bunlar iyi günler”! Gizlisi saklısı yok. Doğrudan, açık açık, göstere göstere!..

Birileri hala oy derdinde, sandık derdinde. Hala “faşizmi geriletme” edebiyatı yapıyor. “Tek adam diktatörlüğüne son vermek”ten dem vuruyor. Her gün bir yenisi yayımlanan anketler, “eriyen iktidar”, RTE’nin yerine başa geçmesi muhtemel adaylar...

Yok, toplumsal mücadele deneyimlerinden hiçbir şey öğrenmemeye yeminliler!

Bir “itirafçı” mafyacının popüler videolarında ortaya saçılan kirli çamaşlıklar, en geniş kesimler nezdinde düzenin ipliğini pazara çıkarıyor. Dahası ifşaatlar artık doğrudan RTE’nin kapısına dayanmış durumda. Lakin kendiliğinden düşüp gitmeyecek dinci faşist iktidar! Hadi geçtik şimdilik tüm bu çürümenin, yozlaşmanın bizzat bu kapitalist düzenin kaçınılmaz sonucu olduğunu... ya da tüm bu suç şebekesinin ipleri eline almasının ardında, tekelci sermayenin birleşik devrimle baş edebilmek için merkezi enerjik bir diktatörlüğe ihtiyaç duyduğunu. Ortaya saçılan tüm bu pislikler yüzünden bir kenara çekip duracak mı o “tek adam”?

“Bunlar daha iyi günler” lafı öylesine söylenmedi. Ya da Alevilere yönelik kışkırtma ve hazırlıklar tesadüf değil. Gerek RTE’nin, gerek onun “erken öten horoz” ortağı Bahçeli’nin “parlamentar sistem mazi oldu” açıklamaları, mevcut konumlanmayı göstermek açısından önemli.

Olaya sadece RTE ve çevresindekilerden oluşan suç şebekesinin kişisel ikbali açısından bakmak; gelişmeleri, sadece çalıp çırpmakla ve birilerinin malına çökmekle elde edilen korkunç servetin canhıraş korunması üzerinden okumak, burjuva liberallerin ve onların peşlerine takılanların temel yanlısıdır. Bu suç şebekesi elbette zenginleşmek uğruna korkunç suçlara bulaştılar. Sistemik çürüme ve yozlaşmayı en uç sınırına kadar zorladılar. Ve elbette çalıp çırptıkları bu zenginliği korumak için her tür çılgın direnişi gösterecekler.

Ama unutulmasın. Bunları oraya tekelci sermaye düzeninin ihtiyaçları çıkardı. Devrimin yakıcı solugunu sürekli ensesinde hisseden tekelci sermaye, belirli bir kitle gücü olan, her tür formaliteden sıyrılmış enerjik bir

iktidara dayanarak ayakta kalabileceğini düşünüyor. Enerjik bir diktatörlüğe, ama topluma sirayet edebilen paramiliter örgütlenmeler üzerinden belirli bir kitle gücü olan bir diktatörlüğe ihtiyaç duyuyor. Tek kelimeyle Hitlervari bir faşist diktatörlük arzuluyor. Emperyalistler ve tekeli sermaye, tam da bu yüzden RTE ve ekibinin önünü açtı. Her kritik anda ona ihtiyaç duyduğu desteği sundu. Korudu ve kolladı.

Dinci faşist iktidar, tekeli sermayeye muazzam kar imkanları sundu. RTE'nin bir zamanlar itiraf ettiği gibi, grevleri yasakladı, fabrikaları toplama kampına çevirdi. Özellikle bu küresel salgın döneminde ülkeyi tam bir emek cehennemine çevirdi. Yalnızca “beşli çete”ye değil, geleneksel büyük tekellere, Koçlara, Sabancılar ve diğerlerine hizmette kusur etmedi. Ekonomik yaşamda tekelleşme, sermayenin daha az ellerde birikmesi hızlandı. Haliyle iktidar aygıtının da buna ayak uydurması, merkezileşmesi, tek bir odak haline gelmesi kaçınılmazdı.

“Parlamentar sistem mazi oldu” sözünü buradan okumak lazım. Ve tabii, “bunlar daha iyi günler” tehdidini de, bu gidişe engel çıkartacak tüm burjuva güçleri hizaya çekme hamlesi olarak görmek...

Dinci faşist iktidar, tekeli sermayenin eğilimlerine uygun olarak, topyekun faşizmi kurumsallaştırma derdinde. İktidar aygıtına öbeklenmiş kişi ve grupların ve en iri tekellerin bu konuda çıkarları birleşiyor. RTE şahsında en gözü kara, en katliamcı, en her tür değer yoksunu kişiyi bulmuş durumdadır.

Buradan karamsar bir tablo çıkarılmamalı. Aksine, tekeli sermayenin bütün bu çabaları toplumsal devrimin gelişiminden duyduğu korkunun sonucudur. Bu haklı bir korkudur. Emekçi sınıflar, Kürt halkı artık korku duvarını aşmış meydan okuyor. Temel alacağımız, yaslanacağımız devrimci damar, budur.

Şimdi biz haykırılım yüzünüze ey burjuvalar: Bunlar iyi günleriniz!

S:119 / 9 -23 Haziran 2021

VENCEREMOS!

Bir canımızı daha çaldılar acımasızca. Alçakça kıydılar bir yoldaşımıza daha.

Düşman sinsi, kurnaz ve hunhar... Olanca savunmasızlığıyla bir kahvaltılık sofrasında, kiralık çetelerine kurşunlattılar. Polisi, istihbaratı, en tepedeki zat'ı... hepsi oradaydı. Elbirliğiyle katlettiler Deniz Poyraz'ı!

Yüreğimiz en hassas yerinden acısın istiyorlar. Kaybetmekten korkup sineceğimizi düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar.

Yanılıyorlar, çünkü yarım asırdır en değerli evlatlarını bu soylu kavgaya adadı emekçi halklarımız. Bir bayrak yarışı gibi elden ele ulaştırdı kavgaya bayrağını militan kuşaklarımız.

Yeni değil, on yıllardır sürüyor bu çetin kavga. Özgürlüğüne susamış emekçi sınıflar, nice sarp yollardan geçip geldi bugünlere. “Bir gider, bin geliriz” dedi her düşen. Saflar hiç eksilmedi on yıllardır.

Böyle bir birikime gücünüz yeter mi hiç!

Ana yüreğine ateş düşmüş, yüreği yangın yerine düşmüşken “Yıkılmam ayaktaım. Milyonlarca Deniz var. Deniz Gezmiş'in ismini Deniz'le koymuştum. Deniz gitti, bin Deniz gelecek dünyaya. Yıkılmayız ayaktaınız” diyor Denizimizin annesi. Canının parçası aşağılık bir çetenin alçakça saldırısıyla yerde yatıyorken daha, “Deniz gitti, bin Deniz gelecek dünyaya” diyen bir inanca boyun eğdirebilir misiniz hiç!

Gücünüz yetmez, ey zulüm bezirganları! Ey hırsızlar sultanı, ey celatlar topluluğu!.. Anlayın artık “tükenmeyiz kırmak ile”! Halkın Deniz'ini aldınız on yıllar önce aramızdan, halk Deniz oldu, Denizleşti. Nice Denizler doğurdu analarımız. Nice Denizleri feda etti bu kavgaya. Yetmez gücünüz bu iradeyi teslim almaya!

Zulmünüz kar etmeyecek! Marşlarla, türkülerle, bayraklarla ölümün üstüne yürümeye devam edecek emeğin ordusu. Birleşik devrime, halklarımızın mücadele birliğine sığıtığımız kurşunlar bizi engelleyemeyecek.

Ne korkacağız, ne evimize kapanıp durulacağız. Suruç, Diyarbakır, Ankara Gar ve diğer vahşetleriniz nasıl çarpıp parçalandıysa birleşik devrimin direngen kavgasına, bu aşağılık cinayetleriniz de kar etmeyecek.

“Provokasyon” çılgınlıkları ile bizi evlere hapsetme oyununuzu boşa çıkaracağız. Bütün sokaklarda, bütün meydanlarda zulmünüzün karşısına çı-

kacağız. Yüzünüze haykıracağız:

“Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar.

Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.

Safları sıklaştırın çocuklar,

bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır.”

Gün kavga günü. Gün, sokakları fethetme günü. Gün, düşmanın korku silahını tersine çevirme günü. Kazanacağız! (Venceremos!)

S:120 / 23 Haziran 7 Temmuz 2021

BARİKATLARINIZ YETMEZ!

Barikatlar kurmuşlar... Akıllarınca kadınların öfkesini bu barikatlarla karşılayacaklar!

Bunca vahşetin, bunca baskının, bunca cinayet, tacizin, tecavüzün, tek sözle sonsuz bir cehennem kucağına fırlattıkları kadınları, ardına sıraladıkları polisler eşliğindeki barikatlarla durdurabileceklerini düşünüyorlar!

Gaz bombaları, plastik mermiler, kalkanlar, coplar, sivil polis sürüleri... Barikatların aslında ne için kurulduğunu, kimi korumak için kurulduğunu bundan daha iyi ne anlatır ki.

Nasıl büyük bir korku içindeler! O barikatlar, kadınların öfkesinden dehşetli bir korkuya kapılan eski düzen bezirganlarını korumak için... bu kokmuş, çürümüş, lime lime dökülen sistemi ayakta tutmak için kuruluyor.

Ardına sıralandıkları barikatlar çökmek üzereyken nasıl da kaçıyorlar korkuyla gerisin geriye! O şaşalı görüntüleri, o devasa “güvenlik aygıtı”, o debdebe, o afra tafra, o “yenilmezlik” kasılmaları... tek bir adım yetiyor yıldızları yere dökmek için. Barikatları tutup çektikleri anda kadınlar, açıkta kalmanın dehşetli korkusu esir alıyor hepsini.

İşte emekçi yığınların tekrarlaması gereken örnek bu. Kadınlar öfke seli olup aktılar ülkenin dört bir yanında sokaklara. Kitlesele bir şiddet olup çıktılar dinci faşizmin barikatlarının karşısına. Korkmadan, çekinmeden, sinmeden, lafi evirip çevirmeden.

Ancak böylesi cüretkar çıkışlar etkiler toplumun geri kalan kısmını. Böylesi net yönelimler sürükler ardından “sessiz” yığınları. Düşmanı korkulara gark eden de bu çıkıştır. Devrimci olan tam da budur.

Tüm gericiliğin ortak genetik kodudur kadın düşmanlığı. Her geçen gün erozyona uğrayan egemenliklerinin temel dayanaklarından biridir kadının baskılanmışlığı, köleliği. Aynı zamanda tüm emekçilerin köleliğinin ana halkalarından biridir. Bundandır kadına böylesine düşman oluşları. Bundandır ellerindeki tüm araçlarla kadının kölelik zincirini koruma çabaları.

Buradan kolayca anlaşılacaktır ki, emekçi sınıfların tüm erkeklerinin de, kendi özgürlükleri için, emeğin özgürlüğü ve kurtuluşu için, güçlü

bir şekilde desteklemesi gerekir kadınların özgürlük mücadelesini. Nasıl ki başka ulusları ezen bir ulus özgür olamazsa, kadının köleliğine dayanan bir toplumda erkek de özgür olamaz. Ve kadının köleleştirilmesi, emeğin boyunduruk altına alınmasının koşullarından biridir.

Düzenin barikatlarını zorluyor kadınlar. Şimdi tüm emekçiler o barikatları yerle bir etmek için ileri atılmalıdır.

Bu kitlesel cesaret günlerinde hiçbir barikat bu faşist düzeni koruyamaz. Barikatlarınız devrimci öfkemizi durdurmaya yetmez!

Barikatlarınızla birlikte yıkılıp gideceksiniz!

S:121 / 7 – 21 Temmuz 2021

ASIL DÜŞMAN KİM?

Büyük insanlık!.. Ekmeğinin peşinde yollara düşmüş. Savaşlarda, yıkımlarda ölümden kaçmış yollara düşmüş. Zulümden kaçmış yollara düşmüş. İktisadi, siyasi yıkımlardan bitap yollara düşmüş. Salkım saçak doluştuğu botlarda ölüm çemberlerinden geçerek gidiyor. Zorlu dağ yollarında tipiler arasında yol alıyor. Her yerde pusu, her yerde soygun, talan... Organ kaçakçıları, kadın tüccarları, mafyalar...

Şu yaşlı dünya büyük insanlığın elleri üzerinde yükselir. Kapitalist uygarlığın bütün debdebesini, şaşasını yaratan onlardır. Kapılarında kovuldukları binaları, gölgesiyle ezildikleri sarayları yapan onlar... Çağın beyleri, paşaları büyük insanlığın etiyle, kanıyla beslenir. Sonra da acımasızca sürerler büyük insanlığı oradan oraya. Yerinden yurdundan ederler.

Arkalarında karanlık, korku... belirsiz ufuklarda bir umut. Dikenli tellerle çevrili yasak sınırlar geçer, savaş gemileriyle çevrili sular aşar büyük insanlık. Eksile eksile, kırla döküle. Bir küçücük bota, bir küçük tekneye sığışmış, sıkışmış... Adlar, yüzler, renkler farklı. Ama gerçekte aynı her biri. Hepsi dünya emek ordusunun neferi.

Her gün geliyorlar ardı arkası kesilmeden. Suriye, Irak, Afganistan, Pakistan, “Kara Kıta” Afrika, Güney Asya, Hint Okyanusu... Arkalarında binlerce kilometre. Her kilometresi acılarla, özlemlerle, “utançlarla”, kahırla dolu. Elde avuçta kalan son şeyleri satıp düşmüşler yola. Ve her kaçak sınırda, umutlarıyla birlikte yanlarındaki son varlıklarını da yitirerek, geliyorlar.

Gelenler bizden, bizim gibi. Yoksul, emekçi.

Türkiye “uygar Batı”nın kapısı. Geçiş hattı. O yüzden neredeyse 4 milyon mülteci var. Hemen hiçbir hak tanınmayan, kendi kaderine terk edilmiş 4 milyon insan. Çoğunun kaderi korkunç kölelik şartlarında atölyelerde, tarlalarda işçilik yapmak.

Ama buna rağmen, bütün kapitalist dünyada, göçmenler işçi ve emekçilerin düşmanıymış gibi konuşuyor burjuva siyasetçiler. Yabancı düşmanlığını, şovenizmi körükleyip toplumu zehirliyorlar. Yalan yanlış şeyler anlatıyor, kökleşmiş önyargılar oluşturuyorlar.

İşsizlik? Hep bu mülteciler/göçmenler yüzünden! Yoksulluk? Sebebi onlar. Her tür suç, sokaklarda şiddet... onlardan kaynaklanıyor. Eğitimde fir-

sat eşitsizliği? Elbet onlardır sebebi!

Hadi geçtik milyonların göç yollarına düşmelerinin onların kendi istekleri olmadığını. Savaştan, yıkımdan, iktisadi-siyasi çöküşlerden kaçtıklarını bir kenara bıraktık. Düşünün. Göçmenler böyle akın akın gelmezden önce de işsizlik cehenneminde değil miydik? Yine böyle aç, yoksul değil miydik?

Kim bizi işten çıkarıyor? Elimizde avucumuzdakini alan kim? Nedir ücretlerimizi belirleyen şey? “Emek pazarı” denilen şeyi yaratan ve yönen şey, ekonomi yasaları değil midir?

İşçilerin vatani yoktur. Tüm yeryüzüdür onların vatani. Ve düşmanları ortak. Emek her yerde sermaye ile karşı karşıya gelir. Sermayenin de vatani, dili, dini yoktur. Evrensel bir ilişkidir sermaye-emek karşıtlığı. Emeği, emekçileri kendi aralarında bölen, parçalayan, düşmanlaştıran sermayenin ta kendisidir. Bizi “milliyetlere”, din ve mezheplere ayıran, “yabancı düşmanlığı” ile birbirimize düşüren, sermayedir.

Aynı tezgahlarda en ağır şartlarda birlikte sömürülüyoruz göçmen işçi kardeşlerimizle. Onları ülkelerinden koparıp alan, göç yollarına süren kim? Ülkelerini bombalayan “bizim” devletimizin de yer aldığı yağmacılar topluluğu değil mi?

Ne güzel söylüyor Avrupalı işçi kardeşlerimiz: Düşman, botla değil, limuzinle gelir! Düşmanımız “kaçak sınırlarda” öle soyula yokluk içinde buralara ulaşan mülteci işçi kardeşlerimiz değil, son model arabalarıyla, özel jetleri ve yatlarıyla karşımıza çıkanlardır.

Sermaye, tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini satamadığı ağacı kesti. Yaktı, yıktı, biçti, tüketti bütün yerküreyi. Her ülkede on milyonları birkaç büyük kente çekti. Ardından tüm dünyadaki yüz milyonları mıkna-tıs gibi birkaç merkez ülkeye sürükledi. Yeryüzüne böylesine vahşi bir sınıf ve böyle tahripkar bir düzen gelmedi.

Bu düzenin ve bu sınıf egemenliğinin yıkılması artık büyük insanlığın varlık yokluk meselesi.

S:122 / 28 Temmuz – 11 Ağustos 2021

GELECEĞİMİZİ YAKAMAZSINIZ!

Salgın, yangın, sel, savaş, açlık ve yoksulluk... Büyük yıkımlarla yüz yüze gelen toplumlar, tür olarak yok oluşun eşğine gelen insanlık... Tek sözle, kapitalist uygarlığın sonu!

İklim değişikliği, kapitalist kentleşme, doğanın korkunç bir duyarsızlık ve hız ile talan edilmesi, yok edilmesi... işte geldiğimiz yer budur. Bir yandan seller yıkıp geçiyor, bir yandan yangınlar yakıp kavuruyor.

Türkiye'den Yunanistan'a, İtalya'dan Kanada ve ABD'ye, Sibiryadan Fransa'ya, Finlandiya ve İsveç'e, dünyanın ciğerleri alev alev yanıyor. Almanya, Belçika, Türkiye, Hindistan... sellerle boğuşuyor.

Koca koca "gelişmiş" ülkelerin salgın karşısında, yangın karşısında, seller karşısında nasıl aciz kaldıklarını gördük, görüyoruz. Tek yaşam ateşi kar olan kapitalist sistem artık insan türünün varlığı için yakıcı bir tehdittir. Büyük bir yıkım gücüdür.

Tek tek "felaketlerin" sebeplerinin bir önemi yok artık. İster aşırı sıcaklardan kuruyup kavru lan ormanlık alanlar "doğal etkenlerle" tutuşmuş olsun, ister "rant avı" peşindeki güruhun sabotajı, ister dikkatsiz ve tedbirsiz birilerinin ihmali... Sonuç değişmiyor. Korkunç alev kapanları tüm habitatıyla birlikte ormanları yutuyor; devletin/devletlerin en basit önlemleri bile almaktan aciz olduğu ortaya çıkıyor.

Çokça yazılıp çizildi. Cumhurbaşkanlığı gezip tozmak için 13 uçaklık filo ya sahipken, devletin yangınlarla mücadele edebilecek tek bir uçağı bile bulunmuyor. Adında "orman" kavramı bulunan bakanlık, "Yerleşim yerlerini korumak için ormanların yanmasına izin vermek zorunda kaldık" diyerek insanların aklıyla alay ediyor. Ormanlarımız yanıp kavrulurken, insanlar evlerini ve hayvanlarını alevlere kaptırırken, cumhurbaşkanı "Beyaz etse beyaz et, koyunsa koyun, büyükbaşsa o... hepsinin ederi neyse ödeyeceğiz" diyor.

Dinci faşist iktidar yangınla, sellerle mücadele etmek yerine, yangın karşısında, sel karşısında dayanışma örgütleyen insanlarla mücadele ediyor. Gönüllülerin kurdukları yardım noktaları, zabıta ve jandarma baskınları ile dağıtılıyor. Bizzat cumhurbaşkanı tarafından yangın felaketi ile mücadeleye katılmak isteyen gönüllülerin bölgeye girişi yasaklanıyor. Bir yandan yangından ve sellerden etkilenen halkla alay edercesine "çay keyfi" için çay fir-

latıyor; diğler yandan paramiliter kuvvetlerini “sahaya” salıyor.

Mussolini’nin “kara gömleklileri”, Hitler’in “kahverengi gömleklileri” vardı. Dinci faşist iktidar da “yeşil gömleklileri” saldı sahaya. Yangın bölgelerinde “Kürt ve göçmen avına” çıktı sivil faşist güçler. Yollarda kimlik kontrolleri, linç girişimleri aldı başını gitti. Hatta televizyonda canlı yayınlar basıldı.

Bu baskılar boşuna değil. İnsanların ciğeri yanıyor. Yalnızca birikimleri, geçim kaynakları değil, tüm doğa, tüm yaşamları yanıyor, yok oluyor. Korkunç bir çürüme, yozlaşma içindeki düzen, tel tel dökülüyor. Bu çürümüşlüğü gören emekçilerin öfkeleri kabarıyor. Bu öfke son derece haklıdır.

Haklıdır, çünkü artık kapitalizmin yol açtığı felaketler karşısında sadece birey olarak kendi yaşamları değil, tür olarak insanlığın varlık yokluğu söz konusudur. Bir bütün olarak doğanın ve insanlığın geleceği söz konusudur.

Burjuva toplumsal düzen dağılıyor. Kapitalist uygarlık çöküyor. Özellikle pandemi ile birlikte bu gerçeklik, çok daha net ortaya çıktı. Ya bu kapitalist uygarlıkla birlikte tüm doğa ve insanlık yok olacak, ya kapitalizmi yıkıp özgür yarınlara yürüyeceğiz. Her geçen gün daha sık karşılaştığımız doğal felaketlerin önümüze koyduğu sorun, budur!

S:123 / 11 – 25 Ağustos 2021

BİRLEŞİRSEK KAZANIRIZ!

Kime dokunsak acı, yokluk, keder... Nereye baksak yıkım, yağma, talan... Ne kaldı elimizde avucumuzda? Ah etmeyen, acı çekmeyen, baskı cenderesinde boğulmayan kim kaldı?

Milyonlarca emekçi işsizliğin, yoksulluğun pençesinde kıvrıyor. Milyonlarca genç, gelecekte umudunu tümünden yitirmiş durumda. Dizginsiz bir şiddetin ve vahşi cinayetlerin hedefi olan kadınlar, her geçen gün daha büyük baskılarla karşılaşılıyor, karanlıklara sürüklenmek isteniyor.

Kürt halkının tam özgürlük hakkı karşısında devletin devasa bariyerleri yükseliyor. Sınır içinde ve ötesinde katliamların ardı arkası kesilmiyor. En küçük demokratik hakları bile azgın devlet terörüyle karşılanıyor. Ormanları yakılıyor, doğası tahrip ediliyor. Şoven linç ayinlerinin boy hedefi haline getiriliyor.

Her yaş, cins, milliyet ve inançtan, toplumun en geniş yoksul kesimleri, çürüyüp giden bu faşist terör düzeninin saldırıları altında hayatta kalma mücadelesi veriyor. Doğa ve tür olarak insanın varlık yokluk savaşı keskinleşiyor.

Baskı ve karanlık öylesine yoğun ki, artık toplumun tüm emekçi kesimleri isyanda. Binbir uydurma gerekçeyle işten atılan, kod 29 gibi aşağılık uygulamalarla geleceği karartılan işçiler isyanda; artık dayanma gücünü hepten yitirmiş, çoktan iflas etmiş küçük üretici, küçük işletme sahipleri isyanda; gelecekte umudunu kesmiş, dünyanın en yüksek genç işsizliklerinden biriyle boğuşan gençlik isyanda; yaşam hakkı elinden alınan, yaşamın her alanında korkunç bir erkek şiddeti ve ayrımcılıkla boğuşan kadınlar isyanda; tüm temel hakları ellerinden alınmış, aşağılanmış, duraksız bir devlet terörünün hedefi olmuş Kürt halkı isyanda; evine bir lokma yiyecek için pazarın kapanmasını bekleyen, dökülen çürük sebze meyve içinden bir şeyler bulmaya çalışan yoksullar isyanda...

Evet, ayrı ayrı tüm toplum öfkeye kesmiş, isyana durmuş. Aynı dönemde ama birbirinden ayrı, irili ufaklı derecikler halinde akıp gidiyor toplumsal öfke ve isyan. Hepsi aynı kaynaktan besleniyor. Tüm sorunların kaynağı bu sermaye düzenidir, dinci faşizmdir.

Çelişki derin, çatışmalar yoğun. Yoksulluk ve zenginlik uçurumu büyüdükçe, kesintisiz bir gerilim, çatışma ve kutuplaşma toplumun belirgin özelliği haline geliyor. Genel demokratik hareketin güncel durumu, bu top-

lumsal temelden beslenen sürekli sokak eylemleri, işçilerin grev, eylem ve direnişleri, sık sık küçük patlamaya dönüşen öfke dışı vurumları olarak çıkıyor karşımıza.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, ne yaparsa yapsın, bu kutuplaşmanın, bu çatışmanın önüne geçemez, geçemiyor! Dinci faşist iktidar eliyle yapmaya çalıştığı şey, bu ayrı ayrı akan isyan dereciklerinin tek bir yatakta birleşmesini engellemeye çalışmak, emek cephesini bölmek, parçalı bir yapıda tutmaktır. Diğer taraftan sermaye cephesindeki tüm çatlakları “tek adam” altında; tüm yetkileri tek merkezde birleştirerek Hitlervari topyekun bir faşist diktatörlükle bu bunalımdan çıkmayı, devrimi yenmeyi hayal etmektedir.

Sermaye ve dinci faşist iktidarın bu yönelimi karşısında gerçek demokrasi güçlerini bir devrim ve iktidar hedefi etrafında bir araya getirmek hayati önemde. Emekçilerin zaferinin yolu buradan geçiyor.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), bu temelden hareketle “Birleşsek Kazanırız” şiarıyla çıkıyor emekçi yığınların karşısına. Bu şiar, bu çağrı, asıl olarak gerçek demokrasi güçleri olan işçi ve emekçilere dönüktür, yoksa burjuva “muhalafet” dahil çeşitli liberal burjuva çevrelere değil.

Sorunun kaynağı net. Buna karşı geniş emekçi yığınlarda biriken öfke açık. Toplumsal huzursuzluk ve özlemler, sık sık kendini patlamalar şeklinde açığa vuruyor. Bu parçalı ama köklü hareketin karşısına net ve iddialı söylemlerle çıkmak gerek!

Sorunun kaynağı tekelci sermaye düzenidir, dinci faşizmdir. Dinci faşist iktidarın yıkılması, onunla birlikte bu toplumsal düzenin yıkılması, yakın ve güncel hedefdir. Düzen içi çıkışlara, sandıkla/seçimle sorunların çözülebileceğine dair boş inançlar devrimin toplumsal güçlerini aldatmaktan, oyalamaktan başka bir işe yaramaz. BMG tam da bu bilinçle, bu temel gerçekliğe yaslanarak “Birleşsek Kazanırız” diyor; emeğin iktidarı, birleşik devrimin zaferi perspektifiyle ileri atılıyor. Amaç, bu küçük dereciklerin tek bir nehir yatağında birleştirilmesidir. Dinci faşist iktidarın yıkılması, yerine işçi ve emekçilerin iktidarının (demokratik halk iktidarı) kurulması hedefidir birleşilecek ana yatak. İddia budur, hedef budur!

Bütün emek ve demokrasi güçlerini bir araya getirecek demokratik örgütler az çok kararlı bir yapıya kavuşmuş olarak pratik mücadelede hayat buluyor. En geniş işçi kesimlerini bu örgütler etrafından toplamak; kadınları, gençleri, işsizleri kucaklamak; demokratik halk iktidarı perspektifiyle hareket etmek; sermayenin düzenini faşist diktatörlüğü ile birlikte yıkmak gerek. BMG'nin kampanyası, tam da bu ihtiyacın ifadesidir.

Doğru yoldayız. Birleşsek kazanırız. Kazanacağız!

S:124 / 25 Ağustos – 8 Eylül 2021

BU ABLUKA DAĞILACAK!

Her eylem, gösteri, her basın açıklaması polis ablukasında!

İşçiler fabrika önlerinde direniş çadırı kurar, polis-jandarma derhal ablukaya alır. Öğrenciler bir yürüyüş yapar, polis ablukasını ve saldırısını gecikmez. Kadınlar isyana durur, derhal polis ablukasını!.. Kürt halkının her adımı, her gösterisi, her direniş en katı asker-polis ablukasına alınır.

Emekçilerin öfkesi büyük. Baskı ne kadar yoğunsa öfke o kadar artıyor. Burjuva düzenin krizi derinleştikçe, bunalım ağırlaştıkça saldırganlığı artıyor.

Korkuyorlar! Bu öfkenin patlamasından korkuyorlar! Korktukça baskı artıyor. En ufak sese bile tahammülleri yok. Emekçilerin öfkesi o kadar yoğun ki, durum geniş yığınlar için o kadar katlanılmaz ki, dinci faşizmin baskı duvarında açılacak en küçük gedik, durdurulamaz bir selin önünü açar.

Bakmayın her eylem alanında, her direniş bölgesinde emekçileri öbek öbek çeviren polis-asker yığına. Asıl kuşatmada olan, asıl ablukada olan, bu çürümüş düzenin kendisidir!

Her yer eylem alanı... Emekçiler saldırı halinde. Bu polis kalkanları, bu asker siralari, emekçilerin bu saldırılarını durdurmak için.

Bir çöküş ve çözülme sürecinde burjuva düzen. Böyle olmasa sokaklardan bu kadar korkar mıydı! Tek bir eylemcinin etrafına böyle etten-kalkandan duvarlar örmeye kalkar mıydı!

Biliyorlar ki emekçi yığınlar eylem yasaklarına kulak asmıyor. Biliyorlar ki insanlar, polis copuna, gaz bombasına, gözaltı ve tutuklamalara rağmen eylem alanlarına akıyor. Düzenin baskı ve zoru psikolojik etkisini yitirdi çoktan. İşe yaramıyor.

Korku duvarını aşan yığınlar hangi güç, hangi baskı boyun eğdirebilir ki! Böyle ablukalarla, yasaklarla, barikatlarla daha ne kadar engellenebilir bu öfke?

Sermaye sınıfının artık yönetemediğinin apaçık kanıtı değilse nedir tüm bu yaşananlar? Bir büyük değişimin, büyük altüst oluşun, tek kelimeyle toplumsal devrimin eşğine geldiğimizizin ifadesi değilse nedir?

İyi bakın bu fotoğraflara. Bu kokuşmuş düzenin çaresizliğine, dinci faşizmin o sonsuz korkusuna iyi bakın! Tüm dengelerini nasıl yitirdiklerine

bakın!

Bu fotoğraflar durumu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Artık her işçi grevi, her kadın isyanı, her gençlik gösterisi, Kürt halkının her eylemi... tekrar tekrar gösteriyor ki, dinci faşizmin bu koyu karanlığı, bu baskı ve saldırıları yenilecek. Bu abluka dağıtılacak!

S:125 / 8 – 22 Eylül 2021

YA BİZ, YA ONLAR!

Devletin tepesinden, bin küsur odalı Saray'dan “hayat pahalılığı”, “fahiş zamlar” lafları yükseliyor. RTE, “hayat pahalılığının farkındayız” buyuruyor, “fahiş zamlarla mücadele edilecek” diyor! Sanki tüm mesele kerameti kendinden menkul birilerinin keyfi olarak “fırsatçılık yapması” imiş gibi!

Hiç kuşku yok, her daim “gözü açıklar” çıkar piyasaya. Hızla köşeyi dönmek, çokça kar elde etmek ister. İyi ama, şartlar onlara bu fırsatı sunmasa, kim ne yapabilir ki! Düzenin kendisi, tüm bu çarklar, özel mülkiyet üzerine kurulu değil mi? Adına “serbest piyasa” dedikleri şey, tam da bunu yaratmıyor mu? Toplumun bir ucunda mutlu bir azınlık için devasa bir servet, toplumun geneli için ise dayanılmaz bir sefalet üretmek kapitalizmin değişmez yasası değil mi?

Fahiş zamlar... Hayat pahalılığı... Nedir “hayat pahalılığı”?

Hayat pahalılığı, toplumun büyük bir kesimini oluşturan emekçilerin açlık ve yokluk çukuruna yuvarlanmasından başka bir şey değildir. Çöplerden ekme toplanması, akşamları pazar yerlerinde atık sebze ve meyvelerden haftalık yiyeceklerinin çıkarılması çabasıdır. İşsizliktir. Çocukların aç gözleriyle gün gün, saat saat bir ömür geçirmektir!

Bunu hiçbir burjuva, sırça köşklerinde yaşayan hiçbir zengin anlayamaz. Hayal bile edemez böylesine korkunç bir yaşamı. İnanılmaz bir savurganlık ve şatafat içinde yaşayan, gününü gün eden, ultra lüks tüketimi “varoluş tarzı” haline getiren bir avuç azınlık için söz konusu değil böyle bir şey elbette. Saraylar, korunaklı villalar, yalıtık rezidanslar için değildir “hayat pahalılığı”.

Öyleyse neden “fahiş fiyatlar” lakırdısı yükseliyor saraylardan? Daha dün, bizzat Saray'ın başındaki zat değil miydi “bizim zamanımızda grevler engellendi” diyerek böbürlenene?

Fahiş fiyat, hayat pahalılığı, geçim derdi... kapitalist düzende emekçi yığınların yaşamlarının değişmez parçasıdır. Ama gün gelir, emekçi yaşamlar artık çekilmez hal alır. Yaşamın kendisi artık ağır bir yük halini alır. İsyandır, ayağa kalkma vaktidir.

İşte Saray'larda yaşayanları böyle konuşmaya, “fahiş fiyatları” dillerine dolamaya iten, sanki tüm yaşananların sorumluları “bir takım fırsatçı-

lar”mış gibi birilerini hedef göstermeye zorlayan budur. Yolun sonuna geldiklerini apaçık görüyor olmalarıdır. Kapıldıkları dehşetli korkudur!

Korkuyorlar. Bu korkunç yokluğun, bu dayanılmaz sefaletin milyonlarca emekçiyi bir uçurumun kenarına getirdiğini çok iyi biliyorlar. Hiçbir yalan, hiçbir propaganda değiştiremez bu gerçeği. O devasa medya gücü kar etmez emekçilerin bizzat etlerinde hissettikleri bu dehşetli yokluğa.

Bu dehşetli korku yüzünden bir yandan yalan üstüne yalan söylüyorlar. Söyledikleri yalanların iler tutar yanı kalmamacasına hem de. Diğer yandan azgınca saldırıyorlar. Korkutmak için, sindirmek için, susturmak için, boyun eğdirmek için...

Grev yapan işçilere silahla saldırıyorlar. Üç kuruş kazanıp karnını doyurmak için yerinden yurdundan kopup gelen mevsimlik Kürt işçilere vahşice saldırıyorlar. Sınır ötelinde acımasız suikastlar düzenliyorlar. Her eyleme yasak, her gösteriye saldırı! Baskı, soruşturma, tutuklama... Tek yapabildikleri öldürmek; tek düşünebildikleri emekçileri sindirmek!

Artık “günlük maişet derdinin”, “hayat gairesinin” geldiği nokta, bütün bir emekçi sınıfın varlık yokluk noktasıdır. Kapitalist toplumun çelişkileri, işçi sınıfı ve ezilen halkları bir toplumsal devrimin eşğine getirmiştir. Bu aşamadan sonra “hayat pahalılığı” ile mücadele demek, ordu ve polisiyle, yargı ve bürokrasisi ile burjuva egemenlik aygıtını havaya uçurmak demektir.

Emekçi sınıfların durumlarında kalıcı bir iyileştirme yapmak isteyen herkes bu bilinçle kavgaya soyunmalıdır. Artık orta yol yok. Ya biz, ya onlar; ya devrim ya ölüm!

S:126 / 22 Eylül – 6 Ekim 2021

YIĞINSAL YARATICI İNİSİYATİF

Sorunlar üst üste yığıldı. Toplumun her kesimi farklı zamanlarda, ayrı ayrı eyleme geçiyor. Eylemlerin gerekçeleri çok çeşitli. Kimisi ortak, kimisi benzersiz. Ama sonuçta tüm yoksul ezilen kesimler eylemden eyleme sürükleniyor.

İşçi sınıfı, kadınlar, köylüler, gençlik, Kürt halkı... Hoşnutsuzluk homurdanmalara, homurdanmalar eylemlere dönüşüyor. Gözlerimizin önünde olup biten şey, sürekli isyandır!

Hareketin kapsamı alabildiğine geniş. Toplamda tüm sömürülenlerin, ezilenlerin istem ve amaçlarını kapsıyor. Çünkü iç içe geçen tüm çelişkiler, sonuçta emek sermaye karşılığına dayanan bu toplumsal düzenin temel çelişkisinden besleniyor. Değişik emekçi kesimler eylemlere katılıyor. Bu geniş yelpaze, eylemlerin böylesine geniş (ve görece birbirinden ayrı) kesimler tarafından yapılıyor oluşu, devrimin geniş kitlelerin bilincinde ne kadar derin kök saldıgını gösteriyor.

Farkına varsın veya varmasın, geniş emekçi kesimlerin omuzladığı bu zorlu mücadele, bu eylemler zinciri, büyük tarihsel dönüşümün kaldıracıdır! Hiç kuşku duyulmasın, devrim sağlam temellere sahip!

Düzen iliklerine kadar sarsılıyor. Mücadeleyi sürekli sistem içi “hak arama” ile, “mevzi kazanma” ile sınırlamak isteyenler, bu çürüyüp dağılan düzenin ömrünü uzatmak gibi uğursuz bir rol oynuyorlar. Oysa kavganın geldiği aşama, devrimin pratik olarak örgütlenmesi aşamasıdır. Tüm gücümüzle devrimci kitle eylemleri, tüm gücümüzle devrimci sınıf mücadelesi!.. Bizzat mücadelenin kendisinin belirlediği uğrak işte budur!

Mücadelenin politik hedeflerini sınırlamak ve daraltmak demek, işçi ve emekçilerin, kavgaya girişen milyonların inisiyatiflerini de sınırlamak demektir. Tam da milyonların yaratıcı devrimci inisiyatiflerinin önünü açmak gerekiyorken, tam da en devrimci amaçlar etrafında tüm devrim güçlerini birleştirmek yakıcı bir görev haline gelmişken, mücadele ufkunu kırıntılarla, reformlarla, parlamenter muhalefetle, sandık ve seçimle sınırlamak, yoksul milyonların, emekçilerin, Kürt halkının çıkarlarına ihanet etmek demektir!

Unutulmasın. Hiçbir sistem içi çıkış arayışı, hiçbir reform hedefi, hiçbir “sandık başarısı”, yoksul emekçilerin gerçek gücünü harekete geçire-

mez. Onların tüm yıkıcı ve yapıcı enerjisini harekete geçirecek olan şey, temel devrimci hedefler uğruna mücadeledir. Devrim, emekçi yığınların yaratıcı inisiyatifinden başka nedir ki!

Milyonlarca emekçinin yaratıcı irade ve inisiyatifini devrimci temelde harekete geçirmeliyiz. Dar örgütsel kalıplar, dar ve günübürlük talepler aşılmak zorunda. Devrim güçlerinin birliği, asla sadece ve temel olarak devrimci örgütlerin bir araya gelişi olarak anlaşılabilir. Aslolan bizzat işçi ve emekçi yığınların güçlerini bir araya getirdiği örgütlenmelerin yaygınlaştırılmasıdır. İşçi Temsilciler Konseyi örneğinde olduğu gibi, devrimci yığınların yaratıcı inisiyatiflerinin ete kemiğe bürüneceği örgütlere ihtiyacımız var. Bilinçli sınıf faaliyetinin ağırlık merkezlerinden biri budur.

Zorlu kapışmalar yaklaşıyor. Tarihin en köklü devrimi tüm dünyada olgunlaşıyor. İşçi ve emekçi yığınların devrimci girişkenliği mutlaka başarıya ulaşacaktır. Yeter ki o yığımsal yaratıcı inisiyatifin önündeki engeller aşılsın.

Devrimci güçler “Birleşirsek Kazanırız” şiarıyla eyleme geçiyor. Doğrudur. Devrimci güçler eğer devrimci hedefler etrafında birleşirse, ezilen yığınları devrimci şiarlar etrafında bir araya getirirse zaferi kazanabilir. Devrimci temellerde güçlerimizi birleştirdiğimizde dinci faşizmi yenecek ve bu sömürü düzenini yıkmayı başaracağız. Bir devrim programı temelinde birleşmeyi başardığımızda kazanacağız!

S:127 / 6 – 20 Ekim 2021

YETER Kİ AYAĞA KALKALIM!

Bir elin parmaklarını geçmeyen varsılların serveti arşa ulaşırken, 811 milyon insan açlık çekiyor! Dünya Açlık Endeksine göre 41 milyon insan ise açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya! Her gün 12 bin insan açlıktan, yetersiz beslenmeden yaşamını yitiriyor. Bir yanımızda “uzay turistleri” yarışa tutuşmuş, bir yanımızda yüz milyonlar ölümle pençeleşiyor!..

Açlık, insanlığın kadim tarihi boyunca yanı başımızdaydı kuşkusuz. Açlık, yokluk, yoksunluk... savaşların, ölümlerin, isyanların ateşleyicisi olageldi her daim. Lakin tarihin hiçbir dönemi, böylesine saçma, böylesine insanı delirten ölçekte çelişkilerle yüklü olmadı!

Evet, açlık her daim vardı. Ama hiçbir dönem aşırı zenginlikten kaynaklanmıyordu yokluklar. Kapitalizmle birlikte buna tanık oldu insanlık. Şu saçma ve çözümsüz çelişkiye bakın hele! Yokluk, işsizlik, kıtlık kol geziyor her yanda. Neden? Her şey çok bol olduğu için!

Bir tarafta kendi yoksulluğunu üreten yüz milyonlarca işçi, diğer tarafta servetleri ve şatafatları geometrik oranda artan bir avuç süper zengin! Katlanarak büyüdü, derinleşti bu çelişki. Pandemiyle birlikte artık her yerde dayanılmaz bir hal aldı. Açlık, kelimenin gerçek anlamında açlık, emekçi milyonlar için yakıcı bir tehdit haline geldi.

Halkların ezici bir çoğunluğu artık yoksulluğun ötesinde, gerçek, somut, elle tutulur biçimde açlık çekiyorlar. Örneğin aylık geliri ucuzluğa bile yetmeyen emekçiler, artık hemen her yerde pazarın kapanış saatini bekliyor. “Pazarcular tezgâhlarını kamyonlara yükleyip pazar yerini terk ederken bu kez parası olmayanların mesaisi başlıyor!”Geride kalan çürümüş sebze meyve arasında iase çıkarmaya çalışan insanların görüntüsü artık sıradanlaşıyor.

Açlık, kelimelerle tarif edilemez bir felakettir. Öyle ki, açlık, diğer tüm sorunları ikinci plana atacak güçte bir felakettir. Anlamak için yaşamak gerekir. Bizde ve dünyada, şu küresel salgın günlerinde, yoksul kitlelerin ezici bir kesimi bu felaketi yaşıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sömürülen, ezilen halklar açısından günümüzün ve önümüzdeki dönemin gerçek felaketi işte bu olacak.

Sorunun kaynağı, hiç kuşkusuz, pandemi değil kapitalist üretim ilişkilerinin ta kendisidir. Pandemi, bu felaketi hızlandıran, derinleştiren, top-

lumun en ücra hücrelerine kadar yayan bir katalizör işlevi gördü, o kadar!

İnsanlar pandemiden değil, açlıktan; aç kalmaktan, çocuklarına bir ekmek bile götüremez duruma düşmekten korkuyorlar! Kapitalist üretime biçimi ise, dünyanın her yerinde her gün ve daha yoğun biçimde insanları bu felaket çukuruna yuvarlayıp duruyor.

Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sokağa atılan işçiler, pandemiyle birlikte ölüme terk edilen milyonların ruh hali şimdi isyancı ve ayaklanmacı bir ruh halidir. Aç kitleler isyan ediyor. Bu isyanın sokağa yansması kaçınılmaz. Yoksul, aç kitleler sokağa çıktıklarında “ne yapmalıyız” sorusu için zaman geç olacak. O sorunun yanıtı şimdiden bulunup buna göre konumlanmak günün temel görevidir!

Kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarmanın yolu, onların önlerine gerçek kurtuluşlarını sağlayacak, yoksulluk, işsizlik, açlık gibi kitleler için birer gerçek felaket olan sorunlara son verecek hedefler koymaktır.

Bu hedeflerin başında, tüm sorunların kaynağı olan tekelci kapitalizme son verecek bir toplumsal devrimdir. Tekelci kapitalizmin, sömürü düzeninin çöküş, çürüme sürecinde devrim artık pratik, güncel bir mesele haline gelir. Dünyanın pek çok yerinde ve bu topraklarda durum tastamam budur!

Bu düzenin dayattığı açlık, insanlığın yazgısı değildir. Yaşamı ve geleceği kurtarmak, ellerimizdedir. Yeter ki ayağa kalkalım!

S:128 / 20 Ekim – 3 Kasım 2021

KAZANMAK ZORUNDAYIZ!

Yine savaş davulları yüksek sesle çalıyor. Ardi arkası kesilmeyen çatışmalar ve savaş, göz göre göre yapılan askeri yığınaklarla, ateşlenen silahlarla şiddetleniyor.

Bir yanda büyük yıkım savaşının yakıcı nefesi kuzeyimizde yoğunlaşıyor. NATO-ABD emperyalizmi, Türkiye'yi de merkezine alacak bir savaş için Rusya'ya karşı pervasız adımlar atıyor Kara+deniz'de ve batı sınırlarında. Ukrayna, Donbass, Karadeniz, Gürcistan... bölge koşar adım savaşa sürükleniyor.

Diğer yanda Suriye ve Rojava'nın işgaliyle girilen savaş batağı, yeni işgal girişimleriyle derinleşiyor. Haftalardır yoğun askeri sevkiyat var sınıra ve işgal bölgelerine. 35 bin kişilik bir ordunun Kobane'yi işgal için hazırlandığı haberleri dolaşiyor ortalıkta.

Hep aynı sahte "vatanseverlik" nutukları... aynı ikiyüzlülük. Birilerinin kasası dolmaya devam etsin diye; emekçiler kafalarını kaldırmamasın, isyan etmesin diye; Kürt halkı özgürlüğünü kazanmasın diye... harlıyorlar savaş ateşini. Dünümüzü ve bugünümüzü gasp edenler, yarınlarımızı da çalmak istiyor!

Böylesine savaş ortamı almış yürümüşken, birileri seçimden, sandıktan, "güçlendirilmiş parlamenter sistemden" dem vurup umut tacirliği yapmaya devam ediyor hala. "Savaş tezkeresi"ne kim evet dedi, kim hayır dedi oyunu oynuyorlar. Boş bir kabuk bile olmayan Meclis'i çözüm yeri, kuruluş umudu haline getirmek istiyorlar.

İdlib'te Rusya-Suriye operasyonları yoğunlaşırken, Türkiye Til Rıfat'ı top ateşine tutmaya başladı. Ayn İsa, Til Temir ve Kobane namlunun ucunda. Buralardan en azından birini işgal etmek için ABD ve Rusya ile sonu gelmez pazarlıklar yürütüyor dinci faşizm. Cumhurbaşkanı, Savunma Bakanı, İçişleri Bakanı, Saray sözcüleri... hepsi sıraya girmiş art arda tehdit açıklamaları yapıyor.

Evet, savaş yakın. Her zamankinden daha yakın. Yeni işgallerle Rojava'dan toprak tırtıklayacaklar yine. Kardeş Kürt halkını yerinden yurdundan edecekler, Ortaçağ cellatlarını sahaya sürecekler yine. Afrin, Gri Spi, Serekaniye yetmedi. Şimdi hedef Kobane.

Krizler, gerilim ve çatışmalar tüm kapitalist dünyayı çoktan pençe-

sine almış durumda. Nereye dönsek, nereye baksak aynı manzara. Küresel salgınla birlikte ağırlaşan bunalım, derinleşen devrimci kriz yayılıyor tüm dünyada.

Kapitalist sistemi havaya uçurmaksızın savaşlardan, yıkımlardan, acılardan, krizlerden, yokluk ve yoksulluktan kurtuluş yok.

Savaş yıkımdır, gözyaşıdır, kandır, acıdır. Savaş, sefaletin katlanılmaz düzeye çıkmasıdır. Yeni savaşlar patladığında, içeride korkunç yoksullukla, ekonomik krizlerle, hayat pahalılığıyla, işsizlikle boğuşan milyonlarca emekçi, bir de savaşın yaratacağı yıkımlarla, yokluklarla boğuşacak. Milyonların öfkesi katlanacak.

Bu yüzden savaş, aynı zamanda isyandır, ayaklanmadır. Rojava ve İdlib'te dinci faşizmin uğrayacağı herhangi bir bozgun hem emekçi yığınların öfkesini patlatacak, hem karşı-devrimin örgütsel dokusunu bozacak, böylelikle birleşik devrimimize muazzam bir itki sağlayacaktır.

Kapımızı çalan savaşa karşı bulunduğumuz her alanda sesimizi yükselteceğiz. Ama “savaşa hayır” demekle yetinmeyeceğiz. Artık neredeyse bir yazgı haline gelen bu olası savaşın yaratacağı devrimci sonuçlar hesabatacak ve hazırlıkları buna göre yapacağız.

Unutulmasın. Kapitalist toplumda emekçiler için her zaman “gerçek düşman içerde”. Barış istiyorsak, özgürlük istiyorsak, ekmek istiyorsak... her ne istiyorsak, o düşmanı yenmek, iktidar savaşını kazanmak zorundayız.

S:129 / 3 – 17 Kasım 2021

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZM

Bir ülkenin, bir toplumun geleceğidir gençlik. Gençliği kaybedenler, geleceklelerini de kaybederler. Gençler geleceklelerini kaybederse, toplumsal düzen kendi “var olma hakkını” ve dayanaklarını kaybeder.

Türkiye’de gençlik, geleceğini yitirmiş. Gençler, bu toplumda mutlu bir geleceğe dair inanç ve beklentilerini kaybetmiş.

Yapılan bir araştırmaya göre gençlerin yüzde 61’i “daha iyi bir yaşam için” yurt dışına göç etmeyi istiyor! Ekonomik olarak çökmüş, karamsar... Üstelik yüzde 58’i gelecek kuşakların daha zor şartlarda yaşayacağına inanıyor. Her dört gençten üçü, ailesinin ekonomik durumu nedeniyle endişeli.

Anketlerin, araştırmaların sunduğu tablo, karanlık. Hiçbir umut yok o tabloda. Gelecek adına ışıltılı bir hayal, bir çıkış yolu yok! Bu sömürü düzeni, bu kapitalist sistem sınırları içinde varılacak hiçbir aydınlık ufuk yok.

Çocukluğunu yaşamadan izbe atölyelere sürülüyor çocuklarımız. Gençliğini yaşamadan ailelerin geçim sorumluluğu altında ihtiyarlıyor, eriyip gidiyor gençlerimiz. Eğitim cenderesinden sağ salim çıkanları acımasız işsizlik imtihanı bekliyor.

İliklerine değin çürüyen bu sistem, gelecek umutlarını çaldı gençlerimizin. Gelecek adına verebileceği, vadedebileceği hiçbir şey yok bu kokuşmuş akbabalr sürüsünün! Geleceğe dair sunabileceği hiçbir hayalleri olmayanlar, kopkoyu bir karanlıktan başka ne sunabilirler ki? Dinci faşizmin egemenliğini sürdürdüğü her bir saat, gençlerin geleceklelerinden çalınmış zamandır.

Bu yüzdendir ki dizginsiz bir baskı ve saldırganlıkla ayakta durmaya çalışıyor dinci faşist iktidar. Ama baskılar, saldırılar kar etmiyor; büyüyen öfke ve isyanın önu almamıyor. Bu düzende umutlarını ve geleceklelerini yitirmişse gençler, kendi geleceklelerini kendi elleriyle kurmak için mücadeleye atılırlar. Atılıyorlar da!

Eski ile yeninin, çürüyen ile yeşerenin, geçmiş ile geleceğin kavgasıdır bu. Tel tel dökülenle, ona boyun eğmeyerek yok oluşu kabul etmeyenlerin kavgasıdır. Bu karanlık sultanın, bu korku iktidarının sonu getirilmeli; dinci faşist iktidar ve faşist devlet yıkılmalı!

Gençler!.. Çaresiz ve seçeneksiz değilsiniz. Çare sizsiniz! Gençliğin safı, özgürlükleri kazanmak için dinci faşizme karşı dövüşenlerin yanındır.

Geleceğinizin elinizden alınmasına, özgürlüğünüzün çalınmasına izin vermeyin! Kendi geleceğinizi elinize alın! Bu zulüm düzenini yıkacak olan kavgaya omuz verin!

Bu sömürü ve baskı düzenini yıkacak olan birleşik devrimdir. Gençliğe özgür ve umut dolu yarınları sunacak olan; zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirecek olan; ezilen Kürt ulusunun özgürlük hakkını sağlayacak olan; herkese iş ve çalışma hakkı sağlayacak olan; tüm emekçi çocuklarının özgür ve bilimsel eğitim haklarını sağlayacak olan... toplumsal devrimin, halklarımızın birleşik devriminin ta kendisidir! Geleceği ve gençliği kazanacak şey, devrimdir.

Evet bu düzende bir gelecek yok. Ama gençlik için ışıltılı bir gelecek var kapitalist sistemin sınırlarının ötesinde. Bu yüzden söylendi “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm” diye.

Unutulmasın, “dünyanın gençliğidir komünizm”!

S:130 / 17 Kasım – 3 Aralık 2021

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

Bir toplum patlama noktasında olduğunu daha nasıl anlatsın! Böyle bir kadere razı gelmediğini, köklü değişiklikler istediğini daha nasıl ifade etsin!

“Kur şokunun” korkunç bir açlık ve yıkıma sürüklediği milyonlarca yoksul emekçi tüm yurttaki harekete geçti. Ardından kadınlar soylu öfkelelerini kuşanarak dinci faşizmin barikatlarını yerle bir etti. Bir anda tüm ülke eylem alanına kesti!

Birleşik devrimin toplumsal güçleri yani işçi sınıfı, ücretli emekçiler, kadınlar, gençler, yoksul köylüler, kentlerin esnafı, Kürt halkı, köklü değişim; kesin kurtuluş, tam özgürlük istiyorlar. Bir tek “devrim istiyoruz”, “sosyalizm istiyoruz” demediği kaldı diyeceğiz ama, sokak röportajlarında bunları da dile getiriyor insanlarımız. En duru bilinçleriyle sorunları bir bir sıraladıktan sonra “Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm” diyerek bitiriyor sözünü. Ya da kadınların isyan eylemlerinde gördüğümüz gibi “Kadınlar Devrim İstiyor” diye dövizler taşıyor.

Devrimci sınıf sezgisiyle harekete geçen, eylemden eyleme koşan birleşik devrimin toplumsal ordusu devrim istiyor. Sözleri ve eylemleriyle her fırsatta dile getiriyor bunu. Kimileri “çözüm odaklı” konuşan işçi ve emekçileri çeşitli sosyalist örgütlerle ilişkilendirerek “emekçilerin bilinçlerini yansıtmıyor” düşüncesine kapılıyor. Sanki bir işçi, herhangi bir devrimci/sosyalist örgütle ilişkilence işçi olmaktan çıkıyormuş gibi!

Düzenin dikiş tutmaz aksaklıklarını, yozlaşmayı, çürümeyi, soygun ve talanları, baskı ve sömürüyü teşhir etme işini kitlesel bir şekilde kendiliğinden yapıyor emekçiler. Sorunların neler olduğunu da, o sorunların kaynağını da çok net görüp dile getiriyorlar. Üstelik pek çok aklı evvelden çok daha yetkin ve özlü bir şekilde!.. Ve artık burada durmuyor, daha ileri geçiyor emekçiler. Doğrudan çözümü dillendiriyorlar

Toplumsal yaşamın dayanılmaz koşulları en geniş emekçi kesimleri harekete geçmeye zorluyor. Köklü bir değişim doğrultusunda, sorunların köklü çözümü doğrultusunda harekete geçmek zorunda kalıyor işçi ve emekçiler, yoksul Kürt halkı, kadınlar ve gençler... Bu kendiliğinden akışa doğru tarihsel bir yön vermek, onu biçimlendirmek gerek. Artık yığınlar arasında kendiliğinden boy veren “devrim bilincini” özlü bir ifadeye kavuşturacak devrimci programı emekçi katmanlar arasında derinliğine yay-

mak gerek. Devasa adımlar atan kendiliğinden devrimci hareket, bilinçli ifadesine kavuşmalıdır. Devrim programı, tüm işçi ve emekçilerin yüzlerini döndüğü göndere çekilmiş bir bayraktır. Ve devrimin toplumsal ordusu, her zaman bu bayrağa bakarak yönünü tayin eder. Öfke kınına sığmaz olduğunda, ayaklanma gelip kapıya dayandığında, ileri atılacak kitlelere yol gösterecek olan pusula, devrim programından başka bir şey değildir. Kuru sözlere, eveleyip gevelemelere karnı tok emekçilerin. Kesin, net, karnından konuşmayan bir siyasi yaklaşım gerek.

Hiç çekinmeden ve duraksamadan haykırıyoruz: Şimdi Devrim Zamanı! Önümüze yığınla ıvır zıvır koyup “hak ve özgürlük mücadelesi” vermekten dem vuranlara karşı tüm halka tekrar tekrar şunu hatırlatıyoruz: Bizi Devrim Kurtarır! Artık her eylemde “Bizi Devrim Kurtarır”, “Şimdi Devrim Zamanı”, “Kadınlar Devrim İstiyor”, “Gençlik Devrim İstiyor”, “Kürt Halkına Özgürlük Hakkı”, “Halk İktidarı” sloganları daha sık tekrarlanmalı, bu sloganların yazıldığı pankart ve dövizler bütün alanlarda, sokaklarda, grevlerde ve gösterilerde boy göstermeli.

Devrim güçlüdür. Emekçi yığınların ruh halleri ve bilinç düzeyleri devrimcidir. Bu şartlarda devrimci politika izlemek gerçek anlamda güç olmanın en temel koşuludur.

Gücümüz ne olursa olsun, bu saydığımız sloganları, politik hedefleri yoksul emekçi kitlelere, Kürt halkına, emekçi kadınlara, gençliğe götürmeliyiz. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok!

S:131 / 1-15 Aralık 2021

HAYKIR ACINI EY HALK!

Korkunç bir yıkım, tarifi mümkün olmayan acılar çalıyor her gün karpımızı. Her gün “daha kötü ne olabilir ki” deyip, her gün daha kötüsüne uyanıyoruz! Bu zulme, bu karanlığa, bu vahşi sırtlanlar sürüsüne karşı “haykır acını ey halk, baş eğme, haykır”!

Zamlar sağanak gibi yağıyor. Gün içinde birkaç kere değişiyor fiyatlar! En temel ihtiyaç malzemelerinin satışlarına kısıtlama getiriyor marketler. Açlık, katlanılmaz bir karabasan olup çöktü üzerimize. Başka hiçbir şeye benzemez açlığın pençesine düşmek. Ne geçip gitmesini bekleyebilir insan, ne yokmuş gibi yapabilir. Hayır! Ta içine işler insanın.

Yokluk ve yıkım bir yandan, inanılmaz aşağılanmalar diğer yandan... Cenazelerimize, acılarımıza, her tür değerlerimize yönelik vahşi bir saldırganlık, fütursuz sövgü ve hakaretler giderek dayanılmaz hal alıyor.

Kimse emekçilerin “durumu idare edeceğini” sanmasın. Bıçak çoktandır kemikte! Dayanacak hal kalmadı. Ne bu “açlıkla sınanmayı” kabul eder emekçiler, ne de bu aşağılanmaları.

Öfke ve isyan duygusu sarıp sarmalıyor tüm emekçileri. Artık öfke kabına sığmaz halde. Her fırsatta taşıyor. Tüm baskılara, tehditlere, gözaltılara, sokak ortasındaki infazlara, işkencelere, polis ve mahkeme dayatmasına, zindanlara rağmen insanlar sokaklarda öfkelerini haykırıyor. Hiç korkmadan duygu ve düşüncelerini dile getiriyor. Sokaklarda korku eşiği aşılmış durumda.

En geri bilinçli işçileri bile “halk ayaklanacak, başka yol yok” beklentisine sokan bir dönemdeyiz. Artık bir fısıltı halinde de değil, açık açık, yüksek sesle, bağıra çağıra yayılıyor bu nida. Emekçi yığınların “kolektif ajitatörlüğü” ile muazzam bir güce dönüşüyor. Ayaklanma güçleri her gün, her saat kendi kendilerine ayaklanmanın kaçınılmazlığını propaganda edip duruyorlar. Binlerce ve binlerce “kolektif ajitator” hükümete ve düzene karşı öfke duyan emekçilerin yıkıcı isyan dalgasını güçlendiriyor, harekete geçmeye zorluyor. Milyonların açlık isyanları mayalanıyor!

Bütün faşist rejimler, bütün baskıcı burjuva diktatörlükler korku ile ayakta kalmaya çalışır. Dinci faşizmin de en büyük silahıdır bu korku. Vurarak, kırarak, mahkemelere sürükleyerek, zindanlara atarak susturmaya çalışıyor yoksul halkı. Ama olmuyor. İşe yaramıyor artık korku silahı.

Korku değil, cesaret yayılıyor sokaklarda. Göğsünü gere gerek haykırıyor insanlar. “İsterlerse tutuklasınlar” diyerek haykırıyor. Dalga dalga yayılıyor cesaret.

Sermaye cephesinde ise tam bir bölünme, derin bir yarıлма var. Düzen güçlerini bir araya getirmek ve kendi içindeki krizi çözmek adına dinci faşizmin attığı her adım, yeni ve daha sarsıcı krizlere neden oluyor. Politik arenanın tek değişmez gerçeği krizdir, siyasal bunalımdır artık. Siyasal bunalım her geçen gün derinleşiyor.

Yoksul milyonları acımasızca açlığın pençesine atan, bir avuç zengin ve sonradan görmenin adeta alay edercesine zenginliklerini gözümüze soktuğu bu düzen artık iflah olmaz. Bu yara fitil tutmaz! Hiçbir kuvvet ayağa kalmak zorunda olan emekçi halklara boyun eğdiremez.

Artık kaybedecek zaman yok. Birleşik devrimin birleşik güçleri tam da bu dönem sokağa çıkmak, sokağa hakim olmak, kendi içinde tuttuğu öfkesiyle bir başına kalmış milyonlara o öfkenin akacağı kanalları göstermek, örnekler yaratmak zorunda. Unutulmasın. Sonucu her zaman ve yalnızca mücadele belirler.

Koşullar devrimden yana. Kitlesele cesaretin önünü açma zamanı! Şimdi devrim zamanı!

S:132 / 15 – 29 Aralık 2021

AÇLIK İSYANLARI KAPIDA

Sanyorlar ki fırlayan döviz fiyatları indi diye, her şey sütliman olacak. Milyonlar rahat bir nefes alıp “oh” diyecek!

Sanyorlar ki “psikolojik etki” yetecek “bu kötü gidişi” durdurmaya. Kriz son bulacak!

Sanyorlar ki “asrın dünya lideri” ileri geri konuşacak, emekçiler ona hemencecik inanacak!

Geçtik ekonomideki pamuk ipliğine bağlı dengeleri. Üzerine uzun uzun yazılıp çizilen ihtimalleri, Hazine’ye (doğal olarak emekçilere) binecek ek yükleri bıraktık bir kenara. Öyle çok da beklememize gerek olmayacak bir vadede aynı “kur krizi”nin katmerli olarak yaşanacağı, enflasyonun bugünleri bile aratacağı gerçeğini de geçtik.

Gelecek ve ihtimaller üzerine konuşmuyoruz, hayır. Şimdi, şu anda, bugün emekçi yığınları soluksuz bırakan pahalılık, yoksulluk, açlık ne olacak?

Kurlar kopup gittiğinde bütün malların fiyatlarını da beraberinde çıkardı yukarıya. “En büyük artış” diye yaldızlayıp durduğunuz asgari ücret, daha emekçinin eline geçmeden eridi gitti. Şimdi kurlar indi diye fiyatlar düştü mü? Emekçinin alım gücü bir nebze olsun artmış mı oldu? Daha öncesi bir yana, sadece son birkaç haftalık iktisadi çöküşün emekçi hanelerde yarattığı yıkım ortadan kalkmış mı oldu?

Her sınıf “kendi krizini” yaşar! Bir avuç zengin için, anlı şanlı “iş dünyası” için, önemli olan krediler, karlar, bilançolar... ve tabii katları, yatları, zevküsöfaları... Onlar için milyonlarca emekçinin günlük ekmek derdinin ne anlamı olabilir ki! Hazine bakanı boş yere demedi “batsan n’olur, en fazla maaşın gider” diye!

Nasıl da alay ediyorlar bizimle! Hanları hamamları olanların, milyonluk arabalarda “pudra şekeri” çekenlerin, ceplerinde en az iki üç farklı ülkenin pasaportu olanların, tüm zenginliği cukkalayan bu bir avuç zenginler sınıfının “kriz” meselesindeki tüm ufku budur işte! Onlar batarsa “tüm dünyaları” göçer, biz batarsak ne ki! Oldu olancası küçücük bir maaş! Tabii bir iş bulabilecek ve düzenli maaş alabilecek denli şanslıysak...

O “sadece bir maaş” dediklerinin bizim için hayatta kalma meselesi olduğunu bile anlamıyor, anlamazdan geliyorlar. Milyonlarca insan “ucuz

ekmek” kuyruklarında. İstisnasız bütün emekçiler için ufuk kapkaranlık. Tam bir geleceksizlik, yarına dair kesif bir umutsuzluk var.

Açlık geçirdi pençesini milyonlarca işçinin, işsizin, yoksulun böğrüne. Tarifsiz acı hikayeler doldurdu her yanı. Öyle tekil, istisna değil karşımıza çıkan hikayeler. Bütün bir yoksullar sınıfının genelini durumunu özetliyor. Acı ve umutsuzluk, öfke ve isyana dönüşüyor. Öfke ve isyan çılgılığı dalga dalga yayılıyor dört bir yana.

Milyonlarca yoksul için sorun varlık yokluk sorunu haline gelmişken, kimse karnından konuşarak durumu idare edemez. Kavga sözleri, bugün içindir; isyan çağrıları bugün için! Her şey açık, saflar net. Arada derede kalanın yeri yok bu kavgada. Ya burjuvalardan yanasın, ya işçilerden. Ya asalaklar sınıfının safındasın, ya emekçilerin.

Acımasız kapışma günleri kopmuş geliyorken, rutin olanla yetinilmez. Kurulu düzenler yıkılmak zorunda. Unutulmasın. Gerçek devrimcilerin gücü, her neye mal olursa olsun, devrimin (ve partinin) buyruklarını yerine getirmeye hazır olmaktan gelir. Başkalarına değil, her şeyden önce en acımasız eleştiriler kendimize. Engelleri sayıp dökmeden, sorumluluk almak, ileri atılmak gerek. Milyonlar isyana yöneliyorsa, görev yerine getirilecek!

S:133 / 29 Aralık 2021 – 12 Ocak 2022

"Bir devrimci dönemden geçtiğimiz, artık neredeyse, bir fizik yasası kadar kesindir. Bu olgu ne kadar kesin ise, bir ayaklanmanın, bir devrimin hızla olgunlaşmakta ve yaklaşmakta olduğu da bir o kadar kesindir."

978-605-70149-8-6